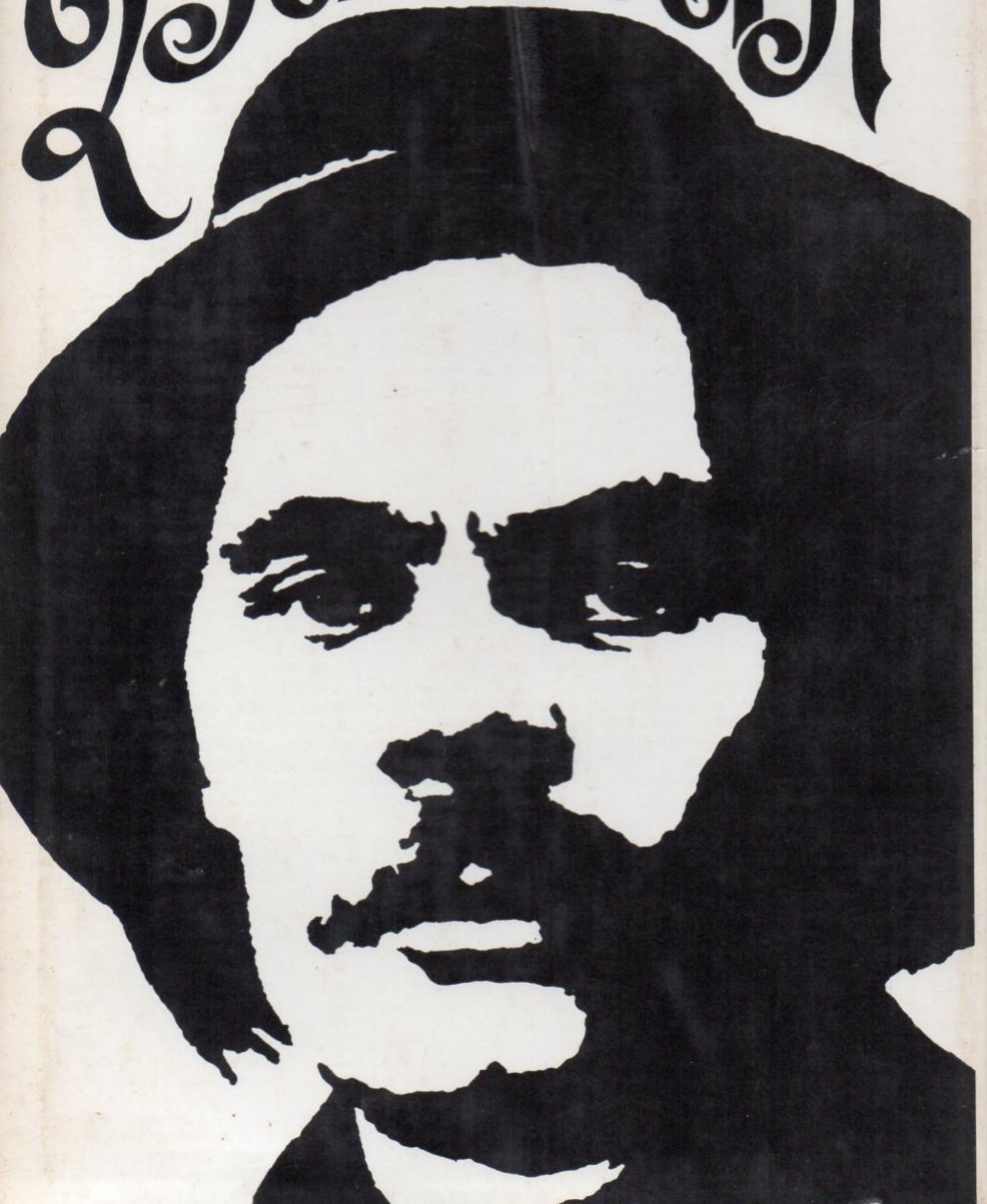
ยากจิม กอักกี

ชีวิตวัยเด็ก

ນາກາຊິ ກາລັກກີ

ຊີວິດ ໄວເດັກ

ສຳນັກພິມ "ຣາດູກາ"
ມິດສະກູ

ແປໂດຍ: ນາງ ດວງເດືອນ ບຸນຍາວົງ

М. Горький

ДЕТСТВО
Повесть

На лаосском языке

© ແປເປັນພາສາລາວ, ສຳນັກພິມ "ຣາດູກາ", 1985
ພິມໃນ ສະຫະພາບ ໂຊວຽດ

Г $\frac{4702010200-019}{031(05)-85}$ **без объявления**

ISBN 5—05—000 511—6

ພໍ່ນອນສະຫງົບຢູ່ກັບພື້ນໃນຫ້ອງແຄບໆ ມີຄສະຫລໍ ຊຸ້ກ ປ່ອງຢ້ຽມ; ພໍ່ຢູ່ໃນຊຸດ ໂສ້ງເສື້ອສີຂາວ ນອນຢຽຍາວ,ມື ຕົນທີ່ເປົ່າເປົ່ຍ ຈາງອອກຜິດທຳມະດາ, ມີສອງເບ້ອງ ປະ ສານກັນໄວ້ທີ່ໜ້າອົກ ຢ່າງສະຫງົບງຽບ, ນ້ອມບົດບ້ຽວປ້ຽມ ຈາກສະພາບເດີ່ມ. ມີຫລ້ຽມທ້ອງແດງແຫລ້ງຢ່ອງອັດຕາ ທັ້ງ ສອງເບ້ອງຂອງພໍ່ໄວ, ໃບໜ້າເອ້ອອາລ້ຍ ຂອງພໍ່ຂາວມ້ານ , ແຂ້ວຫ່ຍ່ງອອກໃຫ ເຫັນເປັນເຫລ້ອມໆຈົນຂ້ອຍຮູ້ສຶກຢ້ານ.

ແມ່ຢູ່ໃນຊຸດກະໂປ່ງສີແດງ ນັ່ງຄຸກເຂ່ົ່າ ພ້ອມກັ້ມຫົ ຜົ້ມ ອ້ນ ອ້ອມນຸ້ມໃຫ້ພໍ່ ດ້ວຍຫົ ດຳ ຊ່ຽ ຂ້ອຍເຄ້ຍໃຊ ຕັດເປ້ອກ ໝາກໂມມາແລ້ວ. ແມ່ຈົ້ມພຸ້ມພ້ຳດ້ວຍສ້ຽງແຫບໆ ເລ້ກໆ ຢູ່ ໃນ້ຮູ ຄໍ. ຕາສີໜ້ົ່ມຂອງແມ່ໃຄ່ໂປ ແລະ ປະກົດວ່າພ້ອມຮ້ອງ ໄຫ້ຫລ່ັ່ງນ້ຳຕາ.

ແມ່ເຖ້ົ່າຈັບມ້ືຂ້ອຍໄວ້ ລາວເປ້ັນຄ້ົ້ນ ຈ້ົນກ້ົ້ນ ຊຸ້ມ ຫ້ົ ລາວໃຫ້ຍ ຕາກ້ໍໃຫ້ຍ ໂລ ແລະ ດ້ັ່ງປຸ້ມເປ້ັນຕາໜ້ົ່າຫ້ົ , ຕະຫລ້ອດທ້ັ່ງຕ້ົ ຂ້ອງລາວ ອ້ອນນຸ້ມ ເປ້ັນ ສ ດ ຳ ໆ ແລະ ເປ້ັນ ທ ດ ັ່ ງ ຖ ກ ຈ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ . ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ່ ກ ໍ ໃ ຫ ເ ຊ ຸ ້ ມ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ແ ຕ ກ ໍ ່ ເ ປ ້ ັ ນ ໄ ປ ອ ກ ອ າ ດ ໜ ົ ່ ງ ຊ ຽ ປ ະ ສ ົ ມ ປ ະ ສ ານ ກ ັ ນ ຄ ັ ບ ກ ານ ຮ ອ ງ ໄ ຫ ຂ ອ ງ ແ ມ ່ ຂ ອ ຍ . ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ່ ສ ັ ່ ນ ເ ຊ ຸ ້ ມ ໄ ປ ຫ ົ ້ ວ ທ ັ ້ ງ ຕ ົ ້ ວ ແ ລ ະ ຍ ູ ຂ ອ ຍ ໃ ຫ ເ ຂ ົ ້ ້ ໍ ໄ ປ ໃ ກ ້ ພ ໍ ່ , ແ ຕ ຂ ອ ຍ ຟ ດ ແ ລ ະ ເ ອ ົ ້ ໍ ຕ ົ ້ ວ ລ ້ ຢ ູ ່ ທ າ ງ ຫ ລ ັ ງ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ ໍ . ຂ ອ ຍ ຢ ້ ານ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ກ ະ ວ ົ ນ ກ ະ ວ າ ຍ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໃ ຈ .

ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນຜູ້ໃຫຍ່ຮ້ອງໄຫ້ຈັກເທື່ອ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈ
ສ່ຳທີ່ແມ່ເຖົ້າບອກຂ້ອຍຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ່ວ່າ: "ໄປສັ່ງລາພໍ
ສາ. ຫລານຊໍ້ໄດ້ເຫັນພໍ່ອກຈັກເທື່ອແລ້ວໄດ. ຫລ້າເອີ້ຍ ,
ພໍ່ຫລານຕາຍແລ້ວ ຕາຍກ້ອນເຖົ້າກ້ອນແກ ກ້ອນເວລາ..."

ຂ້ອຍເອງຫ່ຳຫ່ວາຍເຊົ້າຈາກການເຈັບປ່ວຍໜັກໜ່ວງ-
ແລະ ຈ່ໄດ້ຄ່ວ່າ ຕອນນັ້ນພໍ່ຫລົມນ້ຳຂ້ອຍຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນຕ່ໃຈ .
ແຕ່ໃນທັນໃດ ພໍ່ກໍ່ຫ່ວາຍຈາກເຮືອນໄປ ແລະ ມາຢູ່ແທນທ່ ພໍ່
ແມ່ນແມ່ງປະຫລາດຄົນໜ່ງ, ຄົນຜູ້ນັ້ນຄ່ແມ່ເຖົ້າຂ້ອຍເອງ.

" ແມ່ເຖົ້າຍ່າງມາແຕ່ໃສ ?" ຂ້ອຍຖ່າມລ່າວ .

"ມາແຕ່ເທິ່ງ ຈາກເມ້ອງລຸ່ມ ແມ່ເຖົ້າບ່ຍ່າງ, ແມ່ເຖົ້າ
ຂ່ເຮືອມ່າ. ເພິ່ນບ່ຍ່າງກັນເທິ່ງນ້ຳດ່ອກ ທ່າວ້ສູດເອີ້ຍ. "
ລ່າວຕ່ອບ .

ເລ້ອງນີ້ຟັງເຊ່ງແລ້ວ ກໍ່ເປັນຕ່າຫ້ວ ແລະ ສັບສົນ,ຄ່ວ່າ
ຢູ່ຊັ້ນເທິ່ງຂ້ອງເຮືອນພ້ວກເຮົ່າ ມີ ຄົນເປ່ເຊ້ຍຫນ້ວຍຍ່າວຈ່ຳ
ນ້ວນຫນ່ງອ່າໄສຢູ່, ສ້ວນຢູ່ລຸ່ມ ຄ້ຫ້ອງພ້ນດ້ນນ້ນມ້ຜູ້ເຖົ່າຫນ້ງ
ເຫລ້ອງ້ວ້ວ່າຍຫນ້ງແກະອ່າໄສຢູ່. ໃຜໆກໍ່ລ້ວງໄປຊັ້ນລຸ່ມ ໄດ
ໂດຍບ່ຕ້ອງຍ່າງຈ້ບຣ່າວ້ນ້ໄດ, ຫລ້ຖ່າໃຜ່ລົ້ມ ກໍ່ແມ່ນ ຕ່ລ້ວ
ກ່າໂລດ-ຂ້ອຍຮູ້ສ່ກ້ວນກ່ຽວກ້ບເລ້ອງນ້. ແຕ່ນ້ຳ່ວ່າ ນ້ນ
ອອກມ່າແຕ່ໃສ ? ແມ່ເຖົ້າຫລ້ວງຫນ້າຫລ້ວງຫລ້ງ ແລະ ສ້ບປ້ນ
ຄົນເລກ້ນໄປຫນ້ດ.

" ເປັນຫ້ຍ້ງ່ຳ່ວ່າຂ້ອຍ້ສູດ ?"

" ເພາະ່ວ່າຫລານແ້ຊ່ວໂພດ" ລ່າວຕ່ອບທ້ງ້ຫ່ວ້ຂ້ວ້ນ .

ແມ່ເຖົ້າມ໊ອາດເວົ້າທ໋ເປັນຕາຕິດອົກຕິດໃຈ, ແຈ່ມໃສແລະ
ເປັນຈ້ວງຫວະມ໋ວນອຸ່ມ. ນັ້ນແຕ່ມ໋ທ໋ຳອິດເລີຍໂລດ ແມ່ເຖົ້າກ໋ັ
ຂ໋ອຍລ້ວງແກ໋ວນຕິດກ໋ັນອ໋ອນຕ໋ອນ, ແລະ ມາບັດນ໋ະ ຂ໋ອຍຢາກໃຫ
ພ໋ວກເຮົາຫມົດທ້ວງສ໋ອງ ອ໋ອກຈ໋າກຫ໋ອງນ໋ີ ໄປໄ໋ວໆເທ໋ົ່ານ໋ັ້ນ ຈະໄ໋ວ
ໄດ໋.

ຂ໋ອຍຮູ້ສ໋ຶກທ໋ົດຫູ ໃນໃຈເມ໋ື່ອຫລ໋ຽວເ໋ບ໋ິ່ງແມ່. ນ໋ຳ້ຕາ ແລະ
ສ໋ຽງສ໋ະອ໋ຶ້ນຮ໋ຳ ໄຮ ຂ໋ອງແມ່ເຮ໋ັດໃຫ໋ຂ໋ອຍສ໋ະທ໋ານ ຢ໋ານ ບ໋ໍ່ເ໋ຄ໋ຍ
ເປັນມ໋ານ ອ໋ອນ. ຂ໋ອຍ ບ໋ໍ່ເ໋ຄ໋ຍເ໋ຫັນແມ່ເປັນແ໋ມ໋ນ ອ໋ຶ້ນ ຈ໋ັກເ໋ທ໋ື່ອ; ໂ໋ດ
ຍ ປ໋ົກ ກ໋ະ ຕ໋ິ ແ໋ລ໋ວ ແມ່ເປັນ ຄ໋ົ້ນ ເ໋ລ໋ົ້ວ ອ໋ຶ້ມ ບ໋ໍ່ ນ໋ັ້ກ ປ໋ານ, ສ໋ະ ອ໋ານ ສ໋ົ ໃ
ສ, ນຸ໋່ມ ນ໋ວນ ແລະ ໃ ຫ໋ຍ ຄ໋ົ້ ມ໋ານ ແມ່. ຕ໋ົ້ມ ຕ໋ົ້ ຂ໋ອງ ແມ່ ລ໋ຳ ສ໋ັ້ນ,
ສ໋ວນ ມ໋ຳ ແ໋ຂ໋ງ ແ໋ຮ໋ງ ເ໋ກ໋ົ້ນ ທ໋ຳ ມ໋ະ ດ໋ າ. ແ ຕ໋ ບ໋ ດ໋ ມ໋ ແມ່ ໄ ຄ໋ ບ໋ ວ ມ ຂ ອ ກ
ຂ ຳ ບ໋ ຂ ຸ ມ ບ ານ, ເ ຄ ອ ງ ນ ຸ ງ ກ ໍ ຂ າ ດ ສ ອ ຍ, ສ ວ ມ ຜ ົ ມ ຂ ົ ວ ຕ ານ ປ ົ ກ
ກ ະ ຕ ິ ຫ ວ ົ ມ ເ ປ ັ ນ ເ ກ ົ ້ າ ຍ າ ວ ຮ ຽ ບ ຮ ອ ຍ ຢ ູ ່ ຈ ອ ມ ຫ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ດ ຽ ວ ນ ີ ້ ລ ະ
ລ ວ ງ ເ ປ ັ ນ ຂ ົ ວ ຂ ະ ປ ົ ກ ຕ ານ ບ າ ໄ ຫ ລ ອ ັ ນ ເ ປ ົ ້ າ ເ ປ ົ ອ ຍ, ປ ົ ກ ຫ ນ ້ າ ບ ັ ວ
ຕ າ ແ ລ ະ ປ ອ ຍ ຫ ນ ົ ວ ຍ ່ ອ ນ ລ ວ ງ ຖ ົ ກ ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ທ ົ ້ ຫ ລ ັ ບ ສ ະ ຫ ນ ິ ດ ຂ ອ ງ
ພ ໍ ່ . ຂ ອ ຍ ຍ ິ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຫ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ເ ຫ ົ ວ ສ ົ ມ ຄ ວ ນ ແ ລ ວ ແ ຕ ່ ແ ມ ່ ກ ໍ
ບ ໍ ່ ຫ ລ ຽ ວ ມ າ ຫ າ ຈ ັ ກ ເ ທ ົ ່ ອ , ແ ມ ່ ມ ົ ວ ຫ ົ ວ ຜ ົ ມ ໃ ຫ ້ ພ ໍ ່ ຢ ູ ່ ທ ັ ວ ຈ ົ ່ ມ ຮ ຳ ໄ ຮ .

ມ ີ ຕ ຳ ຫ ລ ວ ດ ຄ ົ ນ ຫ ນ ົ ວ ໂ ປ ໂ ລ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ໃ ນ ຫ ອ ງ ພ ອ ມ ກ ັ ບ ຊ າ ວ
ມ າ ຈ ຳ ນ ວ ນ ຫ ນ ົ ວ ຊ ົ ງ ມ ີ ຜ ົ ມ ສ ີ ດ ຳ .

- "ໄ ວ ໆ ເ ອ ົ າ ລ າ ອ ອ ກ ໄ ປ ." ຕ ຳ ຫ ລ ວ ດ ຮ ອ ງ ບ ອ ກ
ແ ບ ບ ກ ວ ນ ໆ .

ທ ີ ່ ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ ມ ີ ຜ ້ າ ມ ່ ານ ແ ຫ ລ ຫ ອ ຍ ໄ ວ ້ ແ ລ ະ ປ ົ ວ ໄ ປ ມ າ ຄ ິ

ໃບເຮືອ. ຄ້ຽງໜ້ຳ ພໍເຄີຍເອົ້າຂ້ອຍຂ່ຶເຮືອໃບໄປນຳ ແລະ ເກີດລົ້ມຝົ້ນຟ້ຳຮ້ອງສຽງກ້ອງສະນ້ຳຢ່ຳງຄ້ຳຄ້ຳ. ພໍ ຫ້ວ ແລະ ກອດຮັດຂ້ອຍເຂົ້ຳໃສ່ຫ້ວ່ຳງເຂ້ຳ ທ້ຽຮ້ອງບອກ :

- " ບໍ່ເປັ້ນຫຍັ້ງ, ຢ່ຳຊູຢ່ຳ ລູກ !"

ທ້ັນໃດ ແມ່ລູກຊ້ົ ພ້ັບພ້ັບ ແລ້ວລົ້ມຫ້ຳຍຫລັ້ງ, ຜົ້ມແຜ ໄປຕ້ຳມພົ້ມຫ້ວ, ໃບຫນ້ຳກ້ຳແຫລ, ດ້ວ່ຳຕ້ຳຫລຽບ ເຫັ້ນ ຫຍັ້ງຫມົດ, ແຂ້ວກັດກັ້ນໄວ້ເຊ້ົ້ມດຽວກັ້ບພ້ົ.

- " ອ້ັດຕູ-ເອົ້ຳອະເລ້ັກໄຊ້ອອກໄປ " ແມ່ເວ້ົ້ຳ ສຽງ ທ້ັດຫ້ວ.

ແມ່ເຖ້ຳຍູ້ຂ້ອຍອ້ອກໄປຫ້ຳງໜ້ົ້ງ ແລ້ວຟ້ຳວ່ຶ້ງໄປຫ້ຳປະ ຕູ.

- "ຢ່ຳຢ້ຳມເຫ້ຳະ, ພ້ວກເຈ້ົ້ຳເຮ້ຍ ! "ແມ່ເຖ້ຳເວ້ົ້ຳ " ຢ່ຳແຕ້ະຕ້ວ່ຳລ້ຳວໃດ! ໜ້ົ້ໄປສ້ຳ, ເພ້ືອເຫັ້ນແກ້ພ້ະເຈ້ົ້ຳ; ນ້ັ້ນ້ົ່ແມ້ນ້ພ້ະຍ້ຳດອ້ະຫ້ວ້ຳ້ນ້ຳ ! ນ້ັ້ນ້ແມ້ນ້ເລ້ົ້ມ້ຕ້ັ້ມ ເຈ້ັ້ບ້ຫ້ວ ອ້ອ້ກ້ລູ້ກ ! ອ້ົ້ຕ້ັ້ມ້ລ້ຳ້ວ້ແ້ດ, ພ້ວ້ກ້ເຈ້ົ້ຳ້ເ້ຮ້ຍ !"

ຂ້ອຍບ້ົ້ວ່ຶ້ງໜ້ົ້ຢູ້່ໃ້ນ້ແ້ຈ ນ້ົ້ດ, ຈ້ຳ້ກ້ບ້ອ້ມ້ນ້ົ້ຂ້ອ້ຍ້ແ້ມ້ນ້ເ້ບ້ົ້ງ-ແມ່ ໜ້ົ້ບ້ດ້ໂ້ຕ້ໄ້ປ້ມ້ຳ້ຢູ້່ພ້ັ້ມ ທ້ັ້ງ້ຮ້ອ້ງ້ໂ້ອ້ຍ້ດ້ຳ້ງ້ທ້ັ້ງ້ກ້ັ້ດ້ແ້ຂ້ອ, ສ້ອ້ມ ແມ່ເຖ້ຳກ້ົ້ມ້ອ້ຽ້ນ້ໄ້ປ້ມ້ຳ້ຢູ້່ອ້ອ້ມ້ຂ້ຳ້ງ້ຂ້ັ້ງ້ຈ້ົ້ມ້ພ້ົ້ມ້ພ້ຳ້ເ້ບ້ົ້ຳ ແລະ ຢ່ຳ້ງ້ເ້ພ້ົ້ງ້ພ້ົ້ໃ້ຈ.

- "ໃນນ້ຳມ້ຂ້ອ້ງ້ພ້ະ້ບ້ົ້ດ້ຳ ແລະ ພ້ະ້ບຸ້້ດ!ຈ້ົ້ງ້ພ້ະ້ຍ້ຳ້ຍ້ຳມ ອ້ົ້ດ້ທ້ົ້ມ້ເ້ອ້ົ້ຳ ອ້ຳ້ຣ້ົ້ຢ້ຳ ! ພ້ະ້ນ້ຳ້ມ້ດ້ຳ້ຂ້ອ້ງ້ພ້ະ້ຜູ້້ເ້ປ້ັ້ນ້ເ້ຈ້ົ້ຳ ທ້ົ້ ເຄ້ົ້ຳ້ລ້ັ້ບ້ສ້ັ້ກ້ທ້ຳ້ລ້ະ້ຂູ້້ຊ້ຳ, ອຸ້້ປ້ະ້ກ້ຳ້ລ້ົ້ ຜູ້້ມ້ເ້ມ້ດ້ຕ້ຳ້ກ້ຳ້ລຸ້້ມ້ຳ້ເ້ອ້ົ້ຍ

"
...
ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຢ້ານຈົນຂົນຫົວລຸກ. ເຂົາເຈົ້າພາກັນສົນລະອົມ
ປູພົມເຮ່ອມໃກ້ໆກັບພໍ່, ຄາງຮ່ມໆ ແລະ ຮ້ອງສຽງດັງ ແລ້ວ
ກໍ້ວ່ຶກຕັກຕໍ່ໃສ່ຕົ່ມຕ້ອພໍ່, ແຕ່ພົມອົມບ່ເຫັ້ງບ່ຕ້ງ ແລະ-
ເບ້ງຊ້ງຄ້ວ່າຫ້ວໃສ່ເຂົ້າເຈົ້າ. ເຫຄຸ່ານຄໍ່ເມ້ນໄປເປັນເວ
ລາດົນນານ, ຫລາຍເທ້ວຫລາຍທ ແມ່ກະເສ້ອກກະສົ່ນ ເພ້ອ
ຢ້ມ້ອ້ມ ແຕ່ກໍ່ໄດ້ແຕ່ລົ່ມລ້ງ ແລ້ວລົ່ມລ້ງອ້ກ; ແມ່ເຖ້ຳຜຸດອອກ
ຜຸດເຂົ້າໃນຫ້ວ້ປານັ້ບຫ່ມ້ອຍບານສ້ດ່ຳ້ະຫນ່ານໃຫ້ຍ; ທ້ນ
ໃດ່ກ້ມ້ີສຽງແອ່ນ້ອຍດ້ງ້ອ້ມໃນ້ຄວ່ານ້ມ້ດ.
-" ຂອບໃຈພ້ະເຈົ້ຳ, " - ແມ່ເຖ້ຳທ້ັ່ງລົ່ມຫ່ານ້ໃຈ .
" ຜູ້້ຊ່ານ !"
ແມ່ເຖ້ຳໄ້ຕ່ຫ້ຽມ້ອ້ມ .
ຂ້ອຍ້ອ່ານ້ະ້ມ້ອ້ຍ່ຫ້ລ້ັ້ບ້ໄປ້ຢູ້່ກ້ັ້ບ້ແ້ຈ້ເ້ຮ້ອ້ມ້ັ້ນ, ເ້ພ້ະ
ຂ້ອ້ຍ້ບ້ຈ້ສ້ງ້ອ້ມ້ໃ້ດ ທ້ັ້ງ້ຫ້ມ້ົດ.
ຄ້ວ່ານ້ຊ້ົ່ງ້ຈ້ຳ້ອ້ັ້ນ້ເ້ດ້ັ້ນ້ຊ້ົ້ດ້ັ້ນ້ຕ້ົ່ມ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ຂ້ອ້ຍ້ແ້ມ່ ບ້ລ້ິ້ເ້ວ້ນ
ປ້ຳ້ຊ້ຳ້ເ້ປ້ຳ້ປ້ຽ້ວ ປ້ານ້ະ້ຈ້ານ້ຜູ້້ດ້ົ່ນ ໃ້ນ້ວ້ັ້ນ້ທ້ົ່ມ້ຝ້ົ່ນ້ຕ້ົ່ກ້ລ້ົ່ນ; ຕ້ວ
ຂ້ອ້ຍ້ປ້ົ່ນ້ຢູ້່ກ້ອ້ງ້ດ້ົ່ມ້ົ່ນ້ໆ ແ້ມ່ນ້ລ້ົ້ງ້ເ້ບ້ົ່ງ້ຊຸ້້ມ້ບ້ອ້ມ້ຊ້ົ່ງ້ເ້ຂ້ົ້ຳ ເ້ຈ້ົ້ຳ
ເ້ອ້ົ້ຳ້ໂ້ລ້ົ່ງ້ພ້ຂ້ອ້ຍ້ຢ້ອ້ມ້ລ້ົ່ງ. ຢູ້່ພ້ົ່ມ້ຊຸ້້ມ້ເ້ຕ້ົ່ມ້ໄປ້ຄ້ວ່ຍ້ມ້ຳ້ແ້ລ້ະ ກ້ບ
ມ້ີ້ສ້ອ້ງ້ໂ້ຕ້ເ້ຕ້ົ່ມ້ອ້ົ່ມ້ໄປ້ຢ້ອ້ງ້ຢູ້່ຝ້ານ້ໂ້ລ້ົ່ງ້ສ້ເ້ຫ້ລ້ອ້ງ້ນ້ັ້ນ.
ຜູ້້ດ້ົ່ນ້ທ້ົ່ຢູ້່ບ້ລ້ິ້ເ້ວ້ນ້ຊຸ້້ມ້ຝ້ັ້ງ້ສ້ບ ກ້ົ່ມ້ີ້ຕ້ຳ້ຫ້ລ້ອ້ກ້ທ້ົ່ປ້ຽ້ກ້ອ້ອ້ບ້ຍ້ອ້ບ,
ຊ້ານ້ສ້ອ້ງ້ດ້ົ່ນ້ຈ້ັ້ບ້ຊ້ວ້ານ ຫ້ນ້ານ້ຕ້ານ້ຊຸ້້ກ້ບ້ງ, ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ ແ້ລ້ະ້ຂ້ອ້ຍ.
ພ້ວ້ກ້ເ້ຮ້ົ້ານ້ທ້ັ້ງ້ຫ້ມ້ົ້ດ້ພ້ານ້ກ້ັ້ນ້ແ້ຂ້ວ້ງ້ຝ້ົ່ນ້ທ້ົ່ຕ້ົ້ກ້ລ້ົ້ງ້ມ້ານ້ເ້ປ້ັ້ນ້ຝ້ົ່ນ ຝ້ອ້ຍ

ບາງ ໆ.

- "ຖົ້ມລົ້ງ" ຕຳຫລວດບອກ ທ້ວຍ ໆ ອອກໄປຫ ໆ.

ແມ່ເຖົ້າໄຫສະອົ້ມ ແລະ ເອົາເຊິ້ງຜ້າຫຸ້ມມາອັດຫນ້າໄວ້. ຊາຍສອງຄົນກົ້ມລົ້ງແລ້ວກໍເອົາຊ່ວາມຕັກດິນເທລົ້ງໃນຂຸມເປັນ ບາດທຳອິດ, ນຳ້ແຕກຟົ້ງ, ສ່ວນກົບກໍເລີ່ມເຕັ້ນເກາະ ຕາມ ຂອບຂຸມ ແຕກ່ອນດິນໄດ້ຕຳມັນລົ້ງຄົ້ມ.

- " ອອກໄປ ອາລິໂອຊາ, " ແມ່ເຖົ້າບອກແລ້ວ ຈັບ ບ່າຂອຍ ໆ ໄປ. ຂອຍຟ້ົ ອອກເພາະຂອຍບ່ຢາກຫ ິ ຈາກ ່ອມ ັ ໄປ.

- "ໂອ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. " ແມ່ເຖົ້າຖອນຫາຍໃຈ, ນຳ້ ສຽງປະຣ ອງ ຣ ອຍ ໃຫ ເ ົ ສົ ງ ໄສ ອ ລາ ອ ່ ມ ່ ອ ່ ຕ ຂ ອຍ ຫ ລ ່ ອ ່ ຕ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ມ ເ ຈ ົ ້ າ. ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຢ ົ ມ ຊ ົ ງ ກ ົ ມ ຫ ົ ອ ຢ ູ ່ ຢ ່ າ ງ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ເ ປ ັ ມ ເ ວ ລ າ ດ ົ ນ ນ ານ, ຈ ົ ນ ກ ະ ທ ັ ່ ງ ອ ່ າ ຊ ຸ ມ ຖ ົ ກ ຖ ຸ ມ ຈ ົ ນ ເ ຕ ັ ມ ແ ລ ້ ວ ລ າ ວ ກ ຢ ັ ງ ຢ ົ ມ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ຢ ູ ່ ຈ ັ ງ ຊ ຸ ມ.

ຊາຍສອງຄົນຕັກດິນດ້ວຍຫ ່ ງສັ ມ ຂ ອ ງ ຊ ່ ວ ານ; ລົ ມ ພ ັ ດ ມ າ ແລະ ຫ ອ ບ ເ ອ ົ າ ຝ ົ ນ ໄ ປ ຕ ົ ກ ໃ ກ ້ ໆ. ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຈ ູ ງ ມ ື ຂ ອ ຍ ແ ລ ້ ວ ພ າ ໄ ປ ຍ ັ ງ ໂ ບ ດ ທ ີ ່ ຕ ັ ງ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ໆ ທ າ ມ ກ າ ງ ຕ ົ ນ ໄ ມ ້ ກ າ ງ ເ ຂ ນ.

- "ເປັນຫຍັງຫລານຈ ່ ບ ່ ໄ ້ ?" ລ າ ວ ຖ າ ມ ອ ັ ມ ເ ມ ່ ອ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ອ ອ ກ ຫ ່ ອ ົ ດ ຈ າ ກ ປ ່ າ ຊ ຸ ້ າ. " ຫ ລ ານ ລ ວ ມ ໄ ້ ໃ ດ."

- " ຫ ລ ານ ບ ່ ◌ ◌ ຢ ◌ ◌ ◌

ຂ້ອຍປະຫລາດໃຈທີ່ສຸດ ທີ່ແມ່ເຖົ້າບອກໃຫ້ຮອງໄຫ້. ບໍ່ຮູ້ຫລໍ ຂ້ອຍບໍ່ຮອງໄຫ້ດອກ, ແລະ ເມື່ອຂ້ອຍໄຫ້ກໍສະເພາະແຕ່ຍອມເຈັບແຄມແຫມໃຈ ບໍ່ເຈັກເທື່ອຍອມເຈັບຕາມຮ່າງກາຍ. ພໍເຄີຍຫ້ອຂ້ມເລື້ອຍໆ ເມື່ອເຫັນນ້ຳຕາຂ້ອຍໄຫລ, ແຕ່ແມ່ ຊ້ຳພັດຮອງໃສ່ວ່າ :

- "ມ່ວຍ້ກ່າໄຫ້ຫວະ !"

ຕ່ຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາກໍ່ລົ້ມ່າ ເລາະໄປຕາມ ຖະຫນົນກ້ວາງໃຫ່ ແລະ ເປັນຕົມ, ສອງຟາກທາງມີເຮືອນ ສີແດງ ຊ້ຳລຽນກັນຫລາຍຫລັ່ງ.

- "ກິບຊ້ອອກໄດ້ບໍ ?" ຂ້ອຍຖາມຂ້ມ.

- "ບໍ, ອອກບໍ່ໄດ. ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊ້ວຍໂຜດມັນແລ້ວ". ແມ່ເຖົ້າຕອບ.

ທ້ວ່ ແລະ ແມ່ບໍ່ໄດ້ວ່າເຖ້ວ່ຍ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຕົດສິນຕົດປາ ແລະ ຢ່າງລຸ້ມເຄ່ຍລ້ວຫຼ້ຈັກເທ່ອ.

ຫລາຍ້ມ່ຕ້ມ່ າ, ແມ, ແມ່ເຖົ້າ ແລະ ຂ້ອຍພ່ານ້ ເດ້ນ ທ່າງໂດຍທ່າງເຮ້ອ ແລະ ນ້ວ່ຢູ່ໃນຫ້ອງແຄບໆ. ແອ້ນ້ອຍ - ນ້ອງຊ່າຍຂ້ອຍໄດ້ເສຍຊ້ວ໐ ແລະ ຖືກເອ້ານ້ອມຄ້ອຍໄວ ຢູ່ເທ້ວ່ໂຕະ ໂດຍ້ມ້ຜ່າຂ່າວ່ ແລະ ມັດໂດຍໂບສ້ແດ້ວ.

ຂ້ອຍນ້ວ່ຢ້ອ້ວ່ ແລະ ພ້ກເຄ້ອ້ວຂ້ອ້ວ່ໆ ແນ່ ອອກໄປທ່າງນ້ອກ ຜ່ານ ປ້ອ້ວ່ຢ້ຽ້ມແກ້ວ່ເປັນຮ້ບ້ມ ແລະກ້ມ້ຊ້ວ ນ້ອ້ເຫັນ້ອ້ນ້ມ້ແລ້ວ ພ່ານ້ໃຫ້ຂ້ອຍ໐ດເຫັນຕ່ານ້. ປ້ມປ້ອກ ສ້ແຫລ້ໆໄຫລຕ່ານ້ານ້ຳຢ່າງ້ບ້ສ້ຽ້ງສ້ດ ຜ່ານ້ປ້ອ້ວ່ຢ້ຽ້ມໄປ ,

ບ່າງເທື່ອ ມັນຟ້ຽມສູງ ແລະ ຍວກຍູ້ໄປມາ, ພໍຮອດຕອນນັ້ນ ຂອຍຈະໂດດລົ້ພົ້ນເຮືອໂດຍບໍ່ທັນຄິດຫນາຄິດຫລັງຫຍັງຫນົດ.

" ບໍ່ຕ້ອງຢ່ານ." ແມ່ເຖົ້າບອກທັ້ງໂຈມຂອຍນ້ົມໃນ ວ່ົງແຂນອັນອອນນຸ້ມ ແລວ່ວ່ົງລ້ົງເທິ່ງພົ້ກເຄ່ືອງຂອງອ້ົກໃຫນ.

ຄ່ັນຫນອກສ່ເຖົ້າຊຸ້ມຊ່ືນລອຍກຸ້ມຢູ່ເທິ່ງຫນານ້ຳ, ຄອນ ໆ ພວກເຮົາຈະເຫັນດ້ົນພົ້ນອອກມາຈາກຄ່ັນຫນອກເປັນສ່ີດຳ ໆ ແລວ້ກ່ັບຫາຍໄປ. ທຸກສ່ິງທຸກຢ່າງອອນ້ົມຕ້ວພວກເຮົາສ່ັນ ສະເທ້ອນ. ນ້ົແຕ່ແນ ຜູ້ດຽວ ຢ້ົນຢູ່ຢ່າງທ້ົນທານ ແລະ ບໍ່ເຫ້ັນບໍ່ຕ້ວ, ລາວ ອ້ົງຟ້າ ເວ້ົາ ນ້ົສອງເບ້ືອງຂ້ົງອນໄວ, ສ່ອນ ຕາ ຫລ້ັບສະຫນ້ົດ ໃບຫນ້ານ້ແນ ຫນ້ອງ ຫນ້ົນ ແລະເຄ້ົ່ງ ນ້ົ ແລະ ບ່ ບໍ່ເຫ້ັນຫຍັງທ້ັງຫນ້ົດ. ແນ ບໍ່ເວ້ົ່ານ ຫຍັງ ຈ້ົກ ຄວາມ ແລະ ເບ້ົ່ງ ອ່ານເປັນຄົນຜູ້ໃຫນ ແລະ ແປກຕ່ານ ກ ວ່ານ ເດ້ົ. ແນ ນ ແຕ ກ ະ ໂປ ງ ທ້ ແນ ນ ຸ ງ ນ ້ ນ ຂ ອ ຍ ກ ບ ໍ ່ ເ ຄ ຍ ເ ຫ ັ ນ ນ ່ ານ ກ ອ ນ .

ຄ້ົນ ໆ ແນ ເ ຖ ົ ້ ່ ານ ຈ ະ ບ ອ ກ ກ ັ ບ ແ ນ ຫ ລ ່ ານ ໆ ເ ທ ື ່ ອ ຄ ວ ຍ ສ ຽ ງ ຄ ອ ຍ ຄ ອ ຍ ວ ່ ານ :

- " ຖ ່ ານ ເ ຈ ົ ້ ່ ານ ກ ໍ ນ ອ ່ ານ ຫ ານ ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ຄ ຳ ຄ ຽ ວ . . . ຄ ຳ ນ ອ ຍ ໆ ວ ່ ານ ອ ິ ຢ ່ ານ ເ ຈ ົ ້ ່ ານ ກ ໍ . . . "

ແຕ່ແນ ກ ຍ ັ ງ ລ ົ ້ ບ ໍ ່ ປ ່ ານ ກ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ບ ໍ ່ ຕ ້ ວ .

ແ ນ ເ ຖ ົ ້ ່ ານ ເ ວ ົ ້ ່ ານ ກ ັ ບ ຂ ອ ຍ ຄ ວ ຍ ສ ຽ ງ ຄ ອ ຍ ໆ ແ ຕ ເ ວ ົ ້ ່ ານ ກ ັ ບ ແ ນ ຂ ອ ຍ ນ ້ ນ ຄ ວ ຍ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ກ ວ ່ ານ ແ ດ ເ ນ ຫ ານ ຢ ່ ານ ລ ະ ນ ັ ດ ລ ະ ອ ້ ່ ານ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ສ ະ ຫ ນ ົ ດ ສ ະ ຫ ນ ົ ນ ທ ້ ັ ງ ບ ໍ ່ ຫ ລ ົ ກ ບ ໍ ່ ເ ວ ົ ້ ່ ານ . ຂ ອ ຍ ສ ້ ່ ານ ເ ກ ດ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ານ ແ ນ ເ ຖ ົ ້ ່ ານ ນ ້ ນ ເ ກ ່ ານ ໃ ຈ ແ ນ ຂ ອ ຍ ຢ ູ ່ . ຂ ອ ຍ ເ ຂ ົ ້ ່ ານ ໃ ຈ ເ ລ ່ ານ ນ ້ ດ ແ ລ ະ

ເຮັດໃຫ້ຂອຍຜູກພັນກັບແມ່ເຖົ້າເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

- "ອຸາຣາຕີ" ແມ່ເວົ້າຂຶ້ນດ້ວຍສຽງດັງຂົ່ງຂັ້ງຢ່າງ ບໍ່ຄາດຄິດມາກ່ອນ. "ພາລະກອນເຮືອຢູ່ໃສ ?"

ແມ່ນແຕ່ຄຳວ່າ "ອຸາຣາຕີ" "ພາລະກອນເຮືອ"...ທີ່ແມ່ເວົ້າອອກໄປນັ້ນ ກໍດັງບະຫລາດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນ.

ມີອຸ້ຍຄົນໜຶ່ງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງໃນຫ້ອງເຮືອ, ເຂົາເປັນຄົນໄຫລກ້ວາງ ຜິວສີດອກລຳ ນຸ່ງເຄື່ອງສີຟ້າ ແລະຖືກ້ອຍຂະໜາດນ້ອຍມາ. ແມ່ເຖົ້າຮັບເອົາກ້ອງກາວຈາກເຂົາ - ແລ້ວກໍເອົາສົບແອມ້ອຍ ນ້ອງຂອງຂອຍໃສ່ກ້ອນ. ເມື່ອ ໃສ ຣຽບຮ້ອຍແລ້ວ ແມ່ເຖົ້າກໍຈັບຍ້ອງອກໄປຫາປະຕູ, ແຕ່ລາວຕຸຍປະຕູຈຳພັດແຄບ, ຖ້າບໍ່ຕະແຄງກໍຜ່ານບໍ່ໄດ້, ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງ-ຢືນຢູ່ຫນ ທ່າທາງຈຸ່ງລຸ່ງ ເບິ່ງແລ້ວເປັນຕາຫົວ.

- "ໂທ ແມ່ !" ແມ່ຂອຍເອງຮ້ອງຂຶ້ນ ແລ້ວກໍຮັບເອົາໂລ້ມ້ມຈາກມືແມ່ເຖົ້າ. ຕ່ໍມາທັງສອງກໍລັບຫາຍໄປ, ສ່ວນຂອຍຍັງຄົງຢູ່ໃນຫ້ອງໃນຫ້ອງເຮືອກັບຊາຍໜຸ່ມເຄື່ອງ ສີຟ້າຄົນນັ້ນ.

- "ເປັນຍັງວ່າ ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າຈາກໄປແລ້ວ,ປ່ອຍພວກເຮົາໄວ້ນ. "ລາວເວົ້າທັງກົ້ມມາຫາຂອຍ.

- "ເຈົ້າແມ່ນໃຜ ?"

- " ພາລະກອນເຮືອ ".

- "ແມ່ນໃຜທີ່ຊື່ວ່າ ອຸາຣາຕີ. "

- "ແມ່ນຊິເມີ້ຈ. ເບິ່ງທາງປ່ອງຢ້ຽມພຸ້ນ, ມັ້ນລະເມືອງ ຊາຣາຕ໊ບ ."

ແຜ່ນດິນເລື່ອນໄຫລຜ່ານປ່ອງຢ້ຽມໄປ, ຫລຽວເຫັນເປັນສີດຳໆ ແລະ ປົກຄຸມດ້ວຍຄັນຫມອກ, ພາບດັ່ງກ່າວນີ້ພາໃຫ້ຂ້ອຍຄິດເຖິງປ່ຽງເຂົ້າຈີ່ຂະຫນາດໃຫຍ່ທີ່ຫາກໍ່ຕັດອອກຈາກ - ກອນ.

- "ແມ່ເຖົ້າໄປໃສ ?"

- "ໄປຝັ່ງສິບຫລາມ ."

- "ເຂົ້າເຈົ້າຈະເອົາມັນລົງ ໃນດິນບໍ ?

- "ກໍແທ້ລະບໍ "

ຂ້ອຍເລົ່າສູ່ພາລະກອນເຮືອຟັ່ງກ່ຽວກັບເພື່ນຖ້ມກັບເປັ່ນໆ ໃນຄາວທີ່ຝັ່ງສິບ່ຂ້ອຍ. ລາວອູ້ມຂ້ອຍຂ້ມກອດຂ້ອຍແຫ້ນ - ແລະຫອມແກ້ມຂ້ອຍ.

- "ລູກເອີ້ຍ, ເຈົ້າຍັ່ງບ່ຮູ້ຈັກຫຍັ່ງຫລາຍເທ່ອ." ລາວ ວ່າ "ບ່ແມ່ນກັບທ່ເຮົາຈະໄປອ້ຽ້ມ-ອ້ຽ້ມແມ່ເຈົ້າພຸ້ນ. ເບິ່ງ ດູ ແມ່ເຈົ້າປະສົບເຄາະຮ້າຍຂະຫນາດໃດ !"

ທ້ນໃດມ້ສຽງແຮງໆດັ່ງຂ້ມ ຢູ່ເບ້ອງເທ້ງ, ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ວ່ານ້ັນແມ່ນສຽງແກເຮ້ອ ຈ່ງບ່ຢ່ານເລ້ຍ. ພາລະກອນເຮ້ອຟ່າວປ່ງ້ອຍລົງແລ້ວຣ໊ບອອກໄປ ທ້ງເວ້າທ້ງແລ່ນວ່າ:

- "ອຸ້ໄດ້ໄປແລ້ວເດ ."

ຂ້ອຍກ໋ປ່າກອອກໄປຄ້ືນ. ຂ້ອຍອອກຈາກຫ້ອງມາຢູ່ທາງນອກ, ບ່ເຫ້ນໃຜຈັກຄົນຢູ່ຕາມທາງທ້ຽວ ທ່ມ່ດໆແຄບໆ. ບ່ໄກ

ຈາກປະຕູ ຂ້ອຍເຫັນແສງເຫລື້ອມໆຂອງທອງຕາມຂັ້ນໄດເປັນ
ແມບມາບ. ຂ້ອຍເງີຍໜ້າຂຶ້ນ ແລະ ເຫັນຜູ້ຄົນຈັບຖົງ ແລະ
ຫັບຫໍ່ຕ່າງໆ. ເປັນທີ່ແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ທຸກຄົນພວມອອກຈາກເຮືອ
ຊຶ່ງກໍຫມາຍຄວາມວ່າ ຕົວຂ້ອຍເອງກໍຕ້ອງອອກໄປເຊັ່ນດຽວ-
ກັນ.

ເມື່ອຂ້ອຍໄປເຖິງແປ້ນລົງເຮືອ ທ່ານກາງພວກຊາວ ນາ
ມັ້ນ ຜູ້ຄົນກໍເລີ່ມຮ້ອງໃສ່ຂ້ອຍ :

- "ມຶງແມ່ນໃຜ ?ມຶງມາຫໍາໃຜ ? "
- " ຂ້ອຍບໍ່ຮູ . "

ຂ້ອຍຖືກຜູ້ຄົນບຽດແທ້ ແລະ ຕໍາອິດເປັນເວລາ ດົນ
ນານ, ໃນທີ່ສຸດ ຂ້ອຍຈຶ່ງເຫັນພາລະກອນເຮືອຜົມສີ ດອກ
ເລົາປະກົດຕົວຂຶ້ນ, ລາວເວົ້າວ່າ :

- "ຈາກອາສຕຣາຄານ ມາທາງພ້ -ອອກຈາກຫ້ອງນ້ໍ-
..."

ລາວຢູ່ມເວົ້າຂ້ອຍແລວແລ່ນກັບຄືນໄປຫາຫ້ອງໃນ ທ້ອງ
ເຮືອ, ລາວປົ່ງຂ້ອຍລົງເທິງພົກເຂ່ືອງແລ້ວຍົກຝາມື ໃສ່ໜ້າ
ຂ້ອຍ "ອຸຕົບມຶງແທ້ໆ!" ລາວນາບຂູ່ທ້ວງກ່າວອອກໄປ.

ຄວາມອຶກທະທຶກສັບສົນຢູ່ເບ້ືອງເທິງຄ່ອຍໆມິດລົງ, ເຮືອ
ກົມໄຟເຊົ້າສົ່ມສະເທ້ືອນ, ນ້ໍາກໍເຊົ້າຟ້ົງ. ຝາທີ່ປຽກນ້ໍາ ຕົ້ມ
ປ່ອງປຽມຂອງຫ້ອງໄອ ເຮັດໃຫ້ພາຍໃນມິດໆ ແລະ ອຶດອັດ,
ແລະ ພົກເຂ່ືອງຂອງຂ້ອຍເລ່ີ່ມບ້ົງອ້ົມ ແລະ ທັບຖົມຕົວຂ້ອຍ.
ຈະເຮັດແນວໃດນໍ ຖ້າວ່າພວກເພ່ືນປະປ່ອຍຂ້ອຍ ໄວ້ລໍາພ້ັງຜູ

ດຽວຕະຫລອດໄປ ໃນເຮືອທີ່ມີຜູ້ຄົນຈັກຄົນນີ້ ?

ຂ້ອຍຍ່າງໄປຫາປະຕູ. ມັນອັດແໜ້ນໜ້ວງ ແລະ ຂ້ອຍບໍ່ດ
ກະດໍປະຕູບໍ່ໄດ; ຂ້ອຍຈັບເອົາແກ້ວນ້ຳແລ້ວຝາດໃສ່ກະດໍ ສຸດ
ແຮງຂອງຕົນ, ແກ້ວນ້ຳແຕກປ໊ອະ, ນ້ຳນ້ຳໄຫລ້ອຍອາບຕົນ
ແລະ ໄຫລເຂົ້າໄປໃນເກີບບົດ.

ຍ້ອນທໍ້ຖ້ອຍໃນຄວາມບໍ່ສົມຫວັງ ຂ້ອຍເລີ່ມນອນຢ່ວ່ງເທິ
ພົກເຄ່ືອງ ແລະ ຮ້ອງໄຫ້ຄ່ອຍໆຈົນເຊ້ືອບຫລັບໄປ.

ເມ້ືອຂ້ອຍຕ່ືນຂ້ຶນ, ເຮືອສ່ັນສະເທ້ືອນອີກໃໝ່, ແລະປ່ອງ
ຢ້ຽມຫ້ອງໃນທ້ອງເຮືອມີແສງຮ້ຽງເຫລ້ືອມຄ້ັນກັບຕາເວັນ. ແມ
ເຖ້ົານ້ັ່ງຢູ່ຂ້າງຂ້ອຍ ພ້ອມຫ້ືຜົມ ແລະ ເຮັດໜ້ານ້ວ ທ້ັງ
ຈົ່ມພຸມພ້ຳຢູ່ຜູ້ດຽວ. ຜົມຂອງລາວຫລາຍ້ຫລ ເປ້ັນສ້ີກ້ຳດ້ຳ-
ປ້ົກລາມຕາມບ້ານໄຫລ ຕາມໜ້ານ້ອກ ຕາມຫ້ືອເຂ້ົ່ານ້ະລາກ
ລ້ົງຕາມພ້ືນ. ລາວໃຊ້ມ້ືເບ້ືອງໜ້ຶ່ງຈັບຜົມຍ້ົກ້ອນໃຫ້ຫ້ືອ ຈາກ
ພ້ືນ ແລ້ວກ້ຳແໜ້ນໆ ສ້ອນ້ອກເບ້ືອງໜ້ຶ່ງ ເອ້ົາຫ້ືອ ໄມ້ສາງ
ຜົມ ທ້ີ່ເປ້ັນຂ້ອດໜ້ຽງແຮງໆ. ສ້ີໜ້າຂອງລາວຈ້ືມ, ສ້ອນຕາ ກໍ
ມ້ີແວວ ຂ້ອງຄວາມໂມໂຫ, ຜົມຂອງລາວ ດ້ົກໜ້ານ ຈ້ົ່ງເບ້ົ່ງ ຄ-
ວ້ານ ໃບໜ້ານ້ອຍລ້ົ່ງ ທ້ັງເປ້ັນຕາ ຫ້ືວ.

ມ້ັ ປະກ້ົດວ້ານ ແມ່ເຖ້ົ້ານ້ັ່ງລ້ົມ ບ້ົ່ດ, ແຕ່ເມ້ືອ ຂ້ອຍ ຖ້ານ
ວ້ານ ເປ້ັນຫ້ຍ້ັງ ຈ້ົ່ງ ຜົມ ຍ້ານ ແຫ້, ລ້ານ ກໍ ຕ້ອບ ຄ້ອຍ ສ້ຽງ ນຸ່ມ
ນ້ອນ ສ້ະ ໜ້ົ ດ ສ້ະ ໜ້ານ ຄ້ົ ງ ໜ້ ຜ ້ ານ ມ ້ າ.

- "ປ ້ ານ ວ ້ ານ ພ ້ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ້ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ ານ ມ ້ ານ ອ ດ ກ ້ ານ - ຈ ້ ົ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ຍ ້ ານ
ຫ ລ ້ ານ ນ ້ ັ ນ ຫ ້ ື ຜ ົ ມ ແ ຝ ່ ງ ມ ້ ານ ຜ ້ ີ ້ ານ ນ ້ ັ ້ ! ຕ ອ ນ ເ ປ ້ ັ ນ ສ ້ ານ ລ ະ ອ ອ ດ

ອ້າງທີ່ໂຕມີຜົມຍາວ, ບາດເຖົ້າມາລະນ່າຍມັນ. ແຕ່ໄປນອນ
ໄປນ້ອຍ, ມັນຍັງເຊົ້າຢູ່ -ຕາເວັນຫາກ໋ອ້ມ ."
- "ຂ້ອຍບ໋ຍ່າກນອນອີກນ່າ ."
- "ຄ້ັນຊ້ັນກ໋ບ໋ນອນ ຖ້າໂຕບ໋ຍ່າກນອນ" - ລາວ ເຫັນ
ພ້ອມໂລດ. ລາວທ້ວງເປຍຜົມ ທ້ວງແມມເບ໋ງຕ້ວງນວນບ໋ອນທ໋ແມ
ຂ້ອຍພວມນອນຫ້ວງຢູ່ ໂຕຊ໋ຄ້ວງນ້ວງປ່ານລູກສ້ອນ. "ໂຕເຮ໊ກ
ແນ່ວໃດແກ້ວ໋ຈ້ວງແຕ່ກ່ານ? ເວ້ົ້າດ໋ໆເບ໋ງດູ ."
ແມ່ເຖົ້ານ່ວ໋ກເວ້ົ້າພ໋ເສດ ໃນກ່ານສ໋ງສຽງຄ່ໍາເວ້ົ້າ ແຕ
ລະຄ່ໍ້ອອກມາ ແລະ ເຮ໊ກໃຫ້ຂ້ອຍຈ໋ຈ່ໍາເວ້ົ້າໄດ້ງ່ານ- ເປ໋ນ
ຄ່ໍາເວ້ົ້າທ໋ນຸ່ມນ້ວນ, ສ໋ດໃສ ແລະ ຫ້ອມຫ້ວນຄ໋ດ້ວ໋ງດ້ວກໄມ້ .
ເວລາລາວ໋ຍ້ມ ແກ້ວຕາຄ່ໍ້ຂ້ອງລາວຂ້ະຫ໋ຍາຍ້ອອກ ແລະ ມ໋
ປ້ະກ່ານສ໋ດໃສ, ຍ໋ມ້ຂ້ອງລາວເຜ໋ຍໃຫ້ເຫ໋ນແຂ້ວຂ່າວ ແລະ
ຫ໋ນ້ແກ້ມ, ເຖ້ວ້ແມ່ນ້ວ່ານ້ກ່ໍ້ແຫ້ລ້ຂ້ອງລາວຈ້ະ໋ ຮ້ອຍ
ແຫ້ອຫ້ລ້ວ້ງຫ້ລ້ານ້ກ່ໍ້ຕ່ານ ແຕ່ຫ໋ດ໋ໃບຫ໋ນ່າຂ້ອງລ່ານ້ກ່ໍ ປ້ະກ໊ດ
ວ່ານ້ງ້ງຫ໋ນຸ່ມ ແລະ ແຈ່ມໃສ, ມ໋ບ້ອນເສ້ຍຢູ່ກ່ໍ້ແຕ່ປ່ານ້ດ້ວ໋ງລ່ານ
ເປ໋ນ້ສ໋ແດ້ວ໋ງ ແລະ ໂປ ທ້ວ້ຮູດ້ວ໋ງກ່ໍ້ປ້ວ. ລ່ານ້ຈ໋ບເອ໋ານ່ານ້ມ໋ດ
ຈ່ານ້ເກ໋ບ້ກ໋ປ້ະ໋ດ໋ບ້ລ້ວ້ງລ່ານ້ດ້ວ້ຍເວ້ົ້ນ. ທຸກ້ສ໋ງທຸກ້ຢ່ານ້ງ້ກ໋ ກ້ຽ
ຂ້ອງ໋ກ໋ບ໋ຕ໋ອລ່ານ້ນ້ນ້ມ໋ດ້ນ້ນ, ແຕ່ເມ໋ຍເບ໋ງເຂ້ົ້ານ້ໄປ໋ໃນ້ຕ່ານ້ຂ້ອງ
ລ່ານ້ແລ້ວ ຜູ້້ໃດ້ກ່ໍ້ແນ່ນ້ເຫ໋ນ້ແສ້ງແຫ້ງ້ຄ່ານ້ອ໋ບ້ອຸ່ນ, ຄ່ານ້
ເບ໋ກ້ບ່ານ້ ເປ໋ນ້ປ້ະກ່ານ້ກ໋ບ໋ດ໋ບ້ນ້ອດ໋ຈ໋ກ້ເຫ້ອ ຢູ້່ສ໋ງ້ແສ້ງນ້ານ
ຈ່ານ້ກ້ສ້ອນ້ເລ໋ກ້ພ່ານ້ໃນ້ຕ໋ອ້ຂ້ອງລ່ານ້. ລ່ານ້ ອ້ອນ້ອຸ້ຍ້ລຸ້ຍ ແລະ
ຫ້ລ້ງ້ໂ້ກ້ງ້ລ້ງ້ເກ້ອ້ຍ້ອ່ານ້ເປ໋ນ້ຄ໋ນ້ຫ້ລ້ງ້ກ້ອນ, ແຕ່ລ່ານ້ ກ່ໍ້ເ້ອ້ນ

ໄຫວໄປມາ ຢ່າງສະດວກສະບາຍ ແລະ ຄ່ອງແຄ້ວປານ ກັນ ກັບແມ່ວ ໃຫຍ່ທ້ວມ ມີຄວາມນຸ່ມນ້ວມຫມ້ານ ຮັກໄຄ່ເຊື້ມເຊຍ ກັນ.

ປະກົດວ່າ ກ່ອນທ້ີຈະໄດ້ພົບກັບແມ່ເຖົ້ານັ້ນ ຂ້ອຍ ມ້ວນ ຫລັບໄຫລຢູ່ບ່ອນ ມ້ືດໆ. ລາວເຂ້ົ້ามาหาข้อยและปุกใหข้อย ตื่น ແລ້ວພາອອກໄປບ່ອນ ມ້ືແສງສະຫວ່າງ. ດ້ວຍເສ້ັນເຊ້ືອກ ເສ້ັນເຊ້ືອທ້ີຍ່ດຍາວ ລາວເອ້ົາຜູກກັບສ່ວ ທ້ີຢູ່ອ່ອນ ຕ້ົວຂ້ອຍແລ້ວ ຖ້ັກຮ້ອຍເປ້ັນລ້ວດລາຍ ຫລາຍສ້ີສ້ັນ; ແລ້ວ ໃນທ້ັນໃດ ລາວ ກ້ໍ ກາຍເປ້ັນ ນຸກຄ້ົນ ຄູ່ຊ້ົ ຂ້ອຍ ໄປຕະຫລ້ອດ ກາລ, ເປ້ັນ ຜູ້ ທ້ີ ຂ້ອຍ ໃກ້ຊ້ົດ ແລະ ຖ້ະ ຫ ນ້ອມ ແພ້ວ ກ້ວ ຫ ມ ແລະ ເປ້ັນ ຜູ້ ທ້ີ ຂ້ອຍ ຮ ຈ ຮ ໃຈ ດ ກ້ວ ຫ ມ. ຄ້ວາມ ຮ ກ ແພ້ວ ທ້ີ ແມ່ ເຖ ມ ຕ ເພ້ອ ມ ມ ມ ຫລ ນ ທ ຫລ ຍ ນ ຮ ກ ໃຫ ຂ ຍ ປ ມ ລ ໄປ ດ ຍ ຄ ວ ມ ຕ ມ ຕ ໃ ແ ເ ມ ຖ ມ ຕ ເ ພ ອ ມ ມ ມ ຫ ນ ທ ຫ ລ ຍ ນ ນ ຮ ກ ໃ ຫ ຂ ຍ ປ ມ ລ ນ ໄ ປ ດ ຍ ຄ ວ ມ ຕ ມ ຕ ນ

ກັນໄປຂຸ້ມເທິ່ງຂອງເຮ ອ ຸ່ງພາ ພວກເຮົາລ່ອງລອຍ ໄປໃຕ້ ຝ່າອັນສົດໃສ, ເລາະໄປຕາມແມ່ນ ້ຳໂອມກາ ຸ່ງສອງ ຟາກ ຝ່ ງ ເປັນສີທອງຍອມລະຄູໃບໄມ້ຫລົ່ນ ຄ ່ ງ ່ ອາປູດວຍຜ້າໄຫມ. ເຮ ອ ສ ເຫລ ອ ງໆ ເ ລ ອ ມໄປ ຸ ໆ ຂ ມ ຕ ມ ກ ແ ສ ນ ້ ໃ ພ ຂ ງ ມ ກ ທ ບ ນ ້ ສ ຝ ຸ ້ ຄ ເ ປ ນ ບ ດ ຍ ໆ ແ ະ ກ ດ ຽ ງ ດ ງ ສ ະ ມ . ເ ອ ລ ນ ລ ກ ເ ອ ພ ວ ລ ຫ ງ ສ ມ ຸ ງ ຄ ຍ ຄ ັ ບ ແ ງ ສ ບ . ດ ວ ຕ ເ ນ ລ ມ ປ ຕ ມ ວ ໂ ຈ ມ ຂ ງ ມ ນ ຸ ໆ ເ ໝ ອ ແ ນ ້ ໍ ໂ ມ ກ , ທ ກ ຊ ໂ ງ ພ ມ ພ ບ ມ ກ ນ ປ ຽ ນ ແ ປ ງ ແ ະ ມ ສ ງ ໃ ມ ໆ ປ ະ ກ ດ ຸ ມ . ເ ນ ພ ສ ຽ ງ ເ ປ ນ ຄ ຍ ພ ບ ຂ ງ ອ າ ພ ມ ນ ງ ນ ສ ະ ຫ ງ າ ຂ ງ ຫ ມ ຍ ພ ບ ; ຕ ນ ສ ງ ຝ ງ ມ ຕ ວ ເ ມ ໆ ແ ະ ຸ ມ ມ ະ ບ ດ ຸ ງ ເ ມ ເ ຫ ນ ແ ໄ ຄ ຍ ຄ ກ ບ ກ ອ ມ ເ ຂ າ ຈ ທ ເ ຮ ດ ວ ຍ ເ ອ ງ ເ ທ ດ . ບ າ ງ ຄ ງ ບ າ ງ ຄ າ ວ ມ ໃ ບ ໄ ມ ສ ເ ຫ ລ ອ ງ ແ ຫ ງ ລ ະ ຄ ໃ ບ ໄ ມ ຫ ລ ົ ່ ນ ປ ວ ລ ງ ແ ະ ໄ ຫ ລ ໄ ປ ຕ ນ ຫ ນ ຳ .

– "ເ ບ ງ ແ ້ ຈ ງ ແ ່ ນ ງ ນ !" ແ ່ ຖ ້ ເ ວ ້ ຳ ແ ລ ວ ເ ວ ້ ຳ ອ ກ ທ ງ ຫ ລ ບ ໄ ປ ຫ ລ ບ ມ ຈ ກ ຂ ອ ບ ເ ຮ ອ ເ ບ ອ ງ ນ ມ ເ ບ ອ ງ ມ . ໃ ຫ ນ ້ ຳ ລ ວ ສ ດ ຸ ່ ມ ເ ບ ກ ບ ນ ແ ະ ດ ວ ງ ຕ ຂ ອ ງ ລ ວ ເ ຕ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ແ ວ ອ ສ ະ ຫ ນ ກ ມ ອ ມ ຸ ່ ມ .

ມ ຫ ລ ຍ ໆ ເ ທ ອ , ຍ ອ ມ ມ ອ ແ ມ ເ ບ ງ ແ ຕ ແ ຄ ມ ຝ ງ ລ ວ ເ ລ ຍ ລ ມ ຣ ອ ດ ຂ ອ ຍ ຢ ນ ຢ ່ ໃ ນ ເ ຮ ອ ເ ວ ້ ຳ ມ ປ ະ ສ ນ ກ ນ ໄ ວ ທ ່ ຫ ນ ຳ ເ ວ ້ ຳ , ບ ່ ປ ກ ບ ່ ເ ວ ້ ຳ , ຍ ມ ຫ ວ ທ ງ ທ ່ ນ ້ ຳ ຕ ເ ຕ ມ ເ ບ ້ ຳ , ຄ ງ ມ ຂ ອ ຍ ຈ ງ ກ ະ ຕ ກ ລ ວ ໂ ຄ ຍ ດ ງ ກ ະ ໂ ປ ງ ລ ຍ ດ ອ ກ ສ ມ ດ ໆ ຂ ອ ງ ລ ວ

ມ້ມ.

ລາວສະຖ້ວຕ໋ມແລະວ່າ :

- ຮວາຍ ! ແມ່ເຖ້າຄ໋ວ່ຳ ຂ້ອຍຫລັບແລະຝັນໄປມ້ລະ. "

- " ເຈ້ົ້າເປັນຫຍັງ໋ຈ໋ງໄຫ ແມ່ເຖ້ົ້າ ?"

- " ໄຫ້ຍອນດ໋ໃຈ ແລະ ຍ້ອນເຖ້ົ້າຊະລ໋ຳຫລ໋ານເ໋ອີຍ."

ແມ່ເຖ້ົ້າຕອບທ໋ງ໋ມ ທ໋ອ . "ແມ່ເຖ້ົ້ານ໋ເຖ້ົ້າແກ່ແລ້ວ, ອ໋ຍຸ ກ໋ຍທ໋ກສ໋ບໄປແລ້ວ ."

ແລະ ພ໋ຍຫລ໋ງ໋ທ່ໄ ດ້ ດ໋ມຢ໋ານ໋ດແລ້ວ ແມ່ເຖ້ົ້າກ໋ເລ໋ມ ຕ໋ມ ເລ໋ົ່ານ໋ທ໋ານແປກປະຫລ໋ດສູ ຂ ອ ຍ ຟ ງ - ເ ປ ັ ນ ເ ລ ່ ອ ງ ໂ ຈ ມ ໃ ຈ ດ ີ , ເ ລ ່ ອ ງ ມ ັ ກ ຫ ຸ ມ , ເ ລ ່ ອ ງ ສ ັ ດ ແ ລ ະ ເ ລ ່ ອ ງ ຜ ສ ່ າ ງ ນ າ ງ ໄ ມ ້ ຕ ່ າ ງ ໆ .

ແມ່ເຖ້ົ້າເລ໋ົ່ານ໋ທ໋ານສ ຽ ງ ຄ ອ ຍ ໆ ແ ລ ະ ຄ ວ ຍ ທ ໍ ່ ມ ອ ງ ທ ່ ີ ເ ລ ິ ກ ລ ັ ບ . ລ າ ວ ກ ້ ມ ມ າ ໃ ກ ້ ໆ ແ ລ ວ ຈ ່ ອ ງ ເ ບ ິ ່ ງ ໜ ້ າ ຂ ອ ຍ ຄ ວ ຍ ຄ ວ ງ ຕ ່ າ ທ ່ ີ ເ ບ ິ ກ ກ ວ ້ າ ງ ຄ ວ ່ າ ສ ະ ຖ ອ ກ ເ ທ ກ ະ ແ ລ ພ ະ ລ ັ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ສ ູ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ ຈ ິ ນ ສ າ ມ າ ດ ຍ ິ ກ ຮ ່ າ ງ ກ າ ຍ ຂ ອ ຍ ລ ອ ຍ ຂ ຶ ້ ນ ໄ ດ . ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ າ - ລ າ ວ ຮ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ສ ຽ ງ ເ ພ ງ ສ ຽ ງ ລ ຳ ຫ ລ າ ຍ ກ ວ ່ າ ທ ່ ີ ຈ ະ ເ ລ ່ ົ ່ า ท ำ ม ะ ด า แ ล ะ ใ ນ ข ะ ม ะ ท ่ ี เ ล ่ ็ า ไ ป เ ล ่ ื อ ย ๆ ม ้ ม ค ำ เ ว ่ ้ า ท ่ ้ ย ๋ ง เ ป ั น จ ๋ ง ห ว ะ อ อ ม ข อ ม ข ึ ้ น ข ั ก ไ ข ่ . ฟ ง ๋ แ ม ่ เ ถ ้ ้ า เ ล ่ ็ า ม ิ ท า ม ม ้ ี เ ป ั น ท ่ ี ข ุ ้ น อ ก ข ุ ้ น ใ จ จ ิ น บ ่ อ า ด พ ั น ล ะ ม า ไ ด , แ ล ะ เ ม ่ ื อ ล า ว เ ล ่ ็ า ม ิ ท า ม เ ล ่ อ ง ใ ด เ ล ่ อ ง ห ้ ่ ง ส ุ ด ล ง ๋ ข อ ย จ ะ บ อ ก ล า ว ว ่ ะ :

- " ເ ລ ่ ็ า อ ี ก ! "

- " ແ ລ ้ ว ข ั ด ้ ้ ม ย ั ง ม ี ผ ั ก ำ ้ ໂ ต ห ้ ่ ง ้ ่ ง ย ู ่ ห ้ า ต ็ า ไ ฟ , ต ้ ม ข อ ง ้ ้ ม ม ี เ ส ้ ้ น เ ข ็ า ป ุ ้ น ข ั ก ย ู ่ , ม ้ ม ้ ่ ง ห ย ้ ม ห ต ไ ป ม า ท ้ ง

ຈົ່ມມຸມມ ຳວ່າ: ຫມູ ນ້ ອຍ ເ ຮີ ຍ ຈັ ງ ແ ມ່ ນ ກູ ເ ຈັ ບ ! ໂ ຫ! ຫ ມ ູ ນ ້ ອ ຍ ກ ູ ທ ົ ນ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ອ ີ ກ ແ ລ ະ , ກ ູ ຊ ຸ ຕ າ ຍ ! "

ແ ມ ເ ຖ ົ ້ າ ຈ ັ ບ ຕ ົ ນ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ຍ ົ ກ ຍ ້ ອ ນ ແ ລ ວ ແ ກ ວ ງ ໄ ປ ມ າ ທ ັ ງ ເ ຮ ັ ດ ຫ ນ ້ ◌ ◌ ◌

ແມ່ຂອຍມັນບໍ່ຄ່ອຍມັກຂົ້ນມາຊົ້ນເທິ່ງເລີຍ, ລາວຢູ່ ຕາມ ລຳພັງ ບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າຕາມເຄີຍ. ໃນມະໂນພາບ ຂອຍຄຶດ - ເຫັນແມ່ ທີ່ມີຮ່າງກາຍສູງໃຫຍ່ສົມສ່ວນ, ໃບໜ້າເຄົ່ງຂົ້ມ , ມ່ວຍຜົມສີທອງຂະໜາດໃຫຍ່ຕ້ວງຢູ່ເທິ່ງຫົວ, ເປັນຮູບພາບ ທີ່ ມ໊ວໆຊ໋ວກັບຄົນມາສູ່ຫ້ວງນ໊ກຂອງຂອຍອ໊ກເທ໋ອໜ໋ວ, ແລະໃນ ໄລຍະໄກໆຂອຍຍັງແນມເຫັນດວງຕາສີເຖ່ົາທ໋ປາສະຈາກ - ຄວາມອາລ໊ອງແມ, ມັນໃຫຍ່ເທ໋ົ່າໆກັບຕາຂອງແມ່ເຖ້ົາ.

ມ໊ໜ໋ວ ແມ່ຂອກແມ່ເຖ້ົາດ໋ວຍສຽງເຄົ່ງຂົ້ມ :

- "ຄົນເຂົ້ານ໊ກເວົ້າຂ໋ວນເຈ້ົາໃຄ ແມ່ !"

- "ປ່ອຍໃຫ້ເຂົ້າເວົ້າໄປລະບໍ," ແມ່ເຖ້ົາຕອບ ຢ່ໍາງ ບໍ່ ຫ້ວງຫ່ໍາຫ້ວງສ໋ບ. "ເຂົ້າຢ່ໍາກ ທ໋ອຂ໋ວນ ກໍ ເຊ໋ນເຂົ້າ ທ໋ອໄປ,ຖ້ົ່າ ວ່ໍາເປັນເລ໋ອງ ດ໋ສ ຳ ລ໋ບ ສຸ ຂ ະ ພ ່ ໍ ໍ ບ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ໍ ."

ຂ ອ ຍ ຈ ຳ ໄ ດ ້ ເ ຄ ົ ່ ໍ ງ ທ ີ ່ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ ່ ໍ ມ ວ ນ ຊ ຸ ນ ດ ໃ ຈ ປ ານ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ເ ມ ່ ໍ ອ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ເ ມ ່ ໍ ອ ງ ນ ໍ ຊ ຸ ນ ໍ . " ເ ບ ົ ່ ໍ ງ ແ ມ ້ ! ຈ ົ ່ ໍ ງ ແ ມ ່ ນ ວ ງ ນ ໍ ້ ! ລ ວ ຣ ອ ງ ຂ ົ ມ ຫ ົ ່ ໍ ງ ຄ ວ ້ ໍ ຈ ບ ແ ຂ ນ ຂ ອ ຍ ແ ລ ວ ດ ຸ ກ ໄ ປ ທ ີ ່ ຣ ວ ໍ ." ພ ຸ ມ ເ ມ ່ ໍ ອ ງ ນ ໍ ຊ ຸ ນ ໍ ຂ ອ ງ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ ! ຈ ົ ່ ໍ ງ ແ ມ ່ ນ ວ ງ ນ ! ເ ບ ົ ່ ໍ ງ ຈ ອ ມ ສ ົ ມ ພ ຸ ມ ປ ານ ວ ່ ໍ ໍ ລ ອ ຍ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ່ ໍ ງ ອ ໍ ກ ໍ ກ ດ ! " ລ ວ ໍ ປ ົ ມ ໜ ໍ ້ ໍ ໄ ປ ຫ ໍ ້ ໍ ແ ມ ່ ຂ ອ ຍ ເ ວ ົ ້ ໍ ໍ ທ ົ ່ ໍ ງ ນ ໍ ຳ ຕ ໍ ໍ ຜ ໍ ໍ ໜ ໍ ວ ຍ ວ ໍ ໍ " ເ ບ ົ ່ ໍ ງ ແ ມ ້ ວ ໍ ໍ ຣ ໍ ຢ ໍ ໍ ! ລ ູ ກ ລ ົ ມ ມ ັ ນ ແ ລ ວ ໜ ວ ະ , ດ ໃ ຈ ຊ ຸ ມ ຊ ຸ ນ ກ ັ ບ ມ ັ ນ ສ ໍ ໍ ! "

ແ ມ ່ ຂ ອ ຍ ຍ ົ ມ ຖ ວ ຍ ວ ໍ ໍ ກ ເ ສ ້ ໍ ໍ ໆ .

ກ ຳ ປ ົ ່ ໍ ນ ຈ ອ ດ ຕ ໍ ໍ ໜ ໍ ້ ໍ ເ ມ ່ ໍ ອ ງ ອ ັ ນ ງ ົ ດ ງ ວ ໍ ໍ ມ ກ ໍ ໍ ງ ແ ມ ່ ນ ໍ ້ ໍ ທ ົ ່ ໍ ເ ຮ ວ ສ ັ ບ ສ ົ ມ , ເ ສ ົ ້ ໍ ໍ ໃ ບ ເ ຮ ວ ແ ຫ ລ ມ ໆ ນ ັ ບ ເ ປ ັ ນ ຮ ວ ຍ ໆ ຊ ວ ງ ຊ ົ ບ ລ ົ ບ .

ເຮືອລຳໜຶ່ງບັນທຸກຜູ້ໂດຍສານເຕັມເຂົ້າມາທຽບກັບກຳປັ່ນ - ພວກເຮົາ, ແລ້ວມີຄົນປີນຂຶ້ນໄດຂຶ້ນມາເທິງກຳປັ່ນ ເທື່ອລະ ຄົນ. ທ້າວອົດແມນຜູ້ເຖົ້າຮາງນອຍ ຈອຍຜອມ ໃນຊຸດ ເຄື່ອງ ນຸ່ງສີດຳລ້ານ ລ້ວນຜ້ອມ. ລາວມີໜວດສີ່ຄຳ, ດັງຄ້ ສັບ ນິກ ແລະ ຕານອຍສີ່ຂຽວ ໆ.

- " ພໍ! " ແມຂອຍຮອງຂຶ້ນສຽງຫອງດັງໆ ແລ້ວເອົາ ຕ້ວມຸບໃສ່ເອິກຂອງຊາຍຊະລາ. ຊາຍຊະລາເອົາມືນ້ອຍ ສ ແຄງໆບາຍຫ້ວແມຂອຍ ແລ້ວກໍລູບຕາມແກມໄວໆ ແລະ ເວົ້າ ຂຶ້ນດວຍສຽງຕ່ຳເຕັ້ນວ່າ :

- "ຮວາຍ ! ຮາເອີ ! ຢູ່ໜ້ຕ້ວາຊຸ້ນ ! ໂຫໂຫ."

ແມ່ເຖົ້າກອດ ແລະ ຈູບພວກເຂົ້າເຈົ້າທຸກຄົນ ແລະ ປົ ຊາຍປົ້ນຂວາປ່ານໜາກຂາງ. ລາວຊຸກຍູ້ເຂົ້າໄປຫາ ຄົນ ເໜ່ານັ້ນ ທ້ວຊຸແຈ້ງໃຫ້ຂອຍຊາບຢ່າງຟ້າວຟ້ັ່ງວ່າ :

- " ນ່ໄວໆ ! ຜູ້ນແມນລຸ້ງນ້ໄຄໂລ, ນ້ແມ່ນລຸ້ງ ຢ່າ ກ້ບ, ປ່ານ້ານ້ານ້ເລຍ, ແລະ ສອງຄົນນ້ກ໋ເປັນພ້ນອງ ຂອງ ເຈົ້າ ຊ່ວ່ າ ຊ່ານ້ານ ທ້ວສອງ, ແລະ ນ້ແມ່ນ ກ່ານ້ານ ກ່ານ້ານ ພ ນ້ອງຂອງເຈົ້ານ້ນ, ຈຸ່ມເຈ້ອພວກເຮົ່ານ້ທ້ວໜ້ົດ. ເບ້ົ່ງເອົ່ ວ່ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ ! "

ພໍ່ເຖົ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ ນ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ ນ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ ນ

- " ໂຕເດ ແມ່ນໃຜ ? "

- " ຂອຍມາຈາກ ອາສຕຣາຄາມ, ຢູ່ຫ້ອງໃນເຮືອ.."

- " ມັນເວົ້າຫຍັງ ?" ພໍ່ເຖົ້າຖາມແມ່ຂອຍ ແລະໂດຍ ບໍ່ຄອງຖ້າຄຳຕອບ ລາວກໍ່ຍູ້ຂອຍໄປອີກທາງໜຶ່ງ. "ມັນ ມີ ໂຫມກແກ້ມຄ້ັນກັບພໍ່ມັນ ພາກັນລົງເຮືອເທາະ !"

ພວກເຮົາຮອດແຄມຝັ່ງ ແລ້ວພາກັນຍ່າງຂ້ັນຕາມທາງ ປູ ຫີນ ຊຸ່ງສອງເບ້ືອງເປ້ັນຄ້ັນຄູ່ທ່ີປົກຄຸມໄປດ້ວຍຫຍ້າສ້ີເຫລ້ືອງ-ແລະ ຖ້ືກຢຽບຢ່ຳຈົ່ມມູນອ້ັບຍ້ັບແລ້ວ .

ພໍ່ເຖົ້າກັບແມ່ຂອຍຍ່າງອອກໜ້າ. ພໍ່ເຖົ້າຍ່າງໄວໆ ແຕ່ ແມ່ຂອຍກໍ່ຍັ່ງກ່າຍພໍ່ເຖົ້າຢູ່, ເມ່ືອແມ່ຫລຽວຄ້ົນຫລັງຈາກບ່ອນ ສູ່ງ ເບ່ືງຄ້ວ່າລາວລອຍຢູ່ອາກາດ. ຖ້ັດມາກໍ່ແມ່ນພວກລຸ່ງພາ ກ້ັນຍ່າງໄປ່ປາກ່ເວ້ົາ. ລຸ່ງມ້ີໄຄໂລ ຈ່ອຍຄ່ພໍ່ເຖົ້າ ຜ້ົມດຳ ກຽ່ງ, ລຸ່ງຍ່າກ້ັບຜ້ົມສ້ີທອງ ແລະ ງາມ. ຕ່ໜ້າກໍ່ແມ່ນພວກແມ່ ຍ່ິງອ່ວມໃຫຍ່ ໃສ່ຊຸດສ້ີບາດຕາ ພ່ອມກ້ັບລູກປະມານຫ້ົກຄົນ ຊຸ່ງ ອາຍຸລ້ົມຂ່ອຍທຸກຄົນ ແລະ ທ້ັງໜົດກ່ໍ່ປາກ່ເວ້ົາ. ຂ່ອຍຍ່າງ ນ້ຳແມ່ເຖົ້າກ້ັບປາ ນາຕາເລຍ. ລາວຣ້ອງນ່ອຍລ້ົ່ງເຫລ້ືອງ-ຕາສ້ີຟ້ົາ ແລະ ທ່ອງສ່ວດໃຫຍ່, ລາວຢຸດເລ້ືອຍໆ ແລະຫາຍ ໃຈ້ົ່ດຫ່ອຍ ທ້ັງຈ່ົ່ມມູນມ້ຳວ່ົາ :

- " ໂອຍ ຍ່ົ່າງຕ່ໍ່ໄປ່ໍ່ໄຫວດ່ອກ !"

- "ເປ້ັນຫຍັງເວ້ົ່ົາຈ່ົ່ງເອ້ົ່ົາໂຕມ່ານ້ຳລະ ! ພວກຄ້ົ່ນ້ຈ່ົ່ົາ" ແມ່ເຖົ້າຈ່ົ່ມຄ່ອຍຄ່ວ່ົ່ມໂມໂຫ.

ຂ່ອຍ່ໍ່ມ້ັກເວ້ົ່ົາເຈ່ົ່ົາທ້ັງຜູ້ນ່ອຍຜູ້ໃຫຍ່.ຂ່ອຍຮູ້ສ້ົ່ກ່ວ່ົ່ົາຕ້ົ່ນເອງ

ເປັນຄົນໃຫ່ມ ມາຢູ່ປົນກັບເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ແມ່ນແຕ ແມ່ ເຖົ້າກໍ່ເວົ້າຈົດຈາງ ແລະ ຫາງເຫີນຂອຍໄປ. ພໍ່ເຖົ້າ ແຮງ ເປັນຕາຢ້ານ, ຂອຍຮູ້ສຶກວ່າລາວເປັນສັດຕູກັບຂອຍໃນທັນທີທັນ ໃດ,ຂອຍເອົາໃຈໃສ່ຈົດຈໍ່ຳລາວເປັນພິເສດ ແລະ ທັງຮູ້ສຶກ ຫວາດຫວັ່ນຕໍ່ລາວ.

ພວກເຮົາມາຮອດບ່ອນສູງໆແຄມຝັ່ງ. ຈາກບ່ອນນີ້ ຂອຍ ແນມເຫັນເຮືອນຊົນເຜົ່າຢູ່ທົ່ວຖະໜົນ ເທິງຄົນຄູ ເບື້ອງ ຂວາ, ເຮືອນທາສີບົວເປືອນເປ, ຫລັງຄາຄອບລົງຕ່ຳ,ປ່ອງ ປ່ຽມຍົນອອກ. ເບື້ອງຈາກພາຍນອກ ຂອຍຮູ້ສຶກວ່າເຮືອນໃຫຍ ໂຕຫລາຍ, ແຕ່ຢູ່ພາຍໃນນັ້ນຫອງໃດກໍ່ແຄບໆທັງນັ້ນ, ພວກ ເຮົາໄດ້ແຫ້ກັນຢູ່ ແລະ ຜູ້ໃດກໍ່ອຶດອັດທັງໃຈຮ້າຍ ຄືກັບຕອນ ຈະລົງຈາກເຮືອ, ເດັກນ້ອຍພາກັນຄ້ຽເປັນວົ່ນໆ ປ່ານວ່າ ຝູງ ມີກຈອກຂ້ຽກ. ມີກົ່ນເໜັນສາບຊຸ່ງຂອຍບໍ່ເຄີຍໄດ້ດົມຈັກເທື່ອ ກຸ່ນໄປທົ່ວເຮືອນ.

ຂອຍຍ່າງໄປທົ່ວດົ່ນບ້ານ, ບ່ອນນີ້ກໍ່ເປັນຕາເບື່ງ ເທົ່າ ໃດ. ມີແຜ່ນແພປຽກຝົນໃຫຍ່ໆພາດຫ້ອຍຕັນໄປທົ່ວ, ແລະມີ ໜ້ຽຕັນໄປດ້ວຍນ້ຳສ້ວາງເຄຍລະດາດ.ໃນໜ້ຽເຄື່ອງນຸ່ງອຸ່ກ ຈ້ຳນວນໜ້ຽແຊ່ຢູ່. ຢູ່ແຈ ໜ້ຽຂອງດົ່ນບ້ານມີຫອງ ເກົ່າ ແກ່ຕິດກັບພົ້ນດົ່ນ ຢູ່ບ່ອນນີ້ຝົ້ນພວມລຸກໄໝ້ຢູ່ໃນເຕົາເປັນແປວ ແດງ ໆ, ມີສ້ວງໜ້ຽພວມຕົ້ມ ແລະ ຟັດສຽງດັງໂຍະເຍະຢູ່, ແລະ ຄົນຜູ້ໜ້ຽຊຸ່ງບໍ່ໃຜຫລຽວເຫັນສ້ວງສຽງດັງເປັນຄຳວ່າ ທີ່ແປກປະຫລາດວ່າ:

- "ไม้จัม...สีม่อง...มำทึก..."

๔.

มีแมมจุดเล้มต้มขุอดที่เต้มไปด้วยความขะยุกลอก ลอม, เต้มไปด้วยเซดกามต่างๆ และ สิ่งเล็กลับที่ บ่อาดจะพ้มละมาได้. ขอยจำขุอดผ่ามมาถึงก่าว ถ้ามก่าขา มันแมมีหามปากเถ่อมที่เล่ายางละอยุดละอ่โดย มักเล่าเลืองผู้ปีขาสามาดหากแต้มีทัดสะมะต่อจ่าง ที่ขม ขุม. เมื่อดดเถ่งอะดดผ่ามมาถึงใด ขอยเกื่อบบ่เขุ่อ-ขา ความจ่งเป้นไปดีแมอมั้น. ขอยดีดยากลืม ยากลับ ลางเซดกามทั่งหลายที่กุ่งกับขุอดอ้มต้มไปด้วยความมีดมืน, ความปากเถ่อมของ " พวกดินถ่อย "ถึง ก่าว มั้น.

แต่สิดจะทำต่องเซมือกว่าเวทะมาทำ, และ สิ่งที่ ขอยขุมมี บ่แมมกุ่งกับต่อขอยเลีย, หากกุ่งกับ สะพาบแวดลอมที่อดตะดัดกันดามขุ่งดินลัดเขุยทำมะดาสา มันเลียดำลิ่งขุ่อดยู่ และ ยังดำลิ่งยู่ต่มาธอดถุงมี้.

เธ่อมพ่เถ้าต้มไปด้วยก้มอายของความกุงดขัง ขุ่ง กันและกัน. พวกผู้ใช้ยมีมเม้าไปด้วยความกุงดขัง ถึง ก่าว และ พวกเด้กมอยก่พอยตีดแสดไปมำเขุ้มถุงอกัน. พายลุมมา ขอยรู้เลืองจากแมเถ้าว่า แมขอยมั้น มา

ຈອບພໍ່ຄັ້ງເວລາທີ່ພວກອ້າຍນ້ອງຂອງເພິ່ນພ້ອມຊຸມ້ຽວ ໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າແບ່ງປັນຊັບສົມບັດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ. ການທີ່ແມ່ຍອຍກັບມາໂດຍບໍ່ມີໃຜຄາດຄະເນນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ການແບ່ງປັນເປັນໄປຢ່າງຮີບດ່ວນ. ພວກເພິ່ນພາກັນຢ່ານວ່າ ແມ່ຍອຍຈະຮ້ອງຂໍ ເອົ້າສົມແຕ່ງດອງ ຊຶ່ງພໍ່ເຖົ້າໄດ້ເຄີດໄວ້ ຍອມວ່າແມ່ຍອຍໄດ ແຕ່ງດອງໂດຍຝືນກັບເຈຕະນາຂອງພໍ່ເຖົ້າ. ພວກລຸງພາກັນ ຕ່ວ່າ ໃຫ້ເອົາສົມແຕ່ງດອງດ່ວງກ່ວນ້ມາແບ່ງປັນກັນສະເພາະ ແຕ່ພວກລຸງເອງ. ຕ້ວ່ຄົນນາມແລ້ວ ທີ່ພວກເພິ່ນໂຕ້ຖຽງກັນຢ່າງໜ້າດຳຕາແດງ ວ່າໃນສອງຄົນນ້ ແມ່ນໃຜຈະໄປເປີດ ຮ້ານຍອມສີຢູ່ໃນເມ້ືອງ, ແລະ ແມ່ນໃຜຈະໄປເປີດຮ້ານຢູ່ຄຸມກຸມາ ວ່ໂມ ທີ່ຟາກແມ່ນຳ້ໂອກາ ເບ້ືອງນ້ນ.

ພາຍຫລັງພວກເຮົາມາຮອດ ບ້ັນດົນ ກ່ໍເກ່ີດມ້ີການ ຜ້ຶດຖຽງກັນ້ຂ້ນ້ຢູ່ເຮ້ອນ້ຄ ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ າ ພ ອ ມ ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ແລ້ວ. ພ ວ ກ ລ ຸ ງ ລ ຸ ກ ຂ ້ ນ ປ ຸ ບ ປ ັ ບ ແ ລ ະ ໂ ກ ງ ຕ ່ ວ ຢ ູ ່ ເ ຫ ມ ້ ອ ໂຕະ ແລວຮອງເຫ້ົ່າ ແລະ ຫ ຍ ່ ້ ງ ແ ຂ ວ ໃ ສ ຫ ມ ່ ້ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ ່ ່ ່

ແລ້ວຈ່ຽງອຸສະຫ່ວຍ !"

- " ມິດ! ເຈົ້າເວົ້າງ່າຍໆຊັ້ນເບາະກັບພວກນີ້!" ພໍ ເຖົ້າຮ້ອງສຽງດັງທັ່ວເຮັດຕາກໍ. ປະກົດວ່າເປັນຫມາ ແປກ ປະຫລາດທົ່ມຮ່າງນ້ອຍໆຄືພໍເຖົ້າສາມາດຮ້ອງສຽງດັງ ຈົນ ຫມອກຫູ.

ແມ່ຍອຍລູກອ້ມແລ້ວຍ່າງໄປທີ່ປ່ຽງຢ້ຽມໂດຍບໍ່ຫ່ວງ ຫ່າ ຫ່ວງສິບ ແລະ ຢົ້ນປົ້ນຫລັງໃສ່ພວກເຮົ້າທັ້ງຫມົດ.

ໃນທັນໃດ ລຸງມີ້ໄຄໂລ ຊຸ້ກຫ້ານ້ອງຊາຍແຮງໆ.ຜູ້ນ້ອງ ຊາຍແຜດສຽງຮ້ອງແລ້ວກ້ອດປ່ຳກັບອ້າຍ, ທັ້ງສອງລົ້ມກ້ວງໄປ ຕາມພົ້ນ, ທັ້ງຕົ່ມທັ້ງດ່າວ່າສາບແຊ່ງກັນ.

ພວກເດັກນ້ອຍພ່ານັ້ນຮ້ອງໄຫ້ຟົດສະນັ້ນ; ປ່ານ່າຕາເລຍ ທ່ີພ້ອມຖືພ່ານ້ັ້ນຮ້ອງອອກມ່ານ້ວຍຄວ່ານຕ່ຳຄ້ອຍນ້ອຍໃຈ. ແມ ຍອຍຊູເອ່ົາລ່ານ້ວຍສອງແຂນ ແລະ ພ່ານ່ານ້ອອກໄປ.

ເອ້ັບເກເມຍ ແມ່ລຽງຫມ່ານ່ານ້ວຍໃຈດ່ົ ໄລ່ເດ້ັກນ້ອຍອອກ ຈ່ານ້ກເຮ້ອນຄ່ົວ; ຕ້ັ່ງລ້ົມລະເມລະມ່ານ.

ຈ່ົກ່ານ້ົກ ຊ່ານ້ງເຜ່ົກຫ້ັ້ກອຽກຜູ້ຫນຸ່ມແຫ້ມ ບ່ານ້ໄຫລ່ກ້ວ່ານ້ງ ນ້ັ່ງຄ່ານ້ບເທ່ົງຫລ້ັ່ງລຸງ ມ່ີ້ໄຄໂລ ໄ້ວ, ສ້ວມ ກ້ຣ່ົກ້ຣ ້ອ່ານ້ໂມ ້ວ່ົ ນ່ານ້ຍຊ່ານ້ງຫມ້ວ່ົກຫ້ວ່ານ້ລ່ານ້ມ ໃສ່ແ້ວ່ົມຕ່ານ້ກ່ຳ ເອ່ົ່ານ້ຜ່ານ້ມ້ັ່ກ ມ່ົ ລ່ານ້ວໄ້ວ ດ້ວຍອ່ານ້ກ່ານ້ມ້ັ່ບ້ັ່ສ້ະຫ່ົກສ້ະຫ່ານ້ມ.

ລຸງເອ່ົ່ານ້ຫມ້ວ່ົກ່ານ້ກ່ຳມ້ະຍ້ວ່ົມມ້ະແຍ່ມຮຸ່ກ່ານ້ກ້ັບພ່ົ້ມເຮ້ວ່ົມ ທ່ັ້ງ ຮ້ວ່ົງສຽງແຫ້ບ້ໆເປ້ັ້ນ່ານ້ຢ່ານ້ມ.

ພ່ໍເຖ່ົ້ານ້ແລ່ານ້ມ້ໄປ່ານ້ມ່ານ້ອ່ົມໂຕ້ະທ່ັ້ງຕ່ົ່ານ້ມ້ຮ່ຳ້ໄຮ້ໄປ່ານ້ມ່ານ້ວ່ານ້ :

- "ອ້າຍນ້ອງກັນນະ ! ສາຍເລືອດດຽວກັນນະ ! ສູ ມັນຄົນຈົ່ງໃດກັນຫວະ !"

ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຜົດຖຽງກັນນັ້ນ ນ້ອຍຢ່ານເລີຍປິ້ນ້ອນໄປ ຢູ່ ເທິງເຕົ້າຝົ້ງ, ແລະ ຈາກນ້ອນນ້ອຍຄວາມຕົກຕະລຶ້ງ ນ້ອຍ ເບ້ງແມ່ເຖົ້າເຊັດເລືອດອອກຈາກຫນ້າລຸງ ຢ່າກົບ. ລຸງຮ້ອງ ໄຫ້ຫ້ຶງທົບຕົ້ນ, ສ້ອນແມ່ເຖົ້າຈົ່ມດ້ວຍສຽງແຄ້ນແຫ້ນໃຈວ່າ:

- "ຄົນຊົ່ວ! ແນ້ປ່າເຖ້ອນ! ຮູ້ຈັກຄວາມແດ່ ."

ພໍ່ເຖົ້າຫ້ຶງຖອດເສ້ືອ້ຂ່າດສ້ອຍ ຫ້ຶງຮ້ອງຫ້ຶງໃສ່ແມ່ເຖົ້າ-ວ່າ:

- " ນ້ະ! ເຖົ້າແມ່ນ້ົດ ! ສັດປ່າເຖ້ອນ້ົ່ເຈົ້າໃຫ້ກ່ໍ ເນ້ົດມ່ໃນໂລກ ."

ເມ້ືອລຸງ ຢ່ານ້ົ ອອກໄປ ແມ່ເຖົ້າແລ່ນໄປ້ົ່ແຈເຮ້ອນ-ນ້ອນ້ົ່ຮູບພະນັກນຸ່ນ ແລ້ວ່ົ່ມໄຫ້ວ້ອນ້ອ່ : :

- "ພະມ່ານດ່ ແຫ່ງພະຜູ້ເປັນເຈົ້ ໂຜດ່ົ່ງ້ອ່ ໃຫ້ ລູກຜູ້ຂ່ານ້ົ່ສະຕ້ົ່ກ່ະຕ້ົ່ຫ່ໍ່ມ່ະດ່ເຫ້ົ່ນ !"

ພໍ່ເຖົ້ານ້ົ່ຈ ຕ່ານ້ົ່ກ່ໃສ່ໂຕ່ະ ນ້ອນ້ົ່ ສ່ົ່ງ້ອງລ້ົ່ນ ຂ້ໍ່ ເຮ້ຍ້ະຸ້່ຍ.

- "ເບ້ົ່ງລູກຸ້່ຍຫ້ຶງສ້ອງ້ອງເຈົ້ໃຫ້ດ້ ແ່, ຈັກ ຫ່ນ້ອ້ເ້ົ້ຈ້ົ່ດ່ຕ່ານ ອ່ານ້ະ້ຣ່ ໃດ..." ພໍ່ເຖົ້ເ້ົ້ວ່ສ່ຽງ ດ້ອ ໆ.

- "ເ້ົ້ຈ! ຢ່ໄ່ປ້ົ່ດ້ົ່ຈ່ົ່ນ . ນ້ົ່ເ້ົ້ເ້ົ້ສ້ອເຈ້ົ່ມ່ ? ນ້ອ້ົ່ຈ້ົ່ນ ."

ເມ້ືອລຸງ ຢ່ານ້ົ ອອກໄປ ແມ່ເຖົ້ານ້ົ່ລ່ົ່ນໄປ້ົ່ົ່ແຈເຮ້ອນ-ນ້ອນ້ົ່ມ້ົ່ຮູບພະນັກນຸ່ນ ແລ້ວ່ົ່ມໄຫ້ວ້ອນ້ອ່ : :

- "ພະມ່ານດ່ ແຫ່ງພະຜູ້ເປັນເຈົ້ ໂຜດ່ົ່ງ້ອ່ ໃຫ້ ລູກຜູ້ຂ່ານ້ົ່ສະຕ້ົ່ກ່ະຕ້ົ່ຫ່ໍ່ມ່ະດ່ເຫ້ົ່ນ !"

ພໍ່ເຖົ້ານ້ົ່ຈ ຕ່ານ້ົ່ກ່ໃສ່ໂຕ່ະ ນ້ອນ້ົ່ ສ່ົ່ງ້ອງລ້ົ່ນ ຂ້ໍ່ ເຮ້ຍ້ະຸ້່ຍ.

- "ເບ້ົ່ງລູກຸ້່ຍຫ້ຶງສ້ອງ້ອງເຈົ້ໃຫ້ດ້ ແ່, ຈັກ ຫ່ນ້ອ້ເ້ົ້ຈ້ົ່ດ່ຕ່ານ ອ່ານ້ະ້ຣ່ ໃດ..." ພໍ່ເຖົ້ເ້ົ້ວ່ສ່ຽງ ດ້ອ ໆ.

- "ເ້ົ້ຈ! ຢ່ໄ່ປ້ົ່ດ້ົ່ຈ່ົ່ນ . ນ້ົ່ເ້ົ້ເ້ົ້ສ້ອເຈ້ົ່ມ່ ? ນ້ອ້ົ່ຈ້ົ່ນ ."

ໜ້າຜາກ, ສ່ວນພໍ່ເຖົ້າຕ້ອນອຍໆໄດ້ແຕ່ຟຸບໃສ່ໜ້າແມ່ເຖົ້າ .

- "ມ໊! ຂ້ອຍວ່າແບ່ງປັນໃຫ້ເຂົ້າສາມໍ່ ແມ່. "

- "ແມ່ນແທ, ພ໋."

ທັ້ງສອງເວົ້າລົມກັນຢູ່ເຫິງເຕັ້ຍ. ທຳອິດການໂອ້ລົມກໍ່ຖືກຕ້ອງຄ້ອງກັນ, ແຕ່ໝາບ໋ດົນ ພໍ່ເຖົ້າກໍ່ເລີ່ມເວົ້າຕົ້ນຂູດພົ້ນ ຄ ກັນກັບໄກ່ຕ້ອນໃກ້ຈະເຕະກັນ ແລະ ຊຸໜ້າແມ່ເຖົ້າ.

- "ຂ້ອຍຮູ້ ເຈົ້າຫວ່ງນຳເຂົ້າຫລາຍກ່ວ່າຫວ່ງ ນຳ ຂ້ອຍ. ແຕ່ບັກ ມ໊ໄຄໂລ ເຈົ້າບ້ັນ ເປັ້ນຄົນໜ້າໄຫ້ວຫລັ້ງ - ຫລອກ, ສ່ວນບັກ ຢ່ານ ເປັ້ນຄົນຄ໊ດລ້ຽ ! ພວກນ້ັນ ຈະ ປ່ອກລ່ອກຂ້ອຍ ຈະລ່ວງຜ່ານຊຸ້ບສົ້ມບ້ັ ຂ້ອຍ !"

ດ້ວຍຄວາມບໍ່ລະມ້ັດລະວ້ັ ຂ້ອຍອ້ຽວຕ໊ວເລ້ັຍໄປຕຳເຂົ້າ ເຕ໊າລ໊ດຕ໊ກລ້ົ ຈາກເຕ໊າຝ້ົ ແລ້ວໄປຕ໊ກໃສ່ກະໂລ້ງຂ້ເໜ້ຍ ພໍ່ເຖົ້າຜູດລຸກ້ມ ແລ້ວຍ້ັມຂ້ອຍລ້ົ ທ້ົ ວ່ວ້ງເບ້ົ ໜ້າຂ້ອຍປ່ານ ວ່າລ່ວ ໜ້ໍ ກໍ່ເຫ້ັນຂ້ອຍເປ້ັນເທ້ອ ທຳອິ ດ.

- "ແມ່ນໃຜເວົ້ານ້ົ ວ້ັມໄປເຫ້ົ ເຕ໊າຝ້ົ ນ້ັ ? ແມ່ນ້ົ ບໍ ?"

- "ຂ້ອຍ້ັມໄປເອ ້ "

- " ນ້ົ ຕ໊ວະ."

- " ບ໋ຕ໊ວະ, ້ັມເອ ້, ຂ້ອຍຢ່ານ້ັ ດ ."

ລາຍເວົ້າຝ່ານ້ົ ຕ໊ບໜ້າຜາກຂ້ອຍເບ໊ໆແລະຊຸກ້ອຍອ ອກ ໄປ.

- "ຈ່ົ ແມ່ນ້ັ ໄດ້ພ້ອ ຫລ, ຮ໊ບໄປ !"

ຂ້ອຍດີໃຈຫລາຍທີ່ຈະໄດ້ອອກຈາກເຮືອນຄົວໄປ.

ຂ້ອຍເຫັນວ່າ ດວງຕາສີຂຽວ ແລະ ຄົ້ມແຫລມຂອງ ພໍ່ເຖົ້າ ແມ່ນເບິ່ງຂ້ອຍຕະຫລອດເວລາ ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ ຢ້ານລາວ. ຂ້ອຍຈື່ໄດ້ວ່າ ຂ້ອຍເຄີຍພະຍາຍາມຫລົບຫລີກ ຈາກສາຍຕາອັນເຄັ່ງຂຶມນັ້ນ. ປະກົດວ່າພໍ່ເຖົ້າເປັນຄົນໂຫດຮ້າຍ-ສຳລັບຂ້ອຍ. ຍາມໃດລາວກໍເວົ້າກັບທຸກຄົນດ້ວຍສຽງແຂກຄັນ ຢຽດຫຍາມຄືກັບວ່າຢາກໃຫ້ມັນຕຳຈິດໃຈຜູ້ອື່ນແລ້ວໃຫ້ ເຂົ້າ-ເກີດໂມໂຫ.

- "ຮ້ຍ ! ສູມັນຄົນຈັ່ງໃດ !" ລາວມັກຮ້ອງທັ່ງ ອອກ ມາດັ່ງໆເລື້ອຍໆ ແລະ ສຽງຂອງລາວເຍັ້ນໆ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ ສຶກຫວາດຫວັ່ນ ແລະ ຂວັນເສຍ.

ໃນເວລາພັກຜ່ອນ, ລະຫວ່າງຄົ່ນນ້ຳຊາຕອນຄ່ຳ, ພໍ່ເຖົ້າ ພວກລຸງ ແລະ ພວກຄົນງານພາກັນອອກຈາກໂຮງຊາງ ດ້ວຍ ຄວາມອິດເມື່ອຍແລ້ວເຂົ້າມາຍັງເຮືອນຄົວ, ມີເຂົ້າເຈົ້າ - ເປືອກເປົ ໄປດ້ວຍນ້ຳສີ ແລະ ກະດາງຍອນອາຊິດ, ຢູ່ຫົວ ມີ ຜ້າມັດຜົມໄວ້, ທ້ຽຫມົດລ້ວນຄືກັບຮູບນັກຫນຸ່ມສີ່ມ້ວຍຢູ່ແຈ ຝາ ເຮືອນຄົວ. ໃນເວລາເຄັ່ງຂຶມ ແລະ ເປັນຕາຢ້ານດັ່ງກ້ວມ ພໍ່ເຖົ້ານັ່ງຢູ່ກົ້ງກັນຂ້ວາມກັບຂ້ອຍ ແລະ ມັກເວົ້າກັບຂ້ອຍຫລາຍ ກວ່າເວົ້າກັບເດັກນ້ອຍຜູ້ອື່ນໆ. ອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າອິດສາຂ້ອຍ ຢູ່ໃນໃຈ. ພໍ່ເຖົ້າເປັນຄົນດ້ວຍບາງ ທ່າທາງລະອຽດລະອໍ, ລາວນຸ່ງເສື້ອກັກກ້ຳມະຍີ່ທໍ່ເກົ່າແກ ແລະ ເສື້ອຝ້າຍຍັບຍໍ່, ນຸ່ງ ໂສ້ງຂາຍາວ ທີ່ມຮອຍຕາບຢູ່ຫົວເຂົ່າ, ແຕ່ລາວກໍປະກົດ ວ່າ

ສະອາດສະຫງ່າກ່ວາພວກລູກຂອງລາວ ທີ່ຢູ່ໃນຊຸດເສື້ອໃຫຍ່, ເສື້ອແຂນຍາວລົ້ງແປ້ງ ແລະ ຜ້ານັດຄໍແພໄຫມ.

ພວກເຮົາມາຮອດໄດ້ບໍ່ຫລາຍນ້ ພໍເຖົ້າກໍ່ໃຫ້ຂອຍຮຽນສູດ ນ້ມ. ເດັກນ້ອຍອ່ໆອາຍຸແກ່ກວ່າຂອຍນັ້ນຮຽນອ່ານ ຮຽນ ຂຽນ ນ່ໍາສະຫມຽນຢູ່ວັດຈຸມພ໋ ອ້ວຈາກປ່ອງຢ້ຽມບ່ານເຮົາຈະ ຫລຽວເຫັນຈອມວັດສີເຫລືອງເຫລອມຢູ່ຫ່າງໆ.

ຂອຍຮຽນນ່ໍາປ່າ ນ້ຕ່າເລຍ ຜູ້ນຸມນອນຈ່ົ້ງຈຽມ ແລະບໍ່ ນ້ກປ່ກ. ລາວມີໃບຫນ່ໍ້ເດັກນ້ອຍ, ຕ່າຂອງລາວກໍ ສອງ ໃສປ່ານ້ອ່າຈະເບ່ົ້ງຂອດໄປຫ່າງອນຖ້ົ້ນໄດ.

ຂອຍນ້ກນ້ັ່ງຈອງເບ່ົ້ງລາວໂດບ໋ ພ້ບຕ່າ ຈ້ນລາວ ເກ້ດ ອ້ດອ້ດ ແລ້ວລາວກໍ່ຈະເຮ້ັດຕ່າຮ້ບຮ້ົ້ງ ແກ່ວ່ງຫ້ວໄປເບ່ຍ-ນ້ນເບ່ອງນ້ ແລະ ຖ່ານຂອຍດ້ວຍສຽງຄ້ອຍໆປ່ານ້ອ່ານຸ້້ມໃສ່ ເອ້ົ່ານ້ວ່າ :

- "ເວ້ົ່າຈ່ົ້ງຊ້ເນ: ພະບ້ົ່ດ່ານ້ຂອງພວກເຮ້ົ່າ ນ້ົ່ງຢູ່ເທ່ົ້ງ-ສະຫ້ວ້ນ..."

ແລະ ເນ້ອຂອຍຖ່ານ້ວ່ານ: "ນ້ນ້ນ້ັ້ນ້ນ້ມ້ນ້ນ້ນ້ນ້ ແນ່ ໃດ ?" ລາວກໍ່ຈະຫລຽວໄປຫລຽວມ່ານ້ອນ້ມໂຕ ແລະ ບ້ອກ ຂອຍວ່ານ:

- "ຢ່ານ້ຖ່ານ້ນ້ ນ້ນ້ບ້ດ, ນ້ແຕ່ເວ້ົ່ານ້ນ່ໍາຫລ້ົ້ງປ່ານ: ພະບ້ົ່ ດ່ານ້ຂອງພວກເຮ້ົ່ານ ..."

ຂ້ອຍບ໋ເຂ້ົ່ານ້ໃຈເລ້ຍ້ວ່ານ ເປ້ນຫ້ຍ້ງເນ້ອສ້ຖ່ານ້ຈ່ົ້ງວ່ານ້ເປ້ນ ເລ້ອງບ້ດ. ຄ່ານ້ເວ້ົ່ານ້ດ້ົ້ງກ່ານ້ວ້ເປ້ນສ້ົ່ງທ້ນ້ວ້ນ້ນ້ນ້ນ້ນ້ ເລ້ກລ້ບ

ສຳລັບ ຂ້ອຍ ແລະ ຂ້ອຍກໍຕີຄວາມໝາຍໄປຕາມຄວາມນຶກຄິດ ຂອງຕົນເອງຕາມລຳພັງ.

ແຕ່ປາຜູ້ໝາຂາວ ມັ ແລະ ຈົດຈ້ອງກໍ່ອົດທົນ ພະຍາ ຍາມແນະນຳຕັກເຕືອນ ຂ້ອຍດ້ວຍສຽງ ທ່ ຂາດເປັນ ຫ ໆ.

- "ບໍ່ແມ່ນແນ່ ມັ, ເວົ້າ ທ ງ່າຍໆ ທຳ ມະ ດາ..."

ແຕ່ ກະ ໂຕ ຂອງ ປາ ເອງ ແລະ ຕະ ຫລອດ ທັ້ງ ຄຳ ເວົ້າ ຕ່າງ ຕ່າງ ຂອງ ລາ ມັ ບໍ່ ແມ່ນ ເລ ອງ ງ່າຍໆ ທຳ ມະ ດາ. ມັ ນ ຮັ ຕ ໃຫ ຂ້ອຍ ອຶ ດ ອັ ດ ໃຈ ແລະ ເປັນ ການ ຍາກ ທ ຈະ ຈ ຈຳ ຄຳ ສູ ດ ນີ ນ ເຫ ລ ່ ມັ.

ມ ໝ ງ ພ ເຖ ຖາ ມ ຂ ຍ ວ ່ :

- "ອາ ເລ ກ ໄ ຸ ໂ ຕ ຮັ ດ ຫ ງ ມ ? ຫ ລ ມ ຫ ວ ະ, ພ ເ ຖ ່ ເ ຫ ນ ໃ ຄ ວ ່ ໂ ຕ ຫ ນ ່ ຜ ກ ໂ ນ. ບ ່ ສ ະ ຫ ລ ດ ໃ ຄ ທ ຮັ ດ ໃ ໂ ຕ ເ ອ ງ ຂ ນ ່ ຜ ກ ໂ ນ ! ເ ປ ນ ຈ ງ ໃ ເ ລ ອ ງ "ພ ະ ບ ດ ພ ອ ກ ເ ຮ ໄ ຣ ບ ? "

- "ມ ນ ປ ກ ຫ ລ ຍ ນ ະ "ປ ບ ອ ກ ພ ເ ຖ ່ ຄ ອ ຍ ໆ.

ພ ເ ຖ ່ ຫ ໍ ້ ມ ແ ບ ບ ສ ຽ ດ ສ ແ ລ ະ ຮ ັ ດ ຕ ນ ມ ນ ຈ ມ ຄ ສ ງ ຂ ມ.

- "ຈ ງ ຊ ມ ກ ຕ ອ ງ ເ ວ ້ ່ ແ ສ ຂ ຽ ມ." ລ ວ ປ ນ ໜ ້ ່ ມ ໜ ້ ່ ຂ ຍ ແ ລ ວ ຖ ມ ວ ່ : "ພ ໂ ຕ ເ ຄ ຍ ຂ ຽ ມ ບ ? "

ຂ ຍ ບ ເ ຂ ້ ່ ໃ ຈ ວ ່ ພ ເ ຖ ່ ເ ວ ້ ່ ເ ລ ອ ງ ຫ ຍ ງ ຂ ຍ ຈ ງ ມ ຢ ່ ຊ ໆ.

- "ມ ກ ຊ ມ ບ ຂ ຽ ມ ຕ ລ ກ ຈ ກ ເ ຫ ອ ແ ລ ະ ຫ ມ ບ ໃ ຂ ຍ

ຂຽນຕໍ່ລູກນຳອີກ ." ແມ່ຂອຍເວົ້າສອດຂຶ້ນ.

- "ເປັນຫຍັງວ່າຈັ່ງຊັ້ນ ?"

- "ລາວວ່າ ການຂຽນຕົ້ນສອນຫຍັງໃຫ້ຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ."

- "ມາກຊຸ່ມຊັ້ນຫວະ ມັນເປັນບ້າ. ຊໍ່ໃຫ້ອຸ່ນຍາມັນຈ່ຳ ສະຫງົບສຸກເຫັ້ນ " ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າ ຕອບຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ໂມໂຫ.

ຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ເຖົ້າເຮັດ ໃຫ້ຂອຍບໍ່ພໍໃຈ ແລະລາວ ກໍ່ ສັງເກດເຫັນອາການຂອງຂອຍດີ.

- "ເປັນຫຍັງຈ່ຳເຮັດໜ້າບູດ ຮ? ລະວັງຕົວໃຫ້ດີດີ! ຊາຊາມັ້ນມັ້ນອຸ້ໄດ້ໄມ່ແສງາມໆ ໃນວັນເສົ້ຍອມກໍ່ລະນີ ປອກ ສຸບມ້ອມ." ລາວເວົ້າຫັ່ງລູບຜົມສີແດງໆແກມສີເງິນຂອງ ຕົນ ຂົມເພື່ອບໍ່ໃຫ້ປົກໜ້າ.

- "ເຈົ້າຊຸ່ເຮັດຈັ່ງໃດກັບມັນ ?" ຂອຍຖາມ ທຸກຄົນພາກັນຫົ່ວຂົ້ນ ແລ້ວພໍ່ເຖົ້າກໍ່ຕອບວ່າ:

- "ຖ້າຈັກໜ້ອຍ ຫາກຊຸ່ເຫັ້ນດອກ ."

ຂອຍລຸ່ຢູ່ແຈ້ຫ້ອງແລ້ວ ກໍ່ຄິດຫລົ້ບໄປຫລົ້ບມາ. ພໍ່ເຖົ້າຈະ ໝ່ຳຍຄວາມວ່າແນວໃດໃນເລ້ອງນ້ ຂອຍຈະຕ້ອງຄົ້ນຄິດ ໃຫ້ ແຈ່ມແຈ້ງ. ຂຽນກໍ່ໝ່ຳຍຄວາມວ່າຕົ້ນ. ເພ້ນ້ຕ້ມາ, ຕ ໜ້ມາ ແລະ ແມ່ວ, ແລະຕອນຢູ່ວ່ຳສຕຣ່ຳຕ້ນ ຂອຍເລ້ຍ - ເຫັ້ນຕ່ຳຫລ້ວຕ໊ພ້ວກແປ້ກຊ້ງ ຕ໊ໜ້ມ່ຳຕ໊ຕ່ຳ, ແຕ່ຂອຍຍ້ງ ບ໊ ເລ້ຍເຫັ້ນຜູ້ໃດຕ໊ເດ້ກ້ນ້ອຍຈັກເທື່ອ. ມ້ບ່ຳງເທື່ອພ້ວກລູ້ງ ຕ໊ບ ແປະທ໊ໜ້ມ່ຳຜ່ຳກຫລ້ງ້ອມ້ຕ້ມຂອງພ້ວກລູກເພ້ນ້ເອ້ງ ແຕ່ກ໊ ມ໊

ໃຜຄຽດ, ພຽງແຕ່ເອົາມືລູບໆບ່ອນຖືກຕົບແລ້ວກໍລືມມັນໄປ . ບາງເທື່ອຂອຍກໍຖາມເຂົາວ່າ ເຈັບບໍ ?

- "ບໍ່, ບໍ່ເຈັບຈັກໜ່ອຍ !" ເຂົາຈະຕອບຢ່າງ ທ່າ ທາງອົງອາດ.

ຂອຍຮູ້ເລື່ອງທີ່ຊາມັກຮຽກັບປອກສຸບມ້ອມດ້ວງທ້າວ. ຄືໃນ ຕອນແລງ ລະຫວ່າງເວລາ ດົ່ມນ້ຳຊາກັບຄາບເຂົ້າແລງພວກ ລຸງກັບຫົວໜ້າຊ່າງພາກັນຫຍິບແຜ່ນແພທີ່ຍອມແລ້ວ ແລະ ຕັດ ເຄື່ອງໝາຍໃສ. ລຸງ ນິໄຄໂລ ຄິດຢາກຢອກອ້າວ ກຣົກຣົ່ ຊ້ອງຕາຟ້າງເກ້ອບເບ່ງບໍ່ເຫັນສິ່ງໃດ ເລີຍບອກໃຫ້ຫລ່ານຊາຍ ຜູ້ໜ່ວຍອາຍຸເກົ້າປີ ໃຫ້ເອົາປອກສຸບມ້ອມໄປຂ້າງໃສ ໄຟ ທຽມໄຂ. ຫລ່ານຊາຍຄ ຊາຊາ ເອົາຄົມຄ້ບປອກສຸບມ້ອ ມ ຂອງຫົວໜ້າຊ່າງຂ້າງໄຟຈົນແດງຮອມໆແລ້ວກໍ້ວ້າງໄວ້ ໃກ້ໆ ກັບ ກຣົກຣ ແລ້ວ ຊາຊາ ກໍ່ໄປລ້ຽ ຂ້າງຕ້ານຜ້ວ. ໃນຂະ-ນະນັ້ນ ພໍ່ເຖ້າເຂົ້າມາ ນ້ວ່ລ້ວເຮັດວຽກ ແລ້ວກໍ່ຈັບ ເອົາ ປອກສຸບມ້ອມທ່ຽວຮອມໆຢູ່ນຸ້້ອມ.

ຂອຍຈ່ໄດ ທ່ຕົ້ນເອງແລ້ນໄປເຮ້ອນຄ້ວເພ່ອເບ່ງວ່າສຽງ ອກກະທົ່ນ້ນແມ່ນຍອມເກ້ດຫຍ້ງ້ນ ແລະກໍ່ພ້ບວ່າພໍ່ເຖ້າເຕ້ນ ສ້ກຂະໂຍ້ງຢູ່ຢ່າງເປ້ນຕາຫ້ວ ມ້ທ້ກໄຟດ້າດຈ້ບຕ້ນໜູໄວ້,ທ້ວ ຮ້ອງໂວຍວ້ຍ :

- "ບ້ກໃດເຮ້ດ ? ປ່າເຖ້ອນແທ້ ."

ລຸງນິໄຄໂລ ກ້ນຄ້ອນໂຕະ ເອົາມ້ອມ້ເຂ້ຍປອກດ້ວ ກ່າວ ທ້ວເປ່ານ້ນຟູ່ໆ. ອ່າວ ກຣົກຣ ຫ້ຍບເຄ້ອງເສ້ຍ້ວ່ຢູ່, ຫ້ວ

ລ້ານຂອງລາວເຫລ້ອມເປັນເງົາເຫນັ້ງໄປມາ. ລຸງຢາກົບ - ແລ່ນເຂົ້າມາ ແລ້ວຫລົບເຂົ້າໄປບ້ຽງຢູ່ຫລັງເຕົາຝີ ເພາະອົດ ທົນບໍ່ໄດ້, ແມ່ເຖົ້າຈົດຫາມຂູດມັນຝະລັ່ງດິບເພື່ອເຮັດຢາເຢັນ ໃສ່ໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າ.

- "ແມ່ນ ອາອາ ລູກຢາກົບ ເປັນຜູ້ເຮັດ." ລຸງມີໄຄ-ໂລ ບອກທັນທີທັນໃດ.

- "ຂ້ອ ! " ລຸງຢາກົບຮ້ອງຂຶ້ນ ທັງເຕັ້ນອອກ ມາ ຈາກຫລັງເຕົາຝີ.

ຜູ້ລູກຊາຍກໍສົ່ງສຽງມາຈາກແຈຫ້ອງ ຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານທັ້ງຮ້ອງ ໄຫ້.

- "ຢ່າໄປເຊື່ອລາວ ພໍ່! ລາວຫັ້ນບອກຂ້ອຍເຮັດ ! "

ລຸງທັ້ງສອງເລີ່ມຕົ້ນຖຽງກັນ, ແຕ່ທັນໃດພໍ່ເຖົ້າກໍ ທຳໃຈ ໃຫ້ສະຫງົບລົງ, ລາວເອົາຢາເຢັນໃສ່ມືອມ ບໍ່ປາກ ບໍ່ເວົ້າ ຫຍັງ ແລ້ວກໍພາຂອຍອອກໄປ.

ທຸກໆຄົນຕ່າງກໍເວົ້າວ່າ ລຸງມີໄຄໂລເປັນຄົນຜິດ. ດັ່ງ ນີ້ ໃນເວລາຄົນມາຊຸມ ຂອຍຈົ່ງຖາມຂໍ້ນວ່າ ລາວຈະຖືກຂຽນຫລໍ ບໍ ?

- "ມັນຄວນຈະຕ້ອງຈົ່ງຂຶ້ນ " ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າມຸມມຳ ທັງ ເຫລືອຕາມາເບິ່ງຂອຍ.

ລຸງມີໄຄໂລ ເອົາກຳປັ້ນຟາດໂຕະ ແລະຮ້ອງໃສ່ ແມ ຂອຍ:

- "ວາວະຣາ ອັດປາກບັກຫມາມັ້ນແມະ! ຈັກຫມ່ອຍຊິຫັກ

ຄໍ່ມັນໃດ !"

- "ລອງແຕະຕ້ອງມັນເບິ່ງດູ ! "ແມ່ຂ້ອຍຕອບ.

ທຸກຄົນພາກັນນໍ່ຊ້ໍ່ຊ້ໍ່ ເ'ມ້ມ ໂ'ມ ໂ'ມ ໂ'

ກັບ ຊາຊາ ລູກຊາຍຂອງລຸງຢາກັບ. ຊາຊາ ເປັນຄົນ ຮຽບ ຮອຍ, ເອົາການເອົາງານ ແລະ ມັກຕິດຕາມເບິ່ງພວກຜູ - ໃຫຍ່ເຮັດສິ່ງໃດ ສິ່ງໜຶ່ງ ກັ່ງມັກຮັບໃຊ້ເຂົາເຈົ້າທຸກເມື່ອທຸກ ຍາມ, ດ່ັງນັ້ນທຸກຄົນຈຶ່ງຍົກຍ້ອງ ຊາຊາ ວ່າເປັນຄົນສະຫລຽວ ສະຫລາດ ແລະ ຄ່ໍາຮູ, ມີແຕ່ເຖົ້າຜູ້ຍິງທີ່ເຫັນເປັນກ່ັງກັນ ຂາມ ແລະ ເວົ້າໃສ່ວ່າ : ເຮ! ຄົນລຸບແຄ່ງເລຍຂ່າ.

ຊາຊາ ເປັນຄົນຈອຍ, ຜິວດ່ໍາແດ່ງ, ຕາໂລ, ເວົ້າໄວ ແຕ່ແຈ້ງ ສຽງບໍ່ມ້ັນຄົມສ້ັບ, ເວລາເວົ້າມັກຫລຽວລ້ອກແລ້ັກ ແລະ ເຮ້ັດທ່າທ່າງຄ້ັ່ງວ່າຊຸແລມໜ້ີໄປລ້ັບອນໃດບ່ອນໜ່ຶ້ງ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ຕາຂອງລາວບໍ່ຄ່ອຍເຫລ້ືອກໄປມາ, ແຕ ເມ່ືອມ້ເຫດການຕ່ືນເຕ້ັນ ໜ້ິດໜ່ອຍຕ່ໍາປະກ້ິດວ່ໍາສ້ັ່ນ ສະ ເນ້ືອນ.ໄປໜ້ິດ.

ຂ່ອຍບໍ່ຖ້ືກັບລາວເທ່ົ່າໃດ. ຂ່ອຍຕ້ິດກ້ັບ ຊາຊາ ລູກ ຂອງລຸງ ມ້ີໃຄໂລ ຫລາຍກ່ວ່າ ເຖ້ົ່ງແມ່ນ່ວ່າ ຊາຊາ ຜູ້້ມ້ີຈະ ເຫ້ືກຫ້ວ່າກ ບໍ່ສະຫລາດຫລ້ັກແຫລມກ່ໍຕາມ. ລາວເປ້ັ ນ ຄົນ ສຸ້ະຫ້ືບສຸ້ະຫ້ວ່ຽມ, ມ້ີຄ້ວ່ງຕາເສ້ົ່າໆຄ້ັກ້ັບແມ່ລາວ ແລະ ຍ້ັ ມ ງ່ວ່ຍ. ແຂ້ວຂອງລາວຂ້ເຮ້ຂ້ຽ ຄ້ົ້ມເຈ້ົ່ງພ້ົ້ມອອກ ຈ່ວ່ກ ປ່ວ່ກ ແລະ ປ້ົ່ງຊ້ອນກ້ັນຢູ້່ເຝ້ັນເບ້ືອງເທ້ົ່ງ. ດ່ັງ ນ້ັ ຍ່ວ່ມໃດ- ລ່ວ່ວກ່ໍ້ມ້ືອຫ້ຽງຢູ້່ນ່ໍາແຂ້ວ ຄ້ລ່ວ່ວພ້ະຍ່ວ່ຍ່ວ່ມເອ່ົ່ານ້ືອມ້ືວ່ງ ແຂ້ວຢູ້່ແຖ້ວໃນ ເພ້ືອຈ້ະຖ້ອນມ້ັນອອກ. ໃຜກ່ໍຕ່ວ່ມຢ່ວ່ກລຸ້ບຄ່ໍ ເບ້ົ່ງ ລ່ວ່ວນ່ໍ່ວ່ຍໃຫ້ລຸ້ບເບ້ົ່ງໂລດ. ນອກຈ່ວ່ກນ້ັ້ນແລ້ວ ຂ່ອຍກ່ໍ ບ່ເຫ້ັນສ້ົ່ງໃດໜ້ິດທ້ີ່ເປ້ັນຫ້ນ່ວ່ສ້ົ່ນໃຈໃນຕ້ືອລ່ວ່ວ. ລ່ວ່ວມ້ັກຢູ້່ຜູ້

ຄຽວມ໊ດໆ ຫ້ວງທ໋ໃນເຮ໊ອນມ໊ດົນຫລາຍຈົນ ບຽດກັນ, ລາວຈະ ນ໋ັ່ງຢູ່ແຈຫ້ອງມ໊ດໆ ຫລ໊ັ່ບກ໋ຢູ່ແຄມປ່ອງຢ້ຽມເມ໊ອ໋ກ໋ຍາມ ແລ້ວ ມາ. ຂ້ອຍຮູ້ສ໋ກສະບາຍໃຈເມ໊ອ໋ຢູ່ກ້ັບລາວ ໂດຍພາກັນນ໋ັ່ງ ຢູ່ ໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ ບ໊ປາກ໊ບ໊ເວ້ົາຫຍ້ັງເປັນເວລາ໋ຕ້ັ່ງອຸ໋່ໂມງ, ພາ ກັນເບ໊ັ່ງຕາເວັນສ໋ແດງໆ໋ຕ້ອນໃກ້ຈະ໋ຕ໋ກດ໋ນ, ເບ໊ັ່ງວ້ັດຸ໋ມພຸ໋່ງ ຈ້ອມສຸ໋໋ຄ໋ຳເຫ້ລ້ອມໆ໋ສະທ້ອນກ້ັບແສງ໋ຕາເວັນ. ໜູ໋ນ໋ກ ພາກັນ ບ໋ນເວ໋ນ໋ສູງໆ໋ແລ້ວ ກ້ັນໃ໋ຄ໋ກ໊ເຈ໋ດ໋ຕ໋ຳ໋ລ໋ງ ຮ້ັ໋ກໃ໋ຫ້ເປັນ ຄ້ອງ ຄ໋ຳໆ໋ກາງ໋ທ້ອງຟ້າ ແລະ ແລ້ວ໋ກ໊ຫ໋າຍໄປ ປ້ອຍໃ໋ຫ້ທ້ອງຟ້າ໋ລ໋ນ ອ້ານເ໋ປ໋ຳໄ໋ວ້ເ໋ບ້ອ໋ງ໋ຫ້ລ໋ງ. ຕ໋ໜ໋ມ໋ານ໋ຮູ້ບພ໋ານ໋ດ໋ງ໋ກ໋ານ ໃ໋ຜ໋ກ໊ບ໊ - ປ໋ານ໋ກ໋ປ໋ານ໋ກ໋ຢ໋ານ໋ກ໋ເວ້ົາ໋ຫຍ້ັງ໋ດ໋ອ໋ກ ແລະ ຫ໋ົ໋ວ໋ໃ໋ຈ໋ກ໊ຈ໋ະ໋ເ໋ຕ໋ມ໋ໄ໋ປ໋ດ໋ວ໋ຍ ອ໋ານ໋ລ໋ມ໋ເ໋ພ໋ັ໋ນ໋ເ໋ສ໋ົ໋ານ໋ໆ.

ອ໋ານ໋ອ໋ານ ອ໋ກ໋ຜູ໋໋ໜ໋ມ໋ງ ຄ໋ລູ໋໋ກ໋ອ໋ານ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ລ໋ງ ປ໋ານ໋ກ໋ບ໊,ຜູ໋໋ມ໋ ເວ້ົາ ເປັນ໋ກ໋ານ໋ເປັນ໋ງ໋ານ໋ ແລະ ເວ້ົາ໋ໄ໋ດ໋ຍ໋ຍ໋ານ໋ປ໋ານ໋ຜູ໋໋ໃ໋ຫ໋ຍ.ເ໋ມ໋ອ ອ໋ານ໋ອ໋ານ ອ໋ານ໋ບ໋ວ໋ານ ຂ໋ອ໋ຍ໋ປ໋ານ໋ກ໋ຮ໋ຽ໋ນ໋ອ໋ານ໋ອ໋ບ໊ຍ໋ອ໋ມ໋ສ໋ລ໋ານ໋ວ໋ກ໊ແ໋ມ໋ະ ນ໋ຳ ຂ໋ອ໋ຍ໋ໃ໋ຫ້ເ໋ວ້ົາ໋ຜ໋ານ໋ປູ໋໋ໂ໋ຕ໋ະ໋ສ໋ຳ໋ລ໋ບ໊ໃ໋ຊ໋ໃ໋ນ໋ວ໋ັ໋ນ໋ນຸ໋໋ມ໋ອ໋ງ໋ຢູ໋໋ໃ໋ນ໋ຕູ໋ ອ໋ອ໋ກ໋ມ໋ານ໋ ແ໋ລ໋ວ໋ຍ໋ອ໋ມ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ສ໋ີ໋ຟ໋ານ໋ແ໋ກ.

- "ສ໋ິ໋ງ໋ໃ໋ດ໋ຂ໋ານ໋ໆ໋ແ໋ມ໋ນ໋ງ໋ານ໋ທ໋ີ໋ສຸ໋໋ດ໋ສ໋ຳ໋ລ໋ບ໊ຍ໋ອ໋ມ໋ສ໋ເ໋ຊ໋ອ໋ຍ-ສ໋ັ໋ນ." ລາວເວ້ົາ໋ຢ໋ານ໋ງ໋ເ໋ຄ໋ັ໋ງ໋ອ໋ມ.

ຂ໋ອ໋ຍ໋ຫ໋ອ໋ບ໋ເ໋ອ໋ົ໋ານ໋ຜ໋ານ໋ປູ໋໋ໂ໋ຕ໋ະ໋ຫ໋ນ໋ັ໋ກ໋ໆ໋ນ໋ັ໋ນ໋ແ໋ລ໋ວ໋ຟ໋ານ໋ວ໋ແ໋ລ໋ນ໋ໄ໋ປ໋ດ໋ົ໋ນ ບ໋ານ, ພ໋ຽ໋ງ໋ແ໋ຕ໋ໄ໋ດ໋ເ໋ອ໋ົ໋ານ໋ສ໋ົ໋ນ໋ເ໋ບ໋ອ໋ງ໋ຫ໋ນ໋ັ໋ງ໋ຈຸ໋໋ມ໋ລ໋ົ໋ງ໋ຫ໋ນ໋ົ໋ມ໋ກ໋ໍ໋ສ໋ ຕາມ ເ໋ທ໋ົ໋ານ໋ນ໋ັ໋ນ ຈ໋ົ໋ກ໋ານ໋ກ໋ ກ໋ໍ໋ແ໋ລ໋ນ໋ຫ໋ລູ໋໋ບ໋ໃ໋ສ໋ຂ໋ອ໋ຍ ຍ໋ານ໋ເ໋ອ໋ົ໋ານ໋ຜ໋ານ໋ປູ໋ ໂ໋ຕ໋ະ ແ໋ລ໋ວ໋ປ໋ັ໋ນ໋ຜ໋ານ໋ດ໋ວ໋ຍ໋ມ໋ົ໋ນ໋ໃ໋ຫ໋ຍ໋ກ໋ອ໋ານ໋ງ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ລ໋ານ໋ວ, ຫ້ວ໋ງ໋ຮ໋ອ໋ງ໋ໃ໋ສ ອ໋ານ໋

ຊາ ທ້ຽວເບິ່ງຂອຍຢູ່ຫອງເກັບເຄື່ອງຂອງ :

- "ໄປຮອງຍາມາໄວ ໆ! "

ແລ້ວຈຸ່ກາມົກ ງວາກມາເບິ່ງຂອຍ ແລ້ວແກ່ວງຫົວກູດ ໆ ນ້ສະແດງວ່າ ແມ່ນລາງຮ້າຍສຳລັບຂອຍ.

- "ໂຕ້ຖຸ້ກຄັກໆລະ ບ່າດນ້ ! "ລາວວ່າ

ແມ່ເຖົ້າແລ່ນມາ ແລ້ວຈົ່ມວ່າ ທ້ຽນຳ້ຕາໄຫລ. ລາວດ່າ ຂອຍດ້ວຍທ່າທາງເປັ່ນຕາຫົວ :

- "ໂອ້ຍ ບັກປ່າເຖ້ອນ ! ບັກຫູຫນາ !ຜ້ີປ້ອບລາກແກ່ ນ້ງໄປແດ່ແນ້ !"

ຕ່ນາ ແມ່ເຖົ້າຂ້ຮອງນ້ຳ ຈຸ່ກາມົກວ່າ :

-"ຢ່າບ້ອກພ້ໍ່ເຖົ້າເດ. ແມ່ເຖົ້າເອງຈະເຊ້ອງວ້ນ້ ໄວ້ ດອກ, ທຸກສ້ງທຸກຢ່າງຈະຮຽບຮ້ອຍໄປເອງ. "

- " ບ່ເປ້ນຫຍ້ງສຳລັບຂອຍ, ຫ່ວຍຫອງໄດ, ແຕ ລະ ວ້ງ ຊາຊຸ ເດ ນ້ນຈຸ່ໄປຟ້ອງໄດ້ນ. " ຈຸ່ກາມົກ ຕອບ ທ້ງ ເຊ້ດນ້ໃສ່ຜ້ານ້ນເປ້ອນ້ນຮ້ອຍກະດ່ງກະດ່ງ.

- "ແມ່ເຖົ້າຈຸ່ເອ້ົາເງ້ນໂກ່ເປ້ກໃຫ້ນ້ນເພ້ອ້ດປ່ກ ນ້ນ ດອກ. " ແມ່ເຖົ້າເວ້ົາແລ້ວພ່ຂອຍເມ້ອເຮ້ອນ.

ໃນ້ວ້ນເສ້ົາ ກ່ອນເວລາບູຊ່ພະ, ຂ້ອຍຖ້ກນ້ຳໄປຍ້ງ - ເຮ້ອນ້ຄ້ວ ທ້ນ້ຄສະຫ້ລ້ວ ແລະ ນ້ຄຈ້ລ. ຂ້ອຍຈ່ໄດ້ວ່າ ປະຕ ໄປສ້ຫອງ້ນ້ໆນ້ນ້ຖ້ກ້ອ້ດແຫ້ນ້ນ, ແລະນ້ອກປ່ອງຢ້ຽມນ້ນ ມ້ ແສ້ງພ້ມ້ວ້ຽຍາມຄ່ຳຂອງລະຄ້ໃບ້ໄມ້ຫລ້ນ ແລະ ຝ້ນ້ກ້ສ່ງ້ດໃສ ແກ່ປ່ອງຢ້ຽມ້ດ້ງເປ້ນ້ວ້ນ້ໆຢ້. ຈຸ່ກາມົກ ນ້ງ້ຢ້ແປ້ນ້ມ່ງ່ຕ້ຫນ່ງ.

ປາກເຕົ້າຝົ້ງສິດຳໆ ຄ່ອຍທ່າທາງບໍ່ສະບາຍໃຈ. ພໍ່ເຖົ້າຢືນຢູ່ ແຈ ໃກ້ກັບກະໂລ້ງຂ້ເຫຍ້ອ ພ້ອມຖ້ອດທ້ອນໄມ້ຈຳນ້ວນ ຫນຶ່ງ ອ້ອກຈາກຄຸມຳ ແລ້ວແທກເບິ່ງ, ຕໍ່ມາກໍ່ກຳໂຮ້ບໃສ່ກັນ ແລ້ວ ກໍ່ແກ່ວງອ້ໍດ້ອັດໄປມາກາງອາກາດ. ແມ່ເຖົ້ານັ່ງຢູ່ໃນບ່ອນນ້ົດ ນ້ົດ ນັດຢາສຽງດ້ັງໆ ແລ້ວກໍ່ຈົ່ມພ້ົມພຳ:

- " ພໍ່ໃຈລະນໍ...ຄົນຂ້ໂຫດສາມາ !"

ອາຈຸ ນ່ັງຢູ່ຕ້ັ່ງອ້ກາງເຮ້ອນຄ້ໍ ເອ້ົາມ້ືຊ້ົດຕາຫ້ັ ຈົ່ມ ອ້ອນວ້ອນດ້ວຍສຽງຄ້ໍ້ຕາເຖົ້າຂ້ໍທາມ.

- "ຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ອຍແດ, ເພ້ືອຫ້ັນແກ່ພະເປັນເຈ້ົາ!"

ລູກຂ້ອງລຸ້ງ ນ້ໍ້ໄຄໂລ ຄ້ອາຈຸ ກ້ັບນ້ອງສາວຢືນບ້ຽດກ້ັນ ຢູ່ຂ້ວງໂຕະ ຢ້ານຈົນຕ້ືວແຂ້ງ.

- " ກູຊ້ືຍົກໂທດໃຫ້ດ້ອກ ພ້າຍຫ້ລ້ັງແສ້ຽນແລ້ວ" ພໍ່ ເຖົ້າຕ້ອບ ແລ້ວກ້ຳໄມ້ແສ້ປ້ຽກ ຊຸມແຫ້ນນ້ໆ. "ມ້ານ ໂສ້ງ ອ້ອກ !"

ພໍ່ເຖົ້າເວ້ົາຊ້ານ້ໆ. ສຽງເວ້ົາຂ້ອງລ້ານ, ສຽງຕ້ັ່ວ ດ້ັງ ຍ້ອນ ອາຈຸ ດົນແລ້ະ ສຽງບ້າດ້ົນຂ້ອງແມ່ເຖົ້າ -ທ້ັ້ງໝົດ ເຫ້ລ່ານ້ັ້ນ ໄດ້ກ້ະທ້ົບກ້ະເທ້ືອນຄ້ວ້ານ້ຽບສ້ະຫ້ງ້ັບອ້ັນດ້ັ່ງ ອ້ົ ພ້າຍໃນເຮ້ອນຄ້ືອ ໝ້ົດ ອ້ອມ ຄົນ ໃຕ້ເພ້ດ້ານຕ້ຳໆ ແລ້ະ ມ້ືຄ້ວ້ັນ ໄຟ ມ້ືອໆ.

ອາຈຸ ລຸກ ຂ້ົ້ນ ແກ້ວ ມ້ໂສ້ງ ລ້ະ ນ້ັນ ລ້ົງ ຮ້ອດ ຫ້ືວ ເຂ້ົ່າ ແລ້ວ ຍ່າງ ກ້ົ້ນໆ ໄປ ທ້ີ່ ແປ້ນ ມ້າ. ເມ້ືອ ຫ້ັນ ອາຈຸ ແລ້ວ ຜູ້ ໃດ ກ້ໍ ຮູ້ ສ້ຶກ ຫ້ົດ ຫູ້ ໃຈ, ຂ້ອຍ ເອ້ງ ນ້ັ້ນ ຫ້ືວ ເຂ້ົ່າ ສ້ັ້ນ ເທ້ັຍໆ.

ແຕ່ພາບຕໍ່ມານັ້ນ ແຮງຫນັກຫນ່ວງພໍລົກຕົນອົກ. ຊາຊາ ນອນຂໍ້ໃສ່ແປ້ນມາ, ຈົກາມົກ ເປັນຜູ້ມັດແຂນ ມັດຂໍ້ຊາຊາ ຕິດກັບແປ້ນມາ ດວຍແພຍາວໆ ແລ້ວກໍ່ກົ້ມຄອມຕົວ ຊາຊາ , ແລະ ຈັບຂໍ່ຕົ້ນ ຊາຊາ ໄວ້ແຫ້ນໆ. ພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງມາໃສ່ຂອຍ ວ່າ :

- " ອ້າເລັກໄຊ ! ມາເບ່ງໃກ້ໆ ກູບອກມຶ່ງຫັ້ນລະ , ມຶ່ງຊິເຫັ້ນລະວ່າ ເພ້ນຂຽນຈັ່ງໃດ, ເບ່ງຄັກໆ !ຫນຶ່ງ..."

ພໍ່ເຖົ້າຍົກແຂນຂ້ນຫນ່ອຍຫນຶ່ງແລ້ວຟາດໄມ້ແສໃສ ຮ່າງກາຍອ້ນເປົ່າເປ່ຍນັ້ນ, ຊາຊາ ຮ້ອງລ້ນສຽງ ດ້ງດ້ບ.

- "ຢ່າທຳທ່າເຈັບ "ພໍ່ເຖົ້າວ່າ "ອ້ນນ້ນບໍ່ເຈັບດອກ! ແຕ່ບາດນ້ພຈ໊ງເຈັບ !"

ພໍ່ເຖົ້າຕີແຮງຈົນວ່າຫນັ້ງ ຊາຊາ ເປັນຮ່ອຍແດງຊ້ຳ ໂປ ຂ້ນພ້ນບາດ, ສ້ນ ຊາຊາ ໂອ້ຍດ້ງສຽງເຍ້ນໆ.

- "ບໍ່ເປ໊ານ້ນຕ້ວ ?" ພໍ່ເຖົ້າຖ້ານຫ້ງເງ້ອດແຂນຂ້ນ ລ້ງເປັນຈ້ງຫ້ວະ ." ມ໊ງບໍ່ນ້ກຫ້ວະ ຈ່ງ ?ອ້ນນ້ແມ່ນສຳລ້ບ ປ້ອກສູບນ້ອ້ນ !"

ເວລາໃດ ພໍ່ເຖົ້າເງ້ອດແຂນຂ້ນ ຂ້ອຍຮູ້ສ໊ກວ່າຫ້ວໃຈ ກໍ ແລ່ນຂ້ນໄປນ້ຳ ແລະ ເມ້ອໄມ້ແສຟາດນ້ຳລ້ງຫ້ວໃຈຂ້ອຍກໍ່ຕົກ ອູບລ້ງໄປນ້ຳເຊ້ນກ້ນ.

ຊາຊາ ຮ້ອງໄຫ້ສຽງດ້ງແຮງໆ ປ່ານວ່າຊ້ລົມຊ້ຕາຍ.

- "ຂ້ອຍຊ້ບໍ່ເຮ້ດອົກ, ກະແມ່ນຂ້ອຍນ້ຕວ່າບໍ່ທ້ບ້ອກ - ເລ້ອງຜ່າປູ້ໂຕະ ແມ່ນຂ້ອຍນ້ລະບ້ອກ..."

ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າຄ້ອຍອາການໃຈເຢັນ ຄ່ຽງອ່ານຄຳພາວະນາ:
"ຢ້ ຢ໋ ໐ ໊ ໃຫ້ນ໋ ງຫລູ ໂທດ ໄດ ຄອກ. ຜູ ຟ ອງ ຕ ອງ ຖ ກ-
ລ ງ ໂທດ ກ ອ ມ. ມ ! ສ ລ ບ ພ ປ ໂ ະ !"

ແມ່ເຖົ້າ ໂດ ມ າ ກ ອ ຄ ອ ໄ ວ ໃ ແ ມ ທ ງ ເ ົ້ ໊ ວ ່ າ :

- "ຫ ານ ໐ ໊ ຖ ກ ຕ ຄ ກ ອ າ ເ ັ ກ ໄ ! ແ ່ ເ ົ້ ໐ ໊ ປ ່ ອ ໃ ້ ລ າ ຕ ເ ັ ດ ຂ າ ! ເ ົ້ ຄ ມ ໊ ໂ ຕ ສ ມ ! "

ແ ່ ເ ົ້ ເ ົ້ ຕ ມ ເ ະ ປ ະ ຕ ແ ະ ຮ ງ ໊ ມ :

- "ວ ວ ະ ຮ ! ວ ວ ະ ຮ ! "

ພ ເ ົ້ ຫ ລ ບ ໄ ໃ ຸ ກ ແ ່ ເ ົ້ ລ ມ ແ ລ ພ ເ ົ້ ກ ໊ ວ ຈ ັ ບ -
ເ ົ້ ອ ຍ ໄ ທ ແ ປ ມ ມ າ , ຍ ຟ ດ ມ , ດ ງ ໝ ວ ດ ແ ງ ຍ ງ
ລ າ ທ ງ ກ ມ ໊ ອ ມ ຍ ງ ລ າ ວ , ລ າ ວ ຮ ງ ສ ງ ດ ງ ໆ ແ ະ ຮ ັ ດ ຕ ໍ ວ
ຍ ຍ ເ ົ້ ແ ໝ ນ ໆ ແ ລ ໃ ທ ສ ດ ລ າ ວ ກ ໊ ຈ ັ ບ ຍ ຍ ຟ າ ດ ໃ ສ ແ ປ ມ
ມ າ ຈ ໍ ນ ໝ ້ າ ຍ ແ ຕ ກ ເ ລ ອ ດ ໄ ຫ ລ ອ າ ບ ໂ ຕ . ຍ ຍ ງ ຈ ໄ ດ ທ
ລ າ ວ ຮ ງ ໊ ມ ຢ ງ ປ ່ າ ເ ຖ ອ ມ ວ ່ າ :

-" ມ ດ ມ ໄ ວ ! ກ ໐ ໊ ຂ າ ມ ຕ ຍ !"

ແ ະ ຍ ຍ ງ ຈ ໄ ດ ຄ ມ ໊ ທ ເ ຫ ມ ໃ ບ ໝ ້ າ ແ ຍ ່ າ ອ ມ ້ າ ມ ທ ງ
ຕ າ ກ ໍ ເ ຫ ລ ອ ກ ໂ ລ . ແ ແ ລ ນ ກ ບ ໄ ປ ກ ບ ມ າ ຢ ່ ຢ ງ ແ ປ ມ ມ າ ແ ະ
ຮ ງ ໃ ສ ່ ພ ເ ົ້ ຖ ◌ ◌ ◌ :

- ຢ ່ າ ຕ ມ ໊ ມ ◌ ◌ ◌ ! ປ ່ ອ ຍ ໃ ້ ມ ໊ ມ ໄ ປ ສ ◌ ◌ ◌ !"

ພ ເ ົ້ ຖ ◌ ◌ ◌ ຢ ຽ ມ ຕ ຍ ຍ ຈ ໍ ວ ◌ ◌ ◌

ບ່ອມມີຮູບນັກບຸນ ແສງໄຟສີແດງໆຖືກໄຕ້ຮຸ່ງຢູ່ຕະຫລອດມື້ຕະ
ຫລອດຄືນ.

ວັນເວລາທີ່ເຈັບປ່ວຍນັ້ ເປັນຂໍ້ເຫມາຍໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.
ຕະຫລອດເວລາດັ່ງກ່າວ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງແກ່ນ ແລະຮູ
ສຶກວ່າຕົນກ້າວໄປສູ່ລັກສະນະໃຫມ່ອັນໄດ້ແກ່ມີຄວາມເປັນຫວ
ງ ກ້ວ່ມຢ່າງເລິກເຊິ່ງນຳຫູກໆຄືນ. ມັນຄ້ວ່າຫົວໃຈຂ້ອຍຖືກ -
ລອກອອກຈາກສ່ວງໜ່ມໜ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການກະທົບ ກະເທືອນ
ຢ່າງໄວວາເປັນພິເສດ ເມື່ອມີການແຕະຕ້ອງພຽງເລັກນ້ອຍຕ່
ຕ້ວຂ້ອຍເອງຫລ້ຕ້ຜູ້ອ່ມໃຈກ່ໍ່ຕາມ.

ກ່ອນສ່ງໂຕໜ້ດ ຂ້ອຍຖືກກະທົບກະເທືອນ້ອນການ ຜິດ
ຖຽງກັນ ລະຫວ່າງແມ ແລະ ແມເຖ້ົ. ໃນຫ້ອງແຄບໆນ້ັນ
ແມເຖ້ົ່ງຕົນຕ້ວອ່ນໃຫ້ຍ່ງລ່ງ ຫລູ້ໃສ່ແມ ແລະ ຕ່ນ
ລາວເຂ້ົ້າໃສ່ແຈຝ່ານ່ມີຮູບນັກບຸນທ້ັງຮ່ງໃສ່ວ່:

- "ເປັນຫ້ຍ ມ່ງຈ່ງບ່ດ່ງເອ້ົາມັນໄວ້ ຮ ?"
- " ຂ້ອຍຢ່ານນ ."
- " ແມ່ຍ່ງຜູ້ນັກໃຫ້ຍ່ມ່ງ ! ວ່ວະຣ ມ່ງບ່ອ່ຍ -
ຫວະ ? ກູເຖ້ົ່ຢ່ານນ້ັ້ງບ່ຢ່ານ ! ເບ້ັນຕ່ວ່ຍດ ! "
- " ຢ່າສ້ນນ້ຳຂ້ອຍເຫ່ະແມ, ຂ້ອຍເບ່ອ່ຍ ນ່ຍ-
..."
- " ມ່ງບ່ຮ້ກມັນຸ້້ນບ ! ມ່ງບ່ອ້ຕ້ນມັນເປັນ້ຳ້ພ່ານ-
ບ ?"
- " ຂ້ອຍກ້ຕ່ອ້ດ້ນຽວລ້ຳພ່ງ້ກ້ນ, ໂດດ້ຽວຕະຫລ

ຊ໋ວ໋ດ !" ແມ່ເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມອຶດອັດທໍລະມານໃຈ .

ແລ້ວທັງສອງກໍພາກັນນັ່ງຮອງໄຫ້ເປັນເວລາດົນນານ ຢູ່ເທິງຫ້ວຍແຈຫອງ.

- "ຖ້າວ່າບໍ່ມີອາລັກໄຊແລ້ວ ຂ້ອຍຊິໜີໄປໄກໆພູ້ນ , ຂ້ອຍຢູ່ມະຣົກນີ້ຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ດອກ, ບໍ່ໄດ້ແທ໋ ແມ! ຂ້ອຍ ບໍ່ມີເຫ້ອມແຮງຢູ່ອີກ !" ແມ່ເວົ້າຂົ້ມ.

- " ນ໋ອງແມ່ນກ້ອນເລືອດຂ້ອງກູ, ແມ່ນຫ້ວໃຈຂ້ອງກູ!" ແມ່ເຖົ້າຈົ່ມພຶມພໍາ.

ບາດນີ້ ຂ້ອຍຮູ້ຈັກດ໋ວ່າ ແມ່ບ໋ເຂ້ມແຂ໋ງຈັກຄ. ລາວກໍ້ຄຜູ້ອ້ນ໋ງ ຄ໋ຍ່ານພ໋ເຖົ້າ. ແລະ ຂ້ອຍນ໋ເອ໋ງເປັນຜູ້ຈ໋ງດ໋ງ ລາວ ໄວ້ໃຫ້ຢູ່ໃນເຮ້ອນນ໋ຕໍ່ໄປ ໂດຍທ໋ລາວເບ໋ອ ນ໋ຍ໋ອາດຈະທົນ ຢູ່ຕໍ່ໄປ໋ກ໋ໄດ້. ເມ໋ອຄ໋ດເລ໋ອງນ໋ເຮ້ດໃ໋ຂ້ອຍໂສກເສ້ົາຫ໋ວ໋ມ ເຫ໋ົາ. ແມ໋ວ່ໃຄ໋ກໍ່ຕາມ ບ໋ດົນຕ໋ມາ ແມ່ກໍ່ຫ່ວ໋ຍຕ໋ວ໋ໄປ, ແມ່ ໄປ໋ຢ໋ງແຫ໋ງໃຄ໋ແຫ໋ງຫ໋ນ໋ງ.

ນ໋ຫ໋ນ໋ງ ພ໋ເຖົ້າປຸ໋ບປ໋ບເຂ້ົ້ามาหาข้อยปามอ่าต๊กมาจากเผดาม. ลาอั๋งยู่ฮอบต฽ง เอ๊าม๊เย๊มปามม๋ำก๋อมมั๊น-ลูบลำเบ๋ิ่งห๊อข๋อย.

- "เป๊นจั่งใด๋ ฉายหมู่ม ?...เว๊ามาเบ๋ิ่งกู, ย่ำเร๊ดห๊มาขู๋ดข๋งแม้ ...ธอาย !

ข๋อยด๊ดย๋ากตะลาอ๊กๆจ๊กขาด, แต๋อ่าพ๋ เหมั๋ง หม๋อยด฽อ ข๋อยก๋เจ๊บป๋วดไปหม๊ด. ปะก๊ดอ่าพ๊ม ข๋อง ลาอแดงกอ่าท๋เล๊ยเป๊มมา; ลาอิ๋กห๊อข๊มๆล๊งๆด๋อยห่ำ

ທາງເປັນຫ່ວງກັງວົນ, ສ່ວນຕາໃສໆນັ້ນ ແນມເບິ່ງສິ່ງໃດສິ່ງ
ຫນຶ່ງທີ່ຝາ. ລາວຈົກເອົາເຂົ້າຈີ່ຫວານທີ່ເປັນຮູບແບ, ເຂົ້າ -
ຫນົມອົມເປັນຮູບແກ, ຫມາກໂປມ ແລະ ຫມາກອະງຸ່ນ ອອກ
ຈາກຖົງແລວາງໄວ້ເທິງຫມອນ ໃກ້ເກົ້ອຍຕໍ່ຖ້ຽງຂອຍ.

- "ເບິ່ງແມະ ພໍ່ເຖົ້າເອົາຂອງຕ້ອນມາໃຫ ."

ລາວກົ້ມລົງ ແລະ ຈູບຫນ້າຜາກຂອຍ, ຕໍ່ໄປກໍ່ເລ່ມຕົ້ມ-
ໂອ້ລົ້ມ ທັງຈູບທັ້ງຂອຍຄອຍໆຄ່ອຍມ້ອຍໆຊ້າໆ ແລະ ແປດ
ເປ້ືອນໄປດ້ວຍນ້ຳສ້ເຫລ້ືອງໆ, ເລ້ັບມ້ືຂອງລາວກ່ືຍາວໂຄ້ງ-
ປານເລ້ັບແຫລວ.

- "ມ້ັ້ນ ພໍ່ເຖົ້າຮ້ັກແຮງໂພດໄປແດ່ລ້ັກຫນ່ອຍ.ພໍ່ເຖົ້າ
ໂມໂຫທ້ີ່ຫລານ້ັດ ແລະ ຄູດພໍ່ເຖົ້າ. ແຕ່ວ່າບ່ແມ່ນ້ັ ທ້ີ
ຫລານຖ້ືກໂທດເ້ົາສ່ອມ, ເລ້ືອງນ້ີ້ຈະເປັນຜ້ົນດ້ີແກ່ຫລານໃນ
ວ້ັນໜ້ົາ. ຈ່ົງຈ່ໍ້ໄວ້ໃຈ້ວ່ົ: ເມ່ືອພ້ົ ພ້ົນອ່ົງຂຸ້ມຕ້ົຣ້ົາ ນ້ັ
ບ່ແມ່ນເຈຕະນ້ົຮ້ົາຍ, ຫ້ົາກແມ່ນ້ັ ຄ້ົຣ້ົຣ-ສ້ະເພ້ົາະແຕ່ພ້ົ
ພ້ົນອ່ົງເຫ້ົານ້ັ້ນເ. ແຕ່ຢ້ົາໃຫ້ຜູ້້ອ້ົນແຕ້ະຕ່ອ່ົງທ້ົຳຮ້ົາຍຕ້ົຣ້ົາ .
ຫລ້ົານ້ັ້ງຸ້ ເຸ້ ຸ້ ຸ້ ຸ້ ເ ຸ້ ຸ້ ເ ຸ້ ຸ້ ? ແ ້ົ
ແຕ່ໃນເ ລ້ົາ ້ົ ຸ້ ຸ້ ຸ້

ລາວແນບຕຶ ກັບ ຂ້ອຍ ແລະ ເລ່ົ ມ ຕົ ນ ເລ່ົ າ ເລ ່ ອ ງ ສ ະ ໄ ຫ ມ ເ ປ ັ ນ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ສ ູ ຂ ້ ອ ຍ ຟ ັ ງ . ລ າ ວ ເ ລ ່ ົ າ ຢ ່ າ ງ ຄ ່ ອ ງ ຕ ໍ ່ , ໃ ຊ ້ ຄ ໍ ຳ ສ ັ ບ ຢ ່ າ ງ ຄ ່ ອ ງ ແ ຄ ່ ວ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ຫ ມ າ ຈ ັ ບ ໃ ຈ . ເ ວ ລ າ ເ ລ ່ ົ າ ລ າ ວ ທ ັ ່ ງ ຄ ໍ ຳ ເ ວ ົ ້ າ ກ ັ ງ ໃ ສ ່ ຫ ມ າ ຂ ້ ອ ຍ , ດ ວ ງ ຕ າ ສ ີ ຂ ຽ ວ ຂ ້ ອ ງ ລ າ ວ ເ ປ ັ ນ ປ ະ ກ າ ຍ , ຜ ິ ວ ສ ີ ທ ອ ງ ເ ຍ ັ ບ ຍ ້ ອ ມ ເ ປ ັ ນ ບ າ ດ .

- " ຫ ລ າ ມ ມ າ ມ ີ ໂ ດ ຍ ທ າ ງ ກ ໍ ຳ ປ ັ ່ ນ , ຂ ່ ກ ໍ ຳ ປ ັ ່ ນ ມ າ ຮ ອ ດ ນ ີ ້ , ແ ຕ ່ ປ າ ງ ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ຫ ນ ຸ ່ ມ ນ ັ ້ ນ ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ໃ ຊ ້ ເ ຫ ຍ ື ່ ອ ແ ຮ ງ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ບ ຸ ກ ຍ ຸ ກ ຍ ັ ້ ນ ຕ າ ມ ແ ມ ່ ນ ໍ ້ ຳ ໂ ອ ມ ກ າ ໂ ດ ຍ ລ າ ກ ເ ຮ ຍ ັ ້ ອ ມ ມ າ . ເ ຮ ຍ ັ ້ ອ ຢ ູ ່ ຫ ນ າ ມ ຳ , ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ຢ ູ ່ ແ ຄ ມ ຝ ັ ່ ງ ຢ ່ າ ງ ຕ ົ ນ ເ ປ ່ ົ າ ຢ ຽ ບ ຫ ົ ນ ແ ຫ ລ ມ ລ ົ ມ ແ ລ ະ ຫ ົ ນ ຫ ນ າ ມ ຫ ນ ໍ ່ , ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ລ າ ກ ເ ຮ ຍ ັ ້ ອ ແ ຕ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ເ ລ ່ ມ ຍ ້ ມ ຈ ົ ນ ເ ຫ ົ ໍ ້ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ຕ ົ ກ ດ ິ ນ , ແ ຂ ້ ງ ແ ດ ດ ຈ ົ ນ ອ າ ຫ ົ ວ ຮ ອ ມ ປ າ ມ ອ າ ຫ ນ ໍ ້ ຝ ົ ດ ໂ ດ ຍ ຢ ່ າ ງ ເ ຮ ັ ດ ຫ ລ ັ ວ ໂ ກ ງ ດ ູ ກ ລ ັ ມ ກ ົ ດ ໆ ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ຍ ່ າ ງ ໄ ປ ຍ ່ າ ງ ໄ ປ , ເ ບ ິ ່ ງ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ຫ ນ ຶ ກ ເ ພ າ ະ ເ ຫ ົ ໍ ້ ຍ ອ ຍ ເ ຂ ົ ້ າ ຕ າ , ຫ ົ ວ ໃ ຈ ຊ ອ ກ ຊ ຸ ໍ ້ ປ າ ກ ກ ໍ ຈ ່ ຶ ມ ລ ໍ ຳ ພ ັ ນ - ฟ ່ າ ເ ອ ີ ຍ ! ຫ ລ າ ມ ນ ັ ບ ນ ຶ ກ ຫ ຍ ັ ງ ຊ ຸ ້ ໄ ປ ເ ປ ັ ນ ທ ຸ ກ ເ ປ ັ ນ ຮ ອ ມ ເ ລ ີ ຍ ມ າ . ສ ອ ນ ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ນ ັ ນ ຕ ອ ງ ຢ ່ າ ງ ໄ ປ ເ ລ ອ ຍ ໆ , ຢ ່ າ ງ ໄ ປ ຈ ຶ ນ ອ າ ຊ ຸ ້ ອ ກ ຫ ລ ຸ ດ ແ ລ ວ ກ ໍ ຫ ນ າ ຟ ູ ບ ໃ ສ ່ ຄ ົ ນ - ອ ັ ນ ນ ັ ້ ກ ັ ບ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ພ ຸ ໃ ຈ ຊ ຸ ໍ ້ ເ ພ າ ະ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ອ ຍ ເ ມ ື ່ ອ ສ ຸ ດ ເ ຫ ື ່ ອ ສ ຸ ດ ແ ຮ ງ ແ ລ ວ . ກ ໍ ມ ີ ແ ຕ ນ ອ ມ ອ າ ກ ລ າ ກ ຫ ລ ົ ບ ກ ໍ ມ ອ ດ ມ ວ ຍ ໄ ປ . ເ ປ ັ ນ ແ ມ ວ ນ ັ ້ ນ ລ ະ ທ ີ ່ ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ມ ຊ ຸ ວ ດ ຢ ູ ່ ໂ ດ ຍ ທ ີ ່ ພ ະ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ແ ລ ະ ພ ະ ຍ ຸ ກ ຸ ໍ ້ ຮ ູ ເ ຫ ັ ນ ກ ັ ບ ຕ າ . ສ າ ມ ເ ທ ື ່ ອ ຄ ົ ນ ທ ີ ່ ພ ່ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ເ ລ ່ ົ າ ຂ ້ ອ ມ ໄ ປ ຕ າ ມ ເ ຈ ົ ້ າ ແ ມ ່ ໂ ອ ມ ກ າ ໃ ນ ທ ໍ ຳ ນ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ຄ ແ ຕ ່ ອ ຸ ມ ບ ຽ ກ ໄ ປ ຫ າ ຣ ບ ົ ນ , ແ ຕ ່ ອ ຸ າ ຣ າ ຕ ິ ບ - ມ າ ຮ ອ ດ ນ ີ ້ , ແ ລ ະ ແ ຕ ່ ອ າ ສ ຕ ຣ າ ຕ າ ມ ໄ ປ ຫ າ ຕ ະ ຫ ລ າ ດ ມ ັ ດ

ມາກາຣ໌ເຢັບ, ລວມແລ້ວນັບເປັນພັນໆກີໂລແມັດ ! ແລະໃນ
ປັທສ໌ ພ໊ຖ້ຳກໍຖືກເລ່ອນຂ້ນເປັນຫ້ວໜ້າຄົນງານ ເພາະນາຍ
ຈ້າງເຫັນວ່າພ໊ຖ້ຳມີປັນຍາຄວາມຮູ້."

ໃນເວລາເວົ້າ ປະກົດວ່າພ໊ຖ້ຳໃຫຍ່ອອກຄ໊ຳ້ງກ້ອນ - ເມກ໌ໜ້າຕ໊ຕາຂອຍ, ແລະປຽນຈາກຜູ້ຖ້ຳຮ້ງນ້ອຍ ກາຍ ເປັນຄົນແຮງຊ້ງສາມ໋ງລຳພ້ງຜູ້ຽວກໍ່ສ້ານາດລ້ກຈ້ງເຮ໊ອ ຂະໜ້ານາດໃຫຍ່ນ້ນຕ້ານກະແສຂອ້ງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ໄດ.

ບ້ງເທ໋ອ ພ໊ຖ້ຳຈະເຕ້ນຢ໊ອກລ້ງຕຽ້ງ ແລ້ວຮ້ັດ ທ່ຳ ຮ້ັດທ້ງສະແດ້ງໃຫ້ຂ້ອຍເບ້ິ່ງວ່າ ຄົນລ້ກເຮ໊ອແກ໋ເຊ໊ອກ - ແມ້ອໃດ ແລະ ຫ໊ວ້ດນ້ຳ້ອອກຈ້ກເຮ໊ອແມ້ອໃດ; ຕ໋ມ້ຳ ລ້ວ ຈະຮ້ອ້ງເພ້ງທ້ຂ້ອຍບ໋ເຄ້ຍໄດ້ຍ໋ນຈ້ກເທ໋ອ ດ້ວຍສ້ຽງໜ້ມ້ງຄ໊ຳ້ງ ຄົນທ້ຍ້ງໜ້ມ້ຢູ, ບ້ງເດ໋ວກໍ່ຈະເຕ້ນຢ໊ອກ້ນຕ້ຽງຕ໋ມ ແລະ ເລ໋ມຕ້ນເລ້ົາເລ້ອ້ງດ້ວຍຄ້ວາມ ຕ້ັ້ງໃຈ, ສ້ຽງນ້ຳ້ໜ້ກ໋ເພ໋ມ ຂ້ນ ແລະ ເປັນຕ້ຽ້ງຂ້ນ.

- "ເພ໋ອ໋ກ໋ແທນຄ້ວາມເ໋ອ້ຍຍ້ຽ, ເວລ້ຳ໋ໄປຮ້ອດ ຕ໋ນພູ ອຸ້້ກ້ລ ພ້ວກເຮ້ົາຢຸ໋ດພ້ກແຮມຄ໋ນໃນທ້ານກ້ຽ້ງລ້ະ ຄູ້ຮ້ອນ- ແລະ ພ້ານ້ກ້ນສຸ໋ມໄຟ໋ຕ໋ມເຂ້ົ້ຳ້ປຽກ, ໂອ...ຈ້ງ໋ແມ່ນ໋ມ້ອ໋ນ ອ້ຳ ລ້ກ໋ໄອ ! ໃນເວລ້ຳ໋ໜ້ມ໋ຟ໋ດຢູ່ນ້ັ້ນ ຄ໋ນໜ້ົ້ງໃນໜ້ມ໋ພ້ວກເຮ້ົ້ຳ ກ໋ຮ້ອ້ງເພ້ງ້ອ້ນ, ເປັ້ນເພ້ງ໋ທ້ອ້ອກ໋ມ້ຳ້ຈ້ກ໋ກ໋ທ໋ວ໋ໃຈ, ແລ້ວ໋ຕ໋ມ້ຳ ພ້ວກເຮ້ົ້ຳ້ທ້ງ໋ໜ້ມ໋ດ໋ກ໋ຮ້ອ້ງໄປນ້ຳ້ກ້ນ ສ້ຽ້ງກ້ອ້ງສ໋ະນ້ັ້ນ, ປ໋ະກ໋ດ ອ້ຳ້ແມ່ນ້ຳ້ໂອ໋ນ໋ຳ ໄຫ໋ລ໋ໄອ້ນ ຄ໋ດ້ງ໋ມ້ຳ້ຫ້ອ໋ບ໋ຂ໋ະໂຍ້ງ້ອ້ນ ໄປ ໄອ້ງ໋ຈ໋ນ໋ເຖ້ົ້ງ໋ກ້ອ໋ນ໋ເມ໋ກ. ຄ້ວ໋ານ໋ທ໋ກ໋ໂສ໋ກ໋ທ້ງ໋ໜ້ມ໋ດ໋ຂ້ອ້ງ໋ພ້ວ໋ກ -

ເຮົາມະຫັບມະຫາຍໄປ ຄືດ້ວຍຝຸ່ນຖືກລົມພັດ, ແລະພວກເຮົາ
ມືອຮອງເພງຈົນລົມຫມົດຂ້າປຽກ, ມັນເລີຍປູມ້ອນແລວ ຍ້ອຍ
ລົງຖືກໄຟ. ເມ່ືອເປັນດ້ວຍ ເພ່ືຈົ່ງເອົາຈອງເຄາະຫ້ອອ້າຍ
ລຽງຫ້ວງບອກວ່າ: " ນ່ອນຊຸ່ນໃຫ້ສົມໃຈ ແຕ່ຢ່າລົມຫນ້າທ່ -
ຂອງຕົນ !"

ໃນຂະນະທ່ເລ່ົາຢູ່ນ ມ່ືຜູ່ມາສອງທ່ປະຕູ ແລະເອ່ືນພ່ເຖ້ົາ
ແຕ່ຂອຍຮອງຂ້ໍ່ຕ່ລາວ :

- "ຢ່າຟ້ົາວ່ໄປເທ່ອພ່ເຖ້ົາ !"

ພ່ເຖ້ົາຈະຫ້ວຄ່ອຍໆ ແລະ ໃຊ້ມ່ືບອກໃຫ້ເຂ້ົາອອກໄປ.

- " ຖ້ຄ່ັກຫນ່ອຍສູ້ນ້ມ່ົາ !"

ລາວເລ່ົາເລ່ືອງຕ່າງໆສູ່ຂອຍຟ້ົງຈົນຮອດຄ່ໍ. ເມ່ືອລາວ
ອອກໄປພາຍຫລ້ົງໄດ້ສ້ົງລາຂອຍດ່ວຍທ່າທ່າງມຸ່ນມ່ວນ ແລວ
ຂອຍຈ່ົງມ່ຮ້ສ່ົກວ່າ ພ່ເຖ້ົາບ່ແມ່ນຄົນໂຫດຮ້າຍອ່ໍາມະຫ່ິດ -
ເລ່ີຍ, ແລະ ນ່ໍາຕ່າຂອຍກ່ໍໄຫລເຕ້ັມເບ້ົາ ເມ່ືອ່ິດ ຖ່ົງ
ຕ່ອມທ່ລາວຕ່ຂອຍຢ່າງທ່າລຸນ - ຂອຍບ່ອ່ົາດລົມເລ່ືອງນ້ລ້ົງ
ໄດ.

ການທ່ພ່ເຖ້ົາ ເຂ້ົາມ່າຫ່າຂອຍນ້ັ້ນ ເປັນການ່ໄຂ ປະຕູ
ໃຫ້ຫ່ົດທຸກຄົນ, ແລະ ນ້ັບແຕ່ເຊ້ົ່າຈົນຄ່ໍ ນ້ັກ່ໃຜ່ຜູ ຫ່ົ້ງ
ນ້ົ້ງປະຈ່ໍຢູ່ຂ້ົ້ງຕຽງຂອຍສະເຫ່ົ ແລະ ພະຍ່ົາຍ່ົາມທຸກ່ົ່ທ
ທ່ົ້ງເຮ້ັດໃຫ້ຂອຍນ່ອນຊຸ່ນເບ່ົກບ່ານ. ຂອຍຈ່ໄດ່ວ່ົ່ ຄ່ວ່ົ
ພະຍ່ົາຍ່ົາມທ່ົ້ງຫ່ົດບ່ໍສ່ໍາເລ້ັດຜ່ົນສະເຫ່ົ ໄປ. ແມ່ເຖ້ົ່ົາເປ່ັ
ຜູ່ທ່ເຂ້ົ່ົາມ່າຫ່າຂອຍຫລ່ົາຍກ່ວ່ົ່ຜູ່ອ່ົ່ມໆ, ບ່ົ້ງເທ່ອລ່ົ ກ

ນອນນຳ້ຍ. ແຕ່ຜູ້ເຮັດໃຫ້ນ້ອຍປະທັບໃຈຫລາຍກວ່າ ໝູ ແມ່ນ ຈິກາມິກ. ລາວມາຫານ້ອຍໃນຄ່ຳຄືນວັນໜຶ່ງ, ເຫັນ ຫົວຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຜົມງູດ ແລະ ດຳເປັນອຸມລຸມ ຂະ ໜາດໃຫຍ່, ບ່າໄຫລ່ກວ້າງໃຫຍ່ລຳ້ສັນ, ລາວນຸ່ງຊຸດ ສຳ ລັບວັນພຸທ ເສື້ອໄໝສີທອງ, ໂສ້ງຜ້າຝ້າຍເປັນຂົນ,ແລະໃສ່ ເກີບຫນັງຢູ່ ຄ້ອກ ເດ ອ. ຜົມຂອງລາວເຫລ້ອມ ເປັນ ເງົາ, ຕາເຫລ່ມປະກາຍສົດໃສຢູ່ໃຕ້ຄິ້ວອັນດົກໜາ,ແຂວ ປະດັບດ້ວຍກ້ອງເກົ້າໃຕ້ໜວດປ່ຽງໃຫ່ ທີ່ເປັນຄອງດຳໆ. ເສື້ອເຫລ້ອມໆນັ້ນ ສະທ້ອນແສງໄຟແດງໆຈາກໂຄມໄຕ້ສຳລັບ ບູຊາ ຮູບພັກນຸ່ມ.

- "ບ່ຽງໜ່ ! " ລາວບອກນ້ອຍແລ້ວຮີບແຂ່ນເສື້ອ ໃຫ້ບ່ຽງຮ້ອຍແດງຊຳ້ແຕ່ກົກແຂ່ນຮ້ອຍສອກ. "ເຫັນບ່ວ່າ ມັນ ໃຄສຳ້ໃດ ? ແຕ່ກ້ອນພ້ວກກ້ວາ, ດຽວນ້ມັນພ້ວມຊຸດ. ເຮົາ ເຫັນ ວ່າ ພໍ່ຖ້ຳ ໂຕເກ ດ ໂມ ໂຫ ໃຫຍ່ ແລະ ຊຸ ຕ ໂຕ ຫລາຍ ເກ ນ ກ້ວ ຊ ເຫດ ດັ່ງ ນ້ ເຮົ ຈ ເອ ແຂ່ ຕ ນ ເອ ໄປ ຮ ຽ ຮັ ໄ ແ ສ ກ ວ ຊ ໃ ນ ບ ຫ ແ ພ ຖ ໂ ກ ໄ ແ ສ ໃ ນ ວ ຈ ນ ໂ ກ ຖ ຫ ແ ພ ໂ ພ ໂ ຫ ນ ໄ ແ ສ ຊ ບ ຫ ເ ພ ນ ຖ ກ ແ ຊ ນ ໃ ຫ ອ ນ ຫ ນ ຽ ດ ແ ລ ແ ຕ ແ ນ ໃ ດ ກ ຕ ນ ເ ຮ ກ ໄ ດ ຊ ວ ຍ ໂ ຕ ໃ ຖ ກ ແ ສ ຫ ນ ອ ຍ ລ ງ , ໂ ຕ ເ ຫັ ນ ລ ວ ເ ຮ ຖ ກ ແ ສ ແ ທ ນ ໂ ຕ ຫ ລ າ ຍ ສ ໃ ສ . ເ ຮ ລ ວ ດ ລ າ ຍ ໃ ດ ນ ໂ ຕ ວ ບ . . . "

ລາວຫົວຄ່ອຍໆລະມຸນລະໄມ ຫົວແມ່ນ ບ່ຽງແຂ່ນ ທ່ ໃ ແ ດ ງ

ແລ້ວເວົ້າຕໍ່:

- "ເຮົາສົ່ງສານໂຕອ່ືນ ຈົນຮູ້ສຶກຕັບຕົນຮູ້ທ່ວຍ ໃຈ ເກືອບບໍ່ໄດ. ຈັ່ງແມ່ນຊາດ ! ພໍ່ເຖົ້າກໍ່ຕົນຳໄປຕ່ືກໆ..."

ລາວທັ່ງດັ່ງຂຶ້ນມາ ແລະ ແກ່ວງໜ້ອ້ວດ້ວ ແລ້ວເລ່ີ ຕົນ ເວົ້າເຖ່ືງເລ່ືອງກ່ືຈະກາມດ້ວຍອາດເວົ້າງ່າຍດາຍແບບເດັກ ນ້ອຍ, ອັນນ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕ່ືດ່ືກຕ່ືດໃຈທັນທ່ືທັນໃດ.

ຂ້ອຍບອກລາວວ່າ ຂ້ອຍຮັກລາວຫລາຍ, ແລະ ລາວ ກໍ ບອກດ້ວຍນ້ຳໃສໃຈຈ່ືງ ແລະງ່າຍດາຍວ່າ:

- " ເຮົາກໍ່ຮັກໂຕເຊ່ືນ, ຈັ່ງຊ້ືນແລ້ວເຮົາຈ່ືງຮ້ບເຄາະ ເອ້ົາໂຕເອ່ືງຮອ່ືງຮ້ບໄມ້ແສ ແທນ-ກໍ ແມ່ນເພາະຮັກໂຕ ຫ້ນ ຕ້ວ. ຄ່ືບ້ວ່າເຮົາຊ່ືເຮັດຈັ່ງຊ້ືນຕ່ືຜ້ວມ ? ຈ່ືງເຮົາກໍ່ບໍ່ - ຫ້ວ !"

ຕົນມາ ລາວແນະນ້ຳຂ້ອຍຫລາຍສ່ືງຫລາຍແນວ ທັ່ງຫລ້ຽວ ລ້ອກຫລ້ຽວແລ້ກໄປ້ທ່ືປະຕູເລ້ອຍໆ ເພາະຢ່ານ້ເ້ືນ້ອ້ມ ໄດ ອ້ຍ.

- "ເທ້ອຫນ້າ ຖ້າເພ້ນ້ຕ, ລະວ້ງຢ່ານ້ົ່ງໂຕ. ເຈ້ບ ຫລາຍກ່ວ່ານ້ຕ້ວ້ທ້ບໜ້ົ່ງພ້ມໃດ ຖ້ານ້ົ່ງໂຕໄວ້. ໂຕຕ້ອ່ງປ ຽ ຮ່ວ່ງກ່ວ່ຍໄປຕ່ວ່ມທ້ຳມະດ່ວ ໃຫ້ອ້ອນ້ແປ່ງນ້ ແລະຢ່ານ້ັ້ນໃຈ, ຕ້ອ່ງຫ່ວ່ຍໃຈເລ້ກໆ ແລະ ຮ້ອ່ງສ້ຽງດ້ງຂ້ບ້ານ. ຈ່ໄວ້ເນ້!"

ຂ້ອຍຖ່ວ່ມລ່ວ່ວ່ :

- "ເພ້ນ້ຊ່ືເຮົ່ວ່ຢ້ກ່ວ່ະ ?"
- "ໂຕ້ດ້ຈ່ັ່ງໃດ້ຊ້ືນ ?" ລ່ວ່ເວົ້ວ່ຍໆ. " ກໍ່ແ້ -

ລະບໍ ເຜ່ນຕ່ອງຕ. ໂຕ່ຍ່ງຊຸ່ກ່ອກຫລ່ຍເທ່ອ ."

- "ຕ່ເຮ່ັດຫ່ຍ່ງ ?"

- "ພ່ເຖ້ົາລ່ວຫ່ກ່ຊຸ່ຊ່ວກຫ່ເລ່ຍ່ງດ່ວກ່ວ່ຕ່ເຮ່ັດຫ່ຍ່ງ?"

ແລະ ອ່ກເທ່ອຫ່ນ່ງ ລ່ວແນະນ້ຳຂ່ຍດ່ວຍຄ່ວ ເປ່ນ ທ່ອງເປ່ນໄຍ:

- "ຖ້ົາລ່ວຕ່ໂດ່ຍຝ່ວດແສ່ລ່ງ່ຊຸ່ໆ ໂຕ່ຕ່ອງມ່ອນເຮ່ັດຕ່ວ ໃຫ່ອ່ມນ່ວມ ບ່ເຫ່ນ່ງບ່ຕ່ງ. ແຕ່ຖ້ົາລ່ວຕ່ບ່ວດເຈ່ຍໆ ແລະ ຫ່ໄມ້ ເພ່ອ່ໃຫ່ຫ່ນ່ງເຫ່ລ່ມ ໂຕ່ຕ່ອງເຄ່ອ່ມຕ່ວ່ໃຫ່ຖ່ກ່ຕ່ວ ທ່ດ ທ່ງ່ໄມ່ແສ, ແບບ່ນ່ໂຕ່ເຈ່ະບ່ເຈ່ັບຫ່ລ່ຍ ເຂ່ົ້ຳ່ໃຈຕ່ວ ?"

ລ່ວ່ບຕ່ວດ້ຳ່ທ່ງ່ເຫ່ລ່ງ່ໃສ່ຂ່ຍ ແລະ ເວ່ົ້ວ່ວ:

- "ເມ່ອເວ່ົ້ວ່ເຖ່ງ່ກ່ວ່ນ ຂ່ຽ່ນຕ່ແລ່ວ ເຮ່ົ້ຳ່ຮູ່ ກ່ວ່ ຕ່ົ້ຳ ຫ່ລ່ວດ ຊຸ່ນ ຫ່ວ ຫ່ນ ຳ ພ່ ມ ອ ກ. ຫ່ນ່ງ ເຮ່ົ້ຳ ເອ່ງ ຫ່ລ່ອ ກ ອ ກ ນ ນ ພ ເຮ່ັດ ຊຸ່ ບ ນ ໄ ດ ແ ລ ວ ໃ ດ ."

ຂ່ຍ ຈ ອ ງ ເ ບ ່ ງ ຫ ນ ້ ຳ ອ ັ ນ ສ ິ ດ ຊ ຸ ່ ນ ຂ ອ ງ ລ ວ ແ ລ ວ ກ ໍ ຄ ິ ດ ເ ຫ ັ ນ ນ ິ ທ ານ ຕ ່ ງ ໆ ທ ່ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ເ ຄ ຍ ເ ລ ່ ຳ ສ ູ ່ ຟ ັ ງ ຄ ເ ລ ອ ງ ເ ຈ ້ ຳ ຊ ຸ ່ ຍ ອ ່ ຳ ນ ແ ລ ະ ອ ່ ຳ ນ - ຄ ິ ມ ້ ຈ ຳ .

ນ.

ເ ມ ອ ຂ ອ ຍ ສ ອ ງ ເ ຊ ຳ ຄ ິ ແ ລ ວ ຂ ອ ຍ ຈ ່ ງ ຮ ູ ວ ່ ຳ ຈ ິ ຕ ນ ິ ກ ມ ິ ບ ິ ຄ ບ ຳ ສ ຳ ຄ ັ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ຮ ອ ນ ນ ້ . ພ ່ ເ ຖ ້ ຳ ບ ່ ຄ ອ ຍ ຮ ອ ງ ດ ຳ ລ ວ ຢ ຳ ງ ຫ ຍ ຳ ບ ຊ ຳ ເ ລ ອ ຍ ໆ ຄ ຶ ງ ທ ່ ໄ ດ ຮ ອ ງ ດ ຳ ລ ູ ກ ຂ ອ ງ ພ ່ ເ ຖ ້ ຳ ເ ອ ງ ແ ລ ະ

ເມ່ອ ຈິກາມິກ ບ່ຢູ່ເຮ່ອນ ພໍ່ເຖ້າມັກຈະເວ້າເຖິງ ຈິກາມິກ-ດ້ວຍຄວາມນິ້ມຊົມຊ່ອບທັ່ງົກທ້ອຮັ້ບຮູ້ດ້ວຍຄວາມພໍ່ໃຈ.

- "ເອົ້າ ອຽກເອົ້າກາມ ອ໋ຫລ໊ ທ້າວນ້ັ້ນນະ ! ຄົນໃດມ້ໃ ໃຫ້ຍ່ຢູ່ເຮ່ອນນ້ັ້ຕ້ອງໄດ້ົ້ບໄດ້ົ, ຈ໋ຄ້ໍາເວ້ົ້ານ້ັ້ໄວ້ເມ ." ລຸງທ້ັ້ງສ່ອງ ກ໋ສ໋ະຫນ້ັ້ກສ໋ະຫນ້ັ້ມກ້ັ້ນ໋ ກ້ັ້ບຈ໋ິກາມ໋ິກ ແລ໋ະບ໋ ເຄ້ັ້ຍເຮ້ັ້ກແມ່ອ ບ໋ ໋ ໃສ່ລ໋າວ ຈ້ັ້ກເທ່ອ ຄ໋ ໋ ໃ ໋ ເຮ້ັ້ກໃສ່ ກ໋ຣ໋ ກ໋ຣ໋ ທ້ອຫນ໋ ໋ ໋

ກະທຳດ່ວງກ່າວກາຍເປັນນິໄສປະຈຳຕົວລາວ, ດ່ວງນັ້ກະທັ້ງເວລາຢູ່ໂຕະກິນເຂົ້າ ລາວຈະເຮັດໃຫ້ມ້ອມປຽກສາກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງຈະຈັບເອົາມືດ ຫລືສ້ອມ-ເລ່ຍງນັ້ ເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍພາກັນຫົວຂັນລາວຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນ. ເວລາເຈັບປວດຮອຍຢູ່ຈະປະກົດຂຶ້ນຕາມໃບໜ້າອັນກ່ວາງຂອງລາວ ໂດຍເລ່ືອນຂຶ້ນໄປຕາມໜ້າຜາກ, ຍົກຄ້ວມໄປແລ້ວກໍຈະມະຫັບມະຫາຍໄປເທິງຫົວລ້ານຂອງລາວນັ້ນ.

ຂອຍ ບ່ຮູ້ຄ່ວາ ພ່ຕ່ຳຈະຄິດແນວໃດໃນເລ່ືອງຢ່ອກລ້ກັນແບບນ້ ; ແຕ່ແມ່ຕ່ຳມັກຈະຍົກຕຳປັ້ນໃສ່ລູກທັ້ງສອງ ຂອງລາວ ທັ້ງຮ່ອງທັ້ງໃສ່:

- "ສູບ່ມ່ຢ່າງອາຍ! ຈ້ງໄຮ່ອ່ຫລ ! "

ເວລາຈ່ກາມ່ກບ່ຢູ່ ພ່ອກລ້ງມັກເວ້ົາໃສ່ຮ້ายປ້ายສ ລາວແນ່ວ່ຈບ່ຈບ, ພ່ກ່ມ່ຈ່ມ່ອ່ຕ່ກ່ຫ່ມ່ອ້ຽກ່ວ່ງ່ມ່ຂ່ອ້ງລ່ວ່ແລ້ະ-ອ່ລ່ວ່ເປ່ນ່ຄ່ນ່ຂ້ລ່ກ່ຂ້ຄ່ວ່ມ.

ຂອຍຖ່ວ່ມ່ແ່ມ່ຕ່ຳ່ວ່ ່ເ່ຫ້ຕ ່ໃ່ຄ ່ຈ ້ຽ ່ເ ່ປ ່ນ ່ດ ່ ້ ່ ່ ່

ສອງນັ້ນ. ແລະ ສ່ວນພໍ່ເຖົ້ານັ້ນກໍອາດໄປເປີດຮ້ານທີ່ສາມ ຢູ່ ດ້ວຍແຫ່ລະ ໂດຍເອົາ ຈັກນິກ ໄປນຳ. ອັນນີ້ຈະບໍ່ເປັນຜົນດີ ສຳລັບພວກລຸງເຈົ້າ. ເຂົ້າໃຈຕ່ວ ?"

ແມ່ເຖົ້າຫົວຄ່ອຍໆແລ້ວວ່າ:

- "ເຂົ້າຫລົນລູກໄມ້ບໍ່ເຊົ່າຈັກເທື່ອ ຈົນພະເປັນເຈົ້າຫົວ ຂວັນພຸນລະ ! ແຕ່ພໍ່ເຖົ້ານໍ່ຮູ້ຈັກດົ່ເຖົ້ງຫລ່ຽນລາຍເຫລົ່ານັ້ນ ຈ່ງຕ້ົ້ງແກ້ງພາໂລ ຢາກົບ ແລະ ມິໄຄໂລ ໂດຍເວົ້າວ່າ: ຊ ໄປຊ ໃບຍົກເວັ້ນໃຫ້ ຈັກນິກ ກ່ອນເພ່ອບໍ່ໃຫ້ພົ້ນເກມັນໄປ ເປັນທະຫານ, ລາວຍ້ົ້ງຕ່ອງການ ຈັກນິກ ໄວ້ເຮັດວ່ຽກນຳ ຢູ່... - ແລ້ວທ້ົ້ງສ່ອງກໍ່ໂມໂຫ ແລະ ບໍ່ຢາກໃຫ້ເປັນ ໄປ ແມ່ນັ້ນ. ເຂົ້າຄິດເສ່ຍດາຍເງ່ນ ເພາະໃບຍົກເວັ້ນນັ້ນແພ່ງ ໆ ພລິກ ."

ຂ່ອຍຢູ່ໃກ້ຊິດກັບແມ່ເຖົ້າ ອ່ກເທ່ອໜ່ົ້ງຄ່ົ້ງທ່ເຄ່ຍຢູ່ຕ່ອນ ຂ່ ກຳປັ່ນ. ກ່ອນຈະນ່ອນຫຼ່ກແລ້ວ ແມ່ເຖົ້າຈະເລ່ົ້ານິທານ ຫລ ເລ່ອງລາວຊ ວ ດ ຂ່ອງແມ່ເຖົ້າເອ່ງ ຊ ງ ມ ນ ປ ານ ນ ິ ທ ານ ສ ູ ຂ ່ ອ ຍ ຟ ັ ງ . ແ ຕ ່ ເ ມ ່ ອ ເ ວ ົ ້ າ ເ ຖ ິ ງ ທ ຸ ລ ະ ກ ິ ດ ກ ານ ງ ານ ໃ ນ ຄ ອ ບ ຄ ົ ວ , ເ ລ ່ ອ ງ ແ ບ ງ ປ ັ ນ ຊ ຸ ບ ສ ົ ມ ບ ັ ດ , ຫ ລ ິ ເ ລ ່ ອ ງ ທ ີ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຈ ະ ຊ ຸ ເ ຮ ່ ອ ນ ໃ ຫ ມ ່ ສ ຳ ລ ັ ບ ລ າ ວ ເ ອ ງ ນ ັ ້ ນ - ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ເ ວ ົ ້ າ ດ ວ ຍ ສ ຽ ງ ຫ ົ ວ ເ ຍ າ ະ ຍ ້ ຍ ວ ່ າ ລ າ ວ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ອ ົ ່ ນ ທ ີ ່ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ຄ ຽ ງ , ບ ໍ ່ ຄ ວ ່ າ ລ າ ວ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ອ າ ຊ ຸ ໂ ສ ອ ັ ນ ດ ັ ບ ສ ອ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ຮ ຸ ອ ນ ນ ີ .

ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ຈ າ ກ ລ າ ວ ວ ່ າ ຈ ັ ກ ນ ິ ກ ເ ປ ັ ນ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ທ ີ ່ ເ ພ ົ ່ ນ ເ ອ ົ ້ າ ມ າ ລ ຽ ງ . ຄ ົ ນ ຫ ນ ົ ່ ງ ຝ ົ ນ ລ ົ ມ ໃ ນ ຕ ອ ນ ຕ ົ ້ ນ ຂ ອ ງ ລ ະ ດ ູ ບ ານ ໃ ຫ ມ ່

ເພິ່ນໄປພົບ ຈັກາມົກ ຢູ່ແປ້ມ້າຂ້າງຕູ້ໂຮງ.

- " ເຮົາເອົາມັນວາງໄວ້ຕ່ັງຫັ້ນ ໂດຍມ້ຜ້າອ້ມຫ່ໍ້ໄວ້ "
ແມ່ເຖົ້າເວົ້າຄ້ອຍອ້ອມຄົ້ນຄິດ ແລະ ຢ່ານ້ເປັນສິ່ງລ້ຶກລັບ.
"ໜ້ານ້ອກະດ້ານ້ຈົ່ມມັນຮ້ອງອະແງ້ບ່ໍ້ໄດ້ ."

- "ເປັນຫຍັງເຮົາຈ່ົ່ງເອົາເດັກ້ນ້ອຍປະຖ້ມແມ່ນ້ັ້ນ ?"

- "ເມ່ືອຜູ້້ເປັ້ນແມ່ບ່ໍ້ມ່ໍ້ນ້ໍ້ມ ຫລ້ົ້ມ່ແມ່ນ້ອຸ້້ໃຫ້ລຸ້້ກ້ົ້ມ ,
ແລະ ຜູ້້ເປັ້ນແມ່ຮຸ້້ຈ້ ເຮ້ອນໃດ້ມ້ເດັກ້ນ້ອຍເກ້ົ້ດໃຫ້ມ ແລະ-
ຕາຍໄປຜູ້້ເປັ້ນແມ່ກ້ໍ່ຈະເອ້ົ້າລຸ້້ກໂຕເອ້ງໄປລ້ົ້ກ້ຖ້ມໄອ້ໃຫ້."

ແມ່ເຖ້ົ້າມ້ົ້ດໄປ, ຂະນະຄ້ຽວກ້ັ້ນມ້ັ້ນກ້ໍ່ເກ້ົ້າຫ້ົ້ອ້ຢູ້່ໄປມ້າ ,
ທ້ົ້ງຕ້ົ້ງແມ້ມ້ົ້ງເພ້ົ້ງງ.

- "ເປັ້ນແມ່ອ້ັ້ນກ້ໍ່ເພ້ົ້ະຍ້ອ້ມຄ້ວ້ົ້ງ້ຫຸ້້ຍ້ົ້ງ້ກ້ປ້ົ້ງ້ກ້ຫ້ມ້ອ້ງ
ຫ້ລ້ົ້ງ້ເອ້ຍ. ບ້ົ້ງ້ຄ້ົ້ມ້ັ້ນ້ຫຸ້້ຍ້ົ້ງ້ກ້ຈ້ົ່ມ້ອ້ົ້ງ້ຫ້ົ້ງ້ອ້ັ້ນ້ປ້ຽ້ບ້ໍ້ໄ້ດ້,ແ້ລ້ະ
ຖ້ອ້ົ້ງ້ເປ້ັ້ນ້ເ້ລ້ອ້ງ້ອ້ັ້ບ້ອ້ົ້ງ້ຍ້ອ້ົ້ງ້ຂ້ົ້ງ້ຍ້ຫ້ນ້ົ້ງ້ຖ້ົ້ງ້ຜູ້້ສ້ົ້ງ້ອ້ຄ້ົ້ມ້ໃ້ດ້ຍ້ັ້ງ້ບ້ໍ້ໄ້ດ້ -
ແ້ຕ້ົ້ງ້ກ້ອ້ງ້ແ້ຕ່ໍ້ມ້ລຸ້້ກ. ພ້ໍ່ເ້ຖ້ົ້ງ້ມ້ັ້ນ້ພ້ອ້ມ້ອ້ົ້ງ້ຈ້ະ້ເ້ອ້ົ້ງ້ ຈ້ົ້ກ້ົ້ມ້ົ້ກ ໄ້ປ
ມ້ອ້ບ້ໃ້ຫ້ຕ້ໍ້ຳ້ຫ້ລ້ອ້ດ, ແ້ຕ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ົ້ງ້ຊຸ້້ກ້ຊ້ອ້ນ້ລ້ົ້ງ້ອ້ ແ້ລ້ະ້ບ້ອ້ກ້ລ້ົ້ງ້ອ້
ວ້ົ້ງ້: ລ້ຽ້ງ້ມ້ັ້ນ້ໄ້ອ. ພ້ະ້ເ້ປ້ັ້ນ້ເ້ຈ້ົ້ງ້ສ້ົ້ງ້ມ້ັ້ນ້ມ້ົ້ງ້ໃ້ຫ້ເ້ຮ້ົ້ງ້ ແ້ຫ້ນ້ລຸ້້ກ
ກ້ໍ່ຕ້ົ້ງ້ໄ້ປ້ແ້ລ້ອ. ແ້ມ່ເ້ຖ້ົ້ງ້ເ້ອ້ົ້ງ້ອ້ອ້ກ້ລຸ້້ກ້ສ້ິ້ບ້ແ້ປ້ດ້ົ້ມ, ຖ້ົ້ງ້ຫ້ມ້ົ້ດ
ຫຸ້້ກ້ດ້ົ້ມ້ຍ້ັ້ງ້ມ້ໍ້ຊ້ໍ້ດ້ຢ້ໍ່ກ້ໍ່ຫ້ມ້ົ້ງ້ຍ້ວ້ົ້ງ້ມ້ໍ້ອ້ົ້ງ້ມ້ໍ້ສ້ິ້ບ້ແ້ປ້ດ້ຍ້ວ້ບ້ຄ້ໍ້ວ, ເ້ຕ້ັ້ມ
ຖ້ະ້ຫ້ມ້ົ້ນ້ເ້ສ້ັ້ນ້ຫ້ນ້ົ້ງ້ພ້ົ້ດ. ຮຸ້້ຕ້ວ້ົ້ງ້ ແ້ມ່ເ້ຖ້ົ້ງ້ມ້ັ້ນ້ຖຸ້້ກ້ເ້ພ້ົ້ນ້ຈ້ັ້ດ້ກ້ວ້ົ້ງ້ມ-
ໃ້ຫ້ແ້ຕ້ົ້ງ້ກ້ອ້ງ້ແ້ຕ່ໍ້ອ້ວ້ົ້ງ້ຍຸ້້ຍ້ັ້ງ້ບ້ໍ້ເ້ຕ້ັ້ມ້ສ້ິ້ບ້ສ້ໍ, ມ້ລຸ້້ກ້ຜູ້້ທ້ຳ້ອ້ົ້ດ້ມ້ັ້ນ້ອ້ວ້ົ້ງ້ຍຸ້້ບ້ໍ້
ຫ້ັ້ນ້ເ້ຕ້ັ້ມ້ສ້ິ້ບ້ຫ້ວ້ົ້ງ້ຊ້ຳ. ແ້ຕ່ໍ້ພ້ະ້ຜູ້້ເ້ປ້ັ້ນ້ເ້ຈ້ົ້ງ້ມ້ີ້ມຸ້້ມ້ຊ້ອ້ບ້ສ້ວ້ົ້ງ້ເ້ລ້ອ້ດ
ແ້ມ່ເ້ຖ້ົ້ງ້ພ້ົ້ນ້ເ້ລ້ີ້ຍ້ເ້ອ້ົ້ງ້ລຸ້້ກ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ົ້ງ້ໄ້ປ້ເ້ປ້ັ້ນ້ເ້ທ້ອ້ະ້ດ້ວ້ົ້ງ້ທ້ອ້ ລ້ະ

ຄົນ ຫລາຍເທ່ອຕ່ໍ ໆ ກັນ, ແມ່ເຖ້ົາ ຈ່ົ ງ ໂສກເສ້ົາ ເສຍ ດາຍ ແຕ່ ຂະ ນະ ເຮ ອ ກັນ ກ ໍ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ສ ຸ ກ ຄ ັ ນ . "

ລາ ວ ນ ັ ່ ງ ລ ົ ງ ຂ ອ ບ ຕ ຽ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ອ ຸ ດ ມ ູ ງ ມ ອ ມ , ຮ ູ ບ ຮ າ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ທ ົ ງ ຜ ົ ມ ດ ົ ກ ດ ໍ າ ເ ປ ັ ນ ປ ່ ົ ງ ຍ ່ ົ ງ ເ ບ ິ ່ ງ ຕ າ ຍ ຄ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່

ແລ້ວຕໍ່ມາມ້າດຳສີ່ໂຕກໍແລ່ນໄປຕາມໜ້າໂຕະທີ່ທາສີເຫລືອງ-ແລະກຽງມ໌ດ.

" ພວກມັນໄປຮັບເອົາສັງຄະລາດມາ!" ຈັກາມົກ ເວົ້າ ຂຸ້ນແຮງໆດ້ວຍຄວາມຕົ້ມເຕັ້ມ ທັງບັງຄັບໃຫ້ພວກມັນແກ່ໄປ - ດ້ວຍໄມ້ນ້ອຍໆ.

ຈັກາມົກ ເອົາເຈ້ຍຕິດໃສ່ຫລັງແມງສາບອົກໂຕໜຶ່ງແລ້ວ ປ່ອຍໃຫ້ມັນຍ່າງໄປຕາມຫລັງລໍ້ເລື່ອນ ແລະເວົ້າວ່າ:

"ພວກມັນລົ້ມຖ້ວ ຄູບາອ້ອມຈ້ວຟ້າວແລ່ນເອົາໄປໃຫ້."

ຕໍ່ມາ ຈັກາມົກ ເອົາໄຫມຫຍິບມັດຂາແມງສາບອົກໂຕ - ໜຶ່ງແລ້ວໃຫ້ມັນຍ່າງເຊຊ່າຍເຊຊ້ອຍໄປໜ້າເລື່ອຍໆ.

- "ນີ້ແມ່ນຄົນຊຸປະຖາກສົ້ມມາແຕ່ຮ້ານຂາຍເຫລົ້ານຸ້ງໜ້າໄປວັດ." ຈັກາມົກ ເວົ້າແຮງໆທັງຕົບມ້ວຍທ້າທາງຕົ້ມເຕັ້ມດີໃຈ.

ຈັກາມົກ ຍັງເອົາໜູມາສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງອົກ , ເປັນໜູຊ່ວງລາວເຝິກແອບມາແລ້ວ ໂດຍໃຫ້ມັນຍ່າງສອງ ຂາ ຫລັງ ລາກຫາງຍາວໄປສ່ວນຕາກໍພັບຍິບໆເປັນຕາຫ້ວ. ລາວ ທະນຸຖະໜອມໜູເຫລົ່ານີ້ ໂດຍຊຸ້ມເອົາແມບອົກ, ເອົາ ນ້ຳ ຕາມໃຫ້ກິນໂດຍໃຫ້ມັນລາບເອົາຢູ້ກັບປາກລາວເອງ,ກອດຄົ້ມ ມັນແລ້ວກໍເວົ້າຢ່າງເຊ່ຍໜ້ວ່ອ:

- "ໜູເປັນເພື່ອນໃກ້ຄຽງທີ່ສະຫລາດຫລັກແຫລມ ແລະ ເປັນຕາທະນຸຖະໜອມທີ່ສຸດ, ຜິດ້ຳປະຈຳເຮືອນຮັກແພງ ໜູ ຫລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ມັກຊ່ວຍຜູ້ໃດທີ່ເອົາເຫຍ້ອໃຫ້ໜູກິນ."

ຈິກາມິກ ສາມາດຫລົ້ມກົ້ມໂດຍໃຊ້ໃບໄພ້ຫລິ່ວ. ລາວ ຮ້ອງດັງກວ່າເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ ແລະ ເກືອບວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດແຕກ ຕ່າງກັບເດັກນ້ອຍ. ມື້ໜຶ່ງ ລາວຫລົ້ມໄພ້ກັບພວກເຂົ້າ ແລະ ເສຍຫລາຍເທື່ອຕິດໆກັນ ລາວເລີຍເກີດໂມໂຫ ແລ້ວກໍ ເຊົ້າ ຫລົ້ມ. ລາວມາຈົ່ມສູ່ຂ້ອຍຟັງວ່າ:

- "ຂ້ອຍຮູ້ມາ ເຂົ້າລັກບອກກັນ, ເຂົ້າຍິບຕາໃສ່ກັນ - ແລ້ວລັກເອົາໄພ້ໃຫ້ກັນທ່ວງກ່ອງໂຕະ. ຫລົ້ມແບບນີ້ຈຸໄດ້ບໍ ? ຂ້ອຍຮູ້ຈຸຈອນໄພ້ເກັ່ງຄືກັນໃດ !"

ຈິກາມິກ ອາຍຸສິບເກົ້າປີ ແລະ ໂຕໃຫຍ່ກ່ວາພວກເຮົາສີ່ ຄົນໂຮມກັນ.

ຂ້ອຍມັກຈື່ຈຳລາວໄດ້ດີໂດຍສະເພາະໃນຄືນວັນພຸ້ນຕ່າງໆ, ເມື່ອພໍ່ເຖົ້າແລະລຸງມີໄຂໂລ່ອອກເຮືອນໄປຢ້ຽມຢາມໝູ່ຄູ. ໃນ ວັນດັ່ງກ່າວ ລຸງຢາກົບ ຜູ້ມີຜົມງາມ ແລະ ຫຍຸ້ງເປັນຕຸ້ຍຊຸ້ຍ - ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຄົວເຊົ້າຕາມາພ້ອມ. ແມ່ເຖົ້າຈັດການ ຫາ ເຄື່ອງແກ້ມມາຫລາຍໆແມ້ວນັບທ້ວງເຫລົ້າອົດກາແກ້ວໃຫຍ່ ສີ່ ຫລ່ຽມຊ້ວກົ້ມແກ້ວປະດັບດ້ວຍຮູບດອກໄມ້ສີແດງຢ່າງງົດງາມ. ຈິກາມິກ ປີ້ນຂ້າຍປີ້ນຂ້ອາປ່າມຫມາກຂ່າງ ແລະ ຢູ່ໃນຊຸດສຳ ລັບວັນທິດ. ກ່ຽກ່ຽ ຫ້ອຫມ້າຊ່າງຫລອມມາຢູ່ນຳໜ້າພວກເຮົາ ຢ່າງມິດໆ, ແກ້ວແວ່ນຕາຂອງລາວເຫລ້ອມຢູ່ມາບໆ. ເອັບ ເກເມຍ ແມ່ລຽງໜ້າລາຍສີແດງໆ ຕຸ້ຍອຸ້ມລຸ້ມຄ້ຳກະປຸກ ກ້ຳມາ ຄ້ຳ, ຕາຂອງລາວນ້ອຍແລະລ້ອກແລ້ກ ທ້ວງສຽງກ້ຳດັ່ງຫ້ອງ. ບ່າງເທື່ອ ຄົນອຸປະຖາກສ້ຳໜ້ອດດົກ ຜົມຍາວກ້ຳມາຮ້ອມ ນ້ຳ

ພ້ອມທັງນຸກຄົນອົ່ມໆຈຳນວນຫນຶ່ງຊຸ່ງຜ້ວກຳແຫລ ແລະ ເບ່ົ-ຊຸ່ງຕົ້ນຕ້ວມ້ນຄ້ຽງປາຄ້ຫລ້ປາຫລ້ຄ.

ຜູ້ໃຄກ້ກ້ນຫລາຍ ຄົ່ນຫລາຍໆ ທັ້ງຖອນຫາຍໃຈແຮງໆ,ພວກເດ້ກນ້ອຍໄດ້ຮັບຂອ້ງຕ້ອນແລະເຫລ້ືາຫວານຄົ່ນລະຈອກນ້ອຍ, ແລ້ວບ້ນຍາກາດອ້ນອ້ບອຸ່ນແຕ່ແປກປະຫລາດກ້ໍ່ຄ່ອຍໆຟ້ືດຟ້ນ້ອ້ນ.

ລຸງຢ່ານ້ບຄ້ດກ້ືຕາ ຢ່ານ້ງໜ້ົດຈ້ດໜ້ົດໃຈແລ້ວກ້ໍ່ເວ້ົ້າ ໄປເວ້ົ້ານ້ານ້ຢູ່ຄວ້ານ້ເກ່ົ່າ.

-" ເວ້ົ້າລະ ! ຂ້ອຍຊຸ່່ເລ້ົ່ນບ້ນເລ້ງບ້ດ້ ! "

ລຸງຊຸ່່ດ້ລ້ອນຜ້ົ່ນ້ົ່ປ້ກ້ນ້ົ້ານ້ຂ້ນ້ແລ້ວກ້ົ່ນ້ໃສ່ເຄ້ອ້ງເສ້ບ, ກ້ົ່ງຕ້ໍ່ປ້ານ້ອ້ານ້ານ. ໃບ້ນ້ົ້ານ້ົ່ນ ແລະ ປ້ານ້ສ້ະຈ້ານ້ກ້ຮ້ອ້ຍກ້ັ້ງວ້ົ່ນ - ຂ້ອ້ງລ້ານ ກ້ັ້ບ້ກ້ານ້ຍ້ານ້ເປ້ນ້ລ້ກ້ສ້ະນ້ະເຄ້ົ່ນ້ຝ້ນ, ສ້ົ່ນ ຕ້ານ້ທ້ົ່ສ້ົ ໃສ່ກ້ັ້ບ້ກ້ານ້ເປ້ນ້ສ້ີ່ຊຸ່່ນ້ໆໃນ້ຂ້ະນ້ະທ້ົ່ລ້ານ້ອ້ົ ຄ້ສ້ານ້ຍ້ົ ຕ້ານ້ ເປ້ນ້ສ້ຽ ເພ້ງທ້ົ່ດ້ງຄູ້ ຄ້ເ ຜູ້້ຟ້ັ້ງ ຈ້ົ່ນ້ບ້ອ້ານ້ຢ້ົ່ນ້ຢູ້່ ເສ້ຍ້ໆ ໄດ້.

ສ້ຽ ງ ຄ້ົ່ນ ຕ້ ເຮ້ັ ຄ ໃ ຫ ທ ຸ ກ ຄ ົ່ ນ ຢ ູ່ ໃ ນ ອ ານ ຳ ນ ິ ດ ງ ຮ ູ ບ ເ ກ ົ ອ ຍ ບ ໍ່ ຫ ານ ໃ ຈ ; ດ ົ ່ ງ ດ ຽ ວ ກ ັ ບ ກ ະ ແ ສ ນ ຳ ຫ ອ ຍ ່ ນ ອ ຍ ຈ າ ກ ທ ີ ່ ຫ ່ າ ງ ໄ ກ ສ ຽ ງ ຄ ົ ່ ນ ຕ ລ ອ ຍ ລ ອ ງ ສ ອ ດ ແ ຊ ກ ຢ ່ າ ງ ຣ ບ ຣ ອ ມ ຜ ານ ຝ າ ເ ຮ ່ ອ ມ ແ ລ ະ ພ ົ ມ ຫ ອ ງ ເ ຮ ັ ຄ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຮ ູ ສ ຶ ກ ບ ໍ ່ ສ ະ ບ າ ຍ ໃ ຈ ແ ລ ະ ປ ຽ ວ ພ ອ ຍ ຢ ່ າ ງ ປ ະ ຫ ລ າ ດ ລ ໍ ່ ໃ ຜ ໄ ດ ຍ ິ ນ ກ ໍ ເ ກ ິ ດ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ສ ຶ ກ ເ ວ ທ ະ ນ າ ໃ ນ ຕ ົ ວ ເ ອ ງ ແ ລ ະ ເ ພ ື ່ ອ ນ ມ ະ ນ ຸ ດ ອ ົ ນ ໆ . ພ ວ ກ ຜ ູ ໃ ຫ ຍ ່ ກ ໍ ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ າ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ເ ປ ັ ນ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ແ ລ ະ ຫ ນ ຶ ກ ຫ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຕ ່ າ ງ ກ ໍ ນ ັ ່ ງ ບ ໍ ່ ເ ຫ ນ ັ ງ ບ ໍ ່ ຕ ິ ງ ຈ ົ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຄ ວ າ ມ ນ ິ ກ ຄ ິ ດ ຮ ໍ ່ ເ ພ ິ ງ .

ຊ າ ຊ ຸ ລ ູ ກ ຊ າ ຍ ຂ ອ ງ ລ ຸ ງ ມ ີ ໄ ຄ ໂ ລ ຟ ັ ງ ຢ ່ າ ງ ຕ ັ ້ ງ ໃ ຈ ຈ ົ ດ ຈ ່ ເ ປ ັ ນ

ພ້ເສດ. ມັນເມ້ງຕ້ອໄປຫາລຸງ ຢາກ໊ບ ສາຍຕາຈັບຢູ່ທ໋ ກ໊ຕາ ອາປາກຟັງຢູ່ຈົ່ມນ້ຳລາຍເຫ໊ຍ. ບ່າງເທ໋ອມັນລົ່ມສະຕ໊ຈົ່ມຫລຸດ ລົງຕ່ຳ ແລ້ວກ໋ນ່ັ່ງໂກ່ງໂກະຢູ່ກ໊ບບ່ອນ້ຳ ສ່ວນຕາ ຍ້ັ່ງຈ່ອງ ເບ່ັ່ງບ່ອນເລ໋ມຢ່າງບ໋ພ໊ບ.

ຜູ້ໃດກ໋ນ່ັ່ງມ໊ດປາມ໋ຫ່ວຍໃຈ ຈ໊ດໃຈລ່ອງລ່ອຍໄປກ໊ບສຽງ ເພ່ັ່ງ, ມ໊ແຕ່ຫ້ມ໋ຊ່າໂມ່ອາ* ເທ່ົ່ານ້ັ້ນທ໋ສ່ັ່ງສຽງດ້ັ່ງຄ່ອຍໆຫ່ວກ໋ ລ໊ບກ່ອນພ່ວກເຮ໊ົ່າທ໋ພ່ອນຟ້ັ່ງສຽງລ່ຳພ້ນ້ຂ່ອງກ໊ຕາ. ປ່ອງຢ້ຽມ ຂ້ະຫ່ນ່ານ້ອຍສ່ອງປ່ອງເປ໊ດສ່ອງໄປສູ່ຄ່ວາມ໊ມ໊ດຂ່ອງ ລ່ານ໊ ກ່ານ່ແຫ່ງລ້ະຖູ້ໃບ່ໄມ້ຫ່ລົ່ນ. ບ່າງຄ້ັ່ງບ່າງຄ່ານ ປ້ະກ໊ດ່ານ່ ໃຜ່ຜູ້ຫ່ນ່ັ່ງເຄ່ານ ປ່ອງຢ້ຽມຄ່ອຍໆ. ແປ່ວໄຟ້ສ໋ເຫ້ລ່ອງ ຈ່ານ ທ້ຽມໄ່ອ໋ທ໋ຕ່ັ່ງຢູ້່ເທ່ົ່ງໂຕ້ະ ສ່ັ່ງແສ່ງເປ໋ນ້ອ້ັ່ບແ່ວ້ບຢູ້່ໄປ່ມ່ານ.

ລຸງຢ່ານ໊ບ໋ອ່ານ໊ກ່ານ່ຂຸ້ມ໋ຕ໋ມ໋ຂ໋ນ໋ເລ໋ຍໆ, ເບ່ັ່ງ່ວ່ານ ລ່ານ ເ໋ຊ່ອ້ບ໋ຫ້ລ້ບ໋ທ່ົ່ງ໋ກ໊ດແ໋ຂ່ອ ໄ່ອ໋ແ໋ຫ່ນ, ມ໊ແ໋ຕ່ນ໋ເທ່ົ່ານ້ັ້ນ ທ໋ເ໋ຫ້ນ ອ່ານ ຍ້ັ່ງ ມ໋ ຂ໋ ດ ຂ໋ ອ່ານ ຢູ້. ນ໋ອ ມ໋ ຂ ອ່ານ ກ່ັ່ງໆ ສ້ັ ນ ໄ ປ ມ່ານ ຢູ້ ເ ທ່ົ່ງ ເ ລ ອ ງ ກ ນ ຕ ຄ ນ ກ ພ ປ ກ ຕ ອ ມ ຈ ະ ບ ນ , ສ ວ ນ ນ ອ ມ ຂ ຍ ເ ລ ອ ນ ຂ ນ , ເ ລ ອ ນ ລ ງ ຕ ນ ກ ນ ຕ ນ .

ເ ມ ອ ໄ ດ ກ ນ ເ ຫ ລ ່ ຳ ແ ດ ່ ລ ກ ຫ ນ ອ ຍ ລ ງ ຢ ່ ນ ກ ໊ ບ ນ ກ ຈ ະ ຮ ອ ງ ເ ພ ງ ກ ນ ໆ ບ ໊ ສ ດ ງ ່ ຍ , ທ ່ ົ ງ ສ ຽ ງ ອ ອ ກ ຕ ນ ຫ ່ ວ ງ ແ ຂ ່ ອ ດ ັ ງ ບ ໊ ່ ນ ອ ນ ຫ ູ ເ ລ ຍ :

ພ ່ ວ ່ ຳ ຢ ່ ນ ກ ໊ ບ ເ ປ ນ ຫ ນ ່ ວ ່ ຳ ເ ດ ຍ ລ ະ ສ ນ

---

*ຊ ່ ນ ໂ ມ ່ ວ ່ ຳ : ຫ ນ ້ ໃ ສ ່ ນ ຳ ກ ນ ປ ກ ກ ະ ຕ ຕ ້ ງ ໄ ້ ້ ຫ ່ ວ ງ ຣ ້ ບ ແ ຂ ກ .

ເຊົ້າຄ່ຳຈະເຫົ່າຫອນສຽງສະນັ່ນກ້ອງ.
ໂອ...ພະພູເປັນເຈົ້າເອີ,
ຜູ້ຂ້ານ້ ສັ່ງມາອຸກອັ່ງແທ້ດອ.
ນາງອຸ້ມລູກຄ່ອໄປຕາມຖະໜົນ,
ກາດຳບິນ ວົນວຽນອອມຢູ່ໄປມາ,
ໂທ...ຜູ້ຂ້ານ້ສັ່ງມາອຸກອັ່ງແທ້ດອ.
ຈ່ຳລ້ຽງຢູ່ຫລັງເຕົ້າໄຟ,
ກົບຮ້ອງຢູ່ໃນພຸ່ມໄມ້,
ໂທ...ຜູ້ຂ້ານ້ສັ່ງມາອຸກອັ່ງແທ້ດອ.
ເຖົ້າຂໍທານ ຕາກຜ້າຫຽມໄວ,
ຄົນທຸກໄຮ້ລ້ຽງອ່ຳຫລອຍໄປ
ໂທ...ຜູ້ຂ້ານ້ສັ່ງມາອຸກອັ່ງແທ້ດອ.
ອຸກອັ່ງຫລາຍແທ້ໆ,ພະພູເປັນເຈົ້າເອີ.

ຂ້ອຍທົນຟັງເພງນ້ຳໃດ, ແລະ ເມ່ຽງລຽງຮ້ອງຮ້ອດຕ້ອນຂໍທານນ້ນ ຂ້ອຍສະອົມໄຫເຄ້ຍຄວາມເວທະນາ.

ຈັການິກ ຟັງເພງນ້ຢ່າງໃຈຈົດຈ່ຳວ່າຜູ້ໃດທ້ັງໝົດ,ລາວເອ້ານ້ອມຄົດເຂ້ົາໄປ່ໃນລ້ອມພົ້ມກູດ ຕາແມ່ມໄປ່ທ່ີແຈຝ່າຫ້າຍໃຈແຮງດ້ັງ່ຕົດຫ້ອບ. ບ້າງເທ້ອລາວກ່ໍຈ່ົ່ມທຸກອອກມາຢ່າງທ້ັນທ້ັນໃດ:

- "ຖ້າວ່າສຽງ້ອຍດ ຂ້ອຍກ່ໍ່ຊ້ຽ້ອງໂລດ!"
- "ພ່ໍ່ແລ້ວຢ່ານ້ກ ຫ້ົວໃຈຜູ້ໃດກ່ໍ່ສະທ້ານໝົດແລ້ວ." ແມ່ເຖົ້າເວ້ົາທ້ັງຖ້ອນຫ້າຍໃຈ. "ຈັການິກ ເຕ້ັມລ່ໍາໃຫ້ເບ້ົ່ງແດ."

ທ້າວສອງບໍ່ຄອຍເຫັນດີຕາມຄຳສະເໜີຂອງແມ່ເຖົ້າ ທັນທີ ໂລດ, ແຕ່ແລ້ວນັກດົນຕີກໍເອົາຝ່າມືອັດສາຍກີຕ້າຊໍ້ອະນະ - ໜ່ຽ, ຕໍ່ມາກໍກຳກຳປັ້ນຂົ້ນແລ້ວເງື້ອດອອກໄປສຸດແຂນຄ້ຽ-ແກ້ວສ່ຽໃດສ່ຽໜ່ຽທ່ຽບ່ເຫັນ ແລະ ບໍ່ມີສຽງ, ຕໍ່ມາ ກໍ ຮ້ອງຊຸທ້ານ້ອມ :

-"ພໍ່ລະແມ່ອໂສກເສົ້າໜ້າບົ່ນໜຸກນ້ ! ຈິກາມິກ ເຕັ້ນ ເທາະບັດນ້ ! "

ຈິກາມິກ ລູກ້ອມ ວ້າງທ່າທ້າງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແປ້ງເສ້ືອໃຫ້ ຮຽບຮ້ອຍ ແລ້ວກ້າວອອກສູ່ກ້າງເວ້ທີ່ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ.

- "ເອົ້າໄວ້ໆອ້ກຈັກໜ່ອຍ ຢ້ານ້ບ ອ້າຊ້ລ້າເຢ້ວ ."

ລ້າວບອກ ດ້ວຍໃບໜ້າຍ້ມໆ ທ້ັງແກ້ມກໍແດ້ງຮ້ອມໆ້ອ້ມ.

ສຽງກີຕ້າ ດ້ັງເປ້ັນຈ້ັງຫ້ະຮ້ອມແຮ້ງ, ຈິກາມິກ ເອົ້າ ສ້ົ້ນເກ້ບທ້ບພ້ມເຮ້ອ້ມເປ້ັນ້ບ້າດພ້ອ້ມກ້ັນ ຈ້ົ້ມຖ້ວ້ຍ້ຈ້ານ້ຢູ ເທ້ົ້ງ ໂຕ້ະ ແລ້ະ ຢຸ້່ໃ້ນ້ຕູ້້ດ້ານ້ກ້ັນ້ສຽ້ງ້ສ້ະ້ນ້ັ; ສ້ອ້ມ້ຈ້ິກ້ານ້ິກ ປ້ົ້ມ ຊຸ້່ຍ້ປ້ົ້ມ້ຂ້ວ້ານ້ຢູ້່ກ້ານ້ຫ້ວ້ງ, ເ້ຈ້ົ້ດ້ໄປ້ມ້ານ້ປ້ານ້ມ້ິກ, ລ້ານ້ພ້ແ້ຂ້ນ ອ້ອ້ກ ຄ້ດ້ງ້ານ້ພ້ປ້ິກ ແລ້ະ ເ້ຕ້ັ້ນ້ໂ້ດ້ຍ້ຖ້ິ້ກ້ບ້ານ້ດ້ຕ້ົ້ມ້ໄ້ອ້ໆ ຈ້ົ້ມ ເ້ກ້ອ້ບ້ເ້ບ້ົ້ງ້ບ້ໍ່ນ້ັ້ນ້ເ້ຫ້ັ້ນ. ທ້ັນ້ໃ້ດ້ລ້ານ້ມ້ັ່ງ້ຢ້ອ້ງ້ຢ້ັ້ລ້ົ້ງ້ທ້ົ້ງ້ຮ້ອ້ງ້ຖ້ົ້ງ້ໆ ແລ້ະ ປ້ົ້ມ້ອ້ອ້ມ້ໂ້ຕ, ເ້ສ້ອ້ສ້ເ້ຫ້ລ້ອ້ມ້ໆ້ຂ້ອ້ງ້ລ້ານ້ເ້ປ້ັນ້ແ້ສ້ງ ຍ້ິ້ບ ຍ້ັ້ບ້ຄ້ດ້ງ້ແ້ປ້ອ້ໄ້ຟ້ທ້ໍ່ຮ້ຽ້ງ້ເ້ປ້ັນ້ສ້ີ້ແ້ດ້ງ ແລ້ະ ເ້ຫ້ລ້ອ້ມ້ມ້ານ້ແ້ມ້ບ.

ຈ້ິກ້ານ້ິກ ເ້ຕ້ັ້ນ້ຄ້ດ້ງ້ບ້ໍ່ເ້ມ້ອ້ຍ້ເ້ປ້ັນ້ຈ້ັ້ກ້ເ້ທ້ໍ່ອ, ເ້ຕ້ັ້ນ ຈ້ົ້ມ້ລ້ົ້ມ ໂ້ຕ, ແລ້ະ ປ້ະ້ກ້ົ້ດ້ວ້ານ ຖ້ານ້ປ້ະ້ຕູ້້ເ້ປ້ົ້ດ້ອ້ານ້ຢູ້່ ລ້ານ້ກ້ໍ່ຈ້ະ້ອ້ອ້ກ້ໄ້ປ ສູ້່ຖ້ະ້ໜ້ົ້ມ, ເ້ລ້ານ້ະ້ໄ້ປ້ຕ້ານ້ໃ້ນ້ເ້ມ້ົ້ອ້ງ ແລ້ະ ໄ້ປ້ເ້ລ້ອ້ຍ້ໆ ບ້ໍ່ມ

ບ່ອນສຸດ...

- "ຕັດທາງຂວາງ !" ລຸງຢາກົບຮ້ອງຂັ້ນທ້ວງທັບຕົ້ນ - ເປັນຈ້ວງຫວະ. ລາວສົ່ງສຽງດັງຫວ໊ດແລ້ວຮ້ອງເພງຫົ້ມ ເນື້ອ ໃນຕະຫລົກ:

ຖ້າຂ້ອຍບ້ຢ່ານ້ວ່າເກ໊ບ້ອ໊ຫຽມແລ້ວ
ເມຍມ່ົ້ງແກ້ວຂ້ອຍກ໊ຈະໜ໊ີຈາກໄປ.

ພ້ວກທ໊ົ້ມ້ົ້ງຢູ່ໂຕະຕ່ົ້າງກ໊ຮູ້ສ໊ກຖ໊ກດ໊ົ້ງຖູກໄປກັບບັນຍາກາດ. ບ້ົ້າງເທ້ອເຂ໊ົ້າເຈ໊ົ້າກ໊ຮ້ອງສຽງດັງແຮ້ງໆປ້ານ້ວ່າຖ໊ກໄຟດ້ານ. ທ້ອໜ້ານ້ວ່ົ້ງເອ໊ົ້ານ໊ົ້ບທ້ອລ້ານ໊ົ້ມຢູ່ແປະໆທ້ົ້ງປ້ານ້ກ໊ເວ໊ົ້າ ພູມ ພ໋ຳ ຟ້ົ້ງບ່ໄ້ດ້ຍ້ວ້ານ. ມ໊ເທ້ອໜ໊ົ້ງ ລ້ານ້ວ່ົ້ກມ້ານ້ານ້ານ້ວ່ົ້ຍ ຈ໊ົ້ມ ໜ້ອດປ໊ກບ້ານ້ວ່ົ້ຍແລ້ວ່ົ້ມໃສ່ຫູປ້ານ້ວ້ານ້ວ່ົ້ຍເປັນຜູ້ໃຫ້ຍ:

- "ອ້ານ້ລັກໄຊ ມ້ານ້ກ໊ໂມ໊ົ້ດ ! ຖ້ານ້ພ໋ເຈ໊ົ້າໄດ້ມ້ານ້ຮ້ວມ ນ໋ຳຢູ່ນ໊ ລ້ານ້ວ້ກ໊ຈະເພ໋ມໄຟ໋ຕ໋ມເຕ໊ົ້ມ້ອ໊ົ້ມໃໝ່ອ໊ກ. ລ້ານ້ວ່ເປ໊ົ້ມຄ໊ົ້ມ ນ໊ກນ້ວ່ມ ນ໊ກໜ໊ມ້ກ້ວ. ຈ໋ລ້ານ້ວ່ໄດ້ຢ໋ຕ໊ ?"

- "ບ໋."

- "ຊ້ານ້ວ່ົ້ວ້ານ້! ແມ່ເຖ້ົ້າເຈ໊ົ້ານ້ກ໊ບ້ພ໋ເຈ໊ົ້າເຄ໊ຍ...ນ໊ົ້ຂ້ອຍຊ໊ ຮ໊ົ້ກໃຫ້ເບ໋ົ້ງ ຖ້ານ້ວ້ກ໊ໜ໊ມ້ອ໊ຍ !"

ອ້ານ້ວ ກ໊ຣ໊ກ໊ຣ ຢ໊ມ້ົ້ມ, ລ້ານ້ວ່ເປ໊ົ້ມຄ໊ົ້ມຣ້ານ້ວ່ງສູ້ງແລ້ວ ຈ້ວ່ຍ ເບ໋ົ້ງຄ້ານ້ວ່ຍຄ໊ົ້ນ້ກ໊ນ້ວ່ມ-ລ້ານ້ວ່ໂຄ້ົ້ງເອ໊ົ້ານ້ວ່ແມ່ເຖ້ົ້າ ແລ້ວ ເວ໊ົ້ານ້ວ່ສຽ-ດ໊ົ້ງຢູ່ໃນຮູ້ລ໋ຢ້ານ້ວ່ງພ໊ດປ໊ກກ໊ະຕ໊:

- "ອ້ານ້ວ່ກ໊ລ໊ມ້ານ້ ອ໊ອ້ານ້ວ່ໂມ໊ອ໊ະມ້ານ້ ກ໊ະລ໊ມ້ານ້ວ່ຟ້ອ໊ມໃຫ້ພ໊ວ້ກເຮ໊ົ້ານ້ ເບ໋ົ້ງແດ່ລ໊ກໜ໊ມ້ອ໊ຍ, ຟ້ອ໊ມ້ຄ໊ດ໊ົ້ງເຄ໊ຍຟ້ອ໊ມ້ກ໊ບ ມ້ານ້ກ໊ມ ຜູ້ເປ໊ົ້ມ

ลูกเอ๋ยหัมมา. พาพวกเฮาม่อมแด่ ."

- "เจ้าเว้าหยังจั่งฮุ้น ก๊อกๆ อ่าโม้อ๊ด, เจ้าม้จ่างแม่มม้ ! " แม่เถ้าห้อ และ ป๋มหม่าหม้. "ใช้ ขอยฝอมหอะ เถ้าป่ามม้ละ ใผๆก๋อุห้อขอ้มละบ๋ ."

แต่ทูกถ้มสิ่งสยงออมอยม, แม่เถ้าจ่างลูกฮ้มปุบปับ ป่ามสาวมอย แปงกะโปงใหธรุบธอย, ป๊ดเส้มป๊ด - เอม เว๊ยต๋อม แลอยาวกาวสูกาวหอง ห้างเว้า ฮ้ม สยงก้ว ๆ:

- "ผู้ใดยากห้อขอ้มก๋ห้อไปโลดเด๊! เอ๊าเล๊ยยา ก๊บ ข้มลงเผงได้ !"

ลูงยากบต้างต๊อใหหยง หลับตาเป้ม๊อบธ๋ แลอเล้ม ข้มลงเผงๆๆ. จ๋กาม๊ก ยุดข้เหม่งข้ตงยูลาอ หม่ง แล้อต๋มาก๋สักอะโยงไปหาแม่เถ้าห้างต้มเถาะ ต้ม ถอง. แม่เถ้าเจ๊ดเอ๋มยางสะหว๊บวงธบและยาง สะ หว๊าผาเผ๋ย ถ๋ดวงลองลอยไป กาวอากาด, ย๊กแฮม ฮุ้ม, ป๊ดถอสูงๆ สอมตาก๋แมมไปห่ไกๆ. ขอยรู สก อา แม่เถ๊าเป้มตาห๊อจ่างห๊อฮ้มอ๊กๆ, แต่อาว ก๊อกธ-เอ๊าม่อมห้างขอยเป้มกามหามไอ, สอมผู้ใหย ห้างหม๊ด แมมเบ่งหม่าขอยถอยถอามข๋พ๋ใจ.

- "เอ๊าก่อม จ๋กาม๊ก !" อาวกธ๊กธ ห้างธองใส่ ห้างห๊อ.

จ๋กาม๊ก ข่ะติ๊บถตาม แล้อไปม่งยู่ขอบเบ่องหม่ง,

ສ່ວມແມ່ລຽງ ເອັບເກເມຍ ປົດຄ້ອມ ແລະ ເລ່ມຮອງ ເພງ ສຽງທຸ້ມໆຫນາອ່ອນອ່ອນ :

ສັບປະດາລ່ວງພ້ົ້ນ ບໍ່ໄດ້ຫ່ວ່າງພ່ຍາມ
ສາວຄົ້ນພ່ອຍ ມຸ້ງແຕ່ການງ່ານສ່າງ
ລຳບ່າກແທ ຄຳດຽວບໍ່ໄດ້ຈົ່ມ
ອົດອ່ອນລ່າ ປ່ານຊຸ້ບເສ່ອມສູ້ນ.

ປະກົດວ່າ ແມ່ເຖົ້າເລ່ົ້ານິທ່ານຫລາຍກ່ວ່າຟ່ອມລຳ ທັ້ງ ນ້ັ ເພາະລ່ວ່ານ້ັ ລ້ັກສະນະອ່ານ ຄົ້ນຄົ້ດ, ເຄ່ອມ ຕ້ົ ໄປ ຊ່ຳ ໆ ແລະ ງ່ຽງຊ້ຽງ ຂ່ວ່ານ, ສ່ຽຕ່ານ ແມ່ນ ລ່ອດ ກ່ອງ ແ ຂ ມ ໄປ . ລ່ວ່ານ ກ່ວ່ານ ໄປ ດ່ວ ຍ ຄ ວ ານ ລ ະ ນ ັ ດ ລ ະ ວ ັ ງ ແ ລ ະ ອ ່ ານ ເ ຄ ່ ອ ມ ໄ ປ ນ ້ ັ ນ ປ ະ ກ ົ ດ ເ ລ ່ ັ ງ ໆ ເ ລ ໆ . ບ ່ ານ ເ ທ ່ ອ ລ ່ ວ ນ ຢ ຸ ດ ຈ ົ ກ ຄ ົ ດ ວ ່ ານ ອ ່ ານ ສ ່ ັ ງ ໃ ດ ສ ່ ັ ງ ຫ ນ ້ ັ ງ , ໃ ບ ຫ ນ ່ ານ ບ ່ ັ ງ ບ ອ ກ ທ ່ ານ ທ ່ ານ ແ ຕ ກ ຕ ົ ນ ແ ລ ະ ສ ັ ນ ເ ຊ ັ ນ , ຕ ົ ນ ກ ໍ ເ ບ ັ ່ ງ ບ ານ ສ ົ ດ ໃ ສ ດ ່ ວ ຍ ຮ ອ ຍ ຍ ົ ນ ທ ົ ເ ປ ັ ນ ມ ົ ດ ກ ັ ບ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ແ ລ ະ ຟ ່ ອ ນ ແ ອ ນ ໄ ປ ອ ົ ກ ທ ່ ານ ຫ ນ ້ ັ ງ ຄ ົ ດ ວ ່ ານ ທ ລ ົ ກ ທ ່ ານ ໃ ຫ ຜ ູ ໃ ດ ຜ ູ ຫ ນ ້ ັ ງ ສ ່ ອ ນ ມ ໍ ົ ກ ເ ຮ ັ ກ ສ ັ ນ ຍ ານ ໃ ຫ ຜ ູ ອ ່ ນ ໆ ຫ ລ ົ ກ ທ ່ ານ ໄ ປ . ຕ ົ ນ ລ ່ ວ ນ ຢ ືນ ຊ ່ ານ ກ ົ ນ ຫ ນ ້ ານ ລ ່ ານ ຫ ູ ຟ ັ ງ ສ ຽ ງ ອ ັ ນ ໃ ດ ອ ັ ນ ຫ ນ ້ ັ ງ ແ ລ ວ ກ ໍ ຍ ົ ນ ຢ ່ ານ ເ ບ ົ ກ ບ ານ ມ ່ ວ ນ ຊ ຸ ນ . ໃ ນ ທ ັ ນ ທ ີ ທ ັ ນ ໃ ດ ລ ່ ວ ນ ກ ັ ບ ຟ ົ ນ ຄ ົ ນ ສ ູ ຄ ວ ານ ມ ີ ຊ ວ ີ ດ ຊ ຸ ວ ່ ານ ແ ລ ະ ປ ິ ້ ນ ຢ ້ ານ ປ ົ ນ ຂ ວ ່ ານ , ປ ະ ກ ົ ດ ວ ່ ານ ຕ ົ ນ ຕ ົ ວ ຂ ອ ງ ລ ່ ວ ນ ໃ ຫ ຍ ສ ູ ງ ອ ົ ນ , ຄ ວ ານ ງ ່ ານ ຄ ວ ານ ມ ີ ສ ະ ເ ນ ່ ຫ ະ ລ ້ ັ ງ ດ ົ ງ ຖ ູ ກ ຈ ົ ນ ຜ ູ ໃ ດ ກ ໍ ບ ໍ ລ ະ ສ າ ຍ ຕ ່ ານ ອ ອ ກ ຈ ່ ານ ກ ລ ່ ວ ນ ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ນ ້ ັ ໄ ດ ເ ພ ່ ານ ປ ະ ກ ົ ດ ວ ່ ານ ໄ ວ ຫ ນ ຸ ມ ສ ່ ານ ຂ ອ ງ ລ ່ ວ ນ ໄ ດ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ມ ່ ານ ອ ົ ກ ຢ ່ ານ ຫ ນ ່ ານ ອ ັ ດ ສ ະ ຈ ັ ນ .

ແລະ ຂະ ນ ະ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ລ ຽ ງ ເ ອ ັ ບ ເ ກ ເ ມ ຍ ກ ໍ ຮ ອ ງ

ເພງສຽງດັ່ງໆຢູ່ຕໍ່ໄປ:

ກັບຈາກວັດແຕ່ເຊົ້າ　　ມາງເຕັ້ນລຳສະໜຸກ
ອາທິດໜຶ່ງມື້　　ລອງຖ້ວອະລຸນແຈ
ເລີ່ມກາຍເຊົ້າ　　ວັນຈັນມື້ໃໝ
ມ່ວນຊື່ນແລ້ວ　　ເວລາຊ່ຳຄ່ວນໜ໋ຶ.

ເມື່ອຟ້ອນລຳສຸດແລ້ວ ແມ່ເຖົ້າຄົນມານັ່ງບ່ອນເກົ່າຂອງ-ລາວ ໃກ້ກັບໜຸ່ມຊາໂມວ່າ. ທຸກຄົນພາກັນຊົມເຊີຍລາວ ແຕ ລາວຕອບຢ່າງຖ່ອມຕົວວ່າ ທັງແປ້ງຜົມໃຫຮຽບຮ້ອຍ:

"ພໍ່ແລ້ວພໍ່ແລ້ວ! ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ເຄີຍເຫັນນັກຟ້ອນແທ້ ໆ ຈັກເທື່ອ໋. ຢູ່ບ້ານຂ້ອຍ໋ ບ້ານລາຄະນາ ມີສາວໜຶ່ງ-ແມະ! ລົມຊຸ່ແລ້ວ, ເວລາໃດລາວຟ້ອນຄົນເບິ່ງພາກັນມ່ວນຊຸ່ນ ຮ້ອງ ໂຮຟົດສະນັ່ນ. ຄົນທີ່ມາເບິ່ງລາວນັ້ນນະປ່ານຫຸ່ນແທ້ໆພຸ້ນລະ! ໃຜກໍ່ບ່ໍ່ຕ້ອງການເບິ່ງອ້ົນອ້ົນເລີ່ຍ. ຈັ່ງແມ່ນ້ອຍ໋ອົດສາລາວ໋ ຫລ໋ິ, ບາບກໍ່ຊ່ຳງເທາະ !"

- "ນັກຮ້ອງແລະນັກຟ້ອນ ເປັ້ນຂວັນໃຈຂອງໂລກ" ແມ່ ລຸ່ຽ ເວົ້ົ້ເກເມຍ ໃຫ້ຂ໋ໍ້ສັ່ງເກດແລ້ວກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຮ້ອງເພງ - ກ່ຽວກັບເຈົ້າຊ໋ົ້ວິດຄາວ໋ິດ. ຂະນະດ່ຽວກັນນ໋ັ້ ລຸງຍາກົບ ເອົ້ ມ໋ິໂອ້ບ່ າ ຈ໋ິກາມ໋ິກ ທັ່ງເວົ້ົ້ າວ່ າ :

- "ໂຕຄວນ໋ຊ໋ິໄປຟ້ອນຢູ່ບ່ ານ້ອຍ ເຫລ໋ົ້ ານຸ໋້ ມ, ຈັ່ງໃດ ຄົນ ເບິ່ງກໍ່ເປັ້ນ້ ານ໋ຳລັ ກ໋ ! "

- "ຂ້ອຍ ຢ ່ ານ ກ ່ ຮ ້ ອ ງ ເ ພ ງ ຫ ລ າ ຍ ກ ວ ່ າ ." ຈ ິ ກ ານ ິ ກ ຈ ິ ່ ມ . "ຖ ້ ານ ະ ເ ປ ັ ້ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ອ ຍ ມ ີ ສ ຽ ງ ມ ່ ວ ນ ໆ ຂ ້ ອ ຍ ຊ ຸ ້ ຮ ້ ອ ງ ເ ພ ງ ຢ ູ ່

ເປັນເວລາສິບປີ, ຫລັງຈາກນັ້ນອຸເປັນຫຍັງກໍຢ່າ ຂ້ອຍບໍ່ຫ່ວງ
ອຸໃຫ້ໄປບອດຢູ່ວັດກໍໄດ້ ."

ຜູ້ໃດກໍ່ເມ່ເຫລ້າວ໊ດກາ ໂດຍສະເພາະ້ອາວ ກຣ໊ກຣ. ແມ່
ເຖ້າຫ້ມເຫລ້າໃຫ້ລາວທັ້ງຕັກເຕ໊ອມລາວພ້ອມ.

- "ລະວ້ັງ ໃດ ກຣ໊ກຣ, ເຈ້ົາອຸຕາບອດບໍ່ເຫັນຫຍັງຫມ໊ດ
ໃດ !"

- "ອ່ຳາງ໗ໍ່ວມັນ! ຂ້ອຍບໍ່ຈຳເປັນ້ຕ້ອງໃຊ້ຕາອ໊ກແລ້ວ .
ຂ້ອຍເຫັນທຸກສ໋ິ່ງທຸກຢ່ຳາງມາພໍ່ແລ້ວ ."

ອາວ ກຣ໊ກຣ ບໍ່ເມ໊ຳ ແຕ່ກ໋ເລ່ມໄປ, ລາວເວ້ົາ ມ
ຂ້ອຍເກ້ອບອ່ຳາມແຕ່ເລ້ອງພ້ຂ້ອຍ :

- "ລາວເປັນ໕ົນໃຈໃຫ້ຍ ກວ່ຳາງຂວ່ຳາງ໋ທ໊ລ ມາກ໊ມ
ສ້ຽວ້ອຍນ້ະ..."

ສ້ອມແມ່ເຖ້ຳາກ໊ວ໊ກ໗ໍ້ເຫັນພ້ອມກັບລາວ.

- "ແມ່ນລ້ະ, ລາວເປັນລູກ້ອງພ້ະເປັນເຈ້ົາ..."

ທຸກສ໋ິ່ງທຸກຢ່ຳາງ໋ທ່ຳເມ໊ນໄປໃນຕ້ອນ່ຳ່ຳ໕ົນນັ້ນ ດ໋ງ໗ູກ້ອຍ
ຢ່ຳາງ໊ລ໊ກ໊ຊ໋ງ. ໃນ໗ໍ້ອໃຈ້ອຍ໊ອຍ໋ງ໊ອບ໋ງຳໄປ໊ວຍ໊ອາມ
ເສ້ົາ໗ມ້ອງ, ໊ອາມ ປ້ຽວພ້ອຍ. ໊ອາມເສ້ົາ໗ມ້ອງ ແລ້ະ
໊ອາມມ້ວ໕ົ່ມ ເປັນ໋ສ໋ິ່ງ໗ູ້ກ໊ມ ແລ້ະ ສ້ະ໗ຸ໊ດຢູ່ໃນ໗ໍ້ອໃຈ້ທຸກ໕ົ່ມ
ທ້ອ໕ມ້ຂ່ຳາງ້ອຍຢູ່ດ້ຽວ໕ົ່ມ; ສ້ອງ໋ສ໋ິ່ງ໕ົ່ມ໋ສ໊ບປ້ຽມ໊ກ໊ມ໊ວຍ໊ອາມ-
ໄ້ວ໗ໍ້ບ໕ົ່ມ໗ໃ້ຜ໊ອາ໊ດ໊ດເ໗ັ້ນໄ໊ດ.

ດ໋ງ໗ໍ້ມ໋ງ ລ໋ງຢ່ຳາ໗ໍ້ບ ຊ໋ງເມ໊ຳແ໊ດ່ເ໋ລ໊ກ໗ໍ້ນ້ອຍ໋ຈ໊ດ໗ຳາ໕ ຈ໋ກ
ເສ້ອ໗ໍ້ມ໊ດ້ອງ, ດ໋ງ໗ໍ້ມ໗ຸ໊ດແລ້ະ໗ໍ້ມ໊ອ໊ດ້ອ໗ຳາ, ດ໋ງ໗ໍ້ດ໋ງແລ້ະ ສ໊ບ

ເຕ໋ອຍຂອງຕົ້ມຢ່າງຮຸນແຮງ.

- "ຈ່ັງໃດ ມັນຈ່ັງໃດກັນຈ່ົງເປັນຈ່ັງຊ້ ? ເພ໋ອ໋ຫຍັງ ຣ ! " ລາວຮ້ອງຂ້ນສຽງດ໋ງໆ ທ໋ງນ້ຳຕານອງໜ້າ.

ລາວຕ໊ແກ້ມຕົ້ມເອງ, ຕ໊ໜ້າຜາກໜ້າເອ໊ກ ແລະຮ້ອງໄຫ້ສະອ້ນ:

- "ກູມ໊ນບ໋ມ໋ຄ່ າ ບ໋ມ໋ຄວ ານໜ ານ, ເກ໊ດມ ານ ເສຍຊ ານ!

- "ແມ ່ນແມ ່ນ! ຖ ກແທ ໆ !" ອ ານ ໍ ານ ຣ ້ ຮ ້ ອ ງ ້ ນ.

ສ ້ ອ ນ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ກ ໍ ເ ມ ້ ຳ ຫ ລ ານ ເ ຕ ໊ ບ ແ ລ ະ ພ ະ ຍ ານ ຍ ານ ຈ ້ ບ ມ ໊ ລ ູ ກ ຊ ານ ແ ລ ະ ເ ວ ້ ານ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ລ ູ ກ ຊ ານ ຍ ສ ະ ຫ ງ ໊ ບ ສ ຽ ງ :

- "ເ ຊ ້ ຳ ເ ທ ະ ຢ ານ ໊ ບ . ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ຮ ູ ດ ອ ກ ວ ່ ານ ເ ພ ໋ ນ ຄ ວ ນ ຄ ະ ນ ຸ ມ ເ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ້ ຳ ແ ນ ວ ໃ ດ ."

ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ສ ດ ຈ ຸ ນ ແ ຈ ມ ໃ ສ ້ ນ ເ ມ ້ ຍ ໄ ດ ນ ນ ້ ນ ໃ ດ ນ ນ ້ ນ ຫ ນ ້ ງ .

ຕ ານ ຳ ຂ ອ ງ ລ ານ ນ ້ ມ ຢ ູ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ເ ວ ລ ານ ແ ລ ະ ສ ່ ງ ຄ ານ ນ ຶ ບ ຈ ຸ ນ ເ ປ ັ ນ ກ ັ ນ ເ ອ ງ ສ ຳ ລ ັ ບ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ . ລ ານ ເ ອ ້ ຳ ຜ ານ ແ ພ ມ ົ ນ ພ ັ ດ ິ ຕ ານ - ໃ ບ ໜ ້ ານ ້ ແ ດ ງ ໆ ທ ້ ງ ເ ວ ້ ານ ອ ກ ມ ານ ເ ປ ັ ນ ສ ຽ ງ ເ ພ ງ .

- "ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ເ ອ ຍ , ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ! ຈ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ປ ະ ເ ສ ດ ອ ັ ນ ໃ ດ ກ ໍ ດ ,ີ ໂ ຜ ດ ຈ ່ ງ ເ ບ ່ ງ ດ ູ ອ ັ ນ ໃ ດ ກ ໍ ປ ະ ເ ສ ດ ໜ ົ ດ !"

ນ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ສ ຽ ງ ຮ ້ ອ ງ ຈ ານ ກ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ລ ານ , ແ ມ ່ ນ ຄ ຳ ພ ານ ອ ະ ນ ານ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ຍ ຸ ່ ອ ຍ ຸ ້ ອ ດ ຂ ອ ງ ລ ານ ວ .

ນ ້ ຳ ຕ ານ ແ ລ ະ ສ ຽ ງ ຮ ້ ອ ງ ໄ ຫ ຂ ອ ງ ລ ານ ວ ຢ ານ ໊ ບ ຍ ຸ ້ ງ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ ແ ລ ້ ວ ບ ໋ ມ ໋ ຫ ຍ ັ ງ ຈ ະ ຕ ້ ອ ງ ໄ ປ ຫ ້ ອ ງ ໃ ຍ ບ ານ ນ ົ ກ ະ ທ ົ ບ ເ ຂ ້ ຳ ໃ ນ ຈ ົ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ . ຂ ອ ຍ ຖ ານ ນ ຳ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ວ ່ ານ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ລ ານ ຈ ່ ງ ຮ ້ ອ ງ

ໄຫ້, ດ່າຕົນເອງ ແລະ ຕິຕົນເອງ.

- "ໂຕຢາກຮູ້ຫມົດອັນໃດກໍດີ. "ລາວຕອບຢ່າງ ສະຫງວມທ່າທີ ຊຶ່ງເປັນການກົງກັນຂ້າມກັບນິໄສຂອງລາວ. "ຖ້າຈັກຫນ່ອຍ ໂຕຍັງນ້ອຍໂພດ, ຢ່າຟ້າວໄປສອດຮູ້ເລື່ອງແມ່ນ ບໍ່ດີເທາະ."

ຂ້ອຍແຮງຢາກຮູ້ຈັກເລື່ອງຕົ້ມຂົ້ມອົ່ມ ຈຶ່ງໄປບ່ອນຈິກາມິກ ເຮັດວຽກຢູ່ ເພື່ອຖາມລາວ, ແຕ່ລາວກໍ່ບໍ່ຢາກຕອບ ຄຳຖາມ ຂ້ອຍ ມີແຕ່ຫົວເລາະໆຫົງເຫລືອຕາໄປເບິ່ງຫົວຫນ້າຊ່າງ ແລ້ວ ໃຫ້ຂ້ອຍອອກໄປຂ້າງນອກ:

- "ຢ່າກວນ ຮົບຫນີໄປ ! ຈັກຫນ່ອຍຊິຈັບລົງຫມໍ້ຍ້ອມ ສີ ໃຫ້ເປັນສີຂຽວໃດ! "ລາວຮ້ອງໃສ່.

ຫົວຫນ້າຊ່າງຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຕົາອັນກວ້າງ ແລະ ຕ່ຳ ຊຶ່ງມີຫມໍ້ຍ້ອມສີສາມຫມໍ້ຕັ້ງຕ່ຳຢູ່. ລາວພວມເອົາໄມ້ຍາວໆຄົນ ຫມໍ້ ຫນ່ອຍຫນຶ່ງຢູ່ ແລ້ວກໍ້ຄົນເຄື່ອງທີ່ຍ້ອມຂົ້ມເບິ່ງຫົງມີນ້ຳສີ ຍ້ອຍ ຢາດລົງ. ໄຟລຸກແດງຮອມໆສະທ້ອນແສງໃສ່ຜ້າມ້ານເປື້ອນ ທີ່ ເຮັດຄ້ອຍຫນັ້ງຊຸ່ງລາວໃສ່ຢູ່ນັ້ນ ເປັນຫລາຍສີສົ້ມລົ້ນກັບເຄື່ອງ ນຸ່ງພື້ນເນື້ອງນັກຫນາ. ນ້ຳສີຟົດໂຍະເຍະຢູ່ໃນຫມໍ້, ແລະ ອາຍ ຮ້ອນກົ້ນອ໊ອງເປັນຄວັນລອຍຜ່ານປະຕູ ອອກສູ່ດົ້ນມືທົ່ນ ພັດ ແຮງ.

ຫົວຫນ້າຊ່າງເຫລືອຕາທີ່ແດງແລະມົວຂ້າມແວ່ນຕາ ມາ ເບິ່ງຂ້ອຍ, ແລ້ວກໍ່ອ່ານໄປຮ້ອງຫົ່ງໃສ່ຈິກາມິກແຮງໆ.

- "ຕາແຕກບໍ່ເຫັນເບາະ ເອົາຟົມມາໃສ່ແມ ! "

ຈັກາມິກ ຟ້າວແລ່ນອອກໄປເດ໋ມ. ອາວກ໊ກ໊ ນ່ັງ ລ໊ງ ເທິ໋ງຖ໊ງໃສ່ໄມ້ຈັ໋ນ ແລະ ກວັກມ໊ືໃຫ້ຍ ເຂ້ົ້າໄປຫາ.

- "ມ້ົ້າຫ້ົ້ "ລ້ົ້ວ່ົ້ າ:

ລ້ົ້ວ່ົ້ ອ ຢ ມ ຂ ອ ຍ ນ ່ັ ງ ຕ ້ົ ກ. ແ ລ ະ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ມ ້ ອ ດ ຄ ້ ງ ທ ໍ ່ ຢ ມ ໆ ແ ລ ະ ອ ອ ນ ມ ຸ ນ ຮ ກ ໄ ປ ຕ າ ມ ແ ກ ມ ຂ ອ ຍ ແ ລ ວ ກ ໍ ບ ອ ກ ຂ ອ ຍ ໃ ຫ ຮ ູ ເ ລ ອ ງ ຊ ໍ ງ ຂ ອ ຍ ຈ ຈ ໍ ຳ ບ ລ ມ ຈ ັ ກ ເ ທ ອ .

- "ລ ງ ຂ ອ ງ ໂ ຕ ້ົ ັ ມ ມ ະ ຕ ິ ບ ຕ ິ ທ ໍ ລ ະ ມ າ ມ ປ ້ າ ຂ ອ ງ ໂ ຕ ຈ ົ ມ ຕ າ ຍ ແ ລ ະ ບ າ ດ ມ ີ ລ ້ົ ວ ປ ່ ັ ມ ປ ່ ອ ມ ທ ໍ ລ ະ ມ າ ມ ໃ ຈ ເ ພ າ ະ ຮ ູ ສ ໍ ກ ກ ົ ມ ແ ຫ ມ ງ , ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຕ ວ າ ? ເ ຫ ັ ມ ວ ່ ົ ້ າ ສ ົ ມ ຄ ວ ນ ແ ລ ວ ທ ີ ່ ໂ ຕ ຈ ະ ຕ ອ ງ ຮ ູ ເ ລ ອ ງ ທ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ເ ຫ ລ ່ ົ ້ າ ມ ີ , ຈ ່ ົ ງ ສ ະ ວ ັ ງ ຕ ົ ວ ຈ ັ ກ ຫ ມ ອ ຍ ຊ ຸ ລ ຳ ບ າ ກ ໃ ດ ດ ີ ."

ອ າ ວ ກ ຣ ໍ ກ ຣ ເ ວ ົ ້ ົ ້ າ ລ ົ ມ ຢ ່ ົ ້ າ ງ ເ ປ ັ ນ ກ ັ ນ ເ ອ ງ ເ ຊ ັ ່ ນ ດ ຽ ວ ກ ັ ບ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ ົ ້ າ ແ ຕ ວ ່ ົ ້ າ ຟ ັ ງ ແ ລ ວ ຕ ົ ມ ເ ຕ ັ ມ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຍ ຢ ່ ົ ້ າ ມ . ປ ະ ກ ົ ດ ວ ່ ົ ້ າ ເ ວ ລ ົ ້ ົ ້ າ ລ ົ ້ ົ ້ ວ ່

ຣ ເວົ້າຕ່ຢ່າງເອົາການເອົາງານໂດຍບໍ່ເອົາຫົວອຸາຕ໋ ຈິກາ
ນິກ.

" ບາງທ໊ລາວຕ໊ປ້າຍ້ອນວ່ລາວອິດສາບັ້ງບຽດທ໋ ປ້າດ
ກວ່ເລາວຫລາຍຕ໋. ມ໊ທ໊ລ້າເອ໋ຍ ພວກກາຊຸຣົມ ບ໊ມ໊ກສ໋ງທ໊ດ,
ເຂົ້າເຈ້ົາອິດສາບັ້ງບຽດເພາະເຂົ້າເຈ້ົາເຮັດບ໊ໄດ໊ ດ໋ງມ໊
ເຂົ້າເຈ້ົາ໋ງທ໋ລາຍລາງສ໋ງທ໊ດ. ໂຕຖາມແມ່ເຖ້ົາເບ໊ງດູວ່ າ
ເຂົ້າເຈ້ົາກ໋ຳຈັດພ໊ໂຕແມວໃດ. ແມ່ເຖ້ົາຊຸເວົ້ າໃຫ໊ຟ໋ງທ໊ມ໊ດທຸກ
ຢ່ າງດອກ-ແມ່ເຖ້ົາບ໊ມ໊ກເລ໋ອງຕ໊ອະກັນ ບ໊ເຂ໊ົ້ າໃຈ່ ອ່ ານ໊ ມ໊ ແມນ
ທ໊ຍ໋ງ. ລາວເປ໊ນຄົນຫຸນ ແມ່ເຖ້ົາຫ໊ ມ່ າ ເຖ໋ງແມ່ນ ວ່ າ ບ ່ າ ງ
ດ໋ງຄ່ າວລ່ າ ວ ຊຸ ດ ມ ເຫ ລ ້ ່ າ ເ ລ ັ ກ ໆ ທ ມ ອ ຍ ໆ ແ ລ ະ ສ ູ ດ ຢ ່ າ ນ ັ ດ ກ ໍ
ຕ່ ານ. ລ ່ າ ວ ເ ປ ໊ ນ ແ ມ ່ ຍ ໋ ງ ໃ ຈ ຫ ຸ ນ . ໂ ຕ ຕ ອ ງ ຕ ິ ດ ແ ຫ ດ ກ ັ ບ ລ ່ າ ວ ຄ ັ ກ
ຄ ັ ກ ເ ມ ້ ່ ທ ລ ່ າ . . . "

ລ ່ າ ວ ຢ ູ ຂ ອ ຍ ຄ ອ ຍ ໆ ໃ ຫ ອ ອ ກ ໄ ປ , ຂ ອ ຍ ຢ ່ າ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ ເ ດ ິ ນ
ທ ້ ່ ງ ຮ ູ ສ ິ ກ ງ ່ ງ ທ ້ ່ ງ ຮ ູ ສ ິ ກ ສ ະ ທ ່ ານ ຢ ່ ານ ກ ໍ ວ . ຈ ິ ກ ານ ິ ກ ນ ໍ ່ ານ ່ ານ ່ ານ

ມາ ພວກເພິ່ນນັ່ງແຄມປ່ອງຢ້ຽມພ້ອມກັນຮ້ອງເພງ ພ້ອມຫ້ວ
ດ້ວງດົນໆຈົນວ່າຄົນໃກ້ຄຽງຫຸມມາຟັງ. ຂ້ອຍຈ່ໄດ້ພວກໃກ
ຄຽງແຫ່ງນໜ້ານ້ັ້ນເພງ, ເບ່ິງຄ່ວ່າໜ້າເຂົ້າເຈົ້າເປ່ືອມ-
ເປ່ືອຖ້ອຍບ່ໍທັນໄດ້ລ່ວງພ້ອຍຫລັງຄາບເຂົ້າແລ້ວ. ແຕ່ຢູ -
ເຮ້ອນພ່ເຖ້ົ້ານ້ົ້ກ້ວ້ັນຂ້ານເລ້ີຍ, ດົນໆຈ່ງ້ມ້ີຜູ້ຫ້ວ ແລະຍ້ານ
ໃດ້ມ້ີຜູ້ຫ້ວຂ້ອຍ ບ່ໍ້ເຂ້ົ້າໃຈເລ້ີຍວ່ ຫ້ວດ້ວຍເຫດ້ຜ້ົນ້ັ້ນໃດ.
ເຂ້ົ້າເຈ້ົ້າເອ້ົ້າແຕ່ຮ້ອງກ້ານໃສ່ກ້ັນ, ນ້ານ້ຽ້ກ້ັນ, ເວ່ົ້ານຸ້້ມ-
ໃສ່ກ້ັນຢູ້ຕ້ານ້ແຈເຮ້ອນ. ພ້ວກເດ້ັກ້ນ້ອຍພ້ັກ້ນ້ົ ດ້ົ ນ້ົ ສ້ົ ຢູ່,
ຂ້ານ້ຄ້ວ້ານ້ເອ້ົ້າໃຈໃສ່ຈ້ານ້ຜູ້ໃຫ້ຍ ແລະ ເບ່ິງຄ່ວ່ ພ້ວກ
ເຂ້ົ້ານ້ຶກ້ປ້ອຍໃຫ້ເກ້ືອກ້ົ້ວ້ຢູ້ ສ້ົ ນ້ົ ສ້ົ ຢູ່ ນ້ົ ດ້ົ ນ້ົ ປ້ານ້ຂ້ຝຸ້ ນ້ຶ ກ້ະທ້ົ ຈ້ານ້
ເມ້ົ ດ້ຝ້ົ ນ. ຂ້ອຍຮູ້ ສ້ົ ກ້ວ່ານ້ຕ້ົ ນ້ເອ້ງ ເປ້ັ ນ້ໃຫ້ ດ້ົ ນ້ຢູ້ ໃນ້ເຮ້ອນ້ຫ້ລ້ັ ງ
ສ້ົ ນ, ແລະ ຊ້ົ ວ້ົ ດ ແບ ບ ນ້ົ ເຮ້ັ ກ ໃຫ້ ຂ ອ ຍ ເຈ້ັ ບ ໆ ແ ສ ບ ໆ ປ ານ ວ່ ານ ນ ້ ົ ມ,
ຫ ນ ານ ຈ ຳ ນ ອ ນ ພ ັ ນ ໆ ມ າ ປ ັ ກ ສ ຽ ບ , ມ ັ ນ ເ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ຂ ອ ຍ ເ ກ ດ -
ຄ ວ າ ມ ລ ະ ແ ອ ວ ສ ິ ງ ໄ ສ ແ ລ ະ ບ ັ ງ ຄ ັ ບ ໃ ຫ ຂ ອ ຍ ຕ ອ ງ ລ ະ ມ ັ ດ ລ ະ -
ວ ັ ງ ທ ຸ ກ ສ ິ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ເ ພ ິ ່ ນ ຂ ້ ົ ນ ເ ລ ້ ີ ຍ ໆ .

ມ ິ ດ ຕ ະ ພ າ ບ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ກ ັ ບ ຈ ິ ກ າ ນ ິ ກ ແ ຫ ນ ້ ົ ນ ແ ຟ ນ ້ ົ ນ ເ ລ ້ ີ ຍ
ເ ລ ້ ີ ຍ . ໂ ດ ຍ ທ ີ ່ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ມ ັ ກ ຈ ະ ນ ຳ ແ ຕ ່ ຢ ຸ ກ ເ ຮ ້ ອ ນ ກ ານ ຊ ຸ ກ ຕ ້ ົ ງ
ແ ຕ ຕ າ ເ ວ ນ ້ ົ ນ ຈ ົ ນ ເ ທ ົ ້ າ ຄ ຳ ເ ດ ິ ກ ດ ົ ນ ດ ົ ງ ນ ້ ົ ນ ຂ ້ ອ ຍ ຈ ່ ງ ຫ ລ ົ ມ ນ ຳ ຈ
ກ ານ ິ ກ ເ ກ ັ ອ ບ ວ ່ າ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ມ . ລ າ ວ ສ ັ ບ ຕ ່ ປ ົ ກ ປ ອ ງ ຂ ອ ຍ ໂ ດ ຍ
ເ ອ ົ ້ ານ ິ ຮ ອ ງ ຮ ັ ບ ໄ ມ ແ ສ ຍ ານ ໃ ດ ທ ີ ່ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຕ ່ ຂ ອ ຍ , ແ ລ ະ ນ ້ ົ ຈ ົ ກ
ມ າ ລ າ ວ ກ ໍ ຈ ະ ເ ອ ົ ້ ານ ້ ົ ອ ມ ທ ໄ ຄ ໂ ປ ໃ ຫ ຂ ອ ຍ ເ ບ ິ ່ ງ ຫ ົ ວ ຈ ່ ມ ອ າ :

- "ບ ່ ໍ ໄ ດ ້ ເ ລ ອ ງ , ບ ່ ໍ ຊ ອ ຍ ຫ ຍ ັ ງ ໂ ຕ ເ ລ ້ ີ ຍ , ເ ບ ິ ່ ງ ແ ມ ະ !

ອ້າຍກໍແຮ່ງເຈັບ ມັເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍເດີ, ຕໍ່ໄປມັ້ໂຕ້ຮັບເຄາະ ເອົາເອງໃດເດີ ! "

ແຕ່ງຕໍ່ມາ ເມື່ອມີການລ້ຽງໂທດລາວກໍ້ຮັບເຄາະ ແທນ ເອງອີກເທື່ອໃໝ່.

- "ເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຊິ້ຮັບເຄາະແທນອີກແມ່ນຕໍ່ ? "

- "ເວລາເວົ້າກັບເວລາປະຕິບັດມັນກໍ່ຕ່າງກັນ. ອ້າຍກໍ້ ບ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງຈ່ຶງເປັນແນວນັ້ນ ."

ໃນບໍ່ດົນ ເລື່ອງລາວທ້ຽວຮູ້ກ່ຽວກັບ ຈັກາມົກ ກໍ່ຍ່ຶງ - ເຮັດໃຫ້ຊອຍສົນອົກສົນໃຈລາວ ແລະ ຮັກແພ່ງລາວຫລາຍຂຶ້ນ.

ທຸກວັນສຸກ ຈັກາມົກ ຈະເອົາມ້າຊ່ ຊາຮັບ ມາແກ້ລ - ເລື່ອນຂະໜາດໃຫ່ຍ (ມ້າແຄະ ແລະ ກົ່ນຫລາຍ ຊ່ຶ່ງເປັນທ່ ພໍ່ອົກພໍ່ໃຈແມ່ເຖ້າທ່ສຸດ). ຈັກາມົກຈະນ່ຶງເສ້ືອຄຸມຂົ້ນສັດຕ໋ກ ພຽງຫ້ວເຂ່ົ່າ, ໃສ່ໝວກອົ້ນໃຫ່ຍໆ, ເອົ່ົາ ສາຍແອວຜ້າສ ຊຽວຮັດແອວແລ້ວກໍ່ໄປຕະຫລາດເພ່ືອຊ້ສະບຽງອາຫ່ານສຳລັບ ສັບປະດາໜ່ຶ່ງໆ. ບາງເທ່ືອລາວກໍ່ໄປຄົ້ນໆ ຈົ້ນວ່າທຸກຄົ້ນໃນ ເຮ່ືອນເບ້ົ້ນຫ້ວງກ້ວ່ົ້ນນຳ້ຈ່ຶງພາກັ້ນໄປສ່ອງປ່ອງຢ້ຽມແກ້ວ , ເປ່ົ້າແກ້ວໃຫ້ຫ້ົ້ນລະລາຍອອກແລ້ວກໍ່ແນມໄປທ່ົ້ນທາງ.

- "ມ້ົ້ນມາບ່ ?"

- "ບ່ ."

ແມ່ເຖ້ົ້າເປ້ັ້ນຜູ້້ທ່ຣົ້ນກ່ວ່ າ ຜູ້້ອ່ົ້ນໃດ.

- "ເວ້ົ້ນແຫ້ວ" ແມ່ເຖ້ົ້າເວ້ົ້າຈ່ົ້ນກ້ັບລູ້ກ ແລະຜ້ົ້ວ"ພວກ ເຈ້ົ້າຊູ້້ນເສ້ັ້ຍໝ້ົ້ດທ້ັ້ງສ້ອງຄ້ັ້ທ້ັ້ງຄົ້ນແລະມ້ົ້າ. ພວກເຈ້ົ້າ ບ່ົ້ນ

ສະຕ໊ຣັບຜິດຊອບ, ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຢາງອາຍ ! ບໍ່ພໍໃຈ ແຫລະ ນຳສິ່ງທີ່ດົ໊ມມີ, ພວກຄົນຖ່ອຍ ຄົນໂລພາ, ພະເປັນເຈົ້າຊີ້ລ້ວງ ໂທດພວກເຈົ້າດອກ !"

ພໍ່ເຖົ້າເຮັດໜ້າໜ້ອມ ແລະ ຈົ່ມມຸມມ໋ຳ:

- "ເອ ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ເທື່ອນເທື່ອສຸດທ້າຍ..."

ບາງເທື່ອຈົນຮອດທ່ຽງ ຈັກາມົກຈ່ວັກຕ່າຍຄົ່ມມາ.ແລ້ວ ພວກລຸງ ແລະ ພໍ່ເຖົ້າກໍ່ຟ້າວແລ່ນອອກໄປດົ່ມໜ້າບ້ານ , ສ່ວນແມ່ເຖົ້າຕົ໊ດຕາມໄປນ໋ຳຫລັງ ດ້ວຍບ້າຄ່ຽງລ໊ັບໜ໊ ທ້ວງ ໃຈຮ້າຍ໋ໆ- ດ້ວຍເຫດຜົນບາງຢ່າງ ແມ່ເຖົ້າມັກຈະໜຸດ - ໜ໊ິດໃຈໃນເວລາຄ໊ິແມ່ນ້ັ້ນ. ພວກເດັກນ້ອຍກໍ່ພາກັນແລ່ນໄປ ຫາຄ໊ັ້ນ, ແລ້ວທຸກຄົນກໍ່ຊ່ວຍກັນຂົ່ນເຄ່ືອງອອກຈາກລ໊ໍ້ລ່ອນທ໊ ເຕັ້ນໄປດ້ວຍໜູ້ນ້ອຍບ໊ໍ້ກັນປະນ໊ິມ, ເປ໊ັ້ດໄກ, ປາ ແລະ ຊຸ໊້ມ ມາໆຊະນ໊ິດ.

- "ຊ໊ັ ທຸກຢ່າງໄດ້ຕາມທ໊ີ່ສັ່ງບໍ ?" ພໍ່ເຖົ້າຖາມທ້ວງເສ້ືອດ ຕາເບ້ືງລ໊ັ້ເລ້ືອນດ້ວຍສາຍຕາທ໊ີ່ດົ໊ມແຫລມ.

- "ຄົບທຸກຢ່າງ ຕາມທ໊ີ່ສັ່ງເລ້ີຍ." ຈັກາມົກຕອບ ດ້ວຍ ຄວາມມ້ວນຊຸ໊່ນດ໊ໃຈ ທ້ວງເຕ້ັນໄປເຕ້ັນມາຢູ່ກາງດົ໊ມ, ມ໊ືທ່ໃສ ຖ້ວມ໊ືຖ້ັນໄປມາເພ໊ືອໃຫ້ອ໊ິບອຸ່ນ້ັ້ນ.

- "ຢ່າຖ້ແຮງຫລາຍ ! ຖ້ວມ໊ັ້ນ້ັ້ນ ຊ໊ມາແພງໃດ." ພໍ່ ເຖົ້າຮ້ອງໃສ່ຈັກາມົກ ຢ່າງເຄ່ັ້ງ໊ມ. "ມ໊ເງ໊ນ ນ້ອຍ ເຫລ໊ອ ມາບໍ ?"

- "ບໍ່."

ແມ່ເຖົ້າຍ່າງອອມລໍ້ເລື່ອນໄປມາຫ້ວງເວົ້າພຸມພໍ:

- "ເທື່ອນ້ຽມ ປະກົດວ່າໂຕເອົາເຄື່ອງມາຫລາຍໂພດ ແດ. ແມ່ໃຈບໍ່ວ່າໂຕບໍ່ໄດ້ເອົາເຄື່ອງທີ່ບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນມາມໍ. ລະວັງໃດເລື່ອງຈັ່ງຊຸ້ບໍ່ໃຫ້ຕົກມາຖ້ວງຮ້ອມນ້ຽໃດເນ້."

ແລະ ແລ້ວພໍ້ເຖົ້າກໍ່ຟ້າວອອກໄປຫ້ວງຮັ້ວຫມາຫຍຸ້ງ.

ສ້ອມພວກລຸ້ງຟ້າວເຂົ້າໄປຫາລໍ້ເລື່ອນດ້ວຍຄວາມມ້ວນຊຸ່ນ ແລະ ກະຕ້ວງເບ່ິ່ງນ້ຳຫນັກເປັດໄກ່, ປາ, ເຄື່ອງໃນຫ່ານ, ຕົ້ນເງ້ວມ້ອຍ, ຕ້ອນຊຸ້ນໃຫຍ່ໆ, ແລ້ວກໍ່ຖ້ວປາກຫ້ວງຮ້ອງຂຸ້ນດ້ວຍຄວາມເຫັນດິເຫັນງາມ:

- "ໂຕຊຸ້ໄດ້ແຕ້ນ້ຽໆເດ້ຍ !"

ລຸ້ງມີ້ໃຄໂລເບ່ິ່ກຍາມມ້ວນຊຸ່ນເປັນພິເສດ, ລາວເຕ້ນ ໄປເຕ້ນມາອອມລໍ້ເລື່ອນ ປາມກ້ບອ່ານ້ລາມຕິດຕ້ນ, ເວົ້າດັ້ງ - ແຫລມຄ້ສ້ບນ້ກໃສ່ດົ່ນສ່ັ້ງນ້ນສ່ັ້ງນ້, ງ້ບສ້ບໃຫ້ເກ້ດສຽງດັ້ງ - ດ້ວຍອ້ານ້ດ້ໃຈ, ພ້ບຕ້ານ້ບ້ໆຢ່ານ້ມ້ຄວ້ານ້ສຸກ. ລາວຈ້ອຍ ຄ້ນ້ກ້ບພໍ້ເຖົ້າ ແຕ່ໃຫຍ່ສູ້ງກ້ວ້ານ້ແລະດ້ຳຄ້ຖ້ານ . ລາວເຮ້ດ ນ້ທ້ດເຂົ້າໄປໃນແຂນເສ້ອເພ້ອປ້ອງກ້ນຄວ້ານ້ຫນ້ານ້ວເຢ້ນແລະ ສ້ຖ້ານ ຈ້ກ້ານ້ກ:

- "ພໍ້ເພ້ນເວົ້ານ້ງເງ້ນໃຫ້ໂຕທ້ໍ່ໃດ ?"
- "ຫ້ານ້ຮຸ້ບ "
- "ຫ້ວງຫ້ນ້ດ້ນ້ເບ່ິ່ງແລ້ວສ້ບຫ້ານ້ຮຸ້ບພຸ້ນໃດ່ຢ່ານ້ງຫ້ນ້ອຍ! ໂຕຈ່າຍໄປ່ຫ້ນ້ດທ້ໍ່ໃດ ?"
- "ສ່ີ່ຮຸ້ບກ້ບສ້ບໂກເປ້ກ."

-"ຈ່ງຊັ້ນ ກໍ່ຫມາຍຄວາມວ່າ ເກົ້າສິບໂກເປັກຍັງຢູ່ ໃນ ຖົງໂຕ. ເຫັນຕວ່າ ຢາກົບ ? ອ້ຫ້ເຂ້ົາຫາເງິນກັນ."

ລຸງຢາກົບ ຫ້ວຍ້ວັນຄ່ອຍໆ, ລາວນຸ່ງເສ້ອທໍາມະດາ ທັງ ທ້ອາກາດຫນາວກະດ້າງ, ຂະຍິບຕາທັງຫລ້ຽວ້ມເບ່ງຟ້າ ສ ຄາມ ແລະ ຫນາວເຢັນ.

'ລ້ຽງເຫລ້ົາວ້ົດກາພວກເຮົາຄ້ົນລະເດ້ົ່ງແ້ວແດ່ນ້ໍ ຈ ການ້ົກ." ລາວເວ້ົ້າສ້ຽງເຍ້ົ້ມໆ.

ແມ່ເຖ້ົ້າຈ້ົດກາມປ້ົດນ້ົ້ອກຈາກຫ້ົ້ລ້ົ້ອມ. ລາວເວ້ົ້ານ້ົ້ ນ້ົ້ ນ້ົ້ ນ

ຈົກາມົກ ເວົ້າຄ່ອຍທ່າທ່າງຢ່ອກໄຍຄ່ຽງມ້ານ້ອຍ.

- "ໜີໄປ! ຢ່າມາອ້ໍແອ້ຢູ່ໜ້ໍ! " ແມ່ເຖົ້າຮ້ອງໃສ່ທ້ວ ທ້ບຕ້ມ. "ຮູ້ຈັກບ້ໍ່ວ່າ ມ້ງ້ບ້ມ້ປະໂຫຍດຫຍັງໃດສູ່ມ້ນ !"

ລາວອະທ້ບາຍໃຫ້ຍ້ອຍຟ້ງວ່າ ເວລາຈ້ກາມ້ກໄປ ຕະຫ້ງາດ ມ້ນ ຈ້ກາມ້ກ ຊ້ໜ້ອຍກ້ວ່າຈ່ຳນ້ວນທ້ລ້ກເວ້ົາ.

- "ເວລາພ້ໍ່ເຖົ້າເວ້ົາໃຫ້ມ້ນຫ້ານ້ຶ ມ້ນຈະຈ່າຍສ້ານ້ຶ -ແລະລ້ກເວ້ົາເຄ້ຍ ງ ໜ້ໍ ສ ໜ້ໍ ສ ຫ້ານ້ຶ." ລາວເວ້ົາ ຂ້ມຄ້ຍ ຄວາມ ບ້ໍ່ພ້ໍໃຈ. "ມ້ນ ຂ້ ລ້ກ, ຂ ຂະ ໂມ ຍ! ມ້ນ ທ້ ດ ລ ອ ງ ມ າ ແ ລ ວ ເ ທ ອ ຫ ນ ໍ ງ - ໄ ດ ້ ຜ ມ . ຢ ູ ່ ຣ ອ ມ ນ ້ ຜ ູ ້ ໃ ດ ກ ໍ ທ ໍ ອ ຸ ມ ເ ຊ ຍ ມ ້ ນ ມ ້ ນ ເ ລ ຍ ໄ ດ ເ ລ ມ . ພ ໍ ເ ຖ ົ ້ າ ມ ້ ນ ລ າ ວ ເ ຄ ຍ ທ ຸ ກ ຍ າ ກ ກ າ ກ ກ ໍ ໃ ນ ຄ າ ວ ຫ ນ ຸ ມ ນ ອ ຍ ແ ລ ະ ເ ມ ໍ ອ ເ ຖ ົ ້ າ ແ ກ ມ າ ລ າ ວ ກ ໍ ເ ລ ຍ ໂ ລ ຍ ມ າ ກ ມ ້ ກ ໄ ດ . ລ າ ວ ຄ ິ ດ ນ ໍ ແ ຕ ່ ເ ງ ິ ນ ຫ ລ າ ຍ ກ ວ ່ າ ຄ ິ ດ ນ ໍ ລ ຸ ກ ລ າ ວ ເ ອ ງ . ລ າ ວ ດ ີ ໃ ຈ ເ ມ ໍ ອ ໄ ດ ້ ສ ່ ງ ໃ ດ ສ ່ ງ ຫ ນ ໍ ງ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ຕ ອ ງ ຈ ່ າ ຍ ເ ງ ິ ນ . ສ ່ ວ ນ ມ ິ ໄ ດ ເ ໂ ລ ແ ລ ະ ຢ ່ າ ກ ິ ນ ນ ້ ໍ ເ ວ ້ ົ າ . . . "

ລາວ ເ ຣ ັ ດ ທ ່ າ ທ ່ າ ງ ເ ປ ິ ດ ຫ ນ ່ າ ຍ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ມ ິ ດ ບ ໍ ່ ປ າ ກ ຢ ູ ່ ລ າ ວ - ຫ ນ ໍ ງ . ຕ ່ ມ າ ລ າ ວ ກ ້ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ກ ັ ບ ຢ ່ າ ມ ັ ດ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ເ ອ ງ ທ ີ ່ ໄ ຂ ຢ ູ ່ ແ ລ ວ ຈ ່ ມ ພ ຸ ມ ພ ້ ໍ :

-" ມ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ຕ ອ ມ ຜ ້ າ ລ ູ ກ ໄ ມ ້ ທ ີ ່ ແ ສ ່ ວ ໂ ດ ຍ ລ ົ ມ ຕ າ ຍ ອ ດ . ແ ປ ກ ຢ ູ ່ ໄ ດ ທ ີ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຫ າ ສ ້ ນ ບ ໍ ່ ພ ົ ບ . ແ ຕ ່ ວ ່ າ ຖ ້ າ ພ ວ ກ ເ ພ ົ ້ ນ ຈ ັ ບ ໄ ດ ້ ວ ່ າ ຈ ້ ກ າ ມ ້ ກ ລ ັ ກ , ພ ວ ກ ເ ພ ົ ້ ນ ກ ໍ ຈ ະ ຕ ້ ນ ມ ້ ຈ ົ ມ ຕ າ ຍ ຕ າ ມ ້ ໂ ລ ກ ."

ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ມ ້ ກ ໄ ປ ຊ ໍ ່ ໄ ລ ຍ ະ ຫ ນ ໍ ງ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ກ ໍ ເ ວ ້ ົ າ ອ ້ ມ ອ ີ ກ - ຄ ວ ຍ ສ ຽ ງ ຄ ອ ຍ ໆ ນ ຸ ມ ໆ .

- "ຢູ່ເຮືອນພວກເຮົາມີກົດລະບຽບຫລາຍ ແຕ່ມີຄວາມ
ສັດຊື່ສຸດຈະຫລິດ..."

ມ໊ມາ ຂອຍບອກ ຈ໋ກາມ໊ກ ບ໋ໃຫ້ລັກເຂ໋ອງອ໊ກ.

- "ເພ໋ນຊ໊ຕເຈ໊າຈ໋ມຕາຍພູ໋ນໃດ ."

- "ພວກເພ໋ນຈ໊ບອາຍບ໋ທ໋ມ໊ດອກ-ອາຍເອ໊າຕ໊ວລອດໄດ້
ອາຍມ໊ໄຫ້ວ໋ບ, ມ໊າອາຍກ໋ໍແລ່ນໄວ." ລາວເວ໊ົ້າທ໊ງ໌ຍ໋ມ໊ຫ້ວ.
ທ໋ນໃດ໋ນລາວກ໋ໍເຮ໊ັກ໊ດ໊ວຫຍ້ງ໌ດ໊ວຍອາກ໊ານ໊ງ໌ວ໋ມ໊ເຫ໊ງ໊າ."ອ໊າຍ
ຮ໋ຢູ່ວ໊າ ບ໋ດ໊ຖ໊ານ໊ເຮ໊ົ້ານ໊ລັກ ແລ໊ວ໋ກ໋ອ໋ນ໋ຕ໊ະລ໊ານ໊ອ໊ກ. ອ໊ານ໊ເຮ໊ັດ໊ຈ໋ງ
ຊຸ໋່ມ໋ກ໊ເພ໊ະ໊ດ໋ນ໋ມ໋, ແລະ ອ໊ານ໊ກ໋ບ໋ໄ໊ດ໊ເກ໊ັບໄ໊ວ້ຮ໋ງ໌ມ໊ອ໊ສ໊ງ; ລ໊ງ
ທ໊ງ໌ສ໊ອ໊ງ໌ຂ໊ອ໊ງ໌ໂ໊ຕ໊ມ໊ານ໊ແ໊ຫ໊ບເ໊ອ໊ົ້ານ໊ຈ໊ານ໊ກ໊ອ໊ານ໊ຫ໋ມ໊ດ໊ຊ໊ວ໊ງ໌ເ໊ວ໊ລ໊ານ໊ອ໊ານ໊ທ໊ດ
ຫ໋ມ໊ງ. ແ໊ຕ໊ອ໊ານ໊ບ໋ຊ໊ານ໊ດ໊ອ໊ກ ໃ໊ຫ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ໊ເ໊ຈ໊ົ້ານ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ໊ໂ໊ລ໊ດ. ອ໊ານ໊ ມ໋
ກ໋ມ໋ພ໊ຽ໊ງ໌ພ໋ .

ທ໋ນໃດ ລ໊ານ໊ວ໊ຢູ່ມ໋ຂ໊ອ໊ຍ໋ຂ໋ມ ແລະ ສ໋ມ໋ດ໊ຢ໋ຍ໊ງ.

- "ໂ໊ຕ໊ຈ໊ອ໊ຍ໋ບ໊ານ໊ງ ແ໊ຕ໊ກ໊ະ໊ດ໋ຖ໊ກ໊ໂ໊ຕ໊ໃ໊ຫ໊ຍ໋ແ໊ຂ໊ງ໌ແ໊ຮ໊ງ. ໂ໊ຕ໊ຊຸ໋
ໃ໊ຫ໊ຍ໋ເ໊ປ໋ນ໋ດ໋ມ໋ລ໋ໍ໊ສ໋ມ. ຟ໊ງ໌ມ໋ ໂ໊ຕ໊ຕ໊ອ໊ງ໌ຮ໋ຽ໊ມ໊ຫ໊ລ໋ມ໋ກ໊ຕ໊ານ໊ດ໊ໍ-ຂ໋ໍໃ໊ຫ
ລ໊ງ໌ຢ໊ານ໊ກ໊ບ໋ຫ໋ມ໋ສ໊ອ໊ມ໋ໃ໊ຫ. ບ໋ນ໋ຫ໊ານ໊ຫ໊ຍ໋ງ໌ຍ໊ານ໊ກ໋ໍແ໊ມ໋ນ໋ໂ໊ຕ໊ຍ໋ງ໌ນ໋ອ໊ຍ -
ໂ໊ພ໊ດ. ແ໊ຕ໊ວ໊ານ໊ໂ໊ຕ໊ດ໊ວ໊ງ໌ຂ໋ມ. ອ໊ານ໊ຄ໊ດ໊ວ໊ານ໊ໂ໊ຕ໊ກ໋ໍ໊ຄ໊ຊຸ໋໊ບ໋ມ໋ກ ພ໊ເ໊ຖ໊ົ້ານ
ແ໊ມ໋ນ໋ຕ໊ວ໊ານ ?"

- "ຂ໊ອ໊ຍ໋ບ໋ຮູ໋໊ມ໊ານ ."

- "ອ໊ານ໊ຍ໋ບ໋ມ໋ກ໊ພ໊ວ໊ກ໊ຕ໊ະ໊ກ໋ນ ກ໊ານ໊ຊຸ໋໊ຣ໋ມ ມ໋ຈ໋ກ໊ຄ໊ມ໋ນ໋ອ໊ກ໊ຈ໊ານ໊ກ
ແ໊ມ໋ເ໊ຖ໊ົ້ານ໊. ມ໋ແ໊ຕ໊ພ໋ປ໊ອ໊ຍ໋ຫ໋ມ໋ລ໊ະຮ໋ັກ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ໊ !"

- "ຂ໊ອ໊ຍ໋ເ໊ດ໊ຊຸ໋໊ມ ?"

- "ໂຕ້ແມ່ນ ກາອຸ້ມ, ໂຕແມ່ນ ເປັສກົບ ແມ່ນສາຍ ເລືອດໜ່ວຍຕ່ວງຫາກ, ເຊືອໜ່ວຍຕ່ວງຫາກ."

ທັນໃດ ລາວກອດຂອຍຮັດໆ ແລະ ຈົ່ມພົມພຳອອກມາ :

- "ພະພູເປັນເຈົ້າເອີ! ຖາວາພູຢາມມີສຽງມ້ວມ, ພູ ຂ້ານ້ອຈະຮັດໃຫພູຄົນທ້ວງຫລາຍປະທັບໃຈ...ໄປສາມອງຊາຍ ອາຍຕອງຮັດວຽກລະບາດນ້ຳ..."

ລາວປ້ອງຂອຍລົ້ງພົ້ນ, ເອົາຕາປູ້ນ້ອຍກຳໜ່ວງໂມ່ນເຂົ້າ-ປາກ ແລະ ເລ່ີມເອົາແພດຳປຽກອ້ວຕົດໃສ່ແປ້ນແຜ່ນໃຫຍ ສ່ ຫລຽມມົນທົ່ນ.

ບົ່ດົ່ນ ຈົ່ກາມົກ ກ້ຳຕາຍ. ເຫດການເປັນໄປດ້ວ່ນ້ຳ: ຢູ່ ໃກ້ປະຕູໂຂ່ງ ເຂົ້າສູ່ເດ່ີນບ້ານມີໄມ້ກ່ວງເຂມຂະໜາດ ໃຫຍ ຊ່ວງຮັດດ້ວຍໄມ້ກ໋ ອ່ວງພາດຢູ່ຮ້ວ-ສົ້ມັ້ນໃຫຍແລະເປັ້ນປູ - ໜາ. ໄມ້ນ້ອງຢູ່ຂ້ອນດ້ວງກ່ວາແຕ່ເທ່ງນ້ານມາແລວ. ຂ້ອຍ ສ່ວງເກດເຫັ້ນມັ້ນແຕ່ຕ້ອນທ່ຳອົດທ່ານ້ຢູ່ເຮ້ອນຫລ້ງນ້. ຄ່ວນ້ັ້ນ ມ້ັ້ນຍ້ວງໃໝ່ ແລະ ສ່ເຫລ້ອງໆ. ດ້ຽວນ້ັ້ນກ່ວາຍເປັນສ່ີດ່ຳ ໆ ຍ້ອນຖ່ກຝົ້ນຍ່ານລະຄູໃບໄມ້ຫລົ້ນ ທ້ວງສ່ົ້ງກ່ນເຫັ້ນສ່ານ,ແລະ ຂ່ວາງດ່ົ້ນ້ອຍໆພ້ວກເຮ່ົ້າທ່ເຕ້ນແຕ່ສ່ົ້ງເປ່ົ້ອນ.

ລ້ວຍ່ານ່ົ້ບຸ້້ໄມ້ນ້ົ້ນ້ານ່ົ້ສ່ຳລ້ບປ່ກ່ໃສ່ຊຸ້ມຝ້ວງສ່ົ້ບຸ້້ວ້ຽງເມ້ຍລ່ວ ໄວ້ເປ້ນ້ຫລ່ກ້ໜ່ານ້ຍ ແລະ ສ້ົ້ນ້ຍ່ານ່ົ້ຈ້ະແບ່ກ່ໃສ່ບ່ານ່ົ້ໄປ້ຫ່ານ່ົ້ປ່ານ ຊ່ານ່ົ້ດ້ວ້ຍ່ຕ້ົ້ນ້ເອ້ວ້ງ່ໃນ້ອ້ັ້ນ້ດ້ົ້ບ້ຮ້ອ້ບ້ໜ້ົ້ວ້ງ່ປ້ົ້ທ່ເມ້ຍ່ຕ້ານ.

ອ້ັ້ນ້ດ້ົ້ບ້ຮ້ອ້ບ້ຕ່ົ້ກ່ຖ່ົ້ກ່ອ້ັ້ນ້ເສ່ົ້ານ ໃນ້ຕ້ອ້ນ້ຕ້ົ້ນ້ຂ້ອ້ວ້ງ່ລ້ະຄູ້ໜ່ານ້ວ. ເປ້ນ້ອ້ັ້ນ້ທ່ົ້ໜ່ານ້ວ້ເຢ້ັ້ນ ແລະ ລ້ົ້ມ້ແຮ້ວ, ທ່ົ້ມ້ະປ້ົ້ວ້ອ້ອ້ມ້ຈ້ານ່ົ້ກ່ຫ້ວ້ງ

ຄາເຮືອນ. ທຸກຄົນພາກັນລີ້ງໄປເດີ່ນ, ແມ່ເຖົ້າກັບພໍ່ເຖົ້າແລະ ຫລານສາມຄົນອອກໄປກ່ອນ ນຸ່ງສູປາຊາ ເພື່ອຮ່ວມບຸນ ແຈກ ທານ. ຂ້ອຍຖືກບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ເຮືອນ-ເປັນທ່ານລີ້ງໂທດທີ່ໄດ້ກະ ທຳຄວາມຜິດບາງຢ່າງ.

ລຸງມີໄຄໂລແລະລຸງຢາກົບ ອຸ່ງນຸ່ງເສື້ອຄຸມສີດຳຄືກັນ ພາ ກັນຍົກຫ້ອໄມ້ກ້າງເຂມ້ຂົ້ມ ແລ້ວຕ່າງກໍເອົາພາດໃສ່ບ່າ. ອ້າວ ກຣົກຣ ກັບອ້າຄົນໜຶ່ງອຸ່ງຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພາກັນຍົກອ້ອ ສົ້ມ ໜ່ວງທີ່ໜັກໆ ແລ້ວເອົາວາງໃສ່ບ່າອັນລຳສັ້ນຂອງ ຈິກາມິກ. ຈິກາມິກ ເຊຍຊ້າຍເຊຍຂວາແລ້ວຈ່າງຂາອອກເພື່ອຕ້ອງຕ້ານ ໃຫ ໜັກ.

- "ໄຫວບໍ່." ອ້າວກຣົກຣ ຮ້ອງຖາມ.
- "ຈັກລະ! ໜັກແທ້ໆໃດ.."
- "ໄຂປະຕູຮ້ອໄວ ຜີຣ່າຕາບອດ!" ລຸງມີໄຄໂລຮ້ອງທ້ວງ ຂົ້ມ.

ສ່ວນລຸງ ຢາກົບ ເວົ້າສອຍຂົ້ມວ່າ:

- "ບ່ອາຍບໍ່ ຈິກາມິກ ! ພວກເຮົາລະຈ່ອຍກ່ວາໂຕ ໃດ ຫັ້ນ !"

ໃນຂະນະທີ່ໄຂປະຕູຮ້ອ ອ້າວກຣົກຣ ອ່ວຍໄປບອກຈິກາ ມິກໃຫ້ລະມັດລະວັງ:

- "ລະວັງ ຢ່າຫັກໂຫມໂຕເອງ !ພະເປັນເຈົ້າຄຸມຄອງ ເອົ້າແຕ່ເດ໊."
- "ເຖົ້າຂເຮືອນ! ລຸງມີໄຄໂລ ຮ້ອງທ້ວງແຕ່ຖະຫນົນ ມາ

ໃສ່ອາວ ກຣ໊ກຣ.

ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ເຄັ່ມພາກັນຫ້ວ ແລະ ເລ່ມປາກເວ້ົາສຽງດັງ ອ໊ກກະທ໊ກ ຄ້ວ່ງວ່າດ໊ໃຈທີ່ໄມ້ກ່ວ່ງເຂມ໊ຖ໊ກຍ໊ກອອກໄປຈາກ-ເຄ໊ມ້ວ່ງ.

ອາວ ກຣ໊ກຣ ຈ້ບມ໊ຂ້ອຍຈ່ວ່ງໄປ້ບ່ອມເຮ້ັດວຽກ.

" ບ່ວ່ງທ໊ ພ໊ເຖ໊າຊ້ບ໊ຕ໊ໂຕເທ້ອມ໊ມ. ເບ໊ງຊ່ວ່ງລ່ວ ໃຈດ໊ ໃດ." ລ່ວເວ້ົາ.

ລ່ວເວ໊ົາຂ້ອຍນ໊ັ່ວ່ງລ໊ົ ເທ໊ົ່ງກ້ອ ງແຜ່ນແພ໊ທ໊ກຽມ ໄວ້ສ໊ຳ ລ້ບ້ຍ້ອມສ໊ ແລະ ເວ໊ົາແພ ຄ ມ ໂຕ ຂ້ອຍ ຈ໊ມ ຮ ອ ດ ບ ່ າ ໄ ຫ ລ , ແ ລ ວ ກ໊ເລ່ມເວ໊ົາລ໊ມນ໊ຳຂ້ອຍພ້ອມ ດຽວ ກ ັ ນ ກ ໊ ສ ູ ດ ເ ວ ໊ ົ າ ທ ໊ ມ ອ າ ຍ ທ ໊ ປ ວ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ຫ ມ ໊ .

-" ມ ໊ ຫ ລ ່ ວ ອ າ ວ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ພ ໊ ເ ຖ ໊ ◌ ◌ ◌

ແທ້ໃດ. ມາກຸ່ມ ຊາວອະເຕເຢ່ວ ພໍ່ໂຕ້ນ້ັນເປ້ັນຄົນເກ້ັ່ງ ຫລ-ລາວຮູ້ຈັກທຸກສ້ິ່ງທຸກຢ່າງ; ດ້ັ່ງ ພ້ັ່ ພ້ັ ພໍ່ ພ້ັ ພໍ່ ພ້ັ ພໍ

ດ້ວຍຂອງລາວຊ້ຳ ເບ່ງຄ້າຍຄືກັນກັບດ້ວງແມ່ເຖ້ຳ.

" ແມ່ນຫຍັງຣ໊! " ລາວເວົ້າຂົ້ນທັນທີທັນໃດ, ວ່ຽງ ຫູ ຟ້ຽງຢູ່ຄາວໜ້ວງ, ເອົາຕີນເຕາະຍັດຝາເຕົ້າແລວຝາອອກໄປ ເດ໋ມ. ຂ່ອຍນ້ຳຫລັງລາວໄປຕິດໆ.

ຈັກາມົກ ນອນຫງ່າຍຢູ່ກາງພົ້ນເຮ່ອນຄ໋ວ, ມີແສງ ເປັນ ເລົ້ານາຈາກປ່ອງຢ້ຽມ, ເລົ້າໜ້ວງຕົກຖົກຫ໋ວ ແລະ ຫນ້ານ໋ກ, ອ໋ກເລົ້າໜ້ວງຕົກຖົກຕົ້ນ; ຫນ້ານ້ຳຜ້ານ ເຫລ່ອມຜິດປົກກະຕິ, ຄ້ວ ຢ໋ດຂ້ົ້ນສູງ, ຕ້ານ ເຫລ ເບ່ງ ຈ່ອງ ໄປ ຍ້ຽ ເພ ດ້ານ ດ້ຳໆ, ສ໋ບ ແຫລ ສ໋ນ ຍ໋ກໆ ແລະ ມີ ໂປ ຟູ ມ ຝ ວ ສີ ແດ ງ ອ ອ ມ ໆ ອ ອ ກ ມ ນ. ເລ ອ ດ-ໄຫລ ອ ອ ກ ຈ ກ ແ ຈ ປ ກ, ໄ ຫ ລ ອ ນ ລ ງ ຕ ນ ຄ ແ ລ ະ ລ ງ ສ ພ ມ ລ ວ ນ ອ ມ ທ ບ ລ ງ ເ ທ ງ ກ ອ ງ ເ ລ ອ ດ ແ ດ ງ ໆ, ແ ດ ງ ວ ຍ ຢ ດ ໄ ປ ນ ໍ ເ ປ ນ ລ ະ ບ ຽ ບ, ສ ງ ທ ປ ຽ ກ ຈ ມ ຕ ດ ແ ນ ບ ຢ ກ ບ ພ ນ ເ ຮ ອ ນ ຈ ງ ຖ ກ ຜ ດ ຖ ດ ອ ຍ ດ ນ ຈ ຳ ນ ວ ນ ເ ຫ ລ ອ ນ ມ ນ ບ ແ ນ ບ ເ ມ ອ ຕ ອ ງ ແ ສ ງ ຕ ນ ເ ວ ນ. ເ ລ ອ ດ ໄ ຫ ລ ເ ປ ນ ຄ ອ ງ ໄ ປ ສ ປ ະ ຕ, ຕ ອ ນ ທ ຜ ນ ລ ຳ ແ ສ ງ ກ ເ ປ ນ ສ ແ ດ ງ ສ ດ.

ຈ ກ ນ ກ ນ ອ ນ ນ ໍ ເ ໜ ນ ງ ນ ໍ ຕ ງ, ສ ອ ງ ແ ຂ ນ ຢ ຽ ດ ອ ອ ກ ໄ ປ, ນ ເ ຕ ນ ອ ນ ຍ ງ ຄ ດ ເ ກ ຢ ກ ບ ພ ນ, ເ ລ ນ ນ ທ ເ ປ ອ ນ ນ ຳ ສ ເ ຫ ລ ອ ນ - ນ ບ ຍ ບ ທ ນ ກ ງ ແ ສ ງ ຕ ນ ເ ວ ນ ທ ສ ອ ງ ເ ຂ ນ ນ.

ແ ລ ຽ ງ ເ ອ ບ ເ ກ ເ ນ ຍ ນ ງ ຄ ກ ເ ຂ ຳ ລ ງ ຂ ງ ງ ແ ລ ະ ພ ຍ ຍ ຍ ນ ເ ອ ນ ທ ຽ ນ ນ ຍ ໃ ສ ນ ແ ຕ ຈ ກ ນ ກ ຈ ບ ນ ໄ ດ ທ ຽ ນ ເ ລ ຍ ລ ນ ແ ລ ະ ນ ອ ດ ເ ພ ະ ຕ ກ ຖ ກ ອ ງ ເ ລ ອ ດ. ເ ອ ບ ເ ກ ເ ນ ຍ ຈ ບ ທ ຽ ນ ອ ນ, ເ ຊ ດ ໃ ສ ຜ ກ ນ ເ ປ ອ ນ ແ ລ ະ ພ ຍ ຍ ຍ ນ ເ ອ ນ ໃ ສ ນ ສ ນ ໆ

ຂອງ ຈັກາມົກ ອົກ. ທ່ວເຮືອນຄືອປົກຄຸມໄປດ້ວຍບັນຍາກາດ ສະທົກສະທ້ານ ຢ່ງອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂອຍປ໋ອອກໄປນອກໄດ້ ດ່ງລົມແຮງໆພັດຖາຂອຍບໍ່ເກາະຂໍປະຕູໄວ້.

- "ລາວສະຖຸດລົ້ມ." ລຸງຢາກົບ ເລົ່າດ້ວຍສຽງເຍັ້ນໆ, ທ້ງແກ່ວງຫ໋ວໄປມາ. ຫມົດຕ໋ວລາວຫມ່ໍ້ນຫມອງແລະຍັບຍ໋ , ລາວພັບຕາຍິບໆຢູ່ບໍ່ເຊົ້ຳ.

- "ລາວລົ້ມແລ້ວໄມ່ກ້ງເຂມ້ກ໋ທັບລ້ງໃສ່ຫລັງ ມັນອາດ ຈະທັບພວກເຮົ້າຖ້າວ່າວ່ຳງບໍ່ທັ້ມ."

- "ຈ່ຳ ຈ້ຳ ກ໋ແມ່ນເຈົ້ຳເຮັດໃຫ້ໄມ້ທັບລາວ." ອາວກ໋ກ໋ ເວ້ົ້ຳສຽງຝ່ຳວໆ.

- "ບະ! ເວ້ົ້ຳຫຍ້ງຈ່ຳ ຈ້ຳ !"

- "ເຈົ້ຳ ທ້ັ້ມລະ !"

ເລ້ືອຄຍ້ງໄຫລຢູ່ບໍ່ເຊົ້ຳ. ໃກ້ໆປະຕູເລ້ືອຄໄຫລໄປ ໂຮມ ກ້ັນເປ້ັນຂອກຈຸ້ຳໆແລະໃຫຍ່ໆ ຂ້ັ້ນເລ້ືອຍໆ. ຈ້ກາມົກນອນ ລ້ງ ສຽງດ້ງ ດ່ງ ຢູ່ໃນຄວາມຝ້ັນ, ສ້ອນໂປ້ຟ້ມຝ່ຳວ ສ໋ແຄ້ງອ້ອມ ໆ ຍ້ງອອກມ່ຳເຕ້ັມປ່ຳກ, ຕ້ັມຕ໋ວຂອງລ່ຳວປ ກ໋ດ່ຳ ແ້ອບ ລ້ງ ເລ້ືອຍໆ ຈ້ັ້ມ ແປ ຕ໋ ດ ກ້ັບ ພ້ັ້ມ ເຮ້ອມ ແລະ ຄ ຈ່ຳ ງ ວ່ຳ ຈ ຈ້ັ້ມ ຫ ຍ ໄປ ເລ ຍ.

-"ມ ໄ ຄ ໂ ລ ຟ ຳ ວ ມ ໄ ປ ຮ ບ ເ ວ ຳ ພ ຢ ວ ດ ແ ລ ວ." ລ ງ ຢ ກ ບ ເ ວ ຳ ຄ ຍ ໆ. "ຂ ຍ ເ ວ ຳ ລ ວ ໃ ສ ລ ດ ມ ແ ລ ວ ຟ ຳ ວ ກ ບ ມ ມ . ເ ປ ຈ ຳ ງ ນ ມ ຫ ຂ ຍ ບ ໄ ຄ ແ ບ ກ ໄ ມ ຫ ງ ກ ກ. ຖ ຳ ບ ດ ງ ນ ມ..."

ເ ບ ຄ ມ ຍ ເ ວ ຳ ຫ ຽ ມ ໄ ຂ ໃ ສ ມ ຈ ກ ມ ກ ອ ກ, ທ ງ-

ທຽນໄຂທັ້ງນ້ຳຕາເລີຍຢົດລົງຖຶກຝາມື ຈັກາມົກ.

- "ຕ້ວງທຽນໄຂລົງກັບພົນຈຸ້ຫ້ວລາວຫັ້ນ, ຈ່ັ່ງແມ່ນເຫ້ວົກ ຫ້ວາກ !" ອາວກ໊ົກ໊ ຮ້ອງແຮງໆ.

- "ດ່ ດ້ະ ."

- "ອ້ຫລ້ຫ້ນລະ ."

- "ປົດຫມວກລາວອອກ !"

ເອ້ັບເກເມຍ ດ້ວງໝວກອອກ, ຫ້ວຈັກາມົກ ເລີຍໂຍກ-ພົນຈົ້ນສູງດ້ວ. ບາດ ຫ້ວຂອງລາວພົກໄປ໊ົກທາງໜ່ົ້ງ - ເຮ້ັດໃຫ້ເລ້ືອດໄຫລອອກຈາກປາກລຸດໆ ແຕ່ໄຫລອອກ ສະ ເພາະແຕ່ແຈປາກເບ້ືອງດຽວ. ອາການເປ້ັນໄປ໊ດ້ວ່ັ້ນ ຢູ່ດົນ - ນານຈົ້ນເປ້ັນຕາອະເຫ້ຍ້ອງ. ທ້ຳ໊ົດຂ້ອຍ໊ົດວ່ າ ຈັກາມົກ - ນ້ອນຫລ້ັບພ້ັກຜ່ອນ, ຕ່ໄປລາວກ້ໍຈະລຸກນ້ັ່ງ, ຖ່ົມນ້ຳລາຍແລະ ຮ້ອງຊຸທານອອກມາຕານ້ີໃສ່ດົ່ນ:

- "ບຸ! ຈ່ັ່ງແມ່ນຮ້ອນ!" ລາວມ້ັກຮ້ອງອອກມາດ້ວ ນ້ ເລ້ອຍໆ ດ່ ດ່ ເມ້ືອຕ່ນຈາກນອນເວ້ັນພາຍຫລ້ັງຄາບເຂ້ົ້າສວາຍຂອງ ວ້ັນອາ ທ໊ົດ.

ແຕ່ແທນທ້ີ່ຈະລຸກນ້ັ່ງ ລາວຄ້ົງນອນຢູ່ຈ້ັ່ງຊ້ົ່ນຕ່ໄປ ແລະປ່າ ກ໊ົດວ່ າຈົ່ນເລ໊ົກເຂ້ົ້າໄປຊ້ົກໄຊ. ຕາເວ້ັນຄ້ອຍລ້ົ່ງ, ແສງແດດ ດ່ ເຄ້ືອນ້ ຍ້ ອອກ ແລະ ຍ້ັງຈ້ັບຢູ່ແຕ່ຍອບປ້ອງຢ້ຽມ. ໃບຫນ້ າ ແລະມ໊ ເປ້ັນສ ຊ ຳ ໆ, ແລະ ນ ອ ນ ບ ເຫ້ັນ ອ ກ ຕ ໄປ, ບ ມ ໂ ຟ ມ ຝ ອ ອ ກ ຈ ກ ປ ກ ອ ກ. ທ ມ ສ ມ ດ ວ ຖ ກ ນ ຳ ມ ຕ ວ ໄ ອ ໃ ກ ຈ ມ ອ ວ ນ ແ ະ ໃ ກ ຫ ວ ສ ງ ເ ບ ອ ງ, ແ ປ ໄ ຟ ສ ເ ຫ ລ ອ ງ ຄ ຳ ສ ງ ໃ ສ ຜ ມ ດ ກ ຫ ນ ສ ດ ຳ ຊ ຳ, ສ ງ ໃ ສ ດ ງ ແ ຫ ລ ມ, ສ ບ ທ ມ ຮ ອ ຍ

ເລືອດ, ແລະ ແກ້ມທີ່ກຳແດດ.

ແມ່ຍິງ ເອັບເກເມຍ ຄຸກເຂົ່າໄຫ້ສະອຶມທ້ອງຈົ່ມພຸມພຳ:

- "ໂອຍ ອົດູຕົນເດ ນົກກາງແກນອຍຂອຍເອີ, ກອມ ຄຳຂອຍເອີ..."

ມັນເຢັນເຍືອກ ແລະ ສະທ້ານໃນໃຈ ຂອຍຈ່ຽງຄາມເຂົ້າ ໄປລຸ້ກອງໂຕະ. ບໍ່ດົ ພໍ່ຖ້າຊ່ວນຸ່ງເສື້ອຄຸມຂົນສັດ ກ່ຽວ ໂຊເຊເຂົ້າມາໃນເຮືອນຄົວ, ຕົດຕາມດ້ວຍແມ່ຖ້າຊ່ວ ນຸ່ງ ເສື້ອຄຸມທີ່ມຂົນສັດຢູ່ຕໍ່; ຖັດມາກໍ່ມີລຸງມີໄຄໂລ,ເດັກນ້ອຍ ຈຳ ນວນຫນ້ວ ແລະ ຄົນທີ່ຂອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນຫລາຍຄົນ.

ພໍ່ຖ້າໂຍນເສື້ອຄຸມລົງພົນແລະຮ້ອງຂົມ:

- "ຊາດຊ່ວ ! ຄົນຈົ່ງຊຸ້ກຊ້ຳວ່າໄປເຮັດໃຫ້ມັນຕາຍ , ເບິ່ງແມະ ໃນອຶກຫ້າປີ ມັນຊຸ່ມຄາເຫົ່າຄຳກອມໃຫຍ່ສຳໂຕມັນ ພຸ່ມໆ !"

ຂອຍເບ້ງບໍ່ເຫັນຈົ່ກາມົກ ເພາະ ກອງເຄື່ອງນຸ່ງ ບັ້ງ ສາຍຕາ, ຂອຍຈ່ຽງຄາມໄປ່ບ່ອນໃຫມ່ ເລີຍໄປ່ຂອງຂ້ພໍ່ຖ້າ ເຂົ້າ; ລາວຖືບ້ອຍອອກຮອງທ້ວງໃສ່ພວກລຸງທ້ວງຍ໋ກຳປັ້ນນ້ອຍ ນ້ອຍແຖງໆຂົມ:

- "ຫມາໄນ ພວກສູນະ !"

ຕ່ນາ ພໍ່ຖ້ານ້ວງລົງແປ່ນ່ນາ ທ້ວງເອົ້ານ້ຈັບແຫ້ນໆ, ຈົ່ມ ພຸມພຳດ້ວຍຄວາມເຫລືອອົກເຫລືອໃຈ:

- "ກູຮູລະ - ພວກສູ້ບ່ສ່ານາດສູ້ກັບມັນ ຈົ່ກາມົກ ຫລ້າ ເອີ! ອຸເຮັດຈັ່ງໃດ້ນ, ອຸເຮັດຈັ່ງໃດ. ນ້ານ໋ແລະ້ບ່ຍອມ

ฟังถวามว่ายๆ, สายไหย้ก็โถกแล้ว...แม่เถ้าเอ๋ย, สองสามปีหลังมี้ พะผู้เป้นเจ้าบ่รักพวกเฮาเลย, เจ้าบ่อาหยะ แม่เถ้า ?"

แม่เถ้าก็ลืมกับผมอางๆจ๋กามิก เอ๋ามีลูบหม้า ลูบห้อ ลูบตามหม้าอ๊กจ๋กามิก ก็เป่าลมใส่ตา แล้วก็จับมี้อมมาลูบมาคำ. ลาวปักหรมลี้มจิมหมิด และ แล้วก็ผูดลูกอม, เลองมูงสีกำเหล้อมย้บย้บ, ลาวเร้ดหม้า มิดกวงตาออก และ เว้าสรวงเย้ม ๆ.

- "หมิไป พวกฮาดอ่อ."

ยกเว้มแม่เถ้า หมิดหูกลิมออกจากห้องไป.

จ๋กามิก ถูกมำไปผังย่างมิดๆแบบพแลอร้ด.

ออยมอมยู่ตรูวะหม้าดใหย่ เอ๋าผ้าห่มหม้าๆ พันโตหลายรอบ แล้วก็ฟังแม่เถ้าสูดมีม. ลาวบ่วงลูกเอ๋า-เอ๋ามเบองห่วงแมบอ๊ก, อกเบ้องห่วงเร้ดเลองหมายไมกาวเลม เหนังไปเหนังมาฮาๆ.

ยูขางมอก อากาดหมาวจิมมำหมอกกาม. แสงเดือนเป้นสีขรูอพูมพูสองลอดเข้ามา ผ่านแผมแกว ฮูงปะด้บปะดาถอยหมอกขาวค่ำผ่าลูกไม้, แสงค่ำ กาวสองใส่ใบหม้าเออออาลัยองแม่เถ้า ฮูงม้ำใหย่ และ

ເຮັດໃຫ້ຕາສອງໜ່ວຍມີປະກາຍຍິບຍັບ. ແພໄຫມປົກຫົວ ແມ່ເຖົ້າກໍເຫລ້ມຍິບຍັບປານໂລຫະ, ສ່ວນເສືອຄຸມສີດຳຄ່ຳຈ່ຳວ່າໄຫລລົ່ງມາແຕ່ບ່າໄຫລ ແລວມວນເປັນໂຄ່ງ ແລະ ປົກລຸມໄປຕາມພົ້ນ.

ເມື່ອສູດມົ້ນແລ້ວ ລາວກໍຖ່າຍເຄື່ອງນຸ່ງຢ່າງມ້ຳໆ, ວາງເຄື່ອງນຸ່ງໄວ້ເທິງຫົບແຈຝາ ແລວກໍກົ້ງມາຫາຕຽງ. ຂອຍທຳທ່າວ່ານອນຫລັບປ໋ຳຢູ.

- "ຢ່າຕິທຳທ່າຫລັບເທາະນ່າ ໜ່ານ້ອຍເອີ. ບໍ່ທັນຫລັບເທ່ອດອກໜ້ໍ." ລາວເວົ້າຄ່ອຍໆ "ແທ້ວ່າ, ບໍ່ທັນຫຼັບເທ່ອນ່າ. ແພ່ງແມ. ເວົ້ານ່າ ຜ່ານ້ໍ ມ່ານ ມ່າໃຫ້ນ້ໍນ່ານ."

ຮູ້ຢູ່ວ່າ ຕ່ໄປຊຸ້ມໜ້ຍ ຂອຍເລີຍອົດທ໋ອບ່ໄດ, ແມ່ເຖົ້າກ໋ເລີຍຮ້ອງ:

- "ບະ!ບະ! ອຸ້ພ່າໂລແມ່ເຖົ້າຊຸ້້ມຫວະ !"

ລາວຈັບຂອບຜ່ານ້ໍ ຫ້ນແຮງໆຢ່າງອຸ່ານ້ໍອຸ່ານ່ານ ຈ້ນວ່າຂ້ອຍຟ້ຽວ້ນສ້ວງໆ. ຕ໋ອຂອຍປ້ນແລວກໍຕົກຟຸບລົ່ງໃສ່ບ່ອນນວນ. ແມ່ເຖົ້າຫ໋ອກ່ວາກ໋ໆວ້ນ:

- "ເວົ້ານ້ໍ! ລູກທ໋ອຜ້ກ່ວາດເອີ."

ບ່ວງໜ້ຍ ແມ່ເຖົ້າສູດມົ້ນດ້ນຫລາຍຈ້ນຂ້ອຍເຊ໋ອບ ຫລັບໄປ ແລະ ບ້ຮູ້ເມ່ອເລີຍວ່າລາວເຂ້ົ່ານ່ານອນເທ່ວ່ຽງ ແຕ່ຍ່ານໃດ.

ມ້ທ້ນ້ນຫ່ານ້ຽງຍ່ານ, ຜ້ດຽງກ້ນ ແລະ ຕ໋ບຕ໋ກ້ນ ມ້ກ໋ຈະສ້ນສູດລົ່ງດ້ວຍ່ານສູດມົ້ນເປັນເວລ່ານ້ໆ. ຟ້ງແມ່ ເຖົ້ກ

ສາລະພາບຕໍ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໂດຍເລົ່າລາຍລະອຽດເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ມ່ວນແທມ່ວນວ່າ. ເວລາລາວນັ່ງຄຸກເຂົ່ານັ້ນ - ເບ່ງຄ່ວ່າໃຫຍ່ປານພູເຂົາ, ລາວເລີ່ມຕົ້ນສູດມົນໄອໆຟັ່ງບໍ່ໄດ້ຄວາມ, ຕໍ່ມາກໍ່ແຮງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

- "ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ດ້ວຍພະອົງເອງແລ້ວວ່າ ເປັນຫຳມະດາທີ່ທຸກໆຄົນຢາກໃຫ້ຕົນໄດ້ດີ. ນິໄຄໂລ ຊຶ່ງເປັນລູກຫົກ-ດຽວມ່ວນຈະຢູ່ໃນເມືອງ, ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ໃຫ້ນິໄຄໂລ ໄປຢູ່ - ຟາກນຳເບ່ອງນົນ ບ່ອນທີ່ບ່ເຄີຍຢູ່ມາກ່ອນ. ບ່ມ່ໃຜຮູ້ວ່າອຽງ ງາມເດ່ນສະດວກດີຫລ໋ບ. ສ່ວນພັ້ນຊ້ຳຮ້ກແຕ ຢາກ໊ບ. ຊຸດ ບ ເມ່ອຜູ້ເປັນພ້ຣກລູກບ່ສະເໜ່ກ໋ນ. ເຖ໋ານ໋ບ່ອຍຢາກ່ວ່ຫລ. ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງເຮ້ດໃຫ້ລາວສ໋ນ໊ກວ່ານ້ັນໃດຖ໋ກນ້ັນໃດຜິດ"

ແມ່ເຖ໋ານ໋ກ່ຈ້ອງເບ່ງຮູບນ໋ກ໋ນ໊ກດ໋ນ໋ງ, ນ໋ນ໊ຕ່ານ້ອກ໋ກ່ວ່ງ ໃສ່ໆ ໃນຂະນະທ໋ຈ໋ນ໋ປ໋ກສ່ານ໋ບພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂ້ອງລາວ.

- "ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອ໋ຍ ກະຮຸນ່ານ້ຮ້ກໃຫ້ລາວ ຝ໋ນ - ນ້ວນ໋ງດ໋ງ, ຊ່ໃຫ້ລາວເບ່ງວ່ານ ລະຫ່ານ໋ງລູກນ້ັນ ຄ້ວນແບ່ງ-ປ໋ນໃຫ້ເຂ໋ານ້ໄດ້ເທ່ານ໋ງກ໋ນແບບໃດ ."

ລາວເຮ້ດເຄ້ອງໝາຍໄມ້ກ່ານ໋ງຂ້ວນ ແລ້ວກ໋ກ໋ນຂ່ານ໋ບຈ໋ນ ໜ້ານ໋ານ໋ກຈຸ໋ນ, ແລ້ວກ໋ຢ໋ດຕ້ອຍ໋ນ໋ງ ແລະ ສ໋ບຕ໋ພ່ານ໋ອະນ່ານ:

- " ແລະເປ໋ນຫ໋ຍ໋ງນ໋ຈ່ງ໋ບ໋ສ່ງ໋ຄວ່ານ໋ງສ໋ກເ໋ບ໋ກ໋ບ່ານ໋ງໃຫ້ວ່ານ ວ່ະຣ່ານ ແດ ? ນ່ານ໋ງເຮ້ດຫ໋ຍ໋ງຜ໋ດຈ່ງ໋ບ໋ຖ໋ກຫ໋ລ໋ຽວແລ່ານ໋ກ໋ພ່ະຜູ ເປ໋ນເຈ໋ານ໋ລ໋ຍ. ເປ໋ນຫ໋ຍ໋ງນ່ານ໋ງຈ່ງ ລ໋ານ໋ບ່ານ໋ກລ໋ານ໋ດ໋ນ໋ກ່ວ່ານ໋ດ໋ນ ນ໋ງເຂ໋ານ້. ນ໋ໃຜແດ່ເຄ້ຍ໋ໄດ້ຍ໋ນແມ່ຍ໋ງທ໋ຫ໋ນ໋ງແຂ໋ງແຮ໋ງ ດ໋ານ໋ລ໋ງ

ຊ່ວຍຢູ່ຢ່າງລຳບາກຍາກແຄ້ນຈັ່ງຊີ້. ແລະ ບາດນີ້ກໍແມ່ນ ກຣ ກໍຣ, ພະພູເປັນເຈົ້າເອີ-ຕາຂອງກຣກໍຣ ມ້ວເຂົ້າຊຸກໄຊ້ . ເວລາໃດຕາລາວບອດກໍແມ່ນວ່າຕອງໄປຊ່ວຫາມ ແລະ ເລ່ຶອງ ມ້ຊຸເປັນການຍຸຕິທຳບໍ ? ລາວແທ້ໆທ່ີ່ໄດ້ຫຸ້ມເທເທ່ອແຮງ ທັ້ງ ຫມົດເພ່ືອກິດຈະການຂອງພໍ່ເຖ້າ...ແຕ່ພໍ່ເຖ້ານັ້ນ ຊ່ຳພັດ ບ່ ຊ່ວຍເຫ ລ່ືອລາວເລ່ືຍ...ໂອພະພູເປັນເຈົ້າເອ່ືຍ..."

ແມ່ເຖ້າຢຸດເວ້ົາເປັນເວລາດົນໆ, ດ່ວມທ້ອລ່ືງຢ່າງອ່ອນ ໂຍນ ທັ້ງແຂ້ນກໍລົດລ່ືງຄ່ືງວ່າເຊ່ືອບຫລັບໄປ.

- "ແມ່ ຫຍ່ັງອ່ືກນໍ ?" ລາວເວ້ົາຂ້ນໃນທ່ີ່ສຸດທັ້ງເຮ້ົາ ຄ້ວສ້ນ. "ກະລຸນາອຸ່້ຍສ່ືງສ້ນພວກທ່ີ່ຈ່ືງຮ້ກພ້ກດ້ທັ້ງຫມົດ , ແລະ ໂຜດຈ່ືງຍ້ກໂທດໃຫ້ພູຂາ ຊຸ່ງເປັນຄົນຊ່ືວໆຊ່ືາ. ພະພູ ເປັນເຈົ້າຮູ້ຕ່ືວ່າ ແມ່ນ້ນຍານ້ທ່ີ່ປ່ືອງກະເທ້ນ ຊ້ກນ້ຳໃຫ້ພູຂາ ເຮ້ົາບາບ ບ່ແມ່ນ້ຫ້ວໃຈ້ທ່ີ່ຄົດຈ່ືຣ່ືອແຕ່ຍ່ງໃດ."

ພາຍຫລ່ືງຖອນຫາຍໃຈຮ້ດໃຫ່ຍໆ ລາວກໍເວ້ົາຂ້ນ ດ້ວຍ ນ້ຳສ່ຽງອ່ອນໂຍນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເພ່ືງພໍ່ໃຈ:

- "ແຕ່ ບ່ມ່ສ່ືງໃດ້ທ່ີ່ພະພູເປັນເຈົ້າບ່ຮູ້ຈ້ກ, ພະພູເປັນ-ເຈົ້າເຂ້ົາໃຈ້ທຸກ່ສ່ືງທຸກ່ຢ່າງທັ້ງຫມົດ ໂອ...ອ່ືງພະບ່ິດາເອ່ືຍ."

ພະພູເປັນເຈົ້າກ້ບແມ່ເຖ້ານ້ນ ເບ່ືງຄ່ືວ່າໃກ້ຊ້ດ ສະໜ້ົດ ແໜ້ນຕ້ກ ແລະ ກ້ນ ແລະ ເລ່ືອງນ້ເປັນທ່ີ່ຊຸ້ນອ້ກຊຸ້ນໃຈ້ຂ່ຽ ທ່ີ່ສຸດ, ດ່ວນ້ຍ່ືງເວ້ົາກ້ບແມ່ເຖ້າເລ້ຍໆ:

- "ເລ້ົາເລ່ືອງພະພູເປັນເຈົ້າດູແມ່ເຖ້າ."

ລາວນ່ືອາດເວ້ົາພ້ເສ້ດ ເມ່ືອເລ້ົາເຖ່ືງພະພູເປັນເຈົ້າ .

ลาอมักมั่วย่างสะหงวบสะหงวมหลับตาไอ้ และ ดอ้ะ-ดอยสยงดอยๆ. ขอยยังจ่จำไก่เถ่งหูาหางหิ่ลาอยู่กต้อสูงอ้ม, มั่งลูตั่ง, เอ้าผาปักหิอ แลอ้กเล่มต้มเล่า - สยงเย้มๆจ่มขอยเอ๋อบหลับไป.

- "พะผู้เป้นเจ้าสะถ๋กยู่เห่งสะหว้ม, เผ่มมั่ง ยู่จอมพูพยง หามกางห่งหยาอยง. บ้มล้างอองเผ่ม เธ้ะดอยเผ้กม้มจ่มดา และ ปะกับปะดาดอยดอกไม้เง่ม - ดอกไม้คำ ห่บามเธ้องเธ้อตะหลอดปี หังม้เพาะยู่เข่ง สะหว้มข่มละผูหมาอ ข่มละถูใบไม้หล่ม, ด่งม้กอกไม-จ่งบาม แต่ม้ปิธอดหายปี มำดอามสีดอุ่มเบ้กบามมาสู่ บ้มดาพะอ๋ละหั้มหังหลายในสะหว้มอุ้มฝา. ออมๆพะ ผู้เป้นเจ้าเต้มไปดอยเหอะดาห่พากั้นลอยปู่ตามอากาด-เป้นหมูหลองหลายเบ่งเลยองหมะขาอ, ลูหมูเผ่ง-และ ลูหมู้มีกกางแกขาอห่บมจากสะหว้มลิ่งมาสู่โลก แลอ ก๋ ข่มกับล้มไป เผ่อบอกพะผู้เป้นเจ้ากธ่อกับสับพะสั๊ด หัง หลายห่ยู่ในโลกลุ่มพ. และ พอกเฮาแต่ละล้มมั่มม เห อะดาปะจำต่อใผลาอ, แม่เถ่าก่มเหอะดา, เจ้าก่ม-เหอะดา, ม่เถ่าก่มเหอะดา หังม้เพาะพะผู้เป้นเจ้า-มั่นยูตหำ่ตหูกล้ม. เอ่ม-บ้ดม้เหอะดาของโต พอมไป บอกพะผู้เป้นเจ้าอา: "อาเล้กไข แมบลมป้มตาใส่ ม่เถ่า. "ด่งม้พะผู้เป้นเจ้าก่เลยม้คำส่งอา: " ด่งม้ ม่เถ่าจ่งตผูหแมบลมใส่โลด." ม่อาผู้ใดก่ต้องเป้นไป ด

ແມ່ນ, ທຸກຄົນຕ່າງກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຕອບສະໜອງຕາມທີ່ຕົນ ໄດ້ກະທຳໄປ, ພວກໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເສົ້າເສຍໃຈ, ອົກພ່ວກໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມມ່ວນຊຸ່ນເບີກບານ. ຢູ່ເທິງຝ່ານັ້ນ ທຸກຢ່າງໜ້າອອມຊອມ ດ້ວຍພວກເທວະດາ ຈ່ຽພ້ານັ້ນຊຸ່ມຊຸ່ມ ຍິ້ມດີ ແລ້ວກໍ່ປົກປິ້ນລອຍລອງທ້ຽຮອງລຳໂດຍບໍ່ມີຍາມເຊົ່າວ່າ : "ສັນລະເສີນພະພຸດເປັນເຈົ້າ, ຂໍພະອົງຈົ່ງສະຫງ່າສູງເດີ!" ຂະນະດຽວກັນ ພະພຸດເປັນເຈົ້າກໍ່ແນມເບິ່ງພວກເທວະດາດ້ວຍໃບໜ້າຍິ້ມແຍ້ມຄ້ວຍປາກເວົ້າວ່າ: ດູລາ ສູເຈົ້າຄັກຫລາຍ!

ແລ້ວແມ່ເຖົ້າເອງກໍ່ຍົກທ້ຽງກັບຫົວ.

- "ເຈົ້າເຫັນໜ້ຳຄັ້ນຫລະ ?"

- "ແມ່ເຖົ້າບໍ່ເຫັນດອກ ແຕ່ຮູ້ຈັກດີ." ລາວຕອບ.

ເວລາໃດ ແມ່ເຖົ້າເວົ້າຮອດພະພຸດເປັນເຈົ້າ, ເວົ້າຮອດສະຫວັນ ແລະ ເທວະດາ, ປະກົດວ່າລາວຜູ້ນ້ອຍແລະຫນູນລ້ຽ, ໜ້ອຍຕາທີ່ນ້ຳຕາອ້ຽເບົ້າສະຫອມແສງພ້ນວນໆ.ຂ້ອຍຈັບເວົ້າເປ່ຍຜົມຂ້ຽລາວມາກຮ້ອໍ ແລະ ນ້ຽບໍ່ເຫັນ ບໍ່ຕ້ຽ ຟ້ຽລາວເລົ່າເລື້ອງຢ່າງບໍ່ເປົ່ຄ່ມເປັນຈັກເທ່ຍ.

- "ມະນຸດເຮົາ ຈະເບ້ຽໜ້າພະພຸດເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້, ຖ້າເບ້ຽຕາກໍ່ຈະບອດ. ມີແຕ່ພ່ວກນັກບຸນເທົ່ານັ້ນ ສາມາດທລຽເບ້ຽໜ້ໄດ້ເຕັມຕາ. ແຕ່ແມ່ເຖົ້າເລ້ຍເຫັນເທວະດາ ມາແລ້ວ. ເທວະດາປະກົດຕົວໃຫ້ເຫັນສະເພາະໃນເວລາທ່ີ ມະນຸດມ້ຈິດໃຈບໍ່ລ້ສຸດຜ່ອງໃສເທົ່ານັ້ນ, ເທ່ອໜ້ຽ, ຕອນເຊົ້າເດ້ຢ່ວ້ດ ແມ່ເຖົ້າເຫັນເທວະດາສ່ອງອ້ຽຢ່ຽາມຢ່ຽຊ້ານ,ຮູບ

ຮ່າງຄ່ຳງຄວັນຫມອກບາງໆ ແລະ ໃສ່ສ່ອງຊອດ,ຮຸ່ງເຫລ້ມ
ມາບໆ, ມີປັກເປັ້ນຄ້ຳລູກໄມ້ ທີ່ປົກລຸ່ງຮອດພ້ມ, ພອມວ້ມ-
ອຽນໄປມາອ້ມຮານບູຊາພະ ແລະ ຊ່ວຍເຫລ້ອພ້ຕູ້ອ້ມຢ່ າ -
ໂດຍຊ່ວຍຊູ້ມລ່ າວ ໄວ້ເວລ່ າລ່ າວນັ່ງນິ ບໄຫ້ວ, ພ້ຕູ້ຄ້ມ ເຖ້ ຳ
ແກ້ຫລ່ ານທ້ ່ ງຕ່ ານ ້ ບ ອ ດ ຈ ່ ຽ ງ ຕ ່ ຳ ໄ ປ ທ ່ ້ ອ ທ ້ ບ ແ ລ ະ ບ ້ ດ ົ ມ ຕ ່ ້
ມ ່ ລ ່ າ ອ ່ ກ ່ ຕ ່ ຽ ຍ . ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ດ ່ ໃ ຈ ອ ້ ຫ ລ ່ ທ ່ ເ ຫ ້ ມ ເ ຫ ວ ະ ຄ ່ ຳ ຈ ້ ມ ເ ກ ອ ບ
ອ ່ ຳ ສ ະ ຫ ລ ົ ບ ສ ະ ໄ ຫ ລ ໄ ປ ຍ ອ ມ ມ ່ ອ ມ ຊ ຸ ້ ມ ເ ບ ົ ກ ບ ່ ຳ ມ , ຫ ົ ວ ໃ ຈ ຕ ້ ມ ຕ ້ ມ
ຈ ້ ມ ເ ກ ອ ບ ແ ຕ ກ ທ ະ ລ ່ ຽ , ນ ້ ຳ ຕ ່ ຳ ກ ້ ໄ ຫ ລ ຍ ່ ຳ ອ ລ ົ ງ . ໂ ອ ຟ ່ ຳ ເ ອ ົ ຽ !
ຈ ົ ງ ແ ມ ່ ນ ງ ່ ຳ ມ ອ ້ ຫ ລ . ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ຳ ງ ຢ ູ ່ ນ ້ ຳ ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ເ ທ ິ ງ -
ສ ະ ຫ ວ ັ ນ ງ ິ ດ ງ ່ ຳ ມ ໄ ປ ຫ ມ ົ ດ ອ ່ ຳ ເ ລ ັ ກ ໄ ຊ ເ ອ ົ ຽ , ຄ ຳ ແ ພ ງ ແ ມ ່ ເ ອ ົ ຽ
ແ ລ ະ ຢ ູ ້ ພ ້ ມ ພ ້ ບ ມ ້ ບ ່ ຳ ອ ່ ຳ ອ ັ ນ ໃ ດ ຈ ົ ງ ແ ມ ່ ນ ຈ ົ ບ ແ ມ ່ ນ ດ ີ !"

- "ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ຮ ອ ນ ເ ຮ ່ ຳ ມ ກ ດ ຄ ້ ມ ຫ ວ ະ ?"

- "ເ ອ ີ , ດ ີ ຫ ມ ົ ດ ທ ຸ ກ ບ ອ ນ . ພ ະ ມ ່ ຳ ນ ຄ ່ ຳ ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ຳ ຈ ່ ຽ ງ ກ ະ ເ ສ ມ ສ ຳ ລ ່ ຳ ມ ເ ຫ ້ ມ ." ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ເ ວ ົ ້ ຳ ທ ົ ງ ເ ຮ ັ ດ ເ ຄ ື ອ ງ
ຫ ມ ່ ຳ ຍ ໄ ມ ້ ກ ່ ຳ ງ ເ ຂ ນ ທ ່ ້ ຫ ມ ່ ຳ ອ ົ ກ .

ເ ລ ອ ງ ມ ີ ສ ັ ບ ສ ົ ນ ບ ່ ແ ຈ ມ ແ ຈ ງ , ແ ມ ນ ອ ມ ແ ລ ວ ່ ຳ ເ ປ ັ ນ ບ ັ ນ ຫ ຳ
ຫ ຍ ຸ ງ ຍ ່ ຳ ກ ທ ່ ຈ ະ ໄ ປ ຍ ອ ມ ຮ ັ ບ ່ ຳ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ຳ ງ ພ ່ ຳ ຍ ໃ ນ ເ ຮ ອ ນ
ພ ອ ກ ເ ຮ ົ ຳ ດ ຳ ເ ນ ີ ນ ໄ ປ ດ ວ ຍ ດ ີ ແ ລ ະ ສ ະ ດ ວ ກ ສ ະ ບ ຳ ຍ ທ ັ ້ ງ ທ ່ ີ ປ ຳ
ກ ົ ດ ໃ ຫ ້ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ວ ່ ຳ ມ ັ ນ ເ ສ ່ ຍ ມ ໂ ຊ ມ ລ ົ ງ ຊ ູ ້ ໄ ຊ .

ຂ ວ ຍ ຈ ້ ໄ ດ ້ ເ ທ ວ ່ ຳ ທ ີ ມ ົ ງ ຂ ວ ຍ ຍ ່ ຳ ງ ກ ່ ຳ ຍ ຫ ວ ງ ຂ ວ ງ ລ ູ ງ ມ ີ ໄ ຄ
ໂ ລ , ປ ະ ຕ ູ ຫ ວ ງ ໄ ຂ ຢ ູ ່ ຂ ວ ຍ ເ ລ ່ ຍ ເ ຫ ລ ້ ອ ກ ຕ ່ ຳ ໄ ປ ເ ຫ ັ ນ ປ ່ ຳ ມ ່ ຳ
ຕ ່ ຳ ເ ລ ຍ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ຂ ່ ຳ ວ ພ ອ ມ ເ ລ ນ ທ ົ ງ ຮ ວ ງ ສ ຽ ງ ຄ ວ ຍ ແ ຕ ່ ເ ປ ັ ນ

ตาย้าม ท้าวเอ้าม้มมุมท้ามาอ้า:

- "พะผู้เป้นเจ้าเอ๋ย! เอ้าผู้ยาท้ามาจากเธอม้มีแด่ท้อมุอยผู้ยาใท้พ้มแดท้อม..."

ขอยเอ้าใจความท้ายคำ อ้างอุมของป้า, และเอ้าใจเวลาอาว ก้อกุธ เอ้าพูมพ้าอ้า:

- "เวลาใด ตาขอยบอกแลว ขอยอุท้มีไป อ้อทาม เอ้ากุ้มท้ามีโลด และ ก้ยังอุดกอาผู้ท้ม !"

ขอยท้อ้างยากุใท้ลาวตาบอดไอๆ เผ้อาขอยจะได้เป้นคู่มจูงลาวแลวท้มีไปม้ากัน, พากัมเลาะไปท้อโลกเผ้อท้รูอ้อทาม. เท้อท้ม้างขอยเอ้าเลองม้สูลาวฟังลาวเลียท้อ และ เอ้าก้บขอยอา:

- "แข้ท้ัมละ ! พวกเธ้ามาพากัมไป, แลวอาอุรองไปตามถุะท้ม้มอ้า: ม้แมมหลามของ อาอุล ภาอุ-อ้ม ผู้เป้นเจ้าของธ้ามย้อมสี ! แต่อุเป้นตาท้อม้, แมมตอา ?"

ขอยเท้ัมป้า มาตาเลย สิบโป และ ใบท้มา เต้ม แต่รอยอุ้าถ้าขรูอเลอยๆ.

- "ลูงมีไอโล ติลาวแม่มบ่ ?" ขอยถามแม่เถ้า.

- "แมมละ, ลักติบ่ใท้ใผเท้ัม, ถ้มอับปี." ลาวตอบท้าวถอมหายใจ. "พ่เถ้าโตม้ัมหามบ่ใท้เธ้ถแมอม้ัม แต้มมุอ้าพ้ถจักภามติตอมภาวถ้มพูม. ม้ัมหรมแหๆ.และป้าโตม้ัมก่อมโยมเก้มไป.

ຕ່ໄປ ແມ່ເຖົ້າກໍ່ເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ນ້ອງຊາຍຊາວຂົມ :

- "ແຕ່ວ່າດຽວນີ້ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເວົ້າແຕ່ກອນແລ້ວ. ເອ ບາງເທື່ອນັ້ນຕ່ປາກລາວ, ຕ່ກໍ່ກຫູລາວ ຫລິ້ງຜົມ ເປຍລາວ ບໍ່ດຫນ້ງເທ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າແຕ່ກໍ່ເຂົາເຈົ້າທ້ລະມານເມຍນັ້ນເປັນ ຫລາຍຊ່ວໂມ້ງພ້ນໃດ! ນ້ເທື່ອຫນ້ງ ພ່ເຖົ້າໂຕ່ແມ່ເຖົ້າ ນ້ ແຫລະຕ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນເທ້ຳລ່ໃນ້ທ່ໍ່ອ່ດທ່ເລ້ນ້ຕ່ນຸ່ນ ສະ ຫລອ້ງ ເຍຊ ຂ້ນ້ສະຫ້ວ່ນ-ຕ່ແລ້ວກໍ່ເຊົ້າເມ້ຍ ນ້ແຮ້ງແລ້ວກໍ່ ຕ່ ໂດຍໃຊ້ໄຫ້ຍມາຫລ້ກຢ່າ້ງ່ທ່ລາວຄວ້ານ້ເອ້ົາໄດ."

- "ຕ່ເຮ້ດຫ້ຍ້ງ ?"

- "ແມ່ເຖົ້ານ້ຈ່ບ່ໄດ້ລະ. ນ້ເທ້ອຫນ້ງລາວ ຕ່ແມ່ເຖົ້າ ຈ່ນ ສະຫລ່ບ່ໄປ ແລ້ວກ່ບ່ເອ້ົາຫ້ຍ້ງ່ໃຫ້ແມ່ເຖົ້ານ້ນ້ຕ້ງ່ຫ້ານ. ແມ່ ເຖົ້ານ້ເ້ອ່ບ່ບ່ລ້ອ່ດ່ພ້ນ່ໃດ ຕ້ອນ້ນ. ແລະ ນ້ອ່ກ່ເທ້ອຫນ້ງ.."

ຂ້ອ່ຍເວ້ົາຫ້ຍ້ງ່ບ່ອ້ອ່ກ່ເພ້ະຮ້ສ່ກ່ສະທ້ານ້ໃນ້ໃຈ.ແມ່ເຖົ້ ນ້ນ ຕ່ນ້ຕ້ອ່ໃຫ້ຍ່ກ່ວ່ານ້ພ່ເຖົ້າສ້ງ່ເທ່ໍ່ານ, ຂ້ອ່ຍ່ຈ່ງ່ຄ່ດ່ບ່ອ້ອ່ກ - ລ້ຍ່ທ່ພ່ເຖົ້ານ້ຊ່ໍ່ານ້ເປ້ນ້ຜ້ເ້ຫ້ນ້ອ່ກ່ວ່ານ.

- "ລ່ວ່ແ້ຮ້ງ່ກ່ວ່ານ້ແມ່ເຖົ້ານ້ຫ້ວ່ະ ?"

- "ນ້ໍ່ ບ່ແມ່ນ້ແ້ຮ້ງ່ກ່ວ່ານ ແຕ່ແ່ກ່ກ່ວ່ານ.ແ້ລ້ວ່ກ່ລ່ວ ເ້ປ້ນ ຜ້ວ ຂ້ອ້ງ່ແມ່ເຖົ້ານ. ພ້ະຜ້ເ້ປ້ນ້ເ້ຈ້ານ້ໃຫ້ນ້ອ້ບ່ໃຫ້ລ່ວ່ຮ້ບ່ຜ່ດ່ຊ້ອ້ບ ຊ້ ອ່ດ່ແມ່ເຖົ້ານ້ ແລ້ະ ແມ່ເຖົ້ານ້ຕ້ອ້ງ່ອ່ດ່ທ່ນ."

ຂ້ອ່ຍ່ມ່ກ່ເ້ບ່ງ່ແມ່ເຖົ້ານ້ເ້ຊ່ດ່ຝ້ນ້ອ້ອ່ກ່ຈ່ານ້ກ່ຮ້ບ່ນ້ນ້ກ່ນ ແລ້ະ ເ້ຮ້ດ່ອ້ະນ້ານ້ໄ້ມ່ຂ້ອ້ບ່ປ້ະ່ດ່ບ່ຮ້ບ່ດ່ງ່ນ້ກ່ານ. ຮ້ບ່ນ້ກ່ນ້ຂ້ອ້ງ່ພ້ວ່ກ ເ້ຮ້ານ້ສ້ະ້ຫ້ງ່ານ້ງ່ານ້ຫ້ລ່ານ້ ເ້ອ່ຢ່ອ້ງ່ດ່ວ່ຍ່ໄ້ຂ້ມ້ກ, ເ້ພ້ດ ແລ້ະ

ເງິ່ນ- ແມ່ເຖົ້າຈັບບາຍດ້ວຍຄວາມທະນຸຖະຫນອມແນມເບິ່ງ ດ້ວຍໃບຫນ້າຍມແຍ້ມແລ້ວກໍເວົ້າຂົ້ມດ້ວຍສຽງອ່ອນຫວານ:

- "ຈ່ຽງແມ່ນອ່ອນນ້ອນນໍ້ໃບຫນ້ານໍ ! "

ຕໍ່ໄປ ແມ່ເຖົ້າເຮັດຮູບໄມ້ກ່ຽວເຂ້ນ ແລ້ວຈູບຮູບນັກບຸນ ດ້ວຍຄວາມທະນຸຖະຫນອມ.

- "ມ້ແຕ່ຝຸ່ນ ແລະ ຄວັນໄຟເຕັ້ນໄປຫມົດ !

ໂອພະມາມດາ ຜູ້ປະເສີດ, ຜູ້ໃຫ້ຄວາມສຸກທ້ອນມະຕະ! ເບິ່ງນ້ອງເລັກໄຊ ຮູບງົດງາມແທ້ໆ, ໃບຫນ້ານ້ອຍໆ ແຕ່ເຕັ້ມໜ້ກຮູບ. ອັນນ້ເອ້ນວ່າ " ບຸນສິບສອງລ້ຽ " ແລະ ຢູ່ເຄ້ງກ່ຽງນ້ກ່ຽງພົ້ມມະຈ້ນ ເຟໂອໂດໂຣວະສະກ-ສະຕ້ຜູ້ໃຈ ດ້ເມດຕາ. ແລະ ອ້ງນ-"ໂອພະມາມດາກະລຸນາ ຢ່າ ຫລ້ງນ້ຳຕາເລີຍເມ້ອເຕັ້ນຜູ້ຊ່ານ້ອນຢູ່ໃນໂລ້ງ"...

ບາງເທ້ອ ປະກົດວ່າແມ່ເຖ້ານ້ນ ຈູບໆຄ້ຳໆຮູບນ້ກ ບຸນ ດ້ວຍຈິດໃຈຈົດຈ່ ປ່ານກັບນ້ກກະເຕ້ຣນ້ກ ຜູ້ອ່ອນແອ້ທ້ເປັນ ລູກນ້ອງລູກອ້ານ້ກັບຂ້ອຍຫລົ້ນກັບຕຸ້ກກະຕ້ກ.

ແມ່ເຖ້ານ້ເລ້ຍເຕັ້ນຜ້ເລ້ອຍໆ, ບາງເທ້ອເຕັ້ນໂຕ້ກຽວ, ບາງເທ້ອເຕັ້ນພ້ອນກັນຫລ້ນໂຕ.

- "ຄ້ນຫນ່ຶ້ງໃນເວລາເຂ້ົ້າພ້ນສ້ກ ທ່ານກ້ກ່ຽງເຄ້ອນ ພູນພູ ແມ່ເຖ້ານ້ກ່ຽງກ້ກ່ຽງຮ້ອນຂ້ອງ ຮູ້ໂດນໄປ-ທ້ນໃດ ແມ່ ເຖ້ານ້ນເຕັ້ນສ້ງດ້ຳໆໄຕ້ຢູ່ເທ້ງຫລ້ງຄ້ກ ໂຕ້ຂະຫນ້ກໃຫ້ຍ ທ້ງເປັນ້ນ້ນ້ງ້ຂ, ຢູ່ທ້ອນ້ເຂ້ົ້ກ. ນ້ນພ້ອນກ້ນເບ້ົ້ງ ປ້ອງ ຄ້ນໄຟ, ດ້ນກ້ນ ແລະ ສ້ນທ້ງທ້ບຕ້ນຢູ່.ແມ່ເຖ້ານ້ກ

ເຄ່ອງໝາຍໄມ້ກາງເຂນ ແລະ ເວ້ົາຂມ່ວ່າ: ພະເປັນເຈ້ົາ
ໂຜດຈ່ງຟັມຕົນຂມ້ມາເພ່ືອວ່າ ມ້ານຮ້າຍຕ່າງໆຈະໄດ້ຖ້ກ ຂ້ັບ
ໄລ່ໜ້ີໄປ ! ແລວມ້ານຮ້າຍກ້ໍຮ່ອງຄ່ານ ແລະ ກ່ັງລ່ົງສູ້ ພ້ົມ
ດ້ົມ ແລ້ວກ້ໍໜ້ີຕະເໜ້ີລ້ົກໄປ ! ບ່ານ້ີພ່ວກຮູ້ໂດ້ມ ອ່ານ້ີຈະມ້ີ
ຂຸ້ມ່ານ້ີລ້ວ້ກ້ົມໃນ້ມ້ທ້ເພ້ົນຕ້ະລ້ໍາ ຜ້ເລ້ຍໄດ້ກ້ົມ ແລ້ວກ້ໍ່ມ່ານ ດູ້ດ
ດ້ົມ້ກ້ົນ້ອ່ານ້ານ..."

ຂ້ອຍ້ຫ້ວ ເມ້ອ້ຄ້ດເຫ້ັນ້ຜ ຕ້ລ່ົງກ່ານ້ກ່ັງລ່ົງຈ່ານ້ກ້ໜ້ລ່ົງຄ່ານ້ສູ້
ພ້ົມ້ດ້ົມ, ແລະ ແມ້ເຖ້ົາ້ກ້ໍ້ຫ້ວ້ຄ້ັນ້ກ້ັບ້ຂ້ອຍ.

- "ພ່ວກຜ້ົມ້ກ້ົມ້ກ້ເຮ້ັດ້ກ້ໜ້ລ້ອ້ກ້ລ່ົງ ຄ້ັນ້ກ້ັບ້ພ່ວກ້ເຄ້ົ້ານ
ກ້ໜ້ລ້ະ ! ເກ້ອ້ກ້ໜ້ົ່ງ ເຄ້ົ້ກ້ເກ້ອ້ບ້ກ້ຽ່ງ້ຄ້ົມ້ແລ້ວ ແມ້ເຖ້ົ້າ ຂຸ້້ກ
ເຄ່ອງ້ຢູ້້ກ້ອ່ງ້ອ່ານ້ກ້ໍ, ໃນ້ກ້ົ້ນ້ໃ້ດ້ປ້ະ້ຕູ້້ເຕ້ົ້ານ້ຝ່ົງ້ເປ້ົ້ດ້ອ້ກ້ຈ່ານ
ປ່ານ ແລ້ວພ້ວກ້ຜ້ໂ້ຕ້ມ້ອ້ຍ້ໆ້ກ້ໍ້ຫ້ລ້ົ່ງ້ອ້ອ້ກ້ມ່ານ-ມ້ໂ້ຕ້ສ້ີ້ແ້ດ່ງ, ໂ້ຕ
ສ້ີ້ຂ້ຽ້ວ, ໂ້ຕ້ສ້ີ້ດ້ໍ້ຄ້ີ້ແ້ມ່ງ້ສ່ານ. ແ້ມ້ເ້ຖ້ົ້ານ້ຝ່ານ້ແ້ລ້ມ້ໄ້ປ້ຫ້ານ້ປ້ະ້ຕູ້
ແ້ຕ້ແ້ລ້ມ້ຈ່ົ່ງ້ໃ້ດ້ກ້ໍ້ບ້ໍ້ຮ້ອ້ດ້ປ້ະ້ຕູ້້ຈ້ັ້ກ້ເ້ຫ້ອ້. ແ້ມ້ເ້ຖ້ົ້ານ້ກ້ໍ້ເ້ລ້ຍ້ຖ້ກ ຂ້ົ່ງ
ລ້ອ້ມ້ຢູ້້ກ້ັ້ບ້ຜ້ເ້ຫ້ໍ້ານ້ມ, ນ້ັ້ບ້ແ້ລ້ອ້ນ້ັ້ນ້ເ້ປ້ັ້ນ້ລ້ານ້ໆ້ໂ້ຕ ເ້ຕ້ັ້ນ້ລ້ັ້ດ້ຍ້ັ້ດ
ໃນ້ຫ້ອ້ງ້ນ້ໍ້, ຫ້ນ້ັ້ນ້ຢູ້້ຕ້ານ້ກ້ອ້ງ້ຕ້ົ້ນ. ພ້ວ້ກ້ນ້ັ້ນ້ກ້ັ້ດ້ຕ້ອ້ດ ບ້ຽ້ດ-
ແ້ຫ້ຍ້ຈ້ົ້ນ້ອ້ານ້ແ້ມ້ເ້ຖ້ົ້ານ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ເ້ຄ້ອ້ງ້ໝ້ານ້ໄ້ມ້ກ້ານ້ງ້ເ້ຂ້ນ້ບ້ໍ້ໄ້ດ້ ເ້ພ້ອ
ໄ້ລ້ພ້ວ້ກ້ນ້ັ້ນ. ຕ້ົ້ນ້ຕ້ໍ້ອ້ຂ້ອ້ງ້ພ້ວ້ກ້ນ້ັ້ນ້ມ້ີ້ຂ້ົ້ນ້ອ້ອ້ນ ແ້ລ້ະ້ຊຸ້້ມ້ຄ້ ດ້ັ່ງ-
ແ້ມ້ອ້ນ້ອ້ຍ, ພ້ານ້ັ້ນ້ຢ້ົ້ນ້ດ້ວ້ຍ້ສ້ອ້ງ້ຂ້ານ້ຫ້ລ້ັ່ງ ປ້ົ້ນ້ອ້ອ້ນ້ໂ້ຕ້ຢູ້້ໄ້ປ້ມ່ານ
ດ້ວ້ຍ້ຄ້ານ້ມ້ອ້ນ້ຊຸ້້ມ, ຫ້ຍ້ັ່ງ້ແ້ຂ້ອ້ໃ້ຫ້ເ້ຫ້ັ້ນ້ຄ້ດ້ັ່ງ້ແ້ຂ້ອ້ໝູ້, ຕ່ານ
ຂ້ຽ້ວ້ໃ້ສ້ຍ້ອ້ງ້ໆ. ພ້ວ້ກ້ນ້ັ້ນ້ແ້ກ້ອ້ງ້ຫ້ອ້ງ້ກ້ັ້ງ້ກ້ໝ້ົ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ປ້ໍ້ລ້ອ້ອ້ກ້ມ່ານ
ຈ່ານ້ກ້ໝ້ານ້ຜ່ານ້ກ້ໂ້ມ ແ້ລ້ະ ແ້ກ້ອ້ງ້ຫ້ານ້ດ້ອ້ກ້ແ້ດ້ກ້ຄ້ດ້ັ່ງ້ຫ້ານ້ ໝູ້

ນ້ອຍ... ຟ້າເອີ! ແມ່ເຖົ້າສະຫລົບໄປເລີຍ, ແລະ ເມື່ອ
ສະຕິກັບຄືນມາ ກໍປະກົດວ່າທຽນໄຂເກືອບມອດແລ້ວ, ນ້ຳຊຸ
ເຄື່ອງເຢັນຈ໋ອຍໆ, ເຄື່ອງທີ່ຊຸກຊະຊາຍໄປທ່ວມ. ແມ່ເຖົ້າ
ຈົ່ມພູດຽວວ່າ: ຕ໊ວ ຊຸບາດ ! ຈິບຫາຍອາຍວອດສະ !"

ຂວຍຫລັບຕາ ແລະ ນຶກເຫັນພາບຕ໊ວຈັ່ງໃຮເຫລົ່ານີ້ພວມ
ຫລັ່ງອອກມາຈາກປະຕູຂອງເຕົ່າທີ່ເປີດອ້າຢູ່. ພວກນັ້ນວ່ຳ ວ໋ຳ
ເຕັ້ນຫ້ວງນ້ຳ ແລະ ພາກັນເປ່າທຽນໄຂທັ້ງແລບລົ້ມແດງ ໆ
ອອກມາຄ້ວຍທາທາງຈ໋ອງຫ້ອງ. ເບ່ງແລ້ວທັ້ງເຢັ້ນຕາຫ໊ວທັ້ງ
ເຢັ້ນຕາຢາມ. ແມ່ເຖົ້າແກ້ວງຫ໊ວໄປມາ ແລະ ນຶ່ງຢູ່ ຄາວ
ໜຶ່ງ, ບາດແລ້ວລາວກໍເລີ່ມຕົ້ນອ໋ກ ແລະ ແຮ້ງພ໋ລ໋ກ ກ໋ວາ
ເກົ່າ:

- "ແລະ ມ໊ເທ໋ອໜ໋ອ ແມ່ເຖົ້າເຫັນຕ໊ວ ຊຸບາດ. ເທ໋ອ
ນ໊ ກໍແມ່ນກ້ວ ຄ໋ນ ຄ໋ນ ຍ້ານລະ ຄູໜ໋ວ ຢູ ພ໋ດ ແຮ້ງ .
ແມ່ເຖົ້າພ໋ມ ຂ້ານ ຫ໋ອຍ ດ໋ກ ບ, ໂຕ ຈ ໄດ ຕ ບ ອ ມ ທ ແມ່ ເ ຖ ົ ້ າ ບ ອ ກ -
ວ່ າ ຢ າ ກ ິ ບ ກ ັ ບ ມ ີ ໄ ລ ໂ ລ ພ ະ ຍ ຸ ຍ ານ ເ ອ ົ ້ າ ພ ໍ ່ ໂ ຕ ຈ ຸ ມ ລ ົ ງ ຮ ູ ນ ້ ຳ
ກ ອ ມ ຂ ອ ງ ໜ ອ ງ ທ ີ ່ ນ ້ ຳ ກ ອ ມ . ບ ອ ມ ນ ັ ້ ນ ແ ຫ ລ ະ ທ ີ ່ ແ ມ
ເ ຖ ົ ້ າ ໄ ປ . ພ ໍ ແ ຕ ຮ ອ ດ ທ າ ງ ລ ອ ຍ ລ ົ ງ ສ ູ ພ ຸ ໜ ້ ອ ຍ , ນ ັ ້ ນ ໃ ດ ກ ໍ ມ ີ ສ ຽ ງ
ດ ັ ງ ແ ຮ ງ ໆ ອ ຶ ້ ມ . ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ເ ງ ຍ ເ ບ ່ ງ ກ ໍ ເ ຫ ັ ນ ມ ້ າ ດ ຳ ລ າ ກ ລ ໍ ່ ເ ລ ອ ຍ
ແ ລ ນ ຫ ອ ບ ມ າ ເ ລ ັ ່ ງ ໃ ສ ່ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ໂ ດ ຍ ມ ີ ຜ ໂ ຕ ໜ ຶ ່ ງ ໃ ສ ່ ຫ ມ ອ ກ -
ອ ອ ມ ສ ີ ແ ດ ງ ບ ັ ງ ລ ັ ບ ມ ້ າ ມ າ . ຜ ີ ຢ ຶ ນ ຢ ູ ່ ທ ົ ້ ວ ບ ອ ມ ນ ັ ່ ງ ມ ີ ສ ອ ງ ເ ບ ອ ຍ
ເ ດ ອ ອ ກ ໄ ປ ຈ ັ ບ ສ າ ຍ ໂ ສ ່ ແ ຫ ນ ທ ີ ່ ຈ ະ ແ ມ ນ ບ ັ ງ ຫ ຽ ນ . ລ ໍ ່ ເ ລ ອ ຍ -
ແ ລ ນ ກ ົ ງ ໄ ປ ຫ າ ຫ ນ ອ ງ ທ າ ມ ກ າ ງ ລ ັ ອ ນ ຫ ນ ອ ກ ທ ີ ່ ເ ກ ີ ດ ຈ າ ກ ທ ະ ເ ລ .

ໃນ້ລ໌ເລ໋ອມ໋ກ໋ມ໋ຜ໋ຫລ໋າຍ ໂຕ ພ໋ກ໋ນ໋ຮ໋ອງ ໂຮ ສ໋ຽ ງ ດ໋ງ ແລ ະ ກ໋ອ ດ ແ ກ໋ ວ ງ ຫ ມ ອ ກ໋ ອ ມ ຢ ູ ໄ ປ ມ າ . ລ ້ ເ ລ ອ ມ ເ ຈ ົ ດ ລ ົ ມ ແ ລ ນ ກ າ ຍ ແ ມ ເ ຖ ົ ໍ ໄ ປ ຄ ດ ງ ລ ົ ດ ັ ບ ເ ຜ ິ ງ , ແ ລ ະ ມ າ ທ ິ ແ ກ ລ ້ ເ ລ ອ ມ ທ ັ ງ ຫ ມ ົ ດ ເ ປ ັ ນ ສ ິ ດ ຳ ຄ ົ ກ າ - ມ າ ເ ຫ ລ ໍ ່ ນ ັ ້ ມ ແ ມ ນ ຄ ົ ນ ທ ຸ ກ ພ ແ ມ ສ າ ບ ແ ຊ ງ ໃ ຫ ເ ປ ັ ນ ໄ ປ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ໍ າ ຖ ົ ກ ໃ ຊ ້ ໃ ຫ ເ ປ ັ ນ ເ ຄ ອ ງ ຫ ລ ົ ມ ໂ ດ ຍ ພ ວ ກ ຜ ີ ຊ ່ ວ ຖ ເ ຂ ົ ໍ າ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ມ ໍ ່ ມ າ ແ ລ ວ ກ ໍ ່ ບ ັ ງ ຄ ັ ບ ໃ ຫ ແ ກ ລ ້ ເ ລ ອ ມ ແ ລ ນ ທ ອ ບ ໄ ປ ໃ ນ ຄ ົ ນ ທ ໍ ່ ມ ງ າ ມ ນ ຸ ມ . ບ າ ງ ທ ່ ອ ງ ອ າ ດ ຈ ະ ແ ມ ນ ພ ໍ ່ ທ ແ ຕ ງ ດ ອ ງ ຂ ອ ງ ຜ ີ ທ ່ ແ ມ ເ ຖ ົ ໍ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ມ ັ ນ ນ ະ . . . "

ເ ປ ັ ນ ໄ ປ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ທ ່ ຈ ະ ບ ໍ ່ ເ ຊ ື ່ ອ ແ ມ ເ ຖ ົ ໍ ເ ພ າ ະ ລ າ ວ ເ ວ ົ ້ າ ຍ ່ າ ງ ງ ່ າ ຍ ໆ ທ ຳ ມ ະ ດ າ ແ ລ ະ ຢ ່ າ ງ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ເ ຊ ື ່ ອ ໝ ັ ້ ນ .

ແ ຕ ່ ມ ີ ຄ ົ ນ ກ ່ າ ຫ ນ ູ ແ ມ ນ ບ ິ ດ ກ ອ ມ ຈ ຸ ແ ມ ເ ຖ ົ ໍ ເ ລ ່ ໍ າ ສ ູ ່ ຂ ອ ຍ ຟ ັ ງ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ເ ລ ື ່ ອ ງ ທ ີ ່ ມ າ ງ ພ ົ ມ ມ ະ ຈ ັ ນ ລ ອ ງ ໄ ປ ທ ົ ່ ວ ໂ ລ ກ ເ ພ ື ່ ອ ສ ັ ່ ງ ເ ກ ດ ເ ປ ັ ນ ຄ ວ າ ມ ລ ໍ ້ າ ກ ຍ າ ກ ແ ຄ ມ ຂ ອ ງ ມ ະ ນ ຸ ດ ແ ລ ະ ຊ ຸ ກ ຊ ຸ ມ ໃ ຫ ມ າ ງ ເ ຢ ມ ກ າ ລ ິ ເ ຊ ອ າ " ເ ຈ ົ ້ າ ຍ ິ ງ ຫ ົ ວ ຫ ມ ້ າ ໂ ຈ ມ " ເ ຊ ົ ໍ າ ປ ຸ ມ ເ ຊ ົ ໍ າ ທ ຳ ຮ າ ຍ ພ ວ ກ ລ ັ ດ ເ ຊ ຍ ; ບ ຸ ດ ກ ອ ນ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ອ າ ລ ັ ກ ໄ ຊ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ນ ັ ກ ບ ຸ ນ ຂ ອ ງ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ແ ລ ະ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ອ ິ ວ າ ມ - ນ ັ ກ ຣ ິ ບ ; ນ ອ ກ ນ ັ ້ ນ ລ າ ວ ຍ ັ ງ ຫ ້ າ ມ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ອ າ ຊ ິ ລ ຊ າ - ຜ ູ ຮ ອ ບ ຮ ູ , ນ ິ ທ ານ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ແ ບ ນ ັ ກ ບ ອ ດ ແ ລ ະ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ - ລ ູ ກ ລ ຽ ງ ຂ ອ ງ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ , ຕ ຳ ນ ານ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຫ ນ າ ຍ ຕ ານ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ມ າ ກ ຟ ່ າ ໂ ປ ຊ າ ດ ນ ິ ດ ຊ ຸ ; ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ບ າ ບ ຸ ສ ຸ ສ ຕ ; ຫ ົ ວ ຫ ມ ້ າ ໂ ຈ ມ , ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ນ າ ງ ມ າ ເ ຣ ຍ ສ າ ວ ເ ອ ຢ ິ ບ ຜ ູ ບ າ ບ ຫ ນ ່ າ ແ ລ ະ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ຄ ວ າ ມ ອ ົ ດ ທ ົ ນ ຂ ອ ງ ແ ມ ໂ ຈ ມ . ແ ມ ເ ຖ ົ ໍ ມ ີ ທ ານ ,

ຕຳນານ ແລະ ບົດກອນເລົ່າບໍ່ໝົດເປັນຈັກເທື່ອ.

ແມ່ເຖົ້າບໍ່ຢ້ານຜູ້ໃດຈັກຄົນເລີຍ, ບໍ່ຢ້ານພໍ່ເຖົ້າ, ບໍ່ຢ້ານຜີ, ບໍ່ຢ້ານອຳນາດມືດໃດໆ ແຕ່ລາວຢ້ານແມ່ງສາບ ເອົ້າແທ້ ເອົ໋າວ່ໍ, ແລະ ລາວຈະຮູ້ສຶກທັນທີຖ້າມີແມ່ງສາບປະກົດ ຕົວ ແມ່ນວ່າຈະຢູ່ຫ່າງໄກປານໃດກໍ່ຕາມ. ບາງເທື່ອ ລາວຈະປຸກ ຂ້ອຍຕື່ນຂຶ້ນກາງດຶກ ແລະ ຊຸ່ມບອກວ່າ:

- "ອ້າເລັກໄຊ ຫ້ລ້າເອີ້ຍ ມີແມ່ງສາບໄຕ່ມ້າແລ້ວ, ຂ້ານ້ມ ເພ້ອເຫ້ນແກ່ພະຜູ້ເປ້ນເຈ້ົ້ຳ !"

ຂ້ອຍລຸກຂຶ້ນເຄ່ງໜ້ລັບເຄ່ງຕຸ່ນ ແລ້ວໄຕ້ທຽນໄຂ ຕ່ານໄປ ຕ່ານພ້ນເພ້ອຊອກຫ້ສັດຕູ. ແຕ່ຄວ້ານພະຍ້ານ້ານຂອງຂ້ອຍບໍ່ ສູ້ປະສົບຜົນປ້ານໃດ.

- "ບໍ່ເຫ້ນມີຈັກໂຕ ." ຂ້ອຍບອກ.

ແມ່ເຖົ້າເອ້ົ້ຳຜ້ົ້ານ້ົ້ມປົກຫົວ ນອນບໍ່ເໜ້ົ້ງບໍ່ຕ້ົ້ງ ແຕ່ກໍ ສ່ົ້ງ ສຽງພ້ນພ້ຳອອກມ້ົ້ :

- "ມ້ ມ້ນ້ົ້. ຊອກຫ້ໃຫ້ໄດ, ແມ່ເຖົ້ົ້ຳຂໍ້ຮ້ອງແຫ້ໆ ! ນ້ມຢ່ຫ້ນແຫ້ລະ ແມ່ເຖົ້ົ້ຳແມ່ໃຈນ້ົ້ . "

ແມ່ເຖົ້ົ້ຳເອ້ົ້ຳບ່ໍຜ່ິດເລ້ຍ ຄ່ໍ້ງເລ້ອຍໆມ້ົ້ . ຂ້ອຍນ້ກ ພ້ບ ແມ່ງສາບຢ່ໃນ້ອນໃດ້ນ້ອນໜ້ົ້ງ ຫ້ົ້ງຈ້ກຕ້ຽງໄປໄກໆ.

- "ໄດ້ຂ້ານ້ມ້ບ໋ ? ເອ້ຍ, ຈະເລ້ນພ້ນພະຜູ ເປ້ນ ເຈ້ົ້ຳ ! ຂ້ອບໃຈຫ້ລ້ຳ."ລ້ົ້ານເອ້ົ້ຳຫ້ົ້ງເປ້ດຜ້ົ້ຳໜ້ົ້ມອອກ ຈ້ກ ຫ້ົ້ ແລະ ຍ້ມ້ດ້ວຍຄ້ານ້ດ້ໃຈ.

ແຕ່ຖ້ານ້ົ້ ຂ້ອຍບ່ໍ້ເຫ້ນເຫ້ນແລະຂ້ານ້ແມ່ງສາບ ລ້ານ້ົ້ກໍ່ຈະ-

ນອນບໍ່ຫລັບ, ແລະ ຕໍ່ວລາວຈະສົ່ນເຊັ້ນໄປຫມົດເມ່ຍ ມີສຽງ ດັ່ງຄ່ອຍໆ ທ່ານກາງຄວາມງຽບສະຫງັດຂອງຄ່ຳຄືນ, ແລວ ຂ່ອຍກໍ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງລາວອຸ່ມມາໃສ່ຫູເບົ້າໆ:

- "ມັນຢູ່ໃກ້ປະຕູຫັ້ນ...ບັດນີ້ມັນໄຕ່ມາກ່ອງຫ້ບແລ້ວ..."

- "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈ່ຶງຢ່ານແມ່ງສາບ ?"

- " ມັນມີປະໂຫຍດຫຍັງລະ ?" ລາວຕ່ອບດ້ວຍ ນ້ຳ ສຽງເອົ້າຈ່ຶງເອົ້າຈ່ຶງ. "ມັນມີແຕ່ໄຕ່ໄປມາທ່ໍ່ທ້ບໂຕຜ້ຈ່ຶງໄຮ! ພະຜູ້ເປັນເຈົ້ານ່ອບໜ້ານ້ທ່ີ່ໃຫ້ສັດໂລກແຕ່ລະໂຕແມ່ນແຕ່ໂຕ ທ່ີ່ ນ່ອຍທ່ີ່ສຸດ. ມີໂຕເມັ້ນ ສະແດ່ງວ່ານ້ຮ່ອນປຽກອຸ່ນ, ມີໂຕ ນ້ຮ່ອກສະແດ່ງວ່ານ້ຝ່ານ້ຮ່ອນເປ່ັ້ອນເປ່ັ, ມີໂຕເຫ້ົ່ານ ຢູ່ນ້ຳຮ່ວ ກ່ານ ເຈົ້ານ້ກໍ່ໜ່ານ ຄວ່ານ ວ່ານ ຈ່ຶ ໄຂ່ ໄດ້ ປ່ອ ຍ-ເວ້ົ່ານ ທ່ີ່ ນ້ກ່ານ ແຈ່ນ ແຈ່ງ ພຽງ ພ້ລະ ! ແຕ່ ສ້ຳ ລ້ ບ ແມ່ງ ສ່ານ ບ ນ ້ ມ ້ ໃ ຜ ຮ ູ ວ ່ ານ ຍ ອ ມ ລ ົ ດ ເດ ດ ອ ັ ນ ໃ ດ ແ ລ ະ ເ ພ ່ ອ ຈ ຸ ດ ປ ະ ສ ົ ງ ອ ັ ນ ໃ ດ ທ ່ ີ ມ ັ ນ ຖ ຸ ກ ສ ່ ົ ງ ມ ານ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໂ ລ ກ ?"

ດ້ົ່ງ ຕ ່ ົ ງ ຂ ະ ນ ະ ທ ່ ີ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ່ ານ ້ ່ ງ ຄ ຸ ກ ເ ຂ ່ ່ ານ ເ ວ ້ ່ ານ ລ ົ ມ ກ ັ ບ ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ ່ ານ ຢ ູ ່ , ພ ່ ີ ເ ຖ ້ ່ ານ ໄ ຂ ປ ະ ຕ ູ ເ ຂ ້ ່ ານ ມ ່ ານ ແ ລ ະ ຮ ້ ່ ອ ງ ສ ຽ ງ ແ ຫ ບ ໆ :

- "ແມ ເ ຖ ້ ່ ານ ! ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ ່ ານ ມ ່ ານ ຢ ່ ານ ແ ລ ອ . ໄ ຟ ໄ ຫ ມ ້ ເ ຮ ອ ນ !"

- "ບ ໍ ່ ! " ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ່ ານ ຮ ່ ອ ງ ຂ ້ ນ ແ ລ ອ ຜ ູ ້ ດ ລ ຸ ກ ທ ັ ນ ໃ ດ . ທ ັ ນ ໃ ດ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ່ ານ ແ ລ ະ ພ ່ ີ ເ ຖ ້ ່ ານ ຝ ່ ານ ຜ ່ ານ ກ ັ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ຍ ັ ງ ຫ ່ ອ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ; ຫ ່ ານ ຍ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ທ ່ ານ ກ ່ ານ ງ ຄ ່ ານ ວ ່ ານ ມ ັ ດ , ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ແ ຕ ່ ສ ຽ ງ ບ ່ ານ ດ ຶ ນ ບ ່ ານ ດ ຫ ນ ັ ກ ໆ ກ ະ ທ ບ ພ ມ .

- "ເອ້ຍເກເມຍເອີ້ຍ ເຕັຽບັກໜຸມລ້ຽງໄອ! ມາຕາ-ເລຍ ຣ້ບໜ່ຽງເຄ່ອງໃຫ້ເດ້ັກນ້ອຍ! ແມ່ເຖ້ຳຣ້ອງສັ່ງສຽງ ດັ່ງ ຫ້ັກແຫ້ນ.

- "ໂອ້ຍນໍ..." ພໍ່ເຖ້ຳຈົ່ມເຫ້ລ້ືອໃຈ.

ຂ້ອຍແລ່ນໄປ່ທ່ີເຮ້ືອນຄ້ົວ. ປ້ອງຢ້ຽມ ທ່ີ ໄຂ້ ອອກ ໄປ ຫ້ າ ເດ ່ ນ ຽ ງ ເ ຫ ້ ລ ້ ອ ມ ປ ານ ຄ ຳ , ແ ປ ວ ໄ ຟ ສ ີ ເ ຫ ້ ລ ້ ອ ງ ລ ານ ໄ ປ ທ ່ ີ ພ ້ ັ ມ . ລ ຽ ງ ຢ ານ ຶ ບ ເ ອ ົ ້ າ ເ ກ ຶ ບ ໂ ຍ ກ ສ ຸ ບ ຕ ິ ມ ໂ ດ ຄ ໄ ປ ໃ ສ ໄ ຟ ແ ລ ວ ກ ໍ ເ ຕ ັ ້ ມ ຄ ອ ງ ໆ ປ ານ ວ ່ າ ໄ ຟ ໄ ຫ ມ ້ ພ ົ ມ ຕ ິ ມ ລ າ ວ ທ ັ ້ ງ ຮ ຸ ່ ງ ວ ່ າ :

- "ມ ິ ໄ ຄ ໂ ລ ເ ປ ັ ້ ນ ຜ ູ ້ ງ ຸ ດ ! ເ ອ ົ ້ າ ໄ ຟ ໃ ສ ່ ແ ລ ວ ແ ລ ່ ນ ຫ ນ ີ ໄ ປ !

- "ນ ິ ດ ! ປ າ ກ ຫ ມ າ !" ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ເ ອ ົ ້ າ ທ ັ ້ ງ ຊ ຸ ກ ລ ຽ ງ ຢ ານ ຶ ບ ໄ ປ ທ ່ ີ ປ ະ ຕ ູ ແ ຮ ງ ໆ ຈ ົ ່ ມ ອ ່ າ ລ າ ວ ເ ກ ້ ອ ບ ລ ້ ົ ມ .

ຂ ້ ອ ຍ ແ ລ ່ ນ ຜ ່ ານ ປ ່ ອ ງ ຢ ້ ຽ ມ ແ ກ ່ ອ ທ ີ ່ ຫ ມ ອ ກ ຕ ິ ດ ເ ຕ ັ ້ ມ ໄ ປ ທ ້ ໍ ່ ແ ລ ະ ເ ຫ ັ ້ ນ ໄ ຟ ພ ວ ມ ໄ ຫ ມ ້ ຫ ລ ັ ງ ຄ າ ຣ ານ ຍ ອ ມ ສ ີ , ແ ປ ວ ໄ ຟ ແ ລ ບ ອ ອ ກ ຕ ານ ປ ະ ຕ ູ ທ ่ ີ ໄ ຂ ້ ອ ່ າ ຢ ู ่ ເ ປ ັ ້ ນ ອ ົ ບ ອ ່ າ ບ . ໄ ຟ ສ ี ແ ດ ງ ຣ ุ ่ ງ ອ ้ ี ຕ ่ ງ ໂ ດ ຍ ປ ່ າ ສ ะ ຈ ່ າ ກ ຄ ວ ັ ້ ນ ທ ่ ານ ກ ່ າ ງ ລ ່ າ ຕ ้ ອ ້ ນ ງ ຽ ບ ສ ะ ຫ ง ั ด . ม ้ ี ແ ຕ ສ ู ง ข ้ ึ ้ น ไ ป ใ ນ อ า ก า ศ ท ่ ี ำ ั ้ น ั ้ น จ ่ ง ม ี ค ว ั ้ น ไ ฟ ก ุ ม ป า ม ด ำ ม ก ส ี ด ำ แ ซ ล แ ต ่ บ ิ ด ั บ ง ุ ม ด า ว ท า ง ข ่ า ง ผ ่ อ ก ท ่ ี เ ป ็ น ค อ ง ส ี ด ำ เ ง ิ ม ย า ว ย ื ด อ ย ู ่ ท ้ ิ ง ฟ ้ า . ห ิ ม ะ เ ป ็ น ส ี แ ด ง ร อ ม ๆ ย อ ม แ ส ง ส ะ ท ้ อ ม ข อ ง แ ป ว ไ ฟ . ฝ า เ ร ื อ น ส ั ่ น ส ะ เ ท ื อ น แ ล ะ โ ง น เ ง ่ น ค ื ด ั ง ถ ุ ก ต ี ง ู ก ใ ห ้ ง ร ว ไ ป ท า แ จ ด ำ ม ่ ี บ อ ม ท ่ ี ไ ฟ พ อ ม ไ ห ม ้ ล ุ ก อ ็ บ อ า บ ย ู . แ ป ว ไ ฟ ล อ ม ไ ห ม ้ ต า ม ฝ า เ ร ื อ น แ ล ะ พ ุ ง อ อ ก ต า ม ป ่ อ ง อ า ก ะ ท ม า ด ใ ห ย ่ า ง ร อ ม แ ร ง . ย ู ่ ท ้ ิ ง ห ล ั ง ค า

ໄຟໄໝ້ແປ້ນແຫ້ງ ລຸກເປັນແປວສີແດງແລະສີທອງຢ່າງ ໄວວາ, ປ່ອງໄຟທີ່ດອຍດິນຈີ່ປະກົດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຄົ້ນຊຸດໂດຍມີ ຄວັນ ລອຍຂຶ້ນໄປ ເທິງອາກາດ. ແກ້ວປະຕູປ່ອງຢ້ຽມແຕກແຫ້ງ-ສ້ວງສຽງດັ່ງຄ່ອຍໆ; ໄຟລຸກເປັນແປວໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື່ອຍໆຈົນເບິ່ງຄ້າຍເປັນສິ່ງສະຫງ່າງາມດັ່ງດຽວກັບຮູບນັກບຸນຢູ່ໃນໂບດ ທີ່ດັ່ງຖືກຄວາມສົມໃຈຂອງຜູ້ຄົນເກີນກວ່າທີ່ຈະຫັກຫ້ານໃຈໄວ້ໄດ.

ຂ້ອຍເອົາສ້ອຍຂຶ້ນສັກປົກຫົວ ເສຍເກີບທີ່ແມ່ນຂອງຕົນເອງ ແລ້ວຍ່າງໄປທີ່ທາງເຂົ້າ, ເລີ່ຍໄປຮອດປະຕູເຂົ້າເຮືອນ . ຂ້ອຍຢຸດກັບທີ່ເພາະຕົກຄະມະ ຍອມແສງໄຟຮຸ່ງເຫລື້ອມ ຈົນ ຕ້ອງຫລັບຕາໄວ້, ຫົວຫູກໍໄດ້ຍິນສຽງຟົດສະນັ່ນດັ່ງມາຈາກ - ກອງໄຟ, ສຽງຮ້ອງຂອງພໍ່ຖ້າ ຂອງລຸງ ແລະ ອາວກຣົກ ທີ່ເປັນຮອມເປັນຣົມນຳແມ່ຖ້າ ຫົວເພາະແມ່ຖ້າເອົາຖົງ-ເປ້າປົກຫົວ, ເອົາຜ້າປົກຫລັງມານຸ່ງໂຕ ແລ້ວແລ່ນກົ້ງໄປ ທີ່ກອງໄຟທີ່ພວມລຸກອົບອ້າວຢູ່ທ້ວຮ້ອງວ່າ:

- "ຂ້ເຈ, ບັກອັບປີ ! ຂ້ເຈອຸ້ລະເບີ ! "

- "ກຣົກ ! ໄປຫາມລາວໄວ້ແມະ! "ພໍ່ຖ້າຮ້ອງຂຶ້ນ - "ລາວປ່ອງໄປແລ້ວນະ ! "

ແຕ່ແມ່ຖ້າກັບອອກມາກ່ອນ ຮ່າງກາຍເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວັນ ໄຟ, ຊຸ່ມໂຖແກ້ວໃສ່ມາດຈົນຫລັ່ງໂກ່ງ ຫົວແກ້ວຫົວໄປມ້າ.

- "ພໍ່ໄປເອົ້າມ້າອອກມາ "ລາວຮ້ອງສຽງແຫ້ບໆ ຍ້ອນ ໄອຫລາຍໂພດ. "ເອົ້າຍັ້ນມ້ອອກໃຫ້ແດ-ເຫັ້ນຕ້ວາໄຟ ພ້ອມ ໄຫ້ມ້ໂຕ້ຂ້ອຍ ?

ອ້າວກ໋ອກ໋ອ ຖ້ວຜ້າປູຫລ້ວງມ້າອອກຈາກບ່າແມ່ເຖ້ົ້າ, ຕ໋ມ້າກໍ່ຄ້ວ້າຈ້ບຂ້ວ້ານ ກ໋ມ້ລ້ວງຂ້ວ້ານເອ້ົ້າຫ໋ມ້ະ ສ້ານເຂ້ົ້າ ໄປ ທ້ວ້ງປ້ະຕ໋ໂຮ້ງຍ້ອມ້ສ໋ຫ໋ລ້ກເປ໋ນ້ໄຟຢູ໋. ລ້ວ້ງຂ້ອຍເຕ໋ນ້ໄປມ້າ ຢູ໋ ໃກ້ໆລ້ວ ສ້ວນ້ມ້ຈ້ບຂ້ວ້ານ້ໄອ; ພ໋ເຖ້ົ້າ ຕ໋ດ້ຕ້ານ້ແມ່ເຖ້ົ້າ ໄປ ຕ໋ດ້ໆ ຫ້ວ້ງເອ້ົ້າຫ໋ມ້ະໂຍນ້ໃສ່ລ້ວ. ແມ່ເຖ້ົ້າເອ້ົ້າແກ້ວ ໃສ້ ເຈ້ຍຝ້ົ້ງໄອ້ໃນ້ກ້ອງຫ໋ມ້ະ ແລ້ວແລ້ນ້ໄປໄຂ້ປ້ະຕ໋ໂຂ້ງ ກ໋ມ້ຫ້ວ ລ້ວ້ງຄ້ານ້ບ້ສ໋ຕ໋ມ້ທ໋ແລ້ນ້ມ້າຊ້ວ້ຍ.

- "ພ໋ມ້ອ້ງຫ້ວ້ງຫລ້ວ ມ້າປ້ອ້ງກ໋ນ້ເລ້ົ້າເຂ້ົ້າໄອ້! ຖ້ານ້ໄຟ ລ້ານ້ໃສ່ເລ້ົ້າເຂ້ົ້າ ແລ້ ຮ້ານ້ເຝ້ົ້ອ້ງແລ້ວ ເຮ້ອ້ມພ້ວ້ກ້ຊ້ວ້ຍ ກ໋ ຈ້ໄຫ໋ມ້ຫ໋ມ້ດ, ເຮ້ອ້ມພ້ວ້ກເຈ້ົ້າກ໋ຈ້ໄຫ໋ມ້ຄ໋ນ້ມ. ມ້າ ຫ້ລ້ວ້ງ ຄ້ານ້ລ້ວ້ງ ແລ້ ໂຍນ້ເຝ້ົ້ອ້ງລ້ວ້ງໄປໃນ້ສ້ວນ້ພ໋ມ! ກ້ຣ໋ກ້ຣ ສ້ານ້ຖ໋ ມ້ຈ້ອ໋ມ້ໄປສ໋ງໆ, ມ໋ນ້ຊ໋ມ້ປ້ະໂຫ້ຍ້ກ້ຫ໋ຍ້ງຢູ໋້ຫ໋ມ້ານ້ດ໋ມ? ຢູ໋້ດ ແລ້ນ ພ໋ມ້ແລ້ນ້ພ້ເຈ້ົ້າ ຢ໋ານ້ກ໋ນ, ເອ້ົ້າຊ້ວ້ານ້ເອ້ົ້າຊ້ວ້ານ້ໃຫ ເອ້ົ້າ ເຈ້ົ້າໄອ້ໆ. ພ໋ມ້ອ້ງຫ໋ຣ໋ກ້ແຜ້ວ້ງຫ້ວ້ງຫ້ລ້ວ ມ້າຮ້ວ້ມ້ກ໋ນ້ເຮ້ັ້ດ້ວ້ຽກ ເຈ້ົ້າ ແລ້ວ ພ້ະຜູ້້ເປ໋ນ້ເຈ້ົ້າກ໋ຈ້ະຊ້ວ້ຍພ້ວ້ກເຮ້ົ້າດ້ວ້ກ!"

ແມ່ເຖ້ົ້າ ກ໋ບ້ໄຟ ນ້ັ້ນ້ເປ໋ນ້ທ໋ສ໋ນ້ໃຈ ເຫ້ົ້າໆ ກ໋ນ້, ທ້ານ ກ້ວ ແສ້ງສ້ະທ້ອ້ວ ຂ້ອ້ງແປ້ວ ໄຟ ລ້ວ ເຄ້ລ້ອ້ນ ໄຫ້ວ ຄ໋ດ້ງ ເວ້ົ້າ ດ້ຳ ໆ ທ໋ສ໋ນ້ ລ້ະ ວ໋ນ້ ຢູ໋ ໄປ ມ້າ ໃນ ກ້ວ ເດ໋ນ້, ແລ້ນ ໄປ ມ້າ ຫ້ວ ພ້ກ ບ້ອ ນ, ເບ້ວ ພ້ກ ສ້ວ ພ້ກ ຢ້ວ, ແລ້ ບ້ອ ກ ພ້ກ ຄ໋ນ້ ໃຫ້ ເຮ້ັ້ດ ນ້ັ້ນ ເຮ້ັ້ດ ນ້ ນ.

ນ້ັ້ກ ຊ້ວ ຮ້ັ້ບ ແລ້ນ ຜູ້ ຖ ອ ອ ກ ໄປ ກ້ວ ເດ໋ນ້ ແລ້ ຍ໋ ກ ສ ອ ງ ຂ້ວ ຫ້ນ້ ອ ນ ໂດ້ຍ ນ້ ພ້ ເຖ້ົ້ ວ ອ ງ ນ້ັ້ ວ ຫ ຽ ນ ໄ ອ. ຕ ວ ອ ງ ນ້ັ້ ນ ສ້ ທ ອ ນ ແ ສ ງ ໄ ຟ ເ ປ ນ ສ ແ ດ ງ ໆ ເ ຫ ລ ອ ດ ໄ ປ ມ ວ, ນ້ັ້ ນ ທ ງ ດ ງ ແ ລ ະ ດ ດ

ເຕັ້ມຢູ່ບໍ່ເຊົ່າ ຈົນພໍ່ເຖົ້າໄດ້ປ່ອຍບ້ວງຫຽມແລ້ວຫລົກຫ່າງອອກ-ຈາກມັນໄກໆ.

- "ຈັບມັນໄວ້ ແມ ! " ພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງບອກ.

ແມ່ເຖົ້າໂດດເຂົ້າໄປໃກ້ໆຕົ້ນມ້າທີ່ພວມດິດເຕັ້ມຢູ່. ລາວຢົ້ມຈົ່ງໄດ ແຂມໄປທາງຫມາ. ມາຮອງຮົ້ມດ້ວຍອາກາມເສົ້າໂສກແລ້ວດອມຫົວລົງໄປຫາແມ່ເຖົ້າ ທັ້ງເຫລືອຕາໄປເບິ່ງ-ໄຟດ້ວຍອາກາມກະວົນກະວາຍ.

- "ຢ່າຊຸ່ຢາມ. " ແມ່ເຖົ້າເວົ້າສຽງດັ່ງຢູ່ໃນຮູຄໍ ທັ້ງເອົາມືຕົບຄໍ້ມ້າຄ່ອຍໆ ສ່ວນມືຈັບບ້ວງຫຽມໄວ້. "ມ໋ວຢາມກູຫມໍ ປະໃນເວລາຫຍ້ວຍາກັນດານ ຈົ່ງຊຸ່ຊົ້ມເບາະ, ບັກຫມູນ້ອຍ-ບາບຫມາ ! "

ເລ້ວບັກຫມູນ້ອຍ ຊຸ່ງໂຕຂອງມັນໃຫຍ່ກວ່າແມ່ເຖົ້າສາມເທ່ົ ກ້ຍ່າງມ້ຳຫລັງແມ່ເຖົ້າໄປຮອດປະຕູໂຂ່ງຢ່າງ ອາມ້ວມສ້ວມງ່າຍ. ມັນຫ້ວງດ້ວງສ້ວມຕາກໍ່ແມມເບ່ິ່ງຫມາແມ່ເຖົ້າທີ່ແດ່ງຮູນໆ.

ເອັ້ບເກ່ເມ້ຍ ພາເດັກນ້ອຍອອກຈາກເຮ່ືອນໄປ. ແຕ່ລະຄົນຖືກພັນດ້ວຍຜ້າຫຸ່ມຫນ໋ົ ຕົ້ນຕົ້ວ ແລະ ພ້ານ້ັ່ງສຽງອ໋ົກກະ ທ໋ົກເປ້ັນຕາຫນ້ວກຫູ.

- "ອ້ວ ອ້ວ ອ້ວ ອ້ວ ເຢ ອ໋ົ ຂ້ອຍຫ້ວອ້ວ ເລ້ັກໄຊ້ ! - ເຕ້ັມ ມ້ວ ! " ລ້ວ ເຮ ຽ ບ ອ ກ.

- "ໄປ ແມ ໄປ ແມ ! " ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າຫ້ວຍ ມ໋ົ ບ ອ ກ ໃ ຫ້ - ອອກໄປ, ຂະນະ ເ ຮ ຽ ບ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ຂ ້ ອ ຍ ລ ້ ຽ ກ ອ ງ ຮ ້ ມ ໃ ດ ເ ພ າ ະ ຢ ້ ວ ມ

ວ່າ ເອັບເກເມຍ ຈະເອົາຂ້ອຍອອກໄປຄົ້ນ.

ຫລັງຄາຂອງຮ້ານຍ້ອມສີພັ່ງລົ່ງ, ຄວັນລອຍຂຶ້ນ ເໜືອ-ຂຸາກໄມ້ກອມ ຂຶ້ງໄຫ້ມເປັນຖ່ານໄຟແດງ ຕັດກັບທອງຟ້າ. ຢູ່ຂ້າງໃນ ເກີດຟູໄຟແຕກສຽງດັ່ງສະນັ່ນ ເປັນສີແດງຂຽວແລະຟ້າ ກະຈາຍອອກມາຮອດເດ່ນ, ຕົກໃສ່ຜູ້ຄົນທີ່ພະຍາຍາມຄັບມອດໄຟມະຫ້ານີ້ຢູ່ດ້ວຍກາມສາດຫ້ມະເຂົ້າໃສ. ຫ້ມ້ຳສີ - ຮ້ອນຟົດຢ່າງແຮງ, ອາຍນ້ຳຮ້ອນແລະຄວັນເຂ້ມເປັນຄ້ອມເຝ້ອ ແລະ ກະຈາຍກ້ນປະຫລາດໄປທ່ົ່ວເດ່ນ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນນ້ຳຕາອອກ. ຂ້ອຍຄານອອກຈາກກອງເຂ້ມໃດ ແລະ ໄປຢຸດຢູ່ປ່ອຍຕ້ນແມ່ເຖ້ົ້າ.

- "ໄປໄກໆ! " ລາວຮ້ອງບອກ "ໂຕຊຸ່ມ້ອັ້ຍ ໃດ ຈ້ົ້ວຫ້ມ້ອຍ, ໄປໄກໆ!"

ຄົນຂ້ົ້ມ້າຄົນຫ້ມ້ົ່ງ ໃສ່ຫ້ມວກເຫລັກມ້ີຫ້ອມ ຂ້ົ້ມ້າຫ້ນ້ເຂ້ົ້າມາໃນເດ່ນ. ມ້າຂອງລາວສ້ີແດ້ງ ແລະ ປ້ກມ້ານ້ີ້ໂປ້ຟ້ມ ຟ້ົ່ງວ ເຕ້ນໄປຫ້ມ້ົ່ເ. ລາວເວ້ົ້ອກໄມ້ແສ້ຍ້ນຫ້ົ່ງຮ້ອງສຽງມາບ້ອ້ວ່າ:

- "ຍະບ້ອນແມ ! "

ສຽງລະຄ້ົ່ງນ້ອຍອ້ນ້ນ້ອນຫ້ຼ້ົ່ງຂ້ນ ແລ້ວຫ້ຼ້ົ່ມ້ານ້ົ່ງ ທ້ົ່ ວ້ົ່ເງ້ົ່ານ້ົ່ງ ຄ້ົ່ງ້ນ້ຼ. ແມ່ເຖ້ົ້ານ້ຼ້ົ່ງຫ້ລັງຂ້ອຍໄປທ້ົ່ປ່ະຕ້ໂຂ້ົ່ງ:

- "ໄຄ້ຍ້ນແມ່ເຖ້ົ້າເວ້ົ້ານ້ ?ໄປໄກໆ!"

ໃນເວລານ້ ເປັນໄປ້ນ້ໄຄ້ທ້ົ່ຈະນ້ເຊ້ອຟ້ັ່ງແມ່ເຖ້ົ້າ. ຂ້ອຍເຂ້ົ້າໄປໃນເຮ້ອນຄ້ົ່ວ ແລະ ໄປຢ້ນຢ້ປ້ອ່ົ່ຍຮ້ມອ້ກເທ້ົ່ອໃຫ້ມ, ແຕ່ເງ້ົ່າດ້ົ່ໆຂອ່ົ່ງຜູ້້ຄ້ນ້ຈ້ານ້ອນຫລ່ານ້ນ້ດ້ນ້ົ່ງ, ຂ້ອຍເລ້ຍເນ້ົ່ງ

ບໍ່ເຫັນໄຟ. ສ່ວນຮ່ອທ່ຽງເຫັນແມ່ນໝອກທອງທີ່ເຫລືອມ - ມ່ານແມບ ທາມກາງໝູ່ກ່ອມ ແລະໝອກແກ້ບສີ່ຄ່ຳໆ.

ເພິ່ນຄັບມອດໄຟໄດ້ຢ່າງໄວ່ວາ ໂດຍການສີດນ້ຳໃສ່ແລະໃຊ້ສ່ວງຂອງທຸບຕີ. ຕ່ຳຫລວດໄລ່ຜູ້ຄົນໃຫ້ໜີໄປ, ສ່ວນແມ - ເຖ້ົາເຂ້ົາມາໃນເຮືອນຄົວ.

- "ແມ່ນໃຜຢູ່ນ້ໍ ? ຫລ້ານ້ອ ? ບໍ່ທັນຫລັບປ່ານນ້ໍ ? ຢ່ານ້ອ ? ຢ່າຢູ່ຢ່ານ, ບັດນ້ີມອດໝົດແລ້ວ."

ລາວນ້ັ່ງລົງຂ້າງຂ້ອຍແລ້ວໂຍນໃຫ້ຕ້ວ່ອເດ້ືອງໄປມາ, ບໍ່ປ່ານບໍ່ເວ້ົາຫຍ້ັງ. ເປ້ັນເລ້ືອງທ້ີ່ໜ້ານ້ັ່ງຄິດຄ່ຳຄ້ືນນ້ັ້ນສະຫ້ງ່ຽບໄດ້ກັບຄ້ືນມາອ້ກເທ້ືອໜ້ັ່ງ, ແຕ່ພ້ອມດຽວກ້ັນ ຂ້ອຍກ ຮູ້ສ້ກເສ້ຍດ່ວ່ໄຟໄໝ້ໄດ້ຢູ່ຕ້ລ້ງແລ້ວ.

ພ່ເຖ້ົາໂປ່ໂລ່ໜ້ານ້ັ່ງເຂ້ົາມາທ້ີ່ປ່ະຕູ ແລະ ຮ້ອງຖ່ານ:

- "ແມ່ນ້ອ ?"

- "ເຮ້ ?"

- "ຖ້ກໄຟໄໝ້ນ້ັ້ນ ?"

- "ບ່ໍ ບ່ໍ ນ້ັ້ນຫ້ຍ້ງຫ່ລ່ຍດອກ."

ພ່ເຖ້ົາຍ້ກໄມ້ອ້ກໄຟ, ແສ່ງໄຟສ້ີ່ຟ້າຈ່ານ້ັ້ນ ກ ຮ້ອງເຫ້ັນ-ໃບ ໜ້ານ້ັ້ນກ ເອ້ົາເລ້ືອງຂ້ອງລ່ວ ທ້ັ່ງເປ້ືອມເປ້ັ່ໄປ ດ່ວ່ເຫ້ືອ. ລ່ວໄຕ ຮ່ມທ້ີ່ຕ້ັ່ງຢູ່ໂຕະແລ້ວໂຍ ຕ້ອລ້ົ່ງນ້ັ່ງຂ້ານ ແມ່ເຖ້ົາ.

- "ເຈ້ົ້າຄ່ອມ ອ້ານ້ໍ." ແມ່ເຖ້ົ້ານ. ຕ້ອລ່ວເອ້ົ ກ ເຕ້ັ່ມໄປດ່ວ່ເຫ້ືອ ແລະ ມ້ກ ອ້ັ່ໄຟ.

- "ບາງເທື່ອພະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍກະລຸນາປາມິເຈົ້າ. ພະອົງປັນສະຕິປັນຍາໃຫ້ເຈົ້າຫລາຍ."

ພໍ່ເຖົ້າລູບບ່າແມ່ເຖົ້າແລວເວົ້າເສັ້ນດ້ວຍໃບໜ້າຍ້ມໆ.

- "ພຽງອ່ໍ້ອໄລຍະເວລາສັ້ນໆດອກລະ, ແຕ່ແມ່ວໃດ ກໍ ຕາມ ພະອົງກໍ່ຍັງປັນໃຫ້ຢູ່."

ແມ່ເຖົ້າຫ້ວເຂ ແລະ ພວມຈະເວົ້າອັນໃດອັນໜ່ຶ່ງ ອອກ ໄປ ແຕ່ພໍ່ເຖົ້າເຮັດຕາຂຽວໃສ່.

- "ຈ້ຳເປັນຕ້ອງໄລ່ກ໋ອກ໋ອໜ່ ຫ້ວໜ່ົດແມ່ນ ຍອມຄວາມ ເລ່ມເລ້ຍອງລາວ. ຄົນຜູ້ໜ່ົດເທື່ອໜ່ົດແຮງແລ້ວ. ຢ່ານ໊ົບ ເຫ້ວກຫ້ວາກ໋ັນ ນ້ົ່ງໃຫ້ຢູ່ລະບຽງຫນ້າບ້ານຜູ້ນ. ເຈົ້າໄປຫ້ ມ໋ັນແດ໋ກ໋ດ ."

ແມ່ເຖົ້າລຸກຂ້ນແລວອອກໄປ ນ້ົ່ງເບ້ອງໜ້ົ່ງຊູ້ຂ້ນ ແລະ ເປ່ົ່ານ້ວນ້ວະນ້ະຫ້ລາວ່ຽງໄປ.

- "ເຫ້ັນໜ່ົດຕ້ວ່ໄຟໃຫ້ນ ແຕ່ທ່ຳ້ອ໋ດເລ້ຍ້ບ໋ ?" ພໍ່ເຖົ້າ ຖ້ານ້ວຍ ໂດ້ຍ ທ້ບ ຫ ລ ຽ ວ ມ ່ ຳ ເ ບ ່ ງ ້ ວ ຍ ເ ລ ້ ຍ . "ໂ ຕ ໍ ດ ່ ວ ່ ຳ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ ຳ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ້ ວ ໃ ດ ຣ ? ຢ ່ ຳ ລ ້ ມ ້ ວ ່ ຳ ລ ່ ວ ດ ເ ຖ ົ ້ ຳ ແ ລ ວ ຜ ່ ຳ ນ ້ ວ ໍ ດ ມ ່ ຳ ຢ ່ ຳ ງ ຫ ້ ນ ໍ ກ ຫ ້ ວ ງ ເ ຫ ້ ັ ນ ຕ ້ ວ ່ ຳ !"

ລ ່ ວ ໍ ້ ມ ລ ່ ງ ແ ລ ະ ້ ມ ດ ໄ ປ ດ ້ ນ ເ ຕ ້ ບ . ຕ ້ ມ ່ ຳ ລ ່ ວ ດ ່ ງ ້ ຍ ້ ້ ນ ແ ລ ະ ້ ັ ກ ສ ້ ້ ນ ທ ຽ ນ ໄ ້ ພ ້ ວ ນ ້ ັ ງ ເ ້ ຍ ປ ່ ຳ ກ ຖ ່ ຳ ນ ້ ວ ຍ :

- "ໂ ຕ ້ ຍ ່ ຳ ນ ້ ໍ ?"
- "ໍ ."
- "ດ ່ ລ ະ , ້ ນ ໍ ຫ ້ ຍ ່ ງ ້ ທ ່ ຈ ະ ໄ ປ ້ ຍ ່ ຳ ນ ."

ลาวแก้เสื้อออกถอยอามามมีต่าง และ ย่างไป ที่อ่างม้ำยู่แจฝา.

- "โลเลแท้ๆ เกิดไฟไหม้จั่งซี้." ลาวจ่มสยงถัง ท้าวซ้บต่ม. "ใผก้ตามอ่างเธ้ดไฟไหมเธ่อมมีมถอม ถุกขยมต้ยู่กางเถ่มให้ปะอาอุ่มเบ่ว เพาะเป้มถ่มถ่อย หล่เป้มผู้ธาย ! ตองเธ้ดจั่งอั้นกับถ่มพอกู้ มีมจ่างอุ่บเกิดไฟไหม้ถ่มอีกจักเท่อ !...ไปมอมทะแม! มีงเธ้ดหยังยู่ซ้ม ?"

ขอยลูกอ้ม แล้วเอ้าไปมอม, แต่มอมบ่หลับเลียตะหลอกถ่มมีม. พ่แต้ลืมต้อลืงมอม ก้มีสยงธองของถ่มถังอ้ม ขอยเลียลูกแลอแลมไปที่เธ่อมถือ และ พ่บ พ่ถ้าย้มยู่กางหอง. ลาวบ่นูงเสื่อมจับหรมสั่มย้กๆยู่. ลาวยำยูบอมเกิ่า และ เว้ายุถ่มถรอ:

- "แม่, ยากับ, แมมหยังซ้ม ?"

ขอยเต้มอ้มไปเท้งเต้าก่ และ ไปลี้ยู่แจฝา. พายในเธ่อมถอามอกกะทะเกิดอ้มมาอก ถังถรอซ้บ ตอมเกิดไฟไหม้. สยงธองถางถังเป้มจ้างหอะกะท้บใส่ ฝา และ เผถามเธ่อม แธงอ้มเลอยๆ. พ่ถ้า และ ลูงพาซ้มแลมยู่ไปมาถ่างผ้บา, แม่ถ้าจ้งธองไลให้ ท้าวสองออกไป. กธกธ เอ้าฟ้มใส่เต้าสยงถังแธงๆ และเอ้ามำใส่หม้ากาเต้ม แลอ่ายางหลิบไปหลิบมายู่ ในเธ่อมถือ ท้าวิกหื่อยู่ถ้มถรอถ่างฮูถยู่ อาสตราถาม.

- "ດ້ງໄຟໃຫ້ລູກຢູ່ເລີຍໆ! " ແມ່ເຖົ້າສັ່ງ.

ກຣົກຣ ປົ້ມຂົ້ມເທົ່ງເຕົ້າກໍ່ເພື່ອເອົ້າຝອຍອອຍໄຟ ເລີຍ-ລຸມ ກັບຕົ້ມຂ້ອຍ ແລ້ວກໍ່ຫລົ້ງຮອງຂົ້ມແຮງໆ.

- "ແມ່ນໃຜຫົ້ ? ຕາຍກ້ົ ! ຈົ້ມຢ່ານຫົ້ດ. ມັກ ຢູ່ແຕ່ບ້ອມບໍ່ຄ້ອມຊຸ່ຢູ່ເວ້ຍໂຕນະ !"

- "ມ໊ດຫຍັ້ງຂົ້ນ ?"

- "ປ່ານາຕາເລີຍ ອອກລູກ. "ລາວຕອບສຽງທ້ໍ່ມະ-ດາຫ້ົ່ງໂດດລົ້ງພົ້ມ.

ຂ້ອຍຈ່ໄດ້ວ່າ ເມ້ຂ້ອຍບ໊ຮ້ອງຄ໊ແມ້ົ ເວລາລາວ ອອກ ມ້ອງຊ່າຍ້ອຍ.

ເມ້ ກຣົກຣ ດ້ງໄຟໃສ່ເຕົ້າແລ້ວ ລາວປົ້ມຂົ້ມມາຫ່າ ແລ້ວຈ້ບກ້ອກທ໊ເຮ໊ດເວ້ຍດ້ມເຜ່າ້ອກຈ່ກຖ້ງເສ້ອ.

- "ຕ້ງຕົ້ມສູ້ບກ້ອກເພ້ອຊ້ວຍປົ້ມປ້ວຕ່ໃຫ້ເຊ້ົ່າເປັ້ ປ໊ກ ກ໊ະຕ໊." ລາວເວ້ົ່າຫ້ົ່ງເອ້ົ່າກ້ອກໃຫ້ຂ້ອຍເບ໋ົ່ງ "ແມ່ເຖ້ົ່າບ້ອກ ໃຫ້ໃຊ້ຢ່ານ້ົ ດແຕ່ຂ້ອຍເຊ້ອ່ົ່ານ້ົ ສູ້ບກ້ອກ ດ໊ອ່ົ່າ."

ລາວນ້ົ່ງ ຍ້ອມ ຂ່ານ້ົ ເຕົ້າກໍ່ ຕ່ານ ເມ້ເບ໋ົ່ງ ແສ ທ ຮ້ ພ ຣ ບ ຣ, ຫ ແລ ແກ້ມ ປ ດ ເປ ້ ມ ໄ ປ ດ ຍ ຂ ຫ ມ ຫ ,
ເ ້ ກໍ ຂ ດ ຈ ຫ ລ ຣ ວ ຫ ຖ ຂ ໃ ຍ ປ ມ ວ ແ ບ ຖ ໄ .
ແ ວ ແ ມ ຕ ດ ຳ ເ ຍ ງ ຫ ງ ແ ກ ແ ລ ຕ ມ ອ ກ ຄ ງ ຫ ງ
ແ ລ ດ ງ ຈ ຫ ລ ຣ ວ ຫ ຖ ຕ ປ ຣ ກ ແ ລ ແ ວ ງ ໆ ຄ ດ ງ ເ ປ ນ
ບ ດ ຜ .

ລາວເວ້ົ່າໃບ່ານ້ົ ຍ ດ ໃ ສ ກ ອ ກ ທ ້ ງ ຟ ງ ສ ຽ ງ ໂ ອ ຍ ຕ ງ ຂ ອ ງ

ປາ ມາຕາເລຍ ໄປ ແລ້ວກໍ່ຈົ່ມພຸມພໍາຢູ່ຄົນດຽວຄ໌ດ່ງຄົນເມົ້າ ເຫລ້ຍ.

- "ແມ່ເຖົ້ານ໋ອ໋ານ໋ຖຶກໄຟໄຫມ້ແຕ່ໃດ້ຫ້ມ. ລາວຊ໋ ເຮ້ດ ແນວໃດຊ໋ວຍປາ ເອ໋າລູກອອກ ? ໄດ້ຍິນຕ໋ວ ປ໋ານ ຕ໋ານ ໂອຍ໋ງຢູ່ຫ້ມ. ລາວເລ໋ມເຈ້ບທ໋ອ໋ງຕ໋ອມໄຟເລ໋ມໄຫ້ມ- ເຈ້ບ ຈົນລ໋ມຢ໋ານ...ເຫ້ມ ບ໋ ອ໋ານ້ມຍ໋ານ໋ສ໋ໍາໃດໃນ໋ານ໋ເອ໋ າ ແອ ນ໋ອຍອອກມ໋ານ໋ສູ່ໂລ໋ກ, ແຕ່ປ໋ານ້ມ້ນ໋ກ້ຍ໋ງບ໋ມ໋ຜູ້ໃດໃຫ້ຄ໋ວ ານ໋ເຄ໋ ານ ລ້ບນ້ບຖ໋ແມ່ຍ໋ງ. ຢ໋ານ໋ລ໋ມ໋ວ ານ ຕ໋ອ໋ງນ້ບຖ໋ແມ່ຍ໋ງ-ແມ່ຂ໋ອ໋ງລູກ ໆ ຫ້ມລ໋ະ !"

ຂ໋ອຍເຊ໋ອ໋ບຫ້ລ້ບໄປ, ແຕ່ກ໋ໍຫ້ລ້ບ໋ງ໋ຕ໋ມ໋ງ ຍ໋ອ໋ມຄ໋ວ ານ ສ໋ມ ລ໋ະວ໋ມພ໋ານ ໃນ ເຮ໋ອ໋ມ ມ໋ສ໋ຽ໋ງອ້ກປ໋ະຕູ, ສ໋ຽ໋ງລ໋ງມ໋ໄ ຄ ໂລ ຮ໋ອ໋ງ ຄ໋ວ ານ ອ໋ານ໋ານ ເມ໋ົ ານ ເຫ້ລ້ ານ, ແລ໋ະ ຄ໋ໍ ເອ໋ ານ ແປ ກ ປ໋ະ ຫ ລ ານ ຄ້ ງ ມ ານ ເອ໋ ານ ຫ ູ:

- "ໄປ ຮ໋ອ໋ງ ເພ໋ ມ ໄ ຂ ປ໋ະ ຕ ູ ສ ກ ສ ດ ໃ ຫ ຢ ູ ວ ດ ພ ມ !"

- "ເອ໋ານ ນ ໍ ມ ນ ເຫ ລ ານ ແ ລ ະ ຂ ຫ ມ ຫ ມ ປ ະ ສ ມ ກ ນ ແ ລ ວ ເ ອ ໍ ານ ໃ ຫ ລ ານ ວ : ນ ໍ ານ ມ ນ ເ ອ ໋ ງ ຈ ອ ກ ເ ຫ ລ ານ ເ ອ ໋ ງ ຈ ອ ກ ແ ລ ະ ຂ ໋ ຫ ມ ຫ ມ ບ ວ ຫ ໋ ງ."

- "ໃ ຫ ຂ ອ ຍ ເ ບ ໋ ງ ແ ດ" ລ ງ ມ ໄ ຄ ໂ ລ ເ ອ ໍ ານ ລ ໍ ໄ ລ.

ລ ງ ມ ້ ງ ານ ຈ ານ ຢ ູ ກ ບ ພ ມ ຖ ມ ນ ໍ ລ ານ ຍ ແ ລ ະ ເ ອ ໍ ານ ກ ໍ ປ ນ ຕ ພ ມ ຢ ູ. ອ ານ ຍ ຮ ອ ມ ເ ທ ງ ເ ຕ ໍ ານ ກ ໋ ເ ຖ ງ ຂ ຄ ທ ບ ອ ານ ຄ ທ ມ ຢ ູ ໄ ດ ຂ ອ ຍ ຈ ງ- ລ ງ ມ ານ, ແ ຕ ຂ ະ ນ ະ ທ ຍ ານ ງ ກ ານ ຍ ລ ງ ນ ມ ລ ງ ເ ລ ຍ ຄ ານ ຈ ບ ຂ ານ ຂ ອ ຍ ຖ ກ ຈ ມ ຂ ອ ຍ ລ ມ ຕ ງ ລ ງ ທ ອ ຟ ານ ກ ບ ພ ມ.

- "ผ้า !" ຂ້ອຍຮ້ອງ.

ລາວເຕັ້ນອ້ົມຢ້ົມ ຄ່ອາຈັບຂ້ອຍຊູ້ມ້ົວຮ້ອງແຮງໆ:

- "ກູ້ຊ້ັບ້ົງຝາດໃສ່ເຕ້ົາກ້ໍ່ໃດ!"

ເມ້ືອຂ້ອຍຮູ້ເມ້ືອຄ່ືງ ກ້ໍ່ພ້ົບຕ້ົນເອງນ້ອນແນບຫ້ົວເຂ້ົ່າ ພ້ໍ່ເຖ້ົາຢູ່ ໃນ້ຫ້ອງໃຫ້ຍ, ພ້ໍ່ເຖ້ົານ້ົ່ງຢູ່ແຈ້ທ້ົ່ມຮູ້ບ້ັກ້ນ ພ້ອມ ໄກ້ວ້ຂ້ອຍຢູ່ໄປ້ມາ ສ້ອນຕາແມ້ມ້ເບ້ົ່ງເພ້ດາມ ຫ້ົ່ງຈ້ົ່ມພຸ້ມພ້ໍາ:

- "ບ້ໍ່ມ້ີການ້ໃຫ້ອ້ະໄພແກ້ພ້ວກເຮ້ົາເລ້ີຍ, ບ້ໍ່ມ້ີ້ໃຜ້ັກ້ົ່ມ ໃນ້ຈ້ໍານ້ອນພ້ວກເຮ້ົາຫ້ົ່ງໜ້ົດ."

ໂດມສ້ໍາລ້ັບຮູ້ບ້ັກ້ນ ໄຕ້ຮ້ວ້ອ້ງ້ຕ້ົ່ງຢູ່ຊຸ້້ຫ້ົ່ວພ້ໍ່ເຖ້ົາ, ທ້ຽນ ໄຂ ເຫ້ລ້ັ້ມໜ້ົ່ງ ໄຕ້ຮ້ວ້ຢູ່ເທ້ົ່ງ ໂຕະ ກ້ົ່ງຫ້ອງ, ຂ້ະນ້ະ ດ້ຽວ ກ້ັ້ນ ຄ້ວ້ານ້ສ້ະຫ້ວ້ານ້ພ້ໍ້ມ້ົ່ວ້ໆຂ້ອ້ງ້ຍ້ານ້ເຊ້ົ້ານ້ໃ້ນ້ລ້ະ ດູ້ ຫ້ານ້ ກ້ໍ ຜ້ານ້ປ້ອ້ງ້ຢູ້່ມ້ເ້ຂ້ານ້ານ້.

- "ເ້ຈ້ັບ້ບ້ອ້ນ້ໃ້ດ?" ພ້ໍ່ເຖ້ົ້ານ້ກ້ໍ່ມ້ລ້ົ້ງ້ແ້ລ້ວ້ຖ້ານ້.

ຂ້ອ້ຍ້ເ້ຈ້ັບ້ໄປ້ຫ້ົ່ວ້ໜ້ົ້ານ້ບ້ອ້ນ, ຫ້ົ່ວ້ປ້ຽ້ກ້ອ້ອ້ຍ້ຍ້ອ້ບ, ຕ້ົ່ມ ຕ້ົ່ວ ໜ້ັ້ກ້ປ້ານ້ກ້ົ່ວ, ແ້ຕ້ອ້ານ້ຂ້ອ້ຍ້ບ້ໍ່ຢ້ານ້ກ້ເ້ວ້ົ້ານ້ຮ້ອ້ດ້ເ້ລ້ີ້ຍ-ໜູ້້ກ້ສ້ົ່ງ ໜູ້້ກ ຢ້ານ້ງ້ອ້ອ້ມ້ຕ້ົ່ວ້ຂ້ອ້ຍ້ລ້ອ້ນ້ແ້ຕ້ແ້ປ້ກ້ປ້ະ ຫ້ລ້ານ້ດ. ຜູ້້ລ້ົ້ມ້ຫ້ົ່ຂ້ອ້ຍ້ບ້ໍ່ເ້ຄ້ີ້ຍ ເ້ຫ້ັ້ມ້ານ້ກ້ອ້ມ ພ້ານ້ກ້ັ້ນ້ນ້ົ້ງ້ຕ້ົ່ງ້ອ້ເ້ກ້ອ້ບ້ບ້ໍ່ເ້ຫ້ລ້ອ້ຈ້ັ້ກ້ຫ້ນ້ອ້ຍ- ມ້ີ້ພ້ະ ບ້ານ້ດ້ຫ້ລ້ອ້ງ້ໃ້ນ້ຊຸ້້ດ້ສ້ົ້ມ້ອ້ງ້ອ້ົ້ງ້ຫ້ົ້ງ, ຜູ້້ເ້ຖ້ົ້ານ້ພ້ົ້ມ້ສ້ົ້ກ້ອ້ກ້ເ້ລ້ົ້ານ້ ລ້ົ້ມ ຫ້ົ້ງ ໃ້ສ້ແ້ອ້ມ້ຕ້ານ້ ແ້ລ້ະ ໃ້ສ້ເ້ຄ້ອ້ງ ແ້ບ້ບ້ຫ້ະ ຫ້ານ້ມ, ແ້ລ້ະ ອ້ກ ຫ້ລ້ານ້ຍ້ໆ ລ້ົ້ມ. ຫ້ັ້ງ ຫ້ົ້ດ້ພ້ານ້ກ້ັ້ນ້ນ້ົ້ງ ບ້ໍ່ເ້ຫ້ນ້ົ້ງ ບ້ໍ່ຕ້ົ້ງ ລ້ົ້ດ້ງ ໜູ້້ກ້ກ້ະ ຕ້ານ້-ໄ້ມ້, ຄ້ອ້ງ ຄ້ອ້ຍ ຄ້ວ້ຍ ອ້ານ້ກ້ານ້ ເ້ຢ້ັ້ມ ຊ້ານ້ ຂ້ະ ນ້ະ ທ້ົ່ ຟ້ັ້ງ ສ້ຽ້ງ ນ້ໍ້ ໄ້ຫ້ລ ຢູ້ ຍ້ອ້ມ ໃ້ຄ ບ້ອ້ມ ຫ້ົ້ງ ທ້ົ່ ໃ້ກ້ໆ ຢ້ານ້ ໃ້ຈ ຈ້ົ້ດ້ຈ. ລ້ວ້ຍ ຢ້ານ້ ກ້ົ້ບ ຢ້ົ້ມ ເ້ອ້ົ້ານ້ ມ້

ໄຄ່ອຫລ້ວ ຢູ່ທ່ວ.

- "ນ່ ຢາກ໊ບເອົ້ານ້ມໄປນອນຕຽງໄປ." ພ່ເຖ້ຳບອກ.

ລຸງເອ໋ານ້ບອກໃຫ້ຍອຍເຂ້ົ້າໄປຫາ ແລ້ວພວກເຮ໋ານ້ຳ ຄ່ອຍ ປ່ອງໄປ້ທ້ອງແມ່ເຖ້ຳ. ເມ່ືອຍອຍຄານ້ມ້ເທ໋ງຕຽງ ລຸງອຸ໋້ມ ບອກວ່ າ :

- "ປ້ານ້ຕ່ານ້ເລ້ຍ ຕ່ານ້ແລ້ວເດ."

ເລ້ຍງ ນ້ ນ້ ເຮ້ັດໃຫ້ຍອຍ ຕ໋ນ ຕ໋ກໃຈເລ້ຍ-ທ້ັງ ນ້ ເພ່ະ ເທ໋ງ ສ໋ນຄວນ ທ່ ປ່ານ້ ນ ປ່ະກ໊ດຕ໋ວໃຫ້ເຕ໋ນ, ປ່ານ້ ນ ເອ໋ານ້ມ່ານ້ໃນເຮ້ອນຄ໋ວ ແລ່ະ ນ ນ້ ມ່ານ້ ຮ່ອມ ໂຕ່ະ ໃນ ເວ ລ່ ນ ທ ເອ໋ ້ ຳ.

- "ແມ່ເຖ້ຳເດ ?"

- "ຢ່ ນ ້ ຸ ມ." ລຸງ ຕ ອ ບ ໂ ດ ຍ ໃ ຊ ້ ນ ້ ຸ ້ ບ ອ ກ ແ ລ ້ ວ ລ ່ ຳ ຄ ່ ອ ຍ ປ ່ ອ ງ ຕ ໋ ນ ເ ບ ້ ່ ຳ ອ ອ ກ ໄ ປ ຄ ້ ັ ນ ັ ບ ຕ ອ ນ ເ ອ ົ ້ ່ ຳ ນ ່ ຳ.

ຂ ອ ຍ ນ ອ ນ ຢ ່ ຕ ຽ ງ ເ ບ ້ ່ ງ ໄ ປ ່ ນ ່ ຳ ອ ອ ນ ໂ ຕ . ໃ ບ ຫ ້ ນ ່ ຳ ຄ ້ ັ ນ ແ ລ ະ ນ ້ ຸ ດ ບ ອ ດ ຈ ຳ ນ ວ ນ ຫ ລ ່ ຳ ຍ ປ ່ ະ ກ ້ ດ ແ ບ ບ ຕ ິ ດ ຢ ່ ູ ທ ້ ່ ປ ່ ອ ງ ຢ ່ ຽ ມ ແ ກ ວ . ເ ຄ ຍ ງ ນ ຸ ງ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ຳ ທ ອ ຍ ຢ ່ ູ ເ ຫ ນ ້ ອ ຫ ້ ບ ແ ຈ ຝ ່ ຳ - ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ດ ິ , ແ ຕ ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ວ ່ ຳ ເ ຄ ຍ ງ ນ ຸ ງ ເ ຫ ລ ່ ຳ ນ ້ ປ ່ ະ ກ ້ ດ ເ ຄ ລ ່ ງ ນ ້ ຊ ວ ດ ທ ້ ພ ອ ມ - ເ ຫ ນ ້ ງ ຕ ່ ງ , ຂ ອ ຍ ເ ອ ົ ້ ່ ຳ ຫ ນ ອ ນ ປ ຸ ກ ທ ້ ວ ຕ ່ ຳ ເ ບ ອ ງ ຫ ນ ້ ງ ແ ນ ມ ໄ ປ ທ ່ ປ ່ ະ ຕ ູ , ຄ ິ ດ ຢ ່ ຳ ກ ໂ ດ ເ ລ ່ ງ ຕ ຽ ງ ແ ລ ວ ແ ລ ່ ນ ຫ ນ ່ ໄ ປ ແ ທ ໆ . ພ ່ ຳ - ໃ ນ ຫ ອ ງ ຮ ້ ອ ນ ອ ້ ບ ເ ອ ົ ້ ່ ຳ ແ ລ ະ ນ ້ ຸ ກ ນ ສ ່ ຳ ບ ໆ ກ ະ ຈ ່ ຳ ຍ ໄ ປ ທ ່ ້ ວ ເ ຮ ້ ອ ນ , ກ ນ ້ ຸ ນ ເ ຮ ້ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຍ ອ ຍ ຄ ິ ດ ຫ ່ ຳ ຈ ິ ກ ່ ຳ ນ ິ ກ ຕ ອ ນ ລ ່ ຳ ວ ຕ ່ ຳ ຍ ຸ ້ ງ ເ ລ ້ ັ ອ ກ ຂ ອ ງ ລ ່ ຳ ວ ນ ອ ງ ເ ຕ ນ ້ ພ ນ ເ ຮ ້ ອ ນ ຄ ້ ວ . ທ ້ ວ ຍ ອ ຍ ຫ ລ ້ ່ ຳ ທ ້ ວ ໃ ຈ ຍ ອ ຍ ປ ະ ກ ິ ດ ່ ຳ ເ ບ ້ ່ ງ ນ ້ ຸ ມ . ທ ຸ ກ ສ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ່ ຳ ງ ທ ້ ຍ ອ ຍ ເ ລ ້ ັ ຍ ເ ຕ ນ ຢ ່ ູ ພ ່ ຳ ຍ ໃ ນ

ເຮືອນປະກົດເປັນຮູບພາບຜ່ານສາຍຕາຂ້ອຍໄປຄ່ຽງຂະບວນລ້ ເລື່ອນແລ່ນໄປຕາມຫົນທາງໃນລະດູຫນາວ, ທັງຫມົດນ້ ເຮັດ ໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຖືກກົດຫນ່ວງຕ່ໍາລົງ ແລະ ຄັບນອດໄປ.

ປະຕູຫ້ອງໄຂອອກຄ້ອຍໆ ແລ້ວແມ່ເຖົ້ານ້ ເຂ້ົ້ามาย่าง ອ່ ลาກ່ ເລ ື ອ. ลาวเอ ົ ้าบ ่ าไຫลົ ้ มปะตูให ้ ้ ัดเข ้ ้ าแล ้ วอ ่ ้ างย ่ ู ปะตูข ้ ้ ม ส ่ อมม ่ ้ กเด ่ ้ ไปท ่ ี ่ แปอไฟส ่ ี ฟ ่ า ท ่ ี ่ ไต ้ สำ ่ ้ ลับขุ ่ ้ า ร ่ ูบ ้ มักขุม และ จ ่ ้ มหูกสຽงค ่ ้ อยๆ ค ่ ้ ่ ังสຽงด ้ ้ กม ่ ้ อยอา:

- "ไอ ่ ย ้ ม ่ ้ อย...จ ่ ้ างแมนเจ ้ ้ บเอ ้ ้ าแท ่ ้ ๆ."

ເມ ่ ้ อเຖ ่ ้ าละคูบ ่ ้ านใหม ่ ่ ก ่ ้ มีการแบ ่ ้ งป ้ ้ นมูนม ่ ้ ละก ่ ้ กก ้ ้ น ลูบปาก ้ ้ บ ยังอ ่ ู ่ ในเม ่ ้ อง, ส ่ อมลุงม ่ ้ ไลโล ่ อ ่ ามไปอ ่ ู ่ ฝาก นำ. ่ พ ่ ้ ่ เถ ้ ้ าอ ่ ุ ่ เรือนอ ่ ้ กใหม ่ ่ ขะหมาดใหยโตอ ่ ู ่ ถะหน ่ ้ ม ไป ลอาย่า, อ ่ ้ นลูมก ่ ้ ดอยห ่ ้ ม และ ม ่ ้ ่ ีห ้ ้ องอาหามและเด ่ ้ อง ่ ้ ด ่ ้ ม, อ ่ ้ นเท ่ ้ งต ่ ้ ดเผาม ่ ้ ม ่ ้ ่ ีห ้ ้ องนอยสะหอาดสะเหอย . ่ ้ ม ่ ้ สอมต ่ ้ ้ งอยแลมฝ ่ ้ ง ห ้ ้ อยนอยห ่ ้ มต ่ ้ ม ่ ้ ไม ่ ้ พอมป ่ ้ งห ่ ้ ม อ ่ ้ ม ่ ้ อ ่ ้ งข ่ ้ มเป ้ ้ นอ ่ ้ บล ่ ้ บ และ ปาสะจากใบ.

- "เต ้ ้ มแต ่ ้ ไม ่ ้ ต ้ ้ อม !" พ ่ ้ ่ เถ ้ ้ าเอ ้ ้ าห ้ ้ ับตาใส ้ ้ อย ้ ้ ด ้ ้ อยคอามย ้ ้ มแยมขะมะท ่ ้ พอกเธ ่ ้ ายางไปมำก ้ ้ มตามทาง ่ ้ ท ่ ้ เป ้ ้ นด ้ ้ มหล ่ ้ ม เพ ่ ้ ่ อเจาะลุงบ ่ ้ างสอม. "จ ้ ้ กหน ่ ้ อย พ ่ ้ ่ เถ ้ ้ าจะสอมใ ้ ้ โตธรรมอามธรรมธรรม แล ้ ้ วต ่ ้ ไปม ้ ้ นก ้ ้ จะ

ເປັນປະໂຫຍດ."

ເຮືອນຫມໍ້ດທັ້ງຫລັ້ງຍັ້ງແຫ້ມໄປດ້ວຍຄົນເຊົ່ຳ. ພໍ່ ເຖ້ຳ ຈ່ຳ ້ງຫ້ອງໃຫຍ່ຢູ່ຊຸ້ມເທິ້ງໄວ້ຕ້ອນຮັບແຂກ ແລະ ສຳລັບ ລ້ຳວ ເອງ, ສ້ອນແມ ເຖ້ຳກັບຂ້ອຍຢູ່ຫ້ອງຕ໊ດເພດ້ຳນ. ປ້ອງ ຢ້ຽມ ຫ້ອງນ້ອຍໄປເບ້ອງຖະຫນົນ, ແລະ ໃນຍ້ຳມ ຄ່ຳຫລ ໃນ ມ ້ ນ ນຸ ນ ຖ້ຳກ ໍ ມ ຕ ວ ລ ງ ກ ໍ ຈ ະ ຫ ລ ຽ ວ ຕ ັ ນ ຄ ົ ນ ເ ມ ົ ້ ຳ ຫ ລ ້ ຳ ຍ ້ ຳ ງ ໂ ຊ ເ ຊ ອ ອ ກ ຈ ຳ ກ ຮ ຳ ນ ຂ ຳ ຍ ເ ຫ ລ ້ ຳ ທ ັ ້ ງ ຮ ອ ງ ໂ ວ ໆ ແ ລ ະ ລ ົ ມ ຟ ຸ ບ ລ ົ ມ ຟ ຳ ບ. ບ ້ ຳ ງ ເ ທ ອ ພ ວ ກ ຂ ້ ອ ເ ຫ ລ ້ ຳ ຖ ກ ໂ ຍ ມ ອ ອ ກ ຈ ຳ ກ ຮ ຳ ນ ເ ຫ ລ ້ ຳ ຄ ົ ງ ຖ ້ ວ ແ ປ ້ ງ ແ ຕ ແ ລ ວ ພ ວ ກ ເ ຂ ້ ຳ ກ ໍ ຈ ະ ຄ ຳ ນ ອ ລ ຳ ກ ອ ເ ລ ອ ຄ ົ ນ ໄ ປ ທ ຸ ບ ປ ະ ຕ ູ ຮ ຳ ນ ເ ຫ ລ ້ ຳ ອ ກ ຈ ຸ ມ ປ ະ ຕ ູ ລ ົ ມ ຄ ົ ງ ອ ດ ແ ອ ດ. ຕ ົ ມ ຈ ຳ ນ ຕ ໍ ສ ູ ນ ກ ໍ ເ ປ ດ ສ ຳ ກ ້ ອ ມ. ມ ອ ນ ອ ຫ ລ ເ ມ ອ ງ ອ ຍ ເ ບ ົ ້ ງ ຫ ໍ ດ ຈ ຳ ນ ຄ ົ ງ ້ ຳ ວ ມ ແ ຕ ເ ທ ິ ້ ງ ປ ້ ອ ງ ຢ ຽ ມ ສ ູ ງ ໆ. ທ ຸ ກ ໆ ເ ຊ ົ ້ ຳ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ຳ ໄ ປ ຮ ຳ ນ ຍ ອ ມ ສ ້ ອ ງ ລ ູ ກ ຊ ຳ ຍ ເ ພ ຼ ້ ອ ຊ ວ ຍ ເ ຂ ຳ ເ ຈ ຳ ຄ ຳ ເ ມ ນ ອ ຽ ກ ງ ຳ ນ ແ ລ ະ ຈ ະ ກ ັ ບ ມ ຳ ໃ ນ ຕ ອ ນ ຄ ່ ຳ ດ ວ ຍ ອ ຳ ຫ ຳ ນ ເ ມ ອ ຍ ອ ອ ນ, ຫ ມ ໍ ້ ນ ຫ ມ ອ ງ ແ ລ ະ ມ ັ ກ ໃ ຈ ຮ ້ ຳ ຍ.

ແ ມ ເ ຖ ້ ຳ ຫ ຍ ິ ບ ແ ສ ່ ວ, ຄ ໍ ອ ົ ມ ແ ລ ະ ກ ຳ ກ ັ ບ ນ ຳ ສ ອ ນ, ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ຈ ຸ ກ ຈ ິ ກ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ມ ້ ເ ປ ັ ນ ວ ົ ນ ໆ ປ ານ ຫ ນ ຳ ກ ຄ ຳ ງ ທ ຸ ກ ຫ ມ ູ ນ ໂ ດ ຍ ລ ຳ ນ ທ ້ ເ ບ ິ ່ ງ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ. ລ ຳ ວ ົ ມ ຢ ຳ ນ ັ ດ ດ ວ ຍ ຄ ວ ຳ ມ ພ ໍ ່ ອ ົ ກ ພ ໍ ່ ໃ ຈ ຈ ຳ ມ ຟ ົ ດ ໆ ແ ລ ວ ກ ໍ ເ ວ ົ ້ ຳ ອ ອ ກ ມ ຳ ທ ັ ້ ງ ເ ຊ ັ ດ ໃ ບ ຫ ນ ້ ຳ ທ ້ ເ ຕ ັ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ເ ຫ ້ ອ:

– " ຂ ້ ອ ົ ້ ວ ພ ະ ນ ັ ກ ນ ຸ ມ ແ ລ ະ ເ ທ ອ ະ ດ ຳ ທ ັ ້ ງ ມ ອ ນ ຈ ່ ຳ ກ ະ ເ ສ ີ ມ ສ ຳ ລ ຳ ນ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ກ ຳ ລ ະ ນ ຳ ນ ທ ອ ນ! ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ຊ ົ ວ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ຳ

ກໍມີຄວາມສະຫງົບ ອາເລັກໄຊ ຫລ້າຄຳແພງຂອງແມ່ເຖົ້າ ! ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນຫນ້າອອມຊອມສຳລັບພວກເຮົາ. ຂໍຂອບ ບຸນຄຸນພະນາງພົມມະຈັນ.

ແຕ່ຂອຍຊ້ຳບໍ່ພົບວ່າ ຊໍ ມີຄວາມສະຫງົບເລີຍ.ແຕ່ເຂົ້າ ຮອດຄ່ຳ ມືດແລ່ມໄປແລ້ມາເປັນສິ້ນລະວົ້ນຢູ່ຕາມ ເທິງ ເຮືອນ ແລະ ຢູ່ຕາມເດ່ນບ້ານ. ມືດ້ໃກ້ຄຽງທຽວເຂົ້າ ມາ ຫາ, ຄອນໆຟ່າວຟັ່ງ, ຄອນໆວ່ານາຊາຍອນັ້ນນັ້ນນ້ີ , ຄອນໆປະກົດວ່າກຽມພ້ອມສຳລັບເຫດການໃດໜ່ຶງ.

-" ອາກຸລິນາ ໂອ້ວ່າໂນ້ອະນາ !" ເຂົ້າເຈົ້ານັ້ກ ເອ້ນ ຫາແມ່ເຖົ້າ.

ແລ້ວ ອາກຸລິນາ ໂອ້ວ່າໂນ້ອະນາ ກໍຈະຍ້ົມໃສ່ເຂົ້າເຈົ້າ-ທຸກຢ່ານ ເປັນກັນເອງຕາມແບບຂອງລາວ ແລະ ຟັ່ງ ເຂົ້າ ເຈົ້າເວົ້າຢ່າງຕັ້ງໃຈ, ຂະນະຄຽວກັນລາວກໍຈະຍັດຢາມັດ - ເຂົ້າຖົ່ງດ້ວຍໂປ່ມ ແລະ ເຊັ້ດດ້ວຍຜ້າແພ່ນ້ນຜ້ນໃຫຍ່ທ່ນລາຍ ເປັນສ້ແດງ ທັ່ງເວົ້າແນະນ້ຳວ່າ:

- "ເພ່ືອກຳຈັດເຫົ້າຫ້ວະ ? ເຈົ້າຕ້ອງອາບນ້ຳເລ້ືອຍໆ ແລະ ຄ້ໍສ້ດຕ້ອງອ້ບອາຍຮ້ອນ້ໍ່ນ້ຳນ້ນສະລະແນ. ແຕ່ຖ້າ ໂຕເຫົ້າໜ້ົນລົ່ງໃຕ້ຜ້ວໜັ່ງ ຈ່ົ່ງເອ້ານ້ຳນ້ນຫ່ານໜ້ົ່ງບ່ວ - ເອ້ານ້ົ້ນ້ລ້ສ້ດແຫ່ໆ, ຂ້ເຖ້ົ່າໜ້ົ່ງບ່ວ່ນ້ອຍ ແລະ ບ່ໍ່ໃຫ້ໃຊ້ທອງຫລ້ເງ້ນ ເພາະນ້ົ້ນ້ະລາຍ!"

ບາງເທື່ອ ເມື່ອພໍຈາລະນາຢ່າງຮອບຄອບແລ້ວ ແມ່ເຖົ້າ ກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

- "ທາງທີ່ດີແລ້ວ ເຈົ້າຄວນໄປຫາພໍ່ອາຊຸ່ມ ຢູ່ວັດແປັດ ໂຊ. ບັນຫາຂອງເຈົ້າຫັນທ່ວງໂພດສຳລັບຂ້ອຍ."

ແມ່ເຖົ້າຊ່ວຍເຫລືອຄົນໃນຖານະເປັນໝໍຕຳແຍ, ຊ່ວຍ ໄກ່ເກ່ຍໃຫ້ຄົນໃນຄອບຄົວເຊົາຜິດຖຽງກັນ, ປິ່ນປົວເດັກນ້ອຍ ທີ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ, ເລົ່າເລື່ອງ "ຄວາມຝັນຂອງພະນາງພິມ ມະຈັນ" ໃຫ້ນັນດາແມ່ຍິງຫັ້ງຫລາຍໄດ້ຮຽນຮູ້ເພື່ອ " ຄວາມ ໂຊກດີ" ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບວຽກບ້ານການເຮືອນ- ວ່າ:

- "ໝາກແຕງນັ້ນເອງມັນຈະບອກຄວ່າ ຮອດເວລາ ຄອງໃສ່ເກືອແລ້ວ. ບົ່ດນ້ຳມັນໝູຕົ້ມດົ່ມ ນ້ຳແມ່ນເວລາ ທ ຈະເລີ່ມຕົ້ນຄອງມັນ. ຢ່າໃຫ້ນ້ຳກະອາສ ມີລົດແຊບດີ ນ້ຳ ຕອງຕົ້ມນ້ຳແຮງໆເພື່ອໃຫ້ນ້ຳປຸກ ເພື່ອໃຫ້ນ້ຳຄ່ຳ, ຕ້ອງ ເອົາໝາກອະວຸ່ນໃສ ຫລືນ້ຳຕານໃສ ປະມານໜ່ວຍນ້ອຍ ຕົ້ມນ້ຳກະອາສໜ້ວຍ. ການເຮັດນ້ຳແຜ່ນນ້ຳຕ້ອງ ມ ອທ ຕານູບ, ອທ ແອສປາຍ ແລະ ອທ ໂກກາຊຸ່ມ..."

ຕະຫລອດ ຂ້ອຍຕິດສ້ອຍຫ້ອຍຕາມຫລັງແມ່ເຖົ້າໄປທ - ເດີ່ນບ້ານ, ໄປສວນ ຫລືໄປເຮືອນຄົນໃກ້ຄຽງ ຊ່ວຍຢູ່ບ້ອນ ນ ແມ່ເຖົ້າຈະນັ່ງດົ່ມນ້ຳຊາ ແລະ ເລົ່ານິທານນັບເປັນເວລາ - ຫລາຍຊົ່ວໂມງ. ເບິ່ງແລ້ວຄ້ຳງອາຂ້ອຍຕົ້ບໃຫ້ຂ້ອມມາເປັນ ພາກສ່ວນໜ່ວຍຂອງລາວ ແລະ ຕະຫລອດຊ່ວດໃນໄລຍະ ເວ

ລ້ວ ຖ້ວ ມ້ວ ຍ ຍ ຍ

ເປັນອ່າງຫຍິບແສ່ວທີ່ຊຳນິຊຳນານ, ແຕ່ພາຍຫລັງເຫດການ-ນັ້ນມາ ນາຍຈ່າງເຫັນວ່າເພິ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ ເລີຍປ່ອຍໃຫ້ - ເພິ່ນຫນີໄປ - ໄປຫາກັ້ມ ຕົນເອງຕາມໃຈມັກ. ແຕ່ ເພິ່ນ ຊຸຫາກັ້ມ ໄດ້ແນວໃດ ໃນເມື່ອໃຊ້ໄດ້ແຕ່ແຂນດຽວ ? ດັ່ງ ນັ້ ເພິ່ນເລີຍໄປເປັນຄົນຂໍທານ. ໃນເວລານັ້ນ ຢູ່ບ້ານລາຄະ-ນາ ສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ຂອງຄົນດີຫລາຍ, ເຂົ້າເຈົ້າມີຈິດ-ໃຈເອື້ອເຟື້ອ, ເຂົ້າເຈົ້າເປັນຊາວໄມ້ ແລະ ຊ່າງຫຍິບແສ່ວ ທ້ລຊ. ພວກເຮົາສອງແມ່ລູກ ຄືແມ້ບ້ແມ່ເຖົ້າເອງພາກັນໄປ ເລາະຂໍທານທົ່ວເມືອງໃນລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນ ແລະ ລະດູຫນາວ, ແຕ່ເມື່ອຫູດສະຫວັນ ກາບຮຽມຍົກຄາບ້ອມ ເພື່ອໄລ່ລະດູ - ຫນາວໃຫ້ຫນີໄປ ແລະ ລະດູບານໃຫມ່ໄດ້ປົກຄຸມໄປທົ່ວ ໂລກ ແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ່ອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປ, ໄປໄກໆເທົ່າທີ່ຂາຈະ ພາພວກເຮົາໄປໄດ້. ພວກເຮົາໄປເມືອງ ມູໂຣມ, ໄປເມືອງ ຢູ່ຣ໊ອຽດ ແລະ ລອງຂ້ນໄປຕາມແມ່ນ້ຳໂວນກ້າ ແລະ ແມ່ນ້ຳ ໂອກ້າ ອ້ນວຽບສະຫງ່ຳ. ໃນລະດູບານໃຫມ່ ແລະ ລະດູ - ຮ້ອນນັ້ນ ຈ່ງແມ່ນມ້ວນເວລາຍາວໄປຕາມພ້ນດິນ ທ້ອງນຸ່ມ ແລະ ຫຍ້ານໍ້ລະອຽດອ່ອນຄືຜ້າກຳມະຍ ! ແລະ ຢູ່ຕາມທ້ອງ ທົ່ງ ພະນ່ງພ້ມມະຈາຣ ໄດ້ຫ່ານດອກໄມ້ງ່ານຮ້ອງ ເຮ້ອ ເພື່ອເປັນຄວາມສຸກແກ່ພວກເຮົາ, ຈິດໃຈພວກເຮົ່ານ ຄວາມ ສຸກເບີກບານທ່ົ່ວທ້ນທົ່ງກ້ວ່ງໄກສຸດຕາ. ແລ້ວແມ່ເພິ່ນກໍ່ຈະ-ຫລັບຕາສີ່ຝ່ານ້ຳເປັນຣ້ບຣ໋ ແລະ ຮ້ອງເພງດ້ງສະນັ້ນໄປ!ສຸດ - ຝ່ານ້ຳ-ສຽງເພິ່ນບໍ່ແຮ່ງ ແຕ່ເຢ້ນໆແລະເສ່າະໃສ, ແລະທຸກ

ສ່ວນຫຼາຍຢ່ານ້ອຍອ້ານພວກເຮົາ ປະກົດວ່າມີຄວາມຮຸບ ແລະ ປາ
ສະຈາກຄວາມຫາຍໃຈ'ເພື່ອຟັງສຽງເພງ. ຈັ່ງແມ່ນມ່ວນ ອ່ານ
ເວລາໄປຂໍທານ. ແຕ່ເມື່ອແມ່ເຖົ້າມີອາຍຸຢ່າງເຂົ້າປີທີສິບ ແມ
ເພິ່ນຮູ້ສຶກລະອາຍທີ່ຕ້ອງເອົາລູກໄປຫຽວຂໍທານ ເພິ່ນເລີຍປັກ
ຫລັກຢູ່ ບາລາຄະນາ. ຢູ່ເມືອງນັ້ນ ແມ່ເພິ່ນເລາະຂໍທານ ຄົນ
ດຽວ ອອກຈາກເຮືອນຫນ່ວຍເພິ່ນໄປອີກເຮືອນຫນ່ວຍຕໍ່ໄປເລື່ອຍ
ເລື່ອຍ, ແລະ ໃນວັນອາທິດແມ່ເພິ່ນມັກໄປຂໍທານຢູ່ປະຕູເຂົ້າ
ວັດ, ໃນເວລາຄ່ໍາກ່ອນແມ່ເຖົ້າຕ້ອງຈະຢູ່ເຮືອນເພື່ອ ຮຽນ
ຖຸກຜ່ານລູກໄມ. ແມ່ເຖົ້າຮຽນບໍ່ເປັນໄວເທົ່າທີ່ຄວນ ທັ້ງທີ່ ມ
ຄວາມຕັ້ງໃຈຢ່າງແຮງກ່າຢາກຊ່ວຍແມ່ທີ່ຫຸ້ຍຍາກປ່າກໃຫ້ມ,
ເມື່ອບໍ່ສາມາດສໍາເລັດວຽກງານ ແມ່ເຖົ້າກໍ່ຮ້ອງໄຫ້ ດ້ວຍ
ຄວາມເຫລືອໃຈເລື່ອຍໆ. ສ່ວງປີປ່າຍແດ່ເລັກຫນ້ອຍທີ່ ແມ
ເຖົ້າຮຽນຖຸກຜ່ານລູກໄມ ແລ້ວຊ່ວຍກໍ່ຖ້ວງກ້ວງໄປທົ່ວເມືອງ .
ມີຄົນມາຫາພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ເຮັດວຽກງານພິເສດໂດຍ ບອກ
ວ່າ: "ນ້ອງຫຼິ້ນ ເລີ່ມໃຫ້ກະສ້ວຍຂ້ວງເຈົ້າເຮັດວຽກ -
ເທາະ !" ແມ່ເຖົ້າດີ ໃຈຂະຫມາດເລີ່ຍ! ແມ່ນ້ວນແລ້ວວ່າ
ບ່ແມ່ນແມ່ເຖົ້າທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອຖືແຕ່ແມ່ເພິ່ນພຸ້ນທີ່ເປັນຜູ້ສິດ
ສ້ອນໃຫ. ຖ້າເພິ່ນເຮັດວຽກບໍ່ໄດ້ໂດຍໃຊ້ແຂ້ນດຽວ ເພິ່ນຂໍ້ າ
ຮູ້ຈັກວ່ານ້ອງສິດສ້ອນແລະຜູ້ສິດສ້ອນທົ່ວມ ຄ້ວນທ້ໍາກັບກ້ໍາມະກ້ອນສິບ
ຄົນ. ແມ່ເຖົ້າພາກພຸ້ນໃຈຂະຫມາດເລີ່ຍ ! ແລະ ບອກ ແມ
ວ່າ: "ເຊົ້າຂໍທານສ້ໍາບ້ານ ແມ່ເອີ່ຍ ລູກສ້ໍາມາດ ຫ້ານຽວ
ແມ່ກ້ວຍມີຕົ້ນເອງໄດ້ແລ້ວ." ແຕ່ແມ່ເພິ່ນຂ້ໍາວ່າ: "ຮ້ຍ !

ເອົາເງິນຫັ້ນໄວ້ເປັນສິນເດີມໃນໂອກາດແຕ່ງດອງ." ລຸມ
ຫລັງມັ້ນມາບໍ່ດົນ ພໍ່ເຖົ້າຂອງໄຕ໋ມາກຮ້ອ-ລາວເປັນອ້າຍ -
ບາ໋ວສະຫງ່າ ອາຍຸຊາວສອງປີ ແລະ ເປັນຫົວໜ້າຄົນງ່ານ.
ແມ່ຂອງລາວເປັນຜູ້ຊອກຫາໃຫ ໂດຍສັງເກດເຫັນວ່າແມ່ເຖົ້າ
ນ້ເປັນຄົນທຸ໋ຍາກຄ໋ເປັນລູກສາວຄົນອໍ່ທ່ານແລ້ວ ກໍ່ເຊື່ອວ່າແມ
ເຖົ້ານ້ຈະເປັນເມຍທ໋ບອກໄດ້ໃຊ້ຟັ້ງ. ສ່ວນແມ່ລາວນ້ັ້ນ ເປັ
ແມ່ຄ້າຍເຂ້ົ້າຈ໋ ເປັນແມ່ຍ໋ງໃຈທຽມ...ເອ໋ເວົ້າທ້ັບຖຸ໋ມຄົ
ຕາຍເຮ໊ັກຫຍ໋ງລະເນາະ ? ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ຈ໋ກຫນ໋ົດແລ້ວ -
ໂດຍພວກເຮົ້ານ໋ຈ໋ຳເປັນໄປບອກພ໋ມດອກ; ພະຜູ້ເປັ ເຈ໋ົ້ຳ
ໂສກເສ໊ົ້ານ໋ແຕ່ພຸ໋້ຳຄ໋ໃຈ."

ແມ່ເຖົ້າຫ໋ໍ້ສະອ໋ໍ້ນ້ສະອ໋ຍ, ດ໋ງເຫ໋ັ້ງຍຸບຍ໋ບເປັນຕາຫ໋ໍ
ລາວແນ່ມເບ໋ງຂ໋ຍດ໋ວຍສາຍຕາທ໋ົ່ເຕ໋ັ້ມໄປດ໋ວຍຄ໋ວາມ ລະມຸ
ລະໄມ່ຮຸ໋້ສະແດ໋ງຄ໋ວາມຫ໋ມາຍໄດ້ດ໋ກ໋ວ່າຄ໋ຳເວົ້ົ້ານ.

× × ×

ນ້ ໂ ນ ນ ນ
ນ້ ນ ນ ນ ນ
ນ ນ ນ ນ ນ
ນ ນ ນ ນ ນ
ນ

ສແດງໆ, ຫູ້ນ້ອຍແຫລມກໍແດງເປັນພິເສດ, ແລະເວລາລາວ
ປ້ເອົ້າຈອກນ້ຳຊາ ມ້ືຂອງລາວສັ່ນເປັນຕາສົງສານ. ລາວ ມ
ອາການອ້ິດອ່ອນຫລາຍ ຄ້ືງ່ໍ່ແມ່ນໂຕລາວເລ້ຍ.

- "ເປັນຫຍັງ່ໍ່ເອົ້ານ້ຳຕານໃຫ້ຂອຍ ." ລາວ ຕ່ໍ່ວ່າແມ
ເຖ້ົາ ດ້ວຍນ້ຳສຽງ ຄ້ໍ່ເດ້ັກນ້ອຍພະຍ້ົາ.

- "ເພ້ົາະວ່ໍ່າ ນ້ຳ ເຜ້ືງ ກ້ໍ່ວ່ໍ່າສ້ຳລ້ັບເຈ້ົ້າ." ແມ່ ເຖ້ົ້າ-
ຕອບສຽງ ນຸ່ມນ້ວມ ແຕ່ ແມ້ວ ແມ.

ພ່ ເຖ້ົ້າ ກ້ົ ນ້ຳ ຊ້ າ ຮ ອ ມ ທ ້ັ ງ ທ ້ັ ມ ໃ ຈ ໃ ຫ ຍ ່ ແ ຮ ງ ໆ ແ ລ ວ ເ ວ ້ົ ້ ວ ່ ໍ ່ ວ ່ ໍ ່ ໍ :

- "ເ ບ ້ ົ ້ ງ ກ ໆ ໃ ດ ເ ພ ້ ົ ້ ອ ວ ່ ໍ ່ ໍ ່ ຂ ອ ຍ ອ ຸ ບ ້ ໍ ່ ຕ າ ຍ ."

- "ຢ ່ ໍ ່ ຢ ່ ໍ ່ ຢ ້ ້ ນ ເ ທ ້ ົ ້ ະ , ຂ ອ ຍ ເ ຝ ້ ົ ້ ້ ົ ້ ່ ໍ ່ ເ ບ ້ ົ ້ ງ ຢ ູ ່ ໍ ່ ນ ້ ັ ້ ະ ."

- "ແ ມ ່ ້ ວ ່ ໍ ່ ໍ ຖ ້ ົ ້ ່ ໍ ຂ ອ ຍ ຕ ່ ໍ ່ ຍ ລ ້ ົ ້ ງ ດ ຽ ວ ນ ້ ັ ້ ໍ ກ ໍ ປ ່ ໍ ່ ໍ ວ ່ ໍ ່ ໍ ອ ່ ໍ ່ ໍ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ໍ ່ ໍ
ເ ລ ຍ ມ ອ ຸ ດ ຢ ູ ່ - ຫ ມ ົ ດ ໜ ຸ ກ ຢ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ."

- "ນ ອ ນ ລ ້ ົ ້ ງ ແ ລ ະ ເ ອ ົ ້ ້ ໍ ່ ໍ ."

ພ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ

ປະການ, ດ່ັ ັ ່ ັ ່ ັ ່

- "ว-ว."
- "ผมละ, ละ ม้ดเด้ ?"
- "จ-จอก."
- "เก้ว ม้ดเด้ ?"
- "ก-ไก่."

ทันใด แม่เถ้าก็เอ้ามาอักจ้วงหวะ.

- "พ่ มอมยู่อุๆหัมดหวา."
- "ม้ดเจ้านะ ! อ้มม้จำเป้นอ้ยต้องเร้ด เผ้อ-ใช้มันเบ้าสะหมองแด, เอ้าต่ไปอาลักไอ !"

พ่เถ้าเอ้าม้เบ้องหม่องจับป้มไอ้อุหมาอ้ย, เอ้าแอมเบ้องหม่องหอมๆและอุมๆกอดอ้อ้ยหั่งอุใส่ต้อหน้งส. ลาอมกมแธวๆต้ดตามติมต้ออุ้มกมม้ำส้ม, กมเหอ กม ห้อผักบ้อจม; ถุกกมเหล้ามแลอ้อยเภ้อบหายใจบ่ได้. พ่เถ้ามีอากามหะอ้มหะอายอ้ม และธองถ้วๆใส่หูอ้ย:

- "อุ-อุาว, ย-ย้ว!"

คำส้บเหล้ามอ้ยธูจักด์, แต่ต้อหน้งส้ม บ่เห้มว่า จะลายลักบ์สัวเหล้ามั้มเล้ย. ต้อ ย เบ่งลักะตา ฟาย หาจะลแม่ย้ว, ต้อ จ ล กธกธ หล้วก่ัว หลาย หาจะลจอก, ต้อ หอ ลแม่เถ้า กับอ้ยไปมำกัม, สอม พ่เถ้ามั้ม มีอ้มใดอ้มหม่องหู่ลต้อหน้งสหุกต้อ. ลาอสอม ใหอ้อยธูต้ออักสอมโดยใอุเวลาถ้มมาม และ ส้ถาม - อ้อยโดยลฐงตามลำดับต้ออักสอม หลิโดยบ่งเอ้ม.ลาอ

ເຮັດໃຫ້ຂອຍຕ້ອງຕ້ອບຕໍ, ດ້ວຍສຽງເຫ້ອຍອຍແລະ ຮອງ
ຂມສຸດສຽງ. ອັນນີ້ແຮງເຮັດໃຫ້ລາວດີອົກດີໃຈ, ລາວ ຫ້ອ
ສຽງດັງແລວກໍໄອອອກມາ.

- "ແມ ເບ້ງແມະ ຈັກມັນເຮັດແມວໃດ, ບັກໂຕຊູບາດ
ຈາກ ອາສຕຣາຄາມ ນີ! ມ້ງຮອງເຮັດຫຍັງ ?" ລາວເວ້ົາ
ທ້ວເອ້ົາມືກຳຫມ້າອົກ ແລະ ປ້ມ.

- "ແມ່ນເຈົ້າຫ້ມຕວາຮອງ..."

ເບ້ງພ່ເຖ້ົາແລະແມ່ເຖ້ົາແລວ ຂອຍກ໋ໍ້ອ້ວຍຄວາມມ່ວມ
ຊ່ມ. ແມ່ເຖ້ົາມ້ງເອ້ົາແຂມສອກເທ້ົາໂຕະ ເອ້ົາມ້ຄ້ຳ ແກ້ມ
ເບ້ງພວກເຮ້ົາແລວກ໋ໍ້ອ້ວຍໆ.

- "ພ່ແລວຫ້ອຫ້ມນະ," ແມ່ເຖ້ົາວ່າ.

ພ່ເຖ້ົາງວ່ານ້ົາຫ້ານ້ອຍດ້ວຍຫ້ານ້ໍ້ງຍ້ມແຍ້ມ.

- " ພ່ເຖ້ົາຮອງເພາະເຈ້ັບປ່ວຍ, ແຕ່ມ້ງເດຮອງເຮ້ັດ
ຫຍັງ ?"

ລາວແກ່ວງຫ້ວໄປມາ ໃບຫ້ານ້ເຕ້ັມແຕ່ເຫ້ືອ ແລະ ເວ້ົາ
ກ້ບແມ່ເຖ້ົາ:

- "ມ້ລ້ວ ນ້ານ້ານ້ເລຍ ນ້ັ້ນລາວເວ້ົາບ໋ໍ້ຖ້ກເມ້ືອເວ້ົາວ່ານ
ນ້ັ້ນເອ້ງມ້ຄວາມຈ້ຳບ໋ໍ້ດ. ນ້ັ້ນມ້ຄວາມຈ້ຳດ້ມ້ານ! ຕ໋ໍ້ໄປຢ້ກ-
ດ້ງແຫ້ນບ !

ລາວປ່ອກ້ອຍໂດຍຊ້ກ້ອຍລ້ົງຕຽງ.

- "ພ່ແລ້ວ! ເອ້ົາປ້ນ້ໄປ່ານ, ມ້ອນ້ມ້ງຕ້ອງເລ໋ໍ້ ຕ້ອ
ອ້ກສ້ອນທ້ວງຫ້ົດໃຫ້ພ່ເຖ້ົາຟ້ງໂດຍບ໋ໍ້ໃຫ້ຜ້ດຈ້ກຕ້ວແລ້ວພ໋ ເຖ້ົາ

ອຸເອົາເງິນໃຫ້ຫາໂກເປັກ."

ເວລາຂອຍຈັບເອົາປ້ຳ ລາວຖ້ຽວຂອຍເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍສຽງເສົ້າໆວ່າ :

- "ເປັນຫຍັງແມ່ຈຶ່ງຫນີໄປ ແລະ ປະນຶ່ງໄວ້ຈັ່ງຊຸ ນັ້ ຫລ້າເອີ ."

- "ພໍ ເວົ້າໂລເລຫຍັງຈັ່ງຊັ້ນ." ແມ່ເຖົ້າເວົ້າ ດອດ ໃສ່.

- "ຂອຍຊິ່ເວົ້າຈັ່ງຊອອກມາ ຖ້າວ່າຂອຍບໍ່ຊຸກອັ່ງ ໃນ ໃຈ. ແມ່ຍັ່ງຈັ່ງໃດ ເດ ນ ທ ຜິດແລ້ວ!"

ລາວຫລອມຊຸກຂອຍໄວໆໃຫ້ອອກໄປຫລ້ນ.

- "ອອກໄປຫລ້ນສາ, ແຕ່ຢ່າໄປຫລ້ນຕາມຖະຫນົນໃດ, ໄປໃດແຕ່ເດ ນ ບ ນ ແລະ ສອນ ໄດ້ຍິນເບາະ ?"

ສອນນັ້ນແຫລະເປັນບ ນ ທ ຂອຍຢ່າກໄປ. ຂອຍຮູ້ວ່າ ໃນ ທ ນ ໃດ ທ ຂອຍໄປຮອດໂພນ ຫມູ ເ ກ ນ ອຍ ທ ຫລ ນ ຢູ ທ ອຍ ກ ຈ ພ ກ ນ ແກ ວ ກ ອ ນ ທ ນ ມ າ ໃ ແ ຂ ວ ກ ອ ນ ທ ນ ອ ໃ ນ ໃດ ນ ອ ກ ຈ ກ ແ ກ ວ ກ ອ ນ ທ ນ ຂ ອ ງ ເ ອ ົ ນ ນ ໄ ປ ໃ ແ ເ ອ ົ ເ ດ ນ .

- "ພຸ ນ ບ ກ ໂ ຕ ຈ ! " ພ ອ ກ ເ ອ ົ ຮ ອ ງ ອ ນ ເ ມ ອ ຫ ລ ຽ ວ ເ ຫ ນ ອ ຍ." ມ າ ພ ແ ລ ວ ! ຟ ງ ດ ນ ນ ໂ ລ ດ !" ແ ລ ະ ພ ອ ກ ເ ອ ົ ກ ໍ ຟ ງ ໄ ປ ເ ກ ບ ອ ງ ດ ມ າ ກ ຽ ມ ໄ ວ .

ຂ ອ ຍ ຄ ດ ບ ອ ອ ກ ເ ລ ຍ ວ ່ ໂ ຕ ຈ ແ ມ ນ ຫ ຍ ັ ງ , ດ ້ ວ ມ ຊ ຸ ມ ຈ ງ ບ ່ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຄ ຽ ດ ແ ຕ ່ ຢ ່ າ ງ ໃ ດ ; ແ ຕ ່ ຂ ອ ຍ ມ ອ ນ ທ ຕ ນ ເ ອ ງ ຜ ູ ດ ຽ ວ ສ ູ ກ ັ ບ ຫ ລ າ ຍ ໆ ຄ ນ ແ ລ ະ ເ ມ ອ ເ ຫ ນ ວ ່ າ ກ ອ ນ ທ ນ ທ ຂ ອ ຍ ໄ ດ

ແມ່ລ້ຽງນ້ອຍເຮັດໃຫ້ສັດຕູຖອນໜີ ແລະ ແລ່ນເຂົ້າໄປລີ້ ຢູ່ໃນ
ພຸ່ມໄມ້. ການຕໍ່ສູ້ນັ້ນທຳນອງນີ້ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຕໍ່ກັນ ແລະ
ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກເຈັບປວດແຕ່ຢ່າງໃດ.

ຂອຍຮຸນອ່ານຕ໊ອໜັງສືໄດ້ໄວ, ແລະ ບ່າງທີອາດ ຈະ
ແມ່ນຍ້ອນເລື່ອງນີ້ ພໍ່ເຖົ້າຈຶ່ງເອົາອົກເອົາໃຈຂອຍເພ່ນ ~
ແລະ ບໍ່ຕ໊ອຍເລື່ອຍໆ ທັ່ງທີ່ຕາມທັດສະນະຂອງຂອຍແລ້ວ ນ້ັ
ອ່ານເອງສ່ວນຫຼາຍກ໊ອ່ານແຕ່ກອນ. ໃນເມ່ືອ ເຕ໊ບ
ໃຫຍ່ນ ແລະ ເກ່ັງກ່ານ ຂອຍກ໊ເລ່ມສະເມ່ືກ໊ເລ່ະບຽບ ~
ແລະ ຄຳສ່ັງຂອງພໍ່ເຖົ້າ, ແຕ່ລາວກ໊ເຮັດຫຍ້ັງບ໊ໄດ້ ມ່ີແຕ່ດ່າ
ແລະ ຍ໊ກ໊ຳປ້ັນໃສ່ເທ່ົານ້ັນ.

ສຳລ້ັບຂອຍແລ້ວ ປະກ໊ດວ່າແຕ່ກອນລາວຕ໊ຂອຍເລ່ືອຍ ໆ
ໂດຍບ໊ມ່ເຫດຜ່ົນ, ດ້ັງນ້ັນໜ້ັງຂອຍຈ່ຶງບອກໃຫ້ລາວຮູ້ໄວ.

ລາວຈ້ັບຄ້ວງຂອຍເງ່ຍນ, ຫລ໊ຕາໃສ່ແລ້ວເວ້ົາ ສ່ຽງ
ເຍ່ືອໆ:

~ "ແມ່ນຫຍ້ັງ ?" ລາວເວ້ົາແລ້ວຫ໊ວ່ຍໆ " ນ້ັງບ້ັ
ບ໊ມ່ສ່າສ່ະໜ່ານ ນ້ັງ! ນ້ັງແມ່ນໃຜ່ຈ່ຶງຊ່ືມ່າຕ້ັດສ່ິນເວ້ົາເອງວ່ານ
ຄວນຈ່ະຖ່ືກ໊ຈ້ັກເທ່ອ ? ນ່ິແຕ່ກູຜູ້ດຽວ ທ່ີ່ນ້ັ ນ ທ່ີ່ຮູ້ຈ້ັກ! ຣ໊ບໄປ
ໜ່ີ !"

ແຕ່ລາວຄ່ວ້ຈ້ັບ ບ່ າຂອຍໄວ້ທ້ັນໃດ, ຂອຍປ່ົນໜ້ ານ ໄປຫ ານ,
ລາວຈ່ອງເບ່ົ້ງໜ ານ ຂອຍອ່ກເທ່ອໜ້ັງ.

~ "ນ້ັງເປ່ັນຄ່ົນຂ້ີຫລ້ັກ, ຫລ ່ ານ ຄ່ົນເຊ ?"

~ "ບ໊ຮູ້ຈ້ັກ."

- " ມ໋ງ ບ໋ ຮູ້ ແ ທ ທ ອ ະ ? ເ ອ ົ ້ າ ລ ະ ຄ ັ ນ ຂ ໍ ້ ນ ກ ູ ຂ ໍ ບ ອ ກ : ມ ໋ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຂ ີ ້ ຫ ລ ັ ກ - ນ ັ ນ ກ ໍ ແ ປ ວ ່ າ ດ ີ ກ ວ ່ າ ຄ ົ ນ ເ ຂ ົ ້ າ . ງ ົ ວ ນ ອ ຍ ຄ ິ ດ ເ ຂ ົ ້ າ . ນ ັ ດ ນ ໍ ້ ໄ ປ ຫ ລ ົ ມ ໄ ດ ້ . "

ໃ ນ ບ ໍ ່ ດ ົ ນ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ອ ່ ານ ຫ ນ ັ ງ ສ ື ແ ຕ ່ ລ ະ ຕ ົ ວ ຢ ູ ່ ໃ ນ ປ ໍ ້ ມ ສ ູ ດ ນ ໍ ້ ໄ ດ ້ . ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ ແ ລ ວ ຂ ອ ຍ ຮ ຽ ນ ຫ ນ ັ ງ ສ ື ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ດ ົ ນ ນ ໍ ້ ຊ າ ໃ ນ ຕ ອ ນ ຄ ໍ ່ ,

ແ ຕ ່ ລ ะ ເ ທ ື ່ ອ ຂ ອ ຍ ຕ ອ ງ ອ ່ ານ ບ ົ ດ ສ ູ ດ ນ ໍ ້ ມ ບ ົ ດ ໜ ໍ ້ ງ ຈ ໍ ້ ມ ສ ູ ດ .

- " ຂ - ໄ ຂ ່ , ຍ - ຍ ິ ງ , ຈ - ຈ ອ ກ , ສ - ໂ ສ ງ , ຊ - ຊ າ ງ , ສ ູ ກ ສ ໍ ້ ລ ານ ; ຈ - ຈ ອ ກ , ງ - ງ , ສ ູ ກ ສ ໍ ້ ລ ານ ລ າ ວ ສ ູ ກ ສ ໍ ້ ລ ານ . . . " ຂ ອ ຍ ອ ່ ານ ໂ ດ ຍ ໃ ຊ ້ ນ ິ ວ ຊ ີ ້ ໄ ປ ແ ຕ ່ ລ ະ ແ ຖ ວ . ເ ມ ື ່ ອ ອ ່ ານ ຫ ລ າ ຍ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ເ ກ ີ ດ ເ ບ ື ່ ອ ໜ ່ າ ຍ ແ ລ ະ ຄ ິ ດ ຢ າ ກ ຖ າ ມ ສ າ ລ ະ ພ ັ ດ ຢ ່ າ ງ .

- " ແ ມ ່ ນ ໃ ຜ ສ ູ ກ ສ ໍ ້ ລ ານ ? ລ ຸ ງ ຢ ່ າ ກ ິ ບ ໍ ? "

- " ກ ູ ຊ ິ ຕ ິ ບ ຫ ໍ ວ ັ ກ ບ າ ດ ສ າ ກ ອ ນ , ນ ັ ດ ນ ັ ້ ນ ລ ะ ມ ໋ ງ ຊ ໍ ້ ຮ ູ ້ ດ ອ ກ ວ ່ າ ແ ມ ່ ນ ໃ ຜ ສ ູ ກ ສ ໍ ້ ລ ານ ! " ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຕ ອ ບ ທ ັ ງ ຄ ວ ງ ຮ ໍ ້ ມ ໆ . ແ ຕ ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ດ ີ ວ ່ າ ລ າ ວ ຕ ິ ຕ ວ ງ ຮ າ ຍ ຄ ິ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ໄ ປ ຕ າ ມ ນ ິ ໄ ສ ເ ທ ົ ່ າ ນ ັ ້ ນ , ຫ ລ ຕ າ ມ ຫ ລ ັ ກ ກ ານ .

ແ ລ ะ ທ ີ ຂ ອ ຍ ຄ ິ ດ ນ ັ ້ ນ ບ ໍ ່ ຜ ິ ດ ເ ລ ີ ຍ , ບ ົ ດ ນ ີ ້ ມ າ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ກ ໍ ຈ ົ ມ ພ ຸ ມ ພ ໍ ້ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ຄ ິ ດ ໃ ສ ່ ໃ ຈ ນ ໍ ້ ອ ຍ .

- " ອ . . . ເ ມ ື ່ ອ ເ ວ ົ ້ າ ເ ລ ອ ງ ຮ ອ ງ ເ ລ ອ ງ ຫ ລ ົ ມ ແ ລ ວ ແ ມ ່ ນ ຍ ົ ກ ໃ ຫ ້ ກ ະ ສ ັ ດ ຕ າ ອ ົ ດ , ແ ຕ ່ ເ ມ ື ່ ອ ເ ບ ິ ່ ງ ກ ານ ກ ະ ທ ໍ ້ ແ ລ ວ ເ ພ ິ ່ ນ ກ ັ ບ ດ ົ ກ ວ ່ າ ອ ັ ບ ຊ າ ລ ົ ມ ຜ ູ ້ ດ ີ ເ ລ ີ ຍ ອ . ນ ັ ກ ແ ຕ ງ ເ ພ ງ ສ າ ດ ສ ະ ຫ ນ ໍ ້ , ນ ັ ກ ຫ ລ ອ ກ ລ ວ ງ , ນ ັ ກ ຕ ະ ຫ ລ ົ ກ ! " ເ ຕ ັ ນ ລ ໍ ້ ມ ວ ນ ຊ ຸ ມ ລ ົ ມ ເ ລ ີ ງ ເ ທ ິ ງ ຫ ຍ ້ າ ຍ ຊ ຸ ! " ເ ອ ົ ້ າ ລ ะ , ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ິ ເ ຕ ັ ນ ໄ ປ ໄ ກ ສ ໍ ້ ໃ ດ ? ບ ໍ ່ ໄ ກ

ຫລາຍຄອກນ່າ !"

ຂ້ອຍເຊົ້າອ່ານເພື່ອຟັງພໍ່ເຖົ້າເວົ້າ, ເວົ້ຍໜ້ານ້ຳ ເຫັນ ໜ້ານ້ລາວຫຍຸ້ງ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກັ້ງວົນ. ຕາຫິ້ບ - ຂ້ອງລາວແມ່ນໄປຍັ້ງທີ່ໄກ້ໆ ຫັ້ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ ຮ້ອນຮົ້ນ ແລະຄວາມເສົ້າໂສກ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ຫັ້ງໜົດນ້ີສະແດ້ງ ເຖິ້ງ ຄວາມເຂ້ັ້ມ້ວ້ດທ່ີ້ພ້ວ້ມສູ້ນ້ຫ້ຍ້ໄ້ປ. ຄ້ວ້ສ້ີ້ທ້ອ້ງ້ສ້ັ້ນ້ຍຸ້້ບ້ໆ ແ້ລ້ະ ເ້ລ້ັ້ບ້ນ້ທ່ີ້ແ້ປ້ດ້ເ້ປ້ື້ອ້ນ້ນ້ຳ້ສ້ີ້ເ້ຫ້ລ້ື້ອ້ນ້ຍ້ິ້ບ້ຍ້ັ້ບ ເ້ວ້ລ້າ້ລ້າ້ວ້ເ້ອ້ົ້ານ້ຕ້ິ້ບ ເ້ທ້ິ້ງ້ໂ້ຕ້ດ້ວ້ຍ້ທ້າ້ທ້າ້ງ້ໜຸ້້ດ້ໜ້ັ້ດ.

- "ພ໋ໍ່ເຖ້ົ້າ!"
- "ຮ ?"
- "ເ້ລ້ົ່ານ້ິ້ທ້ານ້ສູ້້ຂ້ອ້ຍ້ຟ້ັ້ງ້ແ້ດ."
- "ນ້ິ້ງ້ອ້ານ້ໜ້ັ້ງ້ສ້ໍ່ໄ້ປ້ນ້ັ້ດ້ກ້ອ້ ນ້ັ້ກ້ຂ້ຄ້ານ." ລ້າ້ວ້ຈ້ົ່ມ ຫ້ັ້ງ້ເ້ອ້ົ້ານ້ສ້ີ້ຕ້ າ ເ້ລ້ົ່ານ້ິ້ທ້ານ້ສູ້້ຂ້ອ້ຍ້ຟ້ັ້ງ້ແ້ດ. "ນ້ິ້ງ້ມ້ັ້ກ ນ້ິ້ທ້ານ ຫລາຍກ່ວ່າປ້ມ້ສູ້້ດ້ນ້ິ້ນ້ ."

ຂ້ອຍ້ສ້ົ້ງ້ໄ້ສ້ຢູ້້ວ້ ລ້າ້ວ້ກ້ໍ້ເ້ລ້ັ້ນ້ກ້ັ້ບ້ຂ້ອ້ຍ້ນ້ັ້ນ້ລ້ະ ເ້ລ້ັ້ກ້ ນ້ິ້ທ້ານ ຫລາຍກ່ວ່າອ້ານ້ປ້ມ້ສູ້້ດ້ນ້ິ້ນ້ ຫ້ັ້ງ້ທ້ີ້ລ້າ້ວ້ກ້ໍ້ເ້ກ້ັ້ອ້ບ້ເ້ລ້ົ່າ ປ້ມ້ນ້ີ້ໄ້ດ ກ້ັ້ບ້ປ້າ້ກ້ຫ້ັ້ງ້ໜ້ົ້ດ ແ້ລ້ະ ລ້າ້ວ້ເ້ຄ້ີ້ຍ້ສ້ັ້ນ້ຍ້າ້ວ່ າ ຈ້ະ້ອ້ານ ບ້າ້ງ ຕ້ອ້ນ້ດ້ວ້ຍ້ສ້ຽ້ງ້ດ້ັ້ງ້ໆ ທຸ້້ກ້ໆ ຄ້ົ້ນ້ກ້ອ້ນ້ເ້ຂ້ົ້າ ນ້ອ້ນ ເ້ຄ້ົ້ານ້ອ້ນ ເ້ຄ້ັ້ງ້ສ້ັ້ງ້ກ້ະ ລ້ົ້ອ້ານ ປ້ມ້ພ້ທ້ຢູ້້ວ້ັ້ດ.

ແ້ຕ້ຂ້ອ້ຍ້ເ້ວ້ົ້າ ແ້ລ້ະ ເ້ວ້ົ້າ ອ້ກ້ໃ້ຫ້ລ້າ້ວ້ເ້ລ້ົ່ານ້ິ້ທ້ານ ແ້ລ້ະ ໃ້ນ ທ້ີ້ສຸ້້ດ ລ້າ້ວ້ກ້ໍ້ຍ້ອ້ມ້ເ້ລ້ົ່າ.

- "ເ້ອ້ົ້ກ້ໍ້ໄ້ດ້, ນ້ິ້ງ້ຈ້ະ້ຕ້ອ້ງ້ເ້ອ້ົ້າ ປ້ມ້ສູ້້ດ້ນ້ິ້ນ້ ໄ້ວ້ປ້ະ ຈ້ໍ້ຕ້ົ້ວ-

ไปตะหลอดอ๊อดใดเด๋. ส่อมพ่เถ้ามีใมบ่ด๋มก๋ะไป ปะ
เอ๊มหม้ากับกามพ๊ามาสาของพะผู้เป้นเจ้าอยู่ต๋หม้าบ้นล้ว
ของเผ๋มแลอ ."

พ่เถ้า อ๊ยู่เห๋วใส่ต๋วมอมเก๋าห๋มลอดลายหย๊บแส่อ-
ด้วยย๊มสัด แลอก๋ะจองเบ๋ว เผดาม ด้วยอากาม เล๋อม
เผ่อด๊ดด๋มหาเล๋องเก๋าเล๋องหล้ว เม่อต้วงอะด๊ด. ต้ว
หม๋วมีโจมภูมหม๋ว พาก้มมายัว บาลาละมา เผ่อ ทำ-
กามปูมธามลาของพ่ลาอุาเย้บ. พ่ของพ่เถ้าเป้นผู้แลม
ไปสั่มละต้วลุะอ้วไพ เผ่อใหทุกด๋มอุาบ, แตพอก โจม
ไล่จับลาวได้ เอ๊าถาบแหวลาวแลอก๋ะโยมลาวล๊ว จาก
ห๋ละต้ว.

- "ภูยังเป้นเด๊กน้อยยู่ในตอมน้ม, บ่เต๊มอา แม่ม
หย๊วงเก๊ดอ๋ม และ จ่หย๊วงบ่ได้. ภูจ่ได้แต่อา ในตอม ท่
พอกฝะล้วงมาน้ม แม่นปี ๑๒๑๘- ภูอายุสิบสองปี. เผ๋ม
เอ๊าอุะเล๊ยเส๊กฝะล้ว มาท่ บาลาละมา จำมอม ปะ
มามสามสิบด๋ม-ห้วหม๊ดธาวน้อยและจอยหน้วต๊ด กะถูก
ม่วเถ๋องตามแต่จะสามาดเก๊บเอ๊าสิ่งใดได้ก๋ม่วเอ๊าไป
เบ๋วธายกอาพอกอ๋ทาม. พอกเอ๊าพาก้มส้มหมาอท๊ดๆ,
บาวด๋มบ่ม๊แธวพ่ท่จะย๋มยู่ได้ เม๋องจากแอมอา กาม
เผาะหมาอเย๋ม. พอกอุาอมายากอาเอ๊าถ๋ม แต ผู้ลุม
ไดหามไอ. ต๋มากองทะหามจากดายไดมาจ๊ดกาม ไล
พอกอุาอมาหม๊ก้บไปบามใผบามม้ม. ต๋จากม้มดหดกาม

ກໍຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ພວກເຮົາກໍລ້ຽງເຄີຍກັບພວກຝະລັ່ງເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາເປັນຄົນຮອບຄອບ, ຫລັກແຫລມ ແລະ ຄ່ອນຂ້າງ-ມັກມ່ວນ. ບາງເທື່ອພວກເຂົາກໍຮ້ອງເພງ. ພວກອາຄຍາມັກ ຂໍ້ລົ້ມາຈາກ ນິຊົມ ມາເບິ່ງພວກເຂົາ. ພວກທີ່ມາເບິ່ງ ນັ້ ບາງຄົນກໍດ່າປ່ອຍພວກຝະລັ່ງ ທ້ຽຍກໍາປັ້ນໃສ່ ແລະ ກະທ້ຽ ຮອດຕໍ່ພວກເຂົາ; ບາງຄົນກໍເວົ້າດ້ຽງນໍາພວກເຂົາໂດຍ ເວົ້າ ພາສາຂອງເຂົາ ແລະ ເອົາເງິນກັບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຫມາວ ໃຫ ພວກເຂົາມໍ້ອີກ. ຈ່ໄດ້ວ່າ ມີອາຄຍາຜູ້ຫນຶ່ງເຖົ້າແກ່ແລ້ວມາ ເຫັນພວກຂະເລີຍເສິກກໍເລີຍເອົາມຸມຫນ້າແລວຮ້ອງໄຫ້ວ່າ: "ເບິ່ງແມະ ນາໂປເລອົງ ຜີປ່ອບຮັກໃຫ້ພວກຝະລັ່ງໄດ້ ຮັບ ເຄາະກໍາ!" ຄິດເບິ່ງດູ-ຄົນລັດເຊຍ, ເປັນອາຄຍາອີກຊໍ້າ-ຍັງມີນ້ໍາໃຈອ່ອນຝ້ອ ແລະ ສົງສານຊາວຕ່າງປະເທດ ແບບ ນີ້ນ..."

ພໍເຖົ້ານິດຢູ່ລາວຫນຶ່ງ ຫລັບຕາ ແລະ ລູບຜົມໃຫ້ຍ່ອນລົງ ຕ່ໍາ ລາວກໍເວົ້າຕ່ໍ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ, ຊຸດຄົ້ນ ຫາ ຄວາມຊົງຈໍ່ໃນອະດີດຢ່າງລະອຽດ:

- "ແມ່ນຍາມລະດູຫນາວ, ພາຍຸຫິມະພັດຈ້ອງ,ອາກາດ ຫນາວຢ່າງຫນັກຫນ່ວງປົກຄຸມເຮ້ອນຊານທົ່ວໄປ, ພວກຝະລັ່ງ ພ່ານັ້ນແລ່ນມາຫາເຮ້ອນພວກເຮົາ ແລວຮ້ອງໃສ່ແມ່ທ່ານປ່ອງ ປ້ຽມ-ແມ່ນັ້ກເຮັດເຂົ້າຈ່ຫວ່ານສໍາລັບຂາຍ-ພວກເຂົາ ເຄາະ ປ່ອງປ້ຽມ ສັກຂະໂຍງ້ອມ ແລະ ຮ້ອງເອົາເຂົ້າຈ່. ແມ່ເພ່ນ ບ່ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້ານ່ໃນເຮ້ອນ, ເພ່ນຍ່ນເຂົ້າຈ່ໃຫ້ -

ພວກເຂົາທາງປ່ອງຢ້ຽມ; ພວກເຂົາຄ້ວາຈັບເອົາໂດຍ ທ່ຽງ
ຮອມໆ ຍັງມີອາຍກຸ່ນໆຢູ່ເພາະເອົາອອກຈາກເຕົາໂດຍ ກົ່ງ
ແລວພວກເຂົາກໍຍັດເຂົ້າໃນເສ້ຍັດເຂົ້າຕົດຕົ່ມຕົ່ວບ່ອນ ຫນາ
ອົກ, ບ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາທົ່ມຮອນໄດ້ຈັ່ງໃດ! ພວກເຂົ້າ ຫລາຍ
ຄົ່ນຕາຍຫນາວ-ພວກເຂົາເປັ່ນຄົ່ນຈາກປະເທດຮ້ອນ ບ່ລ້ວກັບ
ອາກາດຫນາວ. ມີສອງຄົ່ນມາຊົ່ນຢູ່ຫ້ອງອາບນ້ຳຂອງພວກ -
ເຮົາ ທ່ສ່ອນ-ເປັ່ນນາຍທະຫານ ກັບຜູ້ຊ່ວຍຂອງເຂົ້າຊ່ົ່ວ.
ຫນ່ົ່ນາຍທະຫານເປັ່ນຄົ່ນສູງຈ່ອຍບ້າງ ມີແຕ່ຫນັ່ງຕົ່ກະດູກ ,
ເຂົ້ານຸ່ງເສ້ອຸ່ມກັນຫນາວຂອງແມ່ຍ່ົ່ງລ່ານປົກຫົ່ວເຂ່ົ່າ, ເຂົ້ົ
ເປັ່ນຄົ່ນສຸ່ມອອມໂຍມ ແຕ່ຂ້ເຫລ້ົ. ແມ່ເພ່ນເຮ້ົ ເຫລ້ົ
ເບ່ຍເຖ່ອມ່ຂ້ຍໃຫ້ ແລະ ເມ່ອຊ່ເຫລ້ົເບ່ຍແລວເຂ້ົ ກ່ົ່ນ
ຈ່ນເມ້ົ່ແປ ແລວກ່ຮ່ອງເພ່ງ. ເຂ້ົ່ົຮ່ນເວ້ົ່ພ່ົ່ສ່ົ່ເຮ້ົ່ົໄດ
ຫ່ນ່ອຍຫ່ນ່ົ່ງແລະມ່ົ່ກເວ້ົ່ົ່ວ່ົ່: "ປະເທດເຈ້ົ່ົ່ບ່ຂ່ົ່ວ, ມ່ນດ່ົ
ແລະ ກ່ນ່ົ່ຄ່ນ." ເຂ້ົ່ົເວ້ົ່ົ່ບ່ຖ່ອງ ແຕ່ພ່ເຂ້ົ່ົ່ໃຈໄດ້ວ່ົ່ເຂ້ົ
ຫ່ນ່ົ່ຍເຖ່ົ່ງຫ່ຍ ແລະ ມ່ນ່ົ່ກແ່ນ່ຄ່ົ່ວ່ນ-ຄ່ົ່ວ່ຢ່ ພ່ົ່ກ
ເຫ່ນ່ົ່ອຂ່ົ່ງປະເທດເຮ້ົ່ົ່ນ່ ບ່ນ່ສ່ົ່ງໃດເປ່ນ່ຕ່ົ່ວ່ອ່ນ່ຊ່ອນ,ແຕ
ເ່ນ່ົ່ອລ່ົ່ງໃຕ່ຕ່ວ່ນແ່ນ່ນ່ຳ້ໂ່ວ່ນ່ກ່ ດ່ນ່ແ່ດ່ນ່ອ່ບ່ຊ່ນ່ກ່ວ່ົ່ແ່ລ່ະ່ອ່ນ
ກ່ວ່ົ່ ແ່ລ່ະ ເ່ນ່ົ່ອ່ກ່ົ່ວ່ຍ ທ່ະ ເ່ລ່ກ່ົ່ວ່ສ່ະ ປ່ຽ ນ ລ່ົ່ງ ໄ ປ ແ ລ ວ ບ່ນ່ ຫ ນ ະ
ຕ່ົ່ກ ເ ລ ່ຍ. ນ ່ົ່ງ ແ ນ ່ ໃ ຈ ໄ ດ ້ ເ ລ ່ ອ ງ ນ ້ , ແ ລ ະ ຢ ູ ່ ໃ ນ ປ ້ ນ ຄ ໍ ່ ພ , ປ ້ ນ
ປ ົ ດ ປ ້ ນ ຍ ັ ດ ແ ລ ະ ປ ້ ນ ສ ູ ດ ນ ້ ນ ນ ່ົ ່ ງ ຊ ຸ ບ ່ ພ ບ ເ ລ ່ ອ ງ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ຫ ນ ະ ຫ ລ
ລ ະ ດ ູ ຫ ນ າ ວ , ແ ລ ະ ປ ະ ເ ທ ດ ຢ ູ ່ ໃ ຕ ້ ລ ົ ງ ໄ ປ ພ ູ ນ ລ ະ ທ ່ ພ ະ ເ ຍ ຸ ສ ະ
ຖ ດ ຢ ູ . ເ ມ ່ ອ ໃ ດ ອ ່ ານ ປ ້ ນ ສ ູ ດ ນ ້ ນ ສ ຸ ດ ແ ລ ອ ນ ່ົ ່ ງ ກ ັ ບ ກ ູ ຈ ະ ເ ລ ້ ນ ຕ ້ ນ

ອ່ານປັ້ມຄຳພີໂລດ.

ພໍເຖົ້າມິດໄປອີກ ແລະ ປະກົດວ່າເຊີ່ອບຫລັບໄປ;ເວ-ລາລາວຄົດຫາສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ ລາວມັກແມ່ນໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ ມ້ນຕາພ້ຣ້ບຮ້, ໃບໜ້າລາວມ່ອຍ ແລະ ແຫ້ລມຄົມ.

- "ເວົ້າຕໍ່ແມ່ະ ."ຂ້ອຍບອກຄ່ອຍໆໃຫ້ລາວເວົ້າຕໍ່.

- "ຮ! ເອີ..."ລາວຕ້ົ້ມແລ້ວເວົ້າຕໍ່. "ມູເວົ້າເລ່ືອງ ຫຍ້ງກ້ຣ ? ພ້ວກຝະລ້ັງຫ້ວະ ? ເອີ...ພ້ວກເຮົາກ້ໍແມ່ນມ້ະ ມຸດ້ັມ ບ້ໍ່ຊ້ືອຮ້ายໄປກ້ວ່າພ້ວກເຮົາຜູ້ບ້າບໜ້ າດອກ. ພ້ວກ ເຮົາມ້ັກເອ້ີມແມ່ເພ້ີ່ນວ່າ: ມ້ ດ ຳ ! ມ້ ດ ຳ ! "ຊ ຸ ງ ມ ້ ' - ຄ ວ ຳ ມ ໜ ຳ ຍ ວ ່ ຳ "ຍ ຳ ແ ມ ່ " ແ ລ ວ ຝ ຳ ຍ ຍ ຳ ແ ມ ່ ກ ໍ ຈ ະ ແ ບ ກ ຖ ຸ ງ - ແປ ງ ໜ ້ ກ ແ ປ ດ ສ ິ ບ ກ ໍ ໂ ລ ອ ອ ກ ຈ ຳ ກ ສ ຳ ງ ຢ ່ ຳ ງ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ ທ ຳ ມ ະ ດ ຳ . ແ ມ ່ ເ ພ ້ ີ ່ ນ ແ ຂ ວ ງ ແ ຮ ງ ປ ຳ ນ ງ ົ ວ , ເ ພ ້ ີ ່ ນ ້ ກ ຖ ຸ ງ ຜ ້ ີ ່ ມ ກ ູ ສ ້ ີ ່ ມ ເ ລ ່ ອ ຍ ໆ ຈ ້ ີ ່ ມ ເ ຖ ຸ ງ ເ ວ ລ ຳ ກ ູ ມ ີ ອ ຳ ຍ ຸ ๘๐ ປ ີ , ຕ ອ ນ ນ ້ ີ ່ ມ ກ ູ ບ ໍ ່ ໄ ດ ອ ອ ມ ນ ອ ຍ ຈ ້ ກ ດ ້ . ຫ ມ ໍ ີ ້ ຣ ຸ ງ ນ ້ ີ ່ ມ ເ ປ ້ ີ ່ ນ ຄ ົ ມ ຮ ້ ກ ມ ຳ ຫ ລ ຳ ຍ . ເ ຂ ົ ຳ ເ ລ ຳ ະ ໄ ປ ເ ຮ ອ ນ ້ ີ ່ ມ ເ ຮ ອ ນ ້ ີ ່ ມ ຂ ຸ ໄ ມ ຂ ຸ ມ ສ ະ ແ ດ ງ ຈ ຸ ດ ປ ະ ສ ົ ງ ຍ ຳ ກ ເ ປ ້ ີ ່ ນ ຜ ູ ເ ບ ົ ຳ ແ ຍ ງ - ລ ຽ ງ ມ ຳ ໃ ຫ . ທ ຳ ້ ອ ດ ຜ ູ ໃ ດ ກ ໍ ຢ ຳ ມ ຄ ວ ຳ ເ ຂ ົ ຳ ເ ປ ້ ີ ່ ນ ສ ັ ດ ຕ ູ ເ ຂ ົ ຳ ອ ຳ ດ ຈ ະ ທ ຳ ລ ຳ ຍ ມ ຳ . ແ ຕ ບ ໍ ່ ດ ົ ນ ຕ ໍ ່ ມ ຳ ພ ້ ວ ກ ຂ ຸ ຳ ວ ມ ຳ ເ ອ ງ ນ ້ ກ - ເ ອ ້ ີ ່ ນ ຫ ຳ ເ ຂ ົ ຳ : "ເ ຮ ຍ ມ ້ ຣ ຸ ງ !" ແ ລ ວ ເ ຂ ົ ຳ ກ ໍ ຫ ້ ວ ເ ອ ຍ ໆ ທ ້ ງ ແ ລ ່ ີ ນ ໄ ປ ຫ ຳ ດ ອ ມ ຫ ້ ວ ລ ົ ງ ຕ ຳ ່ ຄ ້ ັ ່ ງ ງ ົ ວ . ຜ ົ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ຳ ແ ດ ງ ຄ ້ ີ ຫ ້ ວ ກ ະ ລ ົ ດ , ດ ົ ງ ໂ ມ ແ ລ ະ ໃ ຫ ຍ ່ ສ ິ ບ ຫ ມ ຳ . ເ ຂ ົ ຳ ເ ປ ້ ີ ່ ນ ຄ ົ ມ ເ ບ ົ ຳ ແ ຍ ງ ມ ຳ ດ ້ ີ ຫ ລ ຳ ຍ ແ ລ ະ ສ ຳ ມ ຳ ດ ປ ້ ີ ່ ນ ປ ້ ວ ມ ຳ ໃ ຫ ຫ ຳ ຍ ເ ຂ ົ ຳ ຈ ຳ ກ ພ ະ ຍ ຳ ດ ຫ ລ ຳ ຍ ຢ ຳ ງ ; ພ ຳ ຍ ລ ູ ມ ມ ຳ ເ ຂ ົ ຳ ເ ປ ້ ີ ່ ນ ໜ ້ ີ ່ ມ ປ ້ ວ ສ ັ ດ ຢ ູ ້ ີ ່ ຂ ຸ ້ ີ ,

ແຕ່ເຂົ້າເປັນບ້າປ່ວງຈົນວ່າພວກຄັບໄຟທຸບຕີຈົນເຂົ້າຕາຍ . ສ່ວນໜ່ວຍທະຫານນັ້ນ ເມື່ອຮອດລະດູບານໃໝ່ ເຂົ້າ ກໍ ເລີ່ມມ່ວດມ້ວຍລົງ, ແລະ ຕົກຮອດວັນປຸນແຊ່ງນິໂກລາ ເຂົ້າ ກໍຕາຍຢ່າງສະຫງ່າບ່ວງຮ່ວມຄົນ ຫ້ວຍ ຢູ່ແຄມປ່ອງຢ້ຽມຂອງ ຫ້ອງ ອາບນ້ຳ ແລ້ວກໍຕາຍທາງນັ້ງ ຫົວພົ້ນອອກຈາກປ່ອງຢ້ຽມ. ກູ ຄິດສົງສານຈົນນ້ຳຕາຢ້ອຍຫລາຍຢົດ. ເຂົ້າເປັນຄົນສຸພາບອ່ອນ ໂຍນ ແລະ ມັກຈັບໜູກູແລ້ວຊົ່ມໃສ່ຄ່ອຍໆເປັນພາສາຂອງເຂົ້າ ຫ້ນລະ. ກູບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມວ່າ ເຂົ້າເວົ້າຫຍັງ ແຕ່ຮູ້ສຶກ ວ່າ ເປັນຕາຟັງ. ໃນໂລກນີ້ ຄວາມເອື້ອອາລ້ວຍງມະນຸດນັ້ນ ບໍ່ ຫລວງຫລາຍເທົ່າໃດ. ຄັ້ງໜຶ່ງ ເຂົ້າສອນໃຫ້ກູປາກເວົ້າພາ ສາເຂົ້າ ແຕ່ແມ່ເພ້ນຫ້ານບໍ່ໃຫ້ເວົ້າ. ແມ້ຍັງເຂົ້າກູໄປຫາຄຸນ ພໍ່ຢູ່ວັດ ແລະ ຄຸນພໍ່ກໍ່ສັ່ງໃຫ້ເອົ້າແສ່ຕົ້ກູ ພ້ອມທັ້ງກ່າວໂທດໃສ ນ່ວຍທະຫານຜູ້ນ. ໃນປ່າງນັ້ນ ຜູ້ຄົນຕ່າງກໍ່ຄັດເຄ້ວກັນທັ້ງນັ້ນ ຫລ່າເອີ້ຍ! ໂຕບໍ່ຕ້ອງຫ້ລະມ່ານແຕ່ຢ່າງໃດໃນສິ່ງທີ່ໄດ້ກະທຳ ລ້ວໄປ-ຜູ້ອ້ນພຸ້ນຮ້ບແທນ ແລະ ໂຕຢ່າລືມເນີ!ຕ້ວຢ່າງພໍ່ເຖ້ຳ ນ້ຳຫ້ລະມ່ານຂະໜາດໃດ !"

ຄ່ຳມືດແລ້ວ. ໃນເງ່ົາມືດນ້ອຍເຫັນວ່າພໍ່ເຖ້ຳອ່ອນໃຫ້ ຢ່ນຢ່າງແປກປະຫລາດ, ດວງຕາຂອງລາວໄສ່ເປັນປະກາຍຄ້ ດ້ງຕາແມ່. ລາວເລ່ົານິທານສຽງເບ້ົາໆ, ຢ່າງລະມັດ ລະ ວ້ງ ແລະ ຢ່າງໄຕ່ຕອງເລ້ກເຊ້ງ, ແຕ່ເວລາເວົ້າຮອດ ຕ້ວ ລາວເອງແລ້ວ ລາວເວ້ົາຢ່າງເຕັ້ມປາກ ແລະເວົ້າເອົ້າດ້ໃສ່ ແຕ່ໂຕ. ຂ້ອຍບໍ່ຢາກໄຄ່ນລາວເວົ້າຖ້ງຕ້ວເອງ ແລະບໍ່ມັກ

ทามที่ลาวเว้าแมบมำ:" จ่ไว้เมิ !" " ย่าลืมใดเมิ!
มีหลายสิ่งหลายย่างที่ลาวเล่ามั้ม ข้อยเห็มอา ต้ม
เองจะถ่ใจที่สูดถ่าลืมมั้มได, แตอาสิ่งเหล่ามั้ม ซ่ำพัด
ฝังยู่ในหิ้อใจข้อยถ่ังสฺมหามอันเจ็บแสบ, เถิงแม่ม
อาสิ่งหั้งหลายถ่ังทาอม ข้มีคำแมบมำข้องลาวลอมยู่มำ
กำตาม. ลาวบ่เล่ามิหามปะเผดเหบม้ายสูข้อยฟัง จุก
เหิ้อ, มีแต่เล่าเลอังจ่างที่เกิดข้ม. ข้อยสังเกดเห็มอา
ลาวบ่มักตอบคำถาม, ถ่ังมีข้อยจ่งพาโลถามลาว:
- "ลักเซยกับฝะล้ัง-ใผถิอากัม ?"
- "แม่นใผซ่ฐู? ภูบ่เคียเห็มถิ่มฝะล้ังยู่ปะเหดเอ่ำ
เองจักเหิ้อ." ลาวตอบถ้อยอาดสิ่เถ้องๆ และเสิ่มอา:
- "แมนแตหมู เม้อยู่ในฐูของมั้ม มั้มกิ."
- "พอกลักเซยเด กิบ ?"
" บางถิ่มกิ, บางถิ่มบ่ถิ. ในสะไหมหาดกะสิ -
กองมั้ม พอกเฮ่าถิกอาม-กิ่ดเหล็กหิกฐักถิใ้ดเป้นฐูบ้ัม
ฐูบมหัมละ. มาดฐอมซุกโส้บ่าย่ตมแลอแตพอกเฮ่าซ่ำ
บมหย้างซุกุม, แมนแหหิอา พอกอาดยาดเป้นถิ่มใจแลบ-
หลาย แตอาพอกเฮ่ากิสูฐมธอบถอบกอาพอกซุาอมา ,
เฮ่าบ่ไถ่ถอกอาพอกเฮ่าเป้นแม่อั้มหมิ่ถ, อาดยาผู้หิ่ถ
กิ่ถเฮ่าแห้เฮ่าอา, บางถิ่มกิ่อ่ซุาอับป่หิ่สุด-ปามอาไห
เฮ่าหย้างยักใส่กิรับเฮ่าหมิ่ถ. ย่ในหมูพอกเฮาม่มพอก-
หอบเป่าหลายอหล้-เบ่งพอเผมกิ่อาเป้นมะมูดแต่เม้อ

ເບ່ງໃກ້ໆ ກໍຈະເຫັນວ່າຫມອນເຈາະກິນໃນຫມົດແລ້ວ ຍັງ
ເຫລືອແຕ່ເປືອກຫອຍເປົ່າ. ສ່ວນພວກເຮົາຕ້ອງການ ແມ່ນ
ການຮຽນຮູ້, ຕ້ອງການຝຶກຝົນປັນຍາ, ແຕ່ວ່າບໍ່ມີຫຍັງ ຈະ
ໄປເຝິກຝົນເລີຍ.

- "ພວກລັດເຊຍແຂ່ງແຮງບໍ ?"

- "ບາງຄົນກໍແຂ່ງແຮງ ແຕ່ສໍາລັບບໍ່ແມ່ນຢູ່ທີ່ກໍາລັງຫາກ
ແຕ່ແມ່ນຄວາມຊໍານານພຸ່ນ. ຄົນທີ່ແຮງທີ່ສຸດນັ້ນກໍຍັງບໍ່ແຮງ ທໍ
ມາຊໍ. ."

- "ເປັນຫຍັງພວກຝະລັ່ງຈຶ່ງມາຕີພວກເຮົາ ?"

- "ເອີ...ຈັ່ງຊີ-ສ່ວນຄາມແມ່ນທຸລະຂອງພະເຈົ້າຊາ .
ຄົນທໍາມະດາສາມັນຄືພວກເຮົານີ້ບໍ່ເຂົ້າໃຈດອກ."

ແຕ່ຂອຍຈົບລົມຈາກເທ່ ເມ່ອພ ເຖ້າຕ່ອບຄໍາຖາມຂ່ອຍທ
ຖາມວ່າ ມາໂປ່ເລີ່ງ ແມ່ນໃຜ ?

- "ເຂົ້າເປັນຄົນອາດຫານ ທ່ີ່ຢ່ານ່ຍົດລອງໂລກທັ່ງຫມົດ
ແລ້ວທຸກຄົນຈະສາມາດດໍາລົ່ງຊ່ວ່ຢູ່ ຢ່ານ່ງສະເຫມ່ີພາບ, ບໍ
ມ່ີອາດຍາ, ບໍ່ມ່ເຈົ້າຫນ້າທ່ີ, ແຕ່ລະຄົນຄ່ັນຫມົດ. ຊ່ຄົນຍັ່ງ
ຈະແຕກຕ່ັງກ່ັນຕ່ໄປ ແຕ່ສ່ດທ່ັ້ນເທ່ົ່າທຽມກ່ັນຫມົດທຸກຄົນ ,
ສ່ງສະຫນ່ງກໍອ່ັນດຽວກ່ັນ. ແມ່ນອນລະວ່ານ່ັ້ນເປ່ັນເລ່ີ່ງ ໃຣ
ສ່ງ່ລະ, ມ່ແຕ່ປູເທ່ົ່ານ່ັ້ນທ່ີ່ຄ່ັນຫມົດ. ບ່ດ່ນ່ັ້ນມ່ງເບ່ັ່ງ ປ່ງ -
ແມ່ນແຕ່ປ່ງກໍຍັ່ງແຕກຕ່ັ່ງກ່ັນໄປຫມົດ. ປ່ງແຂ້ບ່ດ່ປ່ງກ່ົດ,ປ່ງ
ໄມ້ບ່ດ່ປ່ງຫູ. ພວກເຮົ່ງກໍ່ມ່ງໂປ່ເລ່ີ່ງຄ່ັນ ຕ່ວ່ຢ່ານ: ສ່ະ
ເຕ່ັ່ນ ຣ່ງ່ມ ແລ່ະ ເອ່ເມ່ລ່ຽນ ປຸ່ກ່ງ່ບ-ແຕ່ເທ້ອຫນ່ງ ພ

ເຖ້າອຸເລ່າເລ່ຍງພວກມັ່ສູ່ຟັງດອກ."

ບາງເທ່ ພໍ່ເຖ້າມ໌ມຸຕາກອ້າງໆຈ່ອງເບ່ງໜ້າຂ່ອຍຄົນໆ ຄ່ອ'ບ໋ເຄ່ຍເຫັນຂ່ອຍມາກ່ອນຈັກເທ່ອ, ກາມຮັດແມ່ນັ້ເປັນ ຫ່ໜູດໜ໋ດໃຈ່ອ໋ຫລ.

ແຕ່ລາວ'ບ໋ເວ້ົາເລ່ຍງພ້ັບແມ່ຂ່ອຍຈັກເທ່ອ.

× × ×

ບາງເທ່ ແມ່ເຖ້ົາ'ກ໋ເຂ້ົາມາຫາພວກເຮ້ົາ ຂະນະ'ທ່ພວກ ເຮ້ົາລົມກ້ັນ'ຢ່. ລາວ'ນ່ັ່ງລົງຕ່ັ່ງແຈຝ່າງ'ມ໋ດໆ ບ໋ປາກ'ບ໋ເວ້ົາ ຫ່ຍ ແຕ່ແລ່ວໃນ'ທ້ັນໃດລາວ'ກ໋ຈະຖາມ'ຂ້ົ້ນ'ດ່ວຍສ່ຽ ອ່ອນ ມ່ອນ:

-" ຈ່ ' ' '

ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງລ້ຽງປ່າ. ພໍ່ເຖົ້າຕອບອ້ອມຄ້ອມຢ່າງບໍ່ເຕັມໃຈ:

-"ພວກໂອລົງຊັນ ກໍແມ່ນຊາວມາທຳມະດາ ທີ່ແລ່ນ ຫນີ ປະອຽກງາມຢູ່ໃນໂຮງງາມ."

- "ເພິ່ນໄປຈັບເຂົາເຂົ້າເຈົ້າແບບໃດ ?"

- "ນຶ່ງຄືດຈັ່ງໃດຊັ້ນ ? ກໍຄືເດັກນ້ອຍຢອກກັນຫັ້ນລະ - ພວກຫນຶ່ງແລ່ນ ພວກຫນຶ່ງອົກໄລ່ຈັບ. ເມື່ອພວກໂອລົງຊັນຖືກຈັບໄດ້ໄລ່ທັນ ພວກເຂົາກໍຖືກຕ້ອຍແສ້ຫລືຖືກຈົກດັ່ງແລະ ຫນາ ຜາກກໍຖືກຕົາເປີເຈ ເພື່ອສະແດງວ່າພວກເຂົາຖືກລົງໂທດ."

- "ເປັນຫຍັງເຮັດຈັ່ງຊັ້ນ ?"

- "ໃຜຮູ້? ນັ້ນເປັນເລື່ອງສັບສົນ ແລະ ເປັນການ - ຍາກທີ່ຈະຮູ້ວ່າຜູ້ໃດຜິດ-ຜູ້ທີ່ແລ່ນຫນີຫລືຜູ້ທີ່ໄລ່ຈັບ."

-" ຈັ່ງວ່າ ພໍ່. " ແມ່ເຖົ້າຖອດຂົນມາອົກ. " ພາຍ ຫລັງເກີດໄຟໄຫມ້ຄັ້ງໃຫຍ່ແລ້ວເປັນແນວໃດ ?"

- "ຄັ້ງໃຫຍ່ຕອນໃດ ?" ພໍ່ເຖົ້າສັ່ເພື່ອຄວາມຄັກ ແມ່ ດ້ວຍທ່າທາງຫນັກແຫນ.

ທັ້ງສອງຄິດຄົ້ນຫລັງຫາອະດີດ ຈົນລືມວ່າຂ້ອຍເອງ ກໍນັ່ງ ຮ່ວມຢູ່ນຳ. ພວກເພິ່ນເວົ້າສຽງດັ່ງຂ້ອຍໆ ມີຈ່ຽງຫວະສະເຫມີ ຈົນບາງເທື່ອຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າພວກເພິ່ນຮ້ອງເພງ-ເປັນເພງເສົ້າ ເສົ້າກ່ຽວກັບພະຍາດໂລຄາ, ໄຟໄຫມ້, ການຫຸບຕົມະນຸດ , ກ່ຽວກັບການຕາຍກະທັນຫັນ, ການລັກສ່ວຍຢ່າງເລິກແລບ ກ່ຽວກັບພວກເສຍຈິດອໍທາມ ແລະ ພວກອາດຍາໃຈໂຫດຫຽມ.

- "ຈ້ວງແມ່ນພວກເຮົາເຫັນຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ! ພວກເຮົາຜ່ານຊ໊ວດມາຫລາຍແທ້ໆ! "ພໍ່ເຖົ້າຈົ່ມພຸມພໍ.

- "ເວົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ແມ່ນຊ໊ວດອັນຕັນດານດອກນໍ ? ຄິດ - ເບິ່ງແມ ລະດູບານໃໝ່ຕອນທີ່ ວາວະຣາ ເກີດນັ້ນນະ ຈ້ວງແມນວ່ົາດງາມເອົ້າແທ້ເອົ້າວ່ົາ !"

- "ນັ້ນແມ່ນປີ ໑໙໔໙ ປີທີ່ນຸກເຂົ້າຣ້ວງກາຣ, ພາຍຫ້ວງ ໐໘ ເດ້ ທີ່ ວາວະຣາ ຫນ້ວງວັນ, ຕ໋ອນ ພ້ລຽງຂອງນັ້ນ ກໍ່ຖືກ ຮຽກເຂົ້າປະຈໍາການແລວອອກສູ່ສົງຄາມ."

- "ແລະລາວບໍ່ຕ່ົາວ໊ດມາຈັກເທ໊ອ." ແມ່ເຖົ້າຖອນຫາຍໃຈ.

- "ບໍ່ດົນມາຈັກເທ໊ອ. ນັບແຕ່ມັ້ນມາ ຄວາມກະລຸນາ - ຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜ່ານກາຍພວກເຮົາໄປ ຄ້ວ່ງສາຍນໍ້ ທີ່ ໄຫລໄປບໍ່ມ້ວນກັບມາ. ໂອ ວາວະຣາ ເອ໋ຍ..."

- "ພໍ່ແລວພໍ່ ."

- "ເປັນຫຍ້ງວ໊ພໍ່ ?" ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າຂົ່ມສຽງເຄ໋ອງໆ . " ກາຍເປັນຄົນຊ໊ວໄປແລວ ລູກເຮົ່ານ໊ະ, ຈ້ວງໃດກໍ່ແມນເຈົ້າ ຫ້ມ່ຕ່ວາເບ່ົາແຍ້ງເວ໊ົາ. ພວກເຮົ່າ ທຸ່ມເທເທ໊ອແຮງທ້ວງໜົດ ແຕ່ກໍ່ສູນເສຍໄປລາໆ. ເຈົ້າແລະຂ໋ອຍພາ້ນ໊ດວ່ົາເວ໊ົາ - ເຄ໋ອງໃສ່ກະຕ່ົາເຕ້ນແລວ ແຕພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເວ໊ົາກະຕ່ົາ ກ້ນ ໂລ່ໃຫພວກເຮົ່າ."

ພໍ່ເຖົ້າຮ໋ອງ໋ຂ້ນປ່ານ໋ວ່ົາຖືກໄຟລ້ນ, ເຕ້ນຄ໋ອງໆໄປ ທ໊ວ ເຮ໋ອນ, ກ່ານ໋ວ່ົາປ໊ະນ່ານລູກໆແລະຍ໋ກ່ໍາປ້ນໃສ່ແມ່ເຖົ້າ.

- "ແມ່ເຈົ້າຫັ້ນລະຮັກໃຫ້ລູກເສຍຄົນ, ຮັກໃຫ້ ລູກ ກາຍເປັນຫມາ, ແມ່ດີເຈົ້ານະ !"

ດວຍຄວາມເຈັບແຄ້ນແຫ້ນໃຈທ່ີສຸດ ພ່ເຖົ້າ ເຂ້ົາໄປຫາ ຮູບນັກບຸນຢູ່ແຈຮ້ອມ ແລ້ວກ້ົມກ້ົມເອງທ້ັງຮອງໄຫ ນ້ຳ ຕາໄຫລອາບແກ້ມ.

- "ດວຍເຫດອັນໃດນໍ້ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອ໋ຍ? ຜູ້ຂ້ານ້ ຈ່ຶງ ຈ່ືອຈ່ານ້ານກ່ວາທຸກໆຄົນ ?"

ດວງຕາທ່ີປຽກຊຸ່ມຂອງລາວເຫ້ລ່ືອມຍ້ິບຍ້ັບດ້ວຍ ຄວາມ-ເຈັບປ່ວດ ແລະ ແຄ້ນເຄ້ືອງ, ໝ້ົດກ້ົມກ້ືບ້ສັ່ນສະທ້ານ.

ແມ່ເຖົ້ານ້ັ່ງຢູ່ໃນຄວາມມ້ືດ, ບ່ປ້າກບ່ເວ້ົາຫ້ຍັງ, ເອ້ົາມ ເຮ້ັດເຄ້ືອງໝ້ົາຍໄມ້ກ້ວ້ງເຂ້ມ. ສູດຫ້າຍລ້ວ້ຍ້ງເຂ້ົ້າ ໄປ ຫ້ານ້ພ່ເຖົ້າແລ້ວເວ້ົ້າຢ້ວ້ງຫ້ນ້ກແໜ້ນ.

- "ເຈົ້າທ້ໍລະນ້ານ້ໂຕເອງເຮ້ັດຫ້ຍັງຈ້ັ່ງຊ ? ພະຜູ້ເປ້ັນ ເຈ້ົ້ານ້ຖ້ວ້ກວ້ານ້ເພ້ັ່ນຊ ເຮ້ັດຫ້ຍັງ. ຄ້ນລູ້ກເຮ້ົ້ານ້ກ້ບ້ມ້ຫ້ລ້ວ້ຍຄ້ົນ ດວ້ກມ້ານ. ຢູ້່ໃສ້ກ້ຄ້ັ້ນ້ຫ້ມ້ດ້ຫ້ນ້ລະ -ພ່, ມ້ແຕ້ຜ້ດຖ້ຽງກ້ນ້ຕ້ບ ຕ້ກ້ນ. ແມ ແລະ ພ້ົ້ງ້ຫ້ມ້ດ້ທ້ວ້ໄປ້ນ້ນ້ມ້ແຕ້ເວ້ົ້ານ້ຳ້ຕ້ານ ລ້ານ ບ້ານ. ເຈ້ົ້ານ້ບ່ແ້ນ້ນ້ຜ້ດຖ້ວ້ກດ້ວ້ກ້ທ້ເ້ປ້ນ້ຈ້ັ່ງ້ຊ .

ບ້ານ້ຄ້ັ້ງ້ບ້ານ້ຄ້ານ້ ຄ້ຳເວ້ົ້ານ້ຂ້ວ້ງແມ່ເຖົ້ານ້ກ້ເ້ຮ້ັ້ກ້ໃ້ຫ້ພ່ເ້ຖ້ົ້ານ ສ້ະ-ຫ້ງ້ບ້ສ້ະ-ຕ້ລ້ົ້ງ, ແລ້ວລ້ານ້ກ້ລ້ົ້ມ້ລ້ົ້ງ້ຖ້ຽງ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ວ້ານ ເ້ມ້ວ້ຍ ວ້ວ້ມ, ສ້ວ້ມ-ແມ່ເ້ຖ້ົ້ານ້ກ້ບ້ຂ້ວ້ຍ້ກ້ຫ້ລ້ວ້ຍ້ຫ້ນ້ໄ້ປ້ຫ້ານ້ຫ້ວ້ງ-ຕ້ກ ຫ້ລ້ົ້ງ ຄ້ານ້ຂ້ວ້ງ-ພ້ວ້ກ-ເຮ້ົ້ານ.

ແ-ຕ້ລ້ົ້ງ-ຫ້ນ້ົ້ງ ແມ່ເ-ຖ-ົ້ານ-ເ-ຂ-ົ້ານ-ໄ-ປ-ຫ-ານ-ພ-ໍ່ເ-ຖ-ົ້ານ-ທ-ັ້ງ-ເ-ວ-ົ້ານ-ຈ-ານ ດ-ວ-ຍ

ຄວາມອ່ອນໂຍນ, ພໍ່ເຖົ້າຫັນມາຫາ ແລ້ວກໍເອົາກຳປັ້ນ ຊຸ້ດ ໜ້າແມ່ເຖົ້າຢ່າງແຮງ. ແມ່ເຖົ້າໂຊເຊໜ້ງເອົາມືມຸມສົບໄວ, ແລະເມື່ອລາວຕ້ັງຕົວໄດ ລາວກໍເວົ້າສຽງຄອຍໆດວຍອາການ ສະຫງົບ: "ຜົ້ວ ເຈົ້າ!"ແລ້ວກໍຖົ່ມນ້ຳລາຍທ່ີເຕັມແຕ່ເລືອດ ໃສ່ຕົ່ນພໍ່ເຖົ້າ. ຝ່າຍພໍ່ເຖົ້າຍົກມືຂ້ຶນ ແລະຮອງແຜດສຽງສອງ ເທ່ືອຕ່ໍກັນ:

- "ໜີໄປ ໜີໄປ້ອ້ານ ! "
- "ຜົ້ວ" ແມ່ເຖົ້າເວົ້າຊ້ຳອ້ກແລ້ວກ້ຍ່າງອອກໄປຫາ-ປະຕູ. ພໍ່ເຖົ້າຫລຸບໄປໃສ ແຕແມ່ເຖົ້າຍ່າງໄປຮອດປາກປະຕູ ກອນໂດຍບ່ໍຟ້າວຟັ່ງ ແລ້ວກໍ້ລັດປະຕູໃສ່ໜ້າພໍ່ເຖົ້າດັ່ງເຕ້ັງ.
- "ອ້ເຖົ້າຕ່ແຫລ ! " ພໍ່ເຖົ້າຮອງຫ້ັ່ງຫ້ັ່ງເອົາມ້ືຈັບຂອບ ປະຕູ ແລະ ຫຍຸ້ມດວຍເລ້ືອ, ໜ້າແດງດວຍຄວາມໂມໂຫ.

ຂອຍນ້ັ່ງຢູ່ເທ້ິງຂອບເຕ້ົາກ່, ມ້ືດປ້ານຕາຍ ຫລາຍກ້ວາຄ່ືນ ຊ້ວິດ, ແລະ ເກ້ອບວ້ານ້ຊ້ອສາຍຕ້ານ້ເອງ. ມ້ືເປ້ັນເທ້ິງ ທ່ຳອ້ດທ້ີພໍ່ເຖົ້າຕ້ແມ່ເຖົ້າຕ້ໜ້ານ້ຕ້ານ້ຂອຍ, ແລະຂອຍຮູ້ສ້ກວ້ານ ຖ້ກຢຽບຢ່ຳຕ້ໜ້ານ້ພ້ານ້ອ້ນໜ້ານ້ລ້ຽງກຽດ. ການກະທ່ຳຂອງພໍ່ ເຖົ້ານ້ຊ້ ເຜ້ຍໃຫ້ເຫ້ັນທ້ານ້ແທ້ອ້ນໃຫ້ນ້ຂອງລ້ານ ແລະ ບ່ໍ ສ້ງໃຈຈະມ້ານ້ພ້ສ້ດໄດ້ວ້ານ ລ້ານ້ຮ້ກຖ້ກເລ້ຍ ແລະ ເລ້ອງ ນ້ ທ້ບຖ້ມລ້ງໃສ້ຂອຍຢ່ານ້ໜ້ກໜ່ນ້ອງ ປ້ານ້ຫ້ນ້ກ້ອນລ້ານ.ລ້ານ້ ຍ້ງຢ້ນ້ຈ້ບຂອບປະຕູຢູ້່ຫ້ັ້ນ, ຮ້ານ້ກ້ານ້ຫ້ດຫ້ຽວລ້ງ ແລະ ໜ້ານ້ ຕ້ານ້ໜ້ນ້ໜ້ນ້ອງປ້ານ້ອ້ານ້ຖ້ກທ້ານ້ດ້ອຍຂ້ເຖົ້ານ. ທ້ນ້ໃດລ້ານ້ອ ຍ້ານ້ ໄປກ້ານ້ຫ້ອງ ຄ້ກເຂ້ົ່ານ້ລ້ງແລ້ອກ້ນ້ຕ້ອໄປທ້ານ້ໜ້ານ້ໂດຍເອ້ົານ້

ຄຳພົມໄວ້, ຕໍ່ມາກໍເວົ້າຫ້ວນໆແລະຕົກຕົມເອງດ້ວຍ ທັງ
ສອງເບື່ອງທັ້ງຮອງວ່າ:

- "ພະພູເຈົ້າເອີ ! ພະພູເປັນເຈົ້າເອີ !..."

ຂ້ອຍຕະລູດລົງຈາກຂອບເຕົາກ້ມອົບອຸ່ນຄ່ຽງຕະລູດ ໄປ
ເທິງນຳກອນແລວແລ້ມອອກໄປ. ຢູ່ຫວ່າງເທິງແມ່ເຖົ້າ ຍ່າງ
ຫລົບໄປຫລົບມາທັ້ງບ້ວນປາກທີ່ເປື້ອນເລືອດ.

- "ເຈັບບໍ່ແມ່ເຖົ້າ."

ລາວຍ່າງໄປທີ່ແຈຝາ ປຸດນຳລົງໃສ່ກະໂລ້ງຂີ້ເຫຍື້ອແລ້ວ
ຕ້ອຍ້ອຍຖ້ອຍອາການສະຫງົບ.

- "ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ແຂ້ຍັງຄົບ ມີແຕ່ສົບແຕກ".

- "ເປັນຫຍັງລາວຈົ່ງເຮັດຈັ່ງຊີ ?"

- "ລາວໂມໂຫ." ແມ່ເຖົ້າຕ້ອຍທັ້ງເຫລືອຕາອອກໄປ
ທີ່ປ່ອງຢ້ຽມ. "ເປັນເວົ້າແຮງ ເຖົ້າອັ້ນນີ້, ມີແຕ່ເລ້ືອງຊ້ວຍ
ຊ້ວຍ...ໄປນອນສາ, ເລ້ືອງນຶ່ງໜ.ໍ"

ຂ້ອຍຖາມລາວເລ້ືອງອ້ືນອີກ ແຕ່ລາວຕ້ອຍສຽງແຂ້ງ ຜິດ
ປົກກະຕິ :

- "ໄດ້ຍິນບໍ ? ໄປນອນ ! ຄົນຈັ່ງບໍ່ຟັງຄວາມ..."

ລາວນັ່ງລົງໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ ຖູດສົບແລ້ວກໍ່ຖົ່ມເລືອດໃສ່ ຝາ
ແພ້ມ້ຢູ່ໄປເລ້ືອຍໆ. ຂ້ອຍປ່ຽນເຄ້ືອງນຸ່ງທັ້ງແມ້ມບ່ໍ່ງລາວ
ຢ່າງບໍ່ວ່າງ. ເທ້ືາທ້ືລາວແມ້ມປ່ອງຢ້ຽມທ້ີ່ເຜ້ືຍໃຫ້ເຫ້ັນ ຝາ
ເປ້ັນສ້ີຫລ້ຽມພ້ອມດ້ວຍໜ້ມູດ້ວ່ງແສ້ງ້ີບ້ັບ. ນ້ອກອ້ອກໄປ
ພ້ົນ ທຸ້ກສ້ິ່ງທຸ້ກຢ່າງສະຫ້ງົບງ້ຽບ, ສ້ອນພ້າຍໃນທ້ອງ ມ້ີແ
ຕ

ຄວາມຄຳນຶດ.

ເມື່ອຂ້ອຍນອນ ແມ່ເຖົ້າເຂົ້າມາຫາ, ເອົາມືລູບຜົມຂ້ອຍ ແລະ ບອກວ່າ :

- "ຫລັບສາເນີ, ແມ່ເຖົ້າຈຸ່ໄປເບ່ງລາວກ່ອນ, ຢ່າ - ເປັນຫວ່ງນຳແມ່ເຖົ້າເທາະຫລາ ເລ່ງທັ່ງຫນຶ່ງມື້ນແມ່ເຖົ້າກໍ່ມີສ່ວນຜິດຢູ່, ຫລັບສາ."

ລາວຫອມແກ້ມຂ້ອຍແລ້ວອອກໄປ, ປະໃຫ້ຂ້ອຍນອນໂສກເສົ້າ ຢູ່ຄົນດຽວ. ຂ້ອຍໂດດລົງຕຽງອັ້ນອ້ອນນຸ່ມ ແລະອົ້ບອຸ່ນ ແລ້ວໄປ່ງ້ອຍປ່ອງຢ້ຽມ ແນມເບ່ງຖະໜົນທ່ຳສະຫວ່ກຜູ້ຄົນ, ຈິດໃຈໜຸ່ມຮ້ອນໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບຊ້ຳໜ້ຳໜອງ.

ຝ.

ຊ້ວຶດພວກເຮົາປະສົບກັບຄວາມຝັ້ນຮ້າຍອີກຄັ້ງໃຫ່. ຄົນໜ້ຳ, ພາຍຫລັງຄົນນ້ຳຊຸ ພໍ່ເຖົ້າກັບຂ້ອຍພາກັນອ່ານປົ້ມສູດມົນ, ສ່ວນແມ່ເຖົ້າລ້ຽງຖ້ວຍຊຸ້ມ, ໃນເວລານັ້ນກໍ່ມີລຸ້ງ ຢ້ານ ຜູດເຂ້ົ້ามาໃນຫ້ອງ ຜົມຫຍຸ້ງຕາມເຄີຍເບ່ງແລ້ວຄ້ຶຝ້ອຍ-ກ້ວາດເຮ້ອນເກ່ົ່າ. ລາວໂຍນໜວກເຂ້ົ້າແຈ້ຝ້ານ ແລະ ໂດຍ ທ້ີ່ບ້ໍ່ທັນທ້ານຜູ້ໃດ ລາວສ້ັ່ນຫ້ົວທ້ັ້ງຊ້ໍ່ໄມ້ຊຸ້ມ ແລ້ວກໍ່ເວ້ົ້າຂ້ຶ້ນດ້ວຍສ້ຽງຫ້ົດຫ້ອຍ:

- "ພ່ ! ມ້ືໄຄໂລ ພ້ອມອ້ານ້ະອ້ານຸ້ດ້ຶ ລາວໄປ່ກ້ືນເຂ້ົ້ານຸ້່ຍ້ອນພ້ວກ້ອ້ຍ, ກ້ືນເຫ້ົ້ານ້ົ້ານ້ລ້ວ້ກ້ໍ່ອ້ານ້ະວ້ານ ທ້ັ້ບ

ຖ້ວຍທັບຈານແຕກຊຸະຊາຍ, ລູກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງລູກຄ້າ ທີ່ເຮັດ
ດ້ວຍຜ້ານັ້ນຂາດແລ້ງ, ທັບແກ້ວປ່ຽງຢຽມ ແລ້ວກໍ່ດ່າຂ້ອຍກັບ
ກຣະກຣ. ບັດນີ້ ລາວພ້ອມມາຫມ ແລະ ອ້າອ້ຶດກາມ ເຈົ້າ.
ລາວວ່າ: " ກູຊ້ໄປດ້ຶງຫມວດເຖ້ານ້ອກຫມົດທຸກໆເສ້ນ, ຊ
ຂ້າເຖ້ານ້ຖ້ມ !" ເຈົ້າລະວ້ຶງຕ້ວໃດເນ້ຍ..."

ພ່ເຖ້າເອ້ານ້ຶ່ມໂຕະ ແລ້ວຄ້ຍໆໂຍ້ລູກ້ອ້ມ, ໃບຫ້ນ້າຂ້ອງ
ລາວເຕ້ມໄປດ້ວຍຮ້ອຍຫ້ຽວ ເບ້ງແລ້ວຄ້ອ້ານຜ້ານ້ຶ້ມ້ອ້ນຫ້ນ້າ
ສະຫ້ຍ້ດສະຫ້ຍ້ງ.

- "ໄດ້ຍ້ນຕ້ວ້າ ແມ່?" ລາວເວ້ົ້າສ້ຽງແຫ້ລມ. "ເຈົ້າ
ຄ້ດຈ້ັ່ງໃດ້ກ້ບ້ກ້ອ້ນ້ຶ, ມ້ນຸ້້ມ້ານ້ຳ້ນ້ນ້ເອ້ງ ! ນ້ນ້ລະ ລູກ
ເຈົ້າ. ເອ້ົ້ານ້ໂລ້ດລະລູກ ! ຮ້ອ້ດນ້ລະ ຮ້ອ້ດນ້ລະເອ້ົ້ານ້ເລ້ຍ!

ລາວເຮ້ັດທ້ານຸ້້ງ ຍ້ກ້ຂ້ານ້ໄຫ້ລ້ອ້ມ ແລະ ຍ້ານ້ງຫ້ລ້ບ ໄປ
ຫ້ລ້ບ້ມ້ານ້ຢູ້່ຕ້ານ້ພ້ນ້ຫ້ອ້ງ. ຕ້ໍ່ມ້ານ້ລ້ານ້ຢ້ານ້ງໄປ່ຫ້ານ້ປ້ະຕູ້ ແລ້ວອ້ັ້ດ
ແຫ້ນ້ນ້ໆໂດ້ຍເອ້ົ້ານຸ້້ຂ້ຫ້ນ້ັ້ກ້ໆ້ເກ້ານ້ະໄ້ວ.

- "ສູ້ທ້ັ້ງສ້ອ້ງຢ້ານ້ກ້ໄດ້ມ້ນ້ທ້ເ້ບ້ນ້ພູ້ດ້ຂ້ອ້ງ ອ້ານ້ະຣ້ານ້ແ້ມ
ບ້ ?" ລ້ານ້ວ້ເ້ວ້ົ້ານ້ທ້ັ້ງ້ປ້ນ້ໄປ່ຫ້ານ້ລູ້້ງ ຢ້ານ້ກ້ບ. "ເ້ຮ້ົ້ານ້ລ້ະ! ນ້
ສ້ຳ້ລ້ບ້ມ້ົ້ງ !" ລ້ານ້ວ້ເ້ວ້ົ້ານ້ອ້ມ້ຈຸ້້ານ້ດ້ັ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ລູ້້ງ້ດ້ວ້ຍ້ອ້ານ້ກ້ານ
ຢ້ຽ້ດ້ຫ້ຍ້ານ້.

- "ພ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ໃ້ສ້ຂ້ອ້ຍ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ຫ້ຍ້ັ້ງ ?" ລູ້້ງ້ຢ້ານ້ກ້ບ້ອ້ານ້ທ້ັ້ງ້ເ້ຕ້ັ້ມ
ຖ້ອ້ຍ້ຫ້ລ້ັ້ງ ແລ້ະ ເ້ວ້ົ້ານ້ດ້ວ້ຍ້ນ້ຳ້ສ້ຽ້ງ້ຄ້ຽ້ດ້ຂ້ົ້ມ.

- "ມ້ົ້ງ, ກູ້້ຮູ້້ໄ້ສ້ມ້ົ້ງ້ຄ້ັ້ນ !"

ແມ່ເຖ້ານ້ບ້ເ້ວ້ົ້ານ້ຫ້ຍ້ັ້ງ້ຈ້ັ້ກ້ຄ້ວ້ານ້, ລ້ານ້ວ້ເ້ອ້ົ້ານ້ຈ້ອ້ກ້ຊ້ານ້ ມ້ຽ້ນ

ไว้ในตูถวยอาภามฝาอฝัง.

- "ขอยมาอุวยปองกันเจ้ามา."

- "เธ๊เธ๊! " พ่เถ้าหัวอวันถวยถวามเยาะเย้ย. " จ้ว จ๋า ขุจ้วแมนถ์นถิ ! ขอบใจละลูก ! นั่แม เอ๊าหยัง ใช้บักหมาจอกนั่แถถู-เอ๊าเหล็กขุะแลงหลิเอ๊าเต๊าลิถ-ใช้! สำลับม้ง ยาก๊บ อาขุลิเออ๊ถ ทันท๋ายม้ง มาง ปะตูเข้ามา ม้งฝาถมันโลถ ! แตกหัวภูหมั่ !"

ลุงเอ๊ามิจ๊กถุงแลวถอยไปยู่แจฝา

- "ถ้าเจ้าบ่เขุอขอย..."

- "เขุอม้งหวะ ? พ่เถ้าธองทังหับต่ม. "ภูขุเขุอ แมว เขุอหมู เขุอหมาพูม, แตภูบ่เขุอ ม้ง ! แมม้ง ทันเองมอมเหล็ามันแลอใหหายมัม-ภูธูจ๊กถิ ! เอ๊าละ บัถมิตไถละ ! เลิอกเอ๊าตามใจ-ติภูหลิตมัม !"

แมเถ้างอากมาหาอยแลวอุ้มบอก:

- "แลมไปเหิงเธ๊อมไอๆแลวถอยเบิ่งลุงมีไถโล-หางปอยปุม. ถันเหันลาวแลวธ๊บฝาอมาบอกถิ, ไปไอๆ !"

ขอยอ้มไปเหิงเธ๊อมแล้วถอยยู่ ปอยปุม ทังธูสึกย่ามๆแถ เผาะคิดเหันเหถกาม่าขะเก๊ถอ้มในเวลา ต่มา เมื่อลุงผู้เม๊าอาละอาถเอ๊ามาในเธ๊อม, แต่ธูสึกพากพูมใจที่ได้ธับหน้าท้อมมีถวามธับผิดขุอบมั่. ถุะหมึมหางเบื่องลูมมันกวางขวาง และ ปากลูมไปถวยขี้ฝูม -

ເປັນຂຸ້ນຫນາໆ ຊ່ວມີແຕ່ຫ້ນປູທາງກ້ອນໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນພົ້ນຂຶ້ນມາ ໃຫ້ເຫັນ. ຖະຫນົນນັ້ນຈຶ່ງໄປທາງຊາຍໄກເຕັບ ແລ້ວກໍ ຜ່ານ ຫ້ວຍ ແລະ ຕໍ່ມາກໍ່ຂອດໃສ່ສະຫນາມໂອ່ສະໂຕຣສະນາຢາອັນ ເປັນບ່ອນຕັ້ງຄຸກເກົ່າຊ່ວມີອາຄານສິ່ງນ້ນພ້ອມກັບຫໍ່ຄອຍສິ່ງຕ້ວ ຢູ່ເທິ່ງດິ່ນຫນ້ຽວ. ອາຄານຂ້ອງຄຸກນ້ນມີຄວາມງ່ານແລະຄວາມ ສະຫງ່າທ່ີ່ເຈ້ອປ້ນດ້ວຍຄວາມຫນ້ນຫນ່ວງ. ຢູ່ເບ້ອງຂ້ວາມັ້ນ ຈາກເຮ້ອນພວກເຮົ້າໄປສ່ານຫລັງ ຖະຫນົນຂອດອອກ ສະ ຫນ່ານເຊ່ນນ່ານ ແລະ ຢູ່ເບ້ອງກ້ວັກນ້ຂ້ານ້ນີ້ເຮ້ອນຍ່ານ ສ ເຫລ້ອງ ແລະ ເຮ້ອນລະວ້ງໄຟໄຫນ້ຊ່ວຢູ່ເທ້ິ່ງສູ່ນ້ນ ນ້ີ້ຄົນ ຍ່ານຍ່າງອ້ອມໄປອ້ອມມາ ຄ້ວ່ງຫນ່ານ້ຖ້ກຜູກຈ້ອງດ້ວຍໂສ. ສະ ຫນ່ານ້ວ່ງກ່ານ້ຖ້ກຂຸດເປັນຮ້ອງ ແລະ ເປັນຫລຸມ ແລະ ໃນ ຫລຸມຫ້ນ້ງນ້ນ້ຳ້ສ້ຂຽວໆເຕັມ, ສ້ນຢູ່ຂ້ານ້ແມ່ນຫນ້ອງ ຄ້ກ້ບ. ຕ່ານ່ານ້ນ້ຂ້ອກເລ່ານ້ຂ້ອງແມ່ເຖ່ານ ແມ່ນຫນ້ອງນ້ເອ້ງທ້ລຸ ທ້ງ ສ້ອງເຄ້ຍຂຸກ້ພ້ຂ້ອຍລ້ງຮ້ນ້ຳ້ກ້ອນ້ລ້ງຫນ້ງ້ດ້ນມາແລ້ວ. ເກ້ອບ ອ່ານ້ຊ່ປ້ອງປ້ຽມນ້ ນ້ຫ້ນທ່ານ້ງນ້ອຍເສ້ນຫນ້ງ້ຊ່ວ້ສ້ອງຟ່ານ້ຖ້ທ່ານ້ງນ້ ເຮ້ອນນ້ອຍທ້ນ້ຫລ່ານ້ສ້ສ້ນ. ຫ້ນທ່ານ້ງໄປສຸດລ້ງທ້ໂ່ບ້ດຕຸ້ຍຫນ່ານ ແລະ ຕ່ຳ້ເຕ້ຍຊ່ວ່ານ້ວ້ດສ່ານ້ນ້ກ້ນຸ. ເວ່ລ່ານ້ຂ້ອຍເ້ບ່ງ ອ້ອກ ຈ່ານ້ກ່ປ້ອງປ້ຽມຊ່ຂ້ອອກ້ໄປ ປ້ະ້ກ້ດ່ານ້ງ້ຫລ້ງ້ຄ່ານ້ເຮ້ອນ້ຄ້ເຮ້ອ ປ້ນ ທ້ອງ ລ້ອຍຢູ່ເທ້ິ່ງຟ້ອງ້ສ້ຂຽວຂ້ອງ້ສ້ອນ້ດ້ອກ້ໄນ.

ຖະຫນົນພວກເຮົ້ານ້ເຮ້ອນ້ຕ້ງ້ຈ່ນ້ກ້ນ້ໄປ້ຕ້ດ້ໆ, ເປັນ້ເຮ້ອນ ທ້ເ່ກ່ານ້ຫນ້ອງ ເຕັມໄປ້ດ້ວ້ຍ້ຂ້ຝຸ່ນ ຜູ້ໂ້ດ້ຍ້ອນ້ຖ້ກ້ລ່ນ້ແ້ຫ້ງ້ລ້ະ້ຄູ້ ຫນ່ານ້ວ້ນ້ຍ່ານ້ວ້ເ້ຍ້ອນ ແລະ ເ້ຊ່ານ້ລ່ານ້ງ້ດ້ວ້ຍ້ຝ່ນ້ແ້ຫ້ງ້ລ້ະ້ຄູ້ ໃ້ບ

ໄມ້ຫລົ່ມທີ່ຕາກບໍ່ມ້ຍາມເຊົ້າ. ເຮົ່ອມເຝົ້າມີ້ເບ່ງຄ້າຍຄົ່ນອໍທາມ ທ່ຍົ່ນຢູ່ເດ່ນໜ້າວັດ,ສ່ວນປ່ອງຢ້ຽມກໍ່ເບ່ງຄ້າຍ ຄືໜ່ວຍຕາທ່ີ ພວມລອຍຖ້າສ່ົ້ງໃດສ່ົ້ງ ໜ່ົ້ງຢູ່ເຊ່ົ້ນດຽວກັບຂ້ອຍ.ມ່ົ້ນພຽງ ໜ້ອຍດຽວພວມຍ່າງໄປຢ່າງບ່ໍ້ຟ້າວຟ່ົ້ງຄ່ົ້ງເໝ່ົ້ງສາບ ທ່ີພວມ ຝ່ົ້ງໄຟຢ່າງເຄ່ົ້ນຝ່ົ້ນຢູ່ເທ່ົ້ງເຕ່ົ້າກ໋ໍ.ມ່ົ້ອາຍຮ້ອນລຽ້ມ ນ່ົ້າທ່ົ້າງ ປ່ອງຢ້ຽມນ່ໍ້ເອ່ົ້ົ້ກ່ົ້ນແປ້ງປະສ່ົ້ມຜັກບ່ົ້ອຂຽວ ກັບຫ່ົ້ວກ່ົ້ລ່ົ້ດ , ກ່ົ້ມ ເຮ່ົ້ັດໃຫ້ຂ້ອຍຫ່ົ້າຍໃຈຝ່ົ້ດແລະຮ່ົູ້້ສ່ົ້ກເໜ່ົ້ັນສ່ົ້າບ.ຈ່ົ້ົ້ນຮ່ົ້ອດ ໜ່ົ້ກ່ົ້ມ ກ່ົ້ມດ່ົ້ົ້ງກ່ົ້ານ່ົ້ັ້ງເຮ່ົ້ັດໃຫ້ຂ້ອຍຮ່ົູ້້ສ່ົ້ກຫ່ົ້ັດໜ່ົູ້່ໃນໃຈ.

ສະພ່ົ້າບກ່ົ້ານເປ່ັ້ນທ່ົ້ີ່ໜ້ານ່ົ້ັ້ງອ່ົ້ົ້ກອ່ົ້ັດ-ອ່ົ້ົ້ກອ່ົ້ັດເອ່ົ້ົ້າແທ້ເອ່ົ້ົ້ານ່ົ້ັ້ງ-ຈ່ົ້ົ້ນເກ່ົ້ອບບ່ໍ້ອ່ົ້ານ່ົ້ົ້ກ່ົ້ານ່ົ້ົ້ກ່ົ້ານ່ົ້ົ້ກ

ຈາກປ່ອງຢ້ຽມໄດ. ຂ້ອຍເຫັນລາວຂ້າມຖະໜົນດ້ວຍທ່າທາງ ລະມັດລະວັງ ຄ່ອງວ່ຍງາມເກີບບິດເປ້ອນເປີ ແລະ ໄດ້ຍິນ ສ້ຽງແກ້ວສ້ຽດສ້ັນ, ສ້ຽງບາມພັບປະຕູດັງເມ່ືອລາວໄຂປະຕູ ຫ້ອງອ້າຫ້ານເຂ້ົ້ามา.

ຂ້ອຍແລ່ນລົງໄປຊ້ັນລຸ່ມ ແລ້ວເຄາະປະຕູຫ້ອງພ້ັກ.

- "ແມ່ນໃຜຫ້ັນ ?" ລາວຮ້ອງຖ້ານສ້ຽງແຂງໂດຍບ່ໍ່ໄຂ ປະຕູໃຫ້ຂ້ອຍ. "ມ໊ົງຫວະ ? ເອ໊ົາຈ໋ົງຊ້ັດ, ເຂ້ົ້າໄປ ໃນ ຫ້ອງອ້າຫ້ານ, ມ໊ົງເອ໊ົາຫ້ັງເກາະ ? ດ໊ົຫລ້ານ, ກ້ັບຄ໊ົນໄປ ບ້ອນເກ່ົ້ານ໊ົ່ອນ ມ໊ົ້ອງ ອ້ອກມา !"

- "ຂ້ອຍຢ້ານ..."

- "ຊ່ວຍບ່ໍ່ໄດ້ແຫ້ລ້ວ !"

ຂ້ອຍຄ໊ົນໄປບ້ອນເກ່ົ້ານ. ຄ້ໍ່ານ໊ົ່ດລົງເລ້ັ້ອຍໆ, ຂ້ຝຸ່ນຢູ່ຕ້ານ ຖະໜົນໄວ້ກຸ່ມຂ້ົ້ມ ແລະ ມ໊ົດມ໊ົ້ອຂ້ົ້ມຊ້ັກໄຊ, ຫລ້ຽວເຫ້ັນ ແຕ ແສງສ໊ົເຫ້ລ້ອງເຫ່ົ້ານ້ັ້ນປະກ໊ົດຕ້ານປ້ອງຢ້ຽມ. ຈ້ານເຮ້ັ້ອນ ທ໊ົ ຕ້ັ້ງຢູ່ແຄມຖະໜົນຟ້ານ້ັ້ນ ມ໊ົ້ສ້ຽງດ໊ົນຕ໊ົ້ດັງມ້ານ້ັ້ອຍ ເ້ັ້ອ ເ້ັ້ນ ໜ້ານ້ັ້ໂສກເສ້ົ້ານ. ໃຜຜູ້ໜ໊ົ້ງຮ້ອງເພ້ັ້ງຢູ່ຫ້ອງອ້ານ, ເ້ັ້ມ ປະຕູຫ້ອງອ້ານເປ໊ົ້ດອ້ອກ ຂ້ອຍສ້ານ້ານໄດ້ຍິນສ້ຽງເພ້ັ້ງ ທ໊ົ ອ໊ົ້ດອ້ອນ ແລະ ຢຸດໆຢ້ອນໆເປ້ັນບ້ານ້ັ້ອນ ແລະ ຈ໋ົ້ໄດ້ວ້ານ - ແ້ັ້ນ ສ້ຽງຂ້ອງ ນ໊ົ້ກ໋ົ້ສ້ານ້ານ ຄ໊ົນຂ້ໍ່ານ້ານ້ານ້ານ້ານ ທ໊ົ ເ໋ົ້ານ້ານ ແລະ ມ໊ົ້ໜ້ອດ້ຍ້ານ. ຕ້ານ້ານ້ານ ຂ້ອງລ້ານ້ານ້ັ້ດແ້ານ , ສ້ອນຕ້ານ້ານ້ານ ເ້ັ້ານ້ານ ປ້ານ້ານ ຖ້ານ້ານ ໄ້ານ. ເ້ັ້ອປະຕູ ້ັ້ບເຂ້ົ້ານ ສ້ຽງເພ້ັ້ງ ຖ້ານ້ານ ເ້ັ້ານ ປ້ານ ດ້ານ ຖ້ານ ຕ້ັ້ດ ດ້ານ ຂ້ານ.

ແມ່ເຖົ້າອອມຂອມນ້ຳສຽງເພງຄົມຂໍທາມຜູ້ນ້ອຍ. ເວລາ ໃດ ລາວໄດ້ຍິນຄົມຂໍທາມຜູ້ນ້ອຍຮ້ອງເພງ ລາວຖອນຫາຍໃຈ ແລະ ເວົ້າວ່າ:

- "ຈັ່ງແມ່ນລາວໂຊກດີ ທີ່ຮູ້ຈັກເພງມ່ວນໆຫລາຍເພງ!

ບາງເທື່ອ ແມ່ເຖົ້າກໍ່ຮ້ອງບອກລາວເຂົ້າມາດົນ ບ້ານ ພວກເຮົາ, ລາວນັ່ງລົງທີ່ລະບຽບໜ້າບ້ານ ເອົາໂຕຄ້ຳ ກັບ ໄມ້ຄອນເຫົ້າແລ້ວກໍ່ຮ້ອງເພງ ແລະ ເລົ່າປົດກອນ, ແມ່ເຖົ້າ ນັ່ງຢູ່ໃກ້ໆລາວ ແລະ ມັກຂັດຈັ່ງຫວະຄ່ອຍຖາມສ້ຳ-ມ້ຳມເລື່ອງ.

- "ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນ ມີຄວາມໝາຍວ່າພະນາງພິມມະຈາ ລະເຄີຍມາ ຣິຢາຊັ້ນ ແມ່ນບໍ ?"

- "ພິມເຄີຍໄປທຸກຫົນທຸກແຫ່ງ-ໄປທຸກເຂດແຂວງ."

ລາວຕອບຄ່ອຍນ້ຳສຽງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ.

ຄວາມອຶດອ່ວນງ່ວງນອນລອຍມາຕາມຖະໜົນ ກົດດັນລົງ ໃສ່ຫົວໃຈຂ້ອຍ ແລະ ພັບຕາຂ້ອຍລົງສະໜິດ. ແມ່ເຖົ້າ ຈົ່ງ ກັບມາແດ່ທ້ອນ ຫລ້ວ ພໍ່ເຖົ້າກໍ່ໄດ ! ພໍ່ຂ້ອຍເປັນຄົນແນວໃດ ນໍ ຈັ່ງວ່າລຸງທັ່ງສອງແລະພໍ່ເຖົ້າຈັ່ງຊ່ວຍເວົ້າແດ່, ສ່ວນ ແມ່ ເຖົ້າກັບ ກ່ອກ່ອ ແລະ ແມ່ລຽງ ເອັບກ່ເມີຍ ຊ່ຳວ່ວ້ຍອ້ ລາວແຕ່ແນວດ່ຽ ? ແລະແມ່ຂ້ອຍເດ່ໄປຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດ ?

ຕອນຫລັ່ງໆມານ້ ຂ້ອຍຄິດເຫັນແມ່ເລື້ອຍໆ, ນຶກເຫັນຮູບ ພາບລາວເປັນນ່ວງເອກໃນນິທານ ແລະ ໃນພົມຕ່ຳນານທຸກໆ ເລື່ອງທີ່ແມ່ເຖົ້າເຄີຍເລ່ົາ. ການທີ່ແມ່ບ່ຮ້ອມຊ່ວ້ຍຢູ່ນ່ຳ ຄ້ອຍ

ຄ່ວມັ້ນ ມ໊ແ ່ ເຮ ັ ກ ໃ ້ ຂ ອ ຍ ຕ ລ າ ຄ າ ແ ມ ່ ສ ູ ງ ຂ ້ ນ ໄ ປ ອ ີ ກ . ຂ ອ ຍ ນ ໍ ກ ເ ຫ ັ ນ ຮ ູ ບ ພ າ ບ ແ ມ ່ ພ ວ ມ ຄ ໍ ລ ົ ງ ຊ ໍ ດ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ຮ ອ ນ ຫ ລ ັ ງ ຫ ນ ໍ ງ ແ ລ ະ ຖ ະ ຫ ນ ໍ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ຮ ວ ມ ກ ັ ບ ກ ຸ ມ ໂ ຈ ນ ຊ ົ ງ ທ ໍ າ ກ າ ນ ປ ຸ ນ ຈ ົ ດ ນ ັ ່ ງ ມ ໍ ແ ລ ວ ເ ອ ົ າ ເ ຄ ອ ງ ທ ີ ່ ໄ ດ ມ າ ນ ັ ້ ນ ແ ບ ່ ງ ປ ັ ນ ໃ ຫ ລ ນ ທ ຸ ກ ຈ ນ . ຫ ລ ັ ບ ບ າ ງ ທ ີ ແ ມ ່ ອ າ ດ ອ າ ໄ ສ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຖ ໍ າ ກ າ ງ ປ າ ຮ ວ ມ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ໂ ຈ ນ ໃ ຈ ອ າ ລ ິ ໂ ດ ຍ ແ ມ ່ ເ ປ ັ ນ ລ ນ ຄ ົ ວ ກ ິ ນ ແ ລ ະ ຮ ັ ກ ສ າ ເ ງ ິ ນ ຄ ໍ າ ທ ີ ຖ ຸ ກ ລ ັ ກ ມ າ ນ ັ ້ ນ ໄ ວ ້ . ຫ ລ ັ ບ ບ າ ງ ທ ີ ແ ມ ່ ອ າ ດ ເ ລ າ ະ ລ ອ ງ ໄ ປ ທ ົ ່ ວ ໂ ລ ກ ແ ລ ະ ນ ັ ບ ເ ບ ່ ງ ຄ ັ ວ ສ ົ ນ ັ ດ ຄ ົ ວ " ເ ຈ ົ ້ າ ຍ ິ ງ ຈ ອ ມ ໂ ຈ ນ " ຊ ໍ ່ ເ ຢ ງ ກ ໍ າ ລ ິ ດ ເ ຊ ອ າ - ໂ ດ ຍ ມ ີ ພ ະ ນ າ ງ ພ ິ ມ ມ ະ ຈ າ ລ ິ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ແ ມ ່ ໄ ປ ທ ຸ ກ ແ ຫ ງ ທ ົ ນ ແ ລ ະ ພ ະ ນ າ ງ ພ ິ ມ ມ ະ ຈ າ ລ ິ ເ ອ ົ າ ລ ົ ມ ກ ັ ບ ແ ມ ່ ຢ ູ ່ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ເ ວ ລ າ ດ ັ ່ ງ ດ ຽ ວ - ກ ັ ບ ທ ີ ເ ພ ິ ່ ນ ເ ຄ ີ ຍ ເ ວ ົ າ ລ ົ ມ ກ ັ ບ " ເ ຈ ົ ້ າ ຍ ິ ງ ຈ ອ ມ ໂ ຈ ນ ":

ເ ຈ ົ ້ າ ຜ ູ ້ ມ ັ ກ ໂ ລ ບ ດ ວ ຍ ສ ັ ບ ພ ະ ສ ິ ງ ສ ົ ນ ັ ດ
ບ ໍ ່ ອ າ ດ ໂ ກ ຍ ກ ໍ ເ ກ ັ ບ ຈ ັ ບ ທ ົ ວ ໂ ລ ກ ໄ ດ ້
ບ ໍ ່ ອ າ ດ ເ ອ ົ າ ຄ ໍ ແ ກ ວ ຈ ັ ດ ອ ໍ ກ ໍ ຈ ໍ ່ ໄ ດ ້ ແ ລ ວ
ບ າ ບ ຫ ນ ັ ກ ຫ ນ ໍ ໃ ຫ ຍ ່ ລ ົ ້ ມ ຊ າ ວ ເ ຊ ອ ຫ ນ ໍ ຍ ແ ຫ ນ ໍ ງ .

ແ ລ ວ ແ ມ ່ ກ ໍ ເ ວ ົ ້ າ ຕ ອ ບ ເ ພ ິ ່ ນ ອ າ :

ຈ ົ ່ ງ ອ ະ ໄ ພ ແ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ແ ມ ່ ຈ ອ ມ ຂ ວ ັ ນ .
ເ ມ ດ ຕ າ ຮ ຽ ມ ຄ ົ ມ ພ າ ມ ຜ ູ ບ າ ບ ຫ ນ ໍ ້ ມ ຮ ້ າ ຍ
ບ ໍ ່ ມ ຸ ງ ພ ຽ ງ ຕ ົ ວ ເ ຈ ົ ້ າ ຫ າ ສ ິ ່ ມ ລ ັ ກ ໂ ລ ບ
ຫ າ ກ ເ ພ ື ່ ອ ລ ູ ກ ແ ກ ມ ຫ ລ າ ຊ າ ຍ ນ ອ ຍ ແ ຫ ງ ຮ ຽ ມ .

ຕ ມ າ ພ ະ ນ າ ງ ພ ິ ມ ມ ະ ຈ າ ລ ິ ຜ ູ ້ ມ ີ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ເ ຕ ັ ມ ປ ່ ຽ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ກ ະ ລ ຸ ນ າ ເ ຊ ົ ່ ນ ດ ຽ ວ ກ ັ ບ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ກ ໍ ອ ະ ໄ ພ ໃ ຫ ແ ກ ່ ແ ມ ່ ເ ອ ີ ຍ

ໂດຍກ່າວວ່າ:

ວ່າວະຣາຊາດເຊື້ອ	ພົ້ງເຜົ່າຕາຕາ
ມີນິດໄສຄົມພາມ	ກ່ຳກ່ວມໄຫບ້ານ
ເຈົ້າຈົ່ງເດີນໄປຫນ້າ	ຕາມທ້າງທີ່ເລືອກໄຕ່
ເລາະລຽບຄົ້ມ	ໄປຫນ້າຢ່າຖ້ອຍ
ແຕ່ເມື່ອພົບເຜົ່າເຊື້ອ	ຄົນຖ່ຳດົນລັດເຊຍ
ຢ່າກ່ຳກ້ຳທ້ຳເຂັ້ມ	ໃຫ້ຫລີກໄປໄລເວັ້ນ
ທ້ຳແຕ່ກ້ຳເວນໃຫ້	ມ້ອກຖ້ວຍຮູນຄົນປ່ານ້ຳເດີ
ກ່ານລະມຸກພ້ຳພ້ອມ	ຕາມທ້ອງທົ່ງພຽງ.

ຂ້ອຍມ້ວ່ຄິດຫ່ານ່ານ ເຫລ່ານ້ຳຈົ່ມລົ່ມຕ້ວ ໄປປ່ານວ່ ຕົ່ມ ເອງຈົ່ມຢູ່ໃນຄວ່ານຝັ່ນ, ແຕ່ນ້ັ່ນໃດ ຂ້ອຍກ່ໍ່ຊ່ວ່ານຮູ້ເມ້ື່ອ ຄ່ືງ ຍ້ອນມ້ສຽງດ່ັງອ້ກກ່ະທ້ກ, ສຽງບ່ານຕົ່ມຍ່ຳເປ່ັນສ້ບສ້ນ,ແລ ສຽງຮ້ອງດ່ັງຂ້ນມ່ານ່ານ ຈ່ານ ຫ້ອງລູ່ມ ແລ ເດ່ີນ ບ່ານ.ຂ້ອຍ ງ້ອຍ ປ້ອງຢ້ຽມເບ່ິ ງເລ້ຍເຫ້ັນພ້ ຖ້ ່ານ, ລູ ງຢ່ານ ກ້ບ, ແລ ເມ ລ້ຽມ ຊ່ານ ວ ເຈ ເຣ ນ້ ສ ພ ະ ນ້ ກ ງ ່ານ ຫ ອ ງ ອ ່ານ ຫ ່ານ ທ້ ຫ ນ ່ານ ຫ ້ ອ ພ ່ານ ກ ັ ນ ກ ຸ ມ ຍ ລູ ງ ນ້ ໄ ຄ ໂ ລ ອ ອ ກ ໄ ປ ນ ອ ກ ຖ ະ ຫ ນ ິ ນ , ສ ອ ນ ລ ູ ງ ນ ້ ໄ ຄ ໂ ລ ສ ູ ຄ ຸ ມ ແ ຕ ຖ ກ ທ ົ ວ ສ ່ ານ ຄ ົ ນ ເ ຕ ະ ຕ ອ ຍ ຕ ່ ານ ແ ຂ ນ , ກ ່ ານ ຫ ລ ັ ວ , ບ ່ ານ ໄ ຫ ລ ແ ລ ະ ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ກ ໍ ປ ິ ວ ໄ ປ ຕ ຸ ກ ຖ ະ ຫ ນ ິ ນ ເ ກ ົ ອ ກ ຂ ຸ ມ ອ ອ ກ ລ ອ ກ . ປ ະ ຕ ູ ບ ່ ານ ນ ັ ດ ເ ຂ ົ ່ ານ ປ ິ ດ ໄ ລ ໃ ສ ່ ກ ອ ນ , ຫ ນ ອ ກ ທ ີ ຍ ັ ບ ຍ ້ ອ ຍ ລ ່ ານ ວ ຖ ກ ຈ ັ ບ ຝ ່ ານ ຄ ່ ານ ປ ະ ຕ ູ ອ ອ ກ ໄ ປ , ແ ລ ະ ແ ລ ວ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ານ ກ ໍ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ງ ຽ ບ .

ລ ູ ງ ຜ ູ ຫ ນ ່ ານ ຕ ່ ານ ມ ຸ ມ ມ ອ ມ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ນ ອ ນ ມ ົ ດ ອ ົ ມ ສ ົ ມ ຢ ູ ່ ດ ່ ານ ວ -

ຫນ້ວ ຕ່ມາກໍລຸກຂ້ນຈັບເອົາກ້ອນຫ້ນ ແລ້ວຂວ້າງໃສ່ປະຕູຫນ້າ
ບ້ານ, ເກ້ດສຽງດ້ງສະເນ້ອນຂ້ນອ້ກກະທ້ກແບບດຽວກ້ບສຽງ
ທຸບກ້ນຟຸຍນ້ຳມ້ນ. ໃບຫນ້ານ້ຳແຫ້ລຂອງຜູ້ຄົນຈ້ຳນວນຫ້ລາຍ-
ໂປໂລ້ອກມ້ານ້ານ້ອກນ້ານ້ອງເຫ້ລ້ານ, ມ້ສຽງຮອງສຽງ ຄ້ານ
ແລະ ຍ້ກໄມ້ຍ້ກມ້ເປ້ນແຊ້ວໆ, ຕ້ານປ້ອງຢ້ຽມມ້ຜ້ຄົນປ້ໍ ຫ້ອ
ອ້ກມ້ານ້ເປ້ນຊ້ນລ້ນ, ຖ້ະຫນ້ນກ້ບມ້ສຽງຮອງສຽງຫ້ອຢ່ານ
ນ້ອ້ກຊ້ວ. ທ້ງຫມ້ດນ້ກ້ລ້ກ້ບໃນ້ທ້ານ້ເຊ້ນກ້ນ ຄ້ຕ້ນ ເຕ້ນ
ແຕ່ ບ້ຫ້ານ້ອ້ນຊ້ນ ແລ້ະ ເປ້ນຕ້ານ້ານ.

ແລ້ວທ້ນໃດ ທຸກ້ສ່ງທຸກ້ຢ່ານ້ອ້ນຕ້ວ້ຍ້ກໍ້ສູນ້ສ້ະຫ້ລ້ານ-
ໄປ, ທຸກ້ຄົນ້ເຊ້ົ້ານ້ສ່ງ້ສຽງ ແລ້ະຫ້ານ້ຕ້ວ້ໄປ.

...ແມ້ເຖ້ານ້ງ່ອ້ງຫ້ບ້ຢູ້ຂ້ານ້ງປ້ະຕ້ ກ້ນ້ຫ້ລ້ງ້ໄກ້ໂ້ຊ ບ້
ເຫ້ນ້ງ້ບ້ ຕ້ງ ແລ້ະເກ້ອ້ບ້ອ້ານ້ບ້ຫ້ານ້ຍ້ໃຈ. ຂ້ອ້ຍ້ນ້ຢູ້ຕ້ຫ້ນ້ານ -
ລ້ານ ເ້ອ້ົ້ານ້ລ້ບ້ແກ້ນ້ຊ້ນ້ໆ້ອ້ນ້ໆ ແລ້ະ້ປ້ຽ້ກ້ຊ້ນ້ຂ້ອ້ງ້ລ້ານ້, ແ້ຕ
ປ້ະ້ກ້ດ້ເ້ອ້ົ້ານ້ລ້ານ້ອ້ບ້ຮູ້້ສ້ກ້ຕ້ວ, ນ້ແ້ຕ້ຈ້ົ່ນ້ພ້ນ້ພ້ຳ້ຢ້ານ້ໂ້ສ້ກ້ເ້ສ້ົ້ານ.

- "ພ້ະ້ຜູ້້ເ້ປ້ນ້ເ້ຈ້ົ້ານ້ເ້ຣ້ຍ, ພ້ະ້ອ້ົ້ງ້ບ້ນ້ສ້ະ້ຕ້ປ້ນ້ຍ້ານ້ທ້ ຈ້ະ
ນ້ອ້ບ້ໃ້ຫ້ຜູ້້ຂ້ານ້ພ້ອ້ນ້ກ້ບ້ລ້ກ້ໆ້ແ້ດ້ບ້ ? ພ້ະ້ອ້ົ້ງ້ຈ້ົ່ງ້ສ້ົ້ງ້ສ້ານ້ພ້ວ້ານ ຜູ້
ຂ້ານ້ແ້ດ້ທ້ອ້ນ..." ຕ້ານ້ນ້ອ້ຍ້ແ້ລ້ວ ປ້ະ້ກ້ດ້ວ້ານ້ພ້ເ້ຖ້ານ້ບ້ຢູ້້ເ້ຮ້ອ້ນ
ຫ້ລ້ງ້ທ້ົ້ຕ້ງ້ຢູ້້ຖ້ະ້ຫ້ນ້ນ້ໂ້ປ້ເ້ລ້ອ້ານ້ຢ້ານ້ນ້ເ້ກ້ນ້ກ້ວ້ານ້ຫ້ນ້ົ້ງ້ປ້ົ-ຄ້ນ້ບ້ແ້ຕ່ລ້ະ
ຄູ້້ໃ້ບ້ໄ້ນ້ປ້ົ້ງ້ໄ້ປ້ຫ້ານ້ລ້ະ້ຄູ້້ໃ້ບ້ໄ້ນ້ປ້ົ້ງ້ປ້ັ້ຄ້ນ້ານ. ແ້ຕ່ໃ້ນ້ເ້ວ້ລ້ານ້ສ້ັ້ນ້ໆ້ດ້ົ້ງ
ກ່ານ້ເ້ຮ້ອ້ນ້ນ້ຂ້ຳ້ນ້ຊຸ້່ສ້ຽ້ງ້ເ້ປ້ນ້ທ້ົ້ຮູ້້ກ້ນ້ໄ້ປ້ຢ່ານ້ຄຸ້້ກ້ໂ້ຄ້ນ: ເ້ກ້ອ້ບ້ວ່ານ
ທຸກ້ອ້ານ້ທ້ົ້ຄ້ນ້ນ້ພ້ວ້ກ້ເ້ດ້ກ້ ນ້ອ້ຍ້ພ້ານ້ກ້ນ້ມ້ານ້ແ້ລ່ນ້ຫ້ລ້ນ້ຢູ້ ຕ້ຫ້ນ້ານ້ປ້ະ້ຕູ້
ບ້ານ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຮ້ານ້ແ້ລ້ວ້ກ້ ປ້ານ້ວ້ຮ້ອ້ງ້ໄ້ປ້ຫ້ົ່ອ້ທ້ອ້ງ ຖ້ະ້ຫ້ນ້ນ້ຢ່ານ້ນ້ອ້ນ

ຈຸ່ມວ່າ:

- "ພວກກາຊຸ ຕັ້ນອົກແລ້ວ !"

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ລຸງມີໄຄໂລ ມາຕອນຄ່ຳ, ແລ້ວ ຕະ
ຫລອດຄືນລາວກໍທຳການປົດລອມເຮືອນໄວ້, ທຳການ ຢູ່ຂ້ັນ
ຄືນໃນເຮືອນໃຫ້ສະດວກຢາມກົວ. ບາງເທ່ລາວກໍເອົ້ຳ ລູກ
ສະໜູນມານຳສອງສາມຄືນ ຈ່ຶງເປັນນັກເລງຈາກໜູບ້ານ ກຸ
ນາວ່ໂມ. ພວກເຂົ້າພ້ານັ້ນຕ້ານຝ່ງໜ້ອຍເຂ້ົ້ານາຫ້ານສອນ -
ແລ້ວກໍ່ອ້ານລະວ້ານເຕ້ນຮຽດຕ້ານຄວ້ານນ້ົ້ນເມ້ົ້ານຂອງພວກເຂົ້ຳ,
ຫລ້ົ້ກຕ້ົ້ນໜ້ານ້ານ້ານ້ານ. ນ້ົ້ນ ນ້ົ້ນ ພວກເຂົ້ຳ
ນ້ານ້ານ ທ້ານ ນ້ານ ນ້ານ ນ

ຫ້ອງພໍ່ເຖົ້າຢູ່ຂຸ້ມລຸ້ມ.

- "ຫມໍ່ຈາກຫມໍ ບັກບາບຫມາ ! "ພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງທ້ວ ໃສ່ ຂອຍ.

ຂອຍແລ່ນກັບຄືນໄປຫ້ອງໃຕ້ເຜດານ ແລ້ວພະຍາ ຍາມ ແນມເບິ່ງແມ່ເຖົ້າຢູ່ໃນທ່ານກາງຄວາມມືດໂດຍບໍ່ໃຫ້ຂາດຈາກ ສາຍຕາ ທ້ວຮ້ອງໃສ່ແມ່ເຖົ້າ ເພາະຢ້ານວ່າເຂົ້າຂໍ້ຂ້າລາວ. ລາວບໍ່ກັບມາເລີ່ຍ, ແຕ່ວ່າລູ້ຂ້ອຍນັ້ນ ເມ່ືອໄດ້ຍິນສຽງຂ້ອຍ ລາວກໍ່ຮ້ອງດ່າສາບແຊ່ງໃສ່ແມ່ຂ້ອຍຢ່າງຫຍາບຊ່ລ້ານ້ໍ.

ຄືນຫນ້ົ ທ້ເກ້ດເຫດການທ່ໍາມ້ອງດຽວກ້ັນ ພໍ່ເຖົ້ ລ້ົ ເຈ້ັບແລ້ະນ້ອນຮ້ອງຈ້ົ່ມໄປມ່ານ້ໍ່ເທ້ົ່ງຕຽ ທ້ົ່ງເອ້ົ່າຫ້ໍ້ອຖ້ົ້ອ ໆ ລ້ົ່ງໆຢ້ົ່ເທ້ົ່ງຫ້ົ່ມ :

- "ເພ້ົ່ອຈ້ົ່ງຊ້ົ່ ອ້ົ່ນກ້ົ່ມຊ້ົ່ວຢ້ົ່ມ່ານ້ໍ່ຮ້ອ, ກ້ົ່ມ້ົ່ເຮ້ັ ທ້ົ່ງບ່ານທ້ົ່ງຫ້ອ ຫ້ົ່ມຊ້ົ່ອ ຊ້ົ່ບ ສ້ົ່ນ ເງ້ົ່ນ ຄ່ໍ ? ຖ່ໍ້ານ້ໍ່ ອ່ໍ້ານ ເພ້ົ່ນ ກ້ົ່ຊ້ົ - ຮ້ອງ ຕ່ໍ້ ຫ ລ ອ ດ ໃ ຫ ມ່ ານ ລ້ ກ ຄ ໍ ພ ອ ກ ນ ໄ ປ ຫ ່ ານ ເ ຈ ້ ່ ານ ແ ຂ ວ ງ ມ ້ ອ ນ - ໂ ລ ດ . ຈ ້ ່ ງ ແ ນ ມ ຂ ່ ານ ຫ ນ ່ ານ ເ ວ ້ ຍ ! ໃ ຜ ລ ະ ຊ ້ ຸ ເ ລ ້ ຍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ອ ່ ານ ພ ໍ ່ ແ ມ ່ ເ ອ ົ ່ ານ ຕ ່ ໍ ້ ານ ຫ ລ ອ ດ ມ ່ ານ ຈ ້ ບ ລ ູ ກ ລ ົ ້ ງ ຕ ິ ມ ເ ອ ງ ຈ ້ ັ ກ ເ ທ ້ ່ ອ ? ຈ ້ ່ ງ ຊ ້ ຸ ນ ກ ້ ິ ມ ແ ຕ ່ ນ ອ ນ ຢ ູ ່ ຫ ນ ້ ິ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ຕ ຍ ງ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ງ , ເ ຖ ົ ້ ານ ່ ານ ຕ ່ ານ ຍ ານ ກ ເ ວ ້ ຍ ! "

ໃນທ້ັນໃດລ່ານ ລ່ານ ປ່ານ ຍ ່ ານ ລ ົ ້ ງ ຕ ຽ ງ ແ ລ ວ ຍ ່ ານ ໂ ຊ ເ ຊ ໄ ປ ທ ້ ່ ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ .

- "ເ ຈ ້ ່ ານ ຊ ໍ ໄ ປ ໃ ສ ນ ້ ັ ນ ?" ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ ານ ຮ ້ ອ ງ ໃ ສ ່ ທ ້ ່ ງ ຄ ວ ່ ານ ຈ ້ ບ ແ ຂ ນ ລ ່ ານ ໄ ວ ້ .

- "ເ ອ ົ ່ ານ ໄ ຟ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ !" ລ ່ ານ ສ ັ ່ ງ ດ ້ ວ ຍ ສ ຽ ງ ຫ ົ ້ ນ ຫ ອ ບ .

ເມື່ອແມ່ເຖົ້າ ໄຕ່ຫຽມຂຶ້ນ ພໍ່ເຖົ້າຄ່ອາຈັບເອົາແລ້ວກໍ່ຍົກ ຂຶ້ນເຍ່ຍ ໆ ໄປທາງໜ້າ ຄ່ຽງຈັບອາວຸດ ແລະ ຮອງອອກ ໄປ ທາງປ່ອງຢຽມດ່ວຍສຽງຢຽດຫຍາມ :

- "ບັກມ໋ໄຄໂລ ບັກໂຈມກາງຄ໋ຶມ, ບັກໜາ້ ບັກໜາ ສ ສ ຂ ເຮ ອ ມ !"

ໃນທັນໃດນັ້ນ ແກ້ວປ່ອງຢຽມເບ້ອງເທິ່ງກໍ່ແຕກກະ ຈາຍ ແລະ ປ່ຽງຄ໋ຶມຈ໋ະໜາດໃຫຍ່ປ່ຽງໜ໋ຶງປ໋ອ ເຂ້ົ້າມາຕົກລົ່ງ - ເທິ່ງໂຕະ ໃກ້ໆກັບແມ່ເຖົ້າ.

- "ບ໋ຖກດອກ !" ພໍ່ເຖົ້າຮອ່ງຂຶ້ນແລ້ວຕ໋ມາສຽງ ຂອ່ງ ລາວກໍ່ກ່າຍເປັ້ນສຽງຫ໋ວ ປະສົມກັບສຽງສະອ໋ຶມ.

ແມ່ເຖົ້າອຸ້ມເອົ່າພໍ່ເຖົ້າຄ່ຽງອູ້ມຂ່ອຍ ແລ້ວເອົ່າໄປປ່ົ່ງລົ່ງ ຕ່ຽງ ທົ່ງຈ໋ົ່ມພຸ້ມພ່ຳດ່ວຍສຽງສັ້ນ ໆ:

- "ເຈົ້າເຮັດຫຍັ່ງຈ່ົ່ງຂຸ້ນ ? ເພ່ອເຫັ້ນແກ່ຄ່ວາມຮັກ ຕໍ່ ພະເຍ່ອ ! ຖ້າເກ໋ດເລ່ອ່ງຂຶ້ນມ່າ ມັ້ນອຸ້ໄດ້ໄປອຸ້ເບຣ໋ພຸ້ມໃດ. ເຈ້ົ້າຄ໋ດບ໋ວ່າ ມັ້ນອຸ້ຮູ້ຈັກສ່ຳ໋ກ ວ່າເມ່ອມັ້ນກະທ່ຳແບບນັ້ນ - ໜາ ຍເຖ໋ງມັ້ນອຸ້ໄດ້ໄປອຸ້ເບຣ໋ ?"

ພໍ່ເຖົ້າມ່ອນ ຄ໋ດ ຂ່ວາໄປມ່ວ ແລະ ສະອ໋ຶມສຽງແຫບ ໆ: "ໃຫ້ ມັ້ນ ຂ່ຳ ຂ່ອຍ ສ ວ..."

ມ໋ສຽງຮ່ອງ ແລະ ສຽງທ໋ບຕ໋ມດ່ັງເຂ້ົ້າມ່ວ ຈ ຳ ກ ຂ ວ ງ ນ ອ ກ, ຄ່ຽງ ນ ຂ ອ ຍ ຈ ່ົ່ງ ຈັ ບ ເ ອ ົ ່ ວ ກ ອ ມ ຄ ໋ ມ ຈ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ່ ງ ໂ ຕ ະ ແ ລ ອ ແ ລ ນ ໄ ປ ທ ີ ່ ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ ແ ຕ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ ວ ຄ ່ ວ ່ ວ ຈ ັ ບ ຂ ອ ຍ ໄ ວ ້ ທ ັ ນ ແ ລ ະ ຢ ູ ຂ ອ ຍ ເ ຂ ົ ້ ວ ແ ຈ ຝ ວ ທ ົ ່ ງ ເ ວ ົ ້ ວ ທ ົ ່ ງ ໃ ສ ່ :

- "ມ໋ວງເສ໋ອກບ໋ເຂ້ົາເລ໋ອງ !"

ມ໊ລ໋ວງຫມ໋ວງອ໋ກ, ລຸງມ໋ໄຄໂລ ຂ້ົມມາທາງປ໊ະຕູຫລ໋ວງ,ຈ໊ັບໄມ້ ຄ໋ອມ໊ະຫມ໋າດໃຫ໋ຍ ແລ໊ະ ພ໊ະຍ໋າຍ໋າມ ຈ໊ະມ໋າງປ໊ະຕູເຂ້ົ໋າມ໋າ. ພ໋ເຖ໋ົ໋າຢ໋ົ້ມຢູ໋່ຫ໋ອງໃຫ໋ຍ ກ໋ຽມ ສູ໋້ກ໋ັບ ລຸງ ໂດ໋ຍ ມ໋ີ ຜູ໋້ ຊ໋ວ໋ຍ ທ໋ີ່ ເ ປ ັ ້ ນ ຄ ົ ້ ມ ອ ໋ າ ໄ ສ ຢ ູ ່ ນ ໍ ້ າ ສ ອ ງ ຄ ົ ້ ມ ຈ ັ ບ ຄ ອ ມ ກ ຽ ມ ພ ອ ມ ແ ລ ະ ເ ມ ຍ ຄ ົ ້ ມ ຮ ັ ກ ສ ໋ າ ຫ ໋ ອ ງ ອ ໋ າ ຫ ໋ າ ມ ທ ໋ ີ ່ ເ ປ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ຍ ໋ ົ ້ ງ ສ ູ ງ ໃ ຫ ໋ ຍ ກ ໍ ຈ ັ ບ ໄ ມ ແ ກ ວ ງ ອ ໍ ດ ອ ັ ດ ກ ຽ ມ ຖ ໋ າ ຢ ູ ່ . ແ ມ ່ ເ ຖ ໋ ົ ້ ໋ າ ພ ະ ຍ ໋ າ ຍ ໋ າ ມ ຜ ໋ ານ ຄ ົ ້ ມ ເ ຫ ລ ໋ ໍ ້ ານ ໋ ອ ອ ກ ໄ ປ ໂ ດ ຍ ຂ ໍ ້ ຮ ອ ງ ວ ໋ າ :

- "ໃ ຫ ໋ ຂ ອ ຍ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ໋ ານ ໋ ັ ມ ເ ທ ໋ າ ະ , ໃ ຫ ໋ ຂ ອ ຍ ໄ ດ ເ ວ ົ ້ ໋ ານ ໍ ້ ານ ໋ ັ ມ ຈ ໍ ກ ຄ ວ ໋ ານ ແ ດ ່ "

ພ໋ເຖ໋ົ໋າຍ ໋ົ ກ ໄ ມ ້ ຄ ອ ມ ໍ ້ ມ ຂ ໋ ານ ໋ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ຫ ໋ ົ ້ ງ ຢ ໋ ່ ານ ໋ ົ ້ ໄ ປ ທ ໋ ານ ໋ ົ ້ ; ຫ ໋ ົ ້ ານ ໋ ົ ້ ເ ບ ໋ ົ ້ ງ ຄ ົ ້ ກ ໋ ັ ບ ຄ ົ ້ ມ ຜ ໋ ູ ້ ຫ ໋ ົ ້ ງ ທ ໋ ົ ້ ຈ ໋ ັ ບ ຫ ລ ໋ ານ ໋ ົ ້ ຢ ໋ ູ ່ ໃ ນ ຮ ູ ບ ແ ຕ ໋ ານ ໋ ົ ້ " ກ ໋ ານ ລ ໋ ານ ໋ ົ ້ ຫ ໋ ົ ້ ". ເ ມ ໋ ົ ້ ອ ແ ມ ່ ເ ຖ ໋ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ແ ລ ໋ ານ ໋ ົ ້ ເ ຂ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ໄ ປ ຫ ໋ ານ ໋ ົ ້ ລ ໋ ານ ໋ ົ ້ ກ ໋ ໍ ້ ເ ວ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ສ ອ ກ ແ ລ ະ ຕ ໋ ົ ້ ມ ຈ ຸ ກ ແ ມ ່ ເ ຖ ໋ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ອ ອ ກ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ເ ວ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ຫ ຍ ້ ງ ຈ ໍ ກ ຄ ວ ໋ ານ ໋ ົ ້ , ຫ ົ ້ ງ ສ ໋ ົ ້ ມ ຢ ໋ ົ ້ ມ ຢ ໋ ູ ່ ທ ໋ ານ ໋ ົ ້ ເ ດ ໋ ົ ້ ງ - ອ ໋ ົ ້ ມ ເ ວ ໋ ົ ້ ານ ໋ ົ ້ ຈ ໋ ົ ້ ງ ເ ວ ໋ ົ ້ ານ ໋ ົ ້ ຈ ໋ ົ ້ ງ ກ ຽ ມ ພ ອ ມ ເ ພ ໋ ົ ້ ອ ຕ ໋ ສ ູ . ຕ ໋ ະ ກ ຽ ງ ທ ໋ ົ ້ ຫ ຍ ໋ ົ ້ ຍ ຢ ໋ ູ ່ ເ ທ ໋ ົ ້ ງ ຫ ໋ ົ ້ ອ ສ ໋ ົ ້ ງ ແ ສ ງ ພ ໋ ົ ້ ມ ຮ ງ ໆ ສ ອ ງ ໃ ຫ ໋ ເ ຂ ັ ້ ມ ໃ ບ ຫ ໋ ານ ໋ ົ ້ ເ ວ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ເ ຈ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ໃ ນ ຄ ວ ໋ ານ ໋ ົ ້ ມ ົ ດ . ຂ ອ ຍ ຢ ໋ ົ ້ ມ ຢ ໋ ູ ່ ຂ ັ ້ ນ ໃ ດ ຂ ໍ ້ ມ ຫ ໋ ົ ້ ອ ງ ໃ ຕ ໋ ເ ພ ດ ານ ໋ ົ ້ ແ ມ ່ ມ ເ ບ ໋ ົ ້ ງ - ເ ຫ ດ ການ ໋ ົ ້ ຫ ົ ້ ງ ຄ ໋ ົ ດ ຢ ໋ ານ ໋ ົ ້ ກ ພ ໋ ານ ໋ ົ ້ ແ ມ ່ ເ ຖ ໋ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ຫ ມ ໋ ົ ້ ອ ອ ກ ໄ ປ ໃ ຫ ໋ ພ ໍ ້ ມ ຈ ານ ໋ ົ ້ ກ ບ ໋ ອ ມ ຊ ໍ ້ ມ .

ລຸງ ມ ໋ ົ ້ ໄ ຄ ໂ ລ ຍ ັ ງ ຫ ູ ບ ປ ໊ ະ ຕ ູ ຢ ່ ານ ໋ ົ ້ ບ ໋ ົ ້ ລ ົ ດ ລ ໊ ະ ຈ ໍ ້ ມ ບ ານ ໋ ົ ້ ພ ັ ບ ຂ ໋ ານ ໋ ົ ້ ງ ລ ຸ ມ ຫ ລ ຸ ດ ອ ອ ກ , ຍ ັ ງ ເ ຫ ລ ໋ ົ ້ ອ ແ ຕ ໋ ບ ານ ໋ ົ ້ ພ ັ ບ ຂ ໋ ານ ໋ ົ ້ ງ ເ ທ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ງ ຂ ໋ ົ ້ ງ ກ ໍ ໍ ້ ໃ ກ ໋ ຈ ໊ ະ ຫ ລ ຸ ດ ຢ ຸ ່ ແ ລ ວ . ພ ໋ ເ ຖ ໋ ົ ້ ໋ ານ ໋ ົ ້ ວ ໋ ານ ໋ ົ ້ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ສ ໊ ະ ຫ ມ ຸ ນ ດ ວ ຍ ສ ຽ ງ ແ ຫ ບ ໆ ແ ບ ບ ເ ກ ໋ ໊ ະ :

- "ຕ ໋ ແ ຂ ມ ກ ັ ບ ຂ ານ ໋ ົ ້ ມ ກ ັ ້ ມ - ຢ ໋ ານ ໋ ົ ້ ຕ ໋ ຫ ໋ ົ ້ ອ ມ ກ ັ ້ ມ ຈ ໋ ໄ ວ ໋ ."

ຢູ່ຂ້າງປະຕູ ມີປ່ອງຢ້ຽມນ້ອຍທີ່ພໍເອົາຫົວປ່ອມເຂົ້າໄດ້ລຸງ ມີໄຄໂລ ທຸບແກວແຕກແລ້ວ ບ່ອມແຕກເປັນຮູມົດໆ ແລະເປັນຮອງຮອຍແຫລມຄົມ ເບິ່ງຄ້າຍຄືກະໂປ່ງຕາທີ່ຖືກເຈາະ.

ແມ່ເຖົ້າແລ້ນຫລູບເຂົ້າໄປຫາປ່ອງຢ້ຽມດ້ວງກ່າວເອົາແຂ້ມເດືອອກໄປ ແລະ ຮອງໃສ່ລຸງມີໄຄໂລ:

- "ມີໄຄໂລ ຮົບຫນີໄປສາ, ເພ່ອເຫັ້ນແກ່ພະເຍຊູ . ເຂົ້າຊິເອົາໃຫ້ນ້ອງພີ່ກ່ານໄປຕະຫລອດຊ້ວດພູ້ນໄດ, ຮົບໄປ!"

ລຸງມີໄຄໂລເອົາໄມ້ຄ້ອນຟ້າດຖືກແຂ້ມແມ່ເຖົ້າພ້ດ. ຂ້ອຍແມ່ເຫັ້ນສ່ວ້ອງຫນັກໆດ້ກເຂົ້າມາຫ້າງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ກະທ້ບໃສ່ແຂ້ມຈ້ນແມ່ເຖົ້າໂຍ້ນລົ້ງກ້ບພ້ນ ແຕ່ລ້ວກ້ຍ້ງຫ້ນ ຮອງໄປໃສ່ອ້ກເທ້ອຫນ້ວ້ອ " ຮົບຫນີ ມີໄຄໂລ " ເວ້ົ້າແລ້ວ - ລ້ວຫ້ວ້ຍຫລ້ວ້ອ້ວ້ບຟ້ວ້ບ ແລະ ມ້ດ້ອ້ມສ້ມ.

- "ຕ້ຮ້ອ້ດແມ່ ?" ພ່ເຖົ້ວ້ຮ້ອ້ວ້ກ້ວ້ກ ສ້ຽ້ວ້ເປັ້ນຕ້ວ້ຢ້ວ້ານ

ປະຕູໄຂ້ຈ້ວ້ງປ້ວ້ງອ້ອ້ກ ແລ້ວ້ລຸ້ງມ້ໄຄໂລ ກ້ໍຫລູ້້ບເຂ້ົ້ວ້ມ້ໆ, ແຕ່ຫ້ນ້ໃດລ້ວ້ກ້ໍຖ້ືກ້ໂຍ້ນ້ອ້ອ້ກ້ໄປ້ຂ້ວ້ງ້ນ້ອ້ກ້ຄ້ດ້ວ້ງ້ເພ້ນ້ຂ້ວ້ານ້ດ້ນ້ ອ້ອ້ກ້ຖ້ນ.

ເມ້ຍ້ຂ້ອ້ງ້ຜູ້້ຮ້ັກ້ສ້ວ້ານ້ຫ້ວ້ງ້ອ້ວ້ານ້ວ້ານ້ຊ້ເອ້ົ້ວ້ານ້ແ່ມ່ເ້ຖ້ົ້ວ້ເ້ຂ້ົ້ວ້ໄ້ປ້ໃ້ນ ຫ້ວ້ງ້ພ່ເ້ຖ້ົ້ວ້, ແ້ລ້ະ ບ່ົ້ດ້ົ້ນ້ຕ້ມ້ວ້ ພ່ເ້ຖ້ົ້ວ້ກ້ນ້ໍ້ເ້ຂ້ົ້ວ້ໄ້ປ້ຫ້ວ້.

- " ດູ້້ກ້ັ້ກ້ບ່ ?" ພ່ເ້ຖ້ົ້ວ້ຖ້ວ້ມ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ວ້ານ້ເ້ປ້ັ້ນ ຫ່ວ້ງ ຫ້ວ້ງ້ກ້ົ້ນ້ໄ້ປ້ຫ້ວ້ານ້ແ່ມ່ເ້ຖ້ົ້ວ້ .

-"ຄ້ຊຸ້້ກ້ຢູ້. " ລ້ວ້ານ້ຕ້ອ້ບ້ໂ້ດ້ຍ້ບ່ົ້ມ້ຕ້ວ້. "ແ້ຕ່ວ້ານ້ເ້ຈ້ົ້ວ້ ເ້ຮ້ັ້ດ້ຫ້ຍ້ງ້ໃ້ສ່ັ້ມ້ລ້ະ ?"

- "ເຊົ້າປ່ວງເທາະ !" ພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມ - ດັດຂ້ຽດ. " ເຈົ້າຄິດວ່າຂ້ອຍເປັນຫຍັງ ເປັນສັດຫວະ ? ພວກຂ້ອຍມັດມັ້ນແລວເອົາໄປໄວ້ຫ້ອງມຸມເຄື່ອງຟຸ້ມ, ຂ້ອຍ ເອົາມໍ້ເຫໃສ່ຫົວມັ້ນຫມົດຫມໍ້ງຄຸ, ມັ້ນແມ່ນຕ໋ວມາມສໍາລັບ - ເຈົ້າແທ ?! ມັ້ນສັ້ນດ໋ານຄ໋ໃຜຫວະ ?"

ແມ່ເຖົ້າຮ້ອງຄ໋ານດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ.

- "ຂ້ອຍບອກຄົ້ນໄປນໍາຫມໍ້ແປ້ງຄູກແລວ, ອົດທົ້ນອີກຈັກ ຫນ້ອຍ." ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າ ແລະ ນ໋ັ່ງລົ້ງເທ໋ງຕຽງຂ໋ານແມ່ເຖົ້າ. " ພວກເຮົ້າຊິເຮັດໃຫ້ພວກເຮົ້າທ໋ັ້ງສອງຕາຍກ້ອນເວລາ ອ້ັນ ຄ້ວນແທ໋ໄດ."

- "ເອົ້າໃຫ້ເຮົ້າສາຫມົດທຸກຢ໋ານ ."

- "ກຽວກ້ັບຂ້ອງ ວ໋ານະຣາດຊ້ັ້ນ ?"

ທ໋ັ້ງສອງ ເວົ້ານ້ັ້ນຢູ່ເປັນເວລາຄົ້ນນານ, ແມ່ເຖົ້າ ເວົ້າ ສຽງຄ້ອຍໆ, ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າສຽງດ໋ັງຫນວກຫູ ແລະຣາຍແຮງ.

ຕ໋ມາບ໋ົ່ນ ແມ່ຕູ້ຫລ໋ັ່ງກ໋ົ່ງຄົ້ນຫມ໋ົ່ງກ໋ໍ່ມາຮອດ. ປ໋ານ ຂ້ອງ ລ໋ານແລ໋ງແຕ້ຫູເບ້ອ໋ງຫມ໋ົ່ງໄປຫ໋ານ໋ອກເບ້ອ໋ງຫມ໋ົ່ງ, ຄ໋ານກະໄຕ ສ໋ັ້ນວ໋ັກໆ, ສ໋ົບອ໋ານູ້່ໂ໋ານ໋ົ່ງໂປ໋ງຄ໋ົ່ງປ໋ານ, ດ໋ັ້ງ໋ອ໋ງແຫລມ ໂ໋ັ້ງ ລ໋ັ້ງຈຸ້ມສ໋ົບເບ້ອ໋ງເ້ຫ໋ົ, ປະກ໋ົດ໋ານ໋ົ່ງ໋ົ່ນ໋ັ້ນຕ໋ານູ້່ລ໋ານເລ໋ຍ, ລ໋ານ້ວ໋ານ໋ານ໋ານ໋ານ໋ານ ລ໋ານ໋ານ ທ໋ັ້ງລ໋ານ໋ານ ໄປ ຕ໋ານ໋ານ໋ານ ເຮ໋ັດໃ້ຫ໋ເຄ໋ອ໋ງ໋ທ໋ລ໋ານ໋ຖ໋ຢູ່ນ໋ານ໋ເ໋ກ໋ດສຽງດ໋ັ້ງ໋ກ໋ ໋ກ໋ງ.

ຂ້ອຍ໋ດ໋ານ໋ ນ໋ານ໋ານ໋ານ໋ານ໋ານ ນ໋ານ໋ານ ຂ້ອ໋ານ໋ານ ນ໋ານ໋ານ ນ໋ານ໋ານ ນ

ນ້ອຍ ຈຶ່ງແລ່ນຫລູບໃສ່ແມ່ ຕູ້ຄົ້ນ ຫ້ວ ຮ້ອງ ທ່ວ ໃສ່ ສຸດ ສຽງ:

- "ໜີ ໄປ !"

ພໍ່ ເຖົ້າ ຄ້ວ ຈັບ ຂ້ອຍ ແລ້ວ ລາກ ຂ້ຶ ໄປ ຫ້ອງ ເທິ ຢ່າງ ບໍ່ ຖູ ມາ ຂ້ອຍ ເລີ ຍ.

ກ.

ໃນ ຕອນ ຍັງ ນ້ອຍ ໆ ຂ້ອຍ ກໍ ເຂົ້າ ໃຈ ວ່າ ພໍ່ ເຖົ້າ ແລະ ແມ່ ເຖົ້າ ມີ ພະ ຜູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ຄົນ ລະ ອົງ.

ເວລາ ຕົ ນ ຕອນ ເຊົ້າ ແມ່ ເຖົ້າ ມັກ ນັ່ງ ຫວີ ຜົມ ອັນ ດຳ ຫນາ - ຂອງ ລາວ ຢູ່ ເທິ ງ ຕຽງ ເປັນ ເວລາ ດົນ ນານ. ລາວ ສົ ນ ຫົ ວ ຫັ ງ ກັ ດ ແຂ້ ວ ໃນ ຂະ ນະ ທີ ດຶ ງ ປ ຍ ຜົ ມ ອອກ ຫັ ງ ປ ຍ ແລະ ຈົ ມ ດາ ສຽງ ຄ ຍ ໆ ເພ ຍ ບ ໃ ຫ ຂ ຍ ຕົ ນ:

- "ຂ ກ ກ ນ ຫ ມ ງ, ຣ ຕ ມ ງ !"

ເມ ຍ ລາວ ສ ງ ຜົ ມ ໃ ຫ ຣ ບ ຣ ຍ ແ ແ ລ ລາວ ກ ຖ ກ ເ ນ ຜົ ມ ເ ຍ ແ ລ ກ ອ ບ ນ ຢ ງ ຝ ອ ງ ທ ງ ເ ັ ກ ກ ະ ຝ ກ ກ ະ ຝ າ ດ. ໂ ຍ ທ ບ ໄ ລ ງ ສ ອ ຍ ໃ ບ ໜ ້ ອ ນ ກ ວ ງ ໃ ຍ ໃ ຫ ຍ ຈ ກ ຄ ວ ມ ຂ ດ ບ ງ ແ ລ ລ ບ ຣ ຍ ບ ຍ ຈ ກ ກ ຳ ນ ນ ນ ຫ ລ ບ ເ ລ ຍ - ລ ວ ໄ ປ ນ ງ ຄ ກ ເ ຳ ລ ງ ຕ ໜ ຮ ບ ນ ກ ນ ຸ ນ ແ ລ ວ ໄ ຫ ວ ອ ຍ ມ. ບ ດ ນ ລ ກ ຳ ລ ລ ງ ກ ຍ ທ ແ ຈ ງ ຈ ງ ເ ລ ມ ຕ ນ ຍ ມ ແ ລ ວ ລ ວ ກ ຳ ຮ ສ ກ ສ ດ ຸ ມ ໂ ຍ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ທ ່ ວ ທ ງ ກ ຍ.

ລ ວ ນ ງ ຢ ຣ ດ ຫ ລ ງ ຊ ໆ ແ ງ ມ ໜ ້ ອ ນ ແ ລ ວ ກ ແ ມ ເ ບ ງ -

ໃບຫນ້າມົນຂອງພະນາງພົມມະຈາລີ ແຫ່ງກາຊຸ ທັງເຮັດ ເຄື່ອງຫມາຍໄມ້ກາງເຂນ ທັງປາກກໍ່ຈົ່ມພົມພໍາດ້ວຍອາ ການ ຮອນຮົນ.

- "ພະນາງພົມມະຈາລີ ຜູ້ປະເສີດ, ຈົ່ງໃຫ້ໝົດເລີ່ມຕົ້ນ ຂຶ້ນ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຈໍາເລີນ ."

ຕໍ່ມາ ລາວກໍ່ກົ້ມຫົວລົງພົ້ນ, ເງີຍຂຶ້ນຊ້າໆ ແລະ ຈົ່ມພົມ ພໍາສຽງຮ້ອນຮົນເພີ່ມຂຶ້ນກວ່າກ່ອນ:

- "ບໍ່ເກີດແຫ່ງຄວາມສຸກ, ຄວາມງາມອັນຜຸດຜ່ອງປຽບ ຄືເຕັມຫມາກໂປ້ມທີ່ພວມບານເຣືອງເຣືອ..."

ເກືອບວ່າທຸກໆເຊົ້າ ລາວຄົ້ນຄວ້າເອົາຄໍາສັບໃຫມ່ໆ ມາ ເວົ້າຍົກຍ້ອງສັນລະເສີນ, ແລະ ເລືອງນິເຣັດໃຫ້ຂອຍ ຕ້ອ ງຮ້ອງຫູຟັງຄໍາສູດນົມຂອງລາວດ້ວຍຄວາມສົນໃຈຫລາຍ ເປັນພິ ເສດ.

- "ດວງໃຈອັນບໍລິສຸດ ແລະ ສັກສິດ ! ແສງສະຫວ່າງ ແຫ່ງວິນຍານຂອງຜູ້ຂ້ານ້ອຍ, ຜູ້ປົກປັກຮັກສາຫົວໃຈຂອງຜູ້ຂ້ານ້ອຍ ດວງອາທິດແຫ່ງສະຫວັນອັນຮຸ່ງແຈ້ງ ແລະ ເຫລືອງເຫລືອມ-ດ້ວງດໍາ, ພະມານດາຜູ້ປະເສີດແຫ່ງພະພຸດເປັນເຈົ້າ, ໂຜດຈົ່ງ ຊ່ວຍຜູ້ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກການສົງຫາມໂດຍພວກຜົ້ມານ, ໂຜດຈົ່ງ ຊ່ວຍຜູ້ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ປາສະຈາກການທໍ້ບາບແກ່ພູ້ອມ, ແລະບໍ່ໃຫ້ ພູ ້ອມທໍ້ບາບແກ່ຜູ້ຂ້ານ້ອຍໂດຍທີ່ບໍ່ຈໍາເປັນປະການໃດໆ".

ຮອຍຍົ້ມປະກົດຂຶ້ນໃນສ່ວນເລິກຂອງດວງຕາຂອງແມ່ເຖົ້າ ແລະ ປະກົດວ່າ ລາວຄ່ອຍໆຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ເຣັດ ເຄື່ອງ

ຫມາຍໄມ້ກາງເຂນ ດ້ວຍມືທ ເຄ ອນໄຫ ວໄປ ຊ້ າ ໆ.

- "ພະເຍຊູ ເ ຈົ້ າ ລັ ບ, ບຸ ດ ແ ຫ ່ ງ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ, ຈ ົ ່ ງ ປ າ ມ ີ ຜ ູ ຢ ່ າ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ບ າ ບ ເ ພ ື ່ ອ ເ ຫ ັ ນ ແ ກ ່ ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ກ ຕ ໍ ່ ພ ະ ມ າ ມ ດ າ ຂ ອ ງ ພ ະ ອ ົ ງ..."

ຄ ຳ ສ ູ ດ ມ ົ ນ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ເ ປ ັ ນ ປ ິ ດ ຍ ິ ນ ຍ ່ ອ ງ ສ ັ ນ ລ ະ ເ ສ ີ ມ ສ ະ ເ ຫ ມ ີ ໆ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ເ ພ ງ ເ ກ ີ ດ ຫ ູ ມ ີ ຫ ໍ ່ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ໃ ຈ ຈ ິ ງ ຫ ໍ ່ ບ ໍ ່ ລ ົ ດ ແ ລ ະ ໄ ຮ ມ າ ມ ຍ າ. ໃ ນ ຕ ອ ນ ເ ຊ ົ ້ າ ກ າ ມ ສ ູ ດ ມ ົ ນ ສ ຸ ດ ລ ົ ງ ໃ ນ ເ ວ ລ າ ສ ັ ້ ນ ໆ, ລ າ ວ ຕ ້ ອ ງ ຕ ົ ້ ມ ຫ ມ ໍ ້ ຢ າ ໂ ມ ອ າ ຫ ັ ງ ມ ີ ເ ພ າ ະ ອ າ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ເ ຊ ົ ້ າ ຈ າ ງ ຄ ົ ນ ຮ ັ ບ ໃ ຊ ປ ະ ຈ ຳ ເ ຮ ົ ້ ອ ນ ແ ລ ວ, ແ ລ ະ ຖ າ ວ າ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຊ ຸ ກ ຍ ຸ ້ ງ ໃ ນ ກ າ ມ ຈ ັ ດ ແ ຈ ງ ມ ຳ ຢ າ ຕ ອ ນ ເ ຊ ົ ້ າ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ກ ໍ ຈ ະ ຮ າ ຍ ດ າ ຈ ົ ່ ມ ບ ໍ ່ ເ ຊ ົ ້ າ - ຈ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ.

ບ າ ງ ເ ທ ື ່ ອ ຖ າ ວ າ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຕ ື ່ ນ ເ ດ ກ ກ ່ ອ ນ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ລ າ ວ ກ ໍ ຈ ະ ອ ົ ມ ມ າ ຫ ອ ງ ໃ ຕ ເ ພ ດ ານ ແ ລ ະ ພ ິ ບ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ພ ອ ມ ສ ູ ດ ມ ົ ນ ຢ ູ ່. ພ ໍ ່ - ເ ຖ ົ ້ າ ຢ ຶ ນ ຟ ັ ງ ຢ ່ າ ງ ມ ິ ດ ໆ ເ ຮ ັ ດ ຫ ນ ້ າ ຍ ມ ໆ ຢ ່ າ ງ ເ ຍ ັ ຍ ຫ ຍ ັ ນ ແ ລ ະ ຕ ໍ ່ ມ າ ເ ວ ລ າ ນ ັ ່ ງ ກ ິ ນ ອ າ ຫ ານ ເ ຊ ົ ້ າ ຮ ວ ມ ກ ັ ນ ລ າ ວ ກ ໍ ເ ວ ົ ້ າ ອ ົ ນ:

- "ຂ ອ ຍ ບ ອ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ຈ ັ ກ ວ ່ າ ເ ທ ົ ່ າ ໃ ດ ເ ທ ື ່ ອ ແ ລ ວ ເ ຖ ິ ງ ວ ິ ທ ີ ສ ູ ດ ມ ົ ນ, ເ ຈ ົ ້ າ ທ ຶ ກ ທ ມ າ ຫ ລ າ ຍ ເ ອ ົ າ ແ ຕ ່ ລ ະ ລ ຸ ້ ນ ເ ລ ອ ງ ມ ຸ ມ ໆ ປ າ ມ ດ ຸ ມ ບ ໍ ່ ມ ີ ສ າ ສ ະ ຫ ນ າ ! ເ ຮ ັ ດ ຈ ັ ່ ງ ໃ ດ ຊ ່ ວ ຍ ໃ ຫ ້ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ທ ົ ນ ຟ ັ ງ ໄ ດ ້ ! ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ເ ລ ີ ຍ."

- "ພ ະ ອ ົ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ ດ ີ. "ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຕ ອ ບ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ເ ຊ ື ່ ອ ຫ ມ ັ ້ ນ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ. "ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ່ ວ ຍ ເ ລ ່ ງ ໃ ດ ກ ໍ ຕ າ ມ ພ ະ ອ ົ ງ - ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຫ ມ ົ ດ ແ ຫ ່ ງ ໃ ດ."

- "ป่าเถื่อน ! เจ้าถ่มปะเพดมั้นละ !"

ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງແມ່ເຖົ້າບໍ່ຢູ່ຫາງໄກລາວເລີຍ ຕະຫລອດວັນຄືນ. ແມ່ນແຕ່ກັບສັດລຽ້ງ ລາວກໍເວົ້າເຖິງ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂອຍສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ສັບພະສັດທັ້ງປ່ວງເຊັ່ນ ຄົນ, ຫມາ, ນົກ, ແມ້ງຜ້ຽ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຕົ້ນໄມ້ ກໍເຄົ້າ ລົ້ນໄຫ້ອອມຢ່າງບອກໄດ້ໃຊ້ຟັງຕໍ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພະອົງ ຢູ່ໃກ້ຊິດກັບສັບພະສັດທັ້ງຫລາຍໃນໂລກສະເຫມີ້ກັນ ແລະ ໃຫ ຄວາມ ກະລຸນາສະເຫມີ້ກັນ.

ມ້ຫມ້ວ ແມ່ຂອງເມຍຜູ້ກໍາລັ້ບຮ້ານອາຫານຄ້ວບນົກ ສາ ລ້ກາ ມາແຕ່ສ້ອມ-ແມ້ວ ໂຕ້ມ ສ້ຫມ້ນ, ຕ້ວເຫລ້ອງຄ້ດ ເປັ້ນ ຕ້ວຫນ້ານ້ກ, ເປັ້ນແມ້ທ້ໃຜໆກໍ້ນ້ກແພງເຖິງແມ້ນ້ວ່ານ້ັນຈະ ຂ້ ຫລ້ກ ນ້ກກ້ນກໍ່ຕ້ານ. ແມ່ເຖົ້າຈ້ບເອົານົກອອກຈ້ກປ້ກແມ້ ແລະ ເວົ້າສ້ຽງຮ້ຍໆ:

- "ບໍ່ຢ້ານພະຜູ້ເປັ້ນເຈົ້າເລີຍ ຫ້ວະໃນຫ້ວໃຈນ້ັ້ນ, ມ້ງ ສ້ດຖ້ອຍ !"

ຄົນເຝົ້າປະຕູ ແລະ ເມຍຜູ້ກໍາລັ້ບຮ້ານອາຫານໄດ້ຍ້ນຄໍາ ເວົ້າຂອງແມ່ເຖົ້າ ເລີຍພ້ານ້ັ້ນຫ້ວຂ້ວນ, ແຕ່ແມ່ເຖົ້າຮ້ອງທ້ວ ໃສ່ແຮງໆ:

- "ພວກສູ້ຄ້ດວ່າສ້ດບໍ່ຮູ້ເລ້ອງພະຜູ້ເປັ້ນເຈົ້າຊ້ັ້ນຫ້ວະ ? ແມ້ນແຕ່ສ້ດຕ້ວນ້ອຍໆກໍ່ຮູ້ຈ້ກພະຜູ້ເປັ້ນເຈົ້າສໍ່າ ຄ້ຽວ ກ້ບພວກສູ ພ້ນໃດ ພວກ້ກຫມາ !"

ເວລາເອົ້ານ້ານ້ານ ແກ້ລ້ເລ້ອນ ຊ້ງຕ້ກມາຄ້ຽວນ້ັ້ນ

ຕ້ອອ່ອນໃຫຍ່ຂ້ມ ແລະ ຂ້ຄາມ ແມ່ເຖ້ຳກ້ຳ່ມ້ພ້ມ້ພ້ຳ້ວ່ຳ:

- "ເປ້ັນຫຍ້ັງ້ຈ້ຳ້ງ້ຫ້ວ້ມ້ເຫ້ງ້ຳ້ແຫ້ຊ້ຳ້ຣ້ຳ້ບ ຜູ້້ຮ້ັບ້ໃ້ຊ ພ້ະ ຜູ້້ເ້ປ້ັນ້ເ້ຈ້ຳ້ເ້ອ້ຍ, ເ້ຖ້ຳ້ແ້ກ້ແ້ລ້ວ້ຊຸ້້ມ້ເ້ບ້ຳ້ະ ?"

ແລ້ວ້ມ້ຳ້ກ້ຖ້ອ້ມ້ຫ້ຳ້ຍ້ໃ້ຈ ແລ້ະ ສ້ັ່ມ້ຫ້ວ້ຍ້ໆ.

ເ້ຖ້ງ້ວ້ຳ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ບ້ເ້ອ້ຍ້ຊຸ້້ພ້ະ້ຜູ້້ເ້ປ້ັນ້ເ້ຈ້ຳ້ເ້ລ້ອ້ຍ້ໆ້ຄ້ງ ພ້ ເ້ຖ້ຳ້ກ້ຕ້ຳ້ມ ແ້ຕ້ວ້ຳ້ຂ້ອ້ຍ້ກ້ເ້ຂ້ຳ້ໃ້ຈ້ພ້ະ້ຜູ້້ເ້ປ້ັນ້ເ້ຈ້ຳ້ຂ້ອ້ງ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ ດ ແ້ລ້ະ ບ້ຮູ້້ສ້ຶ້ກ້ຢ້ຳ້ເ້ກ້ງ້ປ້ຳ້ມ້ໃ້ດ, ຫ້ຳ້ມ້ແ້ຕ້ຂ້ອ້ຍ້ກ້ບ້ກ້ຳ ເ້ວ້ຳ ຄ້ວ້ຳ້ມ້ຂ້ຕ້ວ້ະ້ຕ້ຫ້ມ້ຳ້ພ້ະ້ຜູ້້ເ້ປ້ັນ້ເ້ຈ້ຳ້ເ້ລ້ຍ້ຫ້ຳ້ມ ເ້ພ້ຳ້ະ ຮູ້້ສ້ຶ້ກ ລ້ະ ອ້ຳ້ຍ້ໃ້ນ້ໃ້ຈ. ຍ້ອ້ມ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ລ້ະ້ອ້ຳ້ຍ້ໃ້ນ້ໃ້ຈ້ອ້ມ້ມ ຂ້ອ້ຍ້ຈ້ຳ້ງ້ບ້ຕ້ວ້ະ ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ຈ້ກ້ເ້ຫ້ອ. ເ້ປ້ັນ້ໄ້ປ້ບ້ໄ້ດ້ທ້ຳ້ະ້ປ້ດ້ບ້ງ້ພ້ະ້ຜູ້້ເ້ປ້ັນ້ເ້ຈ້ຳ ຜ້ ມ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ເ້ມ້ດ້ຕ້ຳ້ປ້ຳ ກ້ຽ້ວ້ກ້ບ້ເ້ລ້ອ້ງ້ໃ້ດ້ເ້ລ້ອ້ງ້ຫ້ນ້ງ, ແ້ລ້ະ ເ້ທ້ຳ້ທ້ຂ້ອ້ຍ້ຈ້ຈ້ຳ້ໄ້ດ ຂ້ອ້ຍ້ບ້ເ້ຄ້ຍ້ຄ້ດ້ທ້ຳ້ະ້ປ້ດ້ບ້ງ້ພ້ະ ອ້ງ້ຈ້ກ - ເ້ຫ້ອ້ເ້ລ້ຍ.

ມ້ຫ້ນ້ງ ເ້ມ້ຍ້ຜູ້້ກ້ຳ້ກ້ບ້ຣ້ຳ້ມ້ເ້ຫ້ລ້ຳ້ຜ້ດ້ຖ້ຽ້ວ້ກ້ບ້ພ້ ເ້ຖ້ຳ້ ແ້ລ້ະ ດ້ຳ້ຟ້ຳ້ດ້ໄ້ປ້ໃ້ສ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ມ້ຳ ໂ້ດ້ຍ້ທ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ບ້ໄ້ດ ມ້ສ້ອ້ມ ຜ້ດ ຖ້ຽ້ວ້ແ້ຕ້ຢ້ຳ້ງ້ໃ້ດ. ເ້ມ້ຍ້ຜູ້້ກ້ຳ້ກ້ບ້ຣ້ຳ້ມ້ເ້ຫ້ລ້ຳ້ຍ້ງ້ໄ້ດ້ແ້ກ້ວ້ງ້ຫ້ວ - ກ້ຳ້ລ້ດ້ໃ້ສ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ມ້ຳ້ອ້ກ.

- "ເ້ຈ້ຳ້ເ້ປ້ັນ້ບ້ຳ້ບ້ ນ້ຳ້ງ້ຄ້ມ້ງ້ຳ້ມ. "ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ເ້ວ້ຳ ຕ້ອ້ບ ຄ້ມ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ທຸ້້ມ້ທ້ຽ້ວ.

ແ້ຕ້ຂ້ອ້ຍ້ຮູ້້ສ້ຶ້ກ້ຄ້ຽ້ດ້ແ້ຮ້ງ ແ້ລ້ະ ຄ້ດ້ວ້ຳ້ຈ້ະ້ຕ້ອ້ງ້ແ້ກ້ແ້ຄ້ມ - ແ້ທ້ນ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ. ເ້ຫ້ງ້ສ້ມ້ຄ້ວ້ມ້ທ້ຂ້ອ້ຍ້ຄ້ດ້ຫ້ຳ້ວ້ທ້ທ້ຳ້ະ້ລ້ຶ້ງ້ໂ້ຫ້ດ້ແ້ມ ຍ້ງ້ຕ້ຍ້ຄ້ມ້ມ້ຜ້ມ້ຜ້ມ້ສ້ແ້ດ້ງ ຄ້ຳ້ງ້ຕ້ຍ້ສ້ອ້ງ້ຊຸ້້ມ ແ້ລ້ະ ຕ້ຳ້ທ້ບ້ກ້ອ້ບ

ເປ່ງບໍ່ເຫັ້ມ.

ເມ່ອລາວ ທ່ົ ມໃກ້ ຽງ ຜົ ດ ຖ ຽງ ກັ ມ ແລ້ ວ ທ ໍ ່ ງ ານ ລ ່ ງ ແ ມ ກ ັ ມ ມ ັ ້ ມ ຂ ່ ຍ ສ ່ ງ ເ ກ ດ ເ ຫ ັ ມ ວ ່ ງ ພ ວ ກ ເ ອ ່ ລ ັ ກ ຕ ັ ດ ຫ ່ ງ ແ ມ ວ ຂ ່ ງ ກ ັ ມ , ເ ປ ້ ອ ຫ ມ າ ຂ ່ ງ ກ ັ ມ , ຂ ່ ໄ ກ ຂ ່ ງ ກ ັ ມ , ຫ ລ ັ ກ ລ ອ ບ ເ ອ ່ ໄ ປ ຫ ່ ງ ໃ ຕ ົ ມ ຂ ່ ງ ກ ັ ມ ໃ ນ ເ ວ ລ າ ກ ່ ງ ມ ແ ລ ວ ເ ອ ່ ມ ້ ໍ ມ ້ ໍ ກ ່ ດ ຖ ອ ກ ໃ ສ ່ ໄ ຫ ດ ່ ງ ກ ໍ ລ ໍ ່ ປ ີ ຫ ລ ດ ່ ງ ອ ່ ມ ໆ ຫ ລ ໄ ຂ ກ ້ ອ ກ ມ ້ ໍ ກ ະ ອ ່ ດ ໃ ຫ ້ ໄ ຫ ລ ຖ ມ . ແ ຕ ່ ອ ທ ກ ່ ອ ມ ່ ມ ັ ຍ ່ ງ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ມ ທ ໍ ່ ພ ໃ ຈ ຂ ່ ຍ ຈ ັ ກ ຢ ່ ງ ເ ລ ຍ . ຂ ່ ຍ ຈ ໍ ່ ເ ປ ັ ມ ຕ ່ ງ ຄ ດ ຫ ່ ອ ທ ໍ ່ ກ ່ ມ ແ ກ ມ ແ ລ ະ ຣ ຍ ກ ່ ດ ກ ່ ອ ມ ັ ມ .

ຂ ່ ຍ ຕ ໍ ່ ກ ລ ່ ງ ໃ ຈ ເ ອ ່ ລ ່ ງ ທ ໍ ່ ດ ່ ງ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ມ ັ ຄ ເ ມ ່ ຍ ເ ມ ຍ ຂ ່ ງ ຜ ກ ໍ ່ ກ ັ ບ ຣ ມ ເ ຫ ລ ໍ ່ ລ ່ ງ ໄ ປ ຫ ່ ງ ໃ ຕ ົ ມ , ຂ ່ ຍ ຈ ່ ບ ໄ ປ ອ ັ ດ ປ ະ ຕ ູ ຕ ັ ມ ໄ ອ ໃ ສ ໄ ລ ຢ ່ ງ ດ ແ ລ ວ ກ ໍ ເ ຕ ັ ມ ໄ ປ ມ ່ ສ ະ ແ ດ ງ ກ ມ ລ ່ ງ ແ ລ ມ ບ ັ ຄ ແ ລ ວ ກ ໍ ໂ ຍ ມ ລ ູ ກ ກ ະ ແ ຈ ອ ັ ມ ໄ ປ ເ ທ ່ ງ ແ ປ ເ ຣ ່ ອ ມ . ຕ ໍ ່ ມ ່ ງ ຂ ່ ຍ ແ ລ ມ ໄ ປ ຫ ່ ງ ແ ມ ເ ຖ ່ ງ ທ ໍ ່ ເ ຣ ່ ອ ມ ຄ ່ ອ . ທ ່ ໍ ອ ຄ ແ ມ ເ ຖ ່ ງ ບ ໍ ່ ເ ຂ ່ ່ ງ ໃ ຈ ທ ໍ ່ ເ ຫ ັ ມ ຂ ່ ຍ ຕ ໍ ່ ມ ເ ຕ ັ ມ ດ ໃ ຈ , ແ ຕ ່ ເ ມ ່ ອ ລ ງ ອ ຄ ດ ຄ ັ ມ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ສ ່ ງ ເ ຫ ຄ ດ ແ ລ ອ ລ ງ ງ ອ ່ ຍ ຂ ່ ຍ ອ ອ ກ ໄ ປ ເ ດ ມ ບ ່ ງ ມ ແ ລ ອ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ອ ັ ມ ໄ ປ ເ ອ ່ ລ ູ ກ ກ ະ ແ ຈ ຢ ູ ່ ແ ປ ເ ຣ ່ ອ ມ . ທ ່ ໍ ທ ່ ໍ ຂ ່ ງ ແ ມ ເ ຖ ່ ງ ຕ ໍ ່ ໃ ຈ ຂ ່ ຍ ຢ ່ ງ ແ ຮ ງ , ຂ ່ ຍ ອ ັ ມ ໄ ປ ເ ອ ່ ລ ູ ກ ກ ະ ແ ຈ , ປ ່ ງ ກ ເ ອ ່ ລ ່ ງ ທ ໍ ່ ຍ ່ ງ ບ ໍ ່ ອ ອ ກ , ຕ ໍ ່ ມ ່ ງ ກ ໍ ່ ແ ລ ມ ໄ ປ ທ ໍ ່ ແ ຈ ເ ດ ມ ແ ລ ະ ຈ ່ ງ ກ ບ ອ ມ ນ ໍ ້ ອ ຮ ແ ມ ມ ເ ບ ່ ງ ແ ມ ເ ຖ ່ ງ ຈ ັ ດ ກ ່ ງ ມ ປ ອ ຍ ນ ັ ກ ໂ ທ ດ , ແ ລ ອ ທ ັ ງ ແ ມ ເ ຖ ່ ງ ແ ລ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ມ ນ ັ ກ ໂ ທ ດ ກ ໍ ່ ພ ່ ງ ກ ັ ມ ຍ ່ ງ ກ ່ ງ ມ ່ ງ ຫ ່ ງ ຂ ່ ຍ ພ ່ ງ ກ ັ ມ ຍ ມ ທ ໍ ່ ຖ ອ ຍ ຄ ວ ່ ງ ມ ເ ປ ັ ມ ກ ັ ນ ເ ອ ່ ງ .

- "ຖ້າເບິ່ງດີ ! "ເມຍຜູ້ກຳລັບຮ້ານເຫລົ້າເວົ້າຂຶ້ນ ທ້ວຍກຳປັ້ນໃສ່ຂອຍ, ແຕ່ໃບໜ້າທີ່ເບິ່ງເກືອບບໍ່ເຫັນໜວຍ-ຕາຂອງລາວນັ້ນຍິ້ມແຍ້ມຢ່າງອາລົມດີ. ແມ່ເຖົ້າຈັບຄໍເສື້ອຂອຍ ແລ້ວພາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຄົວ.

- "ມ໊ງເຮັດຫຍັງຈັ່ງຊັ້ນ ?" ແມ່ເຖົ້າຖາມ.

- "ລາວແກ້ວຫ໊ວກາລິດໃສ່ເຈົ້າແມນຕວ່າ ?"

- "ຊັ້ນຕ໊! ໜາຍຄວາມວ່າ ມ໊ງເຮັດໄປກໍເພາະເຫັນແກ່ແມ່ເຖົ້າ. ເອົ້າລະ ! ບັກຈອງຫອງ, ກູຊ໊ຍຄຸ ມ໊ງໃສ່ກອງເຕົ້າ ກໍໃຫ້ຢູ່ກັບໜູ ແລ້ວ ມ໊ງ ຊ໊ສຳ ນ໊ກເອງດອກ !ກ໋ວງຫລາຍນ໊ ມ໊ງ! ພວກເຈົ້າຮ໊ບມາເບິ່ງປຸ້ມເປ້ານ້ອຍໜ້ອຍນ໊ກ໋ອນ ທ໊ນຈະແຕກ! ຖ້າບອກໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າຮູ ຈັ່ງໃດລາວກໍ ຊ໊ ລອກໜ້ັງ ມ໊ງ ອອກ ໂລດ ລະ. ຮ໊ບ ຊ໊ ມ ໄປ ຫອງ ແລ້ວ ຮ ຽນ ໜ້ັງ ສ ຽ ນ ! "

ຕະຫລອດ ມ ແມ່ ເຖົ້າ ບ ເວົ້າ ນ ຳ ຂ ອ ຍ ເລ ຍ, ແ ຕ ຕ ອ ມ ຄ ຳ - ກ ອ ນ ທ ຈ ະ ສ ຸ ດ ມ ນ ລ າ ວ ມ າ ນ ັ ່ ງ ລ ົ ງ ຂ ອ ບ ຕ ຽ ງ ແ ລ ວ ເ ວ ົ ້ າ ນ ຳ ຂ ອ ຍ. ຂ ອ ຍ ຈ ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ບ ລ ມ ຈ ັ ກ ເ ທ ອ ເ ລ ຍ .

- "ຟ ງ ນ ້ ັ ນ ! ຫ ລ າ ເ ອ ຍ, ຈ ! ອ ັ ນ ນ ໄ ວ ດ ໆ ເ ນ ດ: ຢ ່ າ ຫ ຍ ຸ ງ - ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ເ ລ ອ ງ ຂ ອ ງ ຜ ູ ໃ ຫ ຍ ່ ຈ ັ ກ ເ ທ ອ. ຜ ູ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ຕ ັ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ມ າ ຍ າ ແ ລ ະ ແ ປ ດ ເ ປ ື ອ ນ ດ ວ ຍ ລ າ ດ. ແ ຕ ໂ ຕ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ທ ັ ນ ຮ ອ ດ ເ ວ ລ າ ທ ່ ຈ ະ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ເ ລ ອ ງ ຜ ູ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ທ ອ, ມ ແ ຕ ຄ ຳ ເ ນ ີ ນ ຊ ໍ ວ ໄ ປ ຕ າ ມ ແ ບ ບ ເ ດ ັ ກ ນ ອ ຍ ຈ ິ ນ ກ ວ າ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ຈ ະ ຫ ລ ິ ງ ເ ຫ ັ ນ ວ າ ເ ຖ ິ ງ ເ ວ ລ າ ເ ຫ ມ າ ະ ສ ົ ມ ທ ່ ຈ ະ ບ ອ ກ ໃ ຫ ໂ ຕ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ຫ ນ ້ າ ທ ີ ່ ແ ລ ະ ຊ ຸ ຊ ອ ງ ທ າ ງ ໃ ຫ ໂ ຕ ຕ ອ ງ ໄ ຕ ໄ ປ. ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ແ ຈ ງ ຕ ວ າ ? ສ ອ ນ ວ າ ຈ ະ ໄ ປ ຕ ຳ

ຫມິ໊ຕຽມຜູ້ໃດໃນເລ໋ອງໃດນັ້ນ ບ໋ແມ່ນທຸລະຂ໋ອງໂຕ. ພະ ຜູ ເປັນເຈົ້າຈະຕັດສິນເ໋ອງ ແລະ ຈະລົງໂທດຜູ້ກະທຳຜິດ. ນັ້ນ ແມ່ນຫນ້າທ໋ີ່ຂ໋ອງພະອົງ, ບ໋ແມ່ນຫນ້າທ໋ີ່ເຮົາ."

ລາວມ໊ດໄປຄາວຫນ໋ຶ່ງ, ໃນຕ໋ອນນ໊ລາວໃສ່ຢານ໊ດ ແລ້ວກ໋ ຫລ໋ອຕາເບ໋ອງ໋ຂວາລົງ ແລະ ເວົ້າຕ໋ມ໋ອກ໋ວາ:

- "ບາງເທ໋ອ ພະຜູເປັນເຈົ້າເ໋ອງ ກ໋ປະສົບຄວາມຫຍຸ້ງ ຍ໋ ຍ໋ ຍ໋

ທຸກແຫ່ງທົ່ວ ເພື່ອຊ່ວຍມະນຸດໃນກໍລະນີປະສົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ອັດຕະຄັດ. ແຕ່ພໍ່ຖ້າບໍ່ສູດມົ້ນແບບດຽວກັບແມ່ຖ້າເລີຍ.

ກ່ອນຈະໄປສູດມົ້ນ ຕ້ອງອາຮູບນັກບຸນໃນຕອນເຊົ້າ ພໍ່ຖ້າ ອາບນ້ຳຢ່າງລະອຽດ, ແຕ່ງຕົວຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ ຫວີຜົມແຕ່ງ, ແລະ ແປ່ງຫນວດ. ເມື່ອແຍ່ງແຈ່ມ, ແປ່ງຜ້າພັນຄໍສີດຳແລວ ລາວກໍ່ຍ່າງກົ້ງໄປຫາຮູບນັກບຸນຢ່າງລະມັດລະວັງ. ລາວ ໄປ ຢຸດຢູ່ທົ່ວພົ້ນເຮ່ອນບ່ອນດຽວສະເໝີ ຄ່ອນທ້ວຈຸດຄາຍຄ້ຳ ຕາມາ, ສອງແຂນແນບຕິດກັບຕົ້ນຕໍ່ປາມອາທະຫານ. ລາວ ຢົ້ມກົ້ມຫົວ ຕົ້ນຕໍ່ບາງ ແລະ ຢຽດຊ່ ແລະ ພາຍຫລັງ ທ້ວ ໄປຊ່ໍ່ອຂະນະຫນຶ່ງ ລາວກໍ່ເວົ້າຂົ້ມດ້ວຍຄວາມຫນັກແຫນ.

- "ໃນນາມຂອງອົ້ງ ພະບິດາ ແລະ ພະບຸດ ແລະ ພະ ວິນຍານບໍລິສຸດ !"

ປະກົດວ່າ ພາຍຫລັງພໍ່ຖ້າກ່າວຄຳເຫລົ່ານ້ອຍກໄປ ໃນ ຫອງກົ້ງຮຽບສະຫງົ່ບເປັນພິເສດ-ແມ່ນແຕ່ແມງວັນກໍ່ບິນ ດ້ວຍ ຄວາມສະຫງຽມຈຽມຕົ້ວ.

ລາວເງີຍຫນ້າຂົ້ນ, ຂົ້ນຄ້ວ້ຽງຂຸ້ນ, ຫນວດສີທອງເດ່ໄປ ທາງຫນ້າ. ລາວສູດມົ້ນດ້ວຍສຽງຫນັກແຫນນ ຄ່ອງເລ່ານ້ຳ ຮຽນທ້ອງຂົ້ນໃຈໄດ, ເນ້ນຄຳເວົ້າດ້ວຍສຽງເສາະໃສແລະ ໄຫວ້ວອນ:

- "ບ່ໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າ ປາມໃດວັນຕັດສິ້ນສຸດທ້າຍຂອງໂລກຈະ ມາເຖ້ງ ເພື່ອເຜີຍແຜ່ການກະທ່ຳຂອງມະນຸດ..."

ພໍ່ຖ້າຕົບເອິກເບົ້າໆແລະຮຽກຮ້ອງດ້ວຍໃຈຈົດຈ່:

- "ຜູ້ຂ້ານ້ັ ໄດ້ທ ຳ ບາບ ໂດຍຝ ່ ນ ຕ ່ ພ ະ ອ ົ ງ ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ,
ຂ ໍ ພ ະ ອ ົ ງ ຈ ົ ່ ງ ເ ບ ື ອ ນ ໜ ີ ຈ າ ກ ບ າ ບ ທ ີ ່ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ ໄ ດ ຸ ທ ຳ ລ ົ ງ ໄ ປ . . . "

ລ າ ວ ເ ລ ີ ່ ມ " ຫ ລ ັ ກ ສ ັ ດ ທ າ " ໂ ດ ຍ ເ ນ ັ ້ ນ ແ ຕ ່ ລ ະ ຄ ຳ ແ ລ ະ ຣ ັ ດ
ເ ປ ັ ນ ຈ ັ ງ ຫ ວ ະ ໂ ດ ຍ ສ ັ ່ ນ ຂ ້ າ ຂ ວ າ ຢ ູ ່ ຢ ັ ກ ໆ . ລ າ ວ ຢ ັ ້ ນ ຖ ວ ຍ ອ າ ກ າ ນ
ເ ຊ ື ່ ອ ໜ ັ ້ ນ , ໜ ົ ດ ຕ ົ ວ ງ ຽ ງ ໄ ປ ຫ າ ຮ ູ ບ ນ ັ ກ ບ ຸ ນ ແ ລ ະ ປ ະ ກ ົ ດ ຕ ົ ວ ່ າ
ຣ າ ງ ກ າ ຍ ລ າ ວ ສ ູ ງ ຕ ໍ ່ ໜ ້ ັ ນ , ແ ຂ ງ ກ ະ ດ າ ງ ໜ ້ ັ ນ ແ ລ ະ ຈ ອ ຍ ບ າ ງ
ລ ຶ ງ .

- "ພ ະ ອ ົ ງ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ມ ະ ໂ ຫ ສ ົ ດ ທ ີ ່ ຍ ິ ່ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ໂ ຜ ດ ຈ ົ ່ ງ ຣ ັ ກ ໃ ຫ ້
ຈ ົ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ ຫ າ ຍ ເ ຊ ົ ້ າ ຈ າ ກ ອ ຳ ນ າ ດ ກ ິ ເ ລ ດ ຕ ່ າ ງ ໆ , ຈ ົ ່ ງ ຟ ັ ງ
ຄ ຳ ຮ ້ ອ ງ ເ ພ ິ ່ ງ ຈ າ ກ ໜ ້ ອ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ ແ ລ ະ ໃ ຫ ຄ ວ າ ມ ກ ະ ລ ຸ ນ า ປ ານ ี
ແ ດ ຜ ູ ້ ຂ ້ າ , ໂ ອ ພ ະ ນ າ ມ ຖ ່ ່ ວ ພ ະ ອ ົ ງ !"

ຕ ໍ ່ ມ າ ລ າ ວ ກ ໍ ສ ູ ດ ນ ິ ມ ທ ັ ງ ໜ ົ ວ ຍ ຕ າ ສ ີ ຝ ່ າ ເ ຕ ັ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ນ ้ ำ
ຕ າ :

- "ໂ ອ ພ ะ ຜ ู ้ ເ ป ั น เ จ ้ า โ ผ ด จ ่ ง เ ห ็ น แ ก ่ ค ว า ม เ ห ล ่ อ ม
ใ ส ส ั ด ท า ข อ ง ผ ู ้ ข ้ า แ ล ะ อ ่ อ ย า โ ย น พ า ล ะ ห ั ก แ ก ผ ู ้ ข ้ า จ ม
ส ุ ด ก ำ ล ั ง จ ะ แ บ ก ห า บ ไ ด . . . "

ແ ລ ອ ລ າ ວ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ມ ື ຣ ັ ດ ເ ຂ ື ອ ງ ໝ າ ຍ ໄ ມ ້ ກ າ ງ ເ ຂ ນ ຫ ລ າ ຍ
ເ ທ ື ່ ອ ຕ ິ ດ ກ ັ ນ ຖ ວ ຍ ອ າ ກ າ ມ ອ ອ ງ ໄ ອ ແ ລ ະ ສ ັ ່ ນ ຢ ັ ກ ໆ , ງ ຶ ມ ຫ ົ ວ
ອ ັ ບ ໆ ປ າ ມ ແ ບ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ າ ສ ຽ ງ ສ ะ อ ื ้ น . ຕ ໍ ່ ມ າ ພ າ ຍ ຫ ລ ັ ງ ຂ ອ ຍ
ເ ລ ັ ຍ ມ ີ ໂ ອ ກ າ ດ ໄ ປ ຢ ຽ ມ ຢ າ ມ ອ ັ ດ ຊ າ ອ ຢ ົ ວ ເ ລ ັ ຍ ຮ ູ ້ ວ ່ າ ພ ໍ ່ ຕ ຖ ້ ຳ ນ ັ ນ -
ໄ ຫ ວ ອ ອ ມ ພ ะ ຜ ู ้ เ ป ั น เ จ ้ า แ บ บ ຄ ຽ ง ກ ັ บ ຊ า ว ย ็ อ .

ໜ ັ ້ ນ ຊ ຳ ໂ ມ ອ າ ຟ ັ ດ ຢ ู ่ ເ ທ ິ ງ ໂ ຕ ะ ເ ข ิ ง ส ้ ม ถ อ ม แ ล อ , ພ າ ຍ

ໃນ້ທ້ອງ ອ້ົ ອ ອ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ກ ໍ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ຫ ນ ົ ມ ທ ີ ່ ເ ຮ ັ ດ ດ ້ ວ ຍ ແ ປ ້ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ຝ ່ າ ງ ປ ະ ສ ົ ມ ກ ັ ບ ເ ນ ີ ຍ ແ ຂ ງ ່ ສ ີ ຂ າ ວ , ອ ັ ນ ນ ້ ອ ຍ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ທ ໍ ່ ອ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ົ ນ ທ ອ ງ ຮ ອ ງ ຈ ໍ ອ ກ ໆ . ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຍ ິ ນ ດ ີ ປ ະ ຕ ູ , ຖ ອ ນ ຫ າ ຍ ໃ ຈ - ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ຫ ນ າ ຫ ຍ ຸ ງ , ສ າ ຍ ຕ າ ສ ັ ກ ລ ິ ງ ພ ົ ມ . ຕ າ ເ ວ ັ ນ ສ ອ ງ ແ ສ ງ ຜ ່ ານ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ທ າ ງ ປ ່ ອ ງ ຢ ້ ຽ ມ , ຢ ອ ດ ນ ໍ ້ າ ຕ າ ງ ຕ ອ ງ ແ ສ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ເ ຫ ລ ື ອ ມ ຍ ິ ບ ຍ ັ ບ , ອ າ ກ າ ດ ຍ າ ມ ເ ຊ ົ ້ າ ເ ຈ ົ ້ ອ ຈ ານ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ກ ໍ ມ ທ ອ ມ ຂ ອ ງ ຜ ັ ກ ທ ອ ມ , ຫ ມ າ ກ ໄ ມ ່ ທ ໍ ່ ສ ຸ ກ ແ ລ ວ ; ແ ຕ ່ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ສ ິ ບ ຕ ໍ ່ ສ ູ ດ ມ ົ ນ ໄ ປ ເ ລ ື ອ ຍ ໆ ທ ັ ວ ງ ຮ ງ ໄ ປ ວ ຽ ງ ມ າ ແ ລ ະ ສ ົ ່ ງ ສ ຽ ງ ດ າ ງ ໄ ປ ນ ໍ ້ າ .

- "ຈ ົ ່ ງ ດ ັ ບ ມ ອ ດ ໄ ຟ ຕ ັ ນ ຫ າ ໂ ລ ພ າ ຂ ອ ງ ຜ ູ ຂ າ ເ ພ າ ະ ຜ ູ ຂ າ - ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ບ າ ບ ຫ ມ າ ແ ລ ະ ໃ ຈ ໂ ລ ເ ລ ! "

ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ຄ ໍ າ ສ ູ ດ ມ ົ ນ ຂ ອ ງ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ທ ັ ງ ຫ ມ ົ ດ ບ ໍ ່ ' ວ ່ ' ' '

ອ່ວ່ າຍໄປຫ ່ ພ ່ ເ ຖ ້ ່ າ ້ ແ ລ ້ ວ ບ ້ ອ ກ ລ ່ ວ ່ າ ້ .

- "ຄ ້ ກ ແ ມ ່ ບ ໍ ?" ລ ່ ວ ່ າ ຖ ່ າ ມ ່ ດ ້ ວ ຍ ໃ ຈ ຈ ິ ດ ່ ໃ ຈ ໍ .

- "ເ ອ ໍ - ເ ຈ ້ ່ າ ຄ ວ ນ ເ ວ ້ ່ າ ຄ ໍ ່ ວ ່ າ : ແ ລ ້ ວ ສ ັ ດ ທ ່ າ ຂ ອ ງ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ່ ພ ຽ ງ ພ ໍ ່ ເ ທ ່ ່ າ ທ ່ ີ ່ ຄ ວ ່ ່ າ ມ ຈ ່ ່ ໍ ເ ປ ັ ນ ຂ ອ ງ ຊ ໍ ່ ຄ ວ ຕ ອ ງ ມ ່ ່ າ ນ .

- "ແ ມ ່ ນ ໃ ດ ນ ໍ ! " ລ ່ ວ ່ ຍ ອ ງ ອ ອ ກ ມ ່ ່ ່

ເປັນເຈົ້າ ກ່ອນສິ່ງອຸ່ນໃດໝົດ ລາວມັກເວົ້າເມັ້ນບ່ອນທີ່ໂຫດ ຫ້ຽມຄືຕ້ອຍ່າງຄ້ຽງໜ້ຽງຜູ້ຄົນພາກັນເຮັດບາບເລີຍພາກັນຈົມນ້ຳ ຕາຍໝົດ; ຕໍ່ມາອົກຄ້ຽງໜ້ຽງ ບ່ານເມືອງຂອງພວກເຂົ້າ ຖືກ ໄຟເຜົາຜານຈົນກຽງເປັນເຖົ່າຖ່ານ; ມະນຸດຖືກລົງໂທດໃຫ-ປະສົບກັບໄພອຸດທ໊ອ ແລະ ພະຍາດລະບາດຕິດແປດໄປທົ່ວ . ສຳລັບລາວແລ້ວ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຄົນທ່ຽງທ້ຳ ເພື່ອ ຟາດຟັນ ຫລືເປັນຄົນໃນແສ ທ່ີພວມຈະຟາດລົງໃສ່ຫົວຂອງ ຄົນ ບາບໜາ.

- "ໃຜກໍຕາມ ທ່ີລະເມີດກົດຂໍ້ບັງຄັບຂອງພະຜູ້ເປັນ - ເຈົ້າຈະຕ້ອງພົບກັບຈຸດຈົບອັນຮ້າຍຂາດ ຢ່າງແນ່ນອນ!" ລາວ ເຕືອນຂອຍທ້ຽງເຂົ້າຝ່ົ່ງ ຂອຍຟາດລົງເທ້ຽງໂຕະ.

ຂອຍບ່ເຊື່ອງ່າຍໆເລີຍ ວ່າພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມີຈົດໃຈ-ໂຫດຫ້ຽມປານນັ້ນ. ຂອຍສົງໄສວ່າພໍ່ເຖົ້າເປັນເລ່ືອງຂ້ຽ ເພ່ືອ ເຮັດໃຫ້ຂອຍຢ້ານກົວລາວຫລາຍກວ່າທ່ີຈະໄປຢ້ານພະຜູ ເປັນ ເຈົ້າ.

- " ເຈົ້າເລ່ົາເລ່ືອງນ້ີເພ່ືອວ່າໃຫ້ຂອຍເຄົາລົບນັບຖ ເຈົ້າແມ່ນບໍ ?" ຂອຍຖາມຕາມໃຈຊ່ື.

- "ແທ້ລະບໍ ." ລາວຕອບຕາມໃຈຊ່ືເຊ້ັ່ນດຽວກັນ . " ຊ່ືເປັນເລ່ືອງປະຫລາດ ຖ້ານ່ົງບໍ່ເຄົາລົບນັບຖພໍ່ເຖົ້າ ."

- "ຄົນຊ້ັ່ນເລ່ືອງແມ່ເຖົ້າເດ ?"

- "ຢ່າໄປຟ່ົງຄວາມລາວ ແມ່ເຖົ້າເຫ່ົ້ງກ່ຽວກັນ." ລາວເວົ້າຢ່າງຄ້ຽງຊ້ັ່ນ. "ລາວຫາກເປັນຄົນຈ່ົ້ງຊ້ັ່ນຕະຫລອດ

ແຕ່ໃດມາ-ປ່ວງບ່າ ແລະ ໄຮ່ການສຶກສາ. ກູຢຸ້ບອກລາວ ບໍ່ ໃຫ້ເວົ້າເລ່ວງສຳຄັນສູ່ມ່ວງພ້ວງອຶກໃນ່ຕ່ໄປ່ຂ້າງໜ້າ. ບັດນ້ ຕອບກູ່ບ່ວງ: ພ້ວກເທ່ວະດານ້ັນມ່ະນ້ັກລະດັບ ?"

ຂ້ອຍຕອບແລ້ວ່ກ່ຖ່າມລາວ້ອ້ມ:

- "ໜ້າຍຄ່ວາມ່ວ່າແມ່ວ່ໃດ ບຸ່ກຄົນລະດັບສູ່ງ ?"

- "ມ່ີ່ງລະຢ່ານ່ຽໜ້ົດໜຸ້ກຢ່າງ !" ລາວແຜ່ດສ່ຽງ ໃສ່ ຂ້ອຍ ສ່ັກສ່ານ່ຕ່ານ່ລ່ົ້ງພ້ົມ ແລະ ກ່ັດຮ່ົມສ່ົບ. ຕ່ົມ່ານ່ລາວ່ກ່ໍ່ອ່ະທ່ິ ບ່ານ່ແບ່ບ່ໍ່ເຕ່ັມ່ໃຈ່ສູ່ຂ້ອຍຟ່ັງ:

- "ເລ່ວງ່ົ້ມ່ກ່ຽ່ວ່ຂ້ອງ່ກ່ັບ່ພ່ະ່ຜູ່ເປ່ັ້ນ່ເຈ່ົ້ົ້ົ້

- "ແລະພວກພະນັກງານເດະ?"
- "ພວກເຂົ້າກໍ່ເດັກຖ່ອຍທີ່ທັບມ້າງກົດໝາຍດ່ວງກ່າວ."
- "ເປັນຫຍັງ ?"
- "ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ນ້ອງຈະໄປຮູ້ " ລາວເວົ້າດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ. "ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄວບຄຸມເບິ່ງການກະທຳທຸກຢ່າງ - ຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົ້າຕ້ອງການຢ່າງໜຶ່ງ, ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຳຕ້ອງການອີກຢ່າງໜຶ່ງ. ບໍ່ມີຫຍັງແມ່ນອນກ່ຽວກັບການກະ ທຳຂອງມະນຸດ. ພຽງແຕ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປົ່າຄ່ອຍໆ ແລ້ວທຸກ ສິ່ງທຸກຢ່າງກໍກະຈັດກະຈາຍໄປຕາມລົມ ຢ່ານອາຂ້ຝຸ່ນປ່ວ."

ມີເຫດຜົນຫລາຍປະການທີ່ຂ້ອຍໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ ພະນັກ ງານ, ດ່ວນຂ້ອຍຈຶ່ງເມັ້ນໜັກຈຸດສົນໃຈຂອງຂ້ອຍ:

- "ມີເພງໜຶ່ງທີ່ລຸງຢາກ໊ບຮ້ອງວ່າ:

" ເທວະດາປຽບເໝືອນມ້ຽັບໃຊ້ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ລັດຖະກອນປຽບເໝືອນຂ້າທາດພະຍາມານ."

ພໍເຖົ້າເວົ້າມຸມໜອດເຄົ້າແລ້ວຈັບຍັດເຂົ້າປາກທັງຫລັບ ຕາສ່ຳໆ, ແກ້ມຂອງລາວສົ່ນຍ້ກໆ ດ່ວນຂ້ອຍຈຶ່ງເວົ້າໄດ ວ່າ ລາວລັກຫ໊ອຢູ່ພາຍໃນ.

- "ເຫັນວ່າຕ້ອງຈັບນ້ຶງກັບຢ່າກ໊ບ ຍັດໃສ່ໄຫ ແລ້ວໂຍນ ລົງແມ່ນ້ຳ "ລາວວ່າ. "ມັນບໍ່ໜ້າຈະຮ້ອງເພງຈ່ວນ ແລະ ນ້ຶງກໍ່ບໍ່ຕ້ອງໄປຟັງມັນ. ອັນນັ້ນແມ່ນເພງແຕ່ງໂດຍພວກ ນອກ ຮີດ -ແມ່ນບົດເຍາະເຍ້ຍໂລ້ງເລ້ງ." ລາວມີອາການ ໃຊ້ ຄວາມຄິດໜັກ ແລະແມ່ນເບິ່ງຂ້ອຍໄປ, ຕ່ວນກໍ ຖອນ

ຫາຍໃຈແລະເວົ້າຂຶ້ນວ່າ " ຄົນຈັ່ງໃດເວີ ! "

ໃນຂະນະທີ່ ພໍເຖົ້າຖ່ວາພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ເໜືອ ແລະ ເບິ່ງແຍງການກະທຳທຸກຢ່າງຂອງມະນຸດນັ້ນ ລາວຊຳ ເຊື່ອ ວ່າ ສາມາດຖ້ວງເອົາພະອົງເຂົ້າມາກ່ຽວຂ້ອງໃນວຽກ ງານ ຂອງລາວ, ໝາຍຄວາມວ່າທ້າວພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພວກ ນັກບຸນຈຳນວນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ສ່ວນນັກບຸນທີ່ແມ່ເຖົ້າຮູ້ຈັກກໍມີແຕ່ ນິໂກລາ, ຢູ ຣິ, ຟຣັນ ແລະ ລາວະຣະ -ທ້າວໝີ ຄົນ ນັກບຸນໃຈດີ ແລະ ເປັນກັນເອງກັບທຸກຄົນທ້າວທ່ຽວ ໄປ ຕາມໝູ່ບ້ານຕ່າງໆ, ຕາມເມືອງຕ່າງໆເພື່ອຊ່ວຍປະຊາຊົນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈແກ່ປະຊາຊົນ. ກ່ອນ ວ່ານັກບຸນຂອງພໍ່ເຖົ້າທ້າວໝີ ເປັນພວກຮັບເຄາະແທນມະນຸດ-ໂດຍທຳການຄ້ຽນສູນພວກນອກສາສະໜາ ແລະ ສູ້ຮົບກັບຈັກ ກະພັດແຫ່ງອານາຈັກ ໂຣມັນ ຜູ້ຊົ່ວທຳການທໍລະມານ ພວກ ນັກບຸນເຫລົ່ານັ້ນດ້ວຍການມັດຕິດຫລັກແລ້ວຈູດໄຟເຜົາ ແລະ ລອກໜັງທ້າວເປັນ.

ບາງເທື່ອ ພໍເຖົ້າກໍເວົ້າເບບລຳພັນຄ້ຽງພັນໄປວ່າ:

- "ຖ້າວ່າພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊ່ວຍຜູ້ຂ້ານ້ອຍເຮ່ອນຫລັງນ້ ໃຫ້ໄດ້ກຳໄລພຽງແຕ່ຫ້ານ້ອຍຮຸບ ຜູ້ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຊຸ ທິດເງິນ ຈຳ ນວນໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ພະສົງສູດມົນແກ່ນັກບຸນນິໂກລາ ຜູ້ຊຸ ມຊອບ ຂອງພະອົງ."

ແມ່ເຖົ້າທ້ວນແລ້ວເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ:

- "ເຖົ້າຜ້ານ ! ປ່ານ ວ່ານັກບຸນນິໂກລາ ບໍ່ມ ຽກຫຍັງ

ເຮັດທີ່ໄປກ່ວ່າການຂາຍເຮືອນໃຫ້ລາວ."

ຂ້ອຍຮັກສາປັ້ມບັ້ນທຶກຂອງພໍ່ເຖົ້າທີ່ຂຽນກ່ຽວກັບ ສາສະ ໜາໄວ້ເປັນເວລາຫລາຍປີ. ປັ້ມນ້ັລາວຂຽນໝາຍເຫດດ້ວຍ ມ້ືລາວເອງໄວ້ຫລາຍໆບ່ອນ. ຄູກັບໜ້າທີ່ໝາຍບ່ອກວ່ັ ນັກ ບຸນ ໂຈອຸ່ມ ແລະ ວ່ັນນ້ັກບຸນ ອາມນ້ຳ ລາວຂຽນດ້ວຍ ນ້ຳ ເມ້ັກສ້ີແດງວ່ໍາ: "ພະອົງທ້ັງສອງໄດ້ກ່ອບກູ້ເຮ້ົາຈ້ໍາກ ເຄ້ໍາະ ກ້ໍາວ່ັນມະຫ້ັນ."

ເຄ້ໍາະກ້ໍາທ້ີ່ວ່ານ້ັ ຂ້ອຍຍ້ັງຈ່ໍາບ່ໍລ ຄ້ໍພ່ເຖ້ົາເຄ້ີຍ ເວ້ົາ ເວ້ົນໃຫ້ຄ້ົນຢ້ົມແລ້ວເວ້ົາສ້ິ່ງຂອງມ້ີ່ຄ່ໍາໄວ້ເປ້ັນ ນ້ັ ກຈ່ໍາເພ້ືອເປ້ັນ ຫລ້ັກປະກ້ັນ ແລະ ເກ້ັບດອກເບ້ັຍສູ້ງໆ. ລາວເຮ້ັດດ້ັ່ງນ້ັ ກ້ໍ ເພ້ືອຊ່ວຍລູ້ກທ້ີ່ປະສ້ົບຄວ່ໍາມຫລ້ົ້ມຈ້ົມໃນທຸ້ລະກ້ິດກ່ໍາງ່ໍາມແລະ ເຮ້ັດໄປໂດຍປ້ິດລ້ັບ, ແຕ່ກ້ໍ້ມ້ິ່ດ້ົນໄປລ່ໍາຍ່ໍາງນ້ັ ເຈ້ົ່ໍາໜ່ໍາທ້ີ່.ດ້ັ່ງ ນ້ິ ດ້ົນໜ້ັ່ງ ຕ່ໍາຫລ່ອດຈ້ົ່ງມ່ໍາກ່ອດ້ົ້ນເຮ້ືອນ. ໃຜ່ໆກ້ໍ້ຕ້ົກໃຈ ຈ້ົນອ້ົກສ້ັ່ນຂ້ັນເສ້ຍ ແຕ່ທຸ້ກສ້ິ່ງທຸ້ກຢ່ໍ່ໍາງກ້ໍ້ຈ້ົບລ້ົ່ງດ້ວຍ ດ.ພ່ເຖ້ົ່ໍາ ນ້ັ່ງນ້ິ້ບຈ້ົມຂ້ອດແຈ້ງ, ແລະ ໃນຕ້ອນເຊ້ົ່ໍາລ່ໍາວ ກ້ໍ ຂຽນ ຂ້ໍ ຄ່ໍ ວ່ໍ ມ ດ້ັ່ງ ກ່ໍ່ໍ ວ ລ້ົ່ງ ໃ ນ ປ ້ັ ມ ບ ້ັ ນ ທ ຶ ກ ຕ ່ ໍ ມ ່ ໍ າ ຂ ອ ຍ .

ກ ອ ນ ກ ິ ນ ເ ຂ ້ ໍ ່ ໍ ແ ລ ້ ວ ລ ່ ໍ ວ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ອ ່ ໍ ານ ປ ້ ັ ມ ສ ູ ດ ນ ້ ິ ມ , ປ ້ ັ ມ ຄ ່ ໍ ໍ ພ ່ ໍ ວ ະ ນ ່ ໍ ໍ ຫ ລ ້ ັ ປ ້ ັ ມ ຂ ອ ງ ເ ອ ເ ຟ ຣ ມ ຊ ຸ ່ ມ ຫ ້ ວ ໃ ຫ ຍ ໆ ຫ ນ ້ ັ ກ ໆ ຫ ລ ້ ັ ງ ຈ ່ ໍ ໍ ກ ກ ິ ນ ເ ຂ ້ ໍ ່ ໍ ແ ລ ້ ວ ແ ລ ້ ວ ລ ່ ໍ ວ ກ ່ ໍ ເ ລ ່ ໍ ມ ຕ ້ ົ ມ ສ ູ ດ ນ ້ ິ ມ ອ ້ ົ ກ , ແ ລ ະ ໃ ນ ຄ ວ ່ ໍ ໍ ມ ງ ຽ ບ ສ ະ ຫ ງ ້ ົ ບ ຂ ອ ງ ຕ ອ ນ ຄ ່ ໍ ໍ ສ ຽ ງ ມ ູ ດ ນ ້ ິ ມ ຂ ອ ງ ລ ່ ໍ ວ ດ ້ ັ ງ ຊ ່ ໍ ໍ ໆ ຊ ່ ໍ ໍ ກ ໆ ແ ລ ະ ເ ຕ ້ ົ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ຄ ່ ໍ ໍ ສ ັ ບ ສ ະ ແ ດ ງ ຄ ວ ່ ໍ ໍ ມ ເ ສ ຍ ອ ້ ົ ກ ເ ສ ຍ ໃ ຈ ໄ ປ ເ ປ ້ ັ ນ ເ ວ ລ ່ ໍ ົ ດ ນ ່ ໍ ໍ ມ :

- "ผู้ยา อ่มอบกายถะหวายต๊อแด่พะอิ้ง ผู้เป้นพะปะมุกอะมะตะและ เต้มไปด้วยความกะลุนาปาม์ ... โผดจ่ำป้องกั้นพวกผู้ยาบ่ให้ต๊กในอะบายยะมุก, โผดจ่ำป๊กป้องพวกผู้ยาจาก ถิ่มอ่ายโผดจ่ำป๊กป้องผู้ยา บ่ให้หล้างไหลลืมต๋ม...จ่ำป่อยใหม่ำตาอุ่ำละลางบาบให้ผู้ยาเป้นผู้ปาสะจากม์นทิม..."

แม่เถ๊าเว้าแม่อ๊างกั้นข้ามเลยๆว่า:

- "โอย เป้นหยังมาเม่ยแท้. ถือไก่ไปมอมโลกโดยบ่ต้องสูดม์นแล้วถิ่มม์ !"

พ่อเถ๊าพาลูกไปอ๊กในอั้มเสิา และ ในอั้มสิม เพื่อสูดม์นตอมดำ. ท้วถิ่ม ลูกสามาถบอกไถ่ว่า เพิ่ม สูดม์นหาพะเจ๊าอิ้งใดแด่, ถือกบาดหลวงอั้มตางๆนั้นสูดม์นหาพะผู้เป้นเจ๊าอิ้งดรูกับพ่อเถ๊า, สอนพวกธอ้งเผงปะจำอ๊กสูดม์นหาอิ้งดรูกับแม่เถ๊า.

ในฐานะเป้นเด๊กน้อย ลูกอาดสะแดงความ คิดความเต้นบ่ล๊กปามใดกรูกับความแตกต่าง ละหว่างสองย่าง, แต่ความแตกต่างละหว่างสองพะผู้เป้นเจ๊าในท้น ลูกจ่ไถ่ว่า เร๊กใจ่ลูกเกิดความอ๊กแย้ง ในจิดใจ. ลูกคิดย่าม และ บ่ นับถือพะผู้เป้นเจ๊าอิ้งที่ พ่อเถ๊านับถือ เพาะอิ้งบ่สิ้งสามผู้ใด และ มักต๊ดตามทุกๆ ถิ่มด้วยสายตาที่เต้วอ่ม, ทั้งมักสิ้นใจ่ำแต่ถิ่มถวา หาความบ่จ๊บบ่างามของมะนุด. เป้นที่แจ่มแจ้งว่า เพิ่นบ่

ໄວ້ເມ້ອເຊ້ອໃຈຜູ້ຄົນ, ມີແຕ່ຖ້າໃຫ້ຄົນທັ້ງຫລາຍ ກ່າວສາລະ
ພາບເສຍໃຈ ທີ່ໄດ້ກະທຳຜິດແລ້ວກໍ່ຂໍ້ມ້ຍໂທດນະ
ມຸດ.

ໃນປ່າງນັ້ນ ຫ້ວ້ດີ ຂອງ ຂ້ອຍ ເຕັ້ມ ແຕ່ ເລ້ອງ ພະ ຜູ້ ເປັ້ນ - ເຈ້ົ້າ ແລະ ເປັ້ນ ເລ້ອງ ຊະ ນ້ິດ ຄ ຽ ທ້ີ ເຫັ້ນ ວ່ າ ດ ີ ງ ານ ໃ ໝ ່ ຊ ວ ິ ດ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ . ສ ອ ນ ເ ລ ້ ອ ງ ຢ ູ ້ ອ ນ ໆ ທ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ະ ຂ ອ ຍ ຫ ິ ດ ຫ ູ ໃ ຈ ເ ພ າ ະ ມ ີ ແ ຕ ່ ຄ ວ າ ມ ໂ ທ ດ ຫ ຽ ມ ແ ລ ະ ຕ ຳ ຊ າ ມ ໆ ປ ະ ກ ານ . ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ອ ົ ງ ທ ີ ່ ແ ມ ່ ຖ ້ າ ນ ັ ບ ຖ ື ເ ປ ັ ້ ນ ມ ິ ດ ສ ະ ຫ າ ຍ ກ ັ ບ ສ ິ ່ ງ ມ ີ ຊ ວ ິ ດ ທ ັ ້ ງ ມ ວ ນ , ເ ປ ັ ້ ນ ອ ົ ງ ທ ີ ່ ສ ະ ຫ ງ ່ າ ລ ່ າ ສ ີ ຍ ະ ເ ສ ີ ດ ເ ລ ີ ດ ລ ຳ ກ ວ ່ າ ອ ົ ງ ໃ ດ ຫ ມ ົ ດ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ເ ລ ີ ຍ ວ ່ າ ເ ປ ັ ້ ນ ຫ ຍ ັ ງ ພ ໍ ເ ຖ ້ າ ຈ ົ ງ ເ ບ ິ ່ ງ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ້ ນ ຄ ວ າ ມ ດ ີ ຂ ອ ງ ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ອ ົ ງ ນ ີ ້ .

ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ຄ ອ ຍ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ອ ະ ນ ຸ ຍ າ ດ ໃ ຫ ້ ໄ ປ ຫ ລ ົ ມ ຕ າ ມ ຖ ະ ຫ ນ ົ ນ ຍ ອ ມ ອ ່ າ ນ ັ ນ ມ ີ ແ ຕ ່ ເ ຫ ດ ກ ານ ຕ ່ ມ ເ ຕ ັ ້ ມ ໂ ພ ດ . ມ ັ ນ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ເ ກ ີ ດ ຄ ວ າ ມ ຄ ະ ນ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ່ ມ ັ ກ ໄ ປ ເ ກ າ ະ ຜ ິ ດ ຈ ົ ນ ເ ກ ີ ດ ເ ລ ້ ອ ງ ຕ ິ ບ ຕ ິ ຫ ລ ່ ເ ລ ້ ອ ງ ລ ຸ ມ ອ າ ຍ ສ ະ ເ ໝ ີ . ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ມ ີ ມ ິ ດ ສ ະ ຫ າ ຍ ເ ລ ີ ຍ , ເ ດ ັ ກ ນ ອ ຍ ເ ຮ ອ ມ ໃ ກ ຽ ງ ລ ວ ນ ແ ຕ ່ ເ ປ ັ ້ ນ ປ ະ ຕ ິ ປ ັ ກ ຕ ່ ຂ ອ ຍ . ຂ ອ ຍ ຄ ຽ ດ ເ ມ ື ່ ອ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ອ ີ ້ ນ ວ ່ າ ເ ປ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ຄ ອ ບ ຄ ົ ວ ກ າ ຊ ຸ ຣ ົ ມ ແ ລ ະ ເ ມ ື ່ ອ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ຮ ູ ວ ່ າ ຂ ອ ຍ ຄ ຽ ດ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ່ ແ ຮ ງ ເ ອ ີ ້ ນ ແ ບ ບ ນ ີ ້ ໃ ສ :

- "ນ ັ ້ ນ ໆ ຫ ລ ານ ຊ າ ຍ ຕ າ ເ ຖ ົ ້ າ ກ າ ຊ ຸ ຣ ົ ມ ມ າ ແ ລ ວ !"
- "ຟ າ ດ ິ ນ ມ ີ ອ າ ກ າ ລ ກ ໍ ໂ ລ ດ !"

ແ ລ ວ ກ ່ າ ນ ຕ ິ ບ ຕ ິ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ເ ລ ີ ່ ມ ຕ ົ ້ ນ .

ຂ ອ ຍ ເ ກ ່ ງ ເ ປ ັ ້ ນ ພ ິ ເ ສ ດ ໃ ນ ເ ລ ້ ອ ງ ຕ ິ ບ ຕ ິ ທ ຽ ບ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ເ ດ ັ ກ ນ ຽ

ຮ່ວມຮາວຄາວດຽວກັນ. ແມ່ນແຕ່ລູສັດຕູ້ຍອມຮັບໃນເລື່ອງ ນ້ ແລະ ບ່ກ້າຕົບຕັ້ບຂ້ອຍແບບໜ້ໍ່ໜ້ໍ່ຈັກເທ່ອ. ພວກເຂົ້າ ຕ້ອຍແບບໜາໜ່ ດ່ ນ້ ດ່ ນ້ ດ່ ນ້

ເດັກນ້ອຍຮອງໂຮກັນຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນແລ້ວ ຂ້ອຍກໍ່ລົ້ມ ລຳຕັກ
ເຕ່ອມຂອງພໍ່ເຖົ້າ ແລ້ວກໍ່ແລ່ນ ຫລິ້ນອອກໄປ. ຂ້ອຍບໍ່ທັນ
ຊ້ານຳຮ້ອຍຊ້ຳຕ່າງໆເລີຍ, ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບ່ອນນຸ່ງນຳທີ່ ເດັກ
ນ້ອຍພາກັນຫລົ້ມແບບທ້າລຸ ຍັ້ນເປັນຄວາມທ້າລຸນ້ອຍທີ່ຂ້ອຍເຫັນ
ເປັນປະຈຳ ແລະ ເບິ່ງແລ້ວຂ້ອຍເກ້ອບເປັນບ້າປ່ວງ ຊຸ້ມ
ພວກເຂົ້າເຂົ້າໄກ່ຕັ້ນ ເຂົ້າໜາກັດກັນ, ທໍ້ລະມານແມ່ , ໄລ່ຕີແບ້ຂອງພວກຢົ, ຢອກລ້ຽບລົມຂໍ້ທ່ານເມົ້າເຫລົ້າ ແລະ
ຢອກລ້ຽບລົມທ້ຳມະທຳໂມຄ ອິໂກຊາ ທຸ້ກຂະໜານນາມວ່າ
" ຕາຍຄາຖ້ວ ".

ອິໂກຊາ ເປັນຄົນສູງ, ຈ່ອຍ ມີແຕກະດູກ ໃບໜ້າດ້ຳມຸ
ມ່ອມ ມີໜວດແຂ້ວ, ລາວນຸ່ງເສ້ືອຍົ້ມແກະ ຍັ້ນໃຫ່ຍໜັກ ,
ຍ່າງຫລ້ວກ້ວ ໄປຕາມຖະໜົນດ້ວຍອາການມ້ວງຽບ ທ້ວ ເຊ
ຍ ເຊ ຍ ເ ຍ ຍ ຍ

ໃຫ້ເຂົ້າທ້ວຍອາການສົ້ມກະຕຸກ ຄ່ວງຕົ້ນຂົ້ມຈາກກາມ ນ້ອມ ຫລັບ.

- "ອ້ໂກຊາ ຕາຍຄາຖ້ວ ! ອ້ໂກຊາ ໄປໃສ ? ເບ້ວ ຖ້ວຖູເບ້ວແມ່ນຫຍັ້ງຕາຍຄາຖ້ວບັ້ນ ?" ພວກເດັກນ້ອຍ ຮ້ອງ ໃສ.

ອ້ໂກຊາຈົກຖ້ວແລ້ວກໍ່ຟ້າວກົ້ມລົ້ງຈັບເອົ້າກ້ອນຫີນຫລ້ອນ ໄມ້ຫລ້ກ້ອນດົ່ນ ແລ້ວທ້ຳທ່າເວ້ອຖແຂນຍາວໆຫ້ວ່ຳ ຄ້ວຍ, ສ້ານຄ້ຳຫຍ້າບຊ້ານ້ອນເກ່ົ້ານ້ຳເຄ້ຍຄ້ານ້ານ້ແລ້ວ-ສ້ວນເດັກນ້ອຍນ້ ຄ້ຳຫຍ້າບ້ຊ້ານ້ຫລ້ານ້ກ້ວ້ານ້ຈົ້ນ້ຫ້ຽບກົ້ນ້ບ້ໍ່ໄດ້. ບ້ານ້ເຫ້ອ້ລ້ານ້ວ ກ້ໍ ແລ້ມ້ຂ້ານ້ໄລ້ພ້ວກເຂ້ົ້ານ້, ເສ້ອ້ມ້ຕ້ວ້ໃຫ້ຍ້ານ້ວ້ຂ້ອ້ງ້ຂ້ານ້ - ແລ້ວ້ລ້ານ້ວກ້ໍ່ລົ້ມ້ງ້ກ້ເຂ້ົ້ານ້ລ້ົ້ງ ເອ້ົ້ານ້ແ້ຂ້ນ້ສ້ອ້ງ້ເບ້ອ້ງ້ທ້ຈ້ອ້ຍ້ຄ ກ້ວ້ ໄມ້ແຫ້ວ້ຄ້ຳໂຕ້ເອ້ງ້ໄວ້ຕ້ົ້ນ້ານ້ພ້ວກ້ເດັກ້ນ້ອ້ຍ້ກ້ໍ່ພ້ານ້ກົ້ນ້ສ້ມ້ກ້ອ້ນ້ຫ້ົ້ນ ໃສ, ຜູ້້ທ້ຈ້ວ້ໄຮ້ກ້ວ້ານ້ຫ້ມູ້້ກ້ໍ່ແ້ລ້ມ້ເຂ້ົ້ານ້ໄປ ເອ້ົ້ານ້ຂ້ຝ້ມ້ໂພ້ະ ຫ້ວ ລ້ວ້ແ້ລ້ວ້ກ້ໍ່ຟ້ວ້ວ້ເປ້ດ້ຫ້ມ້.

ຍ້ງ້ມ້ພ້ານ້ບ້ນ້ຫ້ດ້ຫູ້້ໃ້ຈ້ໄປ້ກ້ວ້ານ້ນ້ນ້ອ້ກ້ ປ້ະ້ກ້ດ້ໃ້ຫ້ເ້ຫ້ນ ຢ້ ຕ້ານ້ຖ້ະ້ຫ້ນ້ ນ້ນ້ ນ້ ອ້ະ້ດ້ດ້ຫ້ວ້ຫ້ນ້ານ້ຊ້ານ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຮ້ານ້ ກ້ານ້ເ້ປ້ນ້ດ້ນ້ຕ້ານ້ບ້ອ້ດ້ແ້ລ້ວ້ເ້ລ້ານ້ະ້ຂ້ໍ້ທ້ານ້ໄປ້ຕ້ານ້ຖ້ະ້ຫ້ນ້ນ ໃ ເມ້ອ້ງ. ຕ້ນ້ຕ້ວ້ຂ້ອ້ງ້ລ້ານ້ວ້ສູ້້ງ້ໃ້ຫ້ຍ ສ້ະ້ຫ້ວ້ານ້ບ້ປ້ານ້ກ້ບ້ເ້ວ້ົ້ານ້ , ລ້ານ້ວ້ຖ້ກ້ຈູ້້ງ້ໄປ້ຕ້ານ້ມ້ສ້ະ້ຖ້ານ້ທ້ຕ້ານ້ງ້ໆ ໂ້ດ້ຍ້ແ້ນ້ຍ້ງ້ຊ້ະ້ລ້ານ້ດ້ນ້ຫ້ນ້ງ້ ແ້ລ້ະ ໄ້ບ້ຢຸ້້ດ້ຕ້ໍ່ຫ້ນ້ານ້ຫູ້້ານ້ງ້ຮ້ອ້ນ ແ້ລ້ວ້ແ້ນ້ຍ້ງ້ຜູ້້ນ້ກ້ຮ້ອ້ງ ຊ້ໍ້ທ້ານ້ ສ້ຽ້ງ້ເ້ຍ້ນ້ໆ:

- " ກ້ະ້ລ້ນ້ານ້ຊ້ວ້ຍ້ດ້ນ້ຕ້ານ້ບ້ອ້ດ້ແ້ດ້ ເ້ພ້ອ້ເ້ຫ້ນ້ແ້ກ້ ຄ້ວ້ານ້

ຮັກຂອງພະເຍຊູ..."

ກຣົກ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງ. ແວ່ນຕາດຳຂອງລາວເບິ່ງຊຸ ໄປ ທົ່ວ ຜ່າເຮືອນ ຫລໍ່ປ່ອງຢ້ຽມ ຫລໍ່ເບິ່ງຊຸ ໃບຫນ້າຄົມ ທີ່ລາວພົບພໍ້ ມ ທີ່ ໄປ ກ ຍ ອ ມ ນ ຳ ສ ັ ກ ຄ ລ ູ ບ ຄ ຳ ຫ ມ ອ ດ ດ ົ ກ ຫ ມ າ ໄ ປ ມ າ ແ ຕ ່ ສ ັ ບ ນ ັ ນ ເ ມ ັ ນ ຕ ົ ດ ກ ັ ນ ຢ ູ ່ ສ ະ ເ ຫ ມ ີ . ຂ ອ ຍ ພ ົ ບ ເ ຫ ັ ນ ລ າ ວ ເ ລ ອ ຍ ໆ ແ ຕ ່ ກ ໍ ບ ໍ ່ - ເ ຄ ຍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ຣ ົ ມ ສ ົ ບ ທ ີ ່ ເ ມ ັ ນ ສ ະ ຫ ນ ິ ດ ນ ັ ນ ຈ ັ ກ ເ ທ ອ . ກ າ ນ ທ ີ ລ າ ວ ບ ໍ ່ ປ າ ກ ບ ໍ ່ ເ ວ ົ ້ າ ນ ັ ນ ຍ ັ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຖ ຶ ກ ບ ໍ ່ ຄ ົ ນ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ັ ກ ຫ ນ ອ ງ ກ ວ ່ າ ສ ິ ່ ງ ອ ື ່ ນ ໃ ດ . ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ອ າ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ - ໃ ກ ລ ້ ລ າ ວ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ເ ຄ ຍ ໄ ປ ໃ ກ ້ ຈ ັ ກ ເ ທ ອ , ແ ຕ ່ ເ ວ ລ າ ໃ ດ ທ ີ ່ ຂ ອ ຍ ພ ົ ບ ເ ຫ ັ ນ ລ າ ວ ຂ ອ ຍ ມ ັ ກ ແ ລ ່ ນ ໄ ປ ຫ າ ເ ມ ອ ເ ຮ ອ ນ ແ ລ ວ ບ ອ ກ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ :

- "ກ ຣ ົ ກ ກ ຣ ົ ກ ມ າ ຜ ູ ້ ນ !"

- "ຢ ູ ່ ໃ ສ !" ລ າ ວ ຮ ອ ງ ຂ ຶ ້ ນ ດ ັ ງ ເ ຕ ັ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ສ ຽ ງ - ຄ ວ າ ມ ສ ົ ງ ສ ານ ແ ລ ະ ກ ັ ງ ວ ົ ນ . "ນ ! ແ ລ ່ ນ ເ ອ ົ າ ນ ັ ນ ນ ີ ້ ໄ ປ ໃ ຫ ້ ລ າ ວ ."

ຂ ອ ຍ ປ ະ ຕ ິ ເ ສ ດ ຢ ່ າ ງ ແ ຂ ງ ຂ ັ ນ . ຕ ່ ມ າ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ເ ອ ງ ກ ໍ ອ ອ ກ - ໄ ປ ນ ອ ກ ປ ະ ຕ ູ ໂ ຂ ງ ແ ລ ະ ຢ ืน ລ ົ ມ ກ ັ ບ ລ າ ວ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ດ ົ ນ ໆ ຢ ู ่ ກ າ ງ ຖ ະ ຫ ນ ົ ນ , ກ ຣ ົ ກ ກ ຣ ົ ຍ ົ ມ ນ ອ ຍ ໆ ແ ລ ະ ສ ั ่ น ห ัว ไ ป ม า , ด ั ง ๆ ก ็ เ ว ้ า ต อ บ พ ร ้ อ ง ส อ ง ส า ม ค ว า ม .

ບ า ง ท ี ่ ๆ แ ม ่ เ ถ ้ า พ า ล า ว เ ข ้ า ม า ใ น เ ร ื อ น ถ ้ อ , เ อ ้ า ม ำ ข ุ า ส ู ล า ว ก ่ ม ແ ล ะ เ อ ้ า อ า ห า ม ส ู ล า ว ก ิ ม . ถ ้ ว ห ม ้ ง - ล า ว ถ า ม อ า ข อ ย ไ ป ใ ส . แ ม ่ เ ถ ้ า เ ล ย เ อ ม ห า ข อ ย แ ต ่ ข อ ย แ ล ่ น ห ม ี ไ ป แ ล ะ ไ ป ล ย ู ่ ก อ ง ไ ม ้ . ข อ ย บ ่ อ า ด พ ็ บ ก ั บ ล า ว ไ ด ้ เ พ ร ะ ร ู ้ ส ึ ก อ า ย ข ะ ห ม า ด เ ล ย , แ ล ะ ข อ ย ร ู ้ ด ี อ า

ແມ່ເຖົ້າກໍຮູ້ສຶກອາຍເຊັ່ນດຽວກັນ. ມີພຽງຄົ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ ແມ່ເຖົ້າ ແລະ ຂອຍພາກັນເວົ້າຮອດ ກຣົກຣົ. ເວລາ ແມ່ເຖົ້າໄປສົ່ງລາວທີ່ປາກປະຕູໂຂງແລວ ແມ່ເຖົ້າກໍຍ່າງກົ້ມໜ້າ ຜ່ານເດ່ນັ້ນເດ່ນຊ້າໆ ທ້ວນຳຕາມອງໜ້າ. ຂອຍຍາງ ເຂົ້າ ໄປຫາ ແລະ ຈັບແຂນລາວໄວ້.

- "ເປັນຫຍັງໂຕຈຶ່ງແລ່ນໜີຈາກລາວ?" ແມ່ເຖົ້າ ຖາມ ຂອຍໆ. "ລາວຮັກໂຕແທ້ ໃດ ແລະ ລາວກໍເປັນຄົນດີ..."

- "ເປັນຫຍັງພໍ່ເຖົ້າບໍ່ລຽງລາວຊັ້ນມາ ?" ຂອຍສໍ້.

- "ພໍ່ເຖົ້າຫວະ ?"

ແມ່ເຖົ້າຢຸດເວົ້າ ແລະ ດຶງຂອຍເຂົ້າໄປໃກ້ໆແລວ ເວົ້າ ພົມພຳເປັນທຳນອງທຳນາຍລວງໜ້າ:

- "ຈົ່ງຈຳເວົ້າແມ່ເຖົ້າໄວ້ເນີ: ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລົງ - ໂທດພວກຣາກຽວກັບເລືອງນີ້ ! ລົງໂທດຢ່າງໜັກ!"

ແມ່ເຖົ້າເວົ້າບໍ່ຜິດເລີຍ. ສິບປີ່ຕໍ່ມາ ເມື່ອແມ່ເຖົ້າ ໄປສູ່ ຄວາມສະຫງົບອັນຖາວອນແລວ ພໍ່ເຖົ້າກາຍເປັນຄົນເສຍ ຈົດ ແລະ ຍ່າງເລາະໄປຕາມຖະໜົນໃນເມືອງເພື່ອຂໍທານ ເພົ ກົນ ໂດຍໄປຢຸດຢູ່ຕໍ່ໜ້າຮ້ອນຄົນແລວຮອງຂໍສຽງໜ້າເວທະ ນາ :

- "ໂຜດຈົ່ງອຸດູແດ່ເທີ ຂໍເຫຍົ້ງກົນເລັກໆໜ້ອຍໆແດ່... ຮ້ຍ ຄົນພວກນີ້ !"

ຄຳວ່າ "ຮ້ຍ ຄົນພວກນີ້ !" ເຕັມໄປດ້ວຍນ້ຳສຽງ ອັນ ຂົມຂົ່ນ ເປັນສ່ວນດຽວຈາກຫຍະດົດທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນຕົວຂອງພໍ່ເຖົ້າ

ນອກຈາກ ອິໄກຊາ ແລະ ກຣິກຣ ອິວາໂມ້ດ ແລ້ວຍັງ
ມີຍິງອີເລເກນັງຄົນໜຶ່ງຊື່ ໂວໂຣນິກາ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຂອຍ ຕອງ
ຟາອົນຈາກຖະໜົນ. ທຸກວັນອາທິດ ໂວໂຣນິກາ ຈະປະກົດ
ຕົວອັນສູງໃຫຍ ຜົມຫຍຸ້ງບໍ່ກ້ຶກ ຍາງໄປຕາມຖະໜົນດວຍອາ
ກາມມົນເມົ້າ. ບາດກາວຂອງລາວມັນປະຫລາດທີ່ສຸດ, ເວ້ົາ
ໄດ້ວ່າ ລາວບ່ໍ້ຍ້ືຍ້ຍຍາແລະຕົນກ້ົບແຕະຕອງພົ້ນ,ລາວ
ເຄ່ືອນຍ້ายໄປຄ້ັງກ້ອນເມກທ້ັງປາກກ້ໍຮອງເພງໂລ້ງເລ ໆ
ສຽງດ້ັງຈ້ກຈາກ. ຜູ້ຄົນຢູ່ຕາມຖະໜົນເຫັນລາວແລ້ວກ້ໍພ້ັນ
ແຕກໜ້ີໄປລ້ຢູ່ຫລ້ັງຮ້ານ, ຢູ່ຕາມແຈຖະໜົນແລະຂ້ັງຮ້ົ້ວ .
ເມ່ືອລາວມາຮອດຍ້ານໃດ ຖະໜົນຫົນທ້ັງກ້ໍແປນຕະເຫລ້ົ-
ປາສະຈາກຜູ້ຄົນ. ໂບທ້ມາລາວຂຽວຈ້ໍ ແລະ ໃຄ່ເບ້ັ້ງຄ້ັງ
ປູນເປ້ົ, ຕາໂປ້ສິເທ້ົາເຫລ້ືອຖ້ໄປມາເປ້ັນຕາຢ້ານພ້ົ້ກ .
ບາງເທ້ືອລາວເວ້ົາສຽງສະອ້ືນວ້ົາ:

- "ລູກຂອຍຢູ່ໃສ, ລູກຂອຍເດ ?"

ຂອຍຖ້ານແມ່ເຖ້ົາວ້ົາ ມ້ນໝ້ົາຍຄວ້ົາມວ້ົາແມ່ວ້ໃດ ?

- "ບ່ໍ້ແມ່ນເລ້ືອງທ້ີ່ໂຕຈະໄປຮູ້." ແມ່ເຖ້ົາວ້ົາ ແຕ່ຕ້ົ້ນ
ລາວກ້ໍອະທ້ິບ້ັ້ຍໃຫ້ຂອຍຊ້ົາບເປ້ັນບ້ົາງສ່ວນຄ້ື: ແມ່ຍ້ົງຄ້ົ້ມ ມ້ີ
ເຄ້ີຍມ້ີຜ້ົວເປ້ັນຂ້ົ້ລ້ົາຊ້ະກ້ານຊ້ື່ວ້ົາ ໂອໂຣນ້ົບ. ເພ້ືອໃຫ້ ຕ້ົ້ວ
ເອງໄດ້ເລ້ືອນ້ັ້ນສູງຂ້ົ້ນ ໂວໂຣນ້ົບ ຂ້ົ້ຍເມ້ຍຂອງຕ້ົ້ນ ໃຫ້
ນ້ົ້ຍເອ້ົ້ົາໄປຢູ່ນ້ໍ້ົ້ຳທ້ີ່ເມ້ືອງອ້ົ້ນເປ້ັນເວລ້ົ້ົ້ສອງປ້ີ. ເມ້ືອກ້ັບຄ້ົ້ນ
ມ້ົ້ົ້ ແມ່ຍ້ົງຜູ້ນ້ໍ້ົ້ຳພ້ົ້ບວ້ົ້ົ້ລູກຂອງຕ້ົ້ນ-ຊ້ົ້ົ້ຍໜ້ົ້ົ້ງຍ້ົ້ົ້ງໜ້ົ້ົ້ງໄດ້ຕ້ົ້ົ້ຍ
ຈ້ົ້ົ້ກໄປແລ້ວ, ສ້ົ້ົ້ນຜ້ົ້ົ້ວຫ້ົ້ລ້ົ້ົ້ນກ້ົ້ານພ້ະນ້ົ້ົ້ນ ຜ້ົ້ົ້ານເງ້ົ້ົ້ນຫ້ົ້ລ້ົ້ົ້ວງຈ້ົ້ົ້ນ

ໜ້ຶກເລີຍຖືກໝຸກ. ລາວທຸກໂສກເສຍໃຈຫັນໄປຄ່ຳເຫລົ້າເມົ້າ ເປັນປະຈຳ ແລະ ຄ່ຳເມັ່ນຊ້ວຍແບບອ່ເລເກັ່ງ ບໍ່ຫ່ວງ ນ້ຳ ສ່ວງໃດໆໜ້ຶກ. ຄຽວມ້ຶທຸກວັ້ນອາທິດຕ້ຳຫລວດຕ່ອງມາຄຸມເອົ້າ ລາວອອກຈາກຖະໜ້ຶນ ເປັນປະຈຳ.

ເປັນ້ຫ່ແມ່ນອນແລ້ວ ຢູ່ເຮ່ອນັ້ນ້ຍ່ອມ້ກ່ອາຢູ່ກ່າງຖະ ໜ້ຶນ. ໂດຍສະເພາະເວລາຫລ້ງຈາກ້ຶນເຂ້ົາສ່ວາຍ ແລ້ວ ແມ່ນໜ່ານ່ອນຊ່ອນຫລາຍ ຍ່ານເມ່ອ່ພ້ເຖ້ົາ່ອ່ກ່ໄປ່ທ່ ຮ່ານ ຍ່ອມ້ສ່ຂ່ອງລ່ງ ຢ່ານ້ຶບ, ສ່ອນແມ່ເຖ້ົານ້ັ່ງລ້ງຂ່ານ່ປ່ອງ ຢ່ຽມ ເລ່ົ່ານ້ິທ່ານ້ສຸ່ຂ່ອຍຟ້ງ ແລະ ເວ້ົາເລ່ອງ້ກ່ຽວ້ກ່ບ່ພ້ຂ່ອຍ.

ພ່ວ້ກເຮ້ົາ້ມ້ີ້ກ້ສ່ານ້ິ້ກ່ານ້ໂຕ້ໜ້ັ່ງ່ຢຸ່່ງ ພ່ວ້ກເຮ້ົາ່ຢ່ານ້ຖ້ເວ້ົ່ານ້ຳ ແມ່ເ່ອ້ທ້ລຸ່ບ້ັ້ນ້ໄ້ດ. ນ້ິ້ກໂຕ້ມ້ີ້ປ້ກ້ທ້ກ ແລະ ຂ່ານ້ຳ່ອ່ານ້ຖ້ມ ແມ່ ເຖ້ົາ້ຕ້ດ້ປ້ກ້ສ່ອ້ມ້ທ້ກ້ັ້ນ້ອ່ອ້ກ ແລະ ເອ້ົ່ານ້ໄ້ມ່ານ້ັ້ດ້ຕ້ດ ຂ່ານ ້ເ່ອ່ງ້ທ້ຖ້ດ ນ້ັ້ນ້ໄ້ອ. ຄຽວ້ມ້ີ້ກ້ນ້ຳ່ານ້ຍ້ດ້ເ້ປ້ນ້ປ້ກ້ທ້ກ້ະ້ຕ, ແລະ ແມ່ເ້ຖ້ົ່ານ້ັ້ດ້ໃ້ຫ້ນ້ັ້ນ້ປ່ານ້ກ້ເ້ວ້ົ່ານ້. ລ່ານ້ັ້ກ້ນ້ັ່ງ້ເ້ປ້ນ້ຊ້ໍ່ອ້ໄ້ມ່ງ່ຢ່ ຕ ໜ່ານ້ຖ້ມ້ນ້ິ້ກ ບ່ອ້ກ້ຕ້ຳ້ເ້ວ້ົ່ານ້ໃ້ຫ້ນ້ິ້ກ້ຕ້ອ້ດ້ຕ້ຳ້ຖ້ດ້ຖ່ານ້ໄ້ຟ້ຫ້ລ້ບ້ໄ້ປ້ຫ້ຼ້ບ ມ່ານ້ເ້ພ້ອ້ໃ້ຫ້ນ້ັ້ນ້ຈ້ຈ້ຳ້ດ່ອ້ຍ້ນ້ຳ້ສ່ຽ ຕ້ຳ້ເ້ປ້ນ້ຕ່ານ້ອ່ອ້ມ້ຊ່ອ້ມ.

- "ເອ້ົ່ານ້ເ້ວ້ົ່ານ້: ເອ້ົ່ານ້ເ້ຂ້ົ່ານ້ປ່ານ້ດ້ໃ້ຫ້ນ້ິ້ກ້ນ້ິ້ມ້ແ້ດ !"

ຕ່ານ້ິ້ມ ແລະ ມ້ິ້ແ້ວ້ ແ້ຫ້ລ້ມ້ຄ້ິ້ມ້ຂ່ອ້ງ້ນ້ິ້ກ້ຈ່ອ້ງ້ເ້ບ່ົ່ງ້ຫ້ນ້ຳ ແມ່ເ້ຖ້ົ່ານ້ດ້ິ້ມ, ຕ້ິ່ານ້ານ້ັ້ນ້ກ້ເ້ອ້ົ່ານ້ຂ່ານ້ຫ້ົ່ານ້ຮ້ັ້ດ້ດ່ອ້ຍ້ໄ້ມ້ເ້ຕ່ານ້ະ້ພ້ນ້ຖ້ມ ເ້ບ່ົ່ານ້ ຍ້ດ້ຕ້ໍ່ແ້ລ້ວ້ຜ້ົ່ອ້ສ່ຽ ດ້ງ້ຄ້ິ້ມ້ກ້ເ້ຂ້ົ່ານ້ຫ້ົ່ານ້ມ, ຮ້ັ້ດ້ສ່ຽ ໃ້ຫ້ຄ້ ນ້ິ້ກ້ເ້ອ້ົ່ານ້, ພ້ະ້ຍ່ານ້ານ້ຮ່ອ້ງ້ຄ້ແ້ມ່ອ ຫ້ລ້ເ້ຫ້ົ່ານ້ຄ້ຫ້ມ່ານ້ ແ້ຕ້ບ້ ສ່ານ ມ່ານ້ອ່ອ້ກ້ສ່ຽ ມ້ະ້ນຸ້້ກ້ເ້ລ້ຍ.

- "ຢ່າເວົ້າໂລເລ! "ແມ່ເຖົ້າຂອກຢ່າງເອົ້າຈິງ ເອົ້າ ຈັ່ງ. " ເວົ້າອົກຄູ: ເອົາເຂົ້າປາດໃຫ້ນົກກິນແດ່ !"

ຍາມໃດນົກແກວ ເຮັດສຽງອັນໃດອັນໜຶ່ງທີ່ລາຍຄືກັບຄຳ ເວົ້າຂອງລາວພຽງ ເລັກໆໜ້ອຍໆ ລາວກໍ່ຫົວຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມ ດີ ອົກດີໃຈ ແລ້ວກໍ່ເອົາເຂົ້າປາດປ້ອນມັນ.

- "ກູຮູ້ຈັກລະ ນົ່ງມີເລ່ຫລ່ຽມຫລາຍ. ນົ່ງເຮັດສຽງທຸກ ຢ່າງໄດ້."

ແລ້ວແມ່ເຖົ້າກໍ່ຕັ້ງໜ້າສອນໃຫ້ນົກປາກເວົ້າ, ເວລ່າຜ່ານ ໄປດົນເຕີບ ນົກສາມາດອ໋ກິນເຂົ້າປາດໄດ້ດ້ວຍສຽງແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ຍາມໃດທີ່ຫລ່ຽວເຫັນແມ່ເຖົ້າ ມັນກໍ່ຮ້ອງໃສ່ເປັນ ສຽງ ຄາຍຄືກັບວ່າ :"ບາຍດີ!"

ທ້າວ ຕຸ້ມນົກຫ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ອງພໍ່ເຖົ້າ, ແຕ່ດົນລາວກໍ່ເມ ລະເຫດມັນ ໃຫ້ມາຢູ່ຫ້ອງໃຕ້ເພດ່ານນຳພວກເຮົ້າ, ທ້ວ ເພາະນົກເຮັດໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າໂມໂຫ ໃນຂະນະທີ່ພໍ່ເຖົ້າສູດນົ່ມຢູ່ນັ້ນ ນົກມັກປ່ອນສົບເຫລ້ຽງໆອອກມາມອກຕຸ້ມ ແລ້ວຜິວສຽງດ້ວງໆ:

- "ຈ້ອ-ຈ້ອ-ຈິ-ຈິ-ຈິ!"

ອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າບໍ່ພໍໃຈ. ວັນໜຶ່ງລາວຢຸດສູດນົ່ມແລ້ວ ທົບຕົ້ນຫົ້ດແຮງທ້ຽງດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ:

- "ຮົບເອົາໂຕຈັ່ງໄຮ້ອອກໄປ ! ຄົ້ນຂົ້ນອ໋ຢ່ານ້ຳໄດ!"

ພາຍໃນເຮ້ອນພວກເຮົ້າ ມີສ່ຽງໜ້າສົ້ນໃຈແລະນ່ອນ ຊຸ້ນ ດ້ວ ທ່ານ ມາແລ້ວ, ແຕ່ບາງຄັ້ງ ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ສຶກເກີດຄວາມ ວ້ຳ ເວ ຢ່າງ ຫລົ ບ ໄດ້. ມັນ ຄ ວ າ ມ ສ ່ ງ ຫ ກ ຫ ມ ຳ ແ ລ ະ ຫ ມ ັ ກ ຫ ມ ອ ງ

ມາທັບຖົມຂ້ອຍໃຫ້ຈົມລົງສູ່ພຸ່ມເຫວອັນມືດມົນ, ເລິກລໍ້ ແລະ ຂ້ອຍແນ່ມບໍ່ເຫັນແສງສະຫວ່າງ, ບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງໃດໆ, ບໍ່ມີ ຄວາມຮູ້ສຶກ-ຄືດັ່ງວ່າຕາທັງສອງເບື້ອງນຶ່ງບອດ ແລະຕົວຂ້ອຍ ເອງຕາຍໄປແລ້ວເດ໋ງຫນ໋ຶ.

ສ.

ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄາດຝັນມາກ່ອນ ພໍ່ຖ້າຂາຍເຮືອນພວກເຮົາ ໃຫ້ຜູ້ກໍາກັບຮ້ານອາຫານ ແລ້ວໄປຊື້ຫລັ່ງໃຫມ່ຢູ່ແຄມຖະຫນົນ-ກາມາດມາຢາ. ຖະຫນົນສາຍນີ້ສະອາດ ແລະ ງຽບສະຫງົບ ດີ, ບໍ່ຢູ່ໄກ້ຈົ່ມີຫຍ້າເກີດຮົກເຕັ້ມໄປທົ່ວ, ມັນເນ໋ງໄປສູ່ທົ່ງ ນາ ແລະ ສອງຟາກຂ້າງເຕັ້ມໄປດ້ວຍເຮືອນຂະຫນາດນ້ອຍທີ່ ທາສີສົດໃສ.

ເຮືອນໃຫມ່ງາມກ່ວາ ເປັນຕາຢູ່ກ່ວາຫລັ່ງເກົ່າ. ຫນ້າ ມຸກ ຈົ່ງງຽບສະຫງົບ ແລະ ອົບອຸ່ນນັ້ນ ທາສີແດງຊໍ້າ ຕັດກັບ ສີຟ້າຂ້ອງບ້ານປ່ອງຢ້ຽມສາມປ່ອງຢູ່ຊັ້ນລຸ່ມ ແລະບ້ານປ່ອງ - ຢ້ຽມຫ້ອງໃຕ້ເພດານ ແລ້ວຖືກເດ໋ນຕາ. ຫລັ່ງຄາເບື້ອງຊ້າຍຖືກ ບົດບັງໂດຍງ່າໄມ້ສີຂຽວອຸ່ມຫຸ່ມ. ຢູ່ທົ່ວເດ໋ນແລະໃນສວນມີຫຼາຍ ຮ້ອມຫລາຍແຈ ຊົ່ງເບ່ງແລ້ວປະກົດວ່າຖືກຈັດໄວ້ເພ໋ຍ ຫລົ່ມ ຫມາກ໋ໂດຍສະເພາະ. ສວນນ້ໍ່ໃຫຍ ແຕ່ຫາກເປັນຕາ ອ້ອມ ຮ້ອມກ່ວາທຸກບ້ອມ ແລະມີຕົ້ນໄມ້ເປັນພຸ່ມດົກຫນາ. ຢູ່ແຈຫນ໋ຶ ມ້ຫ້ອງຕົ້ມອາຍຸ່ມ໋ກ໋ວ່ານ ແລະນ້ອຍໆດ໋ງເຮືອນຫລົ່ມ ຂ້ອງ

ນ້ອຍ. ສ່ວນຢູ່ອົກແຈໜ້ງມີຫລຸມລ້ຶກແລະໃຫຍ່ ຈຶ່ງມີຫຍ້າເກົ່ດ
ຈົນປົກລຸມໄປໜົດ ແລະ ມີໄມ້ຂ່ເຫລ້ອໄຟໄໝ້ເຄ້ອອກມາ -
ອັນນ້ແມ່ນສ້ງເສ ເຫລ້ອຈາກຫ້ອງຕົ້ມອາຍຸມ້ທ່ຖ້ກໄຟໄໝ້ໄປ
ແລ້ວ. ຄາມຸ້ຍມ້ນສ້ວນຕ້ດກັບຄ້ອກມາຂ້ງພ້ນເອກ ອ້ບ
ຮຸ້ມມ້ກ້ບ, ຄາມຂ້ວາມ້ຕ້ດກ້ບເຮ້ອນຂ້ງຄ້ວບຄ້ວ ເບ ະ -
ເລ້ງ, ຄາມເໜ້ອສ້ດ ຕ້ດກ້ບ ບ້ານຂ້ງຄົນຂ້ຍມ້ນ ງ້ວ ຢ້ ເປ
ເຣ້ບນ້ າ-ແມ້ງ ຜ້ ມ້ ໃບໜ້ ານ ເ ງ, ເ ວ້ ານ ສ ງ ດ້ ງ, ຕ ຍ ຮ ມ
ລ ມ ດ ງ ລ ດ ງ ໃ ຍ ງ. ເ ຮ ນ ຂ ງ ລ ວ ເ ກ ຳ ຮ ດ ໂ ຮ ມ, ແ ລ ະ
ມ ໄ ເ ຂ ຮ ຮ ວ ເ ກ ດ ຢ ຫ ວ ໄ ປ, ເ ບ ງ ແ ລ ວ ເ ປ ນ ສ ນ ມ ຄ ມ. ປ ວ ງ ຢ ຮ ມ
ສ ວ ງ ປ ວ ງ ຄ ວ ຍ ໄ ປ ຫ ຳ ທ ງ ມ ຳ ທ ມ ໜ ວ ຍ ນ ວ ຍ ຕ ດ ຜ ຳ ມ ແ ລ ະ ສ ວ ງ
ຝ ກ ທ ງ ມ ຳ ມ ນ ຳ ສ ຂ ຮ ວ ງ ເ ປ ນ ຂ ວ ບ ຢ ຫ ຳ ງ ແ ສ ນ ຫ ຳ ງ, ຕ ະ ຫ ລ ວ ດ
ນ ທ ະ ຫ ຳ ມ ພ ຳ ກ ນ ມ ຳ ເ ຝ ກ ແ ວ ບ ຢ ທ ງ ມ ຳ ແ ໜ ງ ນ, ໜ ວ ກ ຕ ດ ປ ຳ ຍ
ປ ນ ເ ຫ ລ ວ ມ ມ ຳ ບ ແ ມ ບ ຍ ຳ ມ ຕ ວ ງ ກ ບ ແ ສ ງ ຕ ຳ ເ ວ ນ ແ ໜ ງ ລ ະ ດ ູ ໃ ບ
ໄ ມ ໜ ລ ນ.

ເ ຮ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ຳ ເ ຕ ນ ໄ ປ ດ ວ ຍ ຜ ລ ນ ທ ວ ຍ ບ ເ ຄ ຍ ເ ຫ ນ ມ ຳ
ກ ວ ນ: ໜ ວ ງ ໜ ຳ ເ ຮ ນ ມ ຜ ວ ຳ ໄ ສ ຢ ລ ນ ຳ ຍ ທ ະ ຫ ຳ ນ ລ ນ ຕ ຳ ຕ ຳ
ກ ບ ເ ມ ຍ ຜ ຕ ຍ ວ ອ ກ ປ ວ ກ ຳ ຊ ງ ສ ງ ວ ຮ ວ ງ ສ ຽ ງ ໜ ວ ແ ລ ະ ຄ ດ ກ
ຕ ຳ ທ ປ ະ ດ ບ ປ ະ ຄ ຳ ດ ວ ຍ ລ ວ ດ ລ ຍ ງ ຳ ມ ຕ ຳ ແ ຕ ເ ຊ ຳ ເ ຫ ຳ ຄ ຳ ,
ເ ຜ ງ ທ ລ ຳ ວ ຮ ວ ງ ສ ຽ ງ ສ ງ ງ ແ ລ ະ ສ ນ ງ ມ ເ ນ ອ ຄ ວ ຳ ມ ດ ງ ຕ ໄ ປ ນ ້:

" ຮ ກ ຍ ງ ຄ ຽ ວ ເ ມ ຍ ຄ ຽ ວ ໃ ຈ ຫ ດ ຫ ຽ ວ
ຕ ວ ງ ເ ກ ຳ ະ ກ ຽ ວ ຍ ງ ວ ກ ເ ບ ງ ຈ ກ ລ ນ
ຖ ຳ ສ ນ ໃ ຈ ໃ ຜ ຫ ຳ ມ ຳ ແ ໜ ງ

ເອົ້າຜູ້ແມ່ໆ ງາມໆ ນາມຄ່ອງ ໆ
ແກມອອງຕອງ ຜ້ອໂອງໂຕ ຊ້ຽງອອມແອ້ມ-ນ-!"
ຜູ້ຜ້ອນ້ັນກໍ່ຖ້ຍອຸ້ມລຸ້ມຄ້ໜ່ອຍບ້ານ ແລະ ຍ້ມສູ້ບກ້ອກ ຢ່ ແລ້ມປ້ອງຢ້ຽມ, ແກ້ມສ້ຽງອ້ຳປູ້່ມອ້ກ, ສ່ອ້ມຕ້າສ້ ເທ້ົ້າ ເຫ້ລ້ອ້ດໄປ້ມ້າເປ້ັນລ້ອ້ກແລ້ັກ, ຄ້ອ້ມໆກ້ໍ່ໄ້ອ້ສ້ຽງ ດ້ັງ ສ້ຽງ ໜ້ມ້າເຫ້ົ້າ :
" ວຸ້ກ!ວຸ້ກ!ວຸ້ກ້ກ..."
ຢ່ຫ້ອງຕ້ດ້ກ້ັບ ຫ້ອງໃຕ້ດ້ມ້ັບ ຄ້ອ້ກ້ມ້າ ມ້ດ້ມ້ຂ້ັບ ລ້ດ້ມ້າ ສ້ອ້ງ ດ້ມ ກ້ັບ ທ້ະ ຫ້ານ ຮ້ັບ ໃ ຊ້ ທ້ີ ເ ປ້ັນ ດ້ມ ຕ້າ ຕ້າ ພ້ັ ກ ຢ່. ດ້ມ ຕ້າ ຕ້າ ຜ ມ ຮ້າ ງ ໃ ຫ ຍ ໜ້ ມ້ າ ຫ ນ ຈ ຂ ງ ຊ ວ້ າ ວ້ າ ໄ ລ. ດ້ ມ ຂ ບ ລ ດ ມ້ າ ຜ ໜ ງ ຮ ງ ນ ຍ ຜ ມ ສ ເ ຖ ຳ ຊ ງ ທ ກ ດ ມ ເ ອ ມ ລ ວ ວ ຳ ຈ ງ ປ ໂ ອ ດ, ສ ມ ອ ກ ຜ ໜ ງ ແ ມ ມ ຫ ລ ນ ຂ ງ ລ ວ ຊ ວ ຳ ສ ຕ ວ ປ ຳ ເ ປ ນ ດ ມ ປ ກ ກ ກ, ສ ຕ ວ ປ ຳ ເ ປ ນ ດ ມ ແ ຂ ງ ແ ຮ ງ ໜ ມ ຳ ຕ ຳ ເ ປ ນ ມ ນ ເ ຫ ລ ອ ມ ປ ນ ວ ຳ ພ ນ ທ ອ ງ. ຜ ດ ມ ເ ຫ ລ ຳ ມ ສ ຳ ລ ບ ຂ ຍ ແ ລ ວ ນ ບ ວ ຳ ແ ປ ກ ໃ ໜ ແ ລ ເ ຕ ນ ໄ ປ ດ ຍ ສ ບ ພ ສ ງ ທ ຂ ຍ ບ ເ ຍ ເ ຕ ນ ມ ກ ອ ມ.
ນ ກ ດ ມ ທ ຂ ຍ ເ ຫ ນ ວ ຳ ໜ ມ ສ ນ ໃ ຈ ກ ວ ຳ ໜ ມ ແ ມ ມ ຜ ທ ພ ກ ຢ ຫ ອ ງ ຕ ດ ກ ບ ເ ຮ ອ ມ ຄ ວ ຊ ວ ຳ " ດ ລ ະ ຕ ິ " ຫ ອ ງ ທ ລ ວ ຢ ມ ຍ ວ ແ ລ ມ ປ ອ ງ ຢ ຽ ມ ສ ອ ງ ປ ອ ງ, ປ ອ ງ ໜ ງ ຄ ຍ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ສ ອ ມ, ແ ລ ອ ກ ປ ອ ງ ໜ ງ ຄ ຍ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ດ ມ.
"ດ ລ ະ ຕ ິ " ເ ປ ນ ດ ມ ສ ງ, ຈ ຍ ຫ ລ ງ ກ ງ, ຜ ວ ຂ ວ ຫ ມ ວ ດ ເ ຄ ຳ ສ ດ ຳ ແ ບ ງ ອ ອ ກ ເ ປ ນ ສ ອ ງ ແ ງ ມ. ລ ວ ໃ ສ ແ ອ ມ ຕ ແ ລ ະ ຕ ຳ

ຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍແອວແຫ່ງຄວາມເອີ່ອອາລີ. ເວົ້າໂດຍ
ທ່ວໄປແລ້ວ ລາວເປັນຄົນບໍ່ມັກປາກ ສະຫງ່ຽມຈ່ຽມຕົວ,ແລະ
ເວລາໃດມີຜູ້ບອກລາວໃຫ້ໄປ ດຶ່ມນ້ຳຊາຫລືກິນເຂົ້າລາວກໍຈະ
ເວົ້າວ່າ: "ດີລະຕິ!" ແລ້ວແມ່ເຖົ້າກໍເລີ່ມຕົ້ນເອີ່ນລາວ ວ່າ
"ດີລະຕິ!" ທັງລັບຫລັງແລະຕໍ່ໜ້າ.

-"ໄປເອີ່ນດີລະຕິ ມາກິນນ້ຳຊາແດ່ ອາເລັກໄຊ." ແມ່
ເຖົ້າມັກເວົ້າດ່ວນໆຫລຽວໜ້າເວົ້າວ່າ: "ກິນອີ່ຕ່ມ ດີລະຕິ
ເຈົ້າ ກິນໜ້ອຍດຽວໜ່ວ."

ທ້ອງຂອງ ດີລະຕິ ເຕັມໄປດ້ວຍແກັດໄມ້ ແລະປັ່ນເກ່ົາໆ
ຊ່ວຂ້ອຍບ່ເຄີຍເຫັນຈັກເທ່ື, ແກ້ວນ້ຳສ້ຽງຢ່ວຍໄປທ່ົວທ້ອງ,
ນອກນັ້ນກໍມີທ້ອນທ້ອງແດງທ້ອນເຫລັກ ແລະ ທ້ອນກ່ົວ. ລາວ
ມັກນຸ່ງເສ້ອໜ່ວສີນ້ຳອ້ຍ ແລະ ໂສ່ງລ່ຍສີໜ່ມເປັນປະຈຳ
ເລ້ອຍໆ. ທ່ັງໂສ່ງແລະເສ້ອເຕັມແຕ່ຮ້ອຍຄ່ວງນ້ຳສ໌ແລະມີ່ນ
ສ່ວບໆ. ແຕ່ເຊ້ົາເທ່ົາຄ່ຳ ລາວຢ່ືນປະຈຳຢູ່ໃນທ້ອງ ຕ່ວໜ່ວ
ມຸມມ້ອມໄປດ້ວຍນ້ຳສ໌, ຜ່ືມໜ່ຽວ, ຕ່ືນຕ້ືມແຕ່ກ່ືນ້ອໆ,ລາວ
ເສ້ືອມລາວຈ້ອດ ໂດຍໃຊ້ກ່ົວແລະທ້ອງແດງ, ຊ່ັງຕ້ວງສ່ັງໃດ
ສ່ັງໜ່ວ, ຄ່ວງຮ່ມໆ, ເຮ່ັດໄຟດ່ວດ່ມ ແລ້ວກໍເປ່ົາຟູ່ໆ,ຈ້ອງ
ເບ່ົງຮູບແຜນຮ່ວງທ່ີ່ຫ້ອຍຢູ່ຝ່ວ, ເຊ້ັດແກ້ວແວ່ນຕ່ວແລ້ວກໍພ່ິຈ່ວ
ລະນ່ວເບ່ົງຮູບແຜນຮ່ວງໃກ້ໆຈ່ນດ່ັງເກ້ືອບຕ່ຳເອ່ົ່ວ. ບ່ວງ -
ເທ້ືອລາວກໍຢຸດຊ່ົ່ງຢູ່ກ່ວງທ້ອງ ຫລ້ືຂ່ວງປ້ອງຢ່ຽມເປັນ ເວລ່ວ
ດ່ືນໆໂດຍຫລ້ັບຕ່ວທ່ັງສ້ອງເບ້ືອງໄວ, ເງ້ັຍຫ້ືອ້ັນ, ບ່ໍປ່ວກ,
ບ່ໍເຫ່ັນບ່ໍຕ່ົ່ວ.

ເພື່ອຈະເບິ່ງລາວ ຂ້ອຍຕ້ອງປັ້ນໜ້ໄປເທິ່ງຫລັງຄາຫ້ອງ
ນ້ຽມເຄື່ອງແລ້ວສ້ອງເບິ່ງທາງປ່ອງຢ້ຽມແນມລົ້ງໄປເຫັນແປວ
ໄຟສີຟ້າຂອງຕະກ້ຽງເຫລົ້າເກົ້າສິບເປີ້ເຕ້ງຢູ່ເທິ່ງໂຕະ, ສ້ວນ
ໂຕລາວເອງກໍ້ກົ້ມໜ້າໃສ້ວ້ຽກງ່ານຢ່າງເອົ້າໃຈໃສ. ຂ້ອຍ
ເຫັນລາວຂ້ຽນໜັ້ງສືໃສ່ປຶ້ມເກົ່າໆຫ້ວໜ້ວ, ແສງໄຟສ້ະທ້ອນ
ໃສ່ແວ່ນຕາຂອງລາວເຫລ້ອມມາບແມ້ບໆຄ້ັ້ນ້ັ້ບໜ້ໍ້ກ້ອນ .
ການກະທ້ໍາຂອງລາວທ້ີ່ເບິ່ງແລ້ວຄ້ິດ້ງການເສ້ກ້ີ່ນ້ິດ້ານ ດ້ົ
ດູດຄ້ວ່ານ້ສ້ົ່ນ້ໃຈຂ້ອ້ງຂ້ອ້ຍ ໃ້ຫ້ຈ້ອ້ງເບ້ິ່ງລ້ວ່ານ້ເ້ປ້ັ່ນ້ເ້ວ້ລ້ວ ຄ້ົ່ນ
ມ້ວ່ານ້ຢູ້່ເ້ທ້ິ່ງ້ຫ້ລ້ັ່ງ້ຄ້ວ.

ບ້ວ່ານ້ເ້ທ້ີ່ອ ລ້ວ່ານ້ຢ້ົ່ນ້ຢູ້່ປ້ອ້ງ້ຢ້ຽ້ມ ເ້ອ້ົ່ານ້ມ້ືຂ້ົ ຄ້ຫ້ລ້ັ່ງ ສ້ວ່ານ້ຕ້ວ
ແນ້ມ້ໄປ້ທ້ີ່ຫ້ລ້ັ່ງ້ຄ້ວ ເ້ຮ້ອ້ມ, ແ້ຕ້ໍ່ກ້ໍ ປ້ະ້ກ້ົ ດ້ວ ລ້ວ ບ້ໍ່ເ້ຫ້ັ້ນ ຂ້ອ້ຍ ຈ້ັ
ເ້ທ້ີ່ອ, ອ້ັ້ນ້ມ້ີ ຮ້ັ ກ ໃ້ຫ້ຂ້ອ້ຍ ບ້ໍ່ ພ້ໍ ໃ ຈ. ແ ລ ວ ໃ ນ ທ້ັ ນ ໃ ດ ລ ວ ກ ໍ ເ ຕ ້ ັ ນ
ໄ ປ ທ ້ ີ ່ ໂ ຕ ະ ກ ໍ ມ ລ ົ ງ ຄ ້ ົ ນ ຫ ວ ເ ຈ ຍ ຢ ່ ວ ງ ສ ົ ນ ລ ະ ວ ົ ນ ຕ ່ ໄ ປ .

ຂ ອ ຍ ວ ວ ດ ຄ ິ ດ ຍ ່ ວ ນ ລ ວ ຖ ວ ຫ ວ ວ ລ ວ ວ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຮ ັ ່ ງ ມ ີ
ແ ລ ະ ແ ຕ ່ ງ ຕ ົ ວ ສ ະ ວ ວ ດ ຮ ຽ ບ ຮ ວ ຍ . ແ ຕ ່ ລ ວ ວ ຊ ຸ ໍ ້ ພ ັ ດ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ
ທ ຸ ກ ຍ ວ ກ ; ຄ ໍ ເ ສ ວ ຍ ເ ປ ິ ເ ປ ວ ຍ ບ ້ ຍ ້ ັ ພ ົ ນ ວ ວ ກ ມ ວ ຈ ວ ກ ເ ສ ວ ຍ ນ ວ ກ ,
ໂ ສ ້ ງ ກ ໍ ມ ີ ຮ ວ ຍ ຕ ວ ບ ແ ລ ະ ຮ ວ ຍ ດ ວ ງ , ລ ວ ວ ໃ ສ ່ ເ ກ ີ ບ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ໃ ສ ່ ຖ ້ ງ
ຕ ົ ນ ແ ລ ະ ເ ກ ີ ບ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຂ ວ ດ ຈ ົ ນ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ຕ ວ ໃ ສ ່ ແ ລ ວ .

ຄ ົ ນ ທ ຸ ກ ນ ັ ້ ນ ບ ໍ ່ ມ ີ ຫ ຍ ້ ງ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ຕ ະ ລ ວ ຍ ຫ ລ ິ ເ ປ ັ ນ ຕ ວ ຢ ່ ວ ນ , ຂ ຽ
ຮ ູ ວ ່ ວ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ໂ ດ ຍ ສ ້ ງ ເ ກ ດ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ວ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ວ ໃ ຫ ຄ ວ ວ ມ ອ ິ
ດ ູ ສ ້ ງ ສ ວ ມ ແ ກ ່ ຄ ົ ນ ທ ຸ ກ ຍ ວ ກ , ສ ວ ມ ພ ໍ ເ ຖ ້ ວ ສ ະ ແ ດ ງ ຄ ວ ວ ມ ດ ູ ໝ ົ ມ
ຢ ຽ ດ ຫ ຍ ວ ມ ພ ວ ກ ເ ວ ົ ວ .

ຢູ່ໃນເຮືອນເຮົາມີ ບໍ່ມີໃຜຮັກ "ຄິລະຕິ" ເລີຍ. ທຸກຄົນ ເວົ້າຂັ້ນລາວດ້ວຍຄວາມເຍີ່ຍຫຍັ່ນ. ເມຍທະຫານຜູ້ນ້ອງ ເອີ້ນລາວວ່າ "ດ້ວງສໍຂາວ", ລຸງປີໂອດ ເອີ້ນລາວວ່າ" ນັກ ແຕ້ງຢາ" ແລະ "ຫມໍຜີ", ສ່ວນພໍ່ເຖົ້າເອີ້ນລາວວ່າ "ຄົນ ນອກຮີດ".

- "ລາວເຮັດຫຍັງ ?" ຂ້ອຍຖາມແມ່ເຖົ້າແຕ່ລາວເວົ້າ ຕັດຄວາມຂ້ອຍໂລດ:

- "ຢ່າເສືອກຫລາຍ, ມິດຢູ່ປາກັ້ນນ່າ."

ມື້ຫນຶ່ງ ຂ້ອຍອາດຫານໄປທີ່ປ່ອງຢ້ຽມແລ້ວຮ້ອງໃສ່ລາວ:

- "ເຈົ້າເຮັດຫຍັງ?" ຂ້ອຍເວົ້າທັ້ງອົດຕົ້ນຕົ້ນບໍ່ໄດ້. ລາວຕົ້ມ ແລ້ວແມ່ນບ່ຽງຫນ້າຂ້ອຍຖົ້ມໆໂດຍບ່ຽງຂ້າມ - ແວ້ນຕາ ແລະ ຕາມາລາວກໍເດີນມາຫາຂ້ອຍ. ມືຂ້ອງ ລາວ ເຕັ້ນໄປດ້ວຍຮ້ອຍແປ້ວ ຮ້ອຍຖືກໄຟລ້ວມຫລາຍບ້ວນ.

- "ປົ້ນຂັ້ນມາແມະ! "ລາວບອກ.

ການທີ່ລາວບອກໃຫ້ຂ້ອຍເຂົ້າໄປຫາໂດຍຜ່ານປ່ອງ ຢ້ຽມ ແທນທີ່ຈະເຂົ້າທາງປະຕູ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕົ້ລາດລາວສູ້ງຂັ້ນ - ຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ລາວນັ່ງລົງເທິງແກັດ ແລະ ໃຫ້ຂ້ອຍນັ່ງ ລົງຕໍ່ຫນ້າ, ລາວຫຍັບຫ່າງຈາກຂ້ອຍ ແລ້ວກໍຫຍັບເຂົ້າໃກ້ອີກ ໃຫມ ແລ້ວໃນທີ່ສຸດກໍຖາມວ່າ:

- "ໂຕມາແຕ່ໃສ ?"

ຄໍາຖາມນີ້ ປະຫລາດບໍ່ຫນ້ອຍ ທັ້ງນີ້ເພາະຂ້ອຍເຄີຍນັ່ງຢູ່ ຂ້າງລາວທີ່ໂຕະກິນເຂົ້າໃນເຮືອນຄົວ ມື້ລະສ່ຽທ້ອດ້ວຍກັນ.

- "ຂ້ອຍເປັນຫລານຂອງເຮືອນນີ້." ຂ້ອຍຕອບ.
- "ເອ້ຂຸ້ມຫວະ" ລາວເວົ້າແລ້ວກໍແນມເບິ່ງນ້ອມ ຕົນ ເອງດ້ວຍອາການງຽບສະຫງົບ.

ຂ້ອຍເຫັນວ່າຈໍາເປັນຕ້ອງອະທິບາຍໃຫ້ລົກແມ່ອກ:

- "ແຕ່ນາມສະກຸນຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນ ກາຊ໊ອມ, ແມ່ນ ເປສ ກົບ.
- "ເປສກົບ" ລາວເວົ້າຄືນ ໂດຍເນັ້ນສຽງບໍ່ຖືກຫ້ອນ. "ດີລະ ຕ໊ະ."

ລາວລຸກຂຶ້ນແລ້ວກັບຄືນໄປຫາໂຕະເຮັດວຽກ.

- "ເອ້ຈຸ່້ຂຸ້ມນັ່ງຢູ່ຫນ້, ຢ່າເຮັດສຽງດັງ !"

ຂ້ອຍນັ່ງເບິ່ງລາວເປັນເວລາດົນນານ. ລາວເວົ້າຄືນຈັບ ທ້ອນທອງແດງ ແລ້ວ່ຍ ດອກເປັນເສັ້ນ. ເມ່ຍ ຍ ໄດ ລາວ ຫລາຍແລ້ວ ລາວກໍເວົ້າເສັ້ນທອງໃສ່ລົງໃນແຈ່ງຫນາໆ, ຕ໊ ມາກໍເວົ້າແປ້ງຂາວໆຄ່ ດັ່ງເກ ອໃສ່ລົງໃນແຈ່ງ ແລ້ວກໍຖອກນ ໍ້ ແຫລວໆສ ດ ໍ້ໆລົງໄປ. ສ ່ງ ່ ປະສົມໃນແຈ່ງ ່ ສ ່ງສຽງ ແລະ ມ ້ ໍ ້ ່ ່ ໍ ຄ້ນປ ້ ຂ ມ ່ ງ ກ ້ ຂ ຣ ມ ແຮງ ້ ມ ້ ຍ ຈ ມ ສ ຽ ດ ງ ສ ມ ້ ມ.

- "ກ ໍ ້ ແ ່ ່ ?" ລ ຖ ມ ວ ທ ທ ໂ ອ ວ ກ.
- "ແ ່ ລ !"
- "ຈ ່ ້ ໍ ້ ່ ້ ໍ ້ ່ ້ ່ ! "
- "ເ ້ ຫ ງ ມ ໂ ອ ວ ກ ວ ! " ຂ ຍ ດ ແ ວ ເ ້ ຳ ຢ ່ ງ ດ ້ ໍ ້ ມ:

- "ຖ້ານ້ໍ ນ້ນກ໋ຈະບ່ມ໊ປ່ະໂຫຍດ!"
- "ຢ່າເວ້ົາແນວນ້ັ້ນ." ລາວວ່ານ້ັ້ງຫ໋ລ໊ອຕາ"ນ້ັ ດ ັ - ເລ໋ອງນ້ັ ບ ຄ ອຍຈ້ັ ງສ ະ ເໝ ໄ ປ ໃ ດ ນ ອ ງ ຊ າ ຍ! ໂ ຕ ຫ ລ ົ ມ ຫ ມ າ ກ ຊ ່ ວ ຍ ບ ໍ ?"
- "ຫ ລ ົ ມ ລ ະ ຕ ິ."
- "ໂ ຕ ຢ າ ກ ໄ ດ ຫ ມ າ ກ ຊ ່ ວ ຍ ດ ີ ໆ ບ ໍ ?"
- "ຢ າ ກ ໄ ດ "
- "ຈ ່ ງ ຊ ົ ມ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ເ ຮ ັ ດ ຫ ມ າ ກ ຊ ່ ວ ງ ເ ຫ າ ະ ."

ລ ວ ຍ ຫ ຍ ິ ບ ເ ວ ົ ້ າ ມ າ ໃ ກ ້ ຂ ອ ຍ, ນ ຈ ັ ບ ແ ອ ງ ທ ີ ຍ ງ ນ ິ ດ ນ ົ ້ ມ ລ ອ ຍ ຢ ູ ່.

- "ຖ ້ າ ວ ່ າ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ແ ລ ້ ວ ສ ັ ນ ຍ າ ເ ດ ີ ວ ່ າ ໂ ຕ ຈ ະ ບ ່ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ມ າ ຫ າ ອ ີ ກ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ." ລ າ ວ ວ ່ ານ ້ ັ ້ ງ ເ ຫ ລ ື ອ ກ ຕ າ ໄ ປ ຫ າ ແ ອ ງ. ນ າ ມ ທ ີ ່ ລ າ ວ ເ ຮ ັ ດ ນ ັ ້ ງ ນ ີ ້ ບ າ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ ຢ ່ າ ງ ຮ ຸ ນ ແ ຮ ງ.
- "ຂ ອ ຍ ຈ ະ ບ ່ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ມ າ ຫ າ ອ ີ ກ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ ເ ລ ີ ຍ "ຂ ອ ຍ ຕ ອ ບ ແ ລ ້ ວ ລ ົ ້ ງ ໄ ປ ສ ອ ນ.

ຢ ູ ່ ສ ອ ນ ນ ັ ້ ຂ ອ ຍ ພ ົ ບ ກ ັ ບ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ທ ີ ່ ພ ວ ມ ເ ອ ົ ້ າ ຜ ຸ ່ ມ ໃ ສ ່ ຣ າ ກ ຕ ົ ້ ນ ຫ ມ າ ກ ໂ ປ ມ ຢ ູ ່. ເ ວ ລ ານ ັ ້ ນ ແ ນ ວ ລ ະ ຄ ູ ໃ ບ ໄ ມ ້ ຫ ລ ົ ່ ມ ແ ລ ະ ໃ ບ ໄ ມ ້ ເ ລ ົ ່ ມ ຕ ົ ້ ນ ຫ ລ ົ ່ ມ ແ ຕ ົ ່ ນ ແ ລ ້ ວ.

- "ນ ີ ່ ໄ ປ ຕ ັ ດ ຢ ອ ນ ງ ່ າ ໄ ມ ້ ອ ອ ກ." ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ບ ອ ກ ທ ັ ້ ງ ຍ ົ ນ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ມ ື ໃ ຫ ້.
- "ລ າ ວ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ງ "ເ ລ ະ ຕ ິ "ນ ັ ້ ນ ?" ຂ ອ ຍ ຖ າ ມ.
- "ເ ຮ ັ ດ ເ ລ ື ່ ອ ງ ຫ ຍ ຸ ງ ລ ະ ບ ໍ " ລ າ ວ ຕ ອ ບ ຢ ່ າ ງ ໂ ມ ໂ ຫ " ທ ໍ ່

ລາຍຫ້ອງ, ເຮັດໄຟໄຫມ້ພົ້ມຫ້ອງ, ເຮັດຝາຫ້ອງເປື້ອມເປ, ແຖມຍັງຈົກເຈ້ຍຕິດຝາອອກອີກຊໍ້າ. ຈຳເປັນຊິໄດ້ບອກ ໃຫ້ ລາວຍ້າຍຫນີໄປກ່ອນ."

- "ບອກໂລດແຫລ່ວ." ຂ້ອຍສະຫນັບສະຫນູນລາວ ໃນ ຂະນະທີ່ລົ້ງມືຕັດຢ່ອນງ່າໄມ້.

ແຕ່ຂ້ອຍຝ່າວຕີລາຄາໄວເກີນໄປ.

ໃນຄືນຝົນຕົກ ຖ້າວ່າພໍ່ຖ້າບ້ໍ່ຢູ່ເຮ່ອນ, ແມ່ຖ້າກໍ່ຈົດຊຸມ ແຊ່ຢູ່ເຮ່ອນຄົວ ແລະ ເຊີນທຸກຄົນທີ່ເຊ່ົ້າເຮ່ອນພວກເຮົ້າ ຢູ່ ໃຫ້ມ່ານ່ອມເຊ້ົ່ນ ຄົນຂັບລົດມ່າທົ້ງສອງ, ທະຫ່ານຮັບໃຊ , ເມຍນ່ານທະຫ່ານຜູ້ມ້ກມ່ວນ ແລະ ເປຕຣິບ່ມ່າ ຜູ້ຍ ແຍ ເບ້ົກບ່ານ. "ຄ້ລະຕ" ກໍ່ມ່ານ່ອມນ້ໍ່ເລ່ອຍໆໂດຍນ້ົ່ງນ້ົ່ງໆ ຢູ່ ຂ່ົ້າງເຕ້ົ່າກ້ ບ້ໍ່ເຫນ້ົ່ງບ້ໍ່ຕ້ົ່ງ. ສ່ວນສະຕ້ໍ່ອປ່ານ ຜູ້ປ່ານກ້ົ່ກ ນ້ົ່ງ ຫລ້ົ່ມໄພ້ກ້ັບ ອ່ານ້ໄລ ແລະ ເວ່ລ່ານ້ໃດສະຕ້ໍ່ອປ່ານ ເປ້ັ່ນ ຜ່ານ ເສ່ຍກໍ່ຖ້ກ່ອ່ານ້ໄລ ເອ້ົ່ານ້ໄພ້ເຂ່ຍດ້ົ່ງໂມ້ເລ່ອຍໆແລະຖ້ກ່ານ້ອ່ານ:

- "ບ້ົ່ກພ້ົ່ເຜດ!"

ລ້ົ່ງ ປ້ົ່ໂອ້ດ ເອ້ົ່ານ້ເຂ້ົ່ານ້ຈ້ົ່ກ່ອ່ມ້ຂ້ະຫ່ານ້ານ້ໃຫ່ຍ່ກ້ັ່ບ ກ່ວ່ມ ຫ່ານ້ກ້ໄມ້ມ່ານ້ສູ້່ຫ່ມູ້່ກ້ົ່ມ. ລ່ານ້ປ່ານ້ານ້ເຂ້ົ່ານ້ຈ້ົ່ເປ້ັ່ນ່ປ່ຽ້ງແລ້ວ ເອ້ົ່ານ ກ່ວ່ມຫ່ານ້ກ້ໄມ້ທ່ານ້ໃສ່ຫ່ານ້ານ້ເປ້ັ່ນຕ່ານ້ແຊ່ບ, ຕ້ົ່ມ່ານ້ກໍ່ເອ້ົ່ານ ອ່ານ້ ໃສ່ຝ່ານ້ມ້ແລ້ວ່ຍ່ົ່ມ້ໃຫ້ແຕ່ລ້ະຄ້ົ່ມ.

- "ກ້ະລຸ້ມ່ານ້ຈ້ັ່ບເອ້ົ່ານ." ລ່ານ້ບ່ອກທ້ົ່ງກ້ົ່ມ້ຫ້ວ່ລ້ົ່ງ. ເມ້ົ່ອ ຜູ້່ໃດຜູ້່ຫ້ົ່ງຈ້ັ່ບເອ້ົ່ານ້ປ່ຽ້ງເຂ້ົ່ານ້ຈ້ົ່ແລ້ວ ລ່ານ້ກໍ່ແມ່ນ້ເບ້ົ່ງ ຝ່ານ້ ແຫ ລ ໆຂ່ອ້ງຕ້ົ່ມ ແລະຖ່ານ້ກ່ວ່ມ້ຫ່ານ້ກ້ໄມ້ຢ່ອ້ດຕ້ິດລ່ານ້ກໍ່ເລ່ຍ

ກິນໂລດ.

ເປຕຣິບມາ ມັນມີເຫລົ້າຫວານຫມາກໄມ້, ສ່ວນເມຍ - ນາຍທະຫານມີຫມາກກ້ັບເຂ້ົາຫນົມອົມມາຮ່ວມປະກອບສ່ວນ-ນຳ, ແລ້ວການຊຸມແຊ່ວແບບກັນເອງອັນເປັນແບບສະບັບທ້ີແມ ເຖ້ົານ້ິຍົມກໍເລ່ົ້ມຕົ້ນຂ້ົນຢ່າງມ່ວນຊ່ົນ.

ບ້ົດ ລຸນຫລ້ັງທ້ີ "ດ ລະ ຕ ິ" ສະເຫນ ີເອ ົາສ ິນບ ົນໃຫ ້ ຂ ອຍ ເພ ່ ອ ບ ້ ໃຫ ້ ໄປ ວ ົນ ຢ ູ ຫ ອ ງ ລ າ ວ ແມ ່ ເຖ ້ ົ າ ກ ໍ ຈ ດ ຊ ຸ ມ ແ ຊ ວ ທ ໍ ານ ອ ງ ດ ັ ງ ກ າ ວ . ຢ ູ ນ ອ ກ ເ ຮ ອ ນ ຝ ົ ນ ລ ະ ຕ ູ ໃ ບ ໄ ມ ້ ຫ ລ ົ ່ ນ ຕ ິ ກ ລ ົ ນ ບ ່ ຂ າ ດ ສ າ ຍ , ລ ົ ມ ກ ໍ ພ ັ ດ ແ ຮ ງ , ຕ ົ ນ ໄ ມ ້ ໄ ຫ ວ ຕ ິ ງ ໄ ປ ມ າ ກ ິ ່ ງ ງ ່ າ ຊ ູ ດ ຝ າ ເ ຮ ອ ນ ດ ັ ງ ອ ອ ດ ແ ອ ດ . ຢ ູ ໃ ນ ເ ຮ ອ ນ ຄ ື ອ ອ າ ກ າ ດ ອ ົ ບ ຊ ຸ ມ ພ ໍ ດ ີ ຢ ູ ສ ະ ບ າ ຍ , ຜ ູ ໃ ດ ກ ໍ ນ ັ ່ ງ ບ ຮ ດ ັ ນ ແ ລ ະ ນ ິ ດ ງ ຮ ູ ບ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ເ ສ ດ , ສ ອ ນ ແ ມ ເ ຖ ້ າ - ເ ລ ່ ົ ່ ນ ິ ທ ານ ເ ລ ອ ງ ຕ ິ ດ ເ ລ ອ ງ ຕ ່ ຢ ່ າ ງ ບ ້ ັ ອ ົ ນ .

ລ າ ອ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ສ ົ ນ ເ ບ ອ ງ ຫ ນ ັ ່ ງ ຂ ອ ງ ຂ ອ ບ ເ ຕ ົ ່ າ ຢ ່ ອ ມ ຕ ົ ນ ລ ົ ງ ແ ລ ະ ເ ນ ັ ່ ງ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ຫ າ ຜ ູ ຟ ັ ງ , ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ຊ ຸ ງ ແ ຈ ງ ຍ ອ ມ ຖ ກ ແ ສ ງ ຕ ະ ກ ຽ ງ . ລ າ ວ ນ ັ ກ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ບ ອ ນ ສ ະ ເ ຫ ນ ີ ເ ມ ່ ອ ນ ີ ້ ອ າ ລ ົ ມ ຢ າ ກ ເ ລ ່ ົ ່ ນ ິ ທ ານ .

"ຂ ອ ຍ ຕ ອ ງ ຢ ູ ບ ອ ນ ສ ູ ງ ໆ ເ ວ ົ ້ າ ມ ັ ນ ຄ ັ ກ ດ ີ ." ລ າ ວ ອ ະ ທ ິ ບ າ ຍ .

ຂ ອ ຍ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ໃ ກ ້ ໆ ກ ັ ບ ຕ ົ ນ ລ າ ວ ແ ລ ະ ເ ກ ອ ບ ວ ່ າ ຕ ິ ດ ກ ັ ບ ຫ ົ ວ - ຂ ອ ງ "ດ ລ ະ ຕ ິ " . ແ ມ ່ ເ ຖ ້ າ ເ ລ ່ ົ ່ ນ ິ ທ ານ ມ ່ ວ ນ ໆ ຊ ຸ ່ ມ ເ ລ ອ ງ ອ ່ ວ ນ ມ ັ ກ ຮ ົ ບ ແ ລ ະ ລ ສ ົ ມ ຣ ົ ມ . ຄ ວ າ ມ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ລ ຽ ມ ໄ ຫ ລ ເ ປ ັ ນ ຈ ັ ງ ຫ ວ ະ ແ ລ ະ ມ ີ ພ ະ ລ ັ ງ ດ ົ ງ ດ ູ ດ :

ຄ້ວຫນ໋ງ ຍ້ງມ໊ຄົນຖ່ອຍຮ້າຍ ມ່ານ ອ່ ກ້ອກ໊ຍົ້ມ
ໃຈດ ຳ ອ ຳ ມ ະ ຫ ົ ດ ຂ ົ ມ ເ ຫ ັ ງ ຊ າ ວ ບ ້ ານ
ເ ປ ັ ນ ມ ານ ຮ ້ າ ຍ ໃ ຈ ອ ະ ຫ ຳ ຊ າ ດ ຊ ົ ່ ວ
ອ າ ໄ ສ ຍ ູ ຖ ຳ ໂ ຫ ມ ມ ົ ດ ເ ຊ ອ ງ ຕ ົ ວ .
ມ ັ ນ ເ ຄ ອ ງ ແ ຄ ້ ມ ຫ ງ ຳ ເ ງ ົ ອ ດ ໃ ນ ຈ ົ ດ
ຄ ົ ດ ອ ົ ດ ສ າ ແ ຕ ໍ ່ ຣ ົ ມ ຄ ົ ມ ຮ ູ
ລ ສ ເ ຖ ້ າ ສ ະ ແ ຫ ວ ງ ທ ຳ ສ ັ ນ ຕ ິ ພ າ ບ
ຈ ົ ດ ທ ຽ ງ ແ ທ ປ ະ ສ ິ ງ ສ ່ າ ງ ຕ ້ ວ ແ ຕ ່ ນ .
ກ ອ ັ ກ ົ ອ ົ ມ ຣ ຽ ກ ຣ ັ ມ ຫ າ ຫ ມ ູ ຊ ່ ອ ວ ານ
ເ ປ ັ ນ ນ ັ ກ ຮ ົ ບ ອ າ ດ ຫ ານ ຊ ຸ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ກ ອ ງ
ໃ ຫ ໄ ປ ຂ ່ ຍ ຊ ່ າ ມ ົ ຣ ົ ມ ຄ ົ ມ ແ ກ ່
ຕ ັ ດ ແ ລ ະ ມ ່ ຍ ອ າ ດ ສ ະ ນ ັ ນ ຫ ັ ນ ຕ ໍ
ແ ລ ະ ເ ອ ົ າ ມ າ ຍ ້ ງ ພ ້ ຫ ົ ວ ຜ ່ ຍ ຊ າ ດ ຣ ່ າ ງ
ຊ ່ າ ຈ ະ ຖ ົ ມ ໃ ສ ່ ພ ົ ມ ໂ ຍ ນ ໃ ຫ ສ ູ ນ ັ ກ ຫ ົ ມ .
ອ ວ ານ ຊ ານ ຕ ອ ບ ຖ ອ ຍ ແ ລ ະ ຄ ົ ດ ຣ ຳ ໃ ນ ຈ ົ ດ
ພ າ ລ ະ ຫ ົ ດ ກ ັ ນ ດ ານ ຊ ່ າ ງ ຝ ົ ນ ມ ະ ໂ ນ ແ ມ ່ ງ
ເ ດ ີ ນ ໄ ປ ຫ ນ ່ າ ຕ ານ ຄ ຳ ບ ອ ກ ສ ັ ່ ງ
ເ ຈ ດ ຕ ະ ນ າ ແ ຫ ່ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ຕ ້ ອ ຊ ່ າ ອ ານ ຳ .
ອ ວ ານ ຍ ຸ ກ ເ ຊ ອ ງ ຊ ອ ມ ດ ວ ງ ດ າ ບ ແ ຫ ລ ມ ຄ ົ ມ
ແ ລ ະ ຮ ີ ບ ເ ດ ີ ນ ໄ ປ ຫ າ ທ ັ ກ ທ າ ຍ ລ ສ ເ ຖ ້ າ
ສ ະ ບ າ ຍ ດ ີ ຫ ລ ເ ຈ ົ ້ າ ຄ ົ ນ ຫ ຸ ມ ຜ ູ ້ ສ ູ ງ ສ ່ ງ
ເ ຫ ັ ບ ຢ ູ ່ ຟ ້ າ ດ ອ ມ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ວ ຍ ຊ ຸ ຫ ລ ໃ ດ .

ມິຣົມ ຫ້ອຊົມຊ້ອຍ ຈາຕ່ໍ້ອາມ
ສ້ງມາຕ້ອະຕາໃສ ຫລອກເຮົາແມ່ມ
ເຍຊູເຈ້ົາ ແມ່ມເຫັນກຳໂທດ
ເຈດຕະນາແຫ່ງເຈ້ົາ ເປັນທ່ຽງແທ້.
ອ່ອາມອັບອາຍຫນາ ຮອມເຮ້ັ່ງທ່ວງອ້ກ
ຄ່ດເຫັນກ້ອກ່ອ້ມ ກ່ແຮ່ງເກ່ງກ້ອຢ່ານ
ເລ້ັ່ຍເລ່ົ່າຖ່ອດຖ່ບເ່ງ້ອດ ໜ່ານຊ້ວ່ງຄົ່ມແ່ກ
ແມ່ໃຫ້ຕ່ານ່ອດມ່ຽມ ບ່ໍ່ເຫ່ລ້ອ່ຄ່ານ່ແຜ່ມ່ົ່ມ
ມ້ນຈ່ານ່ຕ່ານ ບ່ອກແ່ກ່ລ້ສ
ໃຫ້ສູ່ດມ້ນ່ພ່ານ້ະມ່ານ ຊ່ົ່ກ່ຕ້ນ່ຕ່ອ້ນ່ທ່ານ
ແ່ຜ່ກ່ສ້ນ່ດ່ອ້ນ່ຂ່ານ ຜ່ງ່ປ່ະ່ຊ່ານ່ອ້ນ່ພ່ຳ
ແ່ລ້ອ່ຈ່ະ່ຟ້ດ່ຟ່ານ ສ່ຽ້ນ່ເ່ຈ້ານ່ຂ່ານ່ບ່ໍ່ຫ່ລ.
ມ້ຣ້ນ່ຊ້ກ່ຂ່ານ່ກ້ນ ຫ້ອ່ດ່ອ້ນ່ລ້ງ່ຫ່ານ
ກ່ອ້ງ່ກ່ງ່ໃ່ບ່ສ່ານ ຣ່ົ່ນ່ໄ່ຣ່ເ່ງ່ານ່ໄ່ມ
ແ່ລ້ອ່ເ່ລ່ົ່ານ່ຈ່ານ ຂ່ານ່ຄ່ຳ່ຍ້ນ່ຫ່ນ່ອ່ຍ່ຽ
ຄ່ອ່ຍ່ດ່ນ່ມ່ານ ອ່ານ່ເ່ຈ້ານ່ຕ່ອ່ງ່ຢ່ນ່ຄ່ອ່ຍ.
ຍ່ານ່ອ່ບ່ສ່ດ່ບ່ສ່ຽ ຄ່ຳ່ແ່ຫ່ງ່ພ່ານ້ະ່ມ່ານ
ແ່ຜ່ກ່ສ້ນ່ເ່ປ່ນ່ທ່ານ ແ່ກ່ທ່ກ່ດ່ນ່ໃ່ນ່ດ່ານ
ທ້ງ່ານ ຈ່ົ່ງ່ຈ່ດ່ກ່ານ່ເ່ຂ້ນ່ຂ່ານ ຊ່ານ່ເ່ຮ່ົ່ານ່ໃ່ຫ້ນ່ມ ສ່ານ່ທ່ອ່ນ
ເ່ຈ້ານ່ຈ້ະ່ໄ່ດ່ຫ່ານ່ງ່ເ່ອ້ນ ສ່ຳ່ເ່ລ້ດ່ແ່ລ່ອ່ດ່ອ່ນ່ຫ່ນ.
ອ່ານ ອ້ນ່ເ່ອ່ງ່ແ່ລ່ນ ຣ່ອ່ນ່ຫ່ນ່ໃ່ນ່ອ້ກ
ນ່ານ່ຈ່ານ່ສ່ຽ່ງ່ແ່ຂ່ງ່ຂ້ນ ຕ່ອ່ບ່ຄ່ຳ່ຊ່ຍ່ໂ່ມ

สัดจะเปันคำเอ้า บ่ถืเบ้าใช้เสยเป่า
บานหม่นปีหม่นฟ้า ยาดอๆไดยู่สูยาม.
ลสีเลิ่มกาวเอ้า ดำแหวๆพาอะมา
จ่มพิมพำดำกอม จากหิวาจิ่มดอย
ดิกดมดมบ่ดอยถ้า ตาเอ้มพิ้มพู่ว
เปันมีใหมสองหลา แลงแลอกลับลิ่ว
อ้มดมไหลผ่ามพิ้ม แถมถายเปันละถู
ดมหันผันกายเปัน ดอกดอวบามเอ
หลายปีหมูมอยมผาย ลสียวยอวยรำ
ดำพะมาจิ่มจอย สยวแจวแหวบ่เปัน
จิ่มอ่า ปายไธสูวหยมฟ้า ดิกดิ่มใบหมา
แตกกิ่วกำยอยวาม พุ่มหมาเปันอุ้ม
มธมยวงหมเอา ดาอวุอยมสยวออม
อยมหาเหบยูฟา ลิ่วยูอุอยดิ่ม.
อิอามยิ่มยู่ใก ละอ้วงเบ่วลสี
จิ่มดาบผุเปันผิว บ่วกามบ่มีได้
ฝันเอาะเลียเปันหม้ยว ลิ่มพัดอิเลียเปันฝุ่ม
อาพอมเก่าขาดสอย บ่เหลือดางธาวดิ่ว
กางเอ้มมีแดดธอม เผ่าแผดธิมอิบ
ห้วหมัดเม้นสาบเก่า กำแธวตอมมัดเม้อ
มีแต่ หมาไม่กับหมีร้าย หลิกไกบ่ขอวกยอ
แตอามดิมบ่ได้ จาเอ้ากำบ่ดิ่ว

ເຂົ້າບໍ່ອາດຍົກຍ້າຍ ຂາແຄ່ງມ້ແຂວງ
ບໍ່ອາດມ້ພະລັງແຮງ ເຄ່ອນໄຫວໄປໄດ້
ເປັນຫານທໍລະມານເຈົ້າ ໂທດທັນຄົນຖ່ອຍ
ທ່ໄປຄອຍຮັບໃຊ້ ກຳຮ້າຍແຫ່ງເຂົ້າ.
ສຽງມ້ຣົມ ຍ້ວງກອງ ດ້ງ້ອຍ້ມອອມຖ້ງ
ເທພາບ້ນ ເວຫາ ໃຫລຳແຍງພາຍພ້
ສຽງມ້ປານກະແສນ້ຳ ນະທ້ທອ້ງໄຫລລອງ
ລ້ງສູ້ພ້ນ ທະເລກ້ວ້າງເລ້ກລວງ.

ແຕ່ຕອນເລ່ມ້ຕ້ນນ້ທານ ຂ້ອຍສັງເກດເຫັນວ່າ "ເລ້ະ" ມ້ອາການກະວ້ນກະວາຍ. ມ້ຂອງລາວເຫນ້ງໄປມາແລະສ່ນໆ ຢ່າງຫນ້າຢະຫລາດ, ລາວຫນ້ງກ້ຖອດແວ່ນຕາ ລາວຫນ້ງ ກ້ໃສ່ຄ່ມ ຫລ້ບ້ກ້ຈ້ບນ້ມໂຍກໄປມາໃຫ້ຖ້ກ້ບ້ດ້ງຫ້ະການ້ອມ. ລາວສ່ນຫ້ວ້ກໆ, ເອ້ກ້ມ້ມ້ມຕາແລ້ວກ້ລູບ ຫນ້າຜາກ ແລະ ແກ້ມ ຄ່ງ້ວ່ານ້ອາການເຫ້ອໄຫລໄຄຍ້ອຍ. ຖ້ານ້ຜ້ໃດເຫນ້ງ ຕ້ງຫລ້ໄອ້ຫລ້ເອ້ກ້ນ້ກ້ພ້ນ ລາວກ້ຈ້ະຈ້ບສ້ບຈ້ບປາກໃສ່ ຢ່າງ ດ້ງ້ອ້ມ: ຈຸ້ດ !

ເມ້ອແມ່ເຖ້ົາເວ້ົາສ້ດ ລາວກ້ເຕ້ນຂ້ະໂຍ້ງຫ້ົ່ງສ້ຽງອ້ກ ກະທ້ກ ຍ້ກໄມ້ຍ້ກ ແລ້ວກ້ຍ່າງອອມໄປອອມມາປາກຈ່ົ ພ້ມ ພ້ຳ.

- "ພ້ລ້ກ! ຕ້ອງຂ້ຽນໄວ້ແທ້ໆ! ຈ່ົ້ງແມ່ນ້ຖ້ກ ຕ້ອງ, ແມ່ນ ເລ້ອງຂ້ອງໄຫເຮ້ົາເອ້ງ !"

ບ້ດ້ ໃຜໆກ້ເຫ້ນ້ວ່າລາວຮ້ອງໄຫ້ນ້ຳຕາໄຫລອາບແກ້ມ,

ມັນເປັນເລື່ອງແປກປະຫລາດ ແລະເປັນຕາສະອົນ. ລາວ ແລ່ນວົນໄປວົນມາຢູ່ເຮືອນຄົວ ດ້ວຍນາດແລ່ນທີ່ເປັນຕາ ຫົວ ແລະ ພະຍາຍາມໃສ່ແວ່ນຕາ ຫາກແຕ່ເກາະບໍ່ຖືກຫູຈັກເທື່ອ. ລຸງປ໋ໂອດ ຫົວຖ້າກອອກມາ ແຕ່ທຸກຄົນພາກັນນິ່ງດ້ວຍ ຄວາມ ອຶດອັດໃຈ.

- "ເອີ ຂຽນມັນໄວ້ກໍດີ." ແມ່ເຖົ້າຟ້າວເວົ້າຂັ້ນ." ບໍ່ ມີແມ່ບໍ່ຈົບບໍ່ດີດອກ. ຂ້ອຍຍັງຮູ້ອີກຕັ້ງຫລາຍເລື່ອງທີ່ຄ້າຍ ໆ ກັນນີ້."

- "ໂອຍບໍ່! ເວົ້າເລື່ອງນີ້ລະ. ມັນແມ່ນເລື່ອງຂອງລັດ ເຊຍແທ້ໆ." ເມື່ອເວົ້າຢ່າງຕົ້ນຕໍແລ້ວ "ດີລະ" ກໍຢຸດ ຈົກຢູ່ກາງເຮືອນຄົວ, ໂບກມືຂວາຢູ່ໄປມາສ່ວນມືຊ້າຍຈັບແວ່ນ ຕາສັ້ນດຶໆ ແລ້ວກໍເວົ້າສຽງດັງແຮງໆຕົ້ນໆຕໍ່ໄປ ດ້ວຍ ຄວາມຖືເຄື່ອດ, ເນັ້ນສຽງໃນບາງຄຳ ພ້ອມທັງທິບຕີນພ້ອມ.

- "ບໍ່ຖືກແຫລ້ ທີ່ຈະໄປມີຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດ ຄະຕິ ຂອງຄົນອື່ນ. "ລາວເວົ້າແລ້ວເວົ້າອີກ.

ໃນທັນໃດ ລາວຢຸດເວົ້າ, ຫລຽວເບິ່ງໜ້າພວກເຮົາທຸກ ຄົນແລ້ວກໍອອກໄປ ເຮັດເດີ່ຍເຕະເຊະ ທ່າທາງຄຶດ ຄົນ ສຳນຶກຜິດ. ທຸກຄົນພາກັນຫົວແລະແນມເບິ່ງໜ້າກັນດ້ວຍ ອາ ການບໍ່ສະບາຍໃຈ. ແມ່ເຖົ້າຫຍັບເຂົ້າໄປໃນບ່ອນນັ່ງແລ້ວ-ຖອນຫາຍໃຈຍາດໃຫຍ່ໆ.

- "ລາວເປັນຫຍັງຮໍ? ໃຈຮ້າຍໃຫ້ຍັນໃດຍັນໜຶ່ງຕໍ! " ເປຕຣົບມາ ຖາມຂຶ້ນທັງເອົາມືແປະສົບຫນ້າແລະແຄ້ງ.

- "ບໍ່ມ່ າ." ລຸງປີໂອດຕອບ "ລາວຫາກເປັນຈ່ ງຊັ້ ນ."

ແມ່ ເຖ້ າລົ ງຈາກຂອບເຕ້ າ ແລະ ເລ່ ມຊຸ ມໝໍ້ ຊ ໂມ ອ ່ າ ງ ມ ິ ດ ວ ຽ ບ.

- "ເຈ ້ າ ຊຸ ມ ມ ຸ ນ ນ າ ຍ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ຈ ່ ງ ຊ ັ ້ ນ ແ ຫ ລ ະ - ມ ັ ກ ຮ ັ ດ ຕ າ ມ ອ ຳ ເ ພ ິ ໃ ຈ." ລ ຸ ງ ປ ີ ໂ ອ ດ ເ ວ ົ ້ າ ເ ສ ີ ມ ຕ ່ ມ ອ ີ ກ.

- "ຜ ູ ້ ບ ່ າ ວ ຜ ູ ້ ແ ພ ວ ກ ໍ ແ ມ ວ ນ ັ ້ ນ." ວ ່ າ ໄ ລ ຄ ອ ດ ອ ້ ມ.

ທຸ ກ ຄ ົ ນ ພ າ ກ ັ ນ ຫ ົ ວ ເ ລ ະ ລ ຸ ງ ປ ີ ໂ ອ ດ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ:

- "ເ ຫ ັ ນ ຕ ວ ່ າ ລ າ ວ ໄ ຫ ? ເ ຄ ີ ຍ ເ ປ ັ ນ ປ ່ າ ຄ ່ ແ ລ ວ ລ ົ ງ ມ ່ າ ເ ປ ັ ນ ປ ່ າ ເ ຂ ້ ວ ນ ັ ຍ ກ ໃ ດ !"

ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຫ ມ ຸ ດ ຫ ມ ົ ດ ແ ລ ະ ໂ ສ ກ ເ ສ ົ ້ າ. "ດ ລ ະ ຕ ິ " ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ຕ ່ ມ ໃ ຈ ແ ລ ະ ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ສ ົ ງ ສ ານ ລ າ ວ ເ ມ ື ່ ອ ເ ຫ ັ ນ ລ າ ວ ນ ຳ ້ ຕ ານ ອ ງ ຫ ນ ່ າ, ຮ ູ ບ ພ າ ບ ນ ິ ດ ຕ ິ ດ ຢ ູ ່ ໃ ນ ມ ະ ໂ ນ ພ າ ບ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ຢ ່ າ ງ ລ ົ ບ ບ ່ ອ ອ ກ ເ ລ ີ ຍ.

ລ າ ວ ໄ ປ ນ ອ ນ ຄ ້ າ ງ ຄ ົ ນ ຢ ູ ່ ບ ່ ອ ນ ອ ່ ນ ແ ລ ະ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ບ ້ ານ ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ຄ ລ າ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ສ ່ ວ ຍ ຜ ່ ານ ພ ົ ້ ນ ໄ ປ ແ ລ ວ. ເ ຄ ື ່ ອ ງ ມ ຸ ງ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ຍ ັ ບ ຍ ່ ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ມ ິ ດ ວ ່ າ ມ ກ ັ ງ ວ ົ ນ ຢ ່ າ ງ ເ ຫ ັ ນ ໄ ດ ້ ລ ັ ດ ທ າ ທ າ ງ ວ ຽ ບ ອ ົ ມ.

- "ຂ ອ ຍ ຮ ັ ກ ແ ມ ວ ອ ັ ບ ອ ່ າ ຍ ຂ ່ າ ຍ ໜ ້ າ ແ ທ ້ ອ ່ ານ ້ ວ ່ ານ ມ ັ ."

ລ າ ວ ເ ວ ົ ້ າ ກ ັ ບ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ າ ດ ວ ຍ ທ າ ທ າ ງ ຄ ລ ັ ດ ມ ັ ນ ຍ ຮ ັ ດ ຜ ິ ດ." ເ ຈ ້ າ ຄ ຽ ດ ໃ ຫ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ?"

- "ຄ ຽ ດ ຮ ັ ກ ຫ ຍ ັ ງ ?"

- ຂ ອ ຍ ເ ວ ົ ້ າ ແ ມ ວ ຕ າ ຍ ໆ ນ ັ ້ ນ ເ ດ ."

- "ບໍ່ຕ້ຳໃຜຈັກຄົນນ່າ."

ຂອຍຮູ້ສຶກວ່າ ແມ່ເຖົ້າຄ້ຈະຢ່ານລາວ ໂດຍວ່ົ້າ ສຽງ ຄ່ອຍໆ ບໍ່ເປັນໄປຕາມທ້ຳມະຊາດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນບ໋ວ ຫນາ ລາວເລີ່ຍ.

ລາວເຂ້ົ້າໄປໃກ້ແມ່ເຖົ້າ ແລະ ເວ້ົ້າຢ່າງເປັນກັນ ເອງ ແບບງ່າຍໆວ່າ:

- "ຂອຍຮູ້ສຶກປ່ຽວພ່ອຍ ອ໋ ຫລ ອ ຫລໍ, ຂອຍຕ໋ອຄົນດຽວແທ້ ແທ້ໃນໂລກອັນນ໋. ເມ ອ ຄົນຜູ ຫ໋ ວ ງ ຽບ ບໍ່ປາກບໍ່ວ້ົ້າເປັນເວ ລ ຄົນໆ, ຈະ ມ໋ ຫ ງ ທ ທ ອ ຂ ງ ເ ້ົ ອ ງ ລ ມ ແ ວ ເ ້ົ ຳ ຈ ປາກຈະເວ້ົ້າບໍ່ຂາດສິບຂາດປາກ ເວ້ົ້າລົມກັບແມ່ນແຕ ຕ ມ ໄ ຫ ກ ອ ຫ ພ ລ ."

- "ເປັນຫຍັງຈ໋ ງ ບໍ່ເ ້ົ ຳ ເ ຍ ເ ປ ຄ ອ ບ ເ ປ ຄ ສ ." ແ ່ ເ ້ົ ຳ ຖ ມ ທ ງ ຫ ຍ ບ ອ ກ ຫ ງ ລ ວ .

- "ຮ!" ລາວຮ ງ ທ ງ ເ ັ ດ ຫ ້ ຳ ຫ ຽ ງ , ໂ ກ ໄ ້ ໂ ກ ້ ຢ ງ ຫ ດ ກ ຳ ລ ງ ໃ ຈ ແ ວ ກ ອ ກ ໄ ປ .

ແ ່ ເ ້ົ ຳ ແ ມ ນ ຳ ຫ ລ ງ ລ ວ ນ ັ ດ ຢ ຳ ແ ວ ກ ອ ່ ຍ ມ ຳ ຫ ຂ ອ ຍ :

- "ຢ ໄ ປ ອ ມ ຳ ລ ວ ໃ ." ແ ່ ເ ້ົ ຳ ເ ້ົ ຢ ງ ເ ົ ວ ້ ມ " ຢ ເ ້ົ ຢ ວ ຳ ຫ ຍ ງ ກ ຽ ວ ກ ບ ລ ວ ."

ແ ຂ ອ ຍ ຮ ້ ສ ຳ ວ ຳ ຫ ດ ຕ ມ ຫ ດ ຕ ຢ ຳ ກ ເ ້ົ ຳ ໄ ປ ຫ ລ ວ ຄ ົ ວ ຳ ມ ແ ມ ວ ດ ງ ຖ ກ .

ຂ ອ ຍ ສ ງ ເ ກ ດ ເ ັ ມ ແ ວ ວ ຳ ເ ວ ລ ລ ວ ເ ້ົ ຳ ວ ຳ : "ຂ ອ ຍ

ຮູ້ສຶກປ່ຽວພ່ອຍ ອ່ຫລ ອ່ຫລ "ມັນໃບ ໜ້າລາວ ປ່ຽມ ສ. ຄຳ ເວົ້າ ດັ່ງ ກ້າວ ຊຸ ເລິກ ເຂົ້າ ໃນ ຫົວ ໃຈ ຂ້ອຍ ຈົ ມ ຂ້ອຍ ຮູ້ ສຶກ ຕົ ມ ຕົ ມ. ດັ່ງ ມ ຂ້ອຍ ຈ່ ງ ເຂົ້າ ໄປ ຫາ ລາວ.

ຂ້ອຍ ສ ງ ປ ອ ງ ປ ຽ ມ ເ ບ ົ ່ ງ ຫ ອ ງ ລ າ ວ - ມ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຫ ້ ອ ງ ເ ປ ່ ົ າ ທ ີ ່ ເ ບ ົ ່ ງ ຄ າ ຍ ຄ ຫ ອ ງ ມ ຽ ມ ເ ຄ ອ ງ ແ ລ ະ ມ ີ ສ ິ ່ ງ ຂ ອ ງ ທ ີ ່ ຂ ້ ອ ຍ ບ ໍ ່ ເ ຄ ຍ ເ ຫ ັ ນ ຈ ະ ຈ າ ຍ ຢ ູ ່ . ມ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ສ ິ ່ ງ ຂ ອ ງ ທ ີ ່ ໃ ຮ ປ ະ ໂ ຫ ຍ ດ ແ ລ ະ ແ ປ ກ ປ ະ ຫ ລ າ ດ ຄ ັ ນ ກ ັ ບ ເ ຈ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ຫ ອ ງ ນ ັ ນ ແ ຫ ລ ະ . ຂ ້ ອ ຍ ລ ົ ງ ໄ ປ ດ ື ່ ມ - ແ ລ ະ ໄ ປ ພ ົ ບ ລ າ ວ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ່ ທ ົ ້ ວ ທ ອ ນ ໄ ມ ້ ເ ອ ົ ້ າ ມ ຶ ຄ າ ບ ຄ ໍ ່ ເ ອ ົ ້ າ ຂ ໍ ້ ສ ອ ກ ເ ຫ ົ ້ າ ໃ ສ ່ ຫ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ວ . ສ ົ ້ ນ ໄ ມ ້ ເ ບ ອ ງ ຫ ນ ່ ົ ງ ປ ັ ກ ລ ົ ງ ໃ ນ ດ ິ ນ , ສ ົ ້ ນ ເ ບ ອ ງ ຫ ນ ່ ົ ງ ທ ່ ເ ຫ ລ ອ ໄ ຟ ໄ ຫ ມ ້ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ດ ໍ ໆ ເ ຫ ລ ອ ມ ໆ ເ ດ ພ ົ ມ ພ ຸ ມ ຫ ຍ າ . ເ ບ ົ ່ ງ ແ ລ ອ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ສ ໍ າ ບ າ ຍ ເ ລ ຍ ທ ່ ລ າ ວ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ່ ດ ັ ່ ງ ນ ີ ້ ແ ລ ະ ເ ລ ອ ງ ນ ໍ ້ ແ ຮ ງ ດ ັ ່ ງ ຖ ູ ກ ຂ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ຫ າ ລ າ ວ ຕ ົ ມ ຂ ົ ມ ອ ກ .

ເ ປ ັ ນ ຈ ່ ໍ ໄ ລ ຍ ະ ໜ ່ ົ ງ ທ ່ ລ າ ວ ເ ບ ົ ່ ງ ຈ ອ ງ ໄ ປ ທ າ ງ ໜ ້ າ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ - ສ ົ ນ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ , ແ ຕ ່ ແ ລ ວ ທ ັ ນ ໃ ດ ລ າ ວ ກ ໍ ຖ າ ມ ຂ ົ ້ ນ ຖ ອ ຍ ອ າ ກ າ ມ ທ ່ ບ ໍ ່ ສ ໍ າ ບ າ ຍ ໃ ຈ ປ າ ມ ໃ ດ .

- "ມ າ ຫ າ ອ ຍ ຫ ວ ະ ?"
- "ບ ໍ ່ "
- "ມ າ ຫ ຍ ັ ງ ຂ ົ ້ ນ ?"
- "ມ າ ຊ ຸ ງ ມ ລ ະ !"

ລ າ ວ ຖ ອ ດ ແ ວ ນ ຕ າ ອ ອ ກ ແ ລ ວ ເ ຊ ັ ດ ຖ ອ ຍ ແ ພ ມ ີ ນ ໜ ້ ໍ ່ ຮ ອ ຍ ດ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ແ ດ ງ ລ ໍ ດ ໍ .

- "ເ ອ ົ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ."

ເມ່ອຂ້ອຍນ້ັ່ງລົງຄຽງຂ້າງແລ້ວ ລາວກໍ່ກອດຂ້ອຍແໜ້ນໆ ແລະເວົ້າວ່າ:

- "ນ້ັ່ງບ່ອນນ້ັ້ນລະ. ພວກເຮົາພ້ານ້ັ້ນນ້ັ່ງໂດຍບ່ໍເວົ້າ ບ່ໍ ປ້ານຫຍ້ັ່ງເດ. ນ້ັ່ງຈ້ັ່ງຊ...ໂຕ້ັ່ງລະ ?

- "ເອ໋ີ."

- "ດ໋ີ."

- "ດ໋ີລະຕ໋ີ."

ພວກເຮົານ້ັ່ງຢູ່ເປ້ັ້ນເວລາດົນນານໂດຍບ່ໍປ້ານບ່ໍເວົ້າຫຍ້ັ່ງ ຈ້ັ້ານວ້ານ. ມ້ັ້ນເປ້ັ້ນຕ້ອນທ້ອຄ່ໍ້ານ້ັ່ງຮູ້ບສະຫ້ັ້ງ ລະມຸ້ນລະໄມ ຂອ້ັ້ງວ້ັ້ນໜ້ັ່ງໃນລະດູ້ຮ້ອນທ້ີ່ເຕ້ັ້ມໄປດ້ວຍຄ້ວ້ານອ້ັ້ງເອ ງູ້ຮ້ບ ເຫ້ັ້ງ ແລະ ທ້ໍ້ານະຊ້ານກ໋ໍ່ປ້ຽນສ້ີ້ຈ້ານຈ້ານລ້ົ້ງເປ້ັ້ນຂ້ານ ມ້ານ ໄປ໋ຕ໋ໍ່ໜ້ານ໋ໍ່ຕ໋ໍ່ຕ້ານ້ານພວກເຮ໋ົ້ານ. ແຜ່ນ໋ົ້ານຢູ້ດເຊ້ົ້ານ໋ໍ່ງ໋ົ້ານຫ້ອມ ຊຸ້່ມ ແຫ້ັ້ງລະດູ້ຮ້ອນ ແລະ ມ້ແຕ໋ສ້ບເອ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ ຊຸ້່ມ ເວ້ົ້ານ້ານ ໄປ. ອ້ານ້ານ້ານ ສ້ີ້ ໃສ ໋ໍ່ ຢ ່ ານ້ັ້ງ ຫ ້ ານ ປ ະ ຫ ລ ານ, ທ ອ ້ ງ ຟ ານ ເ ປ ້ ັ ້ ນ ສ ້ ີ ແ ດ ້ ງ ແ ສ ດ ແ ລ ະ ນ ້ ິ ກ ເ ຕ ້ ານ ້ ົ ້ ານ ເ ຈ ້ ົ ້ ານ ໄ ວ ໆ , ສ ້ ົ ້ ງ ເ ຫ ລ ່ ານ ້ ັ ້ ນ ພ ານ ໃ ຫ ້ ເ ກ ້ ົ ດ ອ ານ ລ ້ ົ ້ ານ ເ ສ ້ ົ ານ ສ ອ ຍ . ທ ຸ ກ ສ ້ ົ ້ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ານ ້ ົ ້ ງ ງ ້ ຽ ບ ສ ະ ຫ ້ ັ ້ ງ , ຈ ້ ົ ານ ວ ່ ານ ສ ຽ ງ ຄ ອ ຍ ໆ ທ ້ ີ ່ ສ ຸ ດ ເ ຊ ້ ຸ ່ ມ ສ ຽ ງ ນ ້ ິ ກ ບ ້ ົ ນ ແ ລ ະ ໃ ບ ໄ ມ ້ ຫ ລ ່ ົ ນ ກ ໍ ່ ລ ່ ານ ວ ່ ານ ເ ປ ້ ັ ້ ນ ສ ຽ ງ ດ ້ ັ ງ ທ ້ ີ ່ ເ ຮ ້ ັ ຕ ໃ ຫ ້ ເ ຕ ້ ັ ້ ມ ສ ະ ເ ດ ັ ດ ໄ ດ , ແ ລ ້ ວ ຕ ່ ົ ນ ມ ານ ຄ ວ ານ ງ ້ ຽ ບ ສ ະ ຫ ້ ັ ້ ງ ກ ໍ ່ ຄ ໍ ່ ານ ເ ມ ້ ົ ນ ຕ ່ ໍ ່ ໄ ປ ອ ີ ກ ໃ ຫ ມ ່ ແ ລ ະ ປ ົ ກ ລ ຸ ມ ໄ ປ ທ ້ ໍ ່ ທ ້ ັ ້ ງ ພ ້ ົ ້ ານ ້ ົ ້ ານ .

ໃນເວລາເຊ້ົ້ານ້ານ ຍ ອ ມ ພ າ ໃ ຫ ້ ເ ກ ້ ົ ດ ມ ້ ີ ຄ ວ ານ ຄ ິ ດ ອ ັ ນ ຜ ອ ງ ໃ ສ ເ ປ ້ ັ ນ ພ ້ ົ ເ ສ ດ ແ ຕ ່ ໍ ລ ະ ອ ຽ ດ ອ ອ ນ ໃ ສ ບ ານ ຄ ້ ົ ນ ກ ັ ບ ໄ ຍ ແ ມ ່ ງ ມ ຸ ມ ຈ ້ ົ ນ ບ ່ ້ ົ ມ ້ ີ ຄ ໍ ່ ານ ເ ວ ້ ົ ້ ານ ໃ ດ ໆ ຈ ະ ມ ານ ບ ັ ນ ຍ ານ ໄ ດ . ຄ ວ ານ ຄ ິ ດ ດ ້ ັ ງ ກ ານ ວ ້ ຽ ງ ໃ ສ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໄ ລ ຍ ະ ໜ ້ ົ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ້ ລ ັ ບ ຫ ານ ຍ ໄ ປ ຄ ິ ດ ດ ້ ັ ງ ກ ານ ວ ານ ສ ະ ດ ັ ດ ຢ ູ ່

ເທິງຟ້າ, ຂະນະດຽວກັນນັ້ນກໍທໍລະມານດວງຈິດດ້ວຍ ຄວາມ
ເສົ້າສ້ອຍ ຫລ້ລູບໆຄໍາໆນັ້ນຄ່ອຍໆ, ເຮັດໃຫ້ນັ້ນປັ້ນປ່ວນຮ້ອນ
ຮົນຈົນເປ່ຍ ແລ້ວກໍປັ້ນແຕ່ງນັ້ນໃຫ້ເປັນຮູບໂສມອັນຖາວອນ.
ໃນເວລາເຊ້ນນີ້ແຫລະ ລັກສະນະນິໄສໃຈຊຸບ້ອ້ນ.

ຂ້ອຍເອົາໂຕບຽດກັບຮ່າງກາຍອັນອົບອຸ່ນຂອງລາວແລ້ວ-
ພາກັນແຫງນເບ່ິງທ້ອງຟ້າໂດຍແນມຜ່ານກ້ານຫມາກໂປ້ມທ້ ເປັນວົງດໍາໆ, ແນມເບ່ິງນົກບິນສ່ານສົ້ນໃນທ່ານກາງທ້ອງ ຟ້າສ້ແດງແສດ, ແນມເບ່ິງນົກອົກຂະນົດຫນ້ງພ້ອມໄຈກັນແກ່ນ ຫຍ້າທ້ມລົດຝ່າດໆ, ຕ່ມາ ມ້ກ້ອນເຝ້ອຊ້ງມ້ຂ້ອບເປ້ນສ ມ້ວງ ລ້ຍມ່າຈ່ກຟ່າກທ້ິ, ກ້ອງກ້ອນເຝ້ອນມ້ຫມູກ່ າ ພ່ກັນ ບ້ນ ຄ້ນຮ້ງ ໂດຍມ້ງຫນ່າໄປທ້ເຂດປ່າຊ່າ. ທ້ງຫມ້ດນ້ເປັນຫນ່ າ - ອ້ນຊ້ນ ແລະ ຂ້ຍຮ້ສ້ກຊ່ານ້ຊ້ງໃນພ່ານເຫລ້ານ້, ນ້ນ້ ວ່ານ້ໃກ້ຊ້ດຕ້ດແທດກ້ບຂ້ຍກວ່ານ້ກ້ນ້ະຕ້ທ່ານ້ະດ່ າ.

ບ່ າງເທ້ອຜ້ນ້ງເປ້ນຫມ້ຂ້ຍນ້ ກ່ ຖ້ອນຫ່ ຍໃຈແລະເວ້ ົ ້ ອນ ວ່ າ:

- "ຫນ້ ່ າ ອ້ນຊ້ນນ້ ແ ່ ນ ່ ນ ້ ວ ່ ງຊ ່ ຍ? ເອ ົ ້ ໂຕ ່ ວ ່ ່ າ ນ ້ ນ ຊ ່ ນ ່ ຣ ?ນ ່ ຫນ ່ ວ ່ ະ ?"

ເມ ່ ຍ ້ ອ ່ ງ ຟ ່ ານ ້ ດ ແລ ະ ຫ ຸ ກ ສ ົ ້ ງ ຫ ຸ ກ ຢ ່ ່ ງ ປ ະ ກ ົ ດ ວ ່ ່ ່ ຕ ົ ບ ຫ ນ ່ ່ ່ - ທ ົ ້ ງ ເ ຕ ົ ມ ແ ຕ ່ ຄ ວ ່ ມ ຊ ຸ ມ ເ ຢ ້ ນ .

- "ຈ ົ ້ ງ ໃ ດ ພ ໍ ລ ະ ຕ ົ ້ ນ . ໄ ປ ເ ມ ົ ້ ອ !" ລ ່ ່ ວ ່ ່ ເ ວ ລ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ນ ່ ່ ຣ ອ ດ ປ ່ ກ ປ ະ ຕ ູ ລ ່ ວ ຢ ຸ ດ ແ ລ ວ ເ ວ ົ ້ ່ ວ ່ ່ :

-"ແ ່ ເ ຖ ົ ້ ່ ໂ ຕ ນ ະ ຈ ົ ້ ງ ແ ນ ນ ລ ່ ວ ຄ ັ ກ ອ ົ ້ ຫ ລ ົ . ໂ ລ ກ ເ ອ ົ ້ ຍ ໂ ລ ກ !"

ຕ໋ມາ ລາວຫລັບຕາ ແລະ ຍົມແລ້ວກ໋ຳ່ມສຽງຄ່ອຍໆແຈ້ງ ແຈ້ງ:

ເປັນການທໍ່ລະມານເຈົ້າ ໂທດທັນຄຶ່ມຖ່ອຍ
ທ໋ໄປຄ່ອຍຮັບໃຊ້ ກ໋ຳຮ້າຍແຫ້ງເອົ໋າ.

- "ອ໋ໄວ້ເມ໋ ນ້ອງຊ່າຍ!" ລາວຍູ້ຫລັງຂ່ອຍຄ່ອຍໆແລ້ວ ຖາມວ໋າ: "ຂຽນໜັ້ງສ໋ືໄດ້ບ໋ ?"

- "ບ໋."

- "ຮຽນເດ໋ຂຸ້ມ໋ າ. ເມ໋ອຂຽນເປັນແລ້ວ ໃຫ້ຈົດ ເອົ໋ າ ສ໋ ງ ທ໋ ເມ ເຖ໋ າ ເລ ່ ານ ້ ມ-ນ ້ ມ ຂ ຸ ້ ມ ປ ະ ໂ ຫ ຍ ດ ແ ທ ້ ໃ ດ."

ທ້ັ ງ ສ ອ ງ ຄ ົ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ າ ຮ ັ ກ ແ ພ ງ ລ ້ ັ ງ ແ ກ ່ ນ ກ ັ ນ ນ ັ ບ ແ ຕ ້ ວ ນ ັ ້ ນ ມ ໆ. ຂ ່ ອ ຍ ໄ ປ ຫ ລ ົ ມ ນ ໍ ້ າ "ຄ ລ ະ ຕ ິ" ເ ລ ່ ອ ຍ ໆ ແ ລ ະ ໄ ປ ຍ າ ມ ໃ ດ ກ ໍ ່ ໄ ດ ້. ຂ ່ ອ ຍ ໄ ປ ນ ັ ່ ງ ເ ທ ິ ງ ແ ກ ັ ດ ໃ ສ ່ ຜ ້ າ ຂ າ ດ ແ ລ ວ ເ ບ ິ ່ ງ ລ າ ວ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ . ລ າ ວ ເ ຊ ຸ ້ ມ ທ ອ ມ ກ ໍ ່ ວ , ເ ຜ ້ າ ທ ອ ງ ແ ດ ງ ຫ ລ ິ ດ ເ ຫ ລ ັ ກ ທ ີ ່ ເ ຜ ້ າ ແ ດ ງ ຮ ອ ມ ໆ ໃ ຫ ແ ປ ເ ປ ັ ນ ແ ຜ ່ ນ ຄ ວ ຍ ຄ ອ ມ ຕ ິ ຂ ະ ໜ າ ດ ເ ບ ົ ້ າ ທ ີ ່ ຕ າ ມ ເ ປ ັ ນ ລ ວ ດ ລ າ ຍ. ລ າ ວ ໃ ຊ ້ ເ ຫ ລ ັ ກ ຕ ະ ໄ ບ , ກ ະ ດ າ ດ ຊ ່ າ ຍ , ແ ລ ະ ເ ລ ່ ອ ຍ ຊ ຸ ້ ງ ຄ ົ ນ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ລ ະ ອ ຽ ດ ປ ານ ເ ສ ັ ້ ນ ຜ ົ ມ. ລ າ ວ ຊ ຸ ້ ງ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ໃ ສ ່ ຊ ຸ ້ ງ ທ ີ ່ ເ ຮ ັ ດ ດ ້ ວ ຍ ທ ອ ງ ຊ ຸ ້ ວ ເ ປ ັ ນ ຊ ຸ ້ ງ ທ ີ ່ ຖ ຸ ກ ຕ ້ ອ ງ ຄ ັ ກ ແ ມ ່ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ. ລ າ ວ ເ ອ ົ ່ າ ທ າ ດ ແ ຫ ລ ວ ຫ ລ າ ຍ ຊ ະ ນ ິ ດ ລ ົ ງ ໃ ນ ແ ອ ງ ໜ ມ ໆ ແ ລ ວ ກ ໍ ່ ແ ນ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ຄ ວ ັ ນ ທ ີ ່ ລ ອ ຍ ຂ ຶ ້ ນ , ພ ອ ມ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ພ າ ຍ ໃ ນ ຫ ອ ງ ກ ໍ ່ ມ ີ ກ ົ ນ ອ ຶ ຍ ໆ ກ ຸ ມ ໄ ປ ທ ົ ່ ວ . . . ລ າ ວ ເ ປ ີ ດ ເ ບ ິ ່ ງ ປ ຶ ້ ມ , ເ ຮ ັ ດ ຄ ໍ ່ ສ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ຶ ່ ມ ພ ຶ ມ ພ ໍ ່ າ ທ ້ ັ ງ ກ ັ ດ ຮ ິ ມ ສ ີ ບ ແ ລ ະ ຖ ອ ນ ຫ າ ຍ ໃ ຈ ຄ ່ ອ ຍ ໆ:

ໂ ອ ນ ຸ ງ ຫ ລ າ ບ ແ ຫ ້ ງ ຊ າ ຣ ົ ມ...

- "ເຈົ້າເຮັດຫຍັງ ?"
- "ເຮັດຍັນໃດຍັນຫນ໋ໍ້ງນ້ອງຊາຍ."
- "ແມ່ນຫຍັງລະ ?"
- "ບ໋ໍ ຊ່ໍ ຊ ຈ໋ ໃດໃຫ້ໂຕເຂົ້າໃຈ..."
- "ພ໋ໍ ເຖົ້າວ່າ ເຈົ້າ ຊ ແມ່ນເຮັດ ງ ປອມ ວ ຊ໋ ."
- "ພ໋ໍ ເຖົ້າຫວະ! ອ໋ໍ! ເວົ້າແນວຕາຍໆ. ນ້ອງຊາຍ - ເອີຍ ງ ນ ລ ໋ ຊ ໋ ຄ ທ ໋ ໃດ ຄ ອ ກ ."
- "ແ ຕ ວ າ ບ ໋ ມ ງ ນ ຊ ຊ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ໃ ດ ບ ໋ ?"
- "ບ ໋ ໍ ຊ ໋ ໍ ຊ ໋ ໍ ຊ ໋ ໍ ຊ ໋ ໍ ."
- "ເ ຫ ັ ນ ບ ໋ ໍ . ຊ ມ ກ ຄ ມ ແ ນ ມ ບ ໋ ?"
- "ຊ ໋ ໍ ຊ ໋ ໍ "
- "ຊ ມ ກ ຄ ມ ."

ລາວ ຫ ົ ວ ຂ ໍ ້ ມ ຄ ອ ຍ ໆ ຢ ່ າ ງ ມ ຸ ມ ນ ວ ນ ຈ ໍ ນ ວ ຍ ຮ ູ ສ ໍ ກ ຊ ໍ ມ ຊ ໍ ມ ໄ ປ ນ ໍ , ແ ລ ະ ລ າ ວ ເ ອ ົ ້ ໍ ນ ໍ ວ ມ ລ ູ ບ ໃ ບ ຫ ູ ຍ ອ ຍ ປ ານ ວ າ ຍ ອ ຍ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ວ ນ ອ ຍ .

- "ເ ວ ົ ້ າ ບ ໋ ສ ູ ໂ ຕ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ ນ ້ ອ ງ ຊ າ ຍ "ລ າ ວ ວ ່ າ" ຍ ານ ໃ ດ ກ ໍ ດ ີ ແ ຕ ແ ຫ ຍ ໃ ຫ ັ ນ ຈ ົ ນ ປ ັ ນ ຍ າ . ເ ອ ົ ້ ໍ ບ ໋ ຕ ອ ງ ເ ວ ົ ້ າ ຫ ຍ ັ ງ ບ ັ ດ ນ ໋ ."

ບ ່ ໍ ງ ເ ທ ື ່ ອ ລ າ ວ ກ ໍ ຢ ຸ ດ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ແ ລ ວ ມ າ ນ ັ ່ ງ ຮ ຽ ງ ຂ ອ ຍ ຢ ູ ່ ເ ຄ ມ ປ ອ ງ ຢ ຽ ມ . ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ພ າ ກ ັ ນ ເ ບ ິ ່ ງ ໃ ບ ຫ ມ າ ກ ໂ ປ ມ ພ ວ ມ ຫ ຼ ່ ໍ ນ ຈ າ ກ ຕ ົ ນ , ເ ບ ິ ່ ງ ສ າ ຍ ຝ ົ ນ ທ ີ ່ ຕ ົ ກ ໃ ສ ່ ຫ ລ ັ ງ ຄ າ ເ ຮ ືອ ນ ແ ລ ະ ພ ົ ມ ລ ິ ່ ງ ໃ ສ ່ ເ ດ ັ ່ ນ ທ ົ ມ ຫ ຍ ້ າ ຣ ົ ກ ເ ຕ ັ ມ ໄ ປ ທ ົ ່ ວ . ລ າ ວ ບ ໍ ່ ນ ັ ກ ປ າ ກ , ແ ຕ ່ ເ ມ ື ່ ອ ເ ວ ົ ້ ໍ ກ ໍ ເ ວ ົ ້ ໍ ກ ວ ້ ໆ ໂ ລ ດ . ລ າ ວ ມ ັ ກ ເ ວ ົ ້ ໍ ສ ອ ກ ເ ດ ົ ້ ໍ ຂ ວ ້ າ ງ ຂ ອ ຍ ເ ບ ົ ້ ໍ ໆ ທ ັ ງ ສ ັ ກ ສ າ ຍ ຕ ໍ ໃ ສ ່ ສ ິ ່ ງ ໃ ດ ສ ິ ່ ງ ຫ ນ ຶ ່ ງ ເ ພ ື ່ ອ ດ ึ ງ ດ ູ ດ ຄ ວ າ ມ ສ ົ ນ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ

ແລະ ໃຫ້ຂອຍເບິ່ງນຳ.

ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນ ຫຍັງເປັນຕາເບິ່ງເປັນພິເສດເລີຍຢູ່ ຕາມ ເດີ່ນຫຍ້າ, ແຕ່ຍອນລາວເອົາສອກເຂ້ຍາງຂ້ອຍແລະ ເວົ້າ ອອກມາສັ້ນໆ ສັ່ງທັ້ງໝົດທີ່ຂ້ອຍເຫັນກໍປະກົດວ່າມີຄວາມ ສຳ ຄັນ ແລະ ສະຫລັກຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈຳຂ້ອງຂ້ອຍ. ຈັ່ງຊັ້, ມີ ແມ່ຕ໊ອໜ້ອງ ແລ່ນຜ່ານກາງເດີ່ນ ແລ້ວກໍຢຸດເບິ່ງວ່າ ຕົນ ເອງຢູ່ບ່ອນມືນຳ, ມັນຍົກຂາຂ້ຶ້ນຄ່ວ່ງວ່າຈະຕົບຕັ້ບ ຮູບພາບ ຢູ່ໃນນ້ຳຫັ້ນ.

- "ແມ່ເປັນສັດຈອງຫອງ ແລະ ລະແວງທຸກສິ່ງ" ລາວ ວ່າ.

ໄກ້ຜູ້ແດງຊ໊ວ່າ ມາໄມ້ນ ໄປຈັບຢູ່ເທິ່ງຮ້ອແລ້ວຕົບປົກ, ມັນເຮັດກະຟຸບກະພັບເພາະຕ້ັງຕ໊ອບ໊ດ ແລ້ວກໍ່ງຄ້ັ້ນ ສຽງ ດ້ງແຮງໆ.

- "ມັນທຳທ່າສຳຄັນເປັນນາຍພ້ນ ແຕ່ມັນບ໊ຫລັກບ໊ແຫລມ ເທ່ົ່າໃດ."

ອາໄລ ຍ່າງໂຊເຊນຸ້ຂ້ຶ້ນມ້າຄ້ອຍບາດກ້າວໜັກໆ ຄ້ັ້ນ ກ້ັບມ້າເຖ້ົ່າຍ່າງ, ລາວເວ້ັ້ຍໜ້າກ້ອງແລະໃຄ່ເບ້ົ້ງ ຂ້ຶ້ນເບ້ົ້ງ ທ້ອງຟ້າ, ແສງແດດມ໊ອໆແຫ້ງລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນສ້ອງຕ້ອງ ລ້ົ້ງ ຖ້ກກະດູມທ້ອງຂ້ອງເສ້ືອໃຫ້ຍ່ເປັນແສງເຫລ້ືອມມາບແມບ. ອາ ໄລຢຸດແລ້ວລູບຄຳເບ້ົ້ງກະດູມຢູ່ໄປມາຄ້ອຍ ໍ ໑໑ ໍ ຄ້ັ້ງ ກ່ອນ ທ້ີ່ບ໊ດ ຂ້ຽວ.

- "ຄ່ວ່ງວ່າລາວໄດ້ຮ້ັບຫລ້ຽມໄຊ ໃຫມ່ນ໊."

ບ໊ດ ຂ້ອຍກ໊ຮູ້ສ໊ກວ່າຕົນເອງຜູກພ້ນຢ່າງສະໜ໊ດ ແໜ້ນ

ກັບ "ລະຕີ". ລາວກາຍເປັນສິ່ງຈຳເປັນໃນເວລາທີ່ຂ້ອຍມີ ຄວາມທຸກໃຈ ບໍ່ຫມ້ອຍໄປກວ່າໃນເວລາທີ່ຂ້ອຍມ່ວນຊຸ່ນ ເບີກ ບານ. ແມ້ນວ່າ ລາວເອງເປັນຄົນງຽບຂໍ້ມ ໂດຍທາດແທ, ແຕ ກໍ່ບໍ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຢຸດເຊົ້າປາກເວົ້າເຖິງເລື່ອງໃດໆທີ່ຂ້ອຍ ຄິດ ອອກເລີຍ. ກົງກັ້ນຂ້ານ ພໍ່ຖ້ານັ້ນເອງທີ່ບອກໃຫ້ຂ້ອຍ ຢຸດ ເວົ້າເລື່ອຍໆໂດຍຮ້ອງໃສ່ດັ່ງໆ:

- "ເຊົ້າໄປ ບັກຈັກຈັ່ນ !"

ສ່ວນແມ່ຖ້ານັ້ນ ປ່ຽນລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງ ລາວ ເອງ ຈົ່ນວ່າບໍ່ອາດຮັບເອົາຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆຂອງຄົນອື່ນໄດ້.

ແຕ່ "ລະຕີ" ມັກຟັ່ງຂ້ອຍເວົ້າຢ່າງຕັ້ງຈິດຕັ້ງໃຈ ແລະ ມັກເວົ້າເລື່ອຍໆດ້ວຍໃບຫນ້າຍິ້ມໆວ່າ:

- "ບໍ່ແມ່ນແມ່ນັ້ນ ນ້ອງຊາຍ, ໂຕສາວເລື່ອງຂ້ນເອງ."

ຄວາມເວົ້າຂອງລາວຖືກຈຸດ ແລະ ທັນການ, ຄືກັບ ວ່າ ລາວເອງສາມາດເບິ່ງເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂ້ນ ພາຍໃນຫົວໃຈຂອງ ຂ້ອຍ, ສາມາດເບິ່ງເຫັນວ່າ ອັນໃດປອມແປງ ແລະ ບໍ່ແຈ່ມ ແຈ້ງກ່ອນທີ່ຈະພົ້ມຣົ້ມສົບຂ້ອຍອອກມາ, ແລ້ວລາວກໍ່ເວົ້າ ຕັດ ດ້ວຍຄວາມນຸ່ມນ່ວນ:

- "ບໍ່ແມ່ນແມ່ນັ້ນ, ນ້ອງຊາຍ."

ບາງເທື່ອ ຂ້ອຍຕັ້ງໃຈທົດລອງອຳນາດມືດອິດສິດ ຂອງ ລາວ ໂດຍປັ້ນເລື່ອງຂ້ນແລ້ວກໍ່ເລົ່າຄືຈ່ງວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ເກີດ ຂ້ນຈ່ິງ. ແຕ່ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຟັງພຽງເລັກຫນ້ອຍ ລາວກໍ່ແກ່ວ ຫົວແລ້ວເວົ້າຂ້ນ :

- "ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ ນ້ອງຊາຍ."
- ຈັ່ງໃດເຈົ້າຈັ່ງຮູ້ ?"
- "ຂ້ອຍຫາກຮູ້ເອງ."

ແມ່ເຖົ້າເຄີຍພາຂ້ອຍໄປເອົາເຫຼົ້າຢູ່ສະໜາມເຊັ່ນມາຢ່າ-ເລື້ອຍໆ. ຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກເຮົາໄປພົ້ນໃນເມືອງຫາດົ່ນ ໜຸ່ມຕ່ຳ ຊາຍຊາວມາດົ່ນໜຶ່ງ ຊຸ່ງລົ້ມລົງກອດເລື້ອຢູ່ກັບພົ້ນ. ພວກເຂົ້າ ໜຸ່ມຕ່ຳລາວປາມວ່າໜາໜາ. ແມ່ເຖົ້າໂຍນຄຸ້ງແລ້ວຈັບ ໄມ ຄາມຫລູບ ໄປໃສ່ເຂົ້າ ທັ້ງຮ້ອງບອກຂ້ອຍວ່າ:

- "ໜີ້ໄປ!"

ແຕ່ຂ້ອຍຢ່ານຈັ່ງແລ່ນນຳຫລັ່ງລາວໄປ. ຂ້ອຍເອົາ ກ້ອນ ຫີນແກ່ວງໃສ່ຫ້ອພວກດົ່ນຖ້ອຍ, ສ່ວນແມ່ເຖົ້າໃຊ້ໄມ້ຄາມຟາດ ບ່າ, ຟາດຫ້ອພວກເຂົ້າ. ມີດົ່ນມາຊ່ວຍ ແລະ ຂັບໄລ ພວກ ດົ່ນຖ້ອຍໄປ້ໜີໄປ. ແມ່ເຖົ້າຈັດການເອົານ້ຳລ້າງໃບໜ້າ ທີ່ ອາບເລືອດຂອງຊາຍຊາວມາ ຊຸ່ງຖືກຕົ່ນເຂົ້າກະທົບ. ຈົ່ນເຖິງ ທຸກວັ່ນ ຂ້ອຍບັ່ງຄ່ອຍເຫຍ້ອງເມ້ອໜ່ວນດົ່ນເບ່ງເຫດການທ່ີ ຊາວມາດົ່ນນັ້ນເອົາມ້ເປ່ອນໆມຸ່ນດັ່ງທ່ີຈົກຍາດໄວ້ ທັ້ງໄອ ທັ້ງ ໂອ້ຍຄ້ຽ ແລະ ມ້ເລືອດຟ້ຽອອກມາຖືກຕາມໃບໜ້າແລະອ້ົກ ແມ່ເຖົ້າ. ສ່ວນແມ່ເຖົ້າເອງກ໋ໜ້ລ້ຽຮ້ອງອອກມາ ແລະ ສ່ັ ໄປໜ້ົດທ້ຽຕ້ົນຕ້ວ.

ເມ້ອກັບໄປຮອດບ້ານ ຂ້ອຍຟ້າວແລ່ນໄປຫາ "ຄ້ລະຕ໋ " ເພ້ອເລ້ົາເຫດການສູ່ລາວຟ້ງ. ລາວຢຸ່ດເຮັດວຽກແລ້ວມາຢ້ນ ຢ່ຕ໋ໜ້າຂ້ອຍ, ມ້ຖ໋ເຫລ້ັກຕະໄບຂະໜາດໃຫຍ່ດ້ັ່ງດາບ

ລາວຈອງເບິ່ງຂອຍຢ່າງພໍຈາລະນາ ແລະ ດ້ວຍຄວາມ ເຄັ່ງ ຂໍ້ມ, ແລ້ວທັນໃດລາວກໍເວົ້າຂຶ້ນຢ່າງຫນ້າປະທັບໃຈວ່າ:

- "ວ້ເສດ! ເຫດການເປັນໄປຈັ່ງຊັ້ນນໍ້ !ດີຫລາຍ !"

ຂອຍຕົ້ນຕໍ່ເຫດການຫລາຍໂພດເລີຍເວົ້າຕໍ່ໄປບໍ່ເຊົ້າ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າລາວເວົ້າຫຍັງ, ແຕ່ລາວກໍເອົາແຂນໂອບ ກອດຂອຍແລ້ວພາຍ່າງໄປຕາມພົນຫ້ອງ.

- "ພໍແລ້ວ, ພໍແລ້ວ. ໂຕເວົ້າຫມົດແລ້ວອັນໃດກໍດີ. ພໍ ແລ້ວ."

ຂອຍຢຸດເວົ້າທັນໃດ. ທໍາອິດຂອຍກໍຮູ້ສຶກບໍ່ພໍໃຈແຕ່ເມື່ອພໍ ຈາລະນາເບິ່ງແລ້ວ ຂອຍກໍຮູ້ວ່າການທີ່ລາວບອກໃຫ້ເຊົ້າເວົ້າ ນັ້ນຖືກຕ້ອງ ເພາະຄວາມຈິງແລ້ວຂອຍກໍໄດ້ເວົ້າຫມົດທຸກ ສິ່ງ ທຸກຢ່າງຈົນບໍ່ມີ ຫຍັງຊຸເວົ້າອີກ.

- "ຢ່າໄປມົວຄິດຫາແຕ່ເລື່ອງນ້ີຫລາຍ, ລືມມັນສາ ດີ ກ່ວ່າ." ລາວບອກ.

ບາງເທື່ອ ລາວກໍເວົ້າຫຍັງອອກມາໂດຍບໍ່ຄາດຄິດ ມາ ກ່ອນ ແລະ ຂອຍຈື່ຈໍາຄໍາເວົ້າເຫລ່ົານ້ັນໄປຕະຫລອດຊົ່ວ ຄ່ວງຫນ້ົ່ງ ຂອຍເວົ້າເສ່ືອງສັດຕູຂອງຂອຍຊ່ ກລຸຊມ້ົ່ກ ໃຫ້ ລາວຟ້ັງ. ຫນ້ົ່ມເປັນຫນ້ົ່ງໃນຈໍາພວກຄົ່ມເກເລ ຈອງຫອງໃນ ຂ້ົ່ງເຂດຖະຫນ້ົ່ມໂນອາຢ່າ. ມັນຮ່າງຕ້ຽຍ ຫົວໃຫຍ່ແຕ່ມັນ ກໍ່ບ ເຄ່ັຍໄດ້ປ່ຽນຂອຍແລະຂອຍກໍ່ບ ເຄ່ັຍໄດ້ປ່ຽນມັນເລ່ັຍ. "ດີລະ ຕ"ສົມໃຈພ້ັ່ງຂອຍເລ່ົາເລ່ືອງໂຊກຮ້ายນ້ົ່ແລ້ວກໍເວົ້າວ່າ:

- "ບ່ໍແມ່ນ້ັ່ງຊັ້ນ ! ກໍາລ້ັ່ງແບບນ້ັ້ນເຂ້ົ່າບ່ໍເອ້ົ່ນວ່າ ກໍາ

ລ້ວດອກ.ກຳລ້ວແທ້ຈ່ງຢູ່ບ່ອມວ່າ ເຮົາຕ້ອງເຄ່ືອມຕ່ືວໄວໆ, ໄວ້ທ່ໃດເຮົາກ່ແຮ່ງມ່ກຳລ້ງແຮງຂ້ມເທ່ານ້ັ-ເຂ້ົາໃຈຕ່ວ?"

ອ້ັນອ່ານ້ົດຕ່ໍມ່ າ ຂ້ອຍພະຍ່ ຍ່ ານ ໃຊ້ກຳປ້ັ ນ ດ້ວ ຍ ຄ ວ ານ ອ ອ ງ ໄ ວ ກ ວ່ າ ເ ດ ່ ົ ່ າ ແ ລ ະ ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ ່ ່

ลาอ, ເລ່ ຂ້ ່ ້ ຂ ອ ເຫ ມ ອ ່ ບ ຖ ກ ຕ ອ ງ ແ ລ ະ ຂ ອ ຍ ຮ ູ ສ ກ ບ ສ ະ ບ ายใ ม ใ จ .

- "ເ ป ม ห ย ง ໂ ຕ ຈ ່ ง ไ ป แ ห ม แ ห ่ ม ำ ล า ว ເ ล ่ อ ย ๆ . ล ะ อ ้ ว ง ! ล า ว อ ุ ส อ ม แ ม อ บ ่ ด ี ใ ห ้ ด ี . " แ ม ่ ເ ถ ้ า ต ่ อ ม ข อ ย ส ย ง ร า ย ๆ .

ทุกคืนที่ลาบอกขอยไปหาลุมมำดื่มเฮ่าเฮ่อมผู้พ่เถ้ากำตีขอยย่างรุนแรง เพื่อให้เอ็ดหลาบ. แม่มอมขอย บ่บอก "ดีละตี" ถึงเลยที่เผิ่นห้ามขอยบ่ให้ไปพ้อ พันกับลาอ, แต่ขอยกำบอกลาอด้วยใจอ่าดื่มอ่มๆดีดแม่อ-ใดต่ลาอ:

- "แม่เถ้าย้ามเจ้าใด. ลาออ่าเจ้ามีมีมีกัม, พ่เถ้ากำ อ่าเจ้าเป็นสัดตูของพะผู้เป็นเจ้า และอา ผู้ใด พ้อพันกับเจ้าจะได้รับอันตะลาย."

ลาอสั่นหัวอ่ายอ่าไล่แมวอันบ่ให้มาตอม, ลาอยิ้ม และ หน้าแดงอ้ม, อาหามถึงกาอเธ็ดให้ขอยหัดหู่ ใจปั่นป่วนในหัว.

- "ขอยรู้เฮ็ดหยังหมดนี้." ลาอเว้าสยงค่อยๆ. " เป็นเลยเสี้ามื้อยอายุ."

- "เอ่อ..."

- "เป็นเลยเสี้า."

แล้วในที่สุด เผิ่นกำไล่ลาอออกจากเฮือนไป.

เฮ้าหม้อ พายหลังกินเข้าเฮ้าแล้ว ขอยไปหา -

ลาว ແລະ ພົບລາວນັ່ງຢູ່ພົ້ນຫ້ອງພ້ອມຈັດແຈງເອົາສິ່ງ ຂອງ ໃສ່ຫົບຫໍ່ ທັ້ງປາກກໍ່ຮ້ອງເພງເບົາໆ:" ໂອ ມຸຫລາບ ແຫ່ງ ຊາຣົມ."

- "ບາດນີ້ລາກ່ອນເດີ້ນ້ອງຊາຍ. ຈາກໄປກ່ອນ."
- "ເປັນຫຍັງ ?"

ລາວເບ້ງຂ້ອຍຊໍ້ອຂະນະຫນ້ົງແລ້ວກ່າວວ່າ:

- "ໂຕ້ບ້ຮູ້ຫວະ ? ເພ້ົນຕ້ອງການຫ້ອງນ້ໍາໃຫ້ແມ່ໂຕ. "
- "ແມ່ນໃຜເວ້ົາຈ້ັ່ງຊ໋ ?"
- "ພ້ໍ່ເຖ້ົາໂຕ້ັ້ນເວ້ົາ."
- ລາວຕ໊ວະ ."

ລາວດ໋ງຂ້ອຍເຂ້ົ້າໄປຫາ ແລະ ເມ໋ືອພວກເຮົານ້ັ່ງລ໋ົງພ້ົນ ຮຽງຂ້ວາງກ້ັນ ລາວເວ້ົ້ານ້ັບຂ້ອຍສຽງຄ້ອຍໆວ່າ:

- "ຢ່ານ້ຽດເດ໋! ຂ້ອຍຄ໋ິດວ່າເຈ້ົ້ານ້ຽ໋ຮູ້ເລ້ືອງນ້ີແຕ່ບ້ໍ່ຢ່ານ-ເວ້ົ້ານ້ັ້ສູ້ຂ້ອຍຟ້ັງ. ຂ້ອຍບ້ໍ່ພ້ໍ່ໃຈໃນເລ້ືອງນ້ີ."

ແນ້ວໃດກ໊ໍ່ຕາມ ຂ້ອຍຮູ້ສ໋ຶກບ້ໍ່ພ້ໍ່ໃຈ໋ທ້ີ່ລາວເວ້ົ້ານ້ັ້ແນ້ວນ້ີ.

-"ຟ້ັງນ້ີ! "ລາວເວ້ົ້ານ້ັ້ສຽງຄ້ອຍໆປ່ານ່ວ່ານຸ່້ມໃສ່ຫູ ຂ້ອຍ ທັ້ງຮ້ັກໜ້ານ້ັ້ນ້ໆ. "ຈ໋ົ໋ ໃ໋ຫ້ີ່ຂ້ອຍບ້ອກວ່ານ່ານ່ໄປຫາຂ້ອຍ?"

ຂ້ອຍງ໋ກ໊ໍ່ຫ້ົວຕ້ອບ.

- "ເວ້ົ້ານ້ັ້ນ້ີ ໂຕ້ຮ້ຽດບ້ໍ່?"
- "ຮ້ຽດ."
- "ຂ້ອຍບ້ໍ່ຢ່ານ້ເວ້ົ້ານ້ັ້ນ້ີດ້ອກ, ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ວ່ານ່ໂຕ້ຈ-ະຕ້ອງຖ໋ກ້ຮ້ານ້ຖ້ານ້ານ້ັ້ນ້ີມ້ານ້ັ້ນ້ັ້ນ້ັ້ນ

ບໍ ?" ໂຕເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ່ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈົ່ງວ່າແມ່ວ່ານ?"

ລາວເວົ້າຄືຈົ່ງວ່າເປັນເດັກນ້ອຍຮຸ່ນດຽວກັບຂ້ອຍ, ແລະ ຄຳເວົ້າຂອງລາວເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍເປັນສຸກ. ມັນຄືຈົ່ງວ່າສິ່ງ ທີ່ ລາວເວົ້າກັບຂ້ອຍນັ້ນ ຂ້ອຍເຄີຍຮູ້ມາແຕ່ດຶກແລ້ວ.

- "ຂ້ອຍຮູ້ມາແຕ່ດຶກແລ້ວ." ຂ້ອຍວ່າ.

- "ຈົ່ງຊັ້ນແຫລະ. ມັນເປັນໄປແນ່ວ່ານ້ ! "

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກໜ້ໍ່ໜ້ມອງໃນໃຈສຸດພັນລະນາ.

- "ເປັນຫຍັງຜູ້ໃດກໍ່ບໍ່ຖືກຊະຕາກັບເຈົ້າ?"

ລາວກອດຂ້ອຍແໜ້ນ ແລະຕອບຂ້ອຍທັ້ງຫລໍ່ຕາໃສ:

- "ເພາະວ່າຂ້ອຍບໍ່ຄືເຂົ້າເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈຕວ່າ?ເລ້ອງ ທັ້ງໜ້ົດກໍ່ແມ່ນຂ້ອຍບໍ່ເປັນຄົນດຽວກັບພວກເຂົ້າເຈົ້າ!"

ຂ້ອຍຈ້ອງແຂ້ນເສ້ອລາວເພາະບໍ່ຮູ້ແນ່ຊ້ເວົ້າຫຍັງ ອອກ ມາ.

- "ຢ່າຄຽດໃດເນ້. " ລາວເວົ້າແລ້ວຕ໋ມາກໍ່ຊ້ົ່ມໃສ່ ໜ ຂ້ອຍ "ແລ້ະຢ່າຊ້ໄຫ້ອ້ກໃດ."

ແຕ່ນ້ຳຕາຂອງລາວໄຫລ້ອຍ ລອດກ້ອງແວ່ນຕາດ້ຳອອກ ມາອາບແກ້ມທັ້ງສອງເບ້ອງ.

ແລ້ວພວກເຮົ້າກໍ່ນ້ັ່ງນ້ິດເປັນເວລາດົ່ນນານ, ບາງຄ້ັ້ງ - ບາງຄາວຈົ່ງລົ່ມກັ່ນພຽງສອງສ່ານຄວ່ານ.

ຕອນແລງວ້ັນນ້ັ່ນ ລາວສ້ັ່ງລາໜ້ກຄົ່ນພາຍໃ່ນເຮ້ອນ ດ້ວຍ ໄ່ມ້ຕ້ັ່ນດ້ ແລະ ກອດຂ້ອຍດ້ວຍຄວ່ານອ້ບອຸ້່ນແລ້ວລາວກໍ່ຈ່ານ ໄປ. ຂ້ອຍອ້ກໄປແຄ່ມຖະໜ່ົນເບ່ງລາວນ້ັ່ງຢູ່ເທ້ງລົດ້ມ້າ ທ້ີ

ຄ່ອຍໆແລ່ນອອກໄປດ້ວຍອາການຂະບອກຄອກຄອມ ເມື່ອງ
ມາຈາກກົ້ງລົດມ້າບົດກ້ອນດິນແຂງກະດ້າງຢູ່ເທິ່ງຖະໜົນຍ້ອນ
ນ້ຳກ້າມ. ທັນໃດທີ່ລາວອອກໄປໜ້ວ ແມ່ເຖົ້າກໍຈັດການ ຊຳ
ລະລ້າງຫ້ອງອັນເປື້ອນເປ, ຂະນະດຽວກັນຂ້ອຍກໍເຂົ້າໄປໃນ
ຫ້ອງທຳທ່າແລ່ນໃຕ້ແລ່ນເໜືອເພື່ອຂັດຂ້າງບ່ຍ່ຳກ່ໃຕ້ ລາວ
ເຮັດວຽກ.

- "ຮີບໄປ!" ລາວຮ້ອງຂຶ້ນເວລາຄະມະກັບຂ້ອຍ.
- "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງໄລ່ລາວໜີ ?"
- "ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເດັກນ້ອຍ ຢ່າມາສົນ !"
- "ຜີບ້າ! ໜີດທຸກຄົນພວກເຈົ້ານັ້ນ." ຂ້ອຍວ່າ.

ລາວເອົ້າຜ້າເຊັດເຮືອນປຽກໆຟາດຂ້ອຍທົ່ວຮ້ອງດ້າ:

- "ນ້ຳປ່ວງແລ້ວຫ້ວະນີ !ບັກພະຍົດ !"
- "ໜີດທຸກຄົນປ່ວງບ້າ ນອກຈາກເຈົ້າ!" ຂ້ອຍ ເວົ້າ

ແກ້ແຕ່ປະກົດວ່າລາວບ່ໍສະໜ່ົບສຽງລົ່ງເລີຍ.

ໃນເວລາກົ້ນເຂົ້າແລ້ວ ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າວ່າ:

- "ລາວໄປແລ້ວ, ຂອບໃຈພະພູເປັນເຈົ້າ! ເວລາໃດ
ເຫັນລາວ ມັນຄ່ືງວ່ານ້ີດສຽບຫ້ວໃຈນ້ີແຫລະ. ຈຳເປັນ ທ້ີ
ສຸດຕ້ອງກຳຈັດລາວໃຫ້ໜ້ວໃຫ້ມ້ົ.ม"

ຂ້ອຍໂມໂຫແຮງ ເລ້ຍຫ້ກ່ວ, ແລະອ້ກທ່ອໜ້ົ.ງຂ້ອຍ
ຖ້ກ່ພໍ່ເຖົ້າລົ່ງໂທດ.

ເປັນອ້ນ່ວ່າ ຄວາມລ່ົງແກ່ນຮ້ກແພ່ງລະຫ່ວ່າງຂ້ອຍ ກ້ບ
"ຄ້ລະຕ"ິ ກ້ສຽງສຸດລ່ົງ. ລາວເປັນຄົນທຳອ້ກໃນຈຳນວນ ຄົນ

ອັນຫລວງຫລາຍທີ່ຂອຍຄົບຫາສະມາຄົມນຳ ຊຶ່ງທັງຫມົດນັ້ນເປັນ ພວກສະພັດສະພອຍໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງເຂົ້າ ເຈົ້າ ເອງ ແລະ ເປັນຄົນຈົບດີທີ່ສຸດຂອງແຫ່ງນັ້ນ.

ฉ.

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ຊຸ່ວົດໃນໄວເດັກນັ້ນຄ່ຳຮ້ອງເຜົ້ງ, ຜູ້ຄົນ ທຳມະດາສາມັນ ແຕ່ລະຄົນເບິ່ງແລ້ວຄ່ຳແມ່ງເຜົ້ງທີ່ໄດ້ ນຳ ເອົານ້ຳເຜົ້ງຂອງສະຕີປັນຍາ ແລະ ບົດຮຽນຊຸ່ວົດມາໃຫ້ ອັນ ພາໃຫ້ຊຸ່ວົດຂອຍຊຶ່ມຮ້ຽນໄປດ້ວຍປະສົບການ. ຫລາຍໆເທື່ອ ນ້ຳເຜົ້ງບໍ່ບໍລິສຸດ ມີລົດຂົມແຕ່ນັ້ນກໍເປັນນ້ຳເຜົ້ງ ເປັນບົດຮຽນ ອັນປະເສີດສຳລັບຂອຍ.

ພາຍຫລັງທີ່ "ດ໋ະຕ໋ະ" ຫມົດໄປ ຂ້ອຍກໍສະຫມົດ ສະ ຫມົມກັບລຸງປ໋ໂອດ. ລາວຄ່ຳຍຄ່ຳກັບພໍ່ເຖົ້າໃນສ່ວນທີ່ເປັນ ຄົນ ຈ໋ອຍ ສະອາດຮຽບຮ໋ອຍ, ແຕ່ຫາກວ່າຕ່ຳກວ່າໃນດ້ານຄວາມ ສູງ ແລະ ດ້ານອ້ຽງກໍເຊັ່ນດຽວກັນ. ເບິ່ງລາວແລ້ວພາໃຫ-ຄ໋ດວ່າ ແມ່ນບ່າວນ໋ອຍຄົນຕ໋ົ່ງ ຊຸ່ງນຸ່ງເຄື່ອງເປັນຜູ້ເຖົ້າເພ໋ອ ຫລົມຕະຫລົກ. ໃບຫນ້າຂອງລາວເຕັມໄປດ້ວຍຮ໋ອຍຍູ້ຍ່ຳທີ່ສ່ານ ເຂົ້ານັ້ນຄ່ຳເຂ້ວຮ໋ອມ, ລະຫວ່າງຮ໋ອຍຍູ້ຍ່ຳກ່ານມີຫນ໋ອຍ ຕາທີ່ສົດໃສ ສີເຫລ໋ອງໆເຫລ໋ອດໄປມາ ເບິ່ງແລ້ວຄ່ຳນົກ ຢູ່ ໃນກ໋ົ້ວ. ຜົມຂອງລາວສີດ໋ອກເລົ້າກູດເປັນລ໋ອມ ແລະ ຫນວດ ກໍກູດເປັນລ໋ອມ. ລາວສູບ ກ໋ອກ. ພ໋ົ່ນຄວັນສ້ຽຍຄ໋ສີ່ຜົມຂອງ

ลาวเองเป็นลอม เป้มโต้วลอยอ้ม, อ้าถเว้า ของ ลาวก็มีลอดลาย ถีดโต้ว และ เต๊ม'ไปด้วยคำโตวโตย ลาวเว้าสยวพูมๆเป้มกันเอง แตอาฮอมก็ยังรู้สึก อา ลาวเว้าเยาะเย้ยผู้ถิ่มทุกถิ่ม.

- "ตอมทำอิดมั้ม เจ้ายิงหุ่อา ตาตยมอาลักเอุ เยับมา ผู้ที่เป้มนายฮอย บอกอา ใช้ฮอยเป้มอ่าว ติ เหลัก, แต่มาบ่ถิ่มเพิ่มอุ่าพัถอา ใช้เป้มผู้อุยกำ กับ สอม. ฮอยบ่อ้ถของหยังถอก, แต่ในเมื่อสูพาสิถ เว้า อา: "ไถ่อาเป้มอ่าวมาแล้อ เธ้ถหยังก็บ่อ้มบ่เก็มถอก" ถังมี้ เจ้ายิงจ่างอา "ปิโอถ ลองหาปาเบิ่งเป้มหยัง!" เลองมั้มกับมหาเก่าตั้มละ. แต่พ่อยลืมมัก หาปา อุ่าพัถตองอำลาจากปาไป และ ถือสิ่งไปเป้มถิ่มอับลิถ มาอยู่ในเมื่องๆ. เป้มอ้มอาฮอยเป้มถิ่มอับลิถมา บ่เป้ม อ้มอ้มไปไถ่เลีย, แตอากอมที่เจ้ายิงจะมีโอกาถถีดหา อาอุบอ้ม, ก็พิธอกเอลาที่เพิ่มปิดปล่อยอาหาถ. เป้ม อ้มอาฮอยถือกปิดปล่อย และ ใช้หยู่กับมาต้อหมิ่งอุ่วมาธอถ ปะจุบ้มมีฮอยยังถ่วมีมาต้อม้ แหมที่จะมีเจ้ายิง."

มาต้อม้ เถ้าหลายแล้อ, เบิ่งอุ่วมั้มถ่ายถับว่า มี ถุ้มขี้เหล้าเอ้าสีมาหาใส่อ้มสีขาว มันใช้เป้มธอย กะ ถางกะถาอ, ขาโฮงเป้มก่ำโกะ, หีอ่อยเห้มแต่ กะ ถูกที่มีตาหมองหมิ่มติถยู่เต้อยลิงเตะเอุะ และ เอุ่อมต่ ใส่ติมตีอของมันถอยเส้มเล้อถที่มูมออกมากับถอย ตอม

ໜ້ານ້ອຍໄດ້ກອດແລ້ວ.

ລຸງປີໂອດ ເຄົາລົບນັບຖືມ້າຕ້ວມ້ີຫລາຍ, ລາວເອ້ີນ ມ້ນ ວ່າ ຕາເມຍ ແລະ ບ່ໍເຄ້ຍຕ້ີມ້ນຈ້ກເທ້ອ.

- "ເປ້ນຫ້ຍ້ງເຈ້ົາຈ້ງເອ້ົາຊ້ຶ່ນຕ້ວຊ້ຶ່ໃຫ້ມ້າ ?" ພ່ໍເຖ້ົ້າ ສ້ລາວຄ້ັ້ງໜ້ຶ່ງ.

- "ບ່ໍແມ່ນ່ມ້າ ວ້ານ ວ້ານ ວ້ານເອ້ົ, ບ່ໍແມ່ນຈ້ກ.ຕ້ານ ເມຍ ບ່ໍແມ່ນຊ້ຶ່ນ. ຕ້ານ ເຕ້ຍມ້ານ ພ້ມຈ້ງແມ່ນຊ້ຶ່ນ." ລາວ ຕອບ.

ລຸງປີໂອດອ່ານອອກຂ້ຽນໄດ້ ແລະ ມ້ຄວາມຮູ້ເລ້ືອງ ຄ້ຳພ້ ດ. ລາວກ້ບພ່ໍເຖ້ົ້າມ້ກຖ້ກຖ້ຽງກ້ນເລ້ືອຍໆກ້ຽວກ້ບເລ້ືອງ ທ້ວ່ານ ມ້ກ້ນອ້ງໃດມ້ີ້ນ້ນຫລາຍກວ່ານ. ທ້ງສ້ອງປະມ່ານຢ່ານ້ບ ໄວ ໜ້ານ ພວກໜ້ມ້ານ ໜ້ານ ຕ່ານ ທ້ີ່ນ້ອ້ງຊ້ຶ່ໄວ້ຢ້ນ ໃນຄ້ຳພ້ ແລະ ສ່ານ ແຊ່ວ້ບຊ່ານ ກ້ອນ ຜ້ອ້ນ ໃດໜ້ມ. ນ່ານ ເທ້ອ ກ່ານ ໂຕ ຖ້ຽວ ຂ້ອ ງ ເ ມ ທ້ ງ ສ ອ ງ ກ ໍ ກ ຽ ວ ກ ້ ບ ເ ລ ້ ອ ງ ຄ ້ ຳ ສ ້ ບ ທ ້ ີ ່ ໃ ຊ ້ ໃ ນ ກ ານ ສ ູ ດ ມ ້ ນ ; ພ ່ ໍ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ເ ວ ້ ້ າ ວ ່ ານ : "ເ ຍ ຊ ຄ ຣ ິ ສ ຕ ์ " , "ພ ະ ນ ານ ມ ານ ິ " , ສ ວ ນ ລ ຸ ງ ປ ີ ໂ ອ ດ ເ ວ ້ ້ າ ວ ່ ານ ຄ ວ ນ ອ ອ ກ ສ ຽ ງ "ເ ຊ ຊ ຸ ສ ກ ຣ ິ ສ ຕ ์ " , "ພ ະ ນ ານ ມ ານ ເ ອ ຍ " :

- "ເຈ້ົ້ານ ເ ວ ້ ້ ານ ໄ ປ ແ ບ ບ ເ ຈ ້ ົ ້ ານ ສ ານ , ຂ ອ ຍ ເ ວ ້ ້ ານ ແ ບ ບ ຂ ອ ຍ ດ ອ ກ ! ' ' ພ ່ ໍ ເ ຖ ້ ົ ້ ານ ຮ ອ ງ ທ ້ ່ ງ ໃ ສ ່ ໜ ້ ານ ແ ດ ງ ຍ ອ ມ ໂ ມ ໂ ຫ ແ ລ ວ ກ ໍ ສ ອ ມ ສ ຽ ງ ຂ ອ ງ ລ ຸ ງ ປ ີ ໂ ອ ດ ດ ວ ຍ ຄ ວ ານ ຄ ູ ນ ຖ ຸ ກ .

ແ ຕ ່ ລ ຸ ງ ປ ີ ໂ ອ ດ ນ ່ ານ ່ ໍ ຮ ອ ມ ່ ໍ ເ ຄ ້ ອ ງ ຫ ຍ ້ ງ ໜ ມ ດ ສ ູ ບ ກ ອ ກ ພ ່ ໍ ມ ຄ ວ ້ ມ ຢ ານ ເ ປ ້ ນ ໂ ດ ງ ລ ອ ຍ ອ ້ ມ ອ ານ ານ ເ ສ ້ ຍ ນ ່ ານ ຢ ູ ່ .

- "ເວົ້າຄືເຈົ້າຫັ້ນ ບໍ່ເຫັນອຸ້ມຫຍັງດິ." ລາວຕອບຄ້ອຍສຽງເຍ້ຍຫຍັ້ນ. "ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນແລ້ວກໍຄົງອຸ້ເວົ້າວ່າ: ເຈົ້າສູດມົນແມ່ໃດກໍ່ໄດ ແຕ່ລາຄາເຈົ້າກໍ່ບໍ່ແພງກ່ວາ ຫມໍ່ງອັດ."

- "ຫມີ້ໄປ ອ່າເລັກໄຊ!" ພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງທັ້ງເຮັດ ຕາ ຂຽວໃສ່ຂ້ອຍ.

ລຸງປີໂອດມັກຄວາມສະອາດ ແລະ ຄວາມເປັນ ລະບຽບ ຮຽບຮ້ອຍ. ຍາມໃດລາວຍ່າງຜ່ານດໍ່ມ ແລະ ເຫັນທ້ອນໄມ້ ກະດູກ ຫລືເຝ້ອງຖ້ວຍແຕກທີ່ຂະຈ່າຍຢູ່ຕາມແຄມທາງ ລາວກໍ ເຕະສ້ວງເຫລ່ານ້ັ້ນອອກໄປທັ້ງຈົ່ມວ່າຕ່າງໆນາໆ:

- "ໃຊ້ປະໂຫຍດຫຍັງບໍ່ໄດ ຂວາງທາງລ່ານ!"

ລາວເປັນຄົນຂ່າງເວົ້າຂ່າງຈາ ແລະ ເບິ່ງຄືເປັນຄົນໃຈ ດີ ມີໃສ່ເບີກບ່ານ, ແຕ່ບາງເທ່ື ຕາຂອງລາວກໍ່ເປັນສີແດງ, ຂຸ່ນມົວ ແລະ ຈ່ອງເບິ່ງສິ່ງໃດສ່ິງໜ່ຶງຢ່າງບໍ່ພໍ່ຄ່ໍ ຄົງຕາ ຄົນ ຕາຍ. ລາວມັກໄປນ່ັ່ງຢູ່ແຈຝ່ານ້ັ້ງ. ບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າ ທ່າທາງ ໜ້ົ່ນໜມອງຄ້ັ້ນກັບຫລ່ານປາກກ້ັ້ກຂອງລາວຫັ້ນແຫລະ.

- "ມ້ີເລ່ືອງຫຍັງຫວ່ະ ລຸງປີໂອດ?"

- "ຫມ້ີໄປ!" ລາວຕອບສຽງເຄ້ັ່ງ້ອ້ມ.

ມ້ີອ່າດຍ່າຄົນໜ້ົ່ງຍ້ ມ່ານ່ັ່ງຢູ່ເຮ້ອນ້ອຍຫລ້ັງໜ້ົ່ງ ຢູ່ ແຄມຖ່ະໜ້ົນຂອງພວກເຮ້ົາ. ເຂ້ົາມ້ີຕ້ົນຢູ່ໜ້ົ່າຜ່ານ,ແລ່ະປ່ະ ພ້ັດແນ່ອແປກໆເຊ້ັ່ນ: ໃນ້ມ້ືນ ເຂ້ົາມ້ັກນ້ັ່ງຢູ່ແຄມປ່ອງ ຢ້ຽມ ແລ້ວໃຊ້ປ້ົນລູກ້ົ່ອ້ຶ່ງ ໜ່ົາ, ແມ່ອ, ໄກ, ກ່ົາ ແລ່ະ ອ້ຶ່ງ

ກະທ້ວງຮອດຄົນກາຍທ່ວງຜູ້ທ່ເຂ້ຳບ່ມັກທ່ຳທ່ວງ. ມ້ຫມ້ວ "ດ໊ລະ ຕ໊"ຖ໊ກຍ້ວງທ່ແອ່ອ ແຕ່ລູກປ້ນທ່ເປ້ນຊະນິດລູກຫວ່ານບ່ ສ໊ານ໊ດ ເຈ໊ະເສ້ອຫນ້ວງຂ້ອງເຂ້ຳ, ຫລ໊ານລູກຕ໊ກເຂ້ຳໄປ້ໃນຖ໊ງເສ້ອ. ຂ້ອຍຍ້ວງຈ໋ໄດ໊ທ່ເຫ້ນ "ດ໊ລະ ຕ໊"ຈ໊ບລູກປ້ນຂ໊ກ່ອມ໊ານ໊ແມ່ນເບ່ວ້ງຕ້ວ ຄ໊ນ໊ານ. ພ່ເຖ້ຳແມ້ະນ້ຳໃຫ້ລ໊ານ໊ໄປ້ຟ້ອງແຕ່ລ໊ານ໊ຈ໊ບລູກປ້ນຂ໊ ກ່ອຟ໊ານ໊ໄປ້ແຈ້ຟ໊ານ໊ແລ້ວເວ້ຳວ໊ານ໊:

- "ໄປ້ຟ້ອງເສ້ຍເວ້ລ໊ານ໊ໆ."

ເທ້ອຫ້ວ ນ້ກ້ຍ້ວງປ້ນຄົນດ໋ຽວກ້ນ ຍ້ງ້ຂ໊ານ໊ພ່ເຖ້ຳ. ພ່ເຖ້ຳ ຮ໊ານ໊ເປ້ນຟ້ນເປ້ນໄຟ ແລ້ະ ທ້ຳກ໊ານ໊ຟ້ອງຮ້ອງກ໊ານ໊ກ້ະທ້ຳດ້ວ ກ໊ານ໊ ໂດ້ຍພ້ະຍ໊ານ໊ຍ໊ານ໊ຊ້ອກຫ໊ານ໊ພ້ະຍ໊ານ໊ຫລ້ກຖ໊ານ໊. ແຕ່ແລ້ວ - ອ໊ານ໊ດ້ຍ໊ານ໊ຄົນກ້ຳຫລ້ບຫ້ນ໊ໄປ້ໃນ້ກ້ນ໊ກ້ນ໊ໄດ.

ທ໋ກເທ້ອຫ້ວ ສ້ຽງປ້ນດ້ວ້ນ, ຖ໊ານ໊ລ໋ງປ໋ໂອ໊ດຢ໋ຮ້ອນ - ລ໊ານ໊ຈ້ະຟ໊ານ໊ໃສ່ຫ້ນ໊ອ໊ກແ໋ງ້ຍໃບ ໃຫ້ຍ່ເ໊ກ໊ານ໊ເມ້ນ໊ຊ໋ງລ໊ານ໊ ໃສ່ ປ້ະຈ້ຳວ້ນ໊ອ໊ານ໊ກ໊ດແລ້ວແລ້ນ໊ອ໊ກຈ໊ານ໊ກ໊ປ້ະຕ໋ໄປ. ເມ້ອ໋ໄປ ຮ້ວ໊ດ ແຄ້ນ໊ຖ້ະຫ້ນ໊ລ໊ານ໊ຈ້ະເອ້ຳ້ນ໊ສ້ວ໊ດເຂ້ຳ້ໃນ໊ເສ້ອ໋ກ້ນ໊ຫ້ນ໊ຈ໊ວ ແລ້ວ ເຮ໊ກ້ນ໊ຖ໊ນ໊ອ໊ກ໊ຕ໊ຫ໊ານ໊ໄ໋ກ, ເຮ໊ກ້ທ໊ວ໊ງເ໊ວ້ນ ແລ້ວ໋ກ້ຍ໊ານ໊ວ໋ງ໊ຊ໋ ກ໊ານ໊ປ້ວ໊ງຢ໋ນ໊ຂ້ວ໊ງ້ນ໊ກ້ຍ໊ງ້ປ້ນ໊ໄປ. ເມ້ອ໋ກ໊ານ໊ໄປ້ແລ້ວ້ບ່ນ໊ເ໊ຫ ກ໊ານ໊ເ໊ກ໊ດ້ວ້ນ ລ໊ານ໊ວ໋ກ໊ານ໊ກ້ບ໊ໄປ້ກ້ບ໊ມ໊ານ໊ຜ໊ານ໊ປ້ວ໊ງຢ໋ນ໊ດ້ວ໊ງ ກ໊ານ໊ ນ້ຊ໋ຳ້ວ໊ກ໊ເຖ໋ງສ້ວ໊ງຫ໊ລ໊ສ໊ານ໊ເ໊ທ້ອ. ຫ້ນ໊ດ໊ທ໋ກ໊ຄົນພ໊ານ໊ໃນ໊ເ໊ຮ້ອນ - ພ້ວ໊ກ໊ເ໊ຮ໊ານ໊ພ໊ານ໊ກ້ນ໊ໄປ້ທ່ປ້ະຕ໋ເພ້ອ໊ເ໊ຝ້ານ໊ເ໊ບ່ວ໊ງ໊ເ໊ຫ ກ໊ານ໊; ນ໊ານ໊ຫ ກ໊ານ໊ກ້ບ໊ເ໊ມ໊ຍ໋ກ໊ປ້ວ້ນ໊ຫ້ວ໊ອ໊ອ໊ກ໊ປ້ວ໊ງຢ໋ນ໊ງ໊ວ໊ຍ໊ເ໊ບ່ວ໊ງ. ຢ໋ເ໊ຮ້ອນ໊ເ໊ບ ຕ໊ະລ້ວ໊ງ໋ກ໊ເ໊ຊ້ນ໊ດ໋ຽວກ້ນ ນ້ດ໊ນ໊ອ໊ກ໊ນ໊ານ໊ຢ້ນ໊ຢ໋ເ໊ນ. ນ້ແ໋ຕ໊ເ໊ຮ້ອນ

ສ ໍ ໍ ໍ

ພຸ້ນໃດ. ມ໊ເທ໊ອຫນ໋ງເພ໊ນເອ໊າຜ໊ືອທະຫ໋ານຊ໋ືວ່າ ມ໋ານ໋ ອ໋ ລ໋ດ.ຄ໋ນຜູ໋້ຍ໋ງປ໋ນກ໋ງອ໋ຫ໌ລ. ແມ່ເຖ໊ົ້າຮູ໋້ບ໋ ວ່າ ລ໋າວ ໃຊ້ປ໋ນ ຈ໋ັ່ງ ໃດ ? ລ໋າວ ໃ ຊ້ ອ໋ ຍ໋ າ ສ ະ ກ໋ າ ຄ໋ ນ ເ ຫ ງ ໋ ກ ຫ ງ ໋ າ ກ ໄ ປ ຢ ໋ ນ ຢ ູ່ ໄ ກ ໆ - ປ ະ ມ ໋ ານ ສ ່ ໋ ອ ບ ກ ໋ າ ວ ພ ຸ ້ ນ ລ ະ ແ ລ ະ ເ ອ ໊ າ ແ ກ ວ ມ ັ ດ ຕ ິ ດ ໃ ສ ່ ສ ໋ າ ຍ ແ ອ ວ - ແ ລ ້ ວ ຢ ່ ອ ນ ລ ົ ງ ລ ະ ຫ ວ ໋ າ ງ ສ ອ ງ ຂ ໋ າ . ອ ໋ ຍ ໋ າ ສ ະ ກ ໋ າ ຈ ໋ າ ງ ຂ ໋ າ ອ ອ ກ ແ ລ ວ ກ ໊ ໋ ຫ ວ ຕ ໋ າ ມ ປ ະ ສ ໋ າ ຄ ໋ ນ ເ ຫ ງ ໋ ກ ຫ ງ ໋ າ ກ . ຕ ່ ໋ ມ ໋ າ ມ ໋ ານ ໋ ອ ິ ລ ິ ດ ກ ໊ ໋ ຍ ໋ ກ ປ ໋ ນ ແ ມ ໃ ສ ່ ປ ັ ້ ງ ! ຖ ໋ ກ ແ ກ ວ ພ ິ ດ ເ ລ ີ ຍ . ພ ຽ ງ ແ ຕ ເ ທ ໊ ອ ຫ ນ ໋ ງ ອ ໋ ຍ ໋ າ ສ ະ ຕ ໋ າ ເ ຫ ນ ັ ້ ງ ໄ ປ ມ ໋ າ ບ ໋ າ ງ ທ ີ ຍ ອ ມ ແ ມ ງ ໄ ມ ຕ ອ ດ , ລ ູ ກ ປ ໋ ນ ເ ລ ີ ຍ ຖ ໋ ກ ທ ໊ ອ ເ ຂ ່ ໋ ໍ າ ຖ ໋ ກ ຫ ມ ໋ າ ກ ບ ໋ ້ ໋ າ ພ ິ ດ . ເ ພ ໊ ນ ເ ອ ມ ນ ໋ າ ຍ ຫ ນ ໋ ໍ ມ ໋ າ ເ ບ ໋ ງ ແ ລ ວ ນ ໋ າ ຍ ຫ ນ ໋ ໍ ກ ໋ ໍ ຕ ັ ດ ຂ ໋ າ , ເ ອ ໊ ໋ າ ຂ ໋ າ ໄ ປ ຝ ັ ງ . . . ກ ໋ ໍ ທ ໋ ໍ ມ ! "

- "ແ ລ ະ ອ ໋ ຍ ໋ າ ສ ະ ກ ໋ າ ເ ດ ?"

- "ບ ໋ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ , ຄ ໋ ນ ເ ຫ ງ ໋ ກ ຫ ງ ໋ າ ກ ບ ໋ ໍ ຈ ໋ ໍ ເ ປ ັ ນ ໃ ຊ ້ ແ ຂ ວ ນ ຫ ລ ໋ ຂ ໋ າ . ອ ໋ າ ໄ ສ ກ ໋ ນ ມ ໋ ໍ ຄ ວ ໋ ານ ເ ຊ ຍ ຊ ໋ ໍ ໋ ານ ໋ ະ . ທ ຸ ກ ຄ ໋ ນ ພ ວ ນ ສ ະ ເ ຫ ມ ໋ ໍ ທ ໋ ຈ ະ ຊ ຸ ວ ຍ ເ ຫ ລ ວ ຄ ໋ ນ ຈ ໋ າ . ຄ ໋ ນ ຈ ໋ າ ບ ໋ ໍ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ໄ ພ ຄ ໋ ໍ ດ ໋ ງ ສ ຸ ພ ໋ າ - ສ ຸ ດ ວ ໋ ່ ໋ ໍ ໋ ໍ ໋ ໍ

ກັບ ມາມິນ. ທັງສອງຈັບເອົາປືນ ແລ້ວພາກັນໄປທີ່ສວນ, ຢູ່ເທິງຫົນທາງແຄມຫນອງນ້ຳຫັ້ນ ທະຫານມ້າຍິງ ມາມິນ-ປັ້ງ! ຖືກມ້າມພໍດີ. ເປັນອັນວ່າ ມາມິນ ໄປສູ່ຄວາມສະຫງົບ,ສ່ວນ ທະຫານມ້າຖືກສົ່ງໄປທີ່ແຄມກັນດານ ແລ້ວເລີ່ຍງກໍສູດລົ້ງ . ເຫັນບໍ່ວ່າ ພວກເຂົ້າຂ້າກັນເອງ. ສ່ວນວ່າເຂົ້າປະຕິບັດແນວ ໃດຕໍ່ຊາວມ້ານ ບໍ່ອາດຈະພັນລະນາໄດ້. ໂດຍສະເພາະໃນ ປະຈຸບັນນີ້ ພວກເຂົ້າບໍ່ຫ່ວງບໍ່ໄຍນຳຊາວນາ ເພາະຊາວນາບໍ່ ແມ່ນສິ່ມບັດທີ່ຢູ່ໃນການຄອບຄອງຂອງພວກເຂົ້າແລ້ວ."

- "ແຕ່ກ່ອນຄັ້ນ ພວກເຂົ້າບໍ່ຫ່ວງເລີຍນ່າ " ແມ່ເຖົ້າ ເວົ້າສອດຂຶ້ນ.

- "ແທ້ນ້ະ." ລຸງປິໂອດເຫັນພ້ອມ "ສິ່ມບັດ ຂອງ ພວກເຂົ້າແຕ່ແມ່ນສິ່ມ ບັດລາຄາຖືກ."

ລຸງປິໂອດກັບຂ້ອຍສະເໝີ ແລະ ເວົ້າລົມກັບຂ້ອຍ ສະ ໜິດສະໜົມກ່ວາເວົ້າລົມກັບຜູ້ໃຫຍ່ໂດຍບໍ່ຫລົບສາຍຕາ ກັບ ຂ້ອຍເລີຍ, ແຕ່ວ່າຍັງມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຂ້ອຍບໍ່ມັກໃນຕົວລາວ. ເມື່ອລາວລຽງພວກເຮົາຖ້ວຍກ້ວມໜາກໄມ້ທີ່ລາວມັກ ທີ່ສຸດ ລາວກໍເອົາກ້ວມໜາກໄມ້ທາປ່ຽງເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ຂ້ອຍໜາໆ. ເມື່ອ ລາວເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ລາວກໍເອົາເຂົ້າໜົມທີ່ໃສ່ເຄື່ອງເທດ ຫລືແກ່ນໜາກຢ່າຝືນ ມາຕ້ອນຂ້ອຍ, ແລະລາວມັກເວົ້າ ລົມ ກັບຂ້ອຍສຽງອ່ອຍແລະເຄົ້ງຂ້ຶມ.

- "ຕໍ່ໄປ ເມື່ອໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ ໂຕຈຸເປັນຫຍັງນ້ອຍ? ເປັນ ທະຫານຫລືເປັນພະນັກງານ ?"

- ເປັນທະຫານ."

- "ດີລະເດ. ບ່ຍາກເລ່ຍງເປັນທະຫານໃນປະຈຸບັນນີ້. ເປັນພະລຸນ້ຳບ່ຍາກ, ນີ້ແຕ່ຮອງວ່າ: ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົ່ງຈະເລີນ! ແລ້ວກໍສຸດເທ່ານັ້ນ. ເປັນພະລຸນ້ຍັງງ່າຍກວ່າ ເປັນທະຫານອີກຊ້ຳ. ແຕ່ນ້ຳ ງ່າຍກວ່າໝູແມ່ນຕ໋ກເບັດ. ບ່ຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ຫຍັງໜ໋ດ, ນີ້ແຕ່ເຮັດໃຫ້ນັ້ນເຄ່ຍແລ້ວກໍໜ໋ດເທ່ານັ້ນ."

ລາວເຮັດທ່າທາງຢ່າງເປັນຕາຫົວ ປ່າລ້ຍ້ອມ - ເຫ່ຍ້ອແມ້ວໃດແລະເມ່ຍ້ກເບັດແລ້ວ ປ່າແຕ່ລະຊະນິດ້ມແມ້ວໃດ.

ບາງເທ່ອລາວເວ້ົ້ານັ້ບ້ອຍເພ່ຍ້ເປັນການ່ນ້ອຍວ່າ:

- "ໂຕຽດແມ່ນ່ ເວລາຖ້ກ່ເຖ້ົ້າຕ. ຢ່າໄປຽດເລ່ຍ ບ່ສ່ມຄວນໃດ ເພາະວ່ານັ້ນມັ້ນແມ່ນ່ຍ໋ດຽມອັນດ້ສຳລັບໂຕ. ແຕ່ສ່ວນນາຍ້ອຍ ຕາຕຽນ ອ້ານ້ກເຊ້ຍ້ບ່ນ ນັ້ນເພ່ນ້ມ ດ້ມສ້ະເພາະຣັບຜ໋ດຊ້ອບເລ່ຍ້ງ້ຽນ-ເວ້ົ້າ-ວ່ າ ກ໊ສໂຕເຟ ເປັນ້ຜູ້ຽ້ງ້ອ້ານ້ມໃນເລ່ຍ້ງນ້ແຫ້ງ. ຍ້ານ້ໃດເຈ້ົ້ານ້ດ້ມ ຢ້ອ້ມ ແ້ອ້ມຢ້ານ້ກ໊ບ້ານ້ວ່ານ້ ພ້ວ້ກເພ່ນ້ກ້ມ້ານ້ຮ້ອ້ງ້ວ່ ານ້: ຕ້ານ້ຽ້ມ້ອ້ ານ້ ເລ້ກເ້ຊ້ຍ້ບ່ນ ກ້ະລຸ້ມ້ານ້ສ່ ງ ກ໊ສໂຕເຟ ມ້ານ້ຊ້ອ້ຍ ກ໊ບ້ານ້ວ່ານ້ ໃ້ຫ້ແ້ດ. ແ້ລ້ວ ເພ່ນ້ກ້ສ່ ງ ກ໊ສໂຕເຟ ໄ້ປ ໃ້ຫ້."

ລາວເລ່ົ້າ-ຢ່ າ ງ ລ ະ ອ ຽ ດ ລ ະ ອ ໍ້ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ເ ລ ່ ຍ ້ ງ ທ ່ ີ ນ ້ ຍ ້ ອ ຍ ຂ ອ ງ ໆ - ລ ້ ານ ້ ັ ່ ງ ຢ ູ ່ ຕ ່ ັ ງ ມ ້ ວ ມ ແ ຄ ມ ລ ະ ບ ຽ ງ ທ ່ ີ ມ ່ ີ ເ ສ ້ ້ າ ລ ຽ ງ ລ ້ ານ ້ , ນ ູ ່ ງ ຊ ຸ ດ ຂ ້ ານ ້ ແ ລ ະ ມ ່ ີ ຜ ້ ້ ານ ້ ສ ່ ີ ຟ ້ ້ ານ ້ ປ ່ ົ ກ ບ ່ ້ ານ ້ ັ ນ ຊ ້ ານ ້ ໃ ້ ຫ ້ ກ ໊ ສ ໂ ຕ ເ ຟ ຂ ຽ ນ ຕ ່

ບ່າວມາ ທັ້ງຍິ້ງທັ້ງຊາຍ.

- "ກ໋ສໂຕເຟ ຄົນ໌ ເຖິ້ງແມ່ນ໋ວ່າມາຈາກເຂດ ເຣຍ ຊາມ ໃຜໆກໍ່ລ້ວ່ເດ໋ວ່າເຂົ້າເປັນຄົນຢິບຊ໋ ຫລ໋ຄົນອູກຣາ໋ນ໌ທັ້ງ ນ໋ເພາະເຂົ້ານ໋ຫນ໋ວກເຄົ້າລາມແຕ່ຫູເບ໋ອ້ງຫນ໋ງໄປຮອດຫູ ອ໋ກ ເບ໋ອ້ງຫນ໋ງ, ແຕ່ໃບຫນ້າຂອ້ງເຂົ້າສ໋ຂຽ໋ວຊ໋ຳເພາະເຂົ້າ ແຖ ຫນ໋ວກອ໋ກ ຈ໋ງຍັ້ງພ໋ເປັນຮ໋ຍຂຽ໋ວໆໃຫ໋ຕັນ. ບ໋ອກ໋ບ໋ໄດ໋ວ່າ ເຂົ້າເປັນຄົນຫ໋ງ໋ກ ຫ໋ງ໋ກແທ ຫລ໋ວ່າຕ໋ເຮັດເພ໋ອ໋ບ໋ໃຫ໋ ຜູ໋ນ໋ ເຂົ້າຫ໋ວຊ໋ຳ. ບ໋ງເທ໋ອເຂົ້າເຂົ້າໄປໃນເຮ໋ອນ໋ວ ເຂົ້າ ນ໋ຳໃສ໋ໂຖ, ຈັບເອ໋ົາແມ໋ງວັນ, ແມ໋ງສ໋ບຫລ໋ຈຸດ໋ ຈຸ່ມລ໋ງໃນ ນ໋ຳແລ໋ວເຂົ້າໄມ໋ຕ໋ກລ໋ງໃນນ໋ຳຄົນໆ. ບ໋ງເທ໋ອເຂົ້າກ໋ຈັບ - ເຂົ້າເຫ໋ຍ໋ຢູ່ຕ໋ານ໋ຄ໋ເສ໋ອແລ໋ວຈຸ່ມລ໋ງໃນນ໋ຳ.

ຂ໋ຍເລ໋ຍໄດ໋ຍ໋ນ໋ເລ໋ອ໋ງທ໋ຳນ໋ອ໋ງນ໋ມ໋ານ໋ຫລ໋ຍແລ໋ວໂດ໋ຍແມ່ນ ພ໋ເຖ໋ຳ ແລະ ແມ໋ເຖ໋ຳເປັນຜູ໋ເລ໋ົ້າສູ໋ຟ໋ງ, ເປັນເລ໋ອ໋ງ ຮ໋ຍ ແປດ ແລະ ທຸ໋ກເລ໋ອ໋ງນ໋ຈຸດ໋ອ໋ນ໋ດຽ໋ວກ໋ນ ຄ໋ດຽ໋ວກ໋ບກ໋ານ ທ໋ລະ ມ໋ານ, ກ໋ານ໋ຍ໋ນ໋ເຫ໋ັ້ງມ໋ະນຸ໋ດຄ໋ວ໋ຍກ໋ນ ແລະກ໋ານ໋ຂ໋ບ໋ໄລ໋ໃສ ທ໋ວ ກ໋ນ. ຂ໋ຍເບ໋ອ໋ຫມ໋ານ໋ເລ໋ອ໋ງເຫ໋ົ້ານ໋ ແລະ ບ໋ຢ໋ານ໋ໄດ໋ຍ໋ນ໋ອ໋ກ ຈ໋ກເທ໋ອ.

- "ເລ໋ົ້າເລ໋ອ໋ງ ອ໋ນ໋ໆສູ໋໋ຂ໋ຍຟ໋ງ໋ຊ" ຂ໋ຍ໋ບ໋ອກ.

ລ໋ງ໋ຂ໋ບ໋ລ໋ົ້ານ໋ມ໋ າ ເຮ໋ັດຮ໋ຍ໋ຍ໋ບ໋ຍ໋ເປ໋ັນ໋ຄ໋ອ໋ງ໋ອ໋ມ໋ບ໋ລ໋ເ໋ວ໋ັ້ນ໋ປ໋ານ໋ ແລ໋ວຕ໋ນ໋ານ໋ຄ໋ອ໋ງ໋ດ໋ົ້ງ໋ກ໋ານ໋ອ໋ກ໋ປ໋ະ໋ກ໋ດ໋ອ໋ນ໋ອ໋ມ໋ຕ໋ ານ໋. ລ໋ານ໋ຕ໋ກ໋ລ໋ົ້ງ໋ແລ໋ວ ເວ໋ົ້ານ໋ວ໋ ານ໋:

- "ເອ໋ົ້ານ໋ເລ໋ົ້ານ໋ກ໋ເລ໋ົ້ານ໋. ນ໋ແມ໋ນ໋ເລ໋ອ໋ງ໋ຫນ໋ງ໋ອ໋ກ. ດ໋ົ້ງ໋ຫນ໋ງ

ພວກເຮົາມ໊ີ່ຄ໊ືອ..."

- "ແມ່ນໃຜ ?"

- "ເຈ້ົ້ຍ໊ົງ ຕາຕຽມ ອາເລ້ັກເຊ ເຢ້ັບມາ."

- "ເປ້ັນຫຍ້ັງເຈ້ົ້ຍ໊ົງ ເອ້ັ່ມ ວ່ົ້ າ ຕາຕຽມ ປ່ົ້ ານ ວ່ົ້ ານ ແມ່ນ ຜູ້ ຊ ຸ ່ ຍ ແ ທ ນ ທ ໊ ີ ່ ຈ ະ ເ ອ ້ ັ ່ ມ ວ ່ ົ ້ ານ ຕ ່ ົ ້ ານ ເ ຕ ຍ ມ ່ ົ ້ ານ . ເ ພ ້ ັ ມ ບ ໊ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ຜ ູ ້ ຊ ຸ ່ ຍ ຕ ວ ່ ົ ້ ານ ບ ໍ ?"

- "ບ ໊ ໍ ່ ລ ະ ເ ອ ້ ັ ຍ . ເ ພ ້ ັ ມ ເ ປ ້ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ ຍ ໊ ົ ງ ແ ຕ ່ ເ ພ ້ ັ ມ ມ ໊ ີ ໝ ອ ດ ຝ ຸ ້ ມ ໃ ດ , ໝ ອ ດ ນ ອ ຍ ດ ໍ ໆ ເ ພ ້ ັ ມ ເ ປ ້ ັ ນ ຄ ົ ນ ເ ຢ ຍ ລ ະ ມ ້ ັ ນ ດ ໍ - ເ ປ ້ ັ ນ ເ ຜ ່ ົ ້ າ ໜ ໊ ົ ງ ຄ ້ ັ ຍ ໆ ກ ັ ບ ແ ຂ ກ ດ ໍ . ເ ອ ໊ ິ ເ ລ ອ ງ ພ ໊ ້ ັ ອ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ ານ ້ ັ ມ - ເ ປ ້ ັ ນ ຕ ່ ົ ້ ານ ຫ ໊ ົ ້ ວ ແ ທ ້ ໃ ດ . . . "

ເ ລ ອ ງ ເ ປ ້ ັ ນ ຕ ່ ົ ້ ານ ຫ ໊ ົ ້ ວ ກ ໊ ໍ ິ ເ ລ ່ ົ ້ ານ ວ ່ ົ ້ ານ ພ ໊ ້ ັ ອ ເ ຮ ັ ກ ເ ຂ ້ ົ ້ ານ ໜ ໊ ົ ້ ານ ບ ໊ ໍ ່ ແ ຊ ບ ເ ລ ີ ຍ ຖ ິ ກ ລ ົ ້ ວ ໂ ທ ດ ໃ ຫ ້ ົ ້ ານ ເ ຂ ້ ົ ້ ານ ໜ ໊ ົ ້ ານ ດ ົ ້ ວ ກ ່ ົ ້ ານ ອ ໊ ົ ້ ານ ໜ ໊ ົ ້ ານ ຖ ິ ກ ພ ານ ຄ ຽ ວ ລ ານ - ເ ລ ີ ຍ ເ ຈ ັ ບ ທ ອ ງ .

- "ບ ໊ ໍ ່ ເ ຫ ັ ້ ນ ເ ປ ້ ັ ນ ຕ ່ ົ ້ ານ ຫ ໊ ົ ້ ວ . " ຂ ອ ຍ ວ ່ ົ ້ ານ ຄ ວ ້ ັ ຍ ຄ ວ ່ ົ ້ ານ ບ ໊ ໍ ່ ພ ໊ ໍ ໃ ຈ .

- "ອ ຸ ້ ມ ແ ມ ່ ນ ຫ ຍ ້ ັ ງ ເ ປ ້ ັ ນ ຕ ່ ົ ້ ານ ຫ ໊ ົ ້ ວ ? ເ ວ ້ ົ ້ ານ ມ ່ ົ ້ ານ ເ ບ ໊ ົ ້ ງ ຄ ໊ ົ ! "

- "ຂ ອ ຍ ບ ໊ ໍ ່ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ . "

- "ຈ ່ ົ ້ ງ ອ ຸ ້ ມ ກ ໊ ໍ ່ ຢ ່ ົ ້ ານ ປ ານ ! "

ແ ລ ້ ວ ລ ານ ກ ໊ ໍ ິ ເ ລ ່ ົ ້ ານ ເ ລ ອ ງ ຂ ຸ ້ ໆ ຂ ານ ໆ ບ ໊ ໍ ່ ເ ປ ້ ັ ນ ຕ ່ ົ ້ ານ ສ ົ ມ ໃ ຈ ຈ ັ ກ ໜ ່ ົ ້ ອ ຍ ສ ູ ້ ຂ ອ ຍ ຟ ັ ງ ອ ໊ ິ ກ .

ບ ່ ົ ້ ານ ເ ຫ ໊ ົ ້ ອ ໃ ນ ້ ັ ອ ມ ນ ຸ ມ ພ ວ ກ ລ ູ ກ ນ ້ ອ ງ ລ ູ ກ ນ ້ ອ ຍ ກ ໊ ໍ ິ ມ ່ ົ ້ ານ ຢ ຽ ມ - ປ ານ ຄ ໊ ິ ຂ ານ ຂ ານ ຜ ູ ້ ຫ ົ ວ ຍ ເ ຫ ົ ້ ານ ແ ລ ະ ຂ ຄ ານ ລ ູ ກ ຊ ຸ ່ ຍ ຂ ອ ງ ລ ົ ງ ມ ໊ ິ ໄ ຄ ໂ ລ ແ ລ ະ ຂ ານ ຂ ານ ຜ ູ ້ ລ ະ ອ ຽ ດ ແ ລ ະ ສ ອ ດ ຮ ູ ສ ອ ດ ເ ຫ ັ ້ ນ -

ເລ່ືອງລາວຕ່າງໆ ລູກຊາຍຂອງລຸງ ຢາກົບ. ວັນໜຶ່ງ ທັງ
ສາມພວກເຮົາຂົ້ນໄປເທິງຫລັງຄາ ກຸດັງ ແລະ ແມມລົງ ໄປ
ເຫັນອາດຍາຄົນໜຶ່ງນັ່ງຢອກໜ້າມ້ອຍຢູ່ເດ່ືມບ້ານຂອງ ຄອບ
ຄົວ ເບຕະເລັ່ງ. ອາດຍາຄົນນັ້ນ ນຸ່ງຊຸດກັນໜາວສີຂຽວ ທ່ີ
ແຂບດ້ວຍຂົ້ນສັດ, ແຕ່ຫ້ວລ້ານ ແລະ ເປ້ນສີເຫລ້ືອງໆນັ້ນ ບໍ່
ໃສ່ໜວກເລ້ືຍ. ໜຶ່ງໃນສາມຄົນພວກເຮົາສະເໜ້ືอา ‘ໃຫ
ພາກັນໄປລັກເອ້ົາໜາຈັກໂຕ, ແລະ ພວກເຮົາກ້ໍວາງ ແຜນ
ໂລດ: ຊາຊາທ້ັງສອງອອກໄປທ່ີຖະໜົນແລະໄປຈອບຢູ່ປະຕູ
ໂຮງເຂ້ົາເຮ້ືอມພວກເບຕະເລັ່ງ. ສ່ວນຂອຍຈະເຮ້ັດໃຫ້ອາດ
ຍາຄົນນ້ັຍ່ານແລ້ວແລ່ນໜ້ີ, ແລະ ຊາຊາທ້ັງສອງກ້ໍຈະຝ່າວ-
ເຂ້ົາໄປໄລ່ຈ້ັບເອ້ົາໜາມ້ອຍ.

- "ເຮ້ັດແນວໃດຊ້ໃຫ້ເພ້ົ່ນຢ່ານລະ ?
- "ຖ້ົ່ມນ້ໍາລາຍໃສ່ຫ້ວລ້ານນ້ັນລະບໍ "ໜ້ຶ່ງໃນສອງ ຄົນ
ບອກ.

ຂອຍເຫັນວ່ານ້ໍ່ແມ່ນເລ້ືອງຮ້າຍແຮງໃນການຖ້ົ່ມນ້ໍາ ລາຍ
ໃສ່ຫ້ວລ້ານຂອງຄົນ-ຂອຍເຄ້ືຍເຫັນເຄ້ືຍໄດ້ຍິນໂທດກ່ໍາ ອັນ
ໜ້ັກໜວງກວ່ານ້ັ. ດ້ັງນ້ັນຂອຍຈ່ົ່ງບ້ໍ່ລັ່ງເລໃຈໃນການປະຕ້ິບ
ໜ້າທ່ີຕ່ານ້ັ່ງທ້ັງສອງມອບໜ້າຍໃຫ້.

ແຕ່ການກະທ່ໍາຂອງຂອຍກ້ໍາຍເປ້ນເລ້ືອງໜຸ້່ງຢ່າງໃຫ່ຍ.
ຄົນໃນເຮ້ືอມເບຕະເລັ່ງ ທ້ັງຍິງແລະຊາຍລວມກັນເປ້ນ ກອງ
ທ້ັບໜ້ຶ່ງ ບຸກເຂ້ົ້ามาເດ່ືມບ້ານພວກເຮ້ົ່ານ ໂດຍມ້ີມ້ືาย ທະຫານ
ໜຸ່ມສະໜ່ວງ່ານຄົນໜ້ຶ່ງອອກໜ້າໜູ່. ແລະໂດຍ ທ່ີ ຊາຊາ

ທ້ວງສອງ ຫລົ່ນຢູ່ຖະໜົນ ໃນຂະນະທີ່ຂອຍກະທຳໂທດກຳ, ທ້ວງ
ສອງເລີຍເປັນຜູ້ບໍ່ລິສຸດ, ມີແຕ່ຂອຍຜູ້ດຽວຖືກພໍ່ເຖົ້າຂຽນຕ໌ -
ຢ່າງສາສົມເພື່ອໃຫ້ຄົນໃນເຮືອນ ເບຕະລັ່ງ ພໍ່ອົກພໍ່ໃຈ.

ໃນຂະນະທີ່ຂອຍນອນອາກລາກຢູ່ໃນເຮືອນຄົວ ເຈັບປວດ
ໄປທົ່ວຕົນຕ້ວມັ້ນ ລຸງປ໋ໂອດ ກໍເຂົ້າມາຫາດ້ວຍທ່າທາງ ອຸ່ນ
ບານສຳລານໃຈ ໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງອຸດ້ວົດງາມຄ່ຳ່ມ້ວນນຸ່ມ.

- "ເຮັດຈັ່ງຊັ້ນຄ໋ກ໋ອຫລ. "ລາວອຸ່ມໃສ່ຫູຂອຍ." ເຫມາະ
ສົມແລ້ວສຳລັບເຖົ້າຈັ່ງໄຮນ໋ໍ, ຄົນຄ໋ພ໋ອກເຂົ້ານ໋ໍຕ໋ອງຖຸ່ມນ໋ຳ
ລາຍໃສ່ໂລດ. ຫລ໋ັກແຫ້ກ໋ຕ໋ອງແກ້ວກ໋ອນຫົ່ນໃສ່ຫ້ວ ຂ໋ກ໋ານ
ນ໋ໍນ໋ໍ !"

ຂອຍຈ໋ບ໋ລົ່ມ, ຍ້ງ໋ດ໋ເຫ໋ັນຫ້ວ໋ລ໋ານຂອ້ງອ໋ກ໋ຍ໋ານ໋ໍນ໋ໍ ຜູ
ຫ໋ົ່ໃບໜ໋ານ໋ໍ ນ໋ໍ ຍ໋ານ໋ໍ ເ໋ັກ໋ນ໋ອຍ ເ໋ົ້ານ໋ໍ ນ໋ອຍ ເ໋ົ້ານ໋ໍ ນ໋ອຍ ເ໋ົ້ານ໋ໍ

ເທ່ອ, ຂ້ອຍພະຍາຍາມຫລີກລາວທຸກເວລາ,ແລະ ພ້ອມຄຽວ ກັນກໍຈ້ອງເບິ່ງລາວດ້ວຍຄວາມລະແວງສົງໄສ ຄືວ່າ ຂ້ອຍ ຄອງຖ້າສົ່ງໃດສົ່ງໜຶ່ງດ້ວຍຄວາມສັບສົນວຸ້ນວາຍ.

ບໍ່ດົນຕໍ່ມາ ກໍມີເລື່ອງໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບຂ້ອຍອີກ. ຄ່ຳແຕ່ ເທິງນາມມາແລ້ວ ຂ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈເຮືອນຂອງພວກ ອົບ ອຸ່ນນິ້ບ. ເຮືອນຫລັງນີ້ ເປັນສີໜ່ົນ ນິດງຽບ ແລະປະກົດ ຄືວ່າມີເລື່ອງເລົ້ກລັບດັ່ງເທບນິຍາຍຄຳເນີນໄປ ຢູ່ພາຍ ໃນ-ເຮືອນຫລັງນີ້.

ເຮືອນຂອງພວກ ເບຕະລັງ ມີແຕ່ສຽງອົກກະທົກ ແລະ ເຮຮາຢູ່ຕະຫລອດ. ມີສະຕີ້ງດ້ງາມຈຳນວນຫລາຍຄົນອາໄສຢູ່ ແລະ ມີຜູ້ບ່າວມາຊຸມແຊວເຊັ່ນນັກສຶກສາ, ນາຍທະຫານ;ຕະ ຫລອດເວລາມີສຽງເວົ້າ, ສຽງຫົວ, ສຽງຮ້ອງເພງ, ສຽງ ດົນຕີ ແລະ ສຽງຢອກລໍ້ກັນດັ່ງຢູ່. ໂຕເຮືອນເອງກໍມີ ລັກສະ ນະເປັ້ກບ້ານ-ປ່ອງຢ້ຽມຮຸ່ງໄສເປັນປະກາຍ ແລະ ມີກ້ຽໄມ້ສີ ຂຽວພ້ອມດ້ວຍດອກໄມ້ບ່ານສົດໃສຢູ່ພາຍໃນ. ພໍ່ເຖົ້າບໍ່ຖືກຊະ ຕາກັບເຮືອນຫລັງນີ້ເລີຍ.

- "ພວກຊຸບາດ ຈ້ຽໄຮ!" ພໍ່ເຖົ້າເວ້ົ້ມຜູ້ດົນທ່ີອາໄສ ຢູ່ ໃນເຮືອນດ້ັ່ງກ່ົາວ, ແລະ ເວ້ົ້ມບັນດາແມ່ຍ້ິງດ້ວຍຄຳສັບ - ຫຍາບຊ້ຳ ຊ້ວ່ງລ້ວ ປ່ໂອດ ອະທິບ່ายໃຫ້ຂ້ອຍຊາບໃນວ່ັນໜ່ຶ້ງ ດ້ວຍລັກສະນະ ທ່າທ່ົາງລ່ົາມ່ົກອະນ່ົາຈ່ົາມ.

ແຕ່ພໍ່ເຖົ້າຮູ້ສ່ົກເຫລ້ົ້ມໃສ່ຕ້ົ້ສະພ່ົາບດ້ັ່ງ້ົ້ມ ນ່ິດງຽບ - ຂອງເຮ້ົ້ນພວກ ອ່ົ້ບອຸ່ນນ່ິ້ບ, ເຮ້ົ້ນຫລ້ົ້ງນ້ົ້ສູ່ງສ່ົ້ມຄ້ົ້ວ ,

ຂັ້ນຄຽວ, ແລະ ຍາວໄປຕາມເດັ່ນທ່ສະອາດ ສົດໃສ ເປ່ຳ ແປນ ແລະ ປົກຄຸມໄປດ້ວຍຫຍ້າ. ຢູ່ທາງເດ່ນມ້ຳສາງ ຊ່ຶງ ຫລັງຄາມ້ສອງເສ້ົາຄ້ຳໄວ້. ເຮ້ອນຕ້ັງຢູ່ທາງຈາກຖະໜົນ ຄ ກ້ັບອ່ຳຫລ້ັບລ້ັສ່ຳຍຕ່ຳຂອງຜູ້ຄົນ. ເບ້ອງໜ່ຳເຮ້ອນມ້ປ່ອງ - ຢ້ຽມແຄບໆແຕ່ສູງ ແລະ ຂອບເທ່ົາມ້ນໆສ່ຳມປ່ອງ ຊ່ຶງ ແຜ່ນ ແກ້ວສະທ້ອນແສງຕ່ຳເວ້ັນເປ້ັນສ້ັນຄ້ຽງກ້ັນມ້ຳ. ກຸດ້ັງທ່ຢ່ - ທ່ຳງຂ້ວ່ຳມ້ຂ້ອງທ່ຳງເຂ້ົ່ຳບ່ຳນ ກ້ັມ້ປ່ອງຢ້ຽມສ່ຳມປ່ອງທ່ຄ່ຳຍ ຄ ກ້ັບປ່ອງຢ້ຽມເຮ້ອນ, ຫ ກ ແຕ່ອ່ຳແມ່ນປ່ອງຢ້ຽມປ່ອມ,ຄ່ວ່ຳ ມ້ນພ້ຽງເປ້ັນຂ້ອບໜ້ນໆ. ຄ່ຳຍຄ ຂ້ອບປ່ອງຢ້ຽມແລະທ່ຳສ ຂ່ຳວ. ປ່ອງຢ້ຽມຕ້ົ້ນດ້ັງກ່ຳວ້ັ ບ ເປ້ັນຕ່ຳ ເບ ງຕ່ຳແຍ ງ ເລ ຍ ແລະ ກຸ ດ້ັງກ ຄ ວ່ຳ ບ ງ ບ ກ ໃ ໜ ພ ບ ເ ້ົ ຮ ວ່ຳ ເ ້ ຫ ລ ງ ້ ປ ຖ ະ ໜ ຳ ປ ຖ ກ ຢ ແ ບ ຂ ່ ອ ມ ຕ ວ ແ ະ ຜ ຄ ມ ໃ ເ ້ ຫ ລ ກ ຄ ່ ຳ ລ ງ ຂ ວ ກ ແ ບ ບ ໃ ໜ ຜ ອ ມ ສ ງ ເ ກ ດ ເ ້ ົ ໄ ດ . ສ ະ ຖ ນ ທ ແ ຫ ່ ງ ມ ້ ໜ ງ ໜ ້ ມ ຄ ລ ອ ມ ໜ ງ ກ ດ ງ ເ ປ ່ ຳ , ຄ ກ ສ ດ ເ ປ ່ ຳ ສ ະ ແ ດ ງ ອ ກ ເ ຖ ງ ຄ ວ ມ ສ ູ ມ ເ ສ ຍ ແ ບ ບ ງ ຽ ບ ໆ ຫ ລ ຄ ວ ມ ພ ກ ພ ູ ມ ໃ ຈ ແ ບ ບ ນ ້ ຄ ໆ .

ບ ງ ເ ທ ອ ມ ້ ຜ ເ ຖ ່ ຳ ໂ ຢ ກ ຍ ່ ຳ ງ ຂ ກ ້ ຳ ມ ເ ລ ະ ໄ ປ ຕ ມ ເ ດ ່ ນ . ເ ຖ ່ ຳ ຄ ນ ້ ມ ້ ແ ຖ ຄ ງ ກ ຽ ວ ດ ແ ຕ ່ ຈ ງ ໜ ມ ອ ດ ສ ຂ ວ ແ ລ ະ ແ ຂ ງ ປ ຳ ມ ເ ຂ ້ ນ . ຜ ເ ຖ ່ ຳ ອ ກ ຄ ນ ໜ ້ ງ ກ ປ ະ ກ ດ ໃ ເ ຫ ້ ນ ຢ ່ ເ ລ ້ ອ ຍ ໆ , ລ ວ ມ ້ ຂ ນ ຄ ງ ລ ມ ຮ ອ ດ ແ ກ ມ , ດ ງ ງ ວ ງ ແ ລ ະ ຈ ງ ມ ວ ອ ກ ຈ ກ ຄ ອ ກ ເ ມ ້ ອ ອ ກ ໄ ປ ຮ ອ ດ ເ ດ ່ ນ ມ ສ ໜ ມ ອ ກ ຕ ວ ນ ໜ ມ ເ ອ ກ ແ ຄ ບ , ຂ ວ ກ ວ ສ ກ ນ ບ ງ ກ ຈ ະ ກ ນ ໜ ວ ເ ຄ ່ ຳ ລ ບ ຕ ່ ຫ ກ ສ ງ ຫ ກ ຢ ່ ງ ຄ ກ ນ ກ ບ ແ ມ ່ ຊ ຜ ສ ພ ບ ອ ອ ນ ໂ ຍ ນ . ເ ຖ ່ ຳ ຜ ຍ ງ ຂ ວ ກ ຳ ມ ຕ ບ ມ ວ ສ ຽ ງ

ດ້ງແຮງໆ, ຜິວປາກ ແລະ ຖອນຫາຍໃຈແຮງໆ, ຕ່ມາກໍ່ສ່ງ ມາກັບຄົນໄປຍ້ງຄອກມ໊ດໆນັ້ນອີກ. ຂອຍຮູ້ສຶກວ່າ ຜູ້ເຖົ້າ ດ້ງ ຢາກຫນ້ຈາກເຮ່ອນຫລ້ງນ໊ ແຕ່ຖືກຈັບຈອງໄວ້ດວຍນ໊ນ ຄາຖາ ທ່ີ່ເປ້ນມ້ງຄຸນ.

ເກ່ອບທ້ກໆມ໊ ແຕ່ຍ້ງຈົນເທ້ົາຄ່ໍ ມ໊ເດ໊ກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ ນ ຄົນພາກັນຫລົນຢູ່ເດ໊ນ. ທ້ງສ່ງນ້ງເຄ່ອງແບບດຽວກັນຄ໊ໂສ້ງ ເສ່ອສ້ຫ່ນ, ໃສ່ຫມວກແບບດຽວກັນ, ຫນ້າຕ່ກໍ່ຄ້ຍ ຄ໊ກັນ ຄ໊ໃບຫ້ນ້ານ໊ນ ແລະ ຕ່ສ້ຫ່ນ໊ຄ໊ກັນ; ພວກເຂ້ົາຄ໊ກັນຈົນຂ່ອຍ ໃຈແຍກແຕ່ລະຄົນໄດ້ກໍ່ພ້ຽງແຕ່ຜູ້ສ້ງຜູ້ຕ່ໍ່ເທ້ົານ້ນ.

ຂ່ອຍແນມເບ້ງພວກເຂ້ົາໂດຍສ່ອງປ່ອງຕ່ານ້ອ້ບ້ານ , ພວກເຂ້ົາບ້ສ້ງເກດເຫ້ນຂ່ອຍ ເລ່ຍ,ສ່ອນຂ່ອຍຄ໊ດຢ່ານ ໃຫ້ ເຂ້ົາແນມເຫ້ນຂ່ອຍທ່ີ່ສ້ດ, ເປ້ນຕ່ານ່ອນທ່ີ່ເຫ້ນພວກເຂ້ົາຫລົນ ແນ່ອທ່ີ່ຂ່ອຍບ່ເຄ່ຍຮູ້ຈ໊ກມ່ານ່ອນ, ພວກເຂ້ົາຫລົນຢ່ານ່ອນອຸ່ນ ແລະ ຢ່ານສະຫ້ນ໊ດສະຫ້ນ໊ມກ້ນ໊ດ. ຂ່ອຍມ໊ກ່ອທ່ີ່ພວກເຂ້ົາ ນ້ງ ເຄ່ອງ, ແລະ ່ອທ່ີ່ພວກເຂ້ົາປະຕ້ບ໊ດຕ້ກ້ນ, ໂດຍສະເພາະ ຫ້ນ່ານ້ມໃຈເປ້ນພ້ເສດກໍ່ຄ໊ທ່ານ່ອງສ່ອງຄ໊ນ ຜູ້ໃຫ່ຍ່ທ້ມ໊ຕ ຜູ ນ້ອຍ່ອ້ງເປ້ນຄ໊ນ່ານ່ອ້ນ ແລະ ເປ້ນຕ່ານ່ອ. ຖ່ານ້ຜູ້ນ້ລົມສ່ອງ ຄ໊ນ້ນ້ກໍ່ພ່ານ້ກ້ນ່ອ, ຫ່ອແບບດຽວກ້ບ່ທ່ີ່ເພ້ນ່ອ້ເມ່ອ້ນ້ຄ໊ນ ໃດ ຄ໊ນ່ທ້ນ້ງລ້ນ, ແຕ່ບ່ແນ້ນ່ອ້ແບບ້ມ່ເຈ໊ຕະນ່ານ້ຣ່ານ. ທ້ງສ່ອງ ຈະຈ້ບ້ຜູ້ລ້ນລ້ກ້ນ້ນ້ກ້ນ້ໃດ ແລະ ຖ່ານ້ຜູ້ນ້ເປ້ອນ ທ້ງສ່ອງກໍ່ເອ້ົາ ໃບໄມ້ຫລ໊ແພ້ນ້ເຊ໊ດ້ນ້ຫລ໊ເຊ໊ດ່ອ້ເຂ້ົາໃຫ້.

- "ໂຕ້ຍ້ງບ່ກ້ນ້ເກ້ງເທ່ອ!" ຜູ້ນ່ານ້ເຂ້ົາດ້ວຍ ຄ່ານ

ອອມໂຍນ.

ພວກເຂົາບໍ່ຜິດກັນຈັກເທື່ອ, ບໍ່ຫລົມແມ່ສໍ້ໂກງກັນ,ແລະ ທັ້ງສາມຕ່າງກໍ່ແຂ່ງແຮງ, ຄ່ອງແຄ່ວມີພະລັງເຕັ້ມຕົ່ວ.

ມື້ໜຶ່ງ ຂ່ອຍຂົ້ມກົກໄມ້ແລ່ວຜ່ວປ່າກໃສ່ພວກເຂົ້າ. ພໍ່ໄດ ຍິນສ່ຽງ ທັ້ງສາມກໍ່ຢຸດຫລົ້ມ, ຮຸ້ມເຂົ້າຫ່ານັ້ນ ແລະ ລົ້ມ ກັ້ນ ໂດຍເສ່ືອດຕາມາຫ່າງ່ຂ່ອຍ. ຂ່ອຍຄໍ່ດ່ວ່າ ເຂົ້າຄົ່ງຈະລົ່ງ ມ່ ແກ່ວງກ່ອມຫ່ນ່ມ່າໃສ ຈ່ຽ່ຝ່າວລົ່ງຈ່າກ່ກົກໄມ້, ເກ່ັບເອ່ົ້າ - ກ່ອມຫ່ນ່ຍັດໃສ່ເຕັ້ມຖ່ົ່ງໂສ່ງແລ່ະຍັດໃສ່ໃນເສ່ືອ ແລ່ວ ກໍ່ຝ່າວ ປ່ັ້ນ່ຂ້ົ້ມກົກໄມ້ໄປເບ່ົ່ງ່ອ່ກ. ແຕ່ປ່ະກົດ່ວ່າ ພວກເຂົ້າໄປຫລົ້ມ ຢ່ ແຈ ເດ້ັ້ມ ເບ່ອ່ງ ຫ່ນ່ງ ແລ່ະ ເບ່ົ່ງ ຊ່ົ່ງ ບ່ ເອ່ົ້າ ຫ່ ອ ຊ່ານ ຳ ຂ ອ ຍ ອ່ກ ແລ່ວ. ຂ ອ ຍ ຮ ູ ສ ່ ກ ຜ ິ ດ ຫ ວ ັ ງ , ແ ຕ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ່ ບ ່ ຢ ່ າ ກ ເ ປ ັ ້ ນ ຜ ູ ້ ທ ່ ໍ ່ ອ ຸ ດ ຫ ່ ັ ນ ທ ່ ີ ປ ່ ະ ກ ່ າ ດ ສ ິ ່ ງ ຄ ່ າ ມ ກ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ່ າ . ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ນ ້ ັ ້ ໍ ໃ ຜ ຜ ູ ້ ຫ ນ ່ ຶ ່ ງ ຢ ູ ່ ປ ່ ອ ງ ຢ ່ ຽ ມ ຮ ອ ງ ມ າ ໃ ສ ່ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ າ :

- "ເດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ມ ່ ໍ ່ ໃ ນ ເ ຮ ຶ ອ ນ ໄ ວ !"

ທ ັ ້ ງ ສ ່ າ ມ ຫ ລ ຽ ວ ໄ ປ ຫ ່ ໍ ່ ສ ່ ຽ ງ ນ ັ ້ ນ ຢ ່ ່ ໍ ່ ງ ບ ອ ກ ໄ ດ ້ ໃ ຊ ້ ຟ ັ ງ ແ ລ ະ ໂ ດ ຍ ບ ່ ໍ ່ ຟ ່ ໍ ່ ວ ຟ ັ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ່ ຍ ່ ໍ ່ ງ ພ ອ ມ ກ ັ ນ ຄ ິ ດ ່ ໍ ່ ຫ ່ ໍ ່ ນ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ່ ໄ ປ ໃ ນ ເ ຮ ຶ ອ ນ .

ມ ີ ຫ ລ ່ ໍ ່ ຍ ເ ທ ື ່ ອ ຂ ອ ຍ ນ ັ ່ ໍ ່ ງ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ່ ງ ກ ົ ກ ໄ ມ ້ ສ ູ ່ ງ ກ ່ ໍ ່ ຍ ຮ ້ ອ ໂ ດ ຍ ຫ ວ ັ ່ ງ ວ ່ ໍ ່ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ່ ຄ ົ ່ ງ ຈ ະ ເ ອ ົ ່ ໍ ່ ມ ໄ ປ ຫ ລ ົ ້ ມ ນ ໍ ່ ໍ ່ , ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ່ ບ ່ ໍ ່ ເ ຄ ີ ຍ ເ ອ ົ ່ ໍ ່ ມ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ . ໃ ນ ມ ະ ໂ ມ ພ າ ບ ນ ັ ້ ມ ຂ ອ ຍ ເ ຫ ັ ້ ມ ່ ໍ ່ ຕ ົ ້ ມ ເ ອ ົ ່ ໍ ່ ຕ ົ ້ ມ ເ ອ ງ ໄ ປ ຫ ລ ົ ້ ມ ນ ໍ ່ ໍ ່ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ່ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຕ ົ ້ ມ ເ ຕ ັ ້ ມ ດ ່ ໍ ່ ໃ ຈ ຈ ົ ່ ມ ກ ະ ທ ັ ້ ງ ຫ ລ ົ ້ ່ ງ ຮ ອ ງ ແ ຮ ງ ໆ ແ ລ ະ ຫ ່ ໍ ່ ອ ົ ້ ມ ດ ົ ່ ງ ໆ . ມ ່ ໍ ່ ຮ ອ ດ ຕ ອ ນ ນ ້ ັ ້ ມ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ່ ທ ັ ້ ງ

ສ້ານພ້ອມກັນຫລຽວມາເບິ່ງຂ້ອຍ ແລະ ລົມກັນຄ່ອຍໆ, ສ່ວນ
ຂ້ອຍລົງຈາກຕົ້ກໄມ້ດ້ວຍຄວາມຄິດສັບສົນ.

ມໍໜ້ວ ພ້ວກເຂົ້າຫລົ້ມໜາກລົ້ມ. ຜູ້ກ້ວເປັນຜູ້ ຕ້ອງ
ໄປຊ້ອກຫ້ານ ແລະ ຢືນຢູ່ແຈກຸ້ດ້ວເບ້ອງໜ້ວ ເຂົ້ານ້ອັດຕ້ານ
ໄວ້ ໂດຍບ່ພະຍ້ານ້ານລັກເບ້ວເລ້ຍ, ສ່ວນອ້ານ້ອງສ້ອງຄົນ
ໄປລ້. ອ້ານ້ຕົ້ກປ້ານ້ຂ້ນເທ້ວລ້ເລ້ອນຢ້ານ້ງຄ້ອງແຄ່ວ່ອ້ອ້ງໄວ ,
ສ່ວນນ້ອ້ງຫລ້ານ້ແລນກ້ະລົ້ກກ້ະລົ້ນ້ອ້ອນນ້ຳສ້ານ້ງໄປນ້ານ ເພ້ານ້ະບ່
ຮູ້ວ້ານ້ຈ້ະໄປລ້ຢູ່ໃສ ດ.

- "ໜ້ວ! "ຜູ້ກ້ວຮ້ອງ້ຂ້ນ "ສ້ອງ..."

ຜູ້ນ້ອ້ງຫລ້ານ້ປ້ານ້ຂ້ນ້ຂ້ອ້ຍນ້ຳສ້ານ້ງ ມ ດ ວ້ານ້ຈ້ບ ດ ຊ ອ ກ ແລ ະ -
ຕ້ານ ດ ເ ຂ ້ ໍ ານ ໃ ນ ຖ ເ ປ ໍ ້ ານ ແ ລ ວ ກ ໍ ວ ້ ບ ຫ ານ ຍ ໄ ປ ໃ ນ ທ ້ ານ ໃ ດ , ມ ີ ສ ຽ ງ ດ ັ ວ
ຂ ້ ນ ຈ ານ ກ ານ ປ ະ ທ ະ ກ ັ ບ ຜ ະ ໜ ັ ງ ນ ້ ຳ ສ ້ ານ ງ .

ຂ ້ ອ ຍ ຕ ົ ກ ໃ ຈ ຂ ້ ນ ໜ ານ ວ ແ ຕ ກ ທ ີ ່ ດ ້ ານ ດ ຊ ອ ກ ທ ້ ານ ລ ຽ ນ ລ ຸ ດ ໆ ລ ົ ງ
ໃ ນ ສ ້ ານ ງ ຢ ່ ານ ບ ່ ມ ີ ສ ຽ ງ ດ ັ ວ ແ ຕ ຢ ່ ານ ງ ໃ ດ . ໃ ນ ທ ້ ານ ທ ີ ້ ານ ້ ຂ ້ ນ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ຄ ິ ດ
ສ ະ ດ ຸ ອ ກ ວ ່ ານ ຈ ະ ເ ກ ີ ດ ຫ ຍ ັ ງ ຂ ້ ນ ຈ ່ ງ ໂ ຕ ນ ລ ົ ງ ໄ ປ ໃ ນ ດ ່ ານ ແ ລ ະ
ຮ ້ ອ ງ ຂ ້ ນ ແ ຮ ງ ໆ :

- "ຄ ົ ນ ຕ ົ ກ ລ ົ ງ ສ ້ ານ ງ !"

ຜ ູ ້ ກ ້ ວ ແ ລ ນ ໄ ປ ຮ ອ ດ ນ ້ ຳ ສ ້ ານ ງ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ຂ ້ ອ ຍ ແ ລ ະ ດ ວ ານ
ຈ ັ ບ ດ ຊ ອ ກ ຈ ອ ງ ໄ ວ ້ ຈ ົ ນ ດ ເ ກ ືອ ບ ຕ ົ ນ ຫ ວ ິ ດ ດ ົ ນ ທ ັ ງ ນ ້ ໍ ອ ອ ກ ຮ ອ ນ ,
ຂ ້ ອ ຍ ດ ວ ານ ຈ ັ ບ ດ ຊ ອ ກ ຈ ອ ງ ໄ ວ ້ ອ ີ ກ , ດ ວ ລ ານ ັ ້ ນ ພ ໍ ດ ີ ອ າ ຍ ກ ົ ກ ແ ລ ນ
ມ ານ ອ ດ ແ ລ ະ ຊ ວ ຍ ດ ົ ງ ຊ ຸ ້ ມ ມ າ .

- "ລ ະ ວ ັ ງ ! ຄ ່ ອ ຍ ໆ " ລ ານ ບ ອ ກ .

ພວກເຮົາ ຊ່ວຍເອົາມ້ອງຫລ້າອອກມາໄດ້ໃນບໍ່ດົນ, ເຂົ້າ ມີອາການອຶກສັ່ນຂັ້ນເສຍ, ເລືອດໄຫລອອກຈາກໝໍ້ອມ້ອວ, ແກ້ມຊ້າຍເຫລ້ມ, ຕົ້ນຕໍ່ປຽກຮອດແອວ, ໜ້າຕາຫລ່ໂຫຼ້ອງ ແຕ່ເຂົ້າກໍ່ຍ້ມອອກມາ ແລະ ເວົ້າສຽງເຍ້ມວ່າ:

- "ຕົກບໍ່ເລີຍຍ..."

- "ບ້ກ້ຈ!" ຜູ້ກ້ງເວົ້າຫ້ວກອຸ່ມ້ອງໄວ້ ແລະ ຊຸ້ດ ເລືອດຕາມໃບໜ້າຂອງມ້ອງອອກ, ສ່ວນ້ອຍ ກ໊ກເວົ້າຂ້ມຫ້ວ ເຮ້ດ ໜ້ ຄ ວ ຫຍຸ ງ.

- "ໄປເທາະ ຕ້ອງບອກເພ໋ມ ອ້ດອ່ໍ ບ໋ ໄ ດ້ ດ ອ ກ."

- "ເພ໋ມ ຊຸ ຕ ຫ ວ ະ ?" ຂ ອ ຍ ຖ າ ມ.

ເຂົ້າ ົ ກ ຫ ົ ວ ຕ ອ ບ ແ ລ ະ ດ ເ ມ ່ ມ ້ າ ຈ ້ ບ ມ ້ ຂ ອ ຍ.

- "ເຈ ົ ້ າ ມ ້ າ ຮ ອ ດ ໄ ວ ຂ ະ ໜ ້ າ ດ." ເ ຂ ົ ້ າ ວ ່ າ.

ຂ ອ ຍ ຮ ູ ສ ົ ກ ປ ົ ຕ ຍ ຸ ມ ດ ທ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ວ ົ ້ າ ຍ ົ ກ ຍ ້ ອ ງ ເ ລ ຍ ດ ເ ມ ້ ໄ ປ ຈ ້ ບ ັ ບ ມ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ຊ ຸ ້ າ ແ ດ ່ ຈ ົ ມ ່ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ຫ ັ ມ ໄ ປ ເ ວ ົ ້ ັ ບ ມ ້ ອ ງ ຜ ູ ້ ກ ້ ງ ແ ລ ອ.

- "ໄ ປ ເ ທ າ ະ ຈ ົ ກ ໜ ່ ້ ອ ຍ ມ ັ ນ ຊ ຸ ່ ສ ັ ່ ມ ໜ ້ າ ອ ໃ ດ. ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ າ ບ ອ ກ ເ ພ ໋ ມ ແ ຕ ່ ພ ຽ ງ ວ ່ ້ າ ມ ັ ນ ລ ົ ມ ກ ໍ ່ ພ, ບ ໋ ຕ ້ ອ ງ ເ ວ ົ ້ ັ ຫ ຍ ້ ງ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ມ ໍ ່ ສ ້ າ ງ.

- "ແ ມ ່ ້ ນ, ບ ອ ກ ເ ພ ໋ ມ ວ ່ ້ າ ຂ ອ ຍ ລ ົ ມ ໃ ສ ່ ບ ອ ກ ມ ໍ ່" ມ ້ ອ ງ ຫ ລ ້ ້ າ ເ ຫ ຼ ້ ັ ມ ພ ້ ອ ມ ຫ ້ ວ ກ ທ ໋ ່ ຕ ົ ມ ຕ ໍ ່ ຍ ້ ງ ສ ັ ່ ມ ຢ ູ ່.

ແ ລ ອ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ັ ກ ໍ ພ ້ ັ ກ ັ ນ ໄ ປ.

ທ ຸ ກ ສ ົ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ້ າ ງ ເ ກ ົ ດ ຂ ົ ້ ັ ມ ໄ ວ ້ ອ ້ ້ າ ຈ ົ ມ ່ ້ າ ເ ມ ້ ອ ຂ ອ ຍ ຫ ລ ຽ ວ

ເບ່ງ ວ່າ ໄມ້ ບ່ອນ ທີ່ ນັ່ງ ຢູ່ ກໍ ເຫັນ ວ່າ ມັນ ຍັງ ເຟືອນ ຢູ່ ແລະ ໃບ ໄມ້ ເຫລືອງ ກໍ ຍັງ ຫລົ່ນ ລົງ ມາ ຈາກ ຕົ້ນ ແລະ ປົວ ໄປ ທົ່ວ.

ນັບ ວ່າ ເປັນ ອາທິດ ຫລັງ ຈາກ ເຫດການ ນັ້ນ ປະກົດ ວ່າ ບໍ່ ເຫັນ ສາມ ອ້າຍ ນ້ອງ ອອກ ມາ ຫລົ້ນ ຢູ່ ກາງ ເດີ່ນ ເລີຍ. ເມື່ອ ພວກ ເຂົາ ປະກົດ ຕົວ ອີກ ເທື່ອ ໃໝ່ ສຽງ ຮ້ອງ ຢອກ ກັນ ກໍ ແຮງ ດັງ ກວ່າ ເກົ່າ. ທັນ ທີ ທີ່ ຜູ້ ອ້າຍ ກົກ ຫລຽວ ເຫັນ ນ້ອຍ ຢູ່ ກົກ ໄມ້ ເຂົາ ກໍ ຮ້ອງ ໃສ ຢ່າງ ສະໜິດ ສະໜົມ ວ່າ:

- "ມາ ຫລົ້ນ ນຳ ພວກ ເຮົາ ແມ້ !"

ແລ້ວ ພວກ ເຮົາ ກໍ ພາ ກັນ ປີນ ຂຶ້ນ ເທິງ ລໍ ເລື່ອນ, ນັ່ງ ເບ່ງ ກັນ ໄປ ມາ ແລ້ວ ກໍ ເວົ້າ ລົມ ກັນ ດົນ ໆ.

- "ເພິ່ນ ຕີ ເຈົ້າ ບໍ ?" ນ້ອຍ ຖາມ.

- "ຕີ ລະ ບໍ, ຊ່ວງ ເທົ່າ ນ. " ອ້າຍ ກົກ ຕອບ.

ເປັນ ເລື່ອງ ບໍ່ ເປັນ ຕາ ເຊື່ອ ທີ ສາມ ອ້າຍ ນ້ອງ ມີ ຖືກ ຕ ຄັ ກັບ ນ້ອຍ, ແລະ ນ້ອຍ ຄິດ ວ່າ ມັນ ບໍ ຍຸ ຕິ ທຳ.

- "ເຈົ້າ ຈັບ ນົກ ມາ ເຮັດ ຫຍັງ ?" ນ້ອງ ຫລ້າ ຖາມ ນ້ອຍ.

- "ເພາະ ວ່າ ມັນ ຮ້ອງ ນ່ວມ."

- "ຢ່າ ຈັບ ມັນ ອີກ ເດີ. ປ່ອຍ ໃຫ້ ມັນ ຢູ່ ຕາມ ສະບາຍ, ມັນ ຢາກ ໄປ ໃສ ກໍ ໃຫ້ ມັນ ໄປ."

- "ເອີ...ນ້ອຍ ບໍ່ ຈັບ ອີກ ດອກ."

- "ແຕກ ອົ່ມ ຈັບ ໃຫ ນ້ອຍ ແດ ຈັກ ໂຕ."

- "ເອົາ ຊະນິດ ໃດ ລະ ?"

- "ເອົາ ແມ ຮ້ອງ ນ່ວມ ໆ, ເພື່ອ ໃສ ກົ້ງ ໄວ້."

- "ล่ะอ้ันก็เอ๊ามิกสาลิกา."
- "แมอ๊ิกฉันใด." ผู้มอยเอ้ำ. "พ่ำอุบ๋ใต้พอกเธำลยว."
- "แม่มแท้. พ่ำบ๋มัก. " อ้ายก๊กเต้มพ้อม.
- "พอกเจ้ามีแม่บ๋ ?"
- "บ๋". อ้ายก๊กตอบ, แต่ผู้กางอุ๋ำเอ้ำแก้:
- "พอกเธ๊ามีแม่ แต่แมอกตางหาก, บ๋แม่มแมแท, แมแทขอางพอกเธ๊าบ๋มีแลอ แมพอกเธ๊าตาย."
- "แม่จางอุเธอมอาแมมา." ขอยอา, และอ้ายก๊กวิกห๊อเต้มพ้อม.
- "แม่มละ."

หมิดทิางสามมิดวยบ, ท่าทางอุ่งลิ้มคิด.

ขอยเลียไถ่ยมมีหามท่แมเถ๊าเลียเล่าสู่ฟังก่ยอกับ-แมมา, ถ่งมีขอยจ่งเอ๊าใจถ่สายเหตุท่ทิางสามมิดวยบ. พอกเอ๊ามั่งบยถกันลิ้มกับไก่มอย. ขอยจ่มีหามแม่มิดท่ใอุเลขหลยมปอมแปวโตไปเธ๊ิดหม้าท่แทมแมแท่อา เปันแมอใด, และขอยพะยายามเอ๊าออยทิางสามอา:

- "แม่แท้พอกเจ้าอุ๋ตาอมาดอก บ๋ตอางต๊กใจ."
- "อุมาจ่างใด เผ่มตายละ บ๋ม้ิจกเท่อ." อ้ายก๊กยกบาไหลทิางเอ๊า.

บ๋ม้ิจกเท่อแท่อะ ? ฝาเอ๊ย บ๋ิจกอาเท่าใดแล้อ ท่มำ๋บท่ผมลิวมาบ้ัน เธ๊ิดใต้อุอดกับฝ้มลมมาอก บ๋พยว-

ແຕ່ຜູ້ໃກ້ຈະຕາຍ ແຕ່ຕະຫລອດທັ້ງຜູ້ທຸກສັບເປັ້ນຕ່ອນ ເລັກ ຕ່ອນນ່ອຍນັບເປັ້ນຮ່ອຍໆຕ່ອນ. ບໍ່ຈັກວ່າເທົ່າໃດແລ້ວທີ່ ຄົນ ຕ່ອງຕາຍໂດຍບໍ່ແມ່ນຕາມການັ້ນຊາຂ່ອງພະຜູ້ເປັ້ນເຈົ້າ ແຕ່ ແມ່ນ້ຍ່ອນແມ່ນົກ ແລະ ຜີສາງຕາງໆ.

ຂ່ອຍເລົ່ມເລົ່າເລ່ອງທີ່ເຄ້ຍໄດ້ຍິນນ່ຳແມ່ເຖົ້າສູ່ທັ້ງ ສາມ ຟັ້ງດ້ວຍຄວາມຕົ່ນເຕັ້ນ, ແຕ່ຜູ່ອ່າຍກົກຫ້ວ່ຂ່ວັ້ນແລະເວົ້າ ຂ່ມ ວ່າ:

- "ພວກເຮົາເຄ້ຍໄດ້ຍິນແລ້ວ ນັ້ນແມ່ນນິທານ!"

ສ່ວນ່ອົກສ່ອງຄົນຟັ້ງດ້ວຍ່ອາການສະຫງ້ຽບ, ຜູ້ ນ່ອງ ຫລ່ານ ຟັ້ງດ້ວຍໃບ່ໜ້ານ ໜ້ົ່ນໜ່ອງ ທັ້ງເມ່ນສ້ົ, ຜູ້ ກ່ານ ເວົ້ານ ສ່ອກເບ້ຍ່ອງໜ້ົ່ງຄ່ຳໃສ່ຫ້ວເວົ້ານ ສ່ວນແຂ່ນ່ອົກເບ້ຍ່ອງໜ້ົ່ງ ພ່ານ ຢູ່ຄ່ຂ່ອງນ່ອງຫລ່ານ.

ຮ່ອດຕ່ອນນ້ ເວລ່ານ້ຄ່ອຍຄ່ຳລົ້ງແລ້ວ; ເມກ ສ້ແດງ ໆ ປະກົດໃຫ້ເຫັນຢູ່ເໜ້ືອຫລັ່ງຄ່ານ ຮ້ອນ ເມ່ຶ່ອເວລ່ານ ຊ່ານ ຍ ຸ ລ່ານ ໜ່ວດ ຂ່ານ ມ່ານ ຢ ້ ນ ຢ ູ ຂ ່ ານ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ານ , ລ ່ ານ ນ ຸ ່ ງ ເ ສ ້ ອ ຊ ຸ ມ ສ ້ ຳ ຕ ານ ຂ ະ ໜ ານ ດ ຍ ານ ເ ບ ົ ່ ງ ຄ ່ ານ ພ ະ ຊ ຸ ມ ພ ້ ແ ລ ະ ໃ ສ ່ ໜ ວ ກ ອ ້ ມ ສ ັ ດ ຍ ານ ໆ .

- "ແມ່ນ ໃ ຜ ນ ັ ້ ມ ?" ລ ານ ຖ ານ ທ ັ ້ ງ ຊ ຸ ມ ມ ານ ໃ ສ ້ ຂ ່ ອ ຍ .

ຜ ູ ່ ອ ່ ານ ກ ົ ກ ລ ຸ ກ ຂ ້ ມ ແ ລ ະ ງ ົ ກ ຫ ້ ວ ໄ ປ ທ ານ ເ ຮ ້ ອ ນ ພ ່ ເ ຖ ົ ້ ານ .

- "ລ ານ ມ ານ ແ ຕ ພ ຸ ມ ."

- "ແ ມ ່ ນ ໃ ຜ ເ ອ ້ ມ ໃ ຫ ້ ມ ານ ?"

ໂ ດ ຍ ບ ່ ເ ວ ົ ້ ານ ຍ ັ ງ ຈ ັ ກ ຄ ວ ານ ທ ັ ້ ງ ສ ານ ລ ົ ງ ຈ ານ ກ ລ ້ ເ ລ ່ ອ ນ ທ ັ ນ ທ ີ

ທັນໄດ ແລ້ວເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ, ອົກເທ່ອໜ້ງພາບຂອງພວກ
ເຂົາເຮັດໃຫ້ຂອຍຄິດເຫັນໜູຫ້ານທ່ີບອກໄດ້ໃຊ້ຟ້ງ.

ຊາຍຊຸະລາຈັບບາຂອຍແຫ້ນນ້ງແລະພາຍາ້ງຜ່ານ ເດ່ີນ
ອອກໄປສູ່ປະຕູ. ຂອຍເກ່ືອບ້ຮອ້ງໄຫ້ອອກມາ ເພາະຢ່ານ -
ລາວ, ແຕລາ້ວຍາ້ງບາດກ້ວາ້ງໆແລະໄວໆຂອຍເລ່ຍອອກໄປ
ຮອດຖະໜົນກ້ອນ່ທ່ີຈະມ່ເ້ວລາຮອ້ງໄຫ. ລາ້ວຢຸດຢ່ປະຕູຍ່ກ່ມ
ຂ່ມ່ຂ້ອຍທ້ັງເວ້ົາ້ວ່າ :

- "ຢ່າບ້ັງອາດເຂ້ົາມາ້ບ້ານ່ນ້ອກໃດ !"

- "ຂອຍ່ບ່ໄດ້ເຂ້ົາໄປດອກ ເຖ້ົາ່ພ່ຣ່າ !" ຂອຍຕອບ -
ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ.

ແຂນຍາ້ວໆຂອ້ງລາ້ວຄວ້າຈັບ້ຂອຍ່ອ້ກ ແລ້ະ ຈູ້ງ້ຂອຍໄປ
ຕ້ານແຄມຖະໜົນ ທ້ັງປ້າກກ່ໍເວ້ົາ້ຄວ້ານ້ເ້ກ່ົາ, ຂອຍຮູ້ສ່ກ້ວ້າ
ສຽ້ງຂອ້ງລາ້ວດ້ັງ້ຄ້ອ້ນ້ຕອ້ກ່ສ່ວ້ຟ້ານ້ລ້ົ້ງ້ໃສ່ຫ້ວ:

- "ພ່ໍ່ເຖ້ົ່ານ້ົ້ງ້ຢູ່່ເຮ້ອ້ນ່ບ ?

ບ່ໍ່ເປ້ັນ້ແ້ຕ່ນ້ ຂອ້ຍ່ຕ້ານ່ດ້ັກ້ໆ ພ່ໍ່ເຖ້ົ່ານ້ຢູ່່ເຮ້ອ້ນ່ພ່ໍ່ດ. ລ້ວ
ຢ້ນ້ປ້ະເຊ້ົ່ນ້ໜ້ານ້ກ້ບ້ຊ້ານ້ຊ້ະລ້ານ້ທ້ົ່ນ້ທ້ານ້ທ້ານ້ມ້ັ້ງ້ນ້ົ, ເ້ບ້ດ ໜ້ານ
ອ້ນ ໜ້ອ້ດເ້ຄ້ົ່ານ້ຕ້ັ້ງ້ຊ່ ແລ້ະແ້ນ້ມ້ເ້ບ້ົ່ງ້ຕ້ານ້ຊ້ານ້ຊ້ະລ້ານ້ທ່ ມ່ນ້ກ້ັ້ງ
ຄ້ັ້ງ້ເ້ງ້ົ່ນ້ຫ້ລ້ຽ້ນ້ໂ້ກ້ເ້ປ້ັ້ກ.

- "ແ້ນ້ມ້ັ້ນ້ບ່ໍ່ຢູ່. ຂອ້ຍ່ກ່ໍ້ລ້ານ້ຮ້ກ, ບ່ໍ່ມ່ໃ້ຜ້ເ້ບ້ົ່ງ້ມ້ັ້ນ້ເ້ລ້ຍ.
ຂ່ໍ້ໂ້ທ້ດ້ເ້ຈ້ົ້າ້ດ່ໍ້ໂ້ກ້ໂ້ລ້ແ້ນ້ມ!" ພ່ໍ່ເຖ້ົ່ານ້ກ້ານ້ອ້ຢ່ານ້ງ້ອ້ຍ້ໆ້ໄ້ອ.

ທ້ານ້ໂ້ກ້ໂ້ລ້ແ້ນ້ມ ຄ້ານ້ຮ່ມ້ຈ່ມ້ອ້ານ້ໄ້ດ້ຍ່ມ້ໄປ້ທ່ົ້ວ້ເຮ້ອ້ນ,ປ້ົ່ນ
ຫ້ລ້ັ້ງ້ກ້ັ້ບ້ລ່ມ້ແ້ລ້ວ້ຍ້ານ້ງ້ຫ່ມ. ບ່ໍ່ດ່ມ້ຕ້ານ້ມ້ານ້ຂ້ອ້ຍ່ກ່ໍ້ຖ້ກ້ຊຸ້ດ້ອ້ມ້ລ້ົ ມ້ານ

ຂອງລຸງ ປີໂອດ.

- "ຖືກອົກແລ້ວຕ໋ານ໋." ລຸງຂັບລົດມ້າຮ້ອງຖາມຂະນະ ທີ່ປົດມ້າອອກ "ເພິ່ນຕ້ອນຫຍັງເທື່ອ ?"

ເມື່ອຂ້ອຍເລົ່າເລື່ອງສູ່ລາວຟັງແລ້ວ ລາວກໍໃຈຮ້າຍ ຂົ້ນຈົ່ນໜ້າແດງ ແລະ ເວົ້າດ່ວຍສຽງຂຸ່ນເຄືອງ.

- "ຊິໄດ້ອີ່ສັ່ງໄປຕົດກັບພວກເຂົ້າ, ພວກລູກອ້າດຍາສົດ ໜູໆນັ້ນ. ເຫັນຕ໋ານ໋ງເປັນຈັ່ງໃດລະຍ້ອນເຮົ້ດເພ໋ເຂົ້າ , ເທື່ອໜ້າລະໄປຕົພວກເຂົ້າໂລດ ບໍ່ຕ້ອງອ໋ຕົ້ນ."

ລາວຈົ່ມພຸມພ໋ຳຢູ່ດົນນານ, ແລະທ໋ຳອົດຂ້ອຍກໍ່ຍົ້ນດ໋ຟັງ - ເພ໋ະໃຈຮ້າຍທ໋ົ່ນເອງຖືກຂຽນຕ໋. ແຕ່ໃບໜ້າຂອງລາວ ທ໋ົ່ ເຕັ້ນແຕ່ຮ້ອຍຢູ່ຫ້ວ໋ໆເຮົ້ດໃຫ້ຂ້ອຍບໍ່ສະບ່ວຍໃຈແລະເຕ໋ອມ ຂ້ອຍໃຫ້ເດ໋ອກ໋ວ໋ ເດັກນ້ອຍພວກນ້ັ້ນກ໋ອ໋ດຖືກຂຽນຕ໋ເດ໋ມ , ແລະ ພວກເຂົ້າບໍ່ໄດ້ເຮົ້ດຫຍັງໃສ່ຂ້ອຍເລ໋ຍ.

- "ບໍ່ມ໋ເຫດ໋ຜົນ ທ໋ີ່ຂ້ອຍຈະໄປຕົ້ເຂົ້າ, ພວກເຂົ້າເປັນ-ດົນດ໋." ຂ້ອຍເວົ້າ. "ເຈົ້າຫ້ັນເວົ້າແຕ່ແມ໋ວ໋ຕ໋ຍໆ ແມ໋ວ໋ ຕ໋ວ໋ະ."

ລາວເສ໋ຍຕ໋ານ໋ມ໋ເບ໋ງຂ້ອຍ ແລ້ວຮ້ອງຂົ້ນຫ້ັນໃດ:

- "ຫ້ມ໋ຈ໋ານ໋ລົ້ນ໋ໄປ !"

- ຜ໋ບ໋າ!" ຂ້ອຍຮ້ອງຫ້ັ່ງໂດດລ໋ງ.

- "ກູເປັນ໋ບ໋າຊົ້ນ໋! ກູຂ໋ຕ໋ວ໋ະຊົ້ນ໋! ກູຊ໋ເຮົ້ດໃຫ້ເບ໋ງ. ..." ລາວເວົ້າອອກ໋ມ໋ດ່ວຍສຽງບໍ່ປ໋ກ໋ະຕ໋ ແລ້ວກໍ່ແລ່ນ ໄລ ຈ໋ບ໋ຂ້ອຍຢູ່ກ໋ງເດ໋ນ ແຕ່ກ໋ຈ໋ບ໋ຂ້ອຍບໍ່ທ໋ນ.

ແມ່ເຖົ້າປະກົດຕົວຂຶ້ນທີ່ໜ້າເຮືອນຄົວ ຂ້ອຍຈ້ຽງແລ່ນ ໄປ
ຫາລາວ, ສ້ວນລຸ້ງປິ໊ໂອດຈົ່ມນ້ອຍໃຈໃນເລື່ອງຂ້ອຍ:

- "ຂ້ອຍທົນບ່ໄດ້ດອກກັບບັກຂີ້ຄ້ານ ! ຂ້ອຍອາຍຸ ແກ
ກ້ວາມັນຕ້ຽງຫ້ວາເທົ້າພຸ້ນມາ, ແຕ່ມັນດ້ວາຂ້ອຍທຸກຢ່າງ,ດ້ວາຮອດ
ແມ່ຂ້ອຍແລະວ້ວາຂ້ອຍຂໍ້ຕ໊ວະ..."

ເວລາໃດ໋ມ໊ຶ້ນເວ້ົາແມ່ວ ຂ໊ຶ້ຕ໊ວະກ໋ຽວກັບຂ້ອຍຕ໋ໜ້ວ ຂ້ອຍ
ແລ້ວ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ້ວາສະຕ໋ໝ໋ຶ້ນງ໋ຶ້ງໄປໝົດ. ຂ້ອຍປ໋ິ້ນຢູ່ແລະພ້ອມ
ເວ້ົາຫ້ຍ໋ງ້ບ່ອ້ອກ; ແຕ່ແມ່ເຖົ້າເວ້ົາຂ໋ຶ້ມດ້ວຍຄ້ວາມໜ້ັກແໜ້ນ:

- "ນ້ີ໋ປ໊ິ້ໂອດ ເຈ້ົາເປ໋ັ້ນ໋ຶ້ມ໊ຶ້ຕ໊ວະແ໋ຫ້ງ໋ໃດ໋ຂ້ັ້ນ. ມ໋ັ້ນ໋ບ່ໄດ້
ເວ້ົາແມ່ວ໋ບ໋ໍ່ໃສ່ເຈ້ົາມ້ວ."

ພ໋ເຖົ້າ໋ມ໋ັ້ນ໋ອ້ວ໋ດ໋ຶ້ນ໋ຈ໋ະ໋ເ໋ຊ໋ອ໋ຶ້ນ໋ຂ໋ັ້ບ໋ລ໋ິດ໋ມ້ວ໋ພຸ໋້ມ.

ນ໋ັ້ບ໋ແ໋ຕ໋ມ໋ນ໋ມ ລ໋ະ໋ຫ໋ວ້ວ໋ງ໋ຂ໋ອ໋ຍ໋ກ໋ັ້ບ໋ລ໋ຶ້ມ໋ຂ໋ັ້ບ໋ລ໋ິດ໋ມ້ວ໋ກ໋ໍ່ຢູ່ໃ໋ນ ສ໋ະ
ພ້ວ໋ບ໋ສ໋ິ້ວ໋ຄ້ວ໋ມ໋ແ໋ບ໋ບ໋ມ໋ິ້ດ໋ວ໋ງ໋ຮ໋ຽ໋ບ໋ຕ໋ັ້ນ໋. ເ໋ມ໋ຶ້ອ໋ມ໋ີ໋ໂ໋ອ໋ກ໋ວ້ວ໋ດ໋ລ໋ວ້ວ໋ກ໋ໍ່ພ໋ະ໋ຍ໋ວ
ຍ໋ວ້ມ໋ເ໋ຮ໋ັ້ກ໋ໃ໋ສ໋ຂ໋ອ໋ຍ ໂ໋ດ໋ຍ໋ເ໋ຕ໋ັ້ກ໋ຂ໋ອ໋ຍ໋ໃ໋ສ໋ຶ້ອ໋ມ໋ໃ໋ດ໋ອ໋ັ້ມ໋ໜ໋ຶ້ງ ຫ໋ລ໋ິ໋ເ໋ວ໋ົ້ວ
ບ໋ວ໋ງ໋ຫຸ໋້ມ໋ມ໋ວ໋ຫ໋ມ໋ິ້ບ໋ຂ໋ອ໋ຍ໋ໂ໋ດ໋ຍ໋ທ໋ໍ໋ທ໋ວ໋ວ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ໄ໋ປ໋ໂ໋ດ໋ຍ໋ບ໋ວ໋ງ໋ເ໋ວ໋ົ້ມ .
ລ໋ວ໋ປ໋ອ໋ຍ໋ນ໋ົ້ກ໋ຂ໋ອ໋ຍ໋ບ໋ິ້ມ໋ໜ໋ິ້ໄ໋ປ, ແ໋ລ໋ະ໋ມ໋ຶ້ໜ໋ຶ້ງ໋ເ໋ວ໋ົ້ວ໋ແ໋ມ໋ວ໋ມ໋ວ໋ກ໋ັ້ດ໋ນ໋ົ້ກ.
ລ໋ວ໋ຈ໋ົ່ມ໋ກ໋ັ້ບ໋ພ໋ໍ່ເ໋ຖ໋ົ້ວ໋ເ໋ລ໋ອ໋ຍ໋ໆ໋ກ໋ຽ໋ວ໋ກ໋ັ້ບ໋ເ໋ລ໋ອ໋ງ໋ຂ໋ອ໋ຍ໋ໂ໋ດ໋ຍ໋ເ໋ວ໋ົ້ວ ໂ໋ຍ໋ກ
ຂ໋ຶ້ມ໋ຫ໋ລ໋ວ໋ຍ໋ເ໋ທ໋ົ້ວ. ຂ໋ອ໋ຍ໋ພ໋ິ໋ວ໋ວ໋ວ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ໄ໋ປ໋ບ໋ໍ່ໄ໋ດ໋ຫ໋ວ໋ະ໋ຖ໋ວ໋ວ໋ລ໋ວ໋ວ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ
ອ໋ັ້ມ໋ໃ໋ດ໋ອ໋ັ້ມ໋ໜ໋ຶ້ງ ມ໋ອ໋ກ໋ຈ໋ວ໋ກ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ເ໋ດ໋ັ້ກ໋ນ໋ວ໋ຍ໋ທ໋ີ໋ແ໋ຕ໋ວ໋ງ໋ຕ໋ວ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ຜູ໋້ເ໋ຖ໋ົ້ວ.
ສ໋ວ໋ມ໋ຝ໋ວ໋ຍ໋ຂ໋ອ໋ຍ໋ນ໋ັ້ມ ຂ໋ອ໋ຍ໋ເ໋ຮ໋ັ້ດ໋ຕ໋ອ໋ຍ໋ຄ໋ົ້ມ໋ດ້ວ໋ຍ໋ກ໋ານ໋ມ໋ວ໋ຍ໋ສ໋ວ໋ຍ໋ເ໋ກ໋ັ້ບ
ລ໋ວ໋ວ໋ຫ໋ລ໋ິ໋ຕ໋ັ້ດ໋ໃ໋ກ໋ຈ໋ະ໋ຂ໋ວ໋ດ໋ແ໋ລ໋ອ໋ປ໋ະ໋ໄ໋ວ໋, ເ໋ມ໋ຶ້ອ໋ລ໋ວ໋ວ໋ໃ໋ສ່ເ໋ກ໋ັ້ບ ນ໋ັ້ນ
ກ໋ໍ໋ຈ໋ະ໋ຂ໋ວ໋ດ ໂ໋ລ໋ດ. ມ໋ໜ໋ຶ້ງ໋ຂ໋ອ໋ຍ໋ເ໋ວ໋ົ້ວ໋ພ໋ິ໋ກ໋ໄ໋ທ ໃ໋ສ່ໝ໋ວ໋ກ ວ໋ອ໋ມ

ลาวไว้ ปะก๊ดว่าลาวจามฝึดๆยู่เป้มจื่อโมงเต้มๆ. โดย ก๋อไปแล้อ ขอยเธ๊ดหูกสิ่งหูกย่าง เก๋าก๋ต้มเองสามาด เผ่อแก้แค้ม. ในอ้มก๋ด ลาวจะแมมเบ่งขอยตะหลอด-เวลา เฝ้าเบ่งกามเค่อมไหอของขอย, และหลาย ๆ เก๋อ ลาวพ้บขอยเว้าลืมกับพวกลูกอาถยาเธ๊อมใก้ ในก้มใดลาวก๋บอกพ่เถ้าโลด.

ขอยยังพ้อพ้มลางแก่อมกับสามอายม่องมั้มต่ไป และสะหม็ดสะหม็มเป้มกันเองอ้มเลอยๆ. ละหว่าง ฝาเธ๊อมพ่เถ้ากับธ้อบามของเถอบถ้อยบ่อยุมิกับ มิแจหม่ง จุ่งปีกลุมไปถอยพุมไม้. ขอยเจาะป่องธ้อไอ่ยู่ใตพุมไม้ ถู่กาว และ พวกเธ้าลอดหากัน น่างลุกเค้าลืมกันถอย ถอยโดยสองอายมองลอดเค้ามา, สอมอ๊กผูหม่ง ย้ม เฝ้ายาม เผ่อว่าบ่ใหหามโกโลแมมพ้บเต้มพ็ดติกำของพวกเธ้า.

ໃຫ້ແມ່ເຖົ້າພໍອົກພໍໃຈຫລາຍ.

ຂ້ອຍເລົ່າເລື່ອງແມ່ເຖົ້າສູ່ສາມອ້າຍນ້ອງຟັງເລື່ອຍໆ, ມ້ຫນ້ວງຜູ້ອ້າຍກົກຫາຍໃຈໃຫຍ່ແລະກ່າວວ່າ:

- "ແມ່ເຖົ້າທຸກຄົນຄືໃຈດີທ້ວມັ້ນ. ພວກເຮົາເຄີຍມີແມ່ເຖົ້າໃຈດີຄືນັ້ນ..."

ລາວມັກເວົ້າເລື່ອຍໆ ແລະ ດ້ວຍທ່າທາງເສົ້າໝອງວ່າ: "ເຄີຍເປັນ", "ເຄີຍມີ", "ຄັ້ງໜ້ວງເມື່ອດົນນານມາແລ້ວ" ແລະປາກົດວ່າລາວມີອຸ້ຍົນມາແລ້ວຕ້ວງຮ້ອຍປີແທນທ້ຈະ ແມ່ນສິບເອັດປີ. ຂ້ອຍຈ້ໄດ້ວ່າ ລາວມ້ມ້ອຍບ້ານ້ອມກົ້ມສ້ອຍ . ຕ້ອລາວເອງກໍ່ຄ້ວງບ້ານຮ້ານ້ອຍ, ດ້ວງຕາມ້ແວ້ວນຸ່ມນ້ວມ - ແລະ ສົດໃສ່ຄ້ວງໂຄມໄຟຢູ່ໃນວັດຈຸມພ໋. ນ້ອງທ້ວງສ້ອງກ້ມ້ໃສ່ ຈ້ບ່ດ່ເປັນທ່ໄວ້ວ່າງໃຈໄດ ແລະສະໜ່ິດສະໜ່ິມກ້ບຂ້ອຍເຊັ່ນ ດຽວກ້ນ, ແລະຂ້ອຍຄ່ິດຢາກເຮ້ດສ່ິ່ງໃດສ່ິ່ງໜ່ິ່ງທ່ສ້ວງຄວາມ ພໍໃຈໃຫ້ແກ່ທ້ວງສ້ອງເລື່ອຍໆ. ແຕ່ວ່າ ແມ່ນ້ອ້ຍກົກພ້ນທ່ຂ້ອຍ ໃຫ້ຄວ້ານສະໜ່ິດສະໜ່ິມຫລ້ຍກ່ວ້າໜ້ນ.

ຂ້ອຍລ້ມກ້ບທ້ວງສ້ານ້ອນຫລ້ຍ ຈ້ນ່ວ້າລ້ມສ້ງເກ ອ້ອມ ຕ້ອ ຄ້ວງ້ລ້ງປ່ໂອ ຈ່ງເຂ້ົ້ານ້ານ້ອນ.ລ້ວ ຮ້ອງສ້ຽງຍ້ວໆເຍ້ນ່ວ້າ:

- "ໂທ່ໆ !ເວ້ົ້ານ້ອ້ກແລ້ວ ?

ຂ້ອຍສ້ງເກ ເຫ້ນ່ວ້ ລ້ວ ມ້ອ້ານ້ານ້ວ ເຫ້ວ້ານ້ ໆ ຂ້ນເລື່ອຍໆ. ຂ້ອຍ ຮ້ນ ຮ້ ນ ລ້ນ ຂ້ອງ ລ້ວ ໂ ຍ ສ້ງ ເ ກ ເ ບ້ ງ ຕ້ອນ ລ້ວ ກ້ ບ ນ້ ນ ແ ຕ ເ ຮ້ ຕ ອ ຽ ກ : ທ ໍ ນ ະ ດ ານ້ ນ ລ ວ ໄ ຂ ປ ະ ຕ ູ

ໂຂ້ງຊ້າໆ ດັ່ງມີບາມພັບຈ່ຽງເກີດສຽງດັ່ງຄ່ອຍໆດົນໆ, ແຕ່ເວ
ລາໃດລາວມີອາລົມຊຸ່ນເຄືອ ບາມພັບກໍຈະສົ່ງສຽງແຫລມໄວ
ວ່າດັ່ງສຽງຮ້ອງເຈັບປວດ.

ຫລານຊາຍຜູ້ປາກກ້ຳຂອງລາວເດີນທາງໄປ ຍັງຊຸ່ມນະ-
ບົດເພື່ອແຕ່ງດອງ ລຸງປິ່ໂອດເລີຍຢູ່ຄົນດຽວໃນຫ້ອງທົ່ມ ເຜ
ດານຕ່ຳໆເທິງຄອກມາ. ຫ້ອງມົ້ມປ້ອງຢຽມນ້ອຍໆ ເຕັມໄປ
ດ້ວຍກົ່ນຢາງປູທາງ ກົ່ນສາບຂອງຫນັງ ຢາສູບ ແລະເຫື່ອ .
ຂ້ອຍບ່ໄປຫາລາວຈັກເທື່ອ ເພາະຮູ້ສຶກເຫມັນສາບກົ່ນດັ່ງກ່າວ.
ລາວມັກນອນໂດຍບ່ມ້ອດຕະກຽງເລີຍ, ເລ່ືອງມ້ເຮັດໃຫ້ ພ່
ເຖ້ົາບ່ພໍໃຈເປັນທ່ີສຸດ.

- "ລະວ້ັງເດ ປິ່ໂອດ! ຈັກຫນ່ອຍໄຟຊ້ໍໃຫ້ມ້ໝົດເຮ້ອນ
ໄດ."

- "ບ່ມ້ອ້ມຕະລາຍດອກ. ກາງຄ້ືນຂ້ອຍເອ້ົາຕະກຽງຕ້ັ
ໄວ້ໃນແອ່ງນ້ຳພຸ້ມ." ລາວຕອບທ້ັງເສ້ືອຕາໄປທາງອ່ືນ.

ທຸກ້ັນ ລາວມັກມ້ີອາການໃຈເລ່ືອນລອຍ, ແລະ ດ້ືນ
ນານແລ້ວທ່ີລາວບ່ຮ້ວມຊຸ່ມແຊ້ວກ້ັບແມ່ເຖ້ົາຄ້ືແຕ່ກ້ອນ ແລະ ບ່
ເອ້ົາກ້ອນຫນາກໄມ້ສູ່ພວກເຮ້ົາກ້ືນອ້ກ. ໃບຫນ້າຂອງ ລາວ
ຫ່ຽວແຫ້ງຫລາຍຢ້ົ, ຮ່ອຍຍ້ັບຢຸ້ນຫລາຍຢ້ົ, ແລະ ເວລາ
ຍາງ ລາວໂຊ່ເຊ້ືດ້ັງຄ້ືນເຈ້ັບປ່ວຍ.

ເຊ້ົ້ານ້ັ້ງ ໃນຂະນະທ່ີພ່ເຖ້ົາກ້ັບຂ່ອຍເອ້ົາຊ້ວນຕ້ັກ ທ່ີ
ມະທ່ີ້ຕ້ັກລ້ົງມາຢ່າງຫລວງຫລາຍເມ່ືອຕອນກາງຄ້ືນອອກຖ້ືມ້ັ້ນ,
ທ້ັນໃດນ້ັ້ນ ໄລປະຕູໂຂ້ງກ່ໍສ່ົງສຽງດ້ັງແຮງເປ້ັນພ້ິເສດ; ຕ່ໍ

ຫລອດລົ້ມໜ້ຳເຂ້ົ້າມາໃນເດ໋ມ ອັດປະຕູແລ້ວຢົ້ມເອົ້າຫລ້ຳອ້ຳ ປະຕູໄວ້, ແລະ ໃຊ້ມ້ອມສູ້ໜ໋ມໆອ້ອມໆບ້ອກໃຫ້ພໍ່ເຖ້ົ້າ ເຂ້ົ້າ ໄປຫາ. ເມ້ອ໋ພໍ່ເຖ້ົ້າໄປໃກ້ໆ ຕ້ຳຫລອດຜູ້ມ໊ກເອົ້າຄ້ຳ ຈຸຫມ້ ໋ພໍ່ເຖ້ົ້າ ແລະ ເວ້ົ້າສ໋ ໍ ໃດສ໋ ໍ ໃດ ໜ້ຳ ໆ ຄ້ອຍໆ ຈົ້ມຟ້ັງ ບ໋ ໍ ໄດ້ ເລ ໋ ອ ໍ ຳ ຊ ໍ ຳ ພໍ່ເຖ້ົ້າ ແລະ ເວ້ົ້າສ໋ ໍ ໃດສ໋ ໍ ໃດ ໜ້ຳ ໆ ຄ້ອຍໆ ຈົ້ມຟ້ັງ ບ໋ ໍ ໄດ້ ເລ ໋ ອ ໍ ຳ ຊ ໍ ຳ ພໍ່ເຖ້ົ້າຟ້ ໍ ວ ໍ ຕ ໍ ອ ໍ ບ ໍ ຢ ໍ ຳ ງ ໄ ໍ ວ ໍ ວ ໍ ຳ ວ ໍ ຳ :

- "ຢ ໍ ູ ໍ ໜ ໍ ໋ ມ ໍ ຫ ໍ ວ ໍ ະ ? ເ ໍ ວ ໍ ລ ໍ ຳ ໃ ໍ ດ ? ຖ ໍ ຳ ຂ ໍ ອ ໍ ຍ ຈ ໍ ໍ ໄ ໍ ດ ໍ ວ ໍ ຳ . . . "

ທັນໃດ ລ ໍ ວ ໍ ຕ ໍ ົ ໍ ມ ສ ໍ ະ ເ ໍ ດ ໍ ັ ໍ ກ ໍ ້ ໍ ມ ແ ໍ ບ ໍ ບ ຕ ໍ ະ ຫ ໍ ລ ໍ ົ ໍ ກ ແ ໍ ລ ໍ ະ ຮ ໍ ອ ໍ ງ ຂ ໍ ົ ໍ ມ ວ ໍ ຳ :

- "ພ ໍ ະ ຜ ໍ ູ ເ ໍ ປ ໍ ັ ໍ ມ ເ ໍ ຈ ໍ ົ ໍ ຳ ! ເ ໍ ປ ໍ ັ ໍ ມ ໄ ໍ ປ ໄ ໍ ດ ແ ໍ ຫ ໍ ຫ ໍ ວ ໍ ະ ? "

- "ຈ ໍ ຸ ດ ! ຄ ໍ ອ ໍ ຍ ໆ " ຕ ໍ ້ ຳ ຫ ລ ໍ ອ ດ ເ ໍ ຕ ໍ ົ ໍ ອ ມ ຢ ໍ ຳ ງ ເ ໍ ດ ໍ ັ ໍ ງ ຈ ໍ ົ ໍ ມ .

ພ ໍ ໍ ່ ເ ໍ ຖ ໍ ້ ົ ໍ ຳ ຫ ລ ໍ ຮ ໍ ອ ລ ໍ ັ ໍ ອ ກ ແ ລ ໍ ັ ໍ ກ ໄ ປ ມ ໍ ຳ ແ ລ ໍ ະ ເ ໍ ຫ ໍ ັ ໍ ນ ຂ ໍ ອ ໍ ຍ :

- "ເ ໍ ອ ໍ ົ ໍ ຳ ຈ ໍ ຸ ວ ໍ ຳ ມ ແ ລ ໍ ອ ດ ເ ໍ ຂ ໍ ້ ົ ໍ ຳ ໄ ປ ໃ ນ ເ ໍ ຮ ໍ ອ ໍ ຍ ! "

ຂ ໍ ອ ໍ ຍ ລ ໍ ຸ ຢ ໍ ູ ແ ຈ ເ ໍ ຮ ໍ ອ ໍ ຍ ແ ລ ໍ ະ ຈ ໍ ອ ບ ເ ໍ ບ ໍ ົ ໍ ງ ຫ ໍ ັ ໍ ງ ສ ໍ ອ ໍ ງ ເ ໍ ຂ ໍ ້ ົ ໍ ຳ ໄ ປ ໃ ນ ຄ ໍ ອ ໍ ກ ມ ໍ ຳ ບ ໍ ອ ໍ ມ ທ ໍ ໍ ່ ເ ໍ ດ ໍ ົ ໍ ມ ຂ ໍ ັ ໍ ບ ລ ໍ ິ ດ ມ ໍ ຳ ນ ໍ ອ ໍ ມ ຢ ໍ ູ ໍ ່ . ຕ ໍ ້ ຳ ຫ ລ ໍ ອ ດ ເ ໍ ອ ໍ ົ ໍ ຳ ຖ ໍ ົ ໍ ງ ມ ໍ ໍ ້ ເ ໍ ບ ໍ ົ ໍ ງ ຂ ໍ ອ ໍ ງ ຂ ໍ ອ ໍ ຳ ອ ໍ ອ ໍ ກ ແ ລ ໍ ອ ດ ຟ ໍ ຳ ດ ໃ ສ ໍ ຝ ໍ ຳ ມ ໍ ້ ຂ ໍ ຸ ຍ ຢ ໍ ູ ໄ ປ ມ ໍ ຳ ເ ໍ ພ ໍ ໍ ່ ອ ໃ ຫ ໍ ້ ເ ໍ ຂ ໍ ຸ ໍ ້ ຳ ກ ໍ ະ ດ ໍ ຳ ງ .

- "ມ ໍ ັ ໍ ນ ເ ໍ ຂ ໍ ົ ໍ ້ ຳ ໃ ຈ ເ ໍ ລ ໍ ໍ ່ ອ ໍ ງ , ດ ໍ ິ ລ ະ ! ມ ໍ ັ ໍ ນ ປ ໍ ະ ປ ໍ ່ ອ ໍ ຍ ມ ໍ ຳ ແ ລ ໍ ະ ຫ ໍ ໍ ້ ມ ໄ ປ ລ ໍ ົ ໍ ້ . "

ຂ ໍ ອ ໍ ຍ ແ ລ ໍ ່ ນ ເ ໍ ຂ ໍ ົ ໍ ້ ຳ ໄ ປ ໃ ນ ເ ໍ ຮ ໍ ອ ໍ ຍ ຄ ໍ ິ ອ ແ ລ ໍ ະ ບ ໍ ອ ໍ ກ ແ ໍ ມ ໍ ່ ເ ໍ ຖ ໍ ້ ົ ໍ ຳ ສ ໍ ົ ໍ ງ ທ ໍ ໍ ້ ໄ ໍ ດ ໍ ເ ໍ ຫ ໍ ັ ໍ ນ ແ ລ ໍ ະ ໄ ໍ ດ ໍ ້ ົ ໍ ມ . ລ ໍ ຳ ວ ໍ ົ ໍ ກ ຫ ໍ ົ ໍ ວ ໍ ທ ໍ ໍ ່ ເ ໍ ປ ໍ ົ ໍ ອ ມ ໄ ປ ດ ໍ ວ ໍ ຍ ແ ປ ໍ ງ , ສ ໍ ອ ໍ ມ ມ ໍ ໍ ້ ກ ໍ ົ ໍ ມ ແ ປ ໍ ງ ເ ໍ ພ ໍ ໍ ່ ອ ເ ຮ ໍ ັ ກ ເ ໍ ຂ ໍ ົ ໍ ້ ຳ ຫ ໍ ໍ ້ ມ .

- "ລ ໍ ຳ ວ ໍ ອ ໍ ຳ ດ ລ ໍ ັ ໍ ກ ອ ໍ ັ ໍ ມ ໃ ດ ອ ໍ ັ ໍ ມ ຫ ໍ ໍ ້ ົ ໍ ງ ໄ ປ . " ລ ໍ ຳ ວ ໍ ເ ໍ ວ ໍ ົ ໍ ້ ຳ ສ ໍ ຽ ງ ຄ ໍ ອ ໍ ຍ ໆ ຫ ລ ໍ ັ ໍ ງ ຈ ໍ ຳ ກ ທ ໍ ໍ ້ ຂ ໍ ອ ໍ ຍ ເ ໍ ວ ໍ ົ ໍ ້ ຳ ສ ໍ ຸ ດ . " ໄ ປ ຫ ໍ ລ ໍ ົ ໍ ມ ສ ໍ ຳ . ຢ ໍ ຳ ໄ ປ ສ ໍ ົ ໍ ມ -

ເລ່ອງເພ້ນ !"

ເມ່ອຂ່ອຍແລ່ນອ່ອກໄປເດ້ນ້ອກເທ່ອໜ້ງ ກໍ້ພ້ບວ່າພ້ໍເຖ້ຳ ຢ້ນຢູ່ປະຕູໂຂ້ງ, ປ້ດໜ້ມ້ອກ້ອ່ກ, ເອ້ົາ້ມ້ເຮ້ັດເຄ້ຍ ໜ້ມ ໄ້ມ້ກ້ວ້ງເຂ້ນ, ສ້ຍຕ້ຳແ້ມ້ມ້ເບ້ງ້ທ້ອ້ງ້ຟ້ຳ, ໃ້ບ້ໜ້ມ້ຳ ຂ້ອ້ງ ລ້ຳ້ອ້ມ້ຕ້ົ້ງ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ໂ້ມ້ຈ້ໂ້ຫ, ຂ້ຳ້ເ້ບ້ອ້ງ້ຫ້ມ້ົ້ງ້ສ້ັ້ມ້ດ້ົ້ຖ້ງ.

- "ກູ້້ບ້ອ້ກ້ໃ້ຫ້ມ້ົ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ຳ້ໄ້ປ້ໃ້ນ້ເ້ຮ້ອ້ມ້ຕ້ວ້ຳ້ບ້ໍ ?"ລ້ວ້ຍ ໃ້ສ່ຫ້ົ້ວ້ທ້ົ້ບ້ຕ້ົ້ມ.

ລ້ວ້ຍ້ຕ້ົ້ດ້ຕ້ຳ້ມ້ຂ້ອ້ຍ້ເ້ຂ້ົ້ຳ້ໄ້ປ້ຈ້ົ້ມ້ຮ້ອ້ດ້ເ້ຮ້ອ້ມ້ຄ້ວ.

- "ມ້ຳ້ຫ້ມ້ົ້ແ້ມ່ !"ລ້ວ້ຍ້ບ້ອ້ກ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ.

ຫ້ົ້ວ້ສ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ຳ້ໄ້ປ້ໃ້ນ້ຫ້ອ້ງ້ຖ້ດ້ໄ້ປ້ ແ້ລ້ະ້ເ້ອ້ົ້ຳ້ອຸ້້ມ້ໃ້ສ່ກ້ັ້ນ້ເ້ປ້ັ້ນ ເ້ວ້ລ້ຳ້ດ້ົ້ນ້ມ້ຳ້ນ. ພ້ຽ້ງ້ແ້ຕ້ແ້ມ້ມ້ເ້ບ້ົ້ງ້ຫ້ນ້ຳ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ບ້ຳ້ດ້ດ້ຽ້ວ - ເ້ມ້ອ້ຕ້ອ້ນ້ລ້ວ້ຍ້ກ້ບ້ອ້ອ້ກ້ມ້ຳ ຂ້ອ້ຍ້ກ້ຮູ້້ວ້ຳ້ມ້ເ້ລ້ອ້ງ້ຫ້ນ້ຳ ຕ້ົ້ມ້ເ້ຕ້ົ້ມ ເ້ກ້ົ້ດ້ຂ້ົ້ມ.

- "ເ້ຈ້ົ້ຳ້ຢ້ຳ້ມ້ຫ້ຍ້ັ້ງ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ ?" ຂ້ອ້ຍ້ຖ້ຳ້ມ.

- "ອ້ັ້ດ້ປ້ຳ້ກ້ນ້ົ້ງ້ໄ້ວ້ນ້ົ້ດ້ໆ! "ລ້ວ້ຍ້ຕ້ອ້ບ້ສ້ຽ້ງ້ຄ້ອ້ຍ້ໆ.

ພ້ຳ້ຍ້ໃ້ນ້ເ້ຮ້ອ້ມ ປ້ະ້ກ້ົ້ດ້ອ້ຳ້ປ້ົ້ກ້ຄຸ້້ມ້ໄ້ປ້ດ້ວ້ຍ້ນ້ັ້ນ້ຍ້ຳ້ກ້ຳ້ດ້ບ້ໍ່ສ້ະ ບ້ຳ້ຍ້ໃ້ຈ້ຕ້ະ້ຫ້ລ້ອ້ດ້ນ້ົ້. ພ້ໍ່ເ້ຖ້ຳ້ກ້ບ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ຳ້ ແ້ມ້ມ້ເ້ບ້ົ້ງ້ຫ້ນ້ຳ ກ້ັ້ນ ດ້ວ້ຍ້ໃ້ບ້ໜ້ມ້ຳ້ເ້ດ້ັ້ງ້ອ້ົ້ມ, ເ້ວ້ຳ້ລ້ົ້ມ້ກ້ັ້ນ ດ້ວ້ຍ້ຄ້ຳ້ເ້ວ້ຳ້ສ້ັ້ມ້ໆ ຊຸ້້ງ ຂ້ອ້ຍ ບ້ໍ່ເ້ຂ້ົ້ຳ້ໃ້ຈ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ຫ້ຍ້ ແ້ລ້ະ້ ເ້ຮ້ັ້ດ້ໃ້ຫ້ຂ້ອ້ຍ້ເ້ກ້ົ້ດ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ກ້ັ້ງ້ວ້ົ້ມ ຕ້ົ້ມ້ຂ້ົ້ມ້ເ້ປ້ັ້ນ້ທ້ະ້ວ້ົ້ຖ້ມ.

- "ໄ້ຕ້ໄ້ຟ້ບູ້້ຊ້ຳ້ຮູ້້ບ້ນ້ັ້ກ້ນຸ້້ມ້ຫຸ້້ກ້ຫ້ອ້ງ ແ້ມ່ " ພ້ໍ່ເ້ຖ້ຳ້ສ້ັ້ງ້ຫ້ັ້ວ້ ໄ້ອ້ຄ້ອ້ຍ້ໆ.

ພວກເພິ່ນພາກັນກິນເຂົ້າຢ່າງຟ້າວຟັ່ງ ແຕ່ບໍ່ແຊບ, ຄົ້ງ ວ່າຄວງຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ. ພໍ່ຖ້າເບັ່ງແກມດວຍທ່າທາງ ອົດ ອອມ, ໄອອະແຮມ ແລະ ຈົ່ມບຸມພໍ:

- "ພະຍາມາມີເຂັ້ມແຂງຫລາຍເກີນກວ່າຄົນຜູ້ໜຶ່ງຈະ ຊ້ໄດ. ຍົກຕົວຢ່າງມັນນ...ມັນມີທ່າທາງໃຈບຸນ, ມັນມັບ ຖ ຜູເປັນເຈົ້າ, ແຕ່ເບິ່ງແມ ສິ່ງທີ່ມັນເຮັດໄປ!"

ແມ່ຖ້າຫາຍໃຈໃຫຍ.

ວັນແຫ່ງລະດູໜາວທີ່ໜາວ ສ່ວນປົກຄຸມທ່ວໄປນັ້ນຍາວ ນານ ບໍ່ມີສຽງສຸດ, ສ່ວນບັນຍາກາດພາຍໃນເຮືອນຫນັກໜ່ວງ ຂົມເລື່ອຍໆ ຄົ້ງຈະທົນທານຢູ່ຕ່ໄປ ບໍ່ໄດ.

ໃນຕອນຄ່ຳ ຕ່ຳຫລວດອົດຄົນໜຶ່ງມາເຮືອນເຮົາ. ຜູ້ມ-ຕ້ຍ, ຜົມແດງ ແລະ ນັ່ງເຫງົ້ານອນຢູ່ທ່ແປ້ນມ້າໃນເຮືອນຄົວ ງົກຫ້ວໄປມາທ້ວງຫາຍໃຈຫ່ດຫອບ.

- "ເຮັດແນວໃດຈ່ຶ່ງຄົ້ນຫາໄດ້" ແມ່ຖ້າຖາມ.

ຫລ້ງຈາກທ່ຄົດຢູ່ຊ່ືອຂະນະໜຶ່ງ ເຂົ້າກໍ່ຕອບວ່າ:

- "ຢ່າໄປຮຸກໃຈເຫາະ, ພວກເຮົາຄົ້ນຫາໄດທຸກຢ່າງ."

ຂອຍຈ່ໄດ້ນ່ັ່ງຢູ່ໃກ້ປອງຢຽມ, ອົມເງ້ມຫລຽມໄອ ໃນ ປາກເພ່ືອໃຫ້ມັນອຸ່ນ ແລວເອົ້າແປະໃສ່ປອງຢຽມແກ້ວເພ່ືອພິມ ຮູບພະເຈົ້າ ເກອອກ ຜູ້ຜາບແພ້ນ້ັງກອມລ້ົງໃສ່ທ່ີມະທ່ີຕ່ັງຢູ່ ຝ່ງປ່ອງຢ້ຽມ.

ໃນທ້ັນໃດ ກ່ໍມີສຽງຄົ້ນຍ່າງແລະປະຕູເປ່ີດອອກທ້ັນໃດ , ເປຕຣ່ບມາປະກ່ດຕ່ວທ້ວງຮ້ອງສຽງດ້ງແຮງໆ:

-"ไปเบิ่งแม้ มิหยังอยู่หางหลังเฮือนพอกเจ้าตั้ม."

ผมายเห็นตำหลอด มางกำแล่มกับดิน แต่ ตำหลอดถ้าจับกะโปงลาอไอ้ทังธองใสถอยถอามต๋มต๊กใจเอุ่มดงอกับมาง เปตริบมา:

- "ยุดกอมจักหมอย! เจ้าแม่มใผ ? มิหยังอยู่พุ้ม?"

มางสะดูดลิ้มลุกเอ๋าลิง และ ธองไห้สงางสะอ้ม , มำตาอาบแกม.

- "ข้อยออกไปบิบมิมง้อ และ ในทันใดข้อย เห็นสางหม้วถายถ้เกิบโบกอยู่สอมฮองถอบถือ กาอุ๊ธ้ม."

- "ตั๊ตอะ! อ๋โลเล! "ผ่เถ๊าธองอ้มย่างร้ายแธงทังทิบต้ม.

" มิงบ่สามาถเห็นหยังพายในสอมมีถอก เผาะธ้อมันสูง และ บ่มีธูใดๆยู่ตามธ้อม. มิงตอะ! บ่มีหยัง - ถอกยู่พุ้น !"

- "เอ๊ะข้อย..." เปตริบมาสะอ้มทังเถ่มหม้งไปหาลาอ, สอมอีกมีหม้งจับห้อต้มเองไอ้. "แม่มถอาม จิงเวลาลาอเว้าอาข้อยตอะ. ข้อยพอมย่างไปและในทันใดข้อยเห็นธอยต้มมุงไปสูธ้อของเจ้า และเห็นหิมะถุกยำยู่ในขอบเขถบ่อมถูธอ, ถ้างมีข้อยจิงปีนธ้อม เบิ่ง และเห็นลาอมอมยูถยู่..."

" ใผผ ?"

สงางเป็นตาย้ามถ้างอ้มเย็มๆและสับสิม. ทันใดถ้าย

ກັບວ່າເສຍສະຕິແລ້ວ ທຸກຄົນພາກັນແລ່ນໄປແລະບຽດກັນອອກ
ຈາກເຮືອນຄົວໄປສູ່ສວນ ແລະ ເຫັນລຸງ ປ໋ໂອດ ນອນຢູ່ ໃນ
ຮອງໂດຍມີຫົມະປົກຄຸມ, ລາວເອົາຫລັງອີງໃສ່ໄມ້ທ່ໄຫມເປັນ
ຖ່ານສີດຳໆ, ຄໍເຕ່ຍເຕະເຊະ, ໃບຫນ້າຟຸບໃສ່ຫນ້າເອິກ,
ກອງຫູເບ່ອງຂວ້ານຮອຍບາດເລິກໆຄ້າຍໆຄືກັບປາກສີແດງ ທ່
ມຸມເປັນສີຊຳໆເບ່ງແລວຄ້າຍຄືກັບແຂ້ວຕ໋ຢູ່. ຂອຍຫລັບຕາ
ພ້ອບຮ໋ວຍຄວ້ານຢ້ານກົວ ແລະຂອຍເຫັນພາຂອງລຸງ ປ໋ໂອດ
ຊ່ວຍຂອຍຮູ້ຈັກ ພາຄູ່ຫົວເຂ້ົາລາວ, ມເບ່ອງຂວ້ານ ນ້ວ
ແຫລໆແລະບ໋ຄຽວອ້ວງຢູ່ໃກ້ໆກັບພາ, ສວນນ້ຊ້ວຍຊຸກຢູ່ກອງ
ຫົມະ. ຫົມະກອງໂຕລາວເປ່ອຍເລັກ ນ້ອຍ ຣ໋ັດໃຫ້ຮ້ວງ -
ກ້ວຍຫລຸບລົງໃນຫົມະຂ້ວາແລະອອນນ້ວນ ເບ່ງແລວຄ້າຍ ຄ
ເດັກນ້ອຍ. ຢູ່ເບ່ອງຂວ້ານ ຫົມະແປກເປ່ອນໄປດ້ວຍສີແດງ -
ເປັນຮູບຄ້າຍຄືນ້ກ, ສວນເບ່ອງຊ້ວຍນ້ມ້ຮອຍໃດໆຫນ້ົດ,ຫົມະ
ຢູ່ໃນສະພ້ວບຮຽບຮ້ອຍແລະເຫ້ລ້ອມຢ້ບ້ຍ້ບ. ຫ້ວຂອງລາວກ້ມ
ລົງນ້ອບນ້ອມຈົນຄ້ວຕ໋ຕ໋ກັບຫນ້ວອ້ກຮ໋ັກໃຫ້ຫນ້ວດເຄົ້ວ ຢ້ບຢຸ
ໃຕ້ຄ້ວມີໄມ້ກ້ວງເຂນ້ທ່ຮ໋ັດດ້ວຍທ້ອງແຂ້ວນ້ຢູ່ ແລະມ້ເລ້ືອດ
ກ້ວມເປັນຄ້ວງຕ້ວມບ໋ລ້ວນຫນ້ວອ້ກ. ຂອຍຮູ້ສ້ກນ້ມ້ຫ້ວ ຍ້ວນ
ສຽງອ້ກກ໋ະທ້ກ. ເປຕ໋ຣ໋ບມ້ ໄຫ້ສ໋ະອ້ມຢູ່ບ໋ເຊ້ົ, ຕ໋ຳຫລ້ວດ
ຮ້ວງສ໋ັ່ງໃຫ້ ວ້ວໄລ ໄປບ້ວມໃຄ້ບ້ວມຫນ້ົ່ງຊ້ວ້ງຂ້ວຍບ໋ຮູ້ຈັກ, ພ
ເຖ້ົ້ຳກ໋ຮ້ວງວ້ວ: "ຢ້ວ້ໄປແຕະຕ້ວງຮ້ວຍຕ້ນໃດເດ໋ີ!" ຕ໋ນ້ວ
ລາວມ້ອ້ວກ້ວນຫນ້ົ່ນຫນ້ວງສ້ວຍຕ້ວ້ຈ້ບ້ຢູ່ແຕ້ພ້ນ. ລ້ວວເ້ົ້ຳ້ວ້ນ
ດ້ວຍສຽງແຮ້ວໆແລະຢ້ວ້ງນ້ອ້ຳນ້ວດ້ວ້: "ຮ້ວງໄດ໋ກ໋ບ້ນ -

ຄວາມໝາຍດອກ ມີແມ່ນນ້ຳມືຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ການຕັດ
ສົມຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຈົ້າເດ! ຫັນລະເຮັດແມ່ໂລເລ-
ແມ່ຈົບຫາຍ !"

ໝົດທຸກຄົນພ່ານັ້ນມົດທັນທີທັນໃດ ແມ່ເຢົ້າຜູ້ຕາຍ ທ້ຳ
ຖອນຫາຍໃຈໃຫຍ່, ແລະເຮັດເຄື່ອງໝາຍໄມ້ກາງເຂນ.

ຄົນອື່ນໆປົ່ນຂ້ານຮ້ອມາຈາກເຮືອນ ເປຕຣົບມາແລວແລ່ນ
ຜ່ານສວນມາ ບາງຄົນກໍລົ້ມ ແລະມີສຽງ, ເວົ້ານັ້ນສຽງຄ່ອຍ
ຄ່ອຍແຕ່ແມ່ໃດກໍຕາມ ໃນສວນກໍມືດງຽບ, ຕ່ມາພໍ່ເຖົ້າ ກໍ
ເສືອດຕາໄປ່ອມໆແລະຮ່ອງຂົ້ນດ່ວຍສຽງທີ່ປ່າສະຈາກຄວາມ
ຫວັ່ງ :

- "ພວກສູທຳລາຍພຸ່ມໄມ້ໝົດ, ບໍ່ລະອາຍແດ່ບໍ ?"

ສ່ວນແມ່ເຖົ້າຈັບມືຂ່ອຍແລ່ວຈູງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນທ້ຳ ສະ
ອ້ນໄຫ.

- "ລາວເຮັດຫຍັງ ?" ຂ່ອຍຖາມ.

- "ບໍ່ເຫັນຫວະຂຸ້ນມາ ?" ລາວຕອບ.

ຕະຫລອດແລ່ງນັ້ນຈົນເດິກດື່ນ, ມີຄົນທ່ຍບໍ່ເຄ່ຍ ເຫັ້ນ
ມາກ່ອນ ພ່ານັ້ນສ່ົ່ງສຽງ ແລະ ທຽວອ່ອກທຽວເຂົ້າລະຫວ່າງ
ເຮືອນຄົວກັບຫ່ອງຖັດກັ້ນ, ມີຕຳຫລວດກຳກັບຄວາມເປັ້ນ ລະ
ບຽບຮຽບຮ່ອຍ, ຄົນຜູ້ຫນ່ົ່ງຈົດບັນທຶກລົ່ງໃນປ້ຶ້ມພ່ຍຫລ່ັ ທ
ຖາມນັ້ນຖາມນ້ຳຜູ້ຄົນ ແລະມັກຖາມຊ້ຳໆຊ້ຳໆວ່າ:" ຫຍ່ັ
ກໍ ? ຫຍ່ັງກໍ ?"

ແມ່ເຖົ້າເວົ້ານ້ຳຊ່ຍໃຫ້ທຸກຄົນດື່ມ. ຢູ່ເຮືອນຄົວ ມີ

ຄົນຜູຫນຶ່ງຕຸຍອຸມລຸມຫນ້າລາຍ ຫນວດຍາວ, ເຂົານັ່ງຢູ່ ໂຕະ ແລະ ເວົ້າສຽງຫອງໆວ່າ:

" ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກຊຸແຫຂອງເຂົາ. ສ່ວນຮ້ອຍຮູ້ວ່າ ເຂົາ ມາຈາກ ເອລັດມາ. ແຕ່ຜູປາກກ້າບໍ່ ບໍ່ກ້ອກແລວ, ເຂົາ ສາລະພາບເລື່ອງທັງຫມົດ. ແລະ ຜູ້ທ່ສາມກໍ່ສາລະພາບຄືກັນ ປະກົດວ່າມີຮອດສາມຜູ ໃດ. ພວກເຂົາພາກັນລັກສິ່ງຂອງໃນ ສົມແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ-ມັນເປັນຄວາມຊຸ່ມເຄີຍຂອງພວກເຂົາ."

- "ໂອ ພະຜູເປັນເຈົ້າ!" ເປຕຣ໌ບມາ ຮອງອ້ມ,ຫນ້າ ແດງ ແລະ ເຫ້ອຍອຍຕາມໃບຫນ້າ.

ຂອຍນອນລົງຂອບເຕົາກ໋, ແນມເບ່ງຜູ້ຄົນຈາກບ່ອນສູງໆ ກໍ່ເຫັນວ່າແຕ່ລະຄົນຕ່ໍາຕຸຍ ແລະເປັນຕາຢາມ...

๑๐.

ຕອນເຊົ້າໆຂອງວັນເສົ່າຫນ່ຶງ ຂ້ອຍໄປຊອກຈັບນົກຢູ່ສວນ ຂອງເປຕຣ໌ບມາ. ເວລາຜ່ານໄປຄົນນານ ແຕ່ນົກກໍ່ບໍ່ຖືກແຮວ ຈັກເທ່ອ. ມັນຍາງເລາະຫລົ້ນຢູ່ຕາມຫ້ນະສ໌ຂາວຄ໌ເງ່ນ,ຄວາມ ງາມສະຫງ່າຂອງມັນດ່ງຖືກຂ້ອຍໃຫ້ແນມເບ່ງຢ່າງຫລົ່ງໄຫລ. ຕ່ມາມັນບ່ນ້ອມໄປເທ່ງ່ງ່ໄມ້ທ່ປົກຄຸມຄ້ອຍຫ້ນະ ຕ້ນໄປ ງ່ງ ນຸ້່ນ່ງ່ານ້ ຈ່ນໄກ້ວ ໂອ້ນເອ້ນໄປມາ ເບ່ງແລ້ວຄ໌ດ່ງດອກໄມ້ - ທ່ານກ່ງປະກ່ງສ໌ຝ່ງ່ຂອງຝ້ອຍຫ້ນະ. ພ່ງບ້ງ ຫ່ນ໌ດ່ ງ໌ດ ງ່ງ ທ່ສ໌ດ ແລະ ຂ້ອຍບ່ຮ້ສ໌ກຜ໌ດຫ້ວ່ງເລ້ຍທ່ຈ່ບນ໌ກບ່ໄດ້. ເວ້ົ່ງ

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນນັກຕົກທັກໃນອາຊີບຢ່າງຫລວງ
ໄຫລດອກ: ຂ້ອຍມ່ວນຊື່ນນຳອີກາມຕົກຫລາຍກວ່າ ຫວັງ
ເອົາຕົວນົກ. ຂ້ອຍມັກເບິ່ງນົກທີ່ຈັບຢູ່ຕາມງ່າໄມ້ ແລະໃຊ້ເວ
ລາສ່ວນໃຫຍ່ຄິດຫານົກ.

ຈະມີຜົ້ນໃດອ້ອມຂ້ອມໄປກ່ວານັ່ງຢູ່ດຽວດາຍແຄມທົ່ງ -
ກ້ວາງທີ່ປົກຄຸມໄປດ້ວຍຫຍ້ະ ແລະ ຟັງນົກຮ້ອງ ທ່າມກາງ
ຄວາມງຽບສະຫງົບໃນອັນແຫ່ງລະດູຫນາວທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍເກັດ
ແກ້ວເຫລ້ອມຍິບຍັບ, ຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ກໍມີສຽງກະດິ່ງຂອງ
ລົດມ້າຕຣອຍກາ ດັງມາຈາກແຫ່ງໃດແຫ່ງຫນຶ່ງໄກໆ ຄ້ຽງ -
ສຽງເຢັນໆເສົ້າໆຂອງນົກຈາບແຫ່ງລະດູຫນາວລັດເຊຍ.

ເມື່ອຫນາວກະດ່າງຈົນເຖິງດູກ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າໃບຫູກາມ
ແຂງ ຂ້ອຍກໍເກັບເອົາແຮ້ວແລະກົ່ວນົກ ແລ້ວກໍປົ້ນຮ້ອເຂົ້າມາ
ໃນສ້ວນພໍ່ຖ້ຳ, ຍ່າງມຸ້ງຫນ້າສູ່ເຮືອນຄົນດຽວ. ປະຕູຮ້ວໄຂ
ອ້ຳຢູ່ ແລະ ມີຄົນຮ້ຳງໃຫຍ່ບ້ຽດັບມາສ່ຳມຕົວແກ້ລ້ອມທີ່ຫຸ້ມ
ດ້ວຍຜ້ຳມຸ້ງສູ່ຖ້ະຫນົນ, ອ້ຳຍຈາກຄ້ຶມຫ້ຳຍໃຈລ້ອຍຂ້ຶນຈາກມ້ຳ
ສ້ຳມໂຕ, ສ້ວນຄົນຂັບຜ້ວປ້ຳກຢ່ຳງເບີກບ້ຳນ. ຫົວໃຈຂ້ອຍ
ເກ້ືອບຢຸດເຕັ້ນ.

- "ເຈ້ຳພ້ຳຜູ້ໃດມ້ຳ ?" ຂ້ອຍຖ້ຳມ.

ລ້ຳວ້ຳວ່ຳກມ້ຳ ແມ່ນເບ້ຽຂ້ອຍຫ້ຽວເອ້ຳມ້ຽ້ງໂກບ,ລຸກ້ຶມ
ແລະ ເວ້ົ້ຳວ່ຳ:

- "ພະຄຸນພ້ ''

ບ້ກຽວຂ້ວ້ຽກ້ບຂ້ອຍເລ້ຍ-ຖ້ຳວ່ຳແມ່ນພະຄຸນພ້ມ້ຳ- ເພ້ຶນ

ອາດຈະມາຢຸມຢາມຄົນທີ່ເຊົ້າເຮືອນເຮົາມັ້ກໄດ.

- "ໄປ. ໄກ່ແມ ! " ລາວຮອງໃສ່ມາດວຍທ່າທາງສຸດ ຊຸ່ມ ທັງເອົາເຊືອກຟາດຫລັງພອມ, ມາກະໂດດໄປໜ້າຢ່າງ ວອງໄວ, ຟັ່ງສຽງກະດິ່ງດັ່ງໄປໃນອາກາດ, ຂອຍແມ່ມເບ່ງ ຊ່ວຂະນະໜຶ່ງແລ້ວກໍອັດຕູ້ຮ້ວ ແລະ ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ.ເມື່ອ ຮູ້ດເຮືອນຄ້ວ ຂອຍໄດ້ຍິນສຽງແມ່ຂອຍດັ່ງແຮງໆແລະ ແຈ່ມ ແຈ້ງມາຈາກຫ້ອງຖັດໄປ.

- "ອຸ ເຮັດຫຍັ່ງບັ້ນ ? ອຸ ຂ້າ ຂ້ອຍ ຊຸ້ມ ບໍ ?

ໂດຍບໍ່ຕ້ອງແກ ເສ້ຍເວລາ ມັ້ນຫນາວ ຂ້ອຍ ໂຍນຕຸ່ມນ້ຳ ລົ່ງ ແລ້ວແລ່ນໄປຫ້ອງເຊ້ຍເລ ຍຕຳ ກັບ ພໍ່ ເຖົ້າ. ລາວ ຈັ່ບ ຂາ ຂ້ອຍ ເບ່ງ ໜ້າ ຂ້ອຍ ດ້ວຍ ສາຍ ຕາ ແຂ້ງ ກະ ດ້າງ, ກ້ົມ ນ້ຳ ລາຍ ດ້ວຍ ຄວາມ ລຳ ບາກ ແລະ ບ້ອກ ຂ້ອຍ ດ້ວຍ ສຽງ ແຫ້ ງ ວ່າ : " ແມ ມ່ ວ ມ ໄປ ຫ ່ າ ແມ ະ, ຈັ ກ ໜ ້ ອ ຍ ກ ອ ມ ! "

ລາວ ສັ່ນ ຂ້ອຍ ຈົນ ເກ ືອ ບ ຢ ົ ນ ບໍ ່ ຢ ູ ່ ກ ັ ບ ທ ີ ່, ຕ ໍ ່ ມ າ ກ ໍ ຊ ຸ ກ ຂ ້ ອ ຍ ໄ ປ ທ ີ ່ ປ ະ ຕ ູ.

- "ເຂົ້າໄປເຂົ້າໄປ "ລາວ ບ້ອກ.

ຂ້ອຍ ຢືນ ລ ັ ງ ໆ ເ ລ ໆ ຢ ູ ່ ປ ະ ຕ ູ ທ ີ ່ ຕ ົ ດ ຜ ້ າ ມ ອ ມ ກ ັ ນ ໜ ້ າ ວ, ມ ື ແ ຂ ້ ງ ກ ະ ດ ້ າ ງ ສ ັ ່ ນ ລ ັ ກ ໆ ຍ ອ ມ ໜ ້ າ ວ ແ ລ ະ ຍ ອ ມ ຕ ົ ມ ເ ຕ ັ ນ ຈ ົ ນ ບ ໍ ່ ອ າ ດ ຖ ອ ດ ໄ ລ ປ ະ ຕ ູ ອ ອ ກ ໄ ດ. ແ ຕ ່ ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ໄ ຂ ປ ະ ຕ ູ ອ ອ ກ ແ ລ ະ ໄ ປ ຢ ຸ ດ ຢ ູ ່ ແ ຄ ມ ປ າ ກ ປ ະ ຕ ູ ເ ຂ ົ ້ າ ຫ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ອ ອ ກ ຈ ັ ກ ຄ ວ າ ມ.

- "ໂ ທ ນ ັ ດ ມ າ ແ ລ ອ ! " ແ ມ ່ ວ າ. " ຟ າ ເ ອ ີ ຍ ຈ ັ ່ ງ ແ ມ ່ ມ ໃ ຫ ຍ ່ ຂ ມ ພ ລ ກ ! ຈ ແ ມ ່ ໄ ດ ບ ໍ ? ນ ຸ ງ ເ ຄ ອ ງ ຈ ັ ່ ງ ໃ ດ ນ ! ເ ບ ່ ງ ແ ມ ະ ຫ ູ

ກ້ານຫມົດແລ້ວ ! ເອົາຫໍ້ມັນຫ້ານ* ມາໃຫ້ແດ່ແມ່, ໄວໆ !
..."

ແມ່ຢິ້ມກົ້ມຖ່າຍເຄື່ອງນຸ່ງໃຫ້ຂ້ອຍຢູ່ກ້ຽງຫ້ອງໂລດ, ຈັບ
ຂ້ອຍປິ້ນຊ້າຍປິ້ນຂວາປ່ານຫມ້ອຍບ້ານ. ຮ່າງກ້າຍຂອງ ແມ
ໃຫຍ່ໂຕ, ແມ່ນຸ່ງຊຸດສີແດງອຸ່ມ ແລະ ອ່ອນ, ກ້ວາງ ປ່ານ
ເສ້ອຸ່ມຂອງຊ້າວນ້າ, ມີກະດຸ່ມຂະຫນ້າດໃຫຍ່ສີດຳນັບແຕ່ບ້າ
ໃຫ່ລ້ຽງໄປຮ້ອດແອ້ວ, ຕ່ເລ້ຍລ້ຽງໄປຮ້ອດຕົ້ນກະໂປ່ງ. ຂ້ອຍ
ບ່ເຄ້ຍເຫັນເຄື່ອງນຸ່ງແມ້ນ້ັ້ນ.

ປະກ໊ດວ່າໃບຫນ້າຂອງແມ່ນ້ອຍກ້ວ່າເກ່ົ່າ ແລະຂ້າວ້ານ
ກ້ວ່າເກ່ົ່າ, ຕ້ານ້ັ້ກ້ວ່າງ ແລະ ເລ້ກ, ຜົ້ມເປ້ັນສີທ້ອງຫລາຍ
ຂ້ນ. ລ້ວ່ານ້ັ້ເຄື່ອງນຸ່ງຂ້ອງຂ້ອຍກ້ອງໄວ້, ເຮ້ັດທ່ າ ທ່ າງ
ອ້ະເຫ້ຍ້ອງ ແລະ ເວ້ົ່າຂ້ນດ້ວຍສ້ຽງຫ້ັກແຫ້ນ:

- "ເປ້ັນຫ້ຍັງ ບ່ເວ້ົ່າກ້ັບແມ່ລ້ະ ? ດ້ໃຈບ່ອ ? ເສ້ອ
ລ້ັ້ງແມ່ນ້ັ້ຊ້ຽດ !"

ລ້ວ່ານ້ັ້ເອົາຫໍ້ມັນຫ້ານຖູ້ຕ້ານໃບຫູ້ຂ້ອຍຈ້ົ່ມຂ້ອຍເຈ້ັບແຕ່ວ່ າ
ຄ້ວ່ານເຈ້ັບປ້ວດກ໊ົ່ກ໊ົ່ດເຊ້ຍ້ດ້ວຍກ້ົ່ມອຸ້່ຍຂ້ອງຄ້ວ່ານ ອ້ົ່ບອຸ້່ມ
ຄ້ວ່ານເປ້ັນກ້ັນເອ້ງ ທ້ອອກມ້ວ່າຈ້ວ່ກແມ່ເອ້ງ. ຂ້ອຍບ້ຽດ ຕ້ົ່ດ
ກ້ັບແມ່ ແລະແນ້ມເບ້ົ່ງຕ້ວ່ານ້ັ້ຢ່ ວ່ານ້ັ້ບ່ພ້ັ້ບ ເວ້ົ່ວ່ ານ້ັ້ຫ້ຍັງບ່ອ້ອກ -
ເພ້ວ່ະຕ້ົ່ມຕ້ັ້ນໃຈ. ສ້ອນແມ່ເຖ້ົ່ວ່ ເວ້ົ່ວ່ ານ້ັ້ສ້ຽງຄ້ອຍທ້ ່ ານ້ັ້ອ້ງ ບ້ອຸ້່ມ

---

* ຫໍ້ມັນຫ້ານໃຊ້ທ້ ່ ານ້ັ້ຮ ່ ານ້ັ້ກ ່ ານ້ັ້ ບ້ອ້ນ້ັ້ທ ່ ານ້ັ້ແຂ ່ ານ້ັ້ງກ ່ ານ້ັ້ະດ ່ ານ້ັ້ງ ່ ານ້ັ້ອ້ນ
ອ ່ ານ້ັ້ກ ່ ານ້ັ້ດຫ ່ ານ້ັ້ວ ເພ ່ ານ້ັ້ອ ່ ານ້ັ້ໃຫ ່ ານ້ັ້ລ ່ ານ້ັ້ມ ່ ານ້ັ້ສ ່ ານ້ັູ້ ່ ານ້ັ້ະ ່ ານ້ັ້ພ ່ ານ້ັ້ານ ່ ານ້ັ້ບ ່ ານ້ັ້ປ ່ ານ້ັ້ກ ່ ານ້ັ້ະ ່ ານ້ັ້ຕ ່ ານ້ັ້ິ.

ບາມ.

- "ມັນເອົາແຕ່ໃຈໂຕເອງ, ບໍ່ເຊື່ອຟັງຜູ້ໃດ, ແມ່ນແຕ່ພໍ່ເຖົ້າ ກໍ່ບໍ່ຍ້ານແລ້ວດຽວນີ້, ວາວະຣາ ເອີ້ຍ..."

- "ເອົາລະ ! ເຊົາເວົ້າເທາະແມ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ-ຈະດີຂຶ້ນດອກ."

ຢູ່ອອມຂ້າງແມ່ຂອຍນັ້ນ ປະກົດວ່າອັນໃດກໍ່ລ່ວງໄປ, ເກົ່າແລະບໍ່ສົດຊື່ນ. ຂອຍຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງເຖົ້າແກ່ສຳດຽວກັບ ພໍ່ເຖົ້າ.

ແມ່ຫນ້ຽວຂອຍໄວ້ລະຫວ່າງສອງຫົວເຂົ່າ ຂະນະທີ່ ລູບຜົມຂອຍດ້ວຍມືອຸ່ນໆຫນັກໆ.

- "ພໍ່ຕັດແລ້ວຜົມນີ້" ລາວວ່າ. "ແລະຮ້ອຍຢາມ ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນນຳເຂົ້າແລ້ວ. ລູກຢາກຮຽນຫນັງສືບໍ ?"

- "ລູກຮຽນແລ້ວເດ ."

- "ຍ້ງຕ້ອງຮຽນອີກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ. ແຕ່ວ່າຄ່ຳງເກັ່ງແທ-ລະລູກນີ ." ແລ້ວແມ່ກໍ່ຫົວຂ້ຽນແຮງໆ, ຫົວດ້ວຍຄວາມ ອົບອຸ່ນພໍ່ໃຈໃນຕົວຂອຍ.

ພໍ່ເຖົ້າເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ, ຕາລາວແດງໆ, ຂົນລູກຊຸ້ມ, ທ່າທາງຫນ້ຽນຫນ້ຽ. ແມຍຂອຍໃຫ້ອອກທ່າງ, ແລ້ວແມ່ ກໍ່ຖາມຂ້ນສຽງດັ່ງໆວ່າ:

- "ນ້ພ ອຸໃຫ້ຂອຍເຮັດຈັ່ງໃດ ?ຫນ້ໄປຫວະ?"

ພໍ່ເຖົ້ານ້ຢູ່ໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ ເອົາເລັບມືຖູດນຳ້ກ້ອນທ້ຕ ຢູ່ຕາມແຜ່ນແກ້ວ ບ້ປາກບ້ເວົ້າຫຍັງເປັນເວລາດົນນານ, ບ້ນຍາ

ກາດເຄ້ວ່ຕ້ວ່ຍ ແລະ ໜ້ວ່ອ້ດອ້ດໃຈ; ໃນເວລ່ຄ່ແມ່ ມ້ ດ້ວ່ທ່ເລ່ຍເບ້ມມ່ເລ້ອຍໆ ຂ້ອຍຮ້ສ່ກ່ວ່ມ້ຕ່ມ້ໜ້ປ່ວ່ອອກ ໄປ ທ່ວ່ຕ່ມ້ຕ່ວ ແລະ ໜ້ວ່ອ່ກ່ເບ້ວ່ຍ້ມ້ຈ່ມ້ຂ້ອຍຢ່ກ່ຮ້ວ່ອອກມ່ວ ແຮງໆ.

- "ອອກໄປ !ອ່ວ່ເລ້ກ່ໄຊ. "ພ້ເຖ້ວ່ເວ້ວ່ສ້ຽງແຫບໆ.
- "ເປ້ນ່ຍ້ງ?" ແມ່ຖ່ວ່ມ້ຍ້ມ້ທ້ວ່ງ່ດ້ວ່ຂ້ອຍເຂ້ວ່ໄປ່ຫ່ວ.
- "ໂຕ້ນ້ພ້ຕ້ອງ່ຕ້ມ, ພ້ພ້ໃຫ້ໄປ່ໃສ້ອ່ກ."

ແມ່ຢ້ມ້ຍ້ມ ແລະ ເລ້ອ້ມຕ້ວ ໄປ່ອ້ມ່ຫ້ອງ່ປ່ວ່ມ້ກ້ອ້ມເຝ້ອ້ສ ແດ່ງລ້ອຍໄປ.

- "ພ້ຟ້ງ່ມ້ " ແມ່ເວ້ວ່ຍ້ມ້ຂ້ະນ້ະທ່ຢ້ດຢ້ໜ້ລ້ວ່ງພ້ເຖ້ວ່.
- "ຢ່ວ່ປ່ວ່ກ !" ພ້ເຖ້ວ່ຮ້ອງ່ທ້ວ່.
- "ຂ້ອຍພ້ອ້ນ້ຍ່ວ່ດ່ໃຫ້ເຈ້ວ່ເວ້ວ່ທ້ວ່ງ່ໃສ່ເດ ." ແມ່ເວ້ວ່ ສ້ຽງ່ຄ້ອຍໆ.
- "ວ່ວ່ອ້ະຮ່ວ! "ແມ່ເຖ້ວ່ຮ້ອງ່ໃສ່ ໂດ້ຍ່ລ້ກ່ຈ່ວ່ກ ຕ້ວ ມ້ອ້ມ ແລະ ຍ້ກ່ຳປ້ນ້ສ້ນ້ໃສ່ເປ້ນ່ກ່ວ່ມ້ຕ້ກ່ເຕ້ອ້ມ, ສ້ອ້ມ້ພ້ເຖ້ວ່ ນ້ວ່ງ ໂຍ້ບ້ລ້ວ່ທ້ວ່ງ່ຈ່ມ້ພ້ມ້ພ້ຳ່ຄ້ມ້ດ້ຮ້ອ:

- "ເບ້ວ່ງ່ເດ...ຫ້ແມ່ນ່ໃຜ່ຫ ວ?ະ ແມ່ນ່ຫ ຍ້ງ?ັ ຣ!"

ທ້ມ່ໃດ້ນ້ ລ່ວ່ກ່ຮ້ອງ່ຂ້ມ້ຖ້ວ່ງ່ໆປ່ວ່ມ້ສ້ດ່ຖ້ກ່ຍ່ວ່ດ່ເຈ້ຍ.

- "ມ້ວ່ງ່ທ່ຳ່ລ່ຍ່ກ້ຮ້ດ່ພ້! ມ້ວ່ງ່ເຮ້ຮ້ດ່ຈ້ວ່ງ່ຂ້ມ້ ອ່ວ່ອ່ວ່ະຮ່ວ!
- "ອອກໄປ." ແມ່ເຖ້ວ່ບ້ອ່ກ່ຂ້ອຍ.

ຂ້ອຍເຂ້ວ່ໄປ່ໃນ່ເຮ້ອ້ມ່ຄ້ວ່ຍ່ຄ່ວ່ມ້ຮ້ສ້ກ່ຂ້ດ່ຂ້ວ່ງ່ໝ່ວ່ງ ໃຈ່ທ້ສ້ດ, ແລະ ປ້ນ້ຂ້ມ່ເທ້ວ່ງ່ເຕ້ວ່ກ່, ຈ່ວ່ກ່ບ້ອ່ມ້ນ້ຂ້ອຍ ຟ້ງ

ສຽງດັງມາຈາກຫ້ອງຂ້າງ-ຄາວໜຶ່ງ ໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າ ຂົ້ມ ພ້ອມກັນດ້ວຍອາການຮ້ອນແຮງ, ຄາວໜຶ່ງກໍພາກັນນິ່ງງຽບຄ່ ດ້ວ່າພາກັນຫລັບໄປ. ພວກເພິ່ນເວົ້າກັນເຖິງແອ້ນ້ອຍທີ່ ແມ ເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດ ແລະ ດຽວນີ້ປະໄວ້ນຳໃຜຜູ້ໜຶ່ງ.ແຕ່ຂ້ອຍ ບ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພໍ່ເຖົ້າຈຶ່ງຮ້າຍ, ຍ້ອນວ່າແມ່ ລູກ ໂດຍບ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນພ້ອມຈາກພໍ່ເຖົ້າຫລ້ວ່ຍ້ອນແມ່ບ່ເຂົ້າ ລູກມາມຳ.

ໃນທ່ີສຸດ ພໍ່ເຖົ້າກໍເຂ້ົ້ามาໃນເຮ້ອນຄ້ວ,ໜ້າແດງ ທ່ າ ທາງອ້ອມເພ, ຕ້ິດຕາມດ້ວຍແມ່ເຖົ້າຊ້ຶ່ງນ້ຳຕາອາບແກ້ມ , ລາວເວ້ົ້າປ້ົກເສ້ົ້ອເຊ້ົ້ດນ້ຳຕາຕາມໃບໜ້ າ. ພໍ່ເຖົ້ານ້ັ່ງ ລ້ົ ເຮ້ັດຫລ້ົ່ງກ້ົ່ງທ້ົ່ງເວ້ົ້ามิ ດ້ຳແປ້ນມ້ າໄວ້, ກ້ັດຣ້ົມສ້ົ ບສ້ິ ດ ເທ້ົ້ າ ຢ ູ່ ໄ ປ ມ ້ າ. ແມ ່ ເ ຖ ົ ້ ານ ັ ່ ງ ລ ູ ກ ເ ຂ ້ ່ າ ລ ົ ້ ງ ຕ ່ ້ ໜ ້ າ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ າ ອ ອ ມ ອ ອ ມ ດ ວ ຍ ອ າ ກ ານ ຮ ອ ມ ຮ ົ ມ ເ ຕ ບ ດ ງ .

- "ອະໄພໃຫ້ມ້ັນແ ດ ່ ພ ໍ ່ ເ ອ ີ ຍ , ເ ພ ່ ິ ອ ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ກ ຂ ອ ງ ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ , ອ ະ ໄ ພ ໃ ຫ ້ ມ ັ ນ ສ າ . ແ ມ ມ ແ ຕ ່ ເ ລ ່ ິ ອ ມ ທ ່ ິ ແ ຂ ວ ງ ແ ຮ ງ ທ ່ ິ ສ ຸ ດ ກ ໍ ຍ ັ ງ ເ ພ . ເ ລ ່ ິ ອ ງ ທ ໍ າ ມ ອ ງ ມ ້ ັ ກ ເ ກ ັ ດ ອ ້ ມ ໃ ນ ໜ ມ ູ ອ າ ດ ຍ າ ເ ຈ ົ ້ າ ມ າ ຍ , ໃ ນ ໜ ມ ູ ່ ພ ໍ ່ ຕ າ ຊ າ ວ ອ າ ຍ ຸ ລ ້ ັ ມ ຕ ວ ່ າ ບ ໍ ? ມ ້ ັ ນ ມ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ຍ ິ ງ ຜ ູ ້ ງ າ ມ ຈ ົ ້ ງ ອ ້ ມ ! ອ ະ ໄ ພ ໃ ຫ ້ ມ ັ ນ ສ າ ພ ່ - ບ ່ ມ ີ ໃ ຜ ດ ອ ກ ຊ ໍ ່ ບ ່ ລ ສ ຸ ດ ຜ ຸ ດ ຜ ອ ງ ໜ ມ ຶ ດ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ . . . "

ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ອ ົ ້ ງ ຫ ລ ັ ງ ໃ ສ ຝ າ ແ ມ ມ ເ ບ ົ ້ ງ ໜ ້ າ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ແ ລ ະ ຍ ້ ມ ອ ອ ກ ມ າ ແ ບ ບ ຝ ມ ໆ ທ ົ ້ ງ ສ ະ ອ ້ ມ :

- "ເ ອ ົ ້ ກ ະ ແ ທ ລ ະ , ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ຊ ໍ ່ ບ ່ ອ ະ ໄ ພ ໃ ຫ ້ , ເ ຈ ົ ້ າ ມ ະ ຊ ໍ ່ ບ ່

ໃຫ້ອະໄພຜູ້ໃດດ໋. ເຈົ້າອະໄພໃຫ້ທຸກຄົນ. ເຮ ! ຄົນອີ່ສັ່ງ!

ຕໍ່ມາພໍ່ເຖົ້າເມ້ງຕ໋ອໄປທາງໜ້າ ຈັບບ່າແມ່ເຖົ້າແລ້ວສັ່ນຫົ້ງເວົ້າອຸ້ມໄວ້ໆ:

- "ແຕ່ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ໋ເ, ພົ້ນອຸ້ໃຫ້ອະໄພຊັ້ນບໍ. ພົ້ນນຳທັນພວກເຮົາ ໃດ ແມ່ນແຕ່ຕອນພວກເຮົາຢູ່ແຄມປ່າກຸ້ມຝັ້ງສົບ ແລ້ວກໍ່ຈະລົ້ງໂທດພວກເຮົາ, ໃນວັນສຸດທ້າຍຂ້ອງ ພວກເຮົາ ຈະບໍ່ມີ້ຄວາມສະຫ້ງົບ, ບໍ່ມີ້ຄວາມມ້ວນຸ້່ມເບ້ກບ້ານ ບໍ່ອ້ຳດໜ້ວງເພ້ງຜູ້ໃດໄດ. ພວກເຮົາຈະຕ້ຍຢ່າງຄົນອໍ່ທ້ານ, ຈ່ໄວ້ເນ້ -ຕ້ຍຢ່າງຄົນອໍ່ທ້ານ !"

ແມ່ເຖົ້າຈັບເອ້ານ້ໍ່ເຖົ້ານ້ານ້ໍ່ໃສ່ນ້ໍ່ລ້ວເອ້ງ, ນ້ັ່ງລ້ົງຮ້ຽວ ຂ້ວ້ງແລະຫ້ວ້ຍໆ.

- "ເປັນຫ້ຍ້ງເຈົ້າຈ້ົ່ງຢ້ານແຕ່ອຸ້ເປັນຄົນອໍ່ທ້ານ ? ຄ້ລະ ພວກເຮົ້າຈະອໍ່ທ້ານກ້ົນ. ເຈົ້ານ້ັ່ງຢູ່ເຮ້ອນ, ຂ້ອຍອຸ້ຈັບ ກ້ະ ໂປ້ະໄປເລ້າະອໍ່ທ້ານມ້ານ້ໃຫ້ກ້ົນດ້ອກ. ຄົນເວົ້ານ້ໍ່ປ້ະຕ້ິເສ - ດ້ອກເລ້ອງໃຫ້ທ້ານນ້ໍ່, ພວກເຮົ້ານ້ໍ່ອຸ້ໍ່ຕ້ຍອ້ດດ້ອກ. ເຮ້ົ ! ຢ່ານ້ໍ່ກ້ັ່ງນ້ຳແຕ່ເລ້ອງແບບນ້ັ້ !"

ທ້ນໃດ ພໍ່ເຖ້ຍ້ມ້ອອກ້ມ້ານ້ອຍໆ, ງ້ກ້ຫ້ວ ໄປ້ມ້ານ້ໍ່ດ້ັ່ງໂຕ ແ້ບ, ເອ້ານ້ັ້ບ້ໍ່ແມ່ເຖ້ົ້ ກ້ອດຮ້ັດແໜ້ນແລະສ້ະອ້ນ ອ້ອກ ມ້ານ້:

- "ບ້ານ້ແ້ທ້ໆເຈ້ົ້ານ້ໍ່, ຂ້ອຍຍ້ັ່ງເຫ້ລ້ອແ ່ເ ້ົ້ານ ້ ທ ້ ຍ ໃນໂລກນ້ໍ. ເຈ ້ ຍ ້ ມ ສ ະ ຫ ລ ະ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ , ເ ຈ ້ ົ ້ ບ ້ ຮ ູ ້ ທ ້ ບ ຫ ຍ ້ ັ ່ ງ ! ຈ ້ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຕ ່ ໍ ່ ວ ່ ້ ໍ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ ໍ ່ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ເ ພ ້ ໍ ່ ລ ູ ກ ໆ ຂ ້ ອ ຍ ເ ຮ ັ ດ ບ ່ ໍ ່ ຫ ລ ່ ໍ ່ ຍ

ຢ່າງກໍ່ເພື່ອເຂົ້າ ແລ້ວມາບັດນີ້ ຕອນສຸດທ້າຍແຫ່ງຊີວິດ ພວກເຮົາບໍ່ມີຫຍັງຈັກຢ່າງ ແມ່ນແຕ່ຫ້ອມກອຍ..."

ມາຮອດຕອນນີ້ ຂອຍບ່ອາດທົນເບິ່ງຢູ່ລຳພັງ, ຂອຍໂຕນລົງຈາກເຕົາກ໋ ນຳ້ຕາໄຫລອາບແກ້ມ ແລະ ເຂົ້າໄປຫາ ທັງ ສອງ, ຂອຍສະອົ້ນໄຫ້ເພາະຕົ້ນຕັນໃຈ ທີ່ເຫັນພໍ່ຖ້າແມ່ຖ້າ ເວົ້າລົມກັນດ້ວຍຄວາມອ່ອນໂຍນຢ່າງບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ, - ເພາະຂອຍເອງຮູ້ສຶກສົງສານທີ່ເຂົາເຈົ້າປະສົບເຄາະເຂັ້ນ , ເພາະວ່າແມ່ຂອຍໄດ້ກັບຄືນມາ, ແລະ ເພາະວ່າທັງ ສອງ ປ່ອຍໃຫ້ຂອຍມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມໂສກເສົ້າໝ່ວມເຫງົ້າ,ທັງ ສອງກອດຂອຍໄວ້ ແລະຫລັ່ງນຳ້ຕາໃສ່ຂອຍ.

- "ໂຕ໋ກຢູ່ນີ້ ບັກຫມານ້ອຍ" ພໍ່ຖ້າຊຸ່ມໃສ່ຫູຂອຍ . "ບັດນີ້ແມ່ໂຕ໋ກຄືນມາແລ້ວ, ໂຕ໋ບຕ້ອງການພໍ່ຖ້າອີກແລ້ວ໋, ພໍ່ຖ້າຜິປ່ອຍຂອງໂຕ໋ໆ, ແມ່ຖ້າເດ ຜູ້ເຈົ້າໃຈໂຕ໋ທຸກຢ່າງ ເຮັດເພື່ອໂຕ໋ທຸກຢ່າງນັ້ນ ຈຸ໋ຕ້ອງການລາວຢູ່ບໍ ?"

ພໍ່ຖ້າໃຊ້ມືບອກໃຫ້ພວກເຮົາອອກໄປ ແລະລາວເອງລຸກ ຂ້ມ.

- "ທຸກຄົນຫນີຈາກພວກເຮົາໄປ, ໄປໃຜໄປມັນ...ເອົ້າ ຮ້ອງມັນເຂົ້າມາ. ໄວ໊ໆ!" ລາວບອກສຽງດັ່ງຄ້ັ່ງອ໋ມ.

ແມ່ຖ້າອອກຈາກເຮ້ອນຄົວ, ສ່ວນພໍ່ຖ້ຍ່າງໄປແຈຝາ ບ່ອນມີຮູບນັກບຸນ.

- "ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີ໋ຍ, ຂໍພະອົ້ງຈົ່ງເບິ່ງເອົ້າ ຫ້ັນ ເທາະ." ລາວຈົ່ມພຸມພຳທັ້ງກົ້ມຫົວ, ຕົບໜ້າອົກຕົນເອງ -

ແຮງໆ. ຂ້ອຍບໍ່ມັກທີ່ລາວເຮັດແນວນັ້ນ, ແລະ ໂດຍທົ່ວໄປ - ແລ້ວ ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນພ້ອມກັບວິທີທີ່ລາວເວົ້າລົມກັບພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະລາວມີທ່າທາງອວດອົ່ງເປັນປະຈຳສະເໝີ.

ແມ່ຂ້ອຍເຂົ້າມາເຮັດໃຫ້ຫ້ອງສົດໃສດົນຕາເພາະ ລາວນຸ່ງຊຸດສີແດງ. ແມ່ນົ່ງລົງແປ້ນມາລະຫວ່າງແມ່ເຖົ້າກັບພໍ່ເຖົ້າ, ແຂນເສື້ອກວ້າງໆຂອງແມ່ປົກລົງທີ່ບ່າຂອງທັງສອງ. ແມ່ເວົ້າຄ້ອຍໆ, ທ່າທາງເຄົ່ງຂຶມ, ແມ່ເຖົ້າພໍເຖົ້າຟັງຢ່າງບໍ່ປາກ ບໍ່ເວົ້າຫຍັງຈັກຄວາມ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າທັງສອງຜູ້ນ້ອຍໆຄົ່ງ - ເປັນລູກເມື່ອທຽບໃສ່ແມ.

ເພາະເມື່ອຍອອມຈາກອາລົມຫວັ່ນໄຫວ ຂ້ອຍຈຶ່ງ ເຊື່ອບ ຫລັບໄປຢູ່ເທິງແປ້ນມາ.

ຕອນ ຄ່ຳວັນນັ້ນ ພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້ານຸ່ງຊຸດງາມທີ່ສຸດ ແລ້ວ ອອກໄປສູດມົນທີ່ໂບດ. ພໍ່ເຖົ້ານັ່ງແຕ່ງຕົວສະຫງ່າເປັນພິເສດ ຢູ່ໃນຊຸດຫົວໜ້າຊ່າງ, ເສື້ອຍົນສັດ, ຂາໂສ້ງປົກເກີບໂບກ ລົງ, ແມ່ເຖົ້າແນມເບິ່ງພໍ່ເຖົ້າແລ້ວຫລ້ອຕາໃສ່ແມ່ຂ້ອຍ ທັງ ເວົ້າວ່າ:

- "ເບິ່ງພໍ່ເຈົ້າແນ້! ປານແບ້ນ້ອຍເອົາໂລດ."

ແລ້ວແມ່ ກໍ່ຫົວຄ້ອຍຄວາມຄຶກຄື່ໃຈ.

ເມື່ອແມ່ກັບຂ້ອຍຢູ່ນຳກັນລຳພັງໃນຫ້ອງ, ແມ່ນົ່ງລົງ ຕັ່ງ ນວມໂຄຍຄູ້ຍາເຂົ້າ ແລ້ວກໍ່ເອົ້ມຂ້ອຍເຂົ້າໄປຫາທັງເອົາມືຕົບ ຕັ່ງນວມບ້ວນຄຽງຂ້າງລາວ.

- "ມາຫ້ນົ່ງລົງ. ເປັນຈັ່ງໃດ, ຢູ່ເຮືອນນ້ອຍ ຊຸ້ມ

ຫວະ ?"

ເປັນຈັ່ງໃດ ? ເລ່ືອງມ້ືຂອຍບໍ່ຮູ.

- "ພໍ່ເຖ້ົາຕິໂຕບໍ່ ?"

- "ບໍ່ຕິຫລາຍດອກ ດຽວນ້ີ."

- "ມ້ືຫວະ ? ເລ້ົາເລ່ືອງສູ່ແມ່ຟັງດູ, ເລ່ືອງໂຕ ມັກ ຫ້ົນລະ ."

ຂອຍບໍ່ຢາກເວ້ົາເລ່ືອງພໍ່ເຖ້ົາດອກ, ດັ່ງ້ນ້ືຂອຍຈ່ຶງເລ້ົາສູ່ ແມ່ຟັງວ່ົາ ໃນ້ຫອງທ່ີເຮ້ົາຢູ່ນ້ີ ເຄ່ືຍມ້ີຄົນຜູ້ຫ່ົງອາໄສຢູ່,ລາວ ເປັນຄົນດ ີ ແຕ່ບໍ່ມ້ີໃຜຖ້ືກນ້ໍາໃສ້ກັບລາວ ແລະໃນ້ທ່ີສຸດ ພໍ່ເຖ້ົາກ ໍ ໄລ່ລາວອອກ. ເປັນ້ທ່ີເຫັນໄດ້ຊັດວ່ົາ ແມ່ບໍ່ສົມໃຈເລ່ືອງນ້ີ - ປານໃດລາວຈ່ຶງເວ້ົາວ່ົາ :

" ".

- ເລ້ົາເລ່ືອງອ່ືນດູ.

ຂອຍເລ້ົາເລ່ືອງສາມອ້າຍນ້ອງສູ່ແມ່ຟັງ, ເລ້ົາເຫດການ ທ່ີທ້ົາມ້ັນເອກໄລ່ຂອຍອອກຈ້ົາກເດ ັ ນ້ົາມ ັ ເພ ັ ນ..

- "ຈ່ຶງແມ ັ ນ ໍ ່ ັ ." ແມ ໍ ່ ວ ັ ້ົາທ ັ ້ົງກ ໍ ອດຂ ໍ ອຍໄວ ້ .

ຕ ໍ ່ ມ ໍ ່ າ ແມ ັ ນ ໍ ່ ດ ໍ ວ ໍ ງ ໍ ຽ ໍ ບ, ສ ໍ າ ໍ ຍ ໍ ຕ ໍ ່ ໍ ້ ໍ ົ ໍ ້ ໍ ົ ໍ ້ ໍ ົ

ອີກຈັກຄວາມ ແລ້ວກໍ່ບໍ່ຄິດຫຍັງເລີຍມັນອີກ. ຈ່ໄວ້ !"

ເປັນເວລາດົນໆ ແມ່ເວົ້າສຽງຄ່ອຍໆ, ທ່າທາງ ເອົ້າ ຈ້ຽງເອົ້າຈ້ຽງ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ຕໍ່ມາລາວລຸກ ຂຶ້ນ ແລະເລີ່ມຕົ້ນຍ່າງອອມໄປອອມມາເອົາມືອົ່ມຕາະຄາງ ແລະ ເໜັ້ງຄໍ ຂ້ອນໆລ້ຽງໆ.

ເທິ່ງໂຕະ ທຽນໄຂໄຕ້ຽງຢູ່ ແລະສະທ້ອນແສງໃສ ແອ່ມ ທ່ວມທ້ຽງຄວາມອ້ຽງເປົ່າ: ເງົາເປື່ອມເບິ່ງເຄື່ອນໄຫວ ໄປ ຕາມພື້ນເຮືອນ, ທີ່ແຈຝາໄຟບູຊາຮູບພັກບຸນຮ້ຽງຢູ່ພໍ້ບ້, ແສງ ເດືອນກະທົບໃສ່ປ່ອງຢ້ຽມແກ່ວທ່ວມຫ້ວມກາມເຫລືອມເປັນ ສີ ເງິນຍິບຍັບ. ແມ່ແນມເບິ່ງຝາ ແລະ ເພດານພັນເປົ່າ ແປນ ຄ້ຽງວ່າຊອກຫາສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ.

- "ປານໃດຈ້ຽງເຂົ້ານອນ ?"

- "ອີກຈັກໜ້ອຍ."

- "ແມ່ນຕໍ, ໂຕນອນຫລັບຫ່ວ້ຽງຕອນບ່າຍທັ້ນ." ແມ່ ຄິດອອກ ແລະ ຖອນຫາຍໃຈ.

- "ແມ່ຢາກຫນີໄປຢູ່ຫວະ ? ຂ້ອຍຖາມ.

- "ໄປໃສ່ລະ ?" ລາວຕອບທ່າທ້ຽງຕົ້ນໆ, ຕໍ່ມາລາວ ຈັບຂ້ອຍເວີ້ຍໜ້ານຸ້້ມແລ້ວຈ້ອງເບິ່ງຕາຂ້ອຍດົນໆຈົນຂ້ອຍ ບໍ່ ອາດກັ້ນນ້ຳຕາໄວ້ໄດ້.

- "ເປັນຫຍັງຈ້ຽງໄຫ້ ?"

- "ລູກເຈັບຄໍ ."

ແຕ່ຂ້ອຍເຈັບຂອດໃນໜ້ວໃຈຫລາຍກ່ວ່າ. ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ແມ່

ບ່ອາດຢູ່ເຮືອນນ້ໍ, ແມ່ຕອງຫມ້ໍໄປຢ່າງແນ່ນອນ.

- "ໂອ ຄະພະທັມລະ" ແມ່ອ້ໍາທັ້ງເອ້ົາຕົ້ນເຂ່ຍພົ້ມ ເຊັດຕົ້ນຢ້ໍພົ້ມ. "ແມ່ເຖ້ົາເຄີຍເລ້ົາເລ່ືອງພ້ໍສູ່ຟ້ັງບ້ໍ ?

- "ເຄີຍ."

- "ແມ່ເຖ້ົາພ້ໍອົກພ້ໍໃຈມາກຸ້ມແທ້ໆ. ແລະ ມາກຸ້ມ ກ້ໍເຊ່ືນດຽວກັນ."

- "ລູກກ້ໍຮູ້."

ແມ່ຫລຽວເບ່ິງທຽນໄຂ ເຮ້ັດຄ້ໍອຫ່ຽງ ແລະມອດໄຟ.

- "ດ້ົກອ່ າ." ແມ່ອ ່ າ.

ພາຍໃນ້ຫ ່ ອງປະກ ົ ດວ ່ າສ ົ ດ ຸ ້ ມກ ່ ວ ່ າ ສະອ ່ າດກ ່ ວ ່ າເວ ລ ່ າ ມ ີ ແສງທຽນໄຂ. ເງ ົ ້ າ ເປ ັ ນ ເປ ົ ິ ດ ຕ ່ ມ ພ ົ ້ ມ ຫ ່ ອ ງ ຖ ົ ກ ແທ ນ ທ ີ ່ ດ ວ ຍ ເງ ົ ້ າ ສ ີ ຟ ້ າ ຂ ອ ງ ແສ ງ ເດ ືອ ນ, ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ ມ ີ ປ ະ ກ າ ຍ ຮ ູ ງ ເຫ ລ ັ ອ ມ ປ ານ ຄ ຳ.

- "ແມ່ເຄ ີ ຍ ໄ ປ ຢ ູ ່ ໃ ສ ແ ຕ ່ ?"

ແ ມ ່ ເ ອ ້ ົ າ ຊ ຸ ຫ ລ າ ຍ ໆ ເ ມ ່ ອ ງ ຄ ົ ດ ງ ່ ໍ ວ ່ າ ຈ ະ ຈ ຳ ສ ິ ່ ງ ໃ ດ ສ ິ ່ ງ ໜ ຶ ່ ງ ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ທ ີ ່ ລ ົ ມ ໄ ປ ດ ົ ນ ແ ລ ວ, ຂ ະ ນ ະ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ກ ໍ ຍ ່ າ ງ ອ ອ ມ ຫ ອ ງ ຢ ູ ່ ບ ໍ ່ - ເ ຊ ົ ້ າ ຄ ົ ດ ງ ່ ໍ ແ ຫ ລ ວ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ມ ີ ສ ຽ ງ ໃ ດ ໆ.

- "ແ ມ ່ ເ ອ ້ ົ າ ເ ຄ ່ ື ອ ງ ນ ຸ ່ ງ ຊ ຸ ດ ນ ້ ໍ ມ າ ແ ຕ ່ ໃ ສ ?"

- "ແ ມ ່ ເ ຮ ັ ດ ເ ອ ້ ົ ່ ໍ. ແ ມ ່ ເ ຮ ັ ດ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ໃ ຊ ້ ເ ອ ງ."

ຂ ອ ຍ ດ ົ ໃ ຈ ທ ີ ່ ເ ຫ ັ ນ ອ ້ ໍ ລ າ ວ ແ ຕ ກ ຕ ່ າ ງ ຈ າ ກ ຜ ູ ້ ອ ົ ນ ໆ, ແ ຕ ່ ກ ໍ ບ ໍ ່ ພ ໍ ໃ ຈ ທ ີ ່ ລ າ ວ ເ ອ ້ ົ ່ ໍ ຫ ນ ອ ຍ ໂ ພ ດ. ຖ ້ ໍ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ຖ າ ມ ລ າ ວ ກ ໍ ບ ໍ ່ ເ ອ ້ ົ ່ ໍ ຫ ຍ ັ ງ ຫ ນ ົ ດ.

ลาວກັບມານັ່ງລົມຮຽງຂ້າງຂ້ອຍອີກ, ພວກເຮົາບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າຫຍັງຫມົດ ມີແຕ່ນັ່ງບຽດກັນ ຈົນກະທັ່ງພໍ່ຖ້າແມ່ຖ້າກັບຄົນມາແຕ້ວ ນຳເອົາຫມູບກັນເຜົ່ງມາແຜກະຈາຍ ໄປທົ່ວເຮືອນ ແລະ ທັ່ງສອງມີທ່າທາງສະຫງົບງຽບຄຽມຄົມ.

ອາຫານຄາບແລ້ງມື້ນັ້ນດຳເນີນໄປຢ່າງສະຫງ່າຜ່ຳເຜີ. ພວກເຮົາລົມກັນພຽງເລັກຫນ້ອຍ ແລະ ລະມັດລະວັງປາກອາຢ່ານໄປລົບກ່ວນຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ພວມນອນຫລັບ.

ບໍ່ດົນຕໍ່ມາ ແມ່ກໍສອນຫນັງສືໃຫ້ຂ້ອຍຢ່າງຕັ້ງຫນ້າ, ແມ່ນຫນັງສືທີ່ໃຊ້ສອນກັນທົ່ວໄປ. ລາວຊຸ້ມໃຫ້ຫລາຍເຫລັ້ມ, ໃນຈຳນວນນັ້ນເຫລັ້ມຫນຶ່ງຊື່ວ່າ "ພາສາລັດເຊຍ ຂັ້ນຕົ້ນ." ຈາກປຶ້ມເຫລັ້ມນີ້ ຂ້ອຍຮຽນຕົວອັກສອນລັດເຊຍແບບປັບປຸງໃຫມ່ໄດ ຫມົດພາຍໃນບໍ່ເທົ່າໃດມື້, ແລ້ວແມ່ກໍໃຫ້ຂ້ອຍລົມຮຽນບົດກະ.
ວີໂລດ ໂດຍໃຫ້ເລົ່າໄດ້ກັບປາກ, ແລະ ມີແຫລະຄຸ້ດ ເລັ້ມຕົ້ນຕາມຄວາມທ້ລະມານສຳລັບພວກເຮົາທັ່ງສອງ.

ບົດກະວີທ້ຂ້ອຍຮຽນທຳອິດວ່າດັ່ງນີ້ :

ຍັ່ງມີທາງຄົດໂຄ້ງ ລຽບທົ່ງດົງດອນ
ຜ່ານພູຜາ ຄວາມຍາວເຍັ້ນ
ບໍ່ແມ່ນຈົກສຽມຊ່ວາມ ທ້ແປ່ງທາງເດີນໄຕ
ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າ ທາງຄົ້ນດຸ່ງຈອນ.

ເມ້ອຂ້ອຍເລົ່າບົດກະວີນ້ເທ້ອໃດ ຂ້ອຍມັກດັດແປງ ໂດຍເອົາຄຳສັບໃຫມ່ມາໃຊ້ເລ້ອຍໆ, ເຊ່ັ່ນວ່າ ດົງດອນເປັ້ນ ດົງດອຍ, ພູຜາ ເປັ້ນ ພູຜ້ອຍ ແລະອ້ນໆອີກ.

- "ຄິດເບິ່ງດົງດູ." ແມ່ຕອບ "ເພິ່ນວ່າພູຜາ ບໍ່ວ່າ ພູຜອຍດອກ."

ຂອຍເຂົ້າໃຈຄືແມ່ບອກ, ແຕ່ວ່າຂອຍກໍຍັງຫລົງເວົ້າ"ພູ ຜອຍ"ຢູ່ຕໍ່ໄປ. ດົງນີ້ແມ່ຈຶ່ງໃຈຮ້າຍ ແລະວ່າໃຫ້ຂອຍເປັນຄົນ ຈາ, ຄົນຫົວແຂງ. ນັບວ່າເປັນຄຳຕຳຫນິທີ່ເຈັບແສບ ຂອຍ-ຈຶ່ງພະຍາຍາມເລົ່າບົດກະວີຈົນລຽນໄຫລ, ຫາກແຕ່ວ່າ ເວ ລາເລົ່າຢູ່ໃນໃຈນັ້ນ ຂອຍ ເລົ່າໄດ້ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ເວລາເລົ່າ ອອກສຽງດັງໆຂອຍມັກເລົ່າຜິດເລື້ອຍໆ, ຂອຍເລີຍຄິດຊ້ຳບົດ ກະວີທ້ຈຍາກນ໋ ແລະ ເວລາໃຈຮ້າຍຂອຍກໍເວົ້າໄປໂລ່ງໆລ່ຽ ແລວແຕ່ຢາກເວົ້າຄຳໃດມາຕິດຕໍ່ໃສ່ເພື່ອໃຫ້ມັນຄ້ອງກັນກໍເປັນ ພໍ, ຍັງຄຳສັບບໍ່ມີຄວາມຫມາຍ ຂອຍກໍຍັງດີ້ອກດີ້ໃຈ.

ແຕ່ລ້ອງນີ້ເກີດເປັນບັນຫາທີ່ຂອຍຕ້ອງຄຸດໃຊ້ດວຍລາຄາ ແພງ. ມື້ໜ້ຶ ພ່ຍຫລັງທ້ຽມໜ້ຶງສ໋ດວຍຄວາມ ສຳລັດ ເປັນຢ່າງດີ, ແມ່ບອກໃຫ້ຂອຍເລົ່າບົດກະວີ ຂອຍກໍເລີ່ມ ຕົ້ນ ເລົ່າພ້ມພ້ຳໂດຍບໍ່ເຈຕຕະນາ.

ລຽບທົ່ງດົງດອຍ ຜ່ານພູຜອຍ

ຄ້ານອຍຍອຍເຍ້ນ...

ຂອຍມາຮູ້ສຶກຕົວວ່າໂຕເອງເວົ້າໂລ່ລ່ຽແຕ່ກໍ່ສ່ວາຍເກີນ-ໄປສ້ແລ້ວ, ເພາະແມ່ລຸກ້ມພວດພາດ ສ່ວງມ້ືຈັບໂຕະແລະ ຖ້ມ້ດ້ວຍສຽງເຄ້ືອ້ມວ່າ:

- "ເວົ້າແຕ່ໃສ່ມາເວົ້າ ຮ?"
- "ບ່ຮູ້ຈັກ " ຂອຍຕອບດ້ວຍອ້ານ້ຕ້ກະມ່າ.

- "ต้องรู้ บอกมาดิๆ !"
- "ลูกแต๋วอ้มเอง."
- "เป้นหยังเธ้ดแม่อ้ม ?"
- "เผ่อตะหลิก."
- "ไปแจฝา!"
- "ไป่เธ้ดหยัง ?"
- "ไป!" แม่บอกถ้อยม้ำสยงบังคับ.
- "แจใด ?"

โดยบ่ตอบหยังจักถาม แม่จ่องเบ่งหม่าอ่ยถ้อย-สายตาที่เธ้ดใหอ่ยยู่ในอาก๋านติกะม่าบ่รู้อาต๋อ เอง ได้เธ้ดหยัง และ แมยากใหเธ้ดหยัง. ยู่แจฝาบ่อมมี-ยูบ้กบู่มั้ม มีโตะมีมอุ่งมีโถดอกไม้ต๋งยู่ แตดอกๆ ไม่แซ่อแซ่งแลอ. อีกแจหม่งมีหบอางยู่โดยมีพิมปีกไอ้.แจที่สามมีตยง และ แจที่สี่มีมีปะตู.

- "ลูกบ่รู้อาแม่ยากใช้ เธ้ด หยัง ?" อ่ยอาถ้อยถามหมิดหวังที่จะเอ้าใจลาอ.

แม่ม่งลิงตั่งอี้ เอ๋ามีลูบหม้าผาก และแก้มไปมา ยู่มิดๆ.

- "พ่เถ้าบ่เลียลิง โหดใช้ยืมยู่แจฝาหอะ ?"
- "ตอมใด ?"
- "บ่อาตอมใด " แม่รอ่งอ้มหังเอ๋ามีฝาด โตะสองขาด.

- "ບ່ໄດ້ ."
- "ລູກຮູ້ບ່ວ່າ ຢ່ານຢູ່ແຈຝ່າ ແມ່ນການລົງໂທດ ?"
- "ບ່ຮູ. ເປັນຫຍັງ່ຈົ່ງວ່າແມ່ນລົງໂທດ ."
- "ມາຫນ໊!" ແມ່ຖອນຫາຍໃຈໃຫຍ.
- "ເປັນຫຍັງ ແມ່ຈົ່ງຮອງທົ່ງໃສ່ລູກ ?" ຂ້ອຍຖາມ - ເມ່ືອເຂ້ົາໄປໃກ້ແມ.

- "ເປັນຫຍັງລູກຈົ່ງເລ່ົາບົດກະວ່ີຈົ່ງຊຸ້ມ, ມ້ນບ່ຖືກ. "

ຂ້ອຍພະຍາຍາມອະທິບາຍໃຫ້ແມ່ຊາບຢ່າງສຸດຄວາມ ສາມາດວ່າ ເວລາຫລ້ັບຕາລົງແລ້ວ ຂ້ອຍຈ່ົ່ງບົດກະວ່ີໄດ້ຕາມ ທ່ີ ເພ່ືນຂຽນໄວ້ທຸກຢ່າງ, ຫາກແຕ່ເວລາເລ່ົ່ານ້ັນອອກສຽງດ້ັງໆ ແລ້ວ ຄໍາເວ້ົ່ານ້ັ່ນ່ຖືກອອກມາໂລດ.

- "ລູກຕ້ົ້ງປ້ັ່ນແຕ່ງມ້ນອອກມ່າຕ ?"

ຂ້ອຍສ່ານ່ານວ່ານ ບ່ໄດ້ປ້ັ່ນແຕ່ງມ້ນ້ ,ແຕ່ໃນ້ັ່ນ້ໃດ້ຂ້ອຍ ກ່ເລ່ົ່ມ້ຕ້ົ່ນຖ່ານ້ຕ້ົ່ນເອ່ງວ່ານ ໄດ້ປ້ັ່ນແຕ່ງ້ຫລ້ັ. ຕ່ານ້ຂ້ອຍ ກ່ ເລ່ົ່ານ້ົ່ກະວ່ີ້ນ້ຂ່ານ້ໂດ້ຍ່ບ່ຜ່ດ້ຈ້ກຄໍ. ຂ້ອຍປ່ະຫລ່ານ້ໃຈແລ້ະ ຮູ້້ສ່ກ້ຫ້ຍ້ັ້ໃນ້ຈ່ດ້ໃຈ.

ຂ້ອຍ້ຮູ້້ສ່ກ້ວ່ານ້ໃບ້ຫ່ານ້ານ້ແດ່ງ້ແລ້ະ ຕ່ງ້ຊຸ້້ມ, ຮູ້້ສ່ກ້ຮ້ອ່ນ ກ່ກ້ຫູ້- ຂ້ະ່ນ້ະ ທ່ີ່ຢ່ານ້ຢູ້່ຕ້ໍ່ຫ່ານ້ານ້ແ່ມ, ຂ້ອຍອ່ານ້ຈ່ົ່ນ່ຄ່ໍ່ານ້ານ້ຜ່ານ້ຫ່ນ້ອ່ຍ ແລ້ະ ເຫ້ັ່ນ້ວ່ານ້ໃບ້ຫ່ານ້ານ້ແ່ມ້ເສ້ັ່ານ້ຫ່ນ້ອ່ງ, ຣ່ມ້ສ່ບ້ແ່ມ້ເ່ນ້ັ່ມ້ເ້ຂ້ົ່ານ້ັ່ນ ທ້ັ່ງ ຄ້ວ່ກ້ຫ້ຍຸ້່ງ.

- "ຫ່ານ້ຍ້ຄ້ວ່ານ້ວ່ານ້ຈ່ົ່ງ້ໃດ ?"ແ່ມ ຖ່ານ້ດ້ວ່ຍ ນ່ໍ້ສ້ຽ່ງ ປ້ະຫ້ລ່ານ້ດ. "ດ່ງ້ນ້ກ້ແ້ປ້ວ່ານ້ລູ້ກ້ຕ້ົ່ງ້ປ້ັ່ນ້ແ້ຕ່ງ້ນ້ັ່ນ້ອ່ນ!"

- "ลูกบ่รู, บ่ไดต้วงเรัดแมอมัม ."
- "เอ้ายากแหๆ. "แมเอ้าหัวกิมหิอลิว." ออก ไป !"

แมเอ้าบิดกะอิใหอยธรุมต์มอก, แตสะหมองของ ขอยบ่จบ่จำเลย. ขอยรู้สึกอาตมเองมีความมูว ร้าย เผมอมหิจะดัดแปงคำเอ้าในบิดกะอิดวกาอม,และขอย เห็มอาบ่ยากเลยในการหาคำเอ้าใหมๆมาใสแทน คำ เอ้าอันเดิม.

บางเหื่อมัม เมื่อความมับเปันแถอเต็มๆถูกลืม ไป ทั่วที่ขอยกำพะยายามสุดอิดในการจิดจำมันไอใน สะ หมอง. บิดกะอิของเจ้าชาย เอยเอ๊มสะกิ ที่พันละมา แบบโสกเสำมัม ขอยเห็มอาสาวบันหาหยูงยากใหขอย เปันพิเสด:

แตอะลุมเบ็กฟ้า จิมเท้าคำล้วงแลว
ดินอุะลา,ดินพอย แมยิงรามธาวุ
ปากกาอตาม อ่หามเจ้าจ่วงอยอู
ออ

ขอยมักอามแถอที่สามสะเหมิด:

พากันเดินหรือบัม ยิมีบมอบเผม

ถอยอาการโมโห แมบอกพ่เถ้ากรอกับความ แปก ปะหลาดของมันสะหมองของอุขอย.

- "มันต้วงเรัดเอ้าเองมา !" พ่เถ้าเอ้ายางเคื่อ อม. "สะหมองมันจ่จำดิ,มันรู้คำสูดมีดิอาพ่มุมา .

ເມ່ອມີສ່ງໃດເຂ້ົ້າໃນສະໜອງຂອງມັນແລ້ວ ປາມກັບວ່າ ສະ
ຫລັກໃສ່ຫົ້ມໄວ້ພຸ້ນແຫລະ. ລອງເອົ້າແສ້ຟາດມັນເບ່ິ່ງດູ !"

ແມ່ເຖ້ົ້າຢົ້ນຢັນຄວາມຄິດເຫັ້ນຂອງພ່ໍ່ເຖ້ົ້າໂດຍກ່າວວ່າ:

- "ມັນຈົ້ມ໋ຫາມແລະເພ່ງໄດ໋, ເພ່ງກ໋ລັບບ໋ດກະວ໋ັ້ນ ຕ່ວ່າ ."

ທ້ວງໜົ້ດນ້ັ້ນເປ້ັນຄວາມຈ່ິງ, ຂ້ອຍຮູ້ສ໋ກຕ໋ວ໋ດ່ວ່າສ໋ົ້ມ ຄວມ ຖ໋ກຕ໋ຳໜ໋ົ້, ແຕ່ວ່າພ່ໍ່ເລ໋ົ້ມຮຽນບ໋ດກະວ໋ົ້, ບ່ຮູ້ວ່າຄ໋ຳເວ້ົ້າຫລ່ັ້ງ ໄຫລມ່າແຕ່ໃສ ໄຕ່ອອກມ່າປ່ານແມ່ງສ່ານ ເປ້ັນຄ໋ຳເວ້ົ້າ ທ່ີ່ ແ໋ມ່ຕ່ານບ໋ດກະວ໋ົ້ນ້ັ້ນເດ໋ົ້ມ, ມັນລ໋ຽນເປ້ັນຄ໋ັ້ນແຖວແບບ ດ໋ຽວ ກ໋ັ້ນ:

ແລ້ວຄ໋ຳເຂ້ົ້າ ເຖ້ົ້າແກ່ແລະຄ໋ົ້ມພ໋ອຍ
ແຄ໋ມປະຕູໂຂ່ງ ນ້ັ້ງອ໋ມ ຂ໋ໍ່ທ່ານເຂ້ົ້າ
ເຮ່ົ້ານ່ານ ໃຫ ເລ໋ຍເອ໋ົ້າໄປແລກຕ໋ໍ
ຂ໋ໍ່ປ໋ຽນເຫລ໋ົ້າ ພ໋ໍ່ໄດ໋ມ໋ເມ໋ົ້າ.

ກ່ານ໋ົ້ມ ເວລ່ານ໋ອ໋ມຂ່ານ້ັ້ງແມ່ເຖ້ົ້າ ຂ໋ອຍນ໋ັກເລ໋ົ້ານ໋ັ້ງລ່ານ ຟ໋ັ້ງຕະຫລ໋ອດໜ໋ົ້ດຢ໋ົ້ມ, ລ໋ອມທ້ວງເລ໋ົ້ງ ທ່ີ່ ຂ໋ອຍປ໋ັ້ນແຕ່ງ ຂ໋ມເອ໋ງ ບ່ານ້ັ້ງເທ່ີ່ອແມ່ເຖ້ົ້ານ໋ັ້ກ ທ່ີ ຂ໋ອ ຂ໋ວ໋ັ້ນ, ແຕ່ສ໋ອນຫລ່ານ ລ່ານ໋ັກເຫດ ສ່ັ້ງສ໋ອນ ຂ໋ອຍວ່ານ:

- "ເໜ໋ັ້ນຕ່ວ່ານ ໂຕເລ໋ົ້ານ໋ັ້ດໜ໋ົ້ດ ຖ້ານ໋ັ້ກໂຕ ຢ່ານ໋ັກເລ໋ົ້ານ ! ແຕ່ວ່ານ ບ໋ໍ່ຄ໋ອນເອ໋ົ້ານ ເລ໋ົ້ອ໋ງ ຄ໋ົ້ມ ຂ໋ໍ່ທ່ານ ມ່ານ ເອ໋ົ້ານ ເຍ ະ ເຍ ຍ ຫລ໋ົ້ມ . ພ ະ ເຍ ຍ ຊ ຸ ກ໋ ເປ ັ ນ ຄ ົ ມ ຂ ໋ ໍ ທ ານ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ທ ້ ວ ງ ພ ອ ກ ນ ັ ກ ຊ ຸ ມ ກ ໋ ລ ັ ກ ໋ ັ ນ . "

ຂ໋ອຍ ກ່ານ ຕ ອ ບ ໂ ດ ຍ ຈ ົ ມ ພ ຸ ມ ພ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ຄ ໍ ່ ກ ອ ມ ວ ່ ານ :

ຂ້ອຍມີຊົ່ວພໍ່ເຖົ້າ ຊົ່ວຄົນທ່ຽວອໍທາມ
ຊົ່ວພໍ່ປາມກັນ ຫມາຍແຫມ່ວໂສມຫນ້າ
ອໍໃຫ້ແຖມຢູ່ຟ້າ ອະໄພ່ຂ້າແດ
ເຂັ້ນເຄາະຮ້າຍ ໄກເວັ້ນທ່າງຫນີ.

- "ປາກຫັ້ນນະລະວ້ົງແດ ຄົນຈົ່ງໄຮ!" ແມ່ເຖົ້າຊຸທາມ "ອຸເຮ້ຍຈົ່ງໃດ້ຖ້າພໍ່ເຖົ້າໄດ້ຍົນເຂົ້າຫູ ?"

- "ຊ່ວງຫ໊ອລາວທະແມ !"

- "ໂຕ້ບ່ອນເວົ້າແມ່ວ່ບ່ດີຈົ່ງຊົ່ນ, ແບ່ບນີ້ແມ່ໂຕ ໃຈຮ້າຍໃຫ້ໃດ. ລາວເອ່ງກ໋ນັ້ນຫ້ານ້ໍແຮງແລ້ວ, ຢ່າໄປ ຕ໋ມເລ໋ອ່ງໃສ່ອ໋ກໃຫ້ນ້ັນຫຍ້ງ." ແມ່ເຖົ້າພະຍາຍາມເວົ້າອ໋ນອ່ຍ ຂ່ອຍຄ່ວຍຄວາມອ່ອນໂຍນ.

- "ເປ້ນຫ້ຍ້ງຈົ່ງວ່າແມ່ນ້ັນຫ້ານ້ໍແຮງ ?"

- "ນ໋ດ! ລະວ້ົງປາກແດ. ບ່ແມ່ນເລ໋ອ່ງໂຕອຸ້ໄປຮູ້ ຈັກອ້ັນນ້ັນອ້ັນນ໋."

- " ຂ່ອຍຮູ້ນ່ າ, ຍ້ອນພໍ່ເຖົ້າຫ້ັນແຫລະ..."

- "ນ໋ດ!ນ໋ດ!"

ຕ່ອນ້ັນ ຊ່ວ໋ດຂ່ອຍມີແຕ່ຄວາມໂສກເສ້ົາຫ້ວ່ອມເຫ້ົາຈົ່ມ ເກ່ອບເຖ້ົ່ວ້ັນຫ້ົ໋ດຫ້ວ້ົ່ງໃນຊ່ວ໋ດ, ແຕ່ວ່າຂ່ອຍບ່ຍ່ານສະແດ່ງ ອ່ອກໃຫ້ຜູ້ໃດເຫ້ັນ. ດ້ົ່ງ ຂ່ອຍຈົ່ງກ່ານເປ້ນຄົນເວົ້ານ ໂກກ ແລະ ແຂ່ງກະດ່ານ. ແມ່ສ່ອນ້ົ໋ດຮ່ຽນໃຫ້ຫລ່ານ້ັ ນ້ັ ເລ໋ອ່ຍ ໆ ແລະ ຍ່ານ ນ້ັ ນ ນ ຂ່ອຍບ່ນ້ັນຫ່ານ ຫຍ້ງ ຍ່ານ ເລ໋ ນ້ັ ນ ຫ ຍ້ງ ຍ່ານ ເລ໋ ນ ນ ຫ ຍ ຍ ຍ

ເລີຍ ຂຽນແນວໃດກໍບໍ່ຖືກຫລັກ. ສິ່ງທີ່ທຳຄວາມຫນັກໃຈ ໃຫ້ ຂອຍຫລາຍກວ່າໝູ ແມນຮູວ່າແມວ່າໄສຢູ່ເຮືອນພໍ່ຖ້າມີຄວຍ ຄວາມທຸກທໍລະມານໃຈ. ແມ່ມີອາການເສົ້າໝອງລົງທຸກໆມື້, ແລະ ເບິ່ງທຸກຄົນດວຍສາຍຕາເສົ້າອຸ້ມ, ແມ່ໃຊ້ເວລາ ນັບ ເປັນອຸ່ໂມງ ຢືນຢູ່ປ່ອງຢຽມ ແນມເບິ່ງອອກໄປນອກ ເຮືອນ ແນມເບິ່ງສວນດວຍຈິດໃຈເລື່ອນລອຍ. ຕອນກັບຄືນມາໃຫມ່ໆ ນັ້ນ ແມ່ມີຊີວິດຊີວາ, ສະອາດຮຽບຮອຍແລະຫາວຫັນ, ແຕ ດຽວນີ້ ຂອບຕາເບື່ອງລຸ່ມຂອງແມ່ເປັນສີຊ້ຳໆ, ແມ່ບໍ່ຫວງນຳ ຮູບໂສມຂອງຕົນເອງ, ນຸ່ງເສື້ອຍັບຍັ້ງບໍ່ຕົກກະດຸມ, ຜົມກໍບໍ່ ຫວີໃຫ້ຮຽບຮອຍ. ຂອຍບໍ່ສະບາຍໃຈທີ່ເຫັນແມ່ບໍ່ແຈ່ມໃສ-ແມ່ ຄວນນຸ່ງເຄື່ອງສະອາດຮຽບຮອຍ, ແລະງາມເດັ່ນ, ເປັນຄົນ ທ່ຽງາມທີ່ສຸດໃນໂລກ.

ເວລາສອນຫນັງສືໃຫ້ຂອຍ ແມ່ຫລຽວເບິ່ງຝາ ຫລື ເບິ່ງ ປ່ອງຢຽມ ໂດຍບໍ່ເບິ່ງຂອຍເລີຍ, ເວລາຕ້ອງຄຳຖາມ ກໍເຣັດ ສຽງອຶດອວນ ແລະ ລືມຟັງຮອດຄຳຕອບຂອງຂອຍຊໍ້. ແມ ມັກໃຈຮ້າຍງ່າຍ ແລະ ຮອງທ້ວງໃສ່ຂອຍເລື່ອຍໆ. ເລື່ອງ ນ ເຣັດໃຫ້ຂອຍເຈັບປວດໃນຫົວໃຈ. ຂອຍຄິດວ່າແມ່ຄວນ ຈະ ປະຕິບັດຖືກຕ້ອງເໝາະສົມກວ່າທຸກໆຄົນຄິດເຖິງແມ່ທັ້ງຫລາຍ ຢູ່ ໃນເທບນິຍາຍ.

ບ່ວງໜ້ອ ຂອຍເວົ້າກັບແມ່ວ່າ:

- "ແມ່ບໍ່ມີຄວາມສຸກບໍ່ຢູ່ນຳພວກເຮົາຫນ ?"
- "ເຣັດຫຍັງໂຕະ ! " ແມ່ຕອບສຽງແຂງ.

ຂ້ອຍສົງເກດເຫັນວ່າ ພໍ່ເຖົ້າກຽມຮົດສົ່ງໃຄ່ສົ່ງຫມົ່ງ ທ່ ຮົດໃຫ້ແມ ແລະ ແມ່ເຖົ້າຢ່ານກ້ວ. ບາງເທ່ ຂ້ອຍເຫັນພໍ່ເຖົ້າເຂົ້າມາໃນຫ້ອງແມ່ແລະອັດຕູແລ້ວກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງລາວຮ້ອງຂົ້ມດ້ວງໆຈົ້ມແສບຫູ ຄ່ວງສຽງຫມາກຫ້ວ່ຄຂອງມີການ ຄ່ວນຽງ ແກະ. ຄ່ວງຫົ່ງລະຫ່ວາງທ່ລົ່ມກັນຢູ່ນ ແມ່ຮ້ອງຂົ້ມແຮງໆຈົ້ມ ໄດ້ຍິນໄປທ່ວ່ຮ້ອມ:

- "ຈະບໍ່ເປັນຈັກເທ່ ບໍ່ເປັນຈັກເທ່ !"

ແມ່ຢັ້ນຂະຫ, ສ່ວນພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງສຽງດ້ວງໆ.

ຕອນນັ້ນແມ່ນກາງຄ່ືນ. ແມ່ເຖົ້ານ່ັງຢູ່ຮ້ອມຄ້ວແປ່ງເສ້ ໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າ ທ້ັງຈ່ົ່ມພຸ່ມພ່ໍ. ເມ່ືອລາວໄດ້ຍິນສຽງປະຫຼ້ົ່ມລາວ ເວ້ົ້າຂ້ົ້ນວ່າ:

- "ໂອ ພະຜູ້ເປັນເຈ້ົ້າ ! ມ້ນອອກໄປ້ທ້ອງຄ່ືນ ເຊ່ົ່ຳ ຮ້ອມ !"

ທ້ັນໃດ ພໍ່ເຖົ້າແລ່ນອອກໄປ້ຮ້ອມຄ້ວຕ້ີ້ຫ້ວແມ່ເຖ້ົ້ຳ, ຕ່ົ້ມ ກ໋ເ໋ືອດກ່ຳຢ້ົ້ນໄປ້ມາເພາະເຈ້ັບປວດ ແລະເວ້ົ້າອ່ົ້ມຢ່ວ້ງຮ້ອມຮ່ົ້ມ:

- "ປ່ານໃດເຈ້ົ້າອ່ົ້ຮູ້ຈ້ັກອ້ັດສ້ົ້ບອ້ັດປ່ານ້ ! ອ່ົ້ມ່ານແມ່ມ້ົ້ດ ເຖ້ົ້ຳ ! "

- "ເຈ້ົ້າເປ້ັນ້ຳ !" ແມ່ເຖ້ົ້ຳໂ໋ຕ້ອ້ບ້ວ້ຍອ່ານ້ຳມ້ສະ ຫ໋ົ້ບ້ທ້ວ້ເອ້ົ້ຳມ້ແປ່ງ້ຳ້ມ້ັດ້ຳ້ມ. "ຄ້ົ້ດ້ວ່ານ້ເຈ້ົ້າອ່ົ້ຮ້ັ້ດ້ໃ້ຫ້ ຂ້ອ້ຍ ອ້ັດ້ສ້ົ້ບ້ອ້ັດ້ປ່ານ້ໄ້ດ້ອ້ົ້ມ້ບ ? ຂ້ອ້ຍ້ອ່ົ້ບ້ອ້ກ້ມ້ັນ້ຫ້ມ້ົ້ດ ຖ້ານ້ຂ້ອ້ຍ້ຮູ້້ຈ້ັ້ກ ເ ລ ຫ ລ ຽ ມ ຂ ອ ງ ເ ຈ ້ ົ ້ ຍ ຳ ມ ໃ ດ ."

ພໍ່ເຖົ້າຫລູບໄປໃສ່ ແລະ ຕີຫົວໃຫຍ່ແມ່ເຖົ້າຕຸບໆ, ຝ່າຍ
ແມ່ເຖົ້າບໍ່ຕອບໂຕ້ຫຍັງ ມີແຕ່ເວົ້າວ່າ:

- "ເອົາເລີຍ! ຕີເຂົ້າ, ຜີບ້າເຈົ້າຕັ້ມ, ຕີແຮງໆ! "

ແຕ່ທົ່ງຕົ໋ກ ຂອຍໂຍນຫມອນ, ຜ້າຫົ່ມແລະກົບໂບກ
ໄປໃສ່ພໍ່ເຖົ້າ ແຕ່ວ່າລາວປ່ອງບາເພາະໂມໂຫແຮງ ເລີຍ ບໍ່
ສົ່ງກົດເຕັ້ມ. ແມ່ເຖົ້າລົ້ມລົ້ງພັ້ມ, ພໍ່ເຖົ້າເອົາຕີນເຕະ ຫົວ
ລາວຈົ້ມຕົ໋ວເອງສະດຸດ ແລະ ລົ້ມລົ້ງທົ່ງຕ໋ຳຄຸ້ມ໋ຳຈົ້ມຂ້ຳ. ພໍ່
ເຖົ້າລຸກຂຶ້ມ, ຖົ້ມມ໋ຳລາຍ ເບ້ງໄປອ້ອມຫອງຢ່າງສັ໊ດຮ້າຍ -
ແລວກໍ໋ແລ່ນຫນີ໋ໄປຫາຫ້ອງລາວ. ແມ່ເຖົ້າລຸກຂຶ້ມ ດ້ວຍສຽງ-
ໂອຍຄ້ວງ, ນ້ົ່ງລົ້ງແປ້ນມາ ແລະ ເລ່ີ່ມແປ່ງຜົ້ມທ໋ີ່ຫຍຸ້ງ ສັ
ສົ້ນ. ຂອຍໂດດລົ້ງຈາກເຕົ໋ກ໋ໄປຫາແມ່ເຖົ້າ.

- "ເກັບເອົາຫມອນແລະສົ່ງຂອງເຫລົ່ານ໋ັ້ນ໋ໄວ້ຄ່ົ້ນ." ລາວ
ເວົ້າດ້ວຍອາການໂມໂຫ. "ຄ່ົ້ດຈ໋ັ່ງໃດຈ໋ົ່ງໂຍນຫມອນລົ້ງມາ!
ເປ້ັນຫຍັ້ງ໋ຈ໋ົ່ງມາລຸ້ມອາຍນ໋ຳເລ໋ົ່ອງຜູ້ໃຫຍ່ ! ເຖົ້າຜີ໋ປ່ອຍນ໋ັ້ນ໋ກ໋ໍ
ປ່ອງບ້າຈ໋ັ່ງຂ້ັ້ນ໋ຄ້ັ້ນ !"

ໃນທ້ັ້ນໃດ ລາວກໍ໋ຄາງ໋ອອກມາຄ່ອຍໆເຮ້ັ້ດໜ້ົ້າຫຍຸ້ງເຂ້ົ້າ
ແລະ ເອ້ັ້ມຂອຍເຂ້ົ້າໄປໃກ້ໆ.

- "ເບ່ົ້ງ໋ຫ໋ົ້ນ໋ດູ! "ລາວບອກທົ່ງ໋ກ໋ົ້ມຫົວລົ້ງ "ແມ່ນຫຍັ້ງຢູ່
ຫ໋ົ້ນ ຄ່ົ້ເຈ້ັບແທ ?"

ຂອຍ໋ຜີ໋ເບ້ົ້ງຜົ້ມ ແລະເຕ້ັ້ນ໋ກ໋ົ້ບສຽບເລ໋ົ້ກເຂ້ົ້າໄປໃນໜ້ັ້ງ-
ຫ໋ົ້ວ ຂອຍ໋ຈ໋ົ່ງດ໋ົ້ງອອກ ແລະ ເຕ້ັ້ນ໋ອ໋ົ້ກ໋ັ້ນ໋ໜ໋ົ້ງສຽບຢູ່. ຂອຍ
ເມ໋ົ່ອຍ໋ອ໋ມໄປຫ໋ົ້ມ໋ດ໋ົ້ງ໋ຕ໋ົ້ວ.

- "ເອັ້ມແມ່ເຖົ້າ, ຂ້ອຍຢ່ານມ່າ ."ຂ້ອຍວ່າ.

- "ໂຕເວົ້າຫຍັງກໍ-ອຸເອັ້ມແມ່ມາຕໍ !"ລາວຮ້ອງຂັ້ນຫົວ ຂ້ໍ້ໄມ້ຂຸ້ມ. "ຂອບໃຈພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ລາວບໍ່ເຫັນບໍ່ຮູ້ນ້ອກ, ອຸເອັ້ມລາວເຮັດຫຍັງ, ອອກໄປຈາກຫ້ມ້ໄວ !"

ດ້ວຍນ້ອມຂ້ັນຂຸ້ານິຂຸ້ານາມຂອງນັກຫ້ຍິບແສ່ວ ແມ່ເຖົ້າລູບ ຄ້ໍາໄປຕາມຜ້ົມດ້ໍາ ແລະ ພົບກ້ບອີກສອງຂ້ັນທ້ີ່ດ້ບ້ຮ້ອ ສ້ຽບ ຢູ່ ຫນ້ັງຫ້ໍ. ຂ້ອຍຕ້ັງອົກຕ້ັງໃຈຢ່າງເດ້ັດດ້ຽວແລະຂ້ອຍດ້ຶງອອກ ໃຫ້ລາວຈົ່ມຫ້ົດ.

- "ເຈ້ັບ້ໍ່ແມ່ເຖົ້າ ?"

- "ບ້ໍ່ເຈ້ັບຫລາຍດອກ. ນ້ອ ແມ່ເຖົ້າຂ້ຶ້ງໄຟ ຫ້ອງ ອ້ຍຂຸ້ມແລ້ວລ້ວງແມ້ວເຈ້ັບປ້ວດອອກໃຫ້ຫ້ົດ."ແລ້ວແມ່ເຖົ້າ ຂ້ໍ້ຮ້ອງນ້ໍາຂ້ອຍຢ່ານ້ົ່ມນ້ວນ້ວ່າ: ແຕ່ໂຕຢ່າໄປບ້ອກແມ່ໃດວ່ າ ບ້ໍ່ເຖົ້າຕ້ແມ່ເຖົ້າ. ຫ້ົວສ້ອງນ້ັ້ນຕ່າງກໍ່ໃຈຮ້າຍໃຫ້ນ້ັ້ນຢູ່ ພໍ່ແຮ້ງ ແລ້ວໃດເດ ີ-ຄ້ຮູ້ນ້ັ້ນຫ້ັ້ນແລ້ວ, ບ້ໍ່ບ້ອກໃດເດ ີ."

- "ບ້ໍ່ບ້ອກດອກ."

- "ຢ່ານ້ລ້ົ. ນ້ັ້ດນ້ີ້ພວກເຮົ້າຈ້ັດການໃຫ້ຮ້ຽບຮ້ອຍບ້ໍ່ ໃຫ້ ເຫ້ັນຮ້ອຍຫ້ຍັງ, ເຫ້ັນບ້ໍ່ ເຫ້ັນຮ້ອຍຜ້ິດສ້ັງເກດຕາມ ໃບ ຫ້ນ້ າ ແມ່ເຖົ້າບ້ໍ ? ບ້ໍ່ເຫ້ັນແມ່ນຕ່ວ ?ດ້ລະ, ເປ້ັນ້ັ້ນ ວ່ າ ຮ້ຽບ ຮ້ອຍດ້ີປ່ານດອກໄມ້ ."

ແມ່ເຖົ້າຈ້ັດການເຊ້ັດພ້ົນເຮ້ອມ. ຂ້ອຍເວົ້າກ້ບລາວຈາກ ສ່ອນເລ້ກຂອງຫ້ົວໃຈວ່ າ:

- "ແມ່ເຖົ້ານ້ັ້ດນ້ັ້ນ ຫ້ົ ນ ເພ້ົນທ້ບ້ຕ້ເຈ້ົ້ າ, ທ້ໍ່ລະ

ມາມເຈົ້າ ແຕ່ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ຫ້ອຊາເລີຍ."

- "ບໍ່ໄດ້ຄວາມ. ນັກບຸນຫວະ ! ຕ້ອງໄປຊອກຢູ່ ບ່ອນ ຈົບໆດ້ວຍພຸ້ມຊຸ້ມຕວ່າ."

ແມ່ເຖົ້າຈົ່ມພຸມພຳຢູ່ຕໍ່ໄປ ທັ້ງຄາມສ່ຍາ ເພ່ອເຊັດພຸ້ມ, ສ່ວນຂອຍນັ່ງຄິດຫາວ່ທີ່ຈະແກ້ແຄ້ນພໍ່ເຖົ້າໃນສ່ງ່ທີ່ລາວໄດ້ກະ ທຳລົງໄປ.

ມີແມ່ຄັ້ງທຳອິດ່ທີ່ລາວທຳຮຸນແຮງໃສ່ແມ່ເຖົ້າຕ່ໜ້າຕ່ຕາ ຂອຍ. ໃນຄວາມມືດສະໜລົວ ຂອຍປະກົດວ່າເຫັນໃບໜ້າ ພໍ່ ເຖົ້າເປັນສ້ແດງໆ, ຜົມສ້ແດງກ໋ປ່ອສະບັດໄປມາ. ຫ້ວໃຈ - ຂອງຂອຍຮອນຮ້ນດວຍຄວາມໂມໂຫ ແລະຂອຍຊຸກັ່ງທ່ຄິດຫາ ວ່ທີ່ແກ້ແຄ້ນອັນເໝາະສ້ມ່ໄດ້:

ສອງ່ມ້ໆ, ເວລາເຂ້ົາໄປໃນຫ້ອງພໍ່ເຖົ້າ ຂອຍພ້ບ - ລາວນ່ັງຢູ່ກ້ບພ້ນ ພວມຄ້ນເອກະສານຢູ່ໃນຫ້ບ. ຢ່ງ່ຢູ່ ຕ່ງ່ອ ຂ່ງ່ລາວນ້ັ ມ້ປະ໐ິ໋ທ້ນ່ກ່ຽວກ້ບສາສະໜາທ່ລາວຖ່ະໜອມ່ທ່ ສ້ດ-ນ້ັນເປ້ນເຈ່ຍສ່ໜ້ນ່ໜ້ນ່ກ່ໆຈ່ຳນວນສ່ບສອງ:ແຜ່ນ, ແຕ່ລະ ແຜ່ນ໋ດແບ່ງເປ້ນສ່ຫລ່ຽມຫລາຍ່ໆອ້ນ໋ຄ້ບຕ່ມຈ່ຳນວນ້ ໃນ ໜ່ງ:ເດ່ອນ ພ່ອມກ້ບ້ມ່ຮ້ບນ້ກບຸນຢູ່ໃນແຕ່ລະສ່ຫລ່ຽມນ້ັນ. ພໍ່ ເຖ້ານ້ບຖ໋ປະ໐ິ໋ທ້ນ້ຢ່ງ່ສ້ງ່ ແລະ ອະນຸຍ່ດ໋ໃຫ້ຂອຍເບ່ງ ໄດ້ສະເພ່ະແຕ່ບ່ງ່ໂອກ່ດ໋ເ໋ມ່ອ໋ໃດລ່ງ່ອ໋ດ໋ອ໋ກ໋ດ໋ໃຈໃນ ຕ່ວ ຂອຍເປ້ນພ່ໍ້ສ້ດ, ແລະ ຂອຍ໋ກ໋ເບ່ງ່ຮ້ບ້ນ່ອຍ່ໆສ່ໜ້ນ່ເປ້ນຕ່ງ ຮ້ກເຫ້ລ່ນ້ ດ່ວຍຄ່ວາມຮ້ສ໋ກ໋ທ່ແປກປ່ະຫລ່ດ໋ເລ່ຍ່ໆ.ຂ່ອຍ ຮ້ ຈ້ກເລ່ອ່ງ:ກ່ຽວກ້ບ່ຊ໋ວ໋ດ໋ຂ່ອ່ງ:ນ້ກບຸນຈ່ຳນ່ວນ:ໜ່ງ:ຊ້ນ: ກ໋ຣ໋ກ

ແລະ ອູລິຕາ, ວາວະຣາ ຜູ້ທໍລະມານ, ປາມເຕໄລມັນແລະ ອີກຫລາຍໆອົງ. ຂອຍຮູ້ສຶກສະເທືອນໃຈໃນຊີວິດອັນເສົ້າໂສກ ຂອງອາເລັກໄຊ ມະນຸດຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະບົດກະວີ ເດ່ນກ່ຽວກັບອາເລັກໄຊ ຢູ່ແມ່ເຖົ້າມັກເລົ່າສູ່ຟັງເລື້ອຍ ໆ ດວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນເລິກລໍ້. ເມື່ອເບິ່ງໃບໜາພວກນັກ ບຸນ ຈຳນວນເປັນຮອຍໆເຫລົ່ານັ້ນແລວ ເຮັດໃຫ້ຂອຍຮູ້ສຶກອົບອຸ່ນໃນ ໃຈທີ່ເຫັນວ່າມີຜູ້ເສຍສະຫລະທໍລະມານຕົນເພື່ອຜູ້ອື່ນເປັນ ປະ ຈຳສະເໜີ.

ຂອຍຕັດສິນໃຈທີ່ຈະຕັດປະຕິທິນນັ້ນເປັນຕ່ອນໆ, ແລະເມື່ອ ພໍເຖົ້າຍ່າງໄປແຄມປ່ອງຢູ້ມເພື່ອອ່ານເອກະສານສີ່ຝ່າ ແຜ່ນ ໜຶ່ງທີ່ມຮູບແຫລວປະດັບໄວ ຂອຍກໍຄວ້າເອົາປະຕິທິນ ຫລາຍ ແຜ່ນແລນລົງຂັ້ນໃດ, ລັກເອົາມີດຕັດຈາກໂຕະແມ່ເຖົ້າ ແລ້ວ ຂຶ້ນໄປເທິງເຕົາກໍແລ້ວກໍເລີ່ມຕັດຫົວຮູບນັກບຸນອອກ. ເມື່ອຕັດ ແລ້ວແຖວໜຶ່ງ ຂອຍຮູ້ສຶກສະເທືອນໃຈເພາະສົງສານ ນັກບຸນ ເຫລົ່ານີ້ ຂອຍຈຶ່ງຕັດແບບໃໝ່ຕັດໄປຕາມເສັ້ນທີ່ເປັນຂອບສີ່ ຫລ່ຽມຂອງແຕ່ລະຮູບ. ກ່ອນທີ່ຂອຍຈະຕັດຮອດແຖວທີ່ສອງ ພໍ ເຖົ້າກໍປະກົດຕົວຢືນຢູ່ໃກ້ໆແລ້ວ.

- "ໃຜອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເອົາປະຕິທິນມາ ?" ລາວ ຖາມ.

ໃນທັນໃດ ລາວກໍມາບເຫັນເຈ້ຍເປັນຕ່ອນສີ່ຫລ່ຽມ ນອຍ ຢະຢາຍຢູ່. ລາວຈັບເບິ່ງອາງແລ້ວກໍຈັບເບິ່ງອັນໃໝ. ປາກ ຂອງລາວເໜັງຍຸບຍິບ, ໜວດເຄົາລົ່ມສັ່ນຍິກໆ ລາວຫາຍ ໃຈແຮງໆຈົນເຈ້ຍປິວລົງພື້ນ.

- "ม໋ວ ເຮັດຫຍັງຈ່ ັ ! " ລາວຮ ້ອງທ ້ ່ ງອອກມ ໆ ແລ ະ ເອ ົ ້ າຕ ົ ນຟ ້ າດ ້ ວ ຍ ລ ົ ງ ຈ າ ກ ເ ຕ ົ ້ າ ກ ໍ . ຂ ້ ອ ຍ ປ ໋ ນ ຕ ້ ລ ົ ງ ກ າ ແ ຕ ່ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຮ ັ ບ ຂ ້ ອ ຍ ໄ ວ ້ ທ ັ ນ .

- "ກ ູ ຂ ້ ານ ໋ ວ ! " ພ ໋ ເ ຖ ົ ້ າ ຮ ້ ອ ງ ກ ້ າ ກ ທ ັ ງ ຕ ິ ບ ຕ ້ ອ ຍ ກ ັ ບ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຢ ່ າ ງ ຊ ຸ ມ ລ ະ ມ ຸ ນ .

ໃ ນ ທ ັ ນ ໃ ດ ແ ມ ່ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ລ ະ ລ າ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ແ ລ ະ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ປ ັ ດ ປ ່ າ ຍ ມ ພ ໋ ເ ຖ ົ ້ າ ບ ໋ ໃ ຫ ້ ຖ ຸ ກ ຕ ້ ອ ຍ ອ ່ ງ ຖ ຸ ກ ແ ຫ ຍ ເ ຂ ົ ້ າ ສ ູ ແ ຈ ຝ ່ າ .

- "ເ ອ ົ ້ າ ! ເ ອ ົ ້ າ ! ບ ໋ ເ ຮ ັ ດ ຕ າ ຍ ໆ ຈ ່ ັ ງ ຈ ້ ! " ແ ມ ່ ຮ ້ ອ ງ ອ ົ ມ .

- "ຂ ້ ານ ້ ູ ຕ າ ຍ ສ ່ ານ ໋ ! " ພ ໋ ເ ຖ ົ ້ າ ຈ ່ ົ ມ ຂ ະ ມ ະ ທ ໋ ໄ ຍ ບ ຕ ້ ອ ລ ົ ງ - ແ ປ ນ ມ າ ໃ ກ ້ ປ ອ ງ ຢ ຸ ມ . " ສ ູ ໝ ຸ ມ ໃ ສ ່ ກ ຸ ນ ໍ ້ ທ ັ ງ ຫ ົ ມ ດ ພ ອ ກ ສ ູ ນ ໍ ້ ! "

- "ພ ໋ ເ ຈ ົ ້ າ ຄ ວ ນ ຈ ຸ ໍ ້ ຫ ນ ້ ານ ້ ອ ຍ ແ ດ ເ ຮ ັ ດ ລ າ ຍ ກ ານ ສ ະ ແ ດ ງ ຫ ຍ ັ ງ ແ ບ ບ ນ ໍ ້ ! " ແ ມ ່ ເ ອ ົ ້ າ ອ ົ ມ ສ ຽ ງ ຫ ນ ັ ກ ແ ຫ ນ ນ .

ພ ໋ ເ ຖ ົ ້ າ ຮ ້ ອ ງ ອ ົ ມ ກ ້ ານ ໆ ແ ລ ະ ເ ຕ ະ ແ ປ ນ ມ າ ຢ ່ າ ງ ແ ຮ ງ , ຫ ລ ັ ບ ຕ າ ໄ ວ ້ ລ ັ ກ ໆ , ຫ ມ ອ ດ ເ ດ ົ ້ າ ເ ຂ ົ ້ ອ ມ ໄ ປ ຫ າ ເ ພ ດ ານ ຢ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຫ ໍ ້ . ຂ ້ ອ ຍ ຮ ູ ສ ໍ ກ ວ ່ າ ລ າ ວ ຕ ້ ອ ງ ລ ະ ອ າ ຍ ໃ ນ ໃ ຈ ທ ີ ່ ໄ ດ ເ ຮ ັ ດ ລ າ ຍ - ກ ານ ສ ະ ແ ດ ງ ອ ັ ນ ນ ໍ ້ ໃ ຫ ້ ແ ມ ່ ຂ ້ ອ ຍ ເ ພ າ ະ ສ ະ ນ ັ ້ ນ ລ າ ວ ຈ ່ ົ ງ ຫ ລ ັ ບ ຕ າ ໄ ວ ້ .

- "ຂ ້ ອ ຍ ຊ ຸ ໍ ຕ ດ ເ ຈ ຍ ເ ຫ ລ ່ ານ ໍ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ັ ນ ໃ ສ ່ ແ ຜ ມ ແ ພ ໄ ວ ້ ໃ ຫ ້ ດ ີ ກ ວ ່ າ ເ ກ ົ ່ າ ດ ອ ກ . " ແ ມ ່ ເ ອ ົ ້ າ ທ ັ ງ ພ ້ ເ ຈ ຍ ອ ອ ກ . " ເ ບ ົ ່ ງ ແ ມ ະ ມ ັ ນ ຍ ັ ບ ຍ ໍ ້ ແ ລ ະ ຂ າ ດ ເ ປ ັ ນ ຕ ອ ນ ລ ັ ກ ຕ ອ ນ ນ ອ ຍ ຫ ນ ົ ດ ແ ລ ອ ມ ່ . "

ແ ມ ່ ເ ອ ົ ້ າ ກ ັ ບ ພ ໋ ດ ວ ຍ ນ ໍ ້ ໍ ສ ຽ ງ ແ ບ ບ ດ ຽ ວ ກ ັ ບ ທ ີ ່ ເ ອ ົ ້ າ ນ ໍ ້ ໍ ຂ ອ ຍ ເ ອ

ລາ ທີ ບໍ ເວົ້າ ໃຈ ບຶດ ຮຽນ. ທັນ ໃດ ນັ້ນ ພໍ ເຖົ້າ ລູກ ຊົ່ນ ແປງ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ໃຫ ຮຽບ ຮ້ອຍ, ໄອ ພໍ ເປັນ ພິ ທີ ແລະ ເວົ້າ ວ່າ:

- "ຕິ ດ ໃຫ ແລ ວ ໃນ ມື້ ນີ້ ໃດ, ແລ ວ ຊິ ເອົາ ແຜ່ ທີ່ ເຫລ ອ ມາ ໃຫ ຕິ ດ ອີ ກ ໂລ ດ."

ລາ ວ ຍ່າງ ໄປ ທີ່ ປາ ກ ປະ ຕູ ແລ ວ ຫລຽວ ຄືນ ຫລັງ ມາ ບ່ຽ ວ ຍ, ຍົ ກ ມື ວ ທີ ໂຄ ງ ໃສ ຍ ຍ ທັ ງ ເວົ້າ ຊ້ ວ ວ ່ າ:

- "ຕ ອ ງ ເອົ າ ແສ ຟ ່ າ ດ ນັ ້ ນ ຢ ່ າ ງ ເຫ ມ າ ະ ສ ົ ມ !"

- "ແ ທ ລ ະ." ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ພ ອ ມ ກ ົ ມ ມ າ ຫ າ ຍ ອ ຍ ແ ລ ວ ຖ າ ມ ວ ່ າ: "ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ລ ູ ກ ຈ ຶ ່ ງ ເ ຮ ັ ດ ແ ນ ວ ນ ີ ້ ?"

- "ລ ູ ກ ຕ ້ ອ ງ ເ ຮ ັ ດ ເ ພ າ ະ ລ າ ວ ຕ ິ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຖ ້ າ ລ າ ວ ຕ ິ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ອ ີ ກ ລ ູ ກ ຊ ິ ຕ ັ ດ ຫ ນ ວ ດ ລ າ ວ ອ ອ ກ !"

ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ແ ກ ່ ຈ ຶ ່ ງ ຫ ົ ວ ໄ ປ ມ າ ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ຖ ອ ດ ເ ສ ື ້ ອ ຊ ັ ້ ນ ທ ີ ່ ຂ າ ດ ສ ອ ຍ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ຄ ໍ ່ ງ.

- "ໂ ຕ ສ ັ ນ ຍ າ ແ ລ ວ ວ ່ າ ຊ ຸ ບ ໍ ່ ເ ວ ົ ້ າ ຫ ຍ ັ ງ ແ ມ ່ ນ ຕ ວ ່ າ ?" ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ເ ວ ົ ້ າ ທ ໍ ່ ມ ອ ງ ຕ ິ ຕ ຽ ມ ຂ ອ ຍ ທ ັ ງ ຖ ຸ ່ ມ ນ ໍ ້ ລ າ ຍ ລ ົ ງ ພ ື ້ ນ. "ລ ົ ມ ໃ ດ ເ ຕ ັ ມ ປ າ ກ ແ ດ ແ ມ ່ ນ ັ ້ ນ ຈ ົ ່ ງ ຊ ຸ ບ ໍ ່ ໄ ດ ເ ວ ົ ້ າ ອ ີ ກ !"

ແ ມ ່ ແ ມ ມ ບ ່ ຽ ວ ຫ ນ ້ າ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ທ ັ ງ ຍ ່ າ ງ ເ ລ າ ະ ໄ ປ ຕ າ ມ ເ ຮ ັ ອ ມ ຄ ື ວ ແ ລ ວ ງ ວ ່ າ ກ ມ າ ຫ າ ຍ ອ ຍ.

- "ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຕ ິ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຕ ອ ນ ໃ ດ ?" ແ ມ ່ ຖ າ ມ.

- "ວ າ ວ ະ ຣ າ ! ອ າ ຍ ແ ດ ແ ມ ່ ຖ າ ມ ນ ັ ນ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ງ ຈ ັ ່ ງ ຊ ັ ້ ນ. ບ ໍ ່ ຕ ້ ອ ງ ມ າ ກ ຽ ວ ເ ລ ອ ງ ນ ี ้ !" ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ເ ວ ົ ້ າ ຢ ່ າ ງ ໂ ມ ໂ ຫ.

- "ແ ມ ່ ເ ອ ີ ຍ ແ ມ ່ ລ ໍ ້ ເ ລ ີ ດ ອ ີ ຫ ລ ! "ແ ມ ່ ຍ ອ ຍ ກ ອ ດ ແ ມ ່ ເ ຖ ົ ້ າ

ດ
ດວຍຄວາມຖະໜອມ.

- "ນ້ ແມ່ຜູ້ປະເສີດ, ເອົ່າປ່ອຍບັ ! "

ທັ້ງສອງເບ້ງໜ້າກັນຢູ່ດາວໜ້ົ່ງດວຍອາການມິດ ວຽບ ແລ້ວກໍ່ຫ່ຽງອອກຈາກກັນ. ທ້ອງນອກນັ້ນມ້ສຽງບາດຕົ ພ໋ ເຖ້ຍ ຳ ໄປຍ ຳ ມ່ຽ.

ຕອນທ້ແມ່ກັບຄົນມ່ໃໝ່ໆນັ້ນ ແມ່ສະໜ້ິດສະໜົ ມກັບແມ່ ຍ້ງມ້ໄສ ເບ້ກບ່ານ ຜູ້ເປັນເມຍນ່ຍທະຫ່ານທ້ເຊ່ົ່າທ້ອງ ພ່ຍ ໃນເຮ້ອນພ້ອກເຮ້ົ່ຽ ແລະແມ່ມ້ກໄປ ຢ ມຢ່ານລ່ວເກ້ອບທຸກ ແລ້ວ. ທ້ອງແມ່ຍ້ງຄົນນ້ ແມ່ພ້ບພ້ກັບຄົນຈາກເຮ້ອນ ເບຕະ ເລ້ັ-ມ້ສ່ວ່ານ ແລະນ່ຍທະຫ່ານຫລ່ຍຄົນ. ເລ້ອງນ້ ພ໋ ເຖ້ົ່ໃຈເລ້ຍ, ແລະເວລານ້ັ່ງກົນເຂ້ົ່ຢ່ເຮ້ອນຄ້ວ ພ໋ເຖ້ົ່ າ ຈ້ບ ຂ ວ ເຮ້ົ ກ ທ ່ ວ ທ ນ ໄ ສ ້ ວ ່ ມ ກ ເ ລ ຍ ໆ :

- "ຸ ແ ຂ ວ ກ ນ ກ ລ ະ , ພ ວ ກ ຊ ຸ ວ ! ນ ອ ມ ໃ ດ ້ ອ ກ ແ ລ ວ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ຄ ົ ນ ນ ! "

ບ ົ ດ ົ ມ ່ ມ ່ ໆ ພ ໋ ເ ຖ ົ ່ ໍ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ຄ ົ ນ ເ ຊ ົ ່ ໍ ເ ຮ ອ ນ ຍ ້ າ ຍ ຫ ນ ,ແ ລ ະ ເ ມ ່ ອ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ໍ ເ ຈ ົ ໍ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ເ ຮ ອ ນ ແ ລ ວ ພ ໋ ເ ຖ ົ ໍ ໍ ຈ ົ ດ ກ ານ - ເ ອ ົ ໍ ໂ ຕ ະ ຕ ົ ້ ງ ມ ໆ ຈ ະ ນ ິ ດ ມ ່ ໍ ແ ຕ ່ ໃ ສ ບ ່ ້ ຮ ູ ໃ ສ ່ ເ ຕ ົ ້ ມ ກ ອ ຽ ນ ມ ່ ໍ ມ ໆ ສ ອ ງ ຖ ຽ ວ ແ ລ ະ ເ ອ ົ ໍ ໄ ວ ້ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ທ ່ ໍ ເ ປ ່ ໍ ຫ ່ ໍ ງ ນ ້ ັ ນ ແ ລ ວ ກ ໍ ້ ັ ດ ຕ ູ ໃ ສ ກ ະ ແ ຈ .

- "ບ ່ ໍ ຕ ້ ອ ງ ກ ານ ຄ ົ ນ ເ ຊ ົ ໍ ອ ກ , ຈ ຸ ຕ ອ ນ ຮ ັ ບ ແ ຂ ກ ເ ອ ງ ດ ອ ກ ບ າ ດ ນ ້ . "

ແ ລ ວ ໃ ນ ວ ັ ນ ອ າ ທ ິ ດ ແ ຂ ກ ກ ໍ ພ າ ກ ັ ນ ຫ ລ ັ ່ ງ ມ າ . ໃ ນ ຈ ຳ ນ ວ ນ ນ ້

ມ້ນອງສາວຂອງແມ່ເຖົ້າ ຊື່ວ່າ ນາຕຣໂອນາ ອີວານົບນາ ຜູ້ ມ້ດັງໃຫຍ່ເວົ້າສຽງດັງ ເປັນຄົນຮັບຈ້າງຊັກເຄື່ອງນຸ່ງຫະໂປງ ຜ້າໄໝມລາຍ ແລະ ມ້ຜ້າມັດຜົມສ້ເຫລືອງຄໍ. ລາວມ້ ລູກ ຊາຍສອງຄົນມາມ່ໍ, ຜູ້ໜ່ງຊື່ວ່າ ວາຊຸລ ເປັນນັກແຕມແບບ ແຜນ ຜົມຍາວ ນຸ່ງເຄື່ອງສ້ໜ່ນ ເປັນຄົນນ້ໃສ່ດ ທ່າທາງ - ເບ້ກບາມມ່ວນຊ່ນ; ອ້ກຜູ້ໜ່ງຊື່ວ່າ ວ້ກຕ໋ ໜ້າຍາວ ມ້າ ແລະ ມ້ເມ້ດລາຍເຕ້ມໃບໜ້າ. ໃນຂະນະທ່ຖອດເກ້ບຢ່າງຢູ່ ນ້ນ ວ້ກຕ໋ ສ່ງສຽງດ້ງຄ້ຍຄ້ຕ໊ວຕະຫລ້ກ:

- "ອ້ນເດຣ-ປະປາ, ອ້ນເດຣ-ປະປ່ໆ..."

ສຽງມ້ເຮ້ດໃຫ້ຂອຍຕ່ນຕ້ກໃຈ ແລະ ຢ່ານ.

ລຸງຢ່ກ້ບ ເອ້ກ້ຕ່ານ່ໍ ຕ້ດຕ່ານລາວກ໋ແມ່ນ ຊ່ໆ ແບ່ງໂມ່ງ ຫ້ວລ່ານ ຕ່ານອ້ດເບ້ອ່ງໜ່ງ ນຸ່ງເສ້ອຸມຍາວ ສ້ ດ່ໍ ເບ່ງ້ຄ້ຍຄ້ມ້ກບ້ວດ. ຊາຍຄົນນ້ງ້ຍມຕະຫລອດເວລ່ານ ແຈຝ່ໆ ວ້ຽງຫ້ວໄປ້ຂ່ໆງໜ່ງ, ເອ້ານ້ວມ້ຄ່ໍຄ່ໆງທ່ແຖ ກ້ຽວ ຮ້ຽບຮ້ອຍນ້ນໄວ້ ລາວເປັນຄົນແຫ້ລ ແລະ ຕ່ານເບ້ອ່ງດ້ຽວ - ຂອ່ງລາວນ້ນມ້ກ້ຈອ່ງເບ່ງທ້ກ໋ງຄົນດ້ວຍຄວ່ານສົນໃຈເປັນ ພ້ ເສດ. ລາວເວ້ົ່ານ້ອຍ ແລະ ເວ້ົ່ານ້ວ່ານເກ່ົ່ານ້ຳໄປ ນ້ຳ ມ່ໆ:

- "ຢ່ານ້ຍ່ານ້ກ່ນ້ຳເຫ່ານ-ຈ່ຳ່ໆໃດ້ກ່ໍ້ໄດ້."

ເວລ່ານ້ຍ້ຂອຍເຫ້ນລ່ານ້ວ່ານ້ຳ້ອ້ດ ຂອຍ້ກ໊ດ້ດເຫ້ນ້ດ້ງໜ່ງມ່ານ ມ່ານ້ແລ້ວ ໃນທ້ນ້ທ້ໂລດ (ລ່ານ້ທ່ພ້ວກເຮ່ົ່ານ້ຢູ່ຖ້ະຫ້ນ້ນໂນ່ວ່ານ້ຢ່ານ), ຕ່ວນ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ຍ້ນສຽງກ່ວ່ານ້ດ້ງສ້ະນ້ນ້ເປັນຫ້ນ້ານ້ແຕ້ກ໋ນ້ໄປ

ທ໊ອຖະໜົນ ແລະ ເໜັ້ນກອຽນສີດຳສູງໆລ້ອມດ້ວຍທະຫານ - ແລະ ຜູ້ຄົນທ໋ມາໜຸ້ມເບ໋ງ ເຄ໋ອນໄປຕາມຖະໜົນ ຈາກຄຸກມຸ້ງ ສູ່ສະໜາມກາງເມ໊ອງ. ເທ໋ງແປ້ນ໋ມ້າຢູ່ໃນກອຽນນັ້ນ ມີຄົນຜູ ໜ໋ງນ໋ງຢູ່ ໃສ່ໜວກອ້ອມ ສ້ອນມ໊ໂສ້ຜູກຕ໊ດກັນໄວ ແລະສ໋ງ ສ້ຽງດ໋ງຕ໋ງໆເວລາລາວໂງນເງນໄປ໋ມາ, ປ້າຍສີດຳຂຽນ - ດ້ວຍຕ໊ວອັກສ້ອນສີຂາວຂະໜາດໃຫ້ຍແຂ້ວນ໋ລາວຢູ່. ລາວ ກ໋ມທ໊ອລ໋ງສ໋ດ໋ງວ່າພ້ວມອ່ານ້ໍຄວາມຢູ່ປ້າຍນັ້ນ...

- "ມ້ລູກຊາຍ້ຍ." ແມ່ເວ້ົາແນະນ້ຳ້ຍໃຫ ຊາງ ແປ້ງໂມ້ງຮູ້ຈັກ, ແຕ້ຍ້ຍຖ້ຍຫລ້ງດ້ວຍຄວາມຢ້ານກ໊ວ ທ້ັງ ເອ໊ານ້ໍ້ດຫລ້ງໄວ.

- "ຢ່ານ້ໍ້ກ໋ມ້ຳເຫາະ." ລາວ ວ່າທ້ັງເຮ້ັດປ້ານ້ໍ້ດ້ັມ ໄປຮ້ວ້ດຫູ້ວ ດ້ວຍທ້ານ້ໍ້ດ້ັມ. ລ້ວ້ວ ເວ ວ້ົາ ຈ້ັບ ສ້ຍ ແ້ຍ້ວແລ້ວ ດ໋ງ ຂ້ຍ ເ້ົາ ໄປ ທ້ານ້ໍ ແລ ປ໋ມ ຂ້ຍ ໄ້ວ ງ ດ້ວ ຍ ວ ານ ຄ້ວ ງ ແ ເ ວ.

- "ເ ກ໋ ງ ຫ ລ ານ ແ ຂ ງ ແ ຽ ງ ເ ວ ້ ຍ ວ ານ ບ ່ າ ວ ມ ້ ." ລ າ ວ - ເ ວ ້ ົ າ ຈ ຸ ມ ເ ຈ ຸ ຍ ແ ລ ະ ວ ານ ງ ມ ້ ຈ ານ ຂ ້ ຍ .

ຂ ້ ຍ ໄ ປ ນ ້ ັ ງ ລ ້ ງ ຕ ໋ ງ ນ ວ ມ ທ ້ ຸ ມ ດ ້ ວ ຍ ຫ ນ ້ ັ ງ ຂ ະ ໜ າ ດ ໃ ຫ ຍ ່ ຈ ຸ ມ ສ າ ມ າ ດ ນ ວ ນ ໄ ດ . ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ າ ມ ັ ກ ເ ວ ້ ົ າ ວ ວ ດ ວ ານ ງ ເ ລ ວ ຍ ໆ ວ ່ າ ຕ ໋ ງ ນ ວ ມ ມ ້ ແ ຕ ກ ວ ມ ເ ປ ັ ນ ຂ ວ ງ ເ ຈ ້ ົ າ ຊ າ ຍ ກ ຮ ູ ້ ຸ ນ ສ ະ ກ ິ . ຈ ານ ກ ແ ຈ ຝ ່ ົ າ ຂ ວ ຍ ແ ນ ມ ເ ບ ໋ ງ ພ ວ ກ ຜ ູ ໃ ຫ ຍ ່ ຸ ມ ແ ຊ ວ ກ ັ ນ ດ ວ ຍ ບ ັ ນ ຍ າ ກ າ ດ ອ ັ ນ ໜ ່ ົ າ ເ ບ ວ ໜ ່ າ ຍ ແ ລ ະ ເ ໜ ັ ນ ວ ່ າ ສ ີ ໜ ່ ົ າ ຂ ວ ງ ຊ ່ ົ າ ງ ແ ປ ້ ງ ໂ ມ ງ ປ ຽ ນ ແ ປ ້ ງ ຢ ່ ົ າ ງ ໜ ່ ົ າ ປ ະ ຫ ລ າ ດ ແ ລ ະ ຢ ່ ົ າ ງ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ າ ສ ິ ງ ໄ ສ , ໃ ບ ໜ ່ ົ າ

ຂອງລາວເປັນມັນ. ຍາມລາວຍ້ົມ ຮົ່ມສົບຫມາໆຢົ່ດຍ້ົມໄປຫາ ແກ້ມຂວາ, ດ້ວງນ້ອຍໆເຫນ້ັງໄປມາ ດ້ັ່ງກະລະເປ້ົາຢູ່ ໃນ ຈານ, ຫູ ເຕ້ັ່ງ ກໍ ເຫນ້ັງ ຢູ່ ເລ້ັ່ອຍໆ ບ້ົດ ຫນ້ົ່ງ ຢົ່ດ ຍ້ົມ ພ້ອມ ຄ້ຽວ ກ້ັບ ຄ້ັ່ອ ໄປ ຢູ່ ເ ຫ ້ັ ງ ຕາ ຄ້ຽວ ຂອງ ລາວ, ບ້ົດ ຫນ້ົ່ງ ເລ້ັ່ອນ ລ້ົ່ງ ມາ ຫາ ແກ້ມ, ແລະ ຂ ອ ຍ ຖ້ົ່ ວ ່ າ ຖ ້ າ ລ າ ວ ຕ ອ ງ ກ ານ ລ າ ວ ກ ໍ ອ າ ດ ພ ັ ບ ຫ ູ ຫ ້ ັ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ອ ງ ມ າ ອ ັ ດ ດ ັ ງ ໄ ດ ້ ດ ້ ັ ່ ງ ຄ ້ ຽ ວ ກ ັ ບ ໃ ຊ ້ ມ ື ອ ັ ດ . ບ າ ງ ເ ທ ່ ◌ ◌ ◌

ຊ່ວຄົນເຮົາມີ ຫລາຍພາກສັບສົນ
ສຽງດັງອຶນລະວຶນ ແຕ່ສຽງມ້ອຍ
ນາງໜ້ຽງຈອນຈາກກຳ ເຂດທີ່ຢູ່ກາຊຸາມ
ຫວັ່ງພາມພົບ ຄົນຊາຍໜາຍໜ້ຽນ...

ຂອຍຮູ້ສຶກວ່າ ເພິ່ນເສົ້າຫລາຍ, ສ່ວນແມ່ເຖົ້າເວົ້າວ່າ:

- "ຮອງເພິ່ງອົ່ນຄູຢ່າກົບ- ເພິ່ງຄ້ຽງດ້ຽນະ. ຈ ເພິ່ງ ທ່ເພິ່ນຮອງກັນແຕ່ກ່ອນໆໄດ໋ບໍ່ ມາຕ໋ໂອນາ ?"

- "ທຸກມ້ນ ເພິ່ງມັນປ່ຽນໄປຕາມຍຸກໃດເມ໋ " ມາຕ໋-ໂອນາ ວ່າທັ້ງແປ່ງກະໂປ່ງໃຫ່ຮູບຮ່ອຍສຽງດັ່ງພົບພັບ.

ລຸງຢາກົບ ເຮັດຕາພໍ໋ບ໋ ຈ່ຽງເບ່ິ່ງແມ່ເຖົ້າບ່ານວ່າລຸດ ຢູ່ທ່າງໄກ ແລ໋ວກໍ໋ສ໋ບ໋ຮ່ອງເພິ່ງທ່ຳນ່ອງບໍ່ເບ໋ກບານແລະໜ່ານ ເບ່ືອໜ່ານ.

ພໍ່ເຖົ້າລົມກັບຊ່າງແປ່ງໂມ່ງພ້ອມທັ້ງໃຊ້ມ໋ສະແດງສ່ົ່ງ ໃດ ສ່ົ່ງໜ່ົ່ງ ຄ່ອຍທ່າທ່ຽງເລ໋ກລັບ. ຊ່ຽງແປ່ງໂມ່ງຢ໋ດ໋ອ ຂ໋ມ ເສ໋ອຕາໄປທ່ຽງແມ່ຂ່ອຍ, ງ໋ກຫ໋ວແລ໋ວ ໃບໜ່ານ໋ນ ເປ໋ນມ໋ນ ເຍ່ືອມໆຂ່ອງລ່ານ ກໍ່ປ່ຽນແປ່ງຢ່າງບໍ່ອ່ານ ສ່ົ່ງເກດ ຕ໋ນໄດ.

ແມ່ຂ່ອຍນ່ົ່ງລົມກັບຄູ່ຜ່ວເມ່ຍແຊ່ກເກ ເຍ໋ບ ເລ໋ອຍໆ ແລະ ເວ່ົ່າກັບ ອ່ານ໋ ຄ່ອຍສຽງ ຄ່ອຍໆ ແລະ ຢ່າງ ເອ໋ົ່ານ໋ ເອ໋ົ່ານ ຈ໋ງ ວ່ານ:

- "ເອ໋...ຕ່ອງ ໄ ຄ໋ດ ເບ່ິ່ງ ສ່ານ ກ່ອນ ເລ໋ອງ ມ໋." ອ່ານ໋ ກ່ານ ທ໋ງ ຖ່ອນ ທ່ານ ໃຈ ໃຫ່ຍ.

ກ໋ ຕ໋ ຍ໋ນ ເບ໋ກ ບ່ານ ຢ່ານ ລ່ານ ກ໋ນ ໄປ ຕ່ານ ພ໋ນ ແລະ ກ໋ນ

ໃດ້ຮ້ອງເພງສຽງແຫລມໆ:

- "ອັນເດຣ-ປະປາ, ອັນເດຣ-ປະປາ..."

ຫູກໍ່ມີດົງຮູບຄາວໜ້ົງດ້ວຍຄວາມແປກໃຈ ແລະ ແນມເບ່ງຜູ້ຮ້ອງເພງ.

- "ມັນໄດ້ມ່ີມາແຕ່ໂຮງລະຄອນ." ຜູ້ເປັ່ນແມ່ຍະທິ - ບາຍດ້ວຍຄວາມພູມໃຈ. "ເຂົ້າຮ້ອງກັນຈ່ັງຊຸ້ມຢູ່ໂຮງລະຄອນ ນ່ັາ."

ການຊຸມແຊວຕອນຄ່ໍາທ່ໍາມ້ອງມ່ີມ້ຂ້ນສ້ອງສ່ານເທ້ຍ ແລະ ເປັນ ທ່ີ ຈ ຈ່ໍາ ໄດ້ ດ້ ຍ ອມ ອ່ານ ັ ມ ເປັ ນ ຕ ານ ເ ບ ່ ຍ ໜ ່ ຍ ເ ຫ ລ ້ ລ ້ ນ . ຕ ່ ໍ ມ ່ ານ ຕ ອ ນ ທ ຽ ງ ວ ັ ນ ໜ ່ ົ ງ ເ ປ ັ ນ ວ ັ ນ ອ ່ ານ ທ ິ ດ ຊ ່ ານ ແ ປ ງ ໂ ມ ງ ຜ ູ ້ ນ ້ ໍ ມ ່ ານ ປ ະ ຕ ິ ດ ຕ ໍ ່ ທ ່ ີ ຮ ອ ມ ພ ອ ກ ຮ ່ ໍ າ ອ ິ ກ ລ ຸ ມ ຫ ລ ັ ງ ກ ານ ສ ູ ດ ນ ້ ໍ ມ ຄ ້ ັ ງ ຫ ລ ັ ງ ສ ຸ ດ . ຂ ອ ຍ ນ ້ ົ ງ ຢ ູ ່ ຫ ອ ງ ແ ມ ຂ ອ ຍ ພ ວ ມ ຊ ວ ຍ ລ ່ ານ ແ ກ ລ ຸ ມ ຈ ່ ານ ຜ ່ ານ ລ ູ ກ ໄ ມ ເ ກ ່ ົ ່ ານ ັ ມ ໃ ດ ນ ້ ໍ ມ ປ ະ ຕ ູ ໍ ່ ໄ ຂ ອ ອ ກ ຢ ່ ານ ໄ ວ ວ ່ ານ ແ ລ ະ ແ ມ ເ ຖ ົ ່ ານ ໍ ່ ປ ະ ກ ິ ດ ຕ ິ ອ ບ ດ ໜ ່ ົ ງ ດ ວ ຍ ທ ່ ານ ທ ່ ານ ທ ່ ານ ຕ ົ ກ ໃ ຈ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ່ ານ ຊ ຸ ມ ຢ ່ ານ ຮ ີ ບ ຮ ອ ນ ວ ່ ານ :

- "ວ່ານ ວ ະ ຣ ່ ານ , ລ ່ ານ ວ ມ ່ ານ ໃ ດ !"

ແ ມ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ເ ຫ ນ ້ ົ ງ ບ ໍ ່ ຕ ວ ງ , ບ ໍ ່ ສ ົ ນ ຈ ັ ກ ໜ ່ ອ ຍ . ນ ່ ານ ທ ໍ ່ ມ ່ ານ , ປ ະ ຕ ູ ໄ ຂ ອ ອ ກ ອ ີ ກ ແ ລ ະ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ່ ານ ໍ ປ ະ ກ ິ ດ ຕ ິ ອ ທ ້ ົ ງ ເ ວ ົ ່ ານ ຢ ່ ານ ສ ະ ຫ ງ ່ ານ ຜ ່ ານ ເ ຜ ີ ຍ ວ ່ ານ :

- "ວ ່ ານ ວ ະ ຣ ່ ານ ! ແ ຕ ່ ວ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ມ ່ ານ ນ ໍ ້ ."
- "ໄ ປ ໃ ສ ?" ແ ມ ຖ ່ ານ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ເ ບ ່ ງ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ່ ານ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ລ ຸ ກ ຂ ້ ນ .
- "ໄ ປ , ແ ລ ວ ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ່ ານ ຈ ະ ລ ຸ ມ ຄ ອ ງ ດ ອ ກ . ຢ ່ ານ ສ ້

ຫລາຍຄວາມ. ລາວເປັນຄົນຫນັກແຫນ້ນ, ຈໍາພາໃນອາຊີ ແລະລາວຈະເປັນພໍ່ທົດສໍາລັບ ອາເລັກໄຊ."

ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າດ້ວຍນ້ໍາສຽງທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນຜິດປົກກະຕິແລະ ພະຍາຍາມເອົາມືຕົບຂ້າງຕົນເອງຢູ່ໄປມາ, ສ່ວນແຂນ ສ້ອກເຄ້ໄປທາງຫລັງຫ້ວງສັ້ນໆຄ້ວງວ່າລາວພະຍາຍາມກົດມັນໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ເຄ້ໄປທາງຫນ້າ.

- "ຂ້ອຍຂໍບອກວ່າ ບໍ່ມີທາງເປັນໄປໄດ້." ແມ່ເວົ້າ - ດ້ວຍອາການສະຫງົບ.

ພໍ່ເຖົ້າຍ່າງເວົ້າໄປຫາ ແມ່ຂ້ອຍເຣັດຫລັງກົ່ງ ເດີ່ ໄປ ທາງຫນ້າຄ້ໍາມັກັບຕົນຕາບອດ.

- "ໄປ! ຈັກຫນ່ອຍກູຈຶ່ງຜົ່ມແກ່ໄປໃດ." ພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງ ຂົ່ມຂູ່ຫນ້ວຍໆດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ.

- "ເຈົ້າຈຸ່ແກ້ຂ້ອຍຕໍ ?" ແມ່ເວົ້າຫົ່ງລູກຂ້ໍ, ໃບຫນ້າ ຂາວເມ້ນ ແລະ ຕາກໍ່ຣິບຣ່ລ້ຍ່າງເປັນຕາຢາມ ລາວແກ້ກະ ໂປ່ງ ແລະເສ້ອອກຢ່າງວ່ອງໄວ, ແລະ ເມ່ຍັ້ງເຫລ້ອແຕ ເຄ່ືອງນຸ່ງຈຸ່ມໃນ ລາວກໍ່ຫຍັບເຂ້ົາໃກ້ພໍ່ເຖົ້າແລະເວົ້າວ່າ:

- "ເອົາບັດນ້ ! ແກ້ຂ້ອຍໄປ."

ພໍ່ເຖົ້າຫ່ົ່ງແຂ້ວ ແລະ ສ້ົ່ມກໍ່ປັ້ນໃສ່.

- "ວ່າວະຣາ ນຸ່ງເຄ່ືອງແມະ !"

ແມ່ຍພໍ່ເຖົ້າອອກໄປແລະຈ້ັບປະຕູໄວ້.

- "ໄປບັດນ້ !" ແມ່ຮ້ອງຂ້ໍ.

- "ກູຈຸ່ເຕ້ດລູກຕ້ດພ້ັນກ້ັບມ່ົ, ຈ່ົ່ງເບ່ົ່ງ!" ພໍ່ເຖົ້າຄ່ົ່ງ

ธมๆ.

- "ເຊີ ! ຂອຍບໍ່ຢ້ານດອກ."

ແມ່ໄຂປະຕູ, ແຕ່ພໍ່ເຖົ້າຄວ້າຈັບແຂນເສື້ອນຸ່ງຊ້ອນ ໃນ ຂອງແມ່ໄວ ແລວຊຸກເຂົ້າລົ່ງ.

- "ວາວະຣາ ອ່ຜ້ບາ! ນ້ງຕາຍໃດ, ຢ່າເຮັດໃຫ້ ງູ ຂາຍໜ້າຂາຍຕາເດ້ ແມ່! ແມ່ເອີ! "ພໍ່ເຖົ້າຈ່ມຣຳໄຣ.

ແມ່ເຖົ້າໄປຕັນທາງໄວແລວ, ແລະ ຍົກມືໃສ່ແມ ເຕ້ອນ ໃຫ້ລາວັບເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຄົ້ວບອກໃຫ້ໄກ່ເຂົ້າໄປໃນດ່ນ.

- "ຜ້ບາ !ຄົນໄປ, ຄົນບໍ່ມີຢ່າງອາຍ!" ແມ່ເຖົ້າເວ້າ ພຸມພຳ.

ເມ້ອແມ່ເຖົ້ານຳເອົ້າແມ້ຂອຍັບຄົນມາຫ້ອງໄດ້ແລວລາວ ກ໋ໃສ່ໄລປະຕູ, ແລະກ໋ມລົ່ງໃຊ້ ມ້ເບ້ອງໜ້ງຊ້ອຍພໍ່ເຖົ້າລຸກ ຂ້ນ, ອ້ກເບ້ອງໜ້ງເງ້ອດຊູໜ້າໜ້າຈະຕ:

- "ເຖົ້າຜ້ານ້ ເສຍສະຕ້ແລວຫ້ອ !"

ແມ່ເຖົ້າເອ້ານ້ພໍ່ເຖົ້ານ້ັ່ງລົ່ງຕ້ັ່ງນ້ອນ. ຮ່າງກ່າຍພໍ່ເຖົ້າຕ້ກ ຟ້ບລົ່ງຄ້ົ່ງຕຸກກ້ະຕ່ານ້ເຮ້ັດດ້ອຍຜ່ າ ປ່ານ້ອ່ຢູ່ຈ້ອງປ້ອງ ຫ້ອ ສ້ນ້ວ້ອກແ້ວ້ກ.

- "ນ້ງເຄ້ອງຫ້ະແມ້!" ແມ່ເຖົ້າຣ້ອງໃສ່ແມ້ຂ້ອຍ.

- "ຂ້ອຍບໍ່ໄປຫ່ານ້ອກ, ໄດ້ບໍ່ ?"ແມ້ວ່ານ້ະ ນ້ັ່ງເອ້ົ່ານ້ັ່ງເຄ້ອງນ້ງ.

ແມ່ເຖົ້ານ້ຂ້ອຍອ້ອກຈ່ານ້ຕ້ັ່ງນ້ອນ:

- "ໄປເອ້ານ້ຳ້ມ່ າ, ໄວໆ!"

ລາວເວົ້າສຽງຄ່ອຍໆເກືອບວ່າອຸ້ມໃສ່ຂ້ອຍ, ແຕ່ວ່າດ້ວຍນ້ຳສຽງສະຫງົບ ແລະ ເຄັ່ງຂຶມ. ຂ້ອຍແລ່ນອອກໄປນອກ - ແລະ ຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງຄົນຍ່າງບາດຊ້າໆຢູ່ໄປມາ ທີ່ຫ້ອງທາງຫນ້າເຮືອນ.

- "ນ້ອນ ຂ້ອຍຊິໜີໄປກ່ອນ." ຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງແມ່ - ເວົ້າຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງລາວ.

ຂ້ອຍເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຄົວ ແລະ ນັ່ງລົງໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ ຄືດັ່ງໃນຄວາມຝັນ.

ພໍ່ເຖົ້າໂອ້ຍຄາງທ້າວສົບຂ້ມູກ, ແມ່ເຖົ້າຈົ່ມພຸມພ່ຳ, ຕົ້ມຫ ປະຕູອັດດັ່ງກ໊ອບ, ແລ້ວທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກໍ່ມືດງຽບ ແລະເປັນຕາຢ້ານ. ທັນໃດຂ້ອຍກໍ່ຄິດອອກວ່າເພິ່ນບອກໃຫ້ຫລົ້ງຮັດຫຍັງ - ຂ້ອຍຈຶ່ງໄປຕັກເອົານ້ຳ, ແລະເມື່ອກັບມາຮອດໜ້າປະຕູຫ້ອງ ກໍເຫັນຊ້າງແປ້ງໂມ້ງອອກມາຈາກຫ້ອງໜ້າເຮືອນ ຄ່ຳກໍເຕະ ເຊະ, ເອົາມືລູບໜວກຂຶມສັດຢູ່ໄປມາ ທ້ວງສ່ຳສຽງແຫບໆ . ຕິດຕາມລາວອອກຈາກຫ້ອງກໍແມ່ນແມ່ເຖົ້າ ຊ້ວງເອົາມືປະສາມກັນໄວ້ທີ່ໜ້າທ້ອງ ກົ້ມຫ້ອນຳຫລັ້ງລາວ ແລະເວົ້າສຽງຄ່ອຍໆ:

- "ເຈົ້າເອງກໍເຂົ້າໃຈແລ້ວຕ່ອ-ເລ້ອງມັກຮັກມ້ວງລ້ວ ກັນບ່ໄດ້."

ຊ້າງແປ້ງໂມ້ງເຕະສະຖຸດເຊອອກປະຕູ ໄປຮອດເດ໊ນ - ໜ້າບ້ານຢ່າງໄວ້ວ່ຳ, ສ້ວມແມ່ເຖົ້າເຮັດເລ້ອງໜາຍ ໄມ ກ່ຽງເຂ້ມ ແລະຍືນສ້ມສະທ້ານໄປທ່ວ່ຽງກ່ວ-ເບ້ງ ອອກ ວ່ຳລ້ວຮ້ອງໄຫ້ຫລ້ວກັນແຫ.

- "ເປັນຫຍັງແມ່ເຖົ້າ ?"ຂ້ອຍແລ່ນເຂົ້າໄປຫາແລະ ສໍ້ ຖາມ. ແມ່ເຖົ້າ ດົງຄູຕົກນ້ຳຈາກໜ້ຂ້ອຍຈົນນ້ຳເຝືອດ ຫົດຕົ ຂ້ອຍຫ້ວຮ້ອງຂົມ:

- "ໄກປານໃດໄປເອົານ້ຳມະ ?ອັດຕູເຂົ້າ !"

ລາວກັບຄົມໄປໃນຫ້ອງແມ່ຂ້ອຍ, ສ່ວນຂ້ອຍເອງເຂົ້າໄປ ໃນເຮືອນຄົວ. ຢູ່ຫ້ອງນ້ ຂ້ອຍໄດ້ຍົນພວກເພ່ນ້ຫ້ວສ້ອງພາກັນ ຮ້ອງດາວ, ຖ້ອນຫາຍໃຈໃຫ້ຍ ແລະ ຈົ່ມພຸມພ່ຳ ຄ່ດົງວ່າ-ຫ້ວສ້ອງພາກັນຫ້ຍັບ້ຍ້າຍສ່ົ່ງຫ້ນ້ກໆ. ເປັນ້ນ້ທ້ອ່ກ່ກ່ດ້ສ໊ດໃສ ແສງແດດຂ້ອງ ລະຖູ້ໜາວສ້ອງຜ່ານປ້ອງຢ້ຽມແກ້ວ ທ້ົ່ມ ຫ້ົ່ມະ ກ່ານ໊ດຢູ້ ເຂ້ົ່ານ້ມາຂ່ານ້ໃນ. ເທ້ົ່ງໂຕະ ມ້ອ່ກ່ານ້ກ້ຽມພ້ອມ ສ່ຳລ້ບຄ່ານ້ເຂ້ົ່ານ້ແລ້ວ, ຖ້ວຍຊ່ານ້ໂລ້ຫະສ່ົ່ງແສ້ງ ເຫ້ລ້ອມ້ມ ຂ້ອຍ ເ ຖ້ົ່ ຊ້ົ່ງເ ນ້ສ້ຂ້ຽວ້ຍ ອ ເ ຢ່ານ້ ຖ ນ້ ໃ ໜ້ ຫ ມ. ແ ມ ຜ່ານ ປ ຢ ມ ບ ມ ຫ ມ ະ ເ ປ ຍ ອ ກ ແ ລ ນ ຂ ຍ ເ ຫ ມ ຫ ມ ະ ເ ປ ນ ປ ຍ ຕ ກ ລ ງ ໃ ສ ຫ ລ ງ ຄ ແ ລ ເ ຫ ມ ເ ສ ຮ ມ ຫ ມ ະ ປ ກ ຄ ມ ດ ດ ງ ສ ຂ ຫ ມ ອ ກ ຂ ວ ເ ຫ ລ ອ ມ ຍ ບ ຍ ບ ລ ອ ມ ຫ ງ ຫ ລ ງ ຄ ເ ຮ ອ ມ ນ ກ ກ ເ ຊ ມ ດ ຽ ວ ກ ນ. ຄ ມ ນ ກ ທ ແ ຂ ວ ນ ຢ ຂ ຍ ປ ຢ ມ ກ ຖ ກ ແ ສ ງ ແ ດ ດ ແ ລ ະ ນ ກ ທ ຂ ຍ ຈ ບ ມ າ ໄ ດ ນ ກ ຕ ນ ໄ ປ ມ າ ຢ າ ງ ເ ບ ກ ບ ານ ພ ອ ກ ນ ນ ພ າ ກ ນ ຮ ອ ງ ສ ງ ສ ຽ ງ ເ ຈ ຍ ແ ຈ ເ ປ ນ ຕ າ ອ ມ ຂ ມ. ແ ຕ ສ ຽ ງ ດ ນ ຕ ແ ລ ະ ນ ນ ສ ດ ໃ ສ ທ ແ ສ ງ ເ ຫ ລ ອ ມ ຍ ບ ຍ ບ ດ ງ ວ ນ ຂ ຍ ເ ຮ ກ ໃ ຫ ຂ ຍ ມ ອ ມ ຂ ມ ເ ບ ກ ບ ານ ເ ລ ຍ, ນ ນ ເ ປ ນ ນ ທ ບ ເ ພ ງ ປ ຳ

ຖະຫນາສຳລັບຂ້ອຍ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງບໍ່ເປັນທີ່ປາຖະຫນາສຳລັບ ຂ້ອຍ.ຂ້ອຍຄິດຢາກປ່ອຍນົກໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ, ແຕ່ພໍ່ແມ້ເອົາ ຕຸ້ມນົກລົງມາ ແມ່ເຖົ້າກໍເຂົ້າມາໃນເຮືອນຄົວ,ເອົາມືຕົບຕາມ ກົກຂາຕົນເອງທັ້ງຮ້ອງໄຫ້ທັ້ງແລ່ນເຂົ້າໄປຫາເຕົ້າກໍ:

- "ສາບແຊ່ງມັນຫມົດທຸກຄົນນັ້ນລະ, ຜີຫ່າລາກຄໍໄປ ແດ ແມ ! ຜີບ້າເຖົ້າອຸຕາຍແລວ ອາກູລົນາ ຜູ້ນນະ ! ເຫລືອ-ໃຈເດ..."

ແມ່ເຖົ້າຈັບເອົາເຂົ້າຫນົມອອກຈາກເຕົ້າ, ເອົາມື ປັດ ບ່ອນໄຫມ ແລະ ຖົ່ມນ້ຳລາຍດ່ວຍຄວາມໂມໂຫ.

- "ເບິ່ງແມະ !ໄຫມເປັນຖ່ານຫມົດ, ຄິດວ່າອຸ່ນມັນ-ໃຫ້ສູ້ມຸ້ນດອກ. ມ່ແຕ່ຜີຫ່າທັ້ງຫມົດນ້ ! ສູ້ບໍ່ລະເບິດແຕກ ປ່ານຂຝຸ້ນປ່ອແດ ! ນ້ ເບິ່ງຫຍັງຢູ່ລ່ະ ປ່ານຕາມົກເຕົ້າພຸ້ນ ຕວ. ກູຢ່າກຟ້າດສູ້ນ້ອັ້ບປ່ານຫມ່ແຕກພຸ້ນເດ!"

ລາວຮ່ຽງໄຫສະອ້ນ, ພົກເຂົ້າຫນົ່ມໄປມາ, ປັດ ບ່ອນ ໄຫ້ມອກ, ສ່ວນນ້ຳຕາລົ່ນຍ້ອຍຕົກໃສ.

ແມແລະພໍ່ເຖົ້າເຂົ້າມາໃນເຮືອນຄົວ, ແມ່ເຖົ້າຈັບ ເຂົ້າ ຫນົ່ມຟາດໃສ່ໂຕະຈົ່ມຖ່ວຍຈານຟ້ຽໄປຄົ່ນລະທ້ຽ.

- "ເບິ່ງແມະ ! ເປັນຈ້ຽຍ້ຽມພວກເຈົ້າ, ຜີຫ່າ - ລາກໄປແດແມ !"

ເວລານ້ ແມ່ຍ້ອຍຢູ່ໃນອ້ອມອຸ່ນບ້ານ ແລະສະຫງົບແລ້ວ ແມ່ຈ້ຽໂອບກອດແມ່ເຖົ້າ ແລະ ເວົ້າໃຫ້ກຳລັ້ງໃຈ,ບ່ໃຫ້ເສຍ ອົກເສຍໃຈ. ພໍ່ເຖົ້ານ້ທ່ານທ້ຽງອອມເພຍຫນ້າຫຍຸ້ງນ້ແຕ່ ຮ່ອຍ

ຍັບຍ້ອຂະມະທີ່ນັ່ງລົງປະຈຳໂຕະ, ຈັດການມັດຜ້າແພໃສ່ຄໍ, ຕາ
ໂປ໋ງມົ້ນພ໋ອບ໋ ເພາະຖືກແຂ້ງຕາເວັນແຍ໋ໃສ ແລະ ຈົ່ມສຽງ
ພຸມພຳ.

- "ເອົ້າລະ ! ລົມສາບັ໊ດນ໊. ພວກເຮົາເລ໋ຍກົມ ເຂົ້າ
ຫນົມແຊບມາແລ໋ວດອກ. ພະຜູ້ເປັນເຈົ້ານ໊ຂ໊ຖແທ໋ງ, ເອົ້າສ໋ງ
ຂອງຖວ໋ຍໃຫ້ນັບເປັນປີ ແຕ່ໃຫ໋ຄວາມສຸກພຽງສອງສາມນາທ໋
ສຳລັບພວກເຮົາ. ອັນນ໊ບ໋ດຸນດຽງກັນ. ນັ່ງລົງວ໋າວ໋ະຮາ, ລົມ
ມັນເຫ໋ະເລ໋ອງນ໊ນ..."

ປະກົດວ່າ ພ໋ເຖ໋ານ໊ບ໋ລ໋ອຍມ໊ສຸ໋ະຕິ໋ດປ໋ານໃດ. ຕະຫລອດເວ
ລາຢູ່ໂຕະອາຫານ ລາວເວົ້າແຕ່ເລ໋ອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະອະ
ຣັບ ຜູ້ທ໋ລະຍ໋ດ, ເວົ້າເລ໋ອງຄວາມເຄ໋ະຣ໋າຍ໋ອງຜູ້ເປັນພ໋.
ແມ່ເຖ໋ານ໊ຟັງແລ໋ວໂມໂຫ໋ຈ໋ງ໋ດ໋ອ໋ມ:

- "ຣ໋ບກົມ ຢ່າເວົ້າຫລ໋ຍ !"

ແມ໋ຍ໋ອຍຫ໋ໍ໋ອ໋ວ໋ນ, ຕາເປັນປະກ໋ຍສ໋ດໃສ.

- "ເອ໋...ຫ໋ວ໋ງ໋ງນ໊ນ ໂຕ໋ານ໋ນຫ໋ວ໋ະ ?" ແມ
ຖາມທ໋ງເອົ້າສ໋ກເດ໋ຂ໋ງ໋ອ໋ຍ.

ຂ໋ອ໋ຍ ບ໋ ໋ານຫລ໋ຍປ໋ານໃດດ໋ກ, ແຕ່ຽ໋ມ໋ຂ໋ອ໋ຍ ຮູ໋ສ໋ກ ບ໋
ສະບ໋ຍໃຈ ແລະ ບ໋ສ໋ານ໋ດເຂ໋ົ້າໃຈ໋ວ່າ ເກ໋ດເລ໋ອງ ຫ໋ຍ໋ງ
ອ໋ນ.

ພວກເພ໋ນພ໋ານ໋ກົມຫລ໋ຍໆແລະດົ໋ນໆ໋ດ໋ງ໋ທ໋ເລ໋ຍປະຕິ ນ໋ດ
ມ໋ານ໋ໃນ໋ວ໋ນ໋ອ໋ທ໋ດ. ບ໋ເປັນຕ໋ເຊ໋ຍເລ໋ຍ໋ວ່າ ຜູ໋ດ໋ນ໋ທ໋ນ໋ງ໋ຢູ່ ໂຕະ
ນ໋ ເປັນພວກຽ໋ວ໋ກ໋ນ໋ກ໋ບເມ໋ອ໋ເ໋ດ໋ງ໋ຊ໋ອ໋ໂນ໋ງ໋ມ໋ານ໋ແລ໋ວ ຕ໋ງ ກ໋

ธอวท้าวใส่ก้ม และ เก๋อบ่อาจะต๊บต่อยก้ม, ธอวไห้สะอ๊กสะอ้ม และ ห้มาแดวถ่วยถวามโมโห. ข่อยบ่ เฮ๋อเลยอาท้าวห้มั้นเป้นเลอวผิดถูวก้มอ๋หล่. ข่อยล้วเลยกับสูวธอวไห และสูวธอวท้าวใส่ก้มละหอางพอกเผ้ม; ทามผิดถูวก้ม, มำตาและทามขู่ขั้มก้มเก๊ดข้มเลอยๆ และ ยู่ต๊ลวยางไวอา และ ข่อยก่บ่ถูขาไห้มั้มหักสะหมอวอ๋กั๊ดวตอมต้มๆ.

พายลุมมา ข่อยจ๋วเข้าใจอา เพาะฮ๋อถมแต่ถวามอาพับอับจ๋ม และ ถวามอาถเอ๋ม. ถึมลักเฮ่ยจ๋ว เห้มอาถวามทุกโสกมั้ม เป้นสิ่วย่อมยากล๋ม และ พาก้มย่อกหลมก้มมั๊ดวเก้มอย, เว้าแลอเข้าเจ้าเก๋อบ่อา บ่ละอายในทุกยะเวดของเต็มเล้ย.

ในถึมอ้มอ้มขุ้ขุากแบบบ่สุดบ่สูวจ้กเห่อม ถุก้มอาถวามทุกโสกเป้นฮ๋อ้มบุม, อ้กใจ๋ไพ เป้นสิ่วเผ็ดเผ็ม ; ทำมอวดรอก้มธอยแป่อบ้มใบหม่าที่แหวงแลวถุก้มอาเป้นสิ่วปะถับ.

๑๑.

พายหลังเหดทามด๋วกาอ้ แม่ยอยกายเป้นถึมเฮ๋ม แยว, ผิวผาย และ เป้นห๊อหม่าพายในเรือม, ส่อมพ่เถ๊ากายเป้นถึมวูบสะหวับ, บ่อ๋วอ๋วท่าทาวสี่อุมๆลาอ

ປ່ຽນໄປບໍ່ຄ່ຳຕໍ່ອລາວເອງດັ່ງແຕ່ກ່ອນເລີຍ.

ລາວເກັ່ງບໍ່ອອກຈາກເຮືອນໄປທາງໃດ, ມີແຕ່ນັ່ງຢູ່ຄົນ ດຽວທີ່ຫ້ອງກ້ອງເພດານ ອ່ານປຶ້ມເລ່ມລັບທີ່ຊື່ວ່າ "ບົ່ມທ້ - ຂຽນໂດຍພໍ່ຂ້ອຍ". ລາວເອົາປຶ້ມ ເຫລ້ມນ້ັນໄປໃສ່ໃນແອບແຫ້ມ ຫມາ ໃສ່ກະແຈຢ່າງດີ, ແລະຂ້ອຍສັງເກດເຫັນເລ້ືອຍໆ ວ່າ ກ່ອນຈະຈັບປຶ້ມເຫລ້ມນ ອອກຈາກແອບ ລາວລ້ວງມ້ສາກ່ອມ. ປຶ້ມເຫລ້ມນ້ັນມ້ອຍແຕ່ຫນາ ແລະ ຫຸ້ມດ້ວຍຫນັ້ງສ້ໍາຕາມ. ຢູ່ ຫນ້າສ້ຽາທ້ມຸ້ປ້ມນ້ັນ ມ້ຂ້ຄວາມຂຽນດ້ວຍມ້ໍ່ເມ້ກ່ທ້ກ່ຽຍເປ້ັນ ສ້ເມ້ນໆແລ້ວ:

"ແດ່ວາຸ້ລ ກ່ຽ ທ້ມ້ບ ຖ, ດ້ວຍຄວາມຮ້ັບຸ້ນ ຸນແລະ ຮ້ັກແພ້ງຢ່າງສຸ້ດ ຸ້ ຸ້."

ລາຍເ ຸ້ນ ຸ ກ ຸ້ ຸ້ ປ ກ ປ ຫ ຄ ແລະ ຕ ນ ກ ຍ - ເຮ້ັກເປ້ັນຮ ບ ກ ພ ນ ບ ນ ເ ນ. ພ ຖ ຈ ຄ ຍ ໆ ເ ດ ປ ກ ຫ ນ ້ ຫ ໆ ຂ ້ ປ ນ ໃ ສ ແ ນ ຕ ກ ນ ຍ ບ ເ ຮ້ັ ດ ຍ ເ ນ ແ ລ ກ ຈ ເ ບ ຂ ຄ ວ ນ ໃ ນ ບ ດ ບ ນ ກ ດ ນ ໆ ທ ງ ເ ຫ ນ ງ ດ ງ ເ ພ ໃ ຫ ແ ນ ຕ ຕ ງ ຢ ຖ ກ ບ ນ ເ ຫ ມ ະ ສ ນ. ມ ຫ ລ ຍ ເ ທ ທ ຂ ຍ ຖ ນ ລ ຕ ອ ແ ນ ປ ນ ຫ ຍ ງ, ແ ຕ ລ ຕ ນ ກ ຕ ຍ ບ ຢ ງ ດ ງ ຄ ນ ວ ່ ້ ່ ້ ່ ້

ແລ້ວກໍເວົ້າພຸມພໍາທັງຍິ້ມພຽງເລັກໜ້ອຍ ແລະ ຍິບຕາພ້ອມ ຄັ້ນກັບລຸງບົ່ວ.

- "ເອ໊ລະ ເອົ້າຕາມໃຈມັກໂລດ !"

ຫ້ບ້ອງລາວເຕັ້ມແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ແປກປະຫລາດ: ກະໂປ່ງ ລາຍດອກເວ້ິ້ມດອກຄໍ, ເສື້ອໃຫຍ່ແພ ເຫລ້ອມໆ, ຜ້າແພ ສ້ ເຫລ້ອງຄໍ, ກະໂປ່ງຊາຣາຟາມ, ເຄື່ອງປະດັບພ້ິ້ມທ້ິ້ມ ໄຂ ມຸກຫ້ບ້ແສ້ວ້ິ້ດໃສ, ແພ້ິ້ມ້ແລະຜ້າພ້ິ້ມ້ສ້ິ້ດໃສ, ສາຍ ໍ ມ້ອກໂດ້ອຽມ ທ້ິ່ເຮ້ັດດ້ວຍແກ້ວສ້ິ້ມ້ຕ່າງໆ. ພ້ໍ່ເຖ້ົ້າເວ້ົ້າ - ເຄື່ອງ້ທ້ັ້ງ້ໝ້ົ້ດ້ນ້ັ້ເວ້ົ້າໄປ້ຫ້ອງ້ແມ້ຂ້ອຍ ແລ້ວ້ອ່ າ ງ ຍ ່ າ ຍ ລ ້ ງ ໝ ່ າ ໂຕະ ແລະ ຕ ່ ງ ້ ອ. ເ ວ ລ ່ າ ແ ມ ້ ຂ ້ ອ ຍ ແ ຍ ງ ເ ບ ່ ງ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ເ ອ ເ ຫ ລ ່ ່ າ ນ ້ ໍ ພ ້ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ ເ ວ ້ ົ ້ ວ ່ າ :

- "ສ ້ ະ ໄ ຫ ມ ້ ໍ ່ ພ ້ ິ ້ ນ ້ ໍ ່ ເ ພ ິ ້ ນ ນ ຸ ່ ງ ແ ຕ ່ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ງ າ ມ ໆ ລ ່ າ ຄ ່ າ ແ ພ ງ ໆ ຄ ັ ້ ນ ກ ່ ອ ່ າ ປ ະ ຈ ຸ ບ ັ ນ . ແ ຕ ່ ກ ອ ນ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ນ ຸ ່ ງ ງ າ ມ ພ ໍ ລ ັ ກ ແ ຕ ່ ປ ະ ຊ ຸ ່ ງ ຊ ຸ ້ ມ ຢ ູ ່ ຢ ່ າ ງ ງ ່ າ ຍ ດ ່ າ ຍ ແ ລ ະ ມ ີ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ເ ອ ່ ອ ່ ອ ່ າ ລ ່ . ແ ຕ ່ ພ ໍ ່ ຄ ຸ ດ ວ ່ ່ າ ບ ໍ ່ ມ ່ ກ ານ ກ ັ ບ ຕ ່ າ ວ ຄ ້ ົ ນ ຫ ລ ັ ງ ດ ອ ກ ! ໃ ສ ່ ລ ອ ງ ເ ບ ່ ງ ດ ູ , ແ ຕ ່ ງ ເ ຜ ດ ງ າ ມ ໆ ເ ບ ່ ງ . . . "

ມ ້ ໍ ່ ຫ ້ ໍ ່ ງ ແ ມ ້ ຂ ້ ອ ຍ ເ ວ ້ ົ ້ ໍ ່ ໄ ປ ້ ຫ ້ ອ ງ ໃ ກ ້ ໆ ແ ລ ະ ກ ັ ບ ອ ອ ກ ມ ່ ໍ ່ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ແ ຕ ່ ງ ຕ ້ ົ ວ ຄ ້ ົ ະ ໂ ປ ່ ງ ຊ ່ າ ຣ ່ ່ ່

ຂ້ອນ, ຍ່າງໄປຍ່ອມໆແມ່ຂອຍ ຍົກມືໄປມາ, ແລະ ເວົ້າ ພຸມ ພໍາຟັງບໍ່ແຈ້ງຄໍ່ງຢູ່ໃນຄວາມຝັນ:

- "ນ໋ ວາວະຣາ ຄັນຖ້າໂຕມ໋ເງົ້ມ໋ຄໍາ, ແລະມ໋ຄົ້ນ໋ຖ໋ງ ມ໋ານ໋ຽວ !"

ແມ່ເອົ້າຫ້ອງທ໋ຢູ່ຫນ໋ານ໋ເຮ໋ອນ໋ຈໍານວນສ໋ອງຫ້ອງເປັນ ຂ໋ອງ ຕົນ ແລະ ເຊ໋ນ໋ແຍກມ໋ານ໋ອນ໋ຊຸມ໋ນ໋ຊ໋ອນ໋ເລ໋ອຍໆ. ຜູ້ຫນ໋ານ໋ເລ໋ອຍ ກ໋ວາຫມູ່ແມ່ນ໋ສ໋ອງ ອ໋າຍ ນ໋ອງ ຕ໋ະກຸນ ມ໋ານ໋ຊ໋ົ້ນ໋ບ. ຜູ້ອ໋າຍ ຊ໋ວ໋ າ ປ໋ໂອ໋ດ ເປັນ ນ໋າຍ ທ໋ະ ຫ໋ານ ຣ໋ າງ ສູ ງ ງ໋ ານ ສ໋ະ ຫ ງ໋ າ ມ໋ ຫ ນ໋ ອ ດ ສ໋ ຫ ອ ງ ດ໋ ກ ຫ ນ໋ າ ຕ ສ໋ ຝ໋ າ-ແ ມ ່ ຕ ຫ ນ໋ າ ຜ ນ ຫ ພ ດ ຖ ໋ າ ຕ ຂ ອ ຍ ໃ ນ ມ ່ ຫ ອ ຍ ຖ ນ ນ ໍ ລ ໋ ຍ ໃ ສ ຫ ໍ ໋ ອ ສ ພ ໋ າ ບ ບ ລ ຈ ໄ ອ ຈ ະ ລ ; ຜ ນ ອ ງ ຊ ໋ ວ ໋ າ ເ ຢ ັ ບ ເ ກ ມ ໋ ເ ປ ັ ນ ຄ ນ ສ ງ ຄ ັ ນ ຫ ນ ໋ າ ຊ ໋ ວ ໋ າ ມ ໋ ານ ຂ ໋ າ ໂ ຍ ກ ຫ ມ ອ ດ ດ ໍ ແ ຫ ລ ມ ຕ ໋ າ ໂ ລ ແ ລ ະ ມ ັ ກ ໃ ສ ່ ເ ຄ ອ ງ ແ ບ ບ ສ ຂ ຽ ວ ຊ ໍ ້ ຫ ນ ຸ ມ ສ ເ ຫ ລ ອ ງ ຄ ໍ ພ ອ ມ ກ ັ ບ ເ ຄ ອ ງ ຫ ມ າ ຍ ສ ່ ເ ຫ ລ ອ ງ ຄ ໍ ຢ ູ ່ ບ ໋ າ ໄ ຫ ລ ມ ຽ ງ ; ຜ ົ ມ ຂ ອ ງ ລ ໋ ວ ຫ ນ ຸ ດ ທ ົ ງ ຍ ໋ ວ ເ ປ ັ ນ ຍ ອ ຍ ລ ົ ງ ມ ໋ ານ ປ ົ ກ ຫ ນ ໋ ານ ຜ ໋ ານ ສ ູ ງ ໆ ແ ລ ະ ລ ໋ ວ ມ ັ ກ ອ ຸ ດ ຜ ົ ມ ຂ ົ ນ ເ ລ ອ ຍ ໆ ພ ອ ມ ກ ັ ບ ຍ ົ ມ ຢ ່ ໋ ວ ງ ຜ ົ ງ ຜ ໋ ວ ຍ . ລ ໋ ວ ມ ັ ກ ມ ີ ເ ລ ອ ງ ມ ໋ ານ ເ ລ ໋ ານ ສ ູ ຫ ມ ູ ຟ ັ ງ ເ ລ ອ ຍ ໆ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ ໋ ານ ສ ຽ ງ - ຫ ໋ ານ ໆ ໂ ດ ຍ ເ ລ ົ ່ ມ ເ ລ ອ ງ ຄ ວ ຍ ບ ໍ ະ ໂ ຫ ຍ ກ ວ ໋ າ :

- "ເ ຈ ົ ້ ໋ ວ ໋ ານ ໋ ຕ ານ ຂ ອ ຍ ວ ໋ ານ ..."

ແມ ຂ ອ ຍ ຈ ະ ຟ ັ ງ ລ ໋ ວ ເ ວ ົ ້ ໋ ານ ໂ ດ ຍ ເ ຮ ັ ດ ຕ ໋ ານ ພ ໍ ຣ ບ ຣ ແ ລ ະ ຫ ໍ ໋ ອ ມ ເ ພ ໍ ອ ັ ດ ຈ ົ ງ ຫ ວ ະ :

- "ເ ຢ ັ ບ ເ ກ ມ ໋ ວ ໋ ານ ອ ຸ ລ ເ ຢ ໍ ດ ເ ຈ ົ ້ ໋ ານ ຍ ົ ງ ຄ ເ ດ ັ ມ ໋ ນ ອ ຍ , ເ ອ ໍ ໂ ຫ ດ ເ ດ ທ ເ ວ ົ ້ ໋ ານ ໄ ປ ຈ ົ ງ ຊ ."

- "ແມ່ນແທ້ໆ ຄໍເດັກນ້ອຍ!" ນາຍທະຫານຮາງໃຫຍ ກ່າວສະຫນັບສະຫນູນ ທັງເອົາມືຕົບຫົວເຂົ່າເພື່ອເນັ້ນຫນັກ.

ວັນນຸ່ມໂມແອນ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫນຸກມ່ວນຊຸ່ນ - ພ້ອມກັບສຽງຫົວສະນັ່ນ. ເກືອບທຸກຄົນ ແມ້ກັບແຂກທີ່ມາຮ່ວມມ່ວນຊຸ່ນ ຕ່າງກໍນຸ່ງເຄື່ອງແປກຕາພິລຶກແລ້ວກໍພາກັນອອກໄປ. ແມ່ນຸ່ງເຄື່ອງຄັກກ່ວາຜູ້ອື່ນໃດທັງຫມົດ.

ເວລາໃດ ແມ່ກັບຄະນະອອກໄປພົ້ນປະຕູໂຮງ ປະຕິດ-ກ່າເຮືອນຈົ່ມລົງສູ່ໃຕ້ດິນ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຮຽບສະຫງົບ ແລະ ມືດມົນ. ແມ່ເຖົ້ຍ່າງຄ່ຫານ ເຂົ້າຫ້ອງນັ້ນຫ້ອງນີ້ ຈັດແຈງ-ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ເຂົ້າລະບຽບ, ສ່ວນພໍ່ເຖົ້ານັ່ງອ້ອງຫລັງ ໃສ ຝາຊຸ່ນໆຂອງເຕົ້າຮໍ ແລະ ເວົ້າພຸມພໍ່ຢູ່ຄົນດຽວ:

- "ເອົ້າ ຊ່າງມັນ, ປ່ອຍຕາມໃຈມັນ ຫາກຊິເຫັນ - ດອກກ່າເປັນໄປແນວໃດ."

ລຸນຫລັງນຸ່ມໂມແອນ ແມ່ເອົ້າຂ່ຍກັບ ຊຸ່າຊຸ່າ ລູກລຸ່ງມີ ໄຄໂລ ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ພໍ່ຂ່ອງ ຊຸ່າຊຸ່າແຕ່ງດອງເປັນ - ເທື່ອທີ່ສອງ ແລະ ທັນໃດແມ່ນ່າກໍກຽດຊັງ ຊຸ່າຊຸ່າໂລດ. ແມ ນ່າຕ ຊຸ່າຊຸ່າ ເລ່ຍໆ ຈົ່ນ່າແມ່ເຖົ້າບອກໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າຕັດສິ່ນ-ໃຈເອົ່ານ່າຢູ່ນໍາພວກເຮົ່າ. ພວກເຮົ່າທັ້ງສອງເຂົ້າໂຮງຮຽນ ໄດ້ປະມານຫນຶ່ງເດືອນ. ຫມົດທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົ່າຮຽນໃນເວ ລານັ້ນ ສິ່ງດຽວທີ່ຂ່ອຍຈ່ໄດ້ກໍ່ຄ ເວລາມ່ຜູ້ຖາມຊ່ວ່າຈັ່ງໃດນັ້ນ ບໍ່ເປັນຫາມພຽງພໍ່ທ່ຈະຕອບວ່າ:

- "ເປສ໊ບ."

ຂອຍຕອງເວົ້າວ່າ :

- "ຂ້ອຍຊ່ວາ ເປສ໊ກ."

ຕ່ໜ້າມ່າຍຄູ ຈະເວົ້າຫ້ຳມ້ອງມ໊ກ ບ່ໄດ້:

- " ຢ່າຮອງໃສ່ຂອຍ ໃດ ຂອຍ ບ່ຢ່ານ ດອກ..."

ນ້ັບແຕ່ມ ທ້ຳອ໊ກໂລດ ຂອຍ ຄ໊ດໜ່າຍ ໂຮງຮຽນ.ສ່ວນຊາ ຊາ ນ້ັນຕອນ ທ້ຳອ໊ກ ກ໋ນ້ັກ ແລະ ເຂ້ົາ ນ້ັບ ໜູ ໄດ ງ່າຍ. ແຕ ມາ ນ້ັນ ໜ໋ ງ ຊາ ຊຸ ເຊ ອ ບ ຫ ລ ັ ບ ຂ ະ ນ ະ ຍ ູ ໃ ນ ຫ ອ ງ ຮ ຽ ນ ແ ລ ະ ເ ຫ ລ ຮອງ ອອກ ມ າ ວ ່ າ :

- "ບ໋! ຂອຍ ຈ ະ ບ ໋ ເ ຮ ັ ກ ອ ີ ກ ."

ເ ມ ື ່ ອ ຊ ວ າ ກ ຕ ມ ຂ ມ ມ າ ຊ ຸ ຊ ຸ ກ ໍ ອ ະ ນ ຸ ຍ າ ກ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ທ ອ ງ ໄ ປ . ພ ວ ກ ໜ ູ ພ າ ກ ັ ນ ເ ວ ົ ້ າ ເ ຍ ີ ຍ ອ ກ ກ ະ ທ ໍ ກ . ນ ໍ ຕ ມ ^ ເ ວ ລ າ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ^ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ມ ຸ ງ ໜ ມ ^ ໄ ປ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ພ ໍ ໄ ປ ຮ ອ ດ ຫ ວ ຍ ໃ ກ ໆ ກ ັ ບ ສ ະ ໜ າ ມ ເ ຊ ຸ ນ ມ າ ຢ ^ ^ ^

ເຫດຜົນທີ່ບໍ່ໄປໂຮງຮຽນອີກ. ມື້ສາມພໍ່ຖ້າກໍຮູ້ຈັກເຫດການ ຕ້ອງວ່າເປັນໄປແນວໃດ.

ພວກເຮົາທັງສອງຖືກນໍ້ານ້ຳສາມ: ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ ມີພໍ່ຖ້າ ແມ່ຖ້າ ແລະ ແມ່ຂອຍນັ່ງປະຈຳໂຕະໃນເຮືອນຄົວ - ແລະ ທຳການສອບສວນປາກຄຳພວກເຮົາ. ຂອຍຍັງຈື່ຈຳ ທີ ອາຊາ ຕອບຄຳຖາມພໍ່ຖ້າດ້ວຍຄຳເວົ້າເປັນຕາຫົວ:

- "ເປັນແນວໃດຈຶ່ງວ່າໄປບໍ່ຮອດໂຮງຮຽນຈັກເທື່ອ?"
- "ຂອຍລືມບອນມັນຢູ່." ອາຊາຕອບສຽງເຍັນໆ ທັງ ແນມເບິ່ງໜ້າພໍ່ຖ້າດ້ວຍສາຍຕາອອນໂຍນ.
- "ມຶງລືມບອນຕີ ?"
- "ເອີ ຂອຍຍອກຈັ່ງໃດກໍບໍ່ເຫັນ."
- "ມຶງຕອງໄປນຳກັນບັກ ອາເລັກໄຊ ມັນຈື່ໄດ້ດີ."
- "ຂອຍຫລຽວບໍ່ເຫັນມັນ."
- "ບໍ່ເຫັນອາເລັກໄຊ ?"
- "ເອບໍ່ເຫັນ."
- "ເຮັດໃດຈຶ່ງເປັນຈັ່ງຊັ້ນ ?"

ອາຊາ ຄິດຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ແລວກໍຕອບທັງຫາຍໃຈໃຫຍ່:

- "ຕອນນັ້ນລືມພັດຫົມະມິດໄປໝົດທີ່ບ, ຂອຍເບິ່ງ ບໍ່ ເຫັນຫຍັງເລີຍ."

ທຸກຄົນພາກັນຫົວຂັ້ນ ທັງນັ້ນເພາະວ່າຕະຫລອດມາມັ້ນອາ ກາດແຈ່ມໃສ ມີແສງແດດສອງໄປທົ່ວ. ອາຊາກໍ່ຍັ້ມນ້ອຍໆ , ແຕ່ພໍ່ຖ້າຫຍິ່ງແຂວແລວກາວຖ້ວຍສຽງເຍາະເຍີ້ຍວ່າ:

- "ມ່ວັບມັ້ນ ຫລ່ຈອງສາຍແອ່ມັ້ນໄວ້ບໍ່ໄດ້ບໍ ?"
- "ຂ້ອຍກໍ່ເຮັດຈັ່ງຊັ້ນລະ ແຕ່ລົມແຮງມ່ເລ້ຍຫລຸດ."

ອາຊາ ເວ້າຊ້າໆ ແລະ ຢ່າງຫມົດຫວັ່ງ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ ບໍ່ສະບ້ายใจ ที่ได้ยินຄວາມຂໍ້ຕ້ອະແບບໂງ່ໆແລະໄຮ້ເຫດຜົນ, ແລະຂ້ອຍບໍ່ເຂ້ົ້າໃຈໃນຄວາມຄິດຂອງ ອາຊາ ເລ້ຍ.

ເພ່ິ່ນ ພວກເຮົາແລ້ວກໍ່ຈົດຫາມຈ່ວງຜູ້ເຖ້ົ້າແອ່ມ ພ້ົ້ກາມອ້ະ ຄິດພ້ະນັກງ່ານມ້ຍດໄຟ ມາເປ້ັນຜູ້ນ່ໍາພ່ າພວກເຮົ່ າໄປ ໂຮ່ງ ຮຽນ ແລະ ກ່ໍາກ້ັບເບ່ົ່ງ ອາຊາ ບໍ່ໃຫ້ແອ່ອອກຈ່ ากเส้ັ้นทาง ແຫ່ງປ້ັນຍ່ າ. ແຕ່ຫ້ົ່ງຫມົດນ້ັ້ນບໍ່ເປ້ັ້ນ ຜົ່ ມ. ມ້ຕ່ ามาเอ่ลา ພ່ อก เຮົ່ าไปรອ່ດ ທ່ ອย, ທ້ັ້ນ ใด ອາຊາ ก้ັ้ม ล่ົ้ง ແລະປ່ົ ดเก้ັ้บก่ົ้ง-ห้ັ้งออกแล้ ว ว่ ไปทาง ข่ าย, ป่ ดอ่ กก่ ้ังห้ั้ง ออก แล้ ว ว่ ไปทางขวา, ต่ ามาก่ ้ลัดใส่สะหนามโดยใส่เต่ ้ากต่ ้ม ล่ าๆ. ผู้เถ้ ่าจ่ มอ่ า ก้ัง แล่ มย้ ่อกๆไปขอกหาเก้ ่บ, เม่ ้อได้ เก้ ่บ แล้ วลาวก่ ้พาขอยก้ ่บคืนบ้ ามถวยอาหารสั่ มเช้ ่ม.

ตะหลอดมั้ น แม่ขอย, แม่เถ้ ่า และ พ่ ่เถ้ ่าพาก้ ่น ขอกหา อาชา ท่ ่อเม่ ้อง และ ในตอนลำ่ ่าจ่ งไปพ่ บหม่ ่ ู่ ราษฎรเผ่ ่าของ จ่ ระก่ ่บใกล้ ก่ ่บอ่ ้ก. อาชา พอม - เต่ ้มลำ่ ่าใช้ ่ก่ ่มเบ่ ่งอู่. พวกเพ่ ่มเอ่ าหม่ ่ ่กมามอ่ ้อม และ ออกบ่ ่ตหม่ ่เล้ ย เพาะจ่ มป้ ่ญญ่ าที่หม่ ่ ่ยอมเว่ าหย่ ่ง จ่ กความ. อาชา มอมรยงขาวขอยที่เต่ าก่ ่ว่ ่ยก่ ่มอม ผู เผดาม และ ถ่ ดไปมา ก้ังเว่ ากับขอยลอยๆ:

- "แม่มาก่ ่บร่ กผู, พ่ กบร่ กผู, พ่ เถ่ ่าก่ ่บร่ กผู. เร่ ก

ແມວໃດກູຊ່ມ້ຳເພ່ນໄດ້ ? ກູຊຸຖາມແມ່ເຖົ້າເບ່ງວ່າ ພວກ
ໂຈນຢູ່ທາງໃດ ກູຊໄປຫາເອົາກອນ. ແລວເພ່ນຫມົດທຸກຄົນ-
ຫ້ນຊ້ໂອ້ພາຍຫລັງແຫລະ. ໄປນ້ຳກ້ນຕ໌ ?"

ຂອຍຫນ໌ໄປກ້ບ ຊຸາຊຸາ ບ່ໄດ. ຕອນນ້ນຂອຍມ໌ເປ້ົາ -
ຫມາຍໃຫມ່ໃນຊ໐ົດແລວ ຄ໑ຢາກເປ້ນນາຍທະຫານທ໌ນ໌ຫນວດສ
ທອງຄ໌ກຫນາ ແລະ ຄ່ງ ນ້ ຂອຍ໋ຈ່ງຕອງຮຽນຫນ້ງສ. ເມ໐
ຂອຍເລ໋ົ່າແຜນການ໌ສູ່ ຊາຊາ ຟ້ງເອ໋ົາ໐ຄຢູ່ຄາວຫ໋ົ່ງກ່ອນທ໋
ຈະເຫ້ນພ່ອນ.

- "ດ໑ກ້ນ. ເມ໐ນ໋ົ່ງເປ້ນນາຍທະຫານກູກ໋ເປ້ນຫ໋ົວໜ້ົາ
ໂຈນ ແລະ ນ໋ົ່ງຕ່ອງໄລ່ຈ້ບກູ. ລະຫວ່າງພວກເຮ໋ົາ ນ້ ຜູ້ຫນ໋ົ່ງ-
ຈະຕ່ອງຂ່ຳ໐ກ໋ຜູ້ຫນ໋ົ່ງ, ຫລ໋ົ່ຈ້ບໄປເປ້ນນ້ກໂທດ. ສ່ອນກູ ກູ໐
ບ່ຂ໋ົ່ານ໋ົ່ງ ດ໑ກ."

- "ກູກ໋ຊ໐ົ່ບ໋ົ່ານ໋ົ່ງ ດ໑ກ້ນ."

ເປ້ນ໋ົ່ນ໋ົ່ອາ ພ່ວກເຮ໋ົາຢຸ໋ຕ໋ເລ່ອງລ໋ົ່ມກ້ນ ດ໋ວຍການ໌ກ໋ລ໋ົ່ງ-
ດ໋ງກ໋ານ໋ົ່ມ.

ແມ່ເຖົ້າເຂ໋ົ່ານ໋ົ່ມາແລະ ນ໋ົ່ມ ມ໋ົ່ງ ເ໋ົ່ານ໋ົ່ບ໋ອນພວກເຮ໋ົາ -
ນ໋ອນ ຢ ແລະ ເວ໋ົ່ານ໋ົ່ກ້ບພວກເຮ໋ົາ:

- "ຈ່ງ ໃ ດ ພ ວ ກ ຫ ມ ານ ອ ຍ , ໂ ທ ລ ູ ກ ກ ຳ ພ າ , ໂ ທ ຫ ລ ານ ອ ຍ ຂ ອ ງ ແ ມ !"

ດ໋ວຍ ຄ ວ ານ ເ ຫ ້ ນ ອ ົ ກ ເ ຫ ້ ນ ໃ ຈ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ານ ່ ່ ່

ແມ່ນ້ຳທັ້ງໝົດ, ແລ້ວກໍເລີ່ມຫາມກຽວກັບ ລັສ ຜູ
ສະຫລາດຫລັກແຫລມຊ່ວ ອີຢົ ຊ່ງເມ່ຍລ້ຽງເປັນບ່າວນ້ັນຈັບ
ແມ່ນ້ຳສ້ອມສາມຂອງພະຜູ້ເປັນເຈ້ົ. ພ້ຂອງລັສ໌ເປັນຄົ ຫາ
ປາ ຢູ່ທະເລສາບ ເບໂລເຢ;

ເມຍລາວນ້ັ ໃຊ້ເລ່ຫ້ລະມາ
ເຮັດຕາມແບບຄົນພາ ເບ່ຍ໌ເມົ້າມອມເຫລ້ົ
ນັບແຕ່ເບ່ຍເປັນເຕ້ົ ຢ່າເມ້ົາຢ່າເບ່ຍ
ຫລອກໃຫ້ພ້ວ໋ຫລ້ງເຊ່ຍ ຄ໌ ຄົ ແລ້ວລ໌ ຄ ງ
ແລ້ວກໍເອ້ົາມອ໌ ງ ລ ງ ໃ ເຮ ມ ຍ
ພາຍອກໄປຄ ຍ ລ ງ ສ ກ ງ ວ ງ
ຂ ງ ນ ໍ ຫ ມ ງ ສ ພ ງ ເ ກ ມ ງ ສ ພ ງ
ນ ງ ຄ ຢ ກ ງ ນ ໍ ຄ ວ ຄ ງ ຄ ງ ວ ງ
ແ ວ ກ ຈ ຄ ກ ມ ສ ຄ ວ ງ ວ ງ
ຂ ວ ໍ ລ ງ ສ ແ ລ ງ ແ ງ ງ ຈ ມ ປ ຍ ຄ ກ ງ ວ ງ
ນ ໍ ເ ວ ້ ປ ກ ເ ວ ້ ຄ ງ ຜ ວ ຈ ມ ລ ງ ພ ມ
ບ ຍ ວ ຄ ນ ຄ ມ ຝ ມ ຕ ຍ ສ ຽ ງ ບ ຫ ລ
ທ ງ ຜ ເ ມ ຍ ປ ລ ລ ຍ ໄ ປ ຮ ຍ ຄ ຝ ງ
ແ ວ ກ ທ ໍ ທ ນ ງ ຮ ງ ໄ ຫ ໂ ສ ກ ງ
ວ ງ ໄ ລ ທ ງ ຫ ນ ກ ຫ ມ ງ ຜ ວ ຕ ມ ຈ ມ ນ ໍ
ມ ຄ ມ ຈ ກ ຫ ລ ຍ ກ ໍ ດ ຕ ມ ເ ຫ ງ ງ ຫ ງ ວ ມ
ພ ງ ນ ມ ງ ຮ ຽ ງ ຮ ວ ມ ຫ ກ ໂ ສ ກ ສ ງ ສ ງ ມ
ທ ມ ງ ງ ໄ ດ ພ ບ ພ ງ ມ ເ ຄ ະ ເ ວ ້ ມ ວ ມ ຕ ວ ງ

ອ່າແມ່ນການມ່ຳຈອງ ຂອງເຈົ້າເທົ່ງສະຫວັນ
ທຸກຊ້ວດລ້ານ ມຸນທະລາຍຕາຍສຽງ

ມາເວົ້າເຖິງລູກລຽງ ຜູ້ຊ້ອຍປົ່ນ
ເວົ້າມີຄວາມສັບສົນ ບ່ເຊ້ຍຄວາມງ່າຍ
ເຫັນແມ່ນມາແລວໜ່າຍ ອ່າໜ່າພະໃຈມ່ານ
ສອງເວົ້າມີປະສານ ໃສ່ເອົາແມ່ລຽງ
ປາກກໍເວົ້າກຽງໆ ສຽງແຈ່ມສຽງໃສ:
"ເຈົ້າມ້ຖ່າປຽບໄປ ຄືສົດດ໋ານ
ສ່າງແຕ່ຄວາມແຕກຕ່ານ ຄວາມຕາຍກະທາຍເລ້ວ
ເຖິງມ່ຳຕ່າເຈົ້າໄຫລເຟ້ວ ຂ້ອຍບ່ເຊ້ຍເຈົ້າຄ້ວ
ເຈົ້າທ່ານກ່ານ່ານ່ານ້ວ ມ່ານ້ຍ່າເລ້ວຫລ້ຽມ
ໃຈເຈົ້າສຸກເຕັ້ມປ່ຽມ ບ່ເສ້ົ່າຈັກ
ມ່ານ້ະເຫ້ນ້ັ ຕ່ເຈົ້າເທົ່ງສະຫ້ວັນ
ເປັນສັກ້ມ່ຳກັນ ໃຫ້ຄວາມກ້ົ່ງຫ້ຽງ
ແລວສອງເຮົ່ານ່ອງສ່ຽງ ຊຸ້ດ້ົ່ກແຫລມ້ົ່ມ
ລ້ອຍ້ມ່ໄປຕ່ານ້ົ່ມ ທ່ານ່ານ່ອ່ານ່ານ
ຖ່ານ່ມ່ຂ້ອຍ້ົ່ດ້ານ ໃຫ້ົ່ກ້ົ່ສ້ຽບ້ໍ່ຕ່ານ
ຖ່ານ່ມ່ເຈົ້ານຸ້ມຫລ່ານ ມ້ົ່ກ້ົ່ບ່ານ່ານ່ານ່ອງ."

ຜູ້ເປັນ່ແມ່ຫລ້ຽວ້ຈອງ ຂ້ຽງ້ຽດ່ານ້ົ່ກ
ຢ້ົ່ມ້ົ່ສ້ະເຫ້ນ້ົ່ກ ກ່ານ້ອ້ຳ່ານ້ຽ:

"ภูมิข้าวหนังหน้า ท้อละพี่อาถอ่อ
เอ้าแต่สู่เก่มกว่า ถวามจิ่งภูทำ
มวมป่นถอยคำ มูสาลอวโลก."

ผู้ถ่มต่างเสียโสก พากันอั่งอ่อ
เอ้ากันโอโอยม่อ อาลิมอิมอ่ม
ใผก่ข่สีถอุ่ม ยอมเซถอุบาถ
เถ้าหม่างจางละลาถ ออกสู่เอที่
เอ้าจาแมะอ่ที ติกลิวทำหยวง:
"ข้าจะเอ้ามิดสูยวง ขุดข่มเอหา
ยามมันติกลิวมา อุสูยบ่ถ่มถอย
ตายบ่เหลือจักหม่อย ผู้ที่ข่บาบเอ่ม."
ผู้ถ่มมิถวามเต้ม ติกลิวเต้มถอย
สิวมิดปายแหลมส้อย ย่ย่มมันที่
ผู้เถ้าจับขุดอี ข่มกาวอากาถ
มิดลอยท่าอิวอาถ เหาะเต่มเอหา
ผู้ถ่มถองเวลา มิดข่หอมมับจ่อย
จิ่มตาเอ้มลิวถ่อย ลับโลกแสวสูม
วยมธอบเถิวอะลุม ใหม่มาเต้มฟ่า
ต่อกามมาวแมมา ขุ่มเบ่กบามจ่ถ
เผาะบ่เต้มไพพิถ แลมต่ำม่ำต่อวง
ถาวหม่วถหม้าหม่อวง แลมลอไออา

ມ໊ດສຽບນາງມາມຍາ ອຸ່ເອ໊ກຕາຍມ້ວຍ
ທຸກຄົນຕ່າງເຫັ້ນດ້ວຍ ຈົ່ມພ້ອມພຽງກັ້ນ:
"ມ້ແມ່ນການລ໊ວ້ທັ້ມ ຈາກສະຫວັ້ນບ໊ນຟ້າ!"
ອ໊ຢ໊ນ ມ຺ງໄປຫ໊ນາ ພ຺ອມພ້ຳອ຺ວຍອຸ່ະລາ
ພາກ້ນມ຺ງໄປຫາ ບ້ອນລ໊ສ຺ເມ໊ານ຺ຢູ
ໄກ້ສຸດເຂດສຸດກູ ເຖ໊ງແມ່ນ້ຳເກດຈ໊ດ
ໃກ້ກ້ບນ້ະຄ້ະເລ໊ດ ຂ້ນ຺ ກ໊ດ໊ຕ຺ຂ...*

ມ໊ລຸ້ມມາ ຂ້ອຍຕ໊ນ຺ຂ້ນ ແລ້ະ ມ໊ຕຸ້ມເຕ້ນ໊ໂຕ. ພ້ະຍ໊ດ - ຫ໊ນາກ້ສຸກລ້ະບ໊ດ຺ຂ້ນ຺ແລ໊ວ ເພ໊ນ຺ຈ໊ດ໊ກ໊ນ໊ໃຫ຺ຂ້ອຍໄປຢູ່ຫ້ອ໊ງ ໃ ເພ໊ດ໊ກ ແລ້ະນ້ອນຢູ່ບ້ອນ້ນ໊ນ຺ຕ໊ງເປ້ນເວ້ລ໊ດ໊ນ຺ນ໊ກ, ເ ບ໊ງ ບ໊ ເຕ້ນ໊ຫ້ຍ໊ງຫ໊ນ໊ດ, ສ້ອ໊ງ ມ໊ ສ້ອ໊ງ ຕ໊ນ ຖ໊ ນ໊ ດ ຖ ອ ຍ ແ ພ ຕ ອ ນ ໃ ຫ ຍ , ຂ ອ ຍ ພ ບ ພ ້ ບ ຄ ວ າ ມ ຝ ນ ຮ າ ຍ ອ ຸ ງ ທ ໍ ລ ະ ມ າ ນ ຈ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ ທ ້ ສ ຸ ດ , ແ ລ ະ ຄ ້ ງ ຫ ນ ໍ ງ ຂ ອ ຍ ເ ກ ອ ບ ເ ອ ໍ າ ຊ ໍ ວ ດ ບ ລ ອ ດ . ຄ ນ ທ ໍ ມ າ ຢ ຽ ມ ຢ າ ມ ມ ຄ ນ ຄ ຽ ວ ຄ ແ ມ ເ ຖ ້ ໍ າ , ລ າ ວ ເ ອ ໍ າ ອ າ ຫ າ ນ ປ ອ ນ ເ ຂ ້ ໍ າ ປ າ ກ ຂ ອ ຍ ປ າ ນ ອ າ ແ ອ ນ ອ ຍ ແ ລ ະ ເ ລ ່ ໍ ນ ທ າ ນ ໃ ຫ ນ ສ ູ ຂ ອ ຍ ພ ້ ງ ບ ໍ ຫ ນ ໍ ດ ເ ປ ນ ຈ ກ ເ ທ ອ . ຄ ໍ ້ ວ ນ ຫ ນ ໍ ງ , ແ ມ ເ ຖ ້ ໍ າ ບ ໍ ມ າ ຫ າ ຕ າ ມ ເ ວ ລ າ ທ ໍ ເ ຄ ຍ ມ າ ເ ປ ນ ປ ກ ກ ະ ຕ ິ , ເ ລ ອ ງ ນ ໍ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ຂ ອ ຍ ເ ປ ນ ຫ ວ ງ ກ ງ ວ ນ

---

* ຢູ ບ າ ນ ໂ ກ ລ ໍ ອ ປ າ ນ ິ ບ ກ າ , ແ ຂ ອ ງ ຕ ຳ ບ ິ ບ ເ ມ ອ ງ ໂ ບ ຣ ິ ອ ຸ ກ ເ ລ ັ ບ ສ ະ ກ ະ ຂ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ໄ ດ ຍ ິ ນ ນ ິ ທ ານ ນ ້ ອ ຸ ງ ເ ລ ່ ົ ນ ັ ້ ນ ໃ ນ ທ ຳ ມ ອ ງ ຕ ່ າ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ ເ ຊ ຸ ່ ມ ວ ່ າ ລ ູ ກ ລ ຽ ງ ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ໃ ສ ຣ າ ຍ ປ າ ຍ ສ ີ ແ ມ ນ ມ ້ ນ ຖ ກ ນ ິ ດ ຈ ນ ເ ຖ ິ ງ ແ ກ ່ ຄ ວ າ ມ ຕ າ ຍ - ຫ ມ າ ຍ ເ ຫ ດ ຂ ອ ງ ຜ ູ ້ ຂ ຽ ນ .

ທ້ສຸດ-ຕອນນັ້ນ ອາການຕຸ່ມຂອງຂອຍໄຄຫລາຍແລ້ວ, ເພິ່ນ
ເຊ້ານັ້ດຕົນນັ້ດມ້ຂອຍ ແຕ່ຍັ່ງສຸບໃສ່ຖ້ານ້ເພ້ອປ້ອງກັນ ບ່ໃຫ
ຂອຍເກ້າຕາມໃບໜາ. ແຕ່ໃນທັນໃດ ຂອຍກໍ່ເຫັນແມ ເຖ້ຳ
ລ້ວນອນກັບພົນທ້ເຕັນແຕ່ຂຸນຢູ່ນອກປະຕູ, ລ້ວນອນ ຂ້ຳ
ໜາ, ສອງແຂນຈ່ຳງ້ອອກ,ທ້ລົມຮ້ອຍປ້ານເຕັນແຕ່ເລ້ອດຄ້ັ່ງ
ລຸງປ້ອ້ດ, ແມ້ອໃຫຍ່ໂຕໜ້ົ່ງອອກຈ້ານແຈນ້ດໆຍ່ານ້ົ່ງໄປຫ
ແມ່ເຖ້ຳ, ຕ້ານັ້ນເປັນສ້ຽງເຫ້ລ້ອນເນ້ຳໆ.

ຂອຍເຕັ້ນຢ້ອດລົ່ງຈ້ານ້ຕ້ຽງ ເອ້ົ່ານ້ແລະບ່ານ້ໄຫລ ທຸ້ບ
ປ້ອ່ງຢຸ້ມຈົ້ນແຕ້ກຂ້ະ ແລ້ວກໍ່ໂດດລົ່ງໄປຕ້ົ້ກໃສ່ກ້ອ່ງຫ້ົ້ນ້ະ ຢູ
ເບ້ອ່ງລຸ້ມຂ້ອ່ງປ້ອ່ງຢຸ້ມ. ຄ້ົ້ນັ້ນແມ້ຂ້ອຍຕ້ອນຮ້ັບແຂ້ກ້ ມ້ານ
ຊຸ້ມແຊ້ອ ເລ້ຍ້ບ່ໄດ້ຍ້ົ້ນສ້ຽງເວ້ລ້ານ້ຂ້ອຍທຸ້ບປ້ອ່ງຢຸ້ມແຕ້ກ,ດ້ົ່ງ
ນ້ຂ້ອຍຈ່ົ່ງນ້ອນຈົ້ມຢູ່ໃນກ້ອ່ງຫ້ົ້ນ້ະລ້ົ້ນເຕ້ັ້ບ ໂດ້ຍ້ບ່ົ້ໃຜ້ມ້ານ້ເຫ້ັ້ນ.
ບ່ົ້ນ້ຖ້ກ້ຕ້ອນໃດ້ຫ້ັ້ກ, ພ້ຽ່ງແຕ້ບ້ານ້ໄຫ້ລ້ຂ້ອຍຫ້ລຸ້ດ ໂບ້ກ ແລ້ະ ມ
ຮ້ອຍບ້ານ້ໄປ້ທ້ົ່ວ ເພ້ານ້ະຖຸ້ກ ແກ້ວ, ຄ້ວ້ານ້ຕ້ົ່ນ ເຕ້ັ້ນ ເຮ້ັ້ດ ໃຫ້ ແ ລ ງ
ຂ້ານ້ຂ້ອ່ງ ຂ້ອຍ ໃ ຊ ກ້ານ້ບ່ົ້ໄ ດ້. ເ ປ ັ້ນ ເ ວ ລ ້ານ້ ສ ້ານ້ ເ ດ ້ອ ມ ຂ ້ອ ຍ ຍ ້ານ ້ ບ ່ົ ້ ໄ ດ ້ ເ ລ ້ຍ , ມ ້ ແ ຕ ່ ນ ອ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ຟ ັ ງ ສ ້ ຽ ງ ອ ້ ກ ກ ະ ທ ້ ກ ພ ້ ານ ້ ໃ ນ
ເ ຮ ້ ອ ນ ທ ້ ນ ບ ມ ້ ດ ັ ງ ແ ຮ ງ ຂ ້ ນ ເ ລ ້ ອ ຍ ໆ , ຟ ັ ງ ສ ້ ຽ ງ ປ ະ ຕ ູ ທ ້ ດ ັ ງ ອ ້ ດ ແ ອ ດ
ແ ລ ະ ສ ້ ຽ ງ ຜ ູ ້ ລ ົ ນ ເ ຂ ້ ຳ ໆ ອ ອ ກ ໆ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ເ ວ ລ ້ ານ .

ລ ົ ນ ້ ພ ັ ດ ຫ ລ ັ ງ ຄ ້ ານ ເ ຮ ້ ອ ນ ດ ັ ງ ອ ູ ບ ອ ້ ານ ້ ບ , ກ ະ ແ ສ ລ ົ ນ ້ ທ ັ ່ ງ ໃ ສ ່ ປ ະ ຕ ູ
ຫ ້ ອ ງ ໃ ຕ ້ ເ ພ ດ ານ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ກ ຸ ມ ແ ຈ ສ ັ ່ ນ ສ ່ ັ ່ ງ ສ ້ ຽ ງ ດ ັ ງ ຕ ່ ັ ງ ໆ ດ ັ ງ , ສ ້ ຽ ງ
ຈ ່ ົ ນ ລ ຳ ພ ັ ນ ເ ສ ້ ຳ ໂ ສ ກ ດ ັ ງ ໄ ປ ຕ ານ ປ ້ ອ ງ ຄ ວ ັ ນ ໄ ຟ . ຕ ອ ນ ກ ານ ້ ງ ເ ວ ັ ນ
ຂ ້ ອ ຍ ໄ ດ ້ ຍ ົ ນ ສ ້ ຽ ງ ກ ານ ້ ອ ງ , ຕ ອ ນ ກ ານ ້ ງ ລ ົ ນ ແ ມ ນ ສ ້ ຽ ງ ຫ ອ ນ ຂ ້ ອ ງ ໜ ມ ້ ານ ້

ໄມ ດັ່ງມາຈາກຟາກທົ່ງ. ແມ່ນສຽງຄົນຕັ່ງກ່າວມື້ທ້ອມອົ່ນ ຍາມໃນໄວເດັກ. ຕໍ່ມາລະຄູບ້ານໃຫມ່ກໍ່ສ້ອງໜ້າເຂົ້າມາ - ທ່ຽງປ່ອງຢ້ຽມ, ທຳອິດກໍ່ເປັນລັກສະນະອຽງອ້າຍບໍ່ສົດໃສ , ແຕ່ລະວັນທີ່ຜ່ານໄປ ຄວາມແຈ່ມໃສສົດຊຸ່ມກໍ່ ປະກົດໄປທົ່ວ. ແມ່ວພາກັນຮ້ອງຢູ່ເທິງຫລັງຄາເຮືອນສຽງເຍັນໆ, ແລະສຽງ ອ້ອນຂ້ອນແຫ່ງລະຄູບ້ານໃຫມ່ດັ່ງລອດເຂົ້າມາຕາມຝາເຮືອນ-ເຊັ່ນ: ສຽງນ້ຳກ້ອນທີ່ໃສ່ດັ່ງແກ້ວແຕກດັ່ງຄ່ອຍໆ, ສຽງຫົ່ມະ ກ້ວ່ລ້ຽງຕາມຫລັງຄາເຮືອນ ແລະສຽງລະຄັ່ງດັ່ງແວ່ວກ້ອງໄປ-ໄກກ່ວ່າຕ້ອນລະຄູໜາວ.

ແມ່ເຖົ້າເຂົ້າມາເບ່ງຂ້ອຍ. ຕ້ອນຫລັງໆມ້ຂ້ອຍສັ່ງເກດ-ວ່າ ເວລາລາວເວົ້າ ມັກມ້ກນ້ຫລ້ວ່ເກົ່າເລ້ຍໆ. ບາງ ເທ້ື່ອ ລາວເອົ້າເຕົ້າຊາຂະໜາດໃຫຍ່ມ້ານ້ຳ ແລະເຊ້ືອງໄວ ກ້ອງຕ່ຽງຂ້ອຍແລ້ວກ້ເວົ້າທ່ຽງຫລ້ວຕາພ້ອມ:

- "ຢ່າບ້ອກຜ້ືເຜ້ືອນັ້ນໃດ ພ້ໍ່ເຖົ້ານັ້ນລະ, ຢ່າບ້ອກ ເດ້ືອ ບ້ັກຫລ້ວ !"

- "ເປ້ັນຫ້ຍ້ງເຈ້ົ້າຈ່ົ້ງກ້ົ້ມເຫລ້ົ້ ?"

- "ຊຸ້ດ! ເວລາໂຕໃຫຍ່ ຫ້ວ່ກຸ້້ຮູ້້ດ້ອກ ."

ແລ້ວລາວກ້ົ້ມໂດຍອ້ົ້ມປ້ວ່ກເຕົ້າຊານ້ັ້ນໂລດ,ເຊ້ືອດສ້ົ້ບ້ວ້ຍ ແຂ້ມເສ້ັ້ຍ ແລະ ງ້ວ່ກມ້ານ້ຳ ຂ້ອ້ຍ, ຍ້ົ້ມຢ່ວ່ງເບ້ົ້ກບ້ານ.

- "ຈ່ົ້ງໃດ! ວ້ານ້ົ້ແມ່ເຖົ້ົ້ເລ້ົ້ານ້ົ້ເລ້ົ້ອງຫ້ຍ້ງຮ້ົ?"

- "ເລ້ົ້ານ້ົ້ເລ້ົ້ອງພ້ໍ່ຂ້ອ້ຍ."

- "ຮ້ອດຕ້ອນໃດລະ ?"

ເມື່ອຂ້ອຍບອກໃຫ້ລາວຊຸາບ ລາວກໍເລົ່າຕໍ່ເປັນຈ້ຽງຫວະ, ຄຳເວົ້າໄຫລອອກມາປານນ້ຳ ບ້ຍອມເຊົ້າງ່າຍ, ລາວເອງ ເລີ່ມຕົ້ນເລົ່າເລື່ອງກ່ຽວກັບພໍ້ຂ້ອຍໃນວັນໜຶ່ງ. ວັນນັ້ນລາວບໍ່ ເມົ້າເຫລົ້າ ມີແຕ່ອິດເມື່ອຍ ແລະ ອຸກອັ່ງໃນໃຈ.

- "ແມ່ເຖົ້າຝັນເຫັນພໍ້ຂອງໂຕເມື່ອຄືນຜ່ານມານີ້- ຝັນ ເຫັນລາວຍ່າງຜ່ອປາກ ເລາະໄປຕາມທົ່ງ, ມືຖືໄມ້ຄອມແລະ ມີໝາດ່າງແລນນຳຫລັງ ລົ້ນຫ້ອຍລົງ. ຕອນຫລັງໆນີ້ ມາກ ຊຸມ ຊຸາບວ່າເຕເຢ໊ດ ມັກມາຢາມແມ່ເຖົ້າເລື້ອຍໆໃນຄວາມ ຝັນ-ເບິ່ງຄ໊ວ່າ ວິນຍານຂອງລາວເລາະລອງໄປເລື້ອຍໆບໍ່ພົບ ຄວາມສະຫງົບເລີຍ..."

ຫລາຍໆຄືນຕິດຕໍ່ກັນ ລາວເລົ່າເລື່ອງພໍ້ຂ້ອຍ, ເລົ່າເປັນ ເລື່ອງເປັນລາວຟັງແລ້ວນ້ອຍໃຈ ບໍ່ຫນ້ອຍໄປກວ່າເລື່ອງອື່ນໆ. ພໍ້ ຂ້ອຍເປັນລູກພົ້ນທະຫານທີ່ເລື່ອມຊື່ມຊົ້ນເຖິງຂັ້ນນາຍຮ້ອຍ, ແລ້ວຕ໋ມາກໍ໊ຖືກເນລະເທດໄປຢູ່ເຂດອຸເບຣ ເພາະປະຕິບັດ ຕ ລູກນ້ອງຢ່າງໂຫດຫ້ຽມ. ຢູ່ທ໊ໃດ໋ທີ່ໜຶ່ງໃນອຸເບຣ໌ມ ພໍ໊ຖືກກ໋ ເມ໊ດ໊ຂົ້ນມາ ແລະ ມ໊ອ໊ດຢ່າງລ໋ຳບາກກັນດານ; ເມ໊ອ ຕອນ ຍັງເປັນເດ໊ກນ້ອຍຢູ່ ພໍ໊ເຄ໊ຍພະຍາຍາມຫ໊ນີ໊ຈາກເຮ໊ອ໌ມ. ວັນ ໜຶ່ງພໍ໊ຂ້ອງເພ໊ນກັບໝາພາກັນໄປຊອກເພ໊ນຢູ່ກາງປ່າ ປານ ວ່າໄປລ໋ານ໊ະຕາຍໃນດົງ. ມ໊ເທ໊ອໜຶ່ງ໊ອ໊ກ ເພ໊ນຖືກພ໊ຈັບ ໄດ໊ ແລະຖືກ໊ຢ່າງຮຸນແຮງຈົນຄົນໃກ໊ຽງໄດ໋ມາຊ໊ວຍແລ໊ວ ເອ໊ົາ ເພ໊ນໄປເຊ໊ອງໄວ໊ເພ໊ອ໊ບ໊ໃຫ້ຖືກ໊ຕ໋ມ.

- "ເຂົ້າເຈົ້າ໊ຕ໊ເດ໊ກນ້ອຍເລື້ອຍໆຫວະ?" ຂ້ອຍຖາມ.

- "ດີເລີຍໆ." ແມ່ເຖົ້າຕອບດ້ວຍອາການສະຫງົບ. ແມ່ຂອງພົມເສຍຊໍ້ດເມື່ອພ້ຽງນ້ອຍໆຢູ່, ແລະເວລາພົ ອາຍຸ ໙ ປີ ພໍ່ຂອງພໍ່ເອງກໍ່ເສຍຊີວິດລົງ. ພໍ່ຖືກນຳໄປລ້ຽງ - ເປັນລູກລ້ຽງຂອງຊາງໄມ້ຄົນໜຶ່ງ ຊ່ວງສອນໃຫ້ພໍ່ຮູ້ຈັກອາຊີບນີ້ ແລະ ຈັດການໃຫ້ພໍ່ເປັນສະມາຊິກສະມາຄົມຊາງໄມ້ຢູ່ ເມືອງ ແປກມະ. ແຕ່ພໍ່ເອົາຕົວໜີໄປ. ທຳອິດພໍ່ໄປເປັນຜູ້ພາຄົນຕາ ບອດທ່ຽວເລາะຂໍທານຕາມຕະຫລາດ, ແຕ່ເມື່ອອາຍຸ ໑໗ ປີ ພໍ່ກໍ່ໄປຢູ່ເມືອງ ນິຊນິ-ນິບໂກຣິດ ແລະເລີ່ມຕົ້ນເປັນຊາງ ໄມ້ ປະຈຳຢູ່ໃນກຳປັ່ນຂອງກົນອຸ່ນ. ອາຍຸ ๔๐ ປີພໍ່ກໍ່ເປັນຊ່າງ - ແກะສະຫລັກ ແລະ ຊ່າງຕົກແຕ່ງທີ່ຊຳນິຊຳນານ. ຣາມທີ ພໍ ເຣັດວຽກປະຈຳນັ້ນຢູ່ຕິດກັບເຮືອນພໍ່ເຖົ້າ ທ້ຳະຫນົມ ໂກວາລິ ຄາ.

- "ຮ້ອຕຳໆ ແລະຄົນກໍ່ມີຂ່າວອ່ຽໄວ." ແມ່ເຖົ້າ ເວົ້າ ທ້ວງຫ້ວ. "ວ້ນໜຶ່ງ ວາວະຣາ ກັບແມ່ເຖົ້າພວມເກັບ ໝາກ ໄມ້ຢູ່ໃນສວນ, ໃນທັນໃດ ແມ່ເຖົ້າຫລຽວເຫັນຄົນຕ້ົ ຂາມ ຮ່ວມາ-ນັ້ນແມ່ນພໍ່ເຈົ້ານັ້ນເອງ, ແມ່ເຖົ້າຈົ່ມຢາມເພ່ງະລາວ ເຂ້ົາມາປຸ້ນປັ້ນ. ລາວຍ່າງກ້ົງມາຫາພວກເຮົ່າໂດຍຜ່ານ ມາ ຕາມຫວ່າງຕົ້ນໝາກໂປ່ມ, ຮູບຮ່າງກ໊ດໃຫຍ່ ໃສ່ເສ້ືອ ຂາວ ແລະ ໂສ່ງກຳມະຫ່ີ, ບ່ໃສ່ເກີບ ບ່ໃສ່ໝວກ, ແຕ່ ສາຍ ໜ້ົງຮັດຜ້ົມຍາວໄວ. ໂຕຮູ້ຈັກບ່ວ່າລາວມາເຮັດຫຍ້ັງ ? ມາ ຂ໊ໍນ້ັນແມ່ໂຕ້ັນລະບ່ ! ແມ່ເຖົ້າເຄ່ັຍເຫັນລາວບ່ເທ່ົ່າໃດ - ເທ່ືອຍ່າງກາຍໜ່ານ້ັນໄປ, ແລະທຸກເທ່ືອທ່ີເຫັນລາວ ແມ່

ເຖົ້າກໍເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ "ຄົນຈົບໃດທ້າວນໍ!". ດົງນັ້ນ ລາວມາໃກ້ໆ ແມ່ເຖົ້າກໍເວົ້າຂໍວ່າ "ທ້າວເອີຍ ຈັ່ງໃດ ຈົ່ງ ເຂົ້າບ້ຖຸກປ່ອງ ລອງບ້ຖຸກແປວແມວນໍ?" ລາວຄຸກເຂົ່າ ລົງ ແລະ ເວົ້າວ່າ: "ອາກູລໍນາ ອໍວານິບນາເຮີຍ ຫນົດຕົນຫນົດ ໄຕຂອຍຢູ່ນແລ້ວ ທ້ປ່າຍຕົນເຈົ້ານ, ຫົນແມ່ນ ວາວະຣາ ຈົ່ງ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກຂອຍໄດ້ແຕ່ງດອງເປັນຄອບຄົວທ້ອມ ເພ່ືອເຫັນ-ແກ່ຄວາມຮັກຂອງພະພູເປັນເຈົ້າ." ແມ່ເຖົ້າຂໍ້ບອກວ່າ ງົ່ງ ງົ່ນຈົ່ນເວົ້າຫຍັງບ້ອອກ, ຫລຽວໄປເຫັນແມ່ໂຕ ບ້ົ່ງຕົ້ນຫມາກ ໂປ່ມຢູ່ໃຍຫນ້າແດງປ່ານຫມາກເລ່ັ່ນສຸກ ຫ້ົ່ງຊ້ໄມ້ຊ້ມໃສ່ລາວ, ນ້ຳຕາເຕົ້ນເບ້ົ່າ. ແມ່ເຖົ້າເວົ້າວ່າ: "ຈົ່ງໄຮແທ້ພວກເຈົ້ານະ! ແມ່ນຫລົ່ນເລ່ົ່ງຫ້ົ່ງກ້ນ ?ສະຕ້ສະຕ້ົ່ງຍ້ົ່ງຢ້ຢູ່ ວາ ວະຣາ ຣ ? ສ່ວ່ນເຈົ້ານ້ະ ທ້າວເອີຍຈົ່ງຄິດເບ້ົ່ງຄ້ຫ້ົ່ງຫ້ົ, ຊ ຖ້ກບ່ທ່ເຈົ້ານ້ານ້ົ່ງຕົ້ນໄມ້ໃຫ້ຍ້ະຫນ້ານ້ນ້? " ພ່ເຖົ້າເຈົ້ານ້ນ ເປັ້ນຄົນຮ້ົ່ງມ້ໃນເວລ້ານ້ັ້ນ-ບ່ມ້ການ້ແບ່ົ່ງປັ້ນມ້ລ້ະຄ້ກໃດໆເທ່ ໃຫ້ພວກລ້ກໆ, ມ້ເຮ້ອນ້ຕ້ົ່ງສ້ຫ້ລ້ົ່ງ, ມ້ເວ້ນຫລ້ວ່ງຫ້ລ້ານ, ມ້ ຄ້ນ້ນ້ບຫນ້ານ້ຖ້ຕ້ານ. ກ່ອນຫນ້ານ້ນ້ນ້ລ້ກຫນ່ອຍ ເຂ້ົ້ານ້ເຈ້ົ້ານ ມ່ອ ເຄ່ົ່ງແບ້ບ່ພ່ອນ້ດ່ວ່ຍຫນ່ວ່ກກ່ຽດຕ່ຍ້ດ້ໃຫ້ລ່ານ ໃນ້ໂ່ກ່ານ ທ່ ເປັ້ນຫ້ວ່ຫນ້ານ້ານ້ສ່ະນ້ານ້ຄ້ນ້ມ່ອ່ານ້ຊ້ບ້ນ້ມ່ານ້ໄດ້ ໙ ປ້ເຕ້ນ. ໃນ້ວ້ນ້ເວ ລ່ານ້ົ່ງກ່ານ້ວ້ນ້ ພ່ເຖົ້ານ້ເປັ້ນ້ຄ້ນ້ນ້ມ້ຫນ້ານ້ນ້ມ້ຕ່ານ້ເຕ້ນ້ໄປ້ດ່ວ່ຍ້ຄ່ານ ພ່ານ້ພ້ນ້ໃຈ້ໃດ ! ດົງນ້ ແມ່ເຖົ້ານ້ຕ່ອງໄດ້ເວົ້ານ້ຈົ່ງຊ້ນ ຫ້ົ່ງສ້ນ ໄປ້ຫ້ນ້ດ້ນ້ຕ້ວ, ຂ້ນ້ະນ້ະຄ່ຽວກ້ນ້ຫ້ວ່ໃຈ້ກ້ປ່ານ້ຊ້ລ້ະເບ້ົ່ດ່ວ່ກ- ນ້ານ້ດ່ວ່ຍ້ຄ່ານ ສ້ົ່ງສ່ານ, ເບ້ົ່ງເຂ້ົ້ານ້ເຈ້ົ້ານ້ຫ້ົ່ງສ່ວ່ງແລ່ວ່ເປັ້ນ້ຕ່ານ

ອຄູຕົ້ມແທ້ໆ. ຕໍ່ມາພໍ່ໂຕ ເວົ້າຂົ້ມວ່າ "ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ວາອຸລ - ວາອຸລ້ເຢ້ດ ຈະບ່ຍອມຕົກລົງມອບ ວາອະຣາ ໃຫ້ຂ້ອຍ ຈັກ ເທື່ອດ້ວຍຄວາມເຕັມອົກເຕັມໃຈ, ດ້ວມ ຈ່ງຂົ້ມຢູ່ກັບຂ້ອຍ - ເອ່ງທ້ຈະໃຫ້ນາງໂຕນໄປນ້ຳ, ເພາະສະນັ້ນ ຈ່ງຢາກໃຫ້ເຈົ້າ ຂ້ອຍເຫລ້ອໃນເລ້ອງນ້ ! " ໃຫ້ແມ່ເຖົ້າຂ້ອຍຫວະ ! ໃຜ ຂ້ ຄດ! ແມ່ເຖົ້າເວ້ອຄນ້ໃສ່ລາວ ແຕ່ລາວບ່ເຫນ້ງຈັກຫນ້ອຍ . ລາວເວ້ົ້ວ່າ "ເຈົ້າແກ່ວ່ງກ້ອນຫ້ນໃສ່ຂ້ອຍກ້ໄດ້ຕາມໃຈໂລດ, ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງຂ້ອຍຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຂ້ບ່ຍອມງ່າຍໆເປ້ນຫ້ຍ່ງກ້ເປ້ນ ກ້ນລະ ! " ວາອະຣາ ຍ່າງເຂ້ົ້າມາຫາ ແລະ ຈ້ບ່ຍ່ າ ລາວ ແລ້ວເວ້ົ້ວ່າ "ພວກເຮ້ົ້າເປ້ນຜ້ວເປ້ນເມ້ຍກ້ນແຕ່ດ້ນມາແລ້ວ -ຕ່ງແຕ່ເດ້ອນພ້ດສະພ່ານ. ພ້ຽງແຕ່ພ້ວກເຮ້ົ້າຕ້ອງກ່ານ້ທ ແຕ່ງດ້ອງເທ້ົ່ານ້ນ ! " ແມ່ເຖົ້າຕ່ນສະຖ້ງ! ໂອ້ຍພະຜ້ເປ້ນ-ເຈົ້າເອ້ຍ..."

ຕ້ນຕ້ວແມ່ເຖົ້າສ້ນໄປຫ້ນ້ດ ເພາະລາວຫ້ວ. ຕ່ນາ ລາວ ດ້ນຢານ້ດ, ເຊ້ດນ້ຳຕາ ຖ້ອນຫ່ຍໃຈໃຫ້ຍ່ດ້ວຍຄວາມ ຄ້ໃຈ ແລະ ເວ້ົ້ວ່ :

- "ໂຕ້ຍ້ງນ້ອຍໂພດ, ບ່ທ້ນຮ້ຈ້ກຄວາມແຕກຕ່າງ ລະ ຫວ່າງເປ້ນຜ້ຊ່ຍຜ້ຍ່ງ ແລະ ຈ້ດ້ພ້ທ່ແຕ່ງດ້ອງກ້ນ. ເພ້ນ ຖ ເປ້ນເລ້ອງ້ພ້ດຮ່ຍແຮງເມ້ອຜ້ສ່ວ້ນ້ລ້ກໂດຍບ່ໄດ້ແຕ່ງ ດ້ອງ. ໂຕ້ຈ່ຳໄວ້ເນ້ ເມ້ອໃຫ້ຍ່ນ້ມາ ຢ່າໄປຫລ້ກລ້ວງຜ້ສ່ວ້ໃຫ ຕ້ກເວ້ົ້າໃນທ່ຳນ້ອງນ້ນ. ນ້ນຈະເປ້ນບ່ວ້ບເປ້ນກ່ຳອ້ນ ໃຫ້ຍ ຫລ້ວງ້ທ່ປະປ້ອຍຜ້ສ່ວ້ໃຫ້ຕ້ກຢ້ໃນສະພ່ວ້ບທ້ກທ່ລະມ່ານ ,

ແລະ ປະໃຫ້ເດັກນ້ອຍເປັນລູກນອກກົດໝາຍ. ຈ່ໄວ້ ຢ່າລືມ ໃດ ! ໂຕ້ຕອງສະແດງຄວາມອົດທູສົງສານແມ່ຍິງ ແລະ ຮັກ ຫອມຢ່າງສຸດອົກສຸດໃຈ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຮັກເພ່ອເຊ່ຍຊົມຫລົ່ນ - ເທ່ົ່ານັ້ນ. ແມ່ເຖ້ົ່າບອກນີ້ແມ່ນເລ່ອງດ່ເລ່ອງງ່ານ."

ລາວໂຍກຕົ້ວອ້ໄປມາ ນ່ົ່ງຢູ່ລາວໜ້ົ່ງແລ້ວກ່ໍເວ້ົ່າຕ່ໍ:

- "ເຮ້ົ່ັດແນວໃດບ້ົ່ັ? ແມ່ເຖ້ົ່ົ່ານ່ໍ້ົ່ັບໜ້ົ່ານ່ໍ້ົ່ານ່ໍ້ົ່ານ່ໍ

ເອີ...ແມ່ເຖົ້າຮ້ອງໄຫ້ເອົ້າແທ້ເອົ້າວ່າ ຫົວໃຈຄືອຸແຕກ - ເປັນສ່ຽງໆ ເພາະຢ່ານ້ຳເຖົ້າ, ວ່າອະຣາ ກໍຢ່ານ້ຳສົ້ມເຊັ້ນ. ບາດແລ້ວພວກເຮົາກໍຕົກລົງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນທ່ຽງບ້ອຍ.

ພ້ຽງແຕ່ວ່າ ພໍ່ໂຕ້ມີສັດຕູຢູ່ຄົນໜຶ່ງ, ເຂົ້າເປັນ ຫົວ-ໜ້າຊ່າງ ເປັນຄົນມັກອົດສາບ້ຽດ. ແຕ່ໃດມາແລ້ວຄົນຜູ້ນ້ຳ ຈອບເບິ່ງພຶດຕິກຳຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຄ່ວດຄະເນເຫດການ ໄປຕ່າງໆນາໆ. ແມ່ເຖົ້າຈັດການແຕ່ງເຜດໃຫ້ລູກສ່ວຍງ-ຢ່າງສຸດຄວາມສາມ່ວ, ພ່ວອອກໄປສູ່ປະຕູໂຂ່ງ, ຢູ່ແຈ ຖະ ໜົນມີລົດມ້າຄ່ອຍຖ່ານ, ວ່າອະຣາຂ້ນລົດມ້າ, ມ້ານ້ຳ ຜ້ວ ປ່ານແລ້ວລົດມ້ານ້ຳເຄື່ອນອອກໄປ. ແມ່ເຖົ້ານ້ັບເຂົ້ານ້ານ້ໃນ - ເຮ້ອນ ທ້ວ່ນ້ຳຕ່ານ້ໄຫລອ່ານ້ແກ້ນ ແລ້ວກ້ນ້ານ້ພົບນ້ັບ ຫົວໜ້ານ້ຊ່ານ້ງ ຄົນ ຈ້ວ່ງ ໄຮ ຜູ້ ນ້. ເຂົ້ານ້ຍ່ານ້ງເຂົ້ານ້ານ້ຫ່ານ້ແມ່ເຖົ້ານ້ແລະເວ້ົ້ານ້ ວ່ານ້ "ຂ້ອຍເປັນຄົນດີ, ຂ້ອຍບ່ມ້ຈຸດປະສົ່ງຢ່ານ້ກ້ລ້ນ້ກ້ວນ ຄ້ວ່ານ້ນ ສຸ ຂ້ອງພວກເຂົ້ານ້ກ້ອນ້ກ, ຂ້ອຍເຫ້ນ້ໃຈພວກເຂົ້ານ້ຄ້ນ້ນ, ພ້ຽງແຕ ວ່ານ້ຂ້ອຍຢ່ານ້ກ້ຂ້ໍ່ເງ້ນ້ນ້ນ້ຳເຈ້ົ້ານ້ແ ເຫ້ນ້ານ້ສ້ບ ຮ້ນ ອ່ານ້ກ ລ້ນ້ານ ອ້ວ່ານ້ນ້ບ ນ້ານ ເຣ້ຍ." ແມ່ເຖົ້ານ້ບ່ມ້ເງ້ນ້ນ-ບ່ນ້ກ ແລະກ້ນ້ບ່ເຄ້ຍ ທ້ອນ້ເງ້ນ້ນ ໄ້ວ. ແມ່ເຖົ້ານ້ໃຈຮ້ນ້ຍ້ ໆ ແລະ ລ ກ ນ້ ເວ້ົ້ານ້ ທ້ວ່ນ້ ໃ ສ ວ່ານ້ "ຂ້ອຍ ບ່ ມ້ ເງ້ນ້ນ, ບ່ນ້ອ້ນ ຢ ໃ ເ ຈ້ົ້ານ້ ກ ອ ກ!" ເຂົ້ານ້ເວ້ົ້ານ້ວ່ານ້ "ສ້ນ ຍ ໄ ວ ຢ ນ ຕ ວ່ານ້ ວ່ານ້ ຈ ໃ ຂ ຍ." "ສ້ນ ຍ ຈ້ວ່ງ ໃ ? ຂ ຍ ຢ ໄ ເ ວ້ົ້ານ້-ເງ້ນ້ນ ຕ ໃ ສ ນ້ ໃ ຖ ສ້ນ ຍ ກ້ນ ເ ລ ນ ? " ເຂົ້ານ້ເວ້ົ້ານ້ ວ່ານ້ "ຍ ກ ແ ທ ອ ນ ລ ກ ເ ນ ຜ ທ ເ ນ ຄ ຮ ນ ນ ? " ແມ່ເຖົ້ານ້ກ ໂ ຄ ນ ຢ ເ ວ້ົ້ານ້ ໃ ເ ວ້ົ້ານ້ ຟ ງ, ແ ແ ມ່ ເ ຖ ຈ ໄ ປ ຖ ມ-

ນ້ຳລາຍໃສ່ໜ້າເຂົ້າ ແລ້ວກໍ່ຍ່າງໜີ, ແຕ່ເຂົ້າແລ່ນ ອອກ
ໜ້າແມ່ເຖົ້າໄປຫາດົ່ນແລ້ວຮ້ອງໂຮໂຄສະນາຂ້ຶນໃຫ້ທຸກຄົນຮູ
ເລ້ືອງລາວຕ່າງໆ."

ແມ່ເຖົ້າຫລັບຕາ ຮ້ອຍຍ້ືມນ້ອຍໆປະກົດຕາມໃບໜ້າ.

- "ເວົ້າເລ້ືອງເກົ່າເລ້ືອງຫລັ້ງມ້ອນມາແລ້ວເປັນຕາຂ້ຶນ
ລຸກເວ້ີຍ! ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂຕ້ນ້ຮ້ອງໂກກ້ອນປ່ານ້ັດປ່າ- ນ້ັນ
ເປັນເລ້ືອງກະທົບກະເທ້ືອນຈິດໃຈລາວພ້ິກເດ! ລາວ ເລ້ືຍ
ແຍງ ວາວະຣາ ແລະເວົ້າວ່າ ຊ້ັດກ່ານໃຫ້ແຕ່ງດອງກ້ັບຄົນ
ສູງສ້ັກ ກ້ັບເຈ້ົາຊຸມມູນນາຍ. ບາດແລ້ວມາໄດ້ກ້ັບເຈ້ົາຊຸມມຸນ
ນາຍຈ້ັ່ງຊ້ຶນ !ແຕ່ພະນາງພິມມະຈາລ້ືຮູ້ຈ້ັກດ້ີວ່າໃຜດອກວ່າຜູ
ໃດຄວນຈະເປັນຄູ່ກ້ັບຜູ້ໃດ. ພໍ່ເຖົ້າແລນມາຢູ່ກ່າງດົ່ນ ປ່ານ
ຖ້ືກໄຟລວກ ແລະ ຮ້ອງຫ່ຽປ່ກ້ົບ, ມ້ີໃຄໂລກລ້ືມ ຄົນຂ້ັບ-
ລ້ືດນ້ກ ແລະ ຫ້ືອໜ່ວຊ່ວງໜ່ວລ່ວຍຄົນນ້ັນ. ແມ່ເຖົ້າ ເຫ້ັນ
ລາວຈ້ັບເຂົ້າໂສ້ຫ້ືອໜ່ວນ່ວມແລະກ້ອນເຫ້ລັກທ້ີ່ຜູ່ກ້ຕ້ດກ້ັບເຊ້ືອກ-
ໜ້ັ່ງ, ສ່ວນມ້ີໃຄໂລຈ້ັບເຂົ້າປ້ົ້ນ. ຝ່າຍເຮົ້ານ້ີ້ມ້ານ້ັ່ງຫ່ວ ~
ແລນເກ່ງ ທ້ັ່ງລ້ືດ້ມ້ານ້ັ່ງເບ້ົ້າ. ແມ່ເຖົ້າຄ້ິດຢູ້ຜູ້ດຽວ່ວ" ລ່ວ
ຊຸ້່ໄປຈ້ັບເຂົ້າຈ້ົ່ນໄດ້ແຫ່ໆ." ແຕ່ເທ່ວະດ່ານ້ັ່ງຮ້ັກສ່ວ ວ່ວະຣ່ວ
ບ້ອກຄ່ວນ້ຶ່ງສ່ອງໃສ່ໃຫ, ແມ່ເຖົ້າເລ້ືຍຄ່ວຈ້ັບເຂ້ົ້ວ ນ້ຶ່ງ
ແລ້ວໄປປ່ານເຊ້ືອກທ້ີ່ນ້ລ້ືດ້ມ້ານ້ຶ່ງກ້ັບມ້ານ້ັ່ງກ້ອບຂ່ານ້ໄວ້ ໂດຍ
ຫ້ັ່ງວ່ານ້ໃຫ້ນ້ນ້ຂ່ານ້ຫລຸດກ່ານ້ັ່ງກ່ານ້ັ່ງ. ແລ້ວນ້ນ້ກ້ໍ່ຫລຸດອ້ຫລ, ພ໋ໍ
ເຖົ້າ, ນ້ໃ້ຄໂລ ແລະ ກລ້ືມເກ້ອບພ່ານ້ນ້ເສ້ັກອ້ແຕ່ມ. ເຂ້ົ້ວ
ເຈ້ົ້ານ້ພ່ານ້ນ້ແປ່ງລ້ືດ້ມ້ານ້ັ່ງ ເລ້ືຍເຮ້ັດໃຫ້ຊຸ້້ກຊ່ວ, ແລະເມ້ືອ ໄປ

ຮອດວັດ ກໍປະກົດວ່າ ວາວະຣາ ກັບ ມາກອຸ່ມ ພາກັນຢູ່ແທ່ນ
ວິທີສົມລົດແລ້ວ, ຂອບໃຈພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ-ສາທຸ !"

ຄົນຝ່າຍພໍ່ເຖົ້າ ພາກັນໂດດໃສ່ ມາກອຸ່ມ, ແຕ່ວ່າ ມາກ
ອຸ່ມເປັນຄົນລຳສັ່ນ ລາວພຽງແຕ່ອອກແຮງໜ່ອຍດຽວກໍເປັນ-
ອັນວ່າໄດ້ເລື່ອງ, ລາວຊັດມືໄຄໂລລົງໄປອາບຟາບຢູ່ຕົ້ນແທ່ນ
ແລ້ວຫັກແຂນຈົນຄົນບໍ່ໄດ້, ແລ້ວກໍຊັດກຸ່ມ ຈົນໜ່ອຍກັບພົ້ນ,
ສ່ວນພໍ່ເຖົ້າ, ຢ່າກົບ ແລະ ຫ້ອໜ່າຊ່າງພາກັນຢ່ານເລີຍ ບໍ່
ຫ່ານ່ຳ້ໄປໃກ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະໃຈຮ້າຍ ແຕ່ມາກອຸ່ມ ກໍຄວບຄຸມສະຕິໄດ້,
ລາວບອກພໍ່ເຖົ້າວ່າ "ເຊົ້າແກ່ວງໂສ້ຫ້ອໜ່ານສາ,ຂອຍເປັນ
ຄົນມັກສະຫງົບ, ທ້ຳອ່ຍໄດ້ລາວມາກໍແມ່ນຍ້ອນຄວາມກະລຸນາ
ຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະບໍ່ວ່າຜູ້ໃດໜົດ ບໍ່ມີສິດທ້ະ ມາ
ຍາດເອົາໄປຈາກຂອຍ, ຂອຍຂໍພຽງແຕ່ລາວເຫ່ານ ແລະ ບໍ
ຂໍເອົາຫຍັງຕ່ມ້ອກ !" ຝ່າຍເຮົາຖ່ອຍທັບຄົນ, ພໍ່ເຖົ້າ ນ່ັ່ງ
ເທ່ິງລົດມາ ແລະ ຮ້ອງໃສ່ວ່າ "ໄປກ່ອນ ວາວະຣາ! ນ່ັ່ງບໍ
ແມ່ນລູກກູ້ກແລ້ວ ແລະ ກູກ່ໍ່ບ່ຢ່ານ່ພົ້ບໜ່ານ່ັ່ງ້ອກ. ນ່ັ່ງ ຊ
ເປັນຕາຍຮ້າຍຢ່ານ່ໃດກ່ໍ່ຕ່ານ ກູ່ບ່ໜ່ວ່ງ້ອກ !" ພໍ່ເຖົ້າ ກັບ
ຄົນມາຣ້ອມແລ້ວກ່ໍ່ຕ່ແມ່ເຖົ້າ ທ່ັ່ງ້ານ່ປ້ອຍບໍ່ເຫ້ອດສ່ີບ ເຫ້ອດ
ປ່ານ, ແມ່ເຖົ້ານ່ີແຕ່ຄ່ານ ແຕ່ບ່ເວ່ານ່ຍ່ັ່ງ້ຈ່ັກຄວາມ່ນ່ີແຕ່ຄ-
ວ່ານ: ເອ່ານ່ແຕ່ນ່ັ່ນ້ຊ່ເປັນ້ໄປ, ອ່ນ້ໃດນ່ັ່ນ້ຊ່ເກ່ດ້ຂ່ນ້ກ່ຍ້ອ່ນ້ເກ່ດ
ຂ່ນ. ຕ່ມ້ານ ພໍ່ເຖົ້າເວ່ານ້ວ່ານ: "ຟ່ັ່ງ! ອ່ານ້ກູ້ລ່ນ້ານ, ລ່ນ ແລ້ວ
ຫ້ວ ວ່ານ້ລູກສ່ານ້ວ ເຈ້ານ້ຫ່ນ້ໄປ້ຈ້ອ່ຍແລ້ວ້ໃ-ເຈ້ານ້ບ່ມ້ີລ້ກສ່ານ້ວ-

ອ໋ກແລ້ວ ບ໋ ' ' '

ສ່ງເດັກນ້ອຍມາບອກຂ່າວໃຫ້ແມ່ເຖົ້າຊາບ. ອັນເສົ້າຕົ້ມຕ່າງແມ່ເຖົ້າທຳທ່າວ່າໄປສູ່ຂໍນົມເຢັນຢູ່ວັດ ແລ້ວກໍເປີດໄປຫາພວກ - ເຂົ້າ. ທັງສອງພັກຢູ່ໃກ້ເຕັບຄົວເຮືອນຫລັງໜ້ອງແຄມຖະໜົນ ຊຸເຢຕົ້ນສະກາຢາ. ບ່ອນນັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍກຳມະກອນ ປະເພດ ຕ່າງໆອ່າໄສ່ຢູ່, ເປັນບ່ອນເປົ່ເປ່ອນ, ມີສຽງດັງອື້ກະທົ່ກ, ແຕ່ທັງສອງກໍ່ບໍ່ຮ ພາກັນຢອກຫ້ວນຳກັນປາມແມ່ນ້ອຍ ຄູ ໜ້ອງໜົມຄວາມສຸກເບີກບານ. ແມ່ເຖົ້າເອົ້າຂອງຕ່ອນໄປໃຫ-ມ້ຊາ ນຳຕາມ ເຂົ້າ ກ່ວມໜາກໄມ ແປ່ງເຫັດແຫ່ງ ແລະ ເງ່ມຈຳນວນໜ້ອງ-ຈ່ບ່ໄດ້ວ່າເທົ່າໃດ-ລັກເອົ້າເງ່ມຂອງ ພໍ ເຖົ້າຫັນລະ, ບໍ່ເສຍທາຍຫຍັງດອກຖ້າບໍ່ແມ່ນລັກເພ່ືອຕົນເອງ! ແຕ່ມາກຊຸ່ມ ບໍ່ຢ່ານເອົ້າຫຍັງລັກແມ່ວ ທັງຮັກສ໌ໜ້ານ້ອງອ່ືມ ລ່ວຖ່ານ"ພວກເຮົ້າເປັນຄົນຂໍທານຫວ່ະ?" ທ່ານ ວ່ານ ຣ່ານ້ອ້ມສຽງວ່າ "ແມ່ເອົ້າເຄ່ືອງທັງໜົດນ່ີມາຮັກຫຍັງ - ເນ່ານ ?" ແມ່ເຖົ້າຍົກໃຫ້ເຂົ້າທັງໜົດ ແລະ ເວ້ົາໃສ່ມາກ ຊຸ່ມ ວ່າ"ນ້ ຊ ນ່ ນ້ ນ ນ້ ນ ນ ນ

ใจมำ่ผ็อค็ด้วได้ตุกกะตา ทั้วเอ้ำถ้วอยุกเธ็อม ภาม
ฆามฝ่างเป้นกะบอม, ฟังแลอห็อหอ้วแฮว ! อาอะธา
เอ้ำเอ้ำหน็ม อาตสุสกิ มากิ๋นกับม่ำฆา, โอยแฮวฆาย
จ๋นแอ้อุ๊ทั๊ยอม, สอนเม็ยแฮวมั้น ก๋แฮวปามก๊อม ห๋น
ฟุมละ !

เล็อวมันเป้นไปจ้ำ่ละ, เอลาผ่ามไปถ๋นมาม, โต
หลามเอวก๋ไก้อุเกิดฮ๊มมา, พ่เถ้ายังถ้วงยุบอ๋มใจแฮว
อหล เถ้าผิราม ! แม่เถ้าลักไปจอบบ่วงสอวผ็อเ:ยม
เลอยๆ, และ พ่เถ้าก้ฐูแตลาวทำ่ทาเสีย, พายใม -
เธ็อมพอกเธ้า บ่ม๋ใผกาเอ็ยอุ๊ อาอะธา, แม่เถ้า ก๋บ่
เอ้าจักเห็อ, แตตะหลอดเอลา แม่เถ้าฐูอาห็อใจฮอว
ผูเป้นพ็มบ่อาดแฮวกะดาวต่ไปสะเหม็ดอก. และ ใม
ห๊สุด อันหม่วก๋มาเถ้ว-มันเป้นลมห่เกิดพายุห๊มะย่างฐุม
แฐว, ปะตูป่อวยุมถ๊กล็มห้วปามอาม๋ผูวหมาไม่มาตำ,
ป่อวถอันไฟถ๊กล็มเป่ำเกิดสุยวหอ็ดหอ็อ และผ็มาธ์กห้ว
หลายถ๊กป่อยให้แตกอุะไปห่อ. พ่เถ้ากับแม่เถ้า พากัม
มอม แต่บ่อาดเอ๊อบหลับลวงได้, แม่เถ้าเล็ยเอ้าอา :
"ผูหุกยากถ๊อุลำบากพ็ลกใม็ลมันดามเอุ่มม๊, และ จะ
ย่วจะลำบากสุดแสมสำลับผูม๊ถอามอุกอ่วงหุกใจ." ห้ม
ใด พ่เถ้าก๋เอ้าฮ๊มอา "พอกเฮ็าเป้นจ้ำ่ใดแถ ?" แม
เถ้าตอบอา "บ่เป้ม หย้วถอก พากันยู่ถ๋." พ่เถ้า -
ถามอา "เจ้าถ๋ถอาฮอยถามหาใผ?" แม่เถ้า ตอบอา

" ວ່າວະຣາ ລູກສາວເຮົາແລະ ມາກຊຸ່ມ ລູກເຂີຍເຮົາ. " ລ່າວ່າ "ຈ່ຽງໃດຈ່ຽງເດົ່າເອົ່າວ່າແມ່ນພວກເຂົ່າ?" ແມ່ເຖົ້າ ວ່າ "ພໍ່ແລ້ວລະ ອັນຫານຫລົ້ນລະຄອນຂອງເຈົ້າ, ພໍ່ເອີ້ຍ , ເຖ້ຽເວລາທ່ີຈະຢຸ່ຕ່ເລ້ອງນ່ີແລ້ວ ບ່ມ່ໃຜ່ນ່ວນນ່ຳດອກ?" ພໍ່ ເຖົ້າຖອນຫາຍໃຈໃຫຍ່ຫ້ຽວ່ເວ້ົ່າວ່າ "ນະ ເຈົ້ານ່ີ້ບ່ປ່ຫລາຍ, ເອ່ີ້ນ ເປ່ນຈ່ຽງໃດຄົ່ນເຫ້ວ່ກຫ້ວ່າກນ່ັ້ນ ມ່ນ່ກ໋ເຫ້ວ່ກຫ້ວ່າກຄ່ໍ້ດ້ວ ທ່າທ້ວ່ງຂອງມ່ນ່ ?" ຫມ່ວ່ຍເຖ້ວ່ພໍ່ຂອງໂຕ່ນ່ລະ. ແມ່ເຖົ້າ ວ່າ "ຄົ່ນ່ທ່ເຫ້ວ່ກຫ້ວ່າກ່ກ໋ແມ່ນຄົ່ນ່ທ່ບ່ເຮ່ັ້ດອ່ຽກ້ວ່ານ ແລະອ່ ໄສ່ກ໋ນ່ນ່ຳແຕ່ຜ່ອ່ນ-ເບ່ົ້ງແ້ ຢ່ກ໋ບ ກ່ັບ ມ່ໄຄ່ໂລ ຫ່ັ້ນ, ຄົ່ນ ຈ່ຽງຊ່ຈ່ຽງເອ່ນ່ວ່ຄົ່ນເຫ້ວ່ກຫ້ວ່ານ ບ່ແມ່ນຫ່ວ ? ແມ່ນ່ໃຜ - ເຮ່ັ້ດອ່ຽກ ແລະ ຫ່ວ່ງ໋ນ່ນ່ໄວ້ໃນເຮ່ອ້ນພວກເຮ່ົ້າ ? ແມ່ນ ເຈົ້ານ່ັ້ນ່ຕ່ວ່ າ, ແລະ ພວກເຂ່ົ້ານ່ຊ່ວ່ຍເຈົ້ານ່ັ້ຍ໋ງແ ? "ນ່ັ້ນ ເຖ້ົ້ານ່ກ໋ເລ່ົ້ມຕ່ນ່ດ່ານ່ແມ່ເຖ້ົ້ານ່ຕ່ວ່ງ໋ງ໋ນ່ວ່ ວ່ານ່ແມ່ເຖ້ົ້ານ່ເປ່ນ່ນ ຂ່ານ - ເປ່ນ່ຫ່ນ່ ເປ່ນ່ຄົ່ນ່ຈ່ວ່ງ໋ຫ່ວ່ງ໋ເປ່ນ່ອ່ຫ່ຍ໋ງ໋ຕ່ວ່ອ່ຫ່ຍ໋ງ໋ຫ່ນ່ດ່ຖ໋ກ໋ຢ່ານ, ແຕ່ແມ່ເຖ້ົ້ານ່ບ່ເວ່ົ້ານ່ຫ່ຍ໋ງ໋ຈ່ກ໋ຄ່ວ່ານ. ພໍ່ເຖ້ົ້ານ່ເວ່ົ້ານ່ວ່ ວ່ : ເຮ່ັ້ດຈ່ຽ ໃດ່ວ່ານ່ຈ່ຽ ວ່ານ່ໄປ່ເຊ່ອ່ຄົ່ນ່ທ່ບ່ນ່ໃຜ່ຮ່ຽ ຈ່ກ໋ ວ່ານ່ເອ່ົ້ານ່ນ່ານ່ແ່ຕ່ໃສ ເປ່ນ ຄົ່ນ່ແມ່ນ ໃດ ?" ແມ່ເຖ້ົ້ານ່ນ່ດ່ຢ່ຄ່ເ່ົ້ານ່ເລ່ວ່ຍ໋ງ໋ຈ່ນ່ວ່ ລ່ານ່ວ່ ເມ່ວ່ຍ ເວ່ົ້ານ່, ຕ່ນ່ານ່ແມ່ເຖ້ົ້ານ່ຈ່ຽ ວ່ານ່ຂ່ນ "ເຈົ້ານ່ຄ່ນ່ຊ່ໄປ່ເບ່ົ້ງ ໄປ ເຫ້ັ້ນ່ກ່ັບຕ່ວ່ ວ່ ພວກເຂ່ົ້ານ່ເປ່ນ່ແມ່ນ ໃດ, ພວກເຂ່ົ້ານ່ຢ່ນ່ຳກ່ັ້ນ - ຢ່ານ່ສ່ະບ່ານ່ຄ່ດ່ອ່ກ." ພໍ່ເຖ້ົ້ານ່ວ່ ວ່ "ເປ່ນ່ຫ່ຍ໋ງ໋ຂ່ອ່ຍ໋ຈ່ງ ຊ່ໄປ ໃຫ້ກ່ຽ ເຂ່ົ້ານ່ປ່ານ່ນ່ັ້ນ ? ໃຫ້ເຂ່ົ້ານ່ນ່ານ່ພ່ຊ່ນ່ຕ່ວ່ ວ່ ." ຕ່ອ່ນ່ທ່ລ່ານ ເວ່ົ້ານ່ຈ່ຽ ຊ່ນ່ ແມ່ເຖ້ົ້ານ່ຮ່ອ່ງ໋ໄຫ້ນ່ນ່ດ່ວ່ຍ໋ຄ່ວ່ານ່ຕ່ນ່ນ່ຕ່ນ່ໃຈ, ລ່ານ

ເອົາມ້າງຜົມເປຍແມ່ເຖົ້າ-ລາວມັກຫລົ້ນຜົມເປຍຂອງ ແມ່ເຖົ້າ. ລາວຈົ່ມພຸມພໍ "ເອົາລະຢ່າເວົ້າຫລາຍ ແມ່ເຖົ້າ - ເອີຍ. ເຈົ້າຄິດວ່າຂອຍບໍ່ມີຫົວໃຈເລີຍຊິ້ນຫວະ "ລາວ ເຄີຍ ເປັນຄົນມີຈິດໃຈສູງສົ່ງ ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂຕ້ັ້ນມາ, ແຕ່ເມື່ອລາວ ຄິດວ່າຕົນເອງຄັກກວ່າຜູ້ອົ່ນແລວ ລາວເລີຍເປັນຄົນຂີ້ໂມໂຫ- ແລະກາຍເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ:

ດົ່ງນ້ັ ແມ່ໂຕກັບພໍ່ໂຕກໍ່ມາຫາພວກເຮົາໃນ"ວັນອາທິດ - ແຫ່ງການອະໄພໂທດ", ທັ້ງສອງໃຫຍ່ໂຕສະອາດຮຽບຮ້ອຍ! ມາກຸ້ມ ຢືນຢູ່ຕ້ໍ່ມາພໍ່ເຖົ້າ, ປະກົດວ່າພໍ່ເຖົ້າສູງພຽງ ບ່າ- ຂອງມາກຸ້ມ ເທົ່ານ້ັ. ມາກຸ້ມ ເວົ້າວ່າ "ວ່ານ້ອ ວ່ານ້ອ ເຢ້ີດ ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າ ລູກມາຂໍເອົາສິ່ນສິ່ນລິດ. ບໍ່ແມ່ນ້ັ່ງຊ້ັ ດອກ. ລູກມາເພ່ືອສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ພໍ່ຂອງຜູ້ເປັ້ນ ພ້ັ ລະຍາເທົ່ານ້ັ." ເລ່ືອງນ້ັເປັນທ່ີພໍ່ໃຈສໍາລັບພໍ່ເຖົ້າຫລາຍ , ລາວຫົວທັ້ງເວົ້າວ່າ "ຈົ່ງໃດເຈົ້ານ້ັນຕ້ອງການ !ພໍ່ລະນໍ່ເລ່ືອງ ລາວທ່ີໄຮສາລະ. ເຖ້ິງເວລາທ່ີຈະມາຢູ່ນໍ່ໍາພໍ່ແມ່ແລ້ວ ." ມາກຸ້ມເຮ້ັດ້ອຫຍ້ຽງ ແລະ ວ່າ"ແລ້ວແຕ ວ່າວ່ະຣ່ າ, ລາວ ມັກຈົ່ງໃດກໍ່ຕາມໃຈລາວ ສໍາລັບລູກເອງແລ້ວ ບໍ່ມ້ັນຫ່ າ."ຕ ມາ ທັ້ງສອງກໍ່ຖ້ຽງກັນໄປມາ ບໍ່ສົມສູດລົ້ງຈັກເທ່ ່ ອ. ແມ່ເຖົ້າ ພະຍາຍາມຍ້ິບຕາໃສ່ພໍ່ໂຕ ແລະ ເຕ່ືອນຕົນລາວຢູ່ກ່ອງໂຕ, ແຕ່ລາວກໍ່ເວົ້າໄປຕາມຮູລາວ. ຕາຂອງລາວສ້ີດໃສ່ເບ້ິກບ້ານ ຄ້ອ້ີກດໍ, ບ່ວງເທ່ ່ ອລາວຫ ່ ຍ້ ່ ອລົ້ງມາຈູ່ຕາ ແລະ ໃບຫ ່ ນ້ ່ ຂອງລາວເຄ້ັ ່ ອ ່ ມ ່ ຂ ່ ມ ່ ເຄ ່ ັ ່ ງ ່ ີ ່ ມ, ແລະ ແລ້ວລາວກໍ່ບ່ໍຟ້ັງສຽງຜູ

ໃດໜົດ ນອກຈາກຟັງແມ່ເຖົ້າເອງ, ແມ່ເຖົ້າຮັກລາວຫລາຍກວ່າລູກຄົງຂອງຕົນ, ລາວເອງກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ແລະລາວກໍຮັກແມ່ເຖົ້າຄືກັນ. ລາວກອດແມ່ເຖົ້າເລື່ອຍໆແລະຈູມແມ່ເຖົ້າ ໄປຈອມຫອງ ທັງເວົ້າວ່າ "ເຈົ້າເປັນແມ່ທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບລູກ, ເປັນແມ່ທໍລະນີ, ລູກນ້ອຍຮັກແມ່ຫລາຍກວ່າຮັກວາວະຣາອົກຊຳ." ຕອນນັ້ນ ແມ່ຂອງໂຕເປັນຄົນເບີກບານຫາວັນ ມ່ວນຊື່ນ, ລາວແລ່ນຫລູບໄປໃສ່ ມາກຸ່ມ ທັງເວົ້າວ່າ "ຈົ່ງໃຈ້ ຈົ່ງ ເວົ້າແມ່ນັ້ນ!" ແລ້ວພວກເຮົາທັງສາມກໍໄລ່ກັນຈອມ ຫອງ ຈົ່ງແມ່ນ່ວນຊື່ນຕອນນັ້ນ. ພໍ່ຂອງໂຕເຕັ້ນລຳເກັ່ງຂະໜາດ ແລະ ຮອງເພງໄດ້ຫລາຍເພງ-ລາວຮ້ອງນຳຄົນຂໍທານຕາ - ບອດ, ບໍ່ມີໃຜຮອງເພງໄດ້ນ່ວນເທົ່າຄົນຕາບອດດອກ. ພໍ່ແມ່ຂອງໂຕຍາຍມາຢູ່ນຳພວກເຮົາ ທີ່ຫອງໃກ້ກັບຄົນບ້າ. ໂຕເກີດຢູ່ຫອງນີ້ແຫລະ ຕອນທຽງພໍ. ພໍ່ໂຕກັບມາກິນເຂົ້າ - ສວາຍພໍ່ ກໍເລີຍໄດ້ເຈົ້ກັບໂຕ. ລາວເປັນແຮງງ້ອຫລໍ ເພາະຄວາມດີໃຈ, ປະຕິບັດຕໍ່ແມ່ໂຕປານວ່າເປັນເລື່ອງລຳບາກ ທີ່ສຸດໃນໂລກໃນການໃຫ້ກຳເນີດແກ່ລູກ! ລາວແບກແມ່ເຖົ້າໃສ ບ່າແລ່ວຍ່າງໄປຕາມຄົນບ້ານ ເພື່ອໄປລ້ຽງງານໃຫ້ພໍ່ ເຖົ້າ ຊາບກ່ຽວກັບຫລານຊາຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ອອກມາສູ່ໂລກແລ້ວ. ພໍ່ເຖົ້າ ເອງກໍ່ຫົວຂຳແຮງໆ ແລະວ່າ "ມາກຸ່ມຈົ່ງແມ່ນຄົນຮ້ອຍ!

ແຕ່ພວກລຸງຂອງໂຕກັ້ນບໍ່ນັກພໍ່ຂອງໂຕເລີຍ ລາວບໍ່ ກຸ້ມ ເຫລົ້າ, ລາວປາກໂພ ແລະ ຄິດຫາແມ່ມາຫລອກຫມູ່ຈົ່ນວ່າ ເກ່ງບໍ່ຮັກໃຫ້ລາວຕົກຢູ່ໃນຖານະລຳບາກ. ເທື່ອໜຶ່ງໃນເວ

ลาເຂົ້າພັ້ນສາ ມີລົມພັດແຮງໆຢ່າງກະທັ້ນຫັ້ນ ແລະ ເກີດ ມີ ສຽງອັ້ນຫນ້າຢ້ານດັງໄປທົ່ວເຮືອນ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນຕົກອົກ ຕົກ ໃຈ ຢ້ານສັ່ນເຊັ້ນ. ພໍ່ຖ້າກະຟຸບກະຟາບ ສັ່ງໃຫ້ໃຕ້ໄຟປຸງຊຸ ຮູບນັ້ກນຸ່ນ ແລະ ພາວະນາຫາພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຕໍ່ມາ ທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງກໍ່ງຽບສະຫງົບລົງ ແລະ ນ້ຳຍ້ຽດເປັນຕາຢ້ານ ກວ່າ ເກົ່າອີກຊຸ. ລຸງຢ້ານົບ ຂອງໂຕເຖົ້າວ່າ: "ມັ້ນແມ່ນກ່ານກະ ທຳຂອງມ່ານອຸ້ມ !" ແລະກໍ່ຈຸ່ດ້ວ່ວ່າ ເພາະພ້ຍລຸ້ນມາ - ມ່ານອຸ້ມເອງ ບອກພ້ອກເຮົ່າວ່າ ລາວເອົ້າແກ້ວເປ້ົາຫລ້ຍ ຫນ້ອຍໄປໄວ້ແຄມປ່ອງຢ້ຽມຫ້ອງໃຕ້ເພດ່ານ ແລ້ວລົມກໍ່ເປ້ົາ- ເຮັດໃຫ້ມີສຽງດັງຕ່າງໆນາໆ: ພໍ່ຖ້າເຕ້ືອນສຽງຫນັ້ກແຫ້ນ ວ່າ "ມ່ານອຸ້ມ ລະວັ້ງໃຈເນ ຈັກຫນ້ອຍຖ້ກສ່ົງລົມໄປ ອຸ້ບ- ຍ້ອນຫລົ້ນແນ້ວຕ່ານ້ຽໆນັ້ນໃດ."

ລະດູຫນ່ວ່ປ້ີຫນ້ົ່ງ ຫນັ້ກຫນ້ວ່ງທ້ີ່ສຸດ ຫນ່ວ່ຈົ່ນວ່ ພວກ ຫນ່ໄມ້ຈ່ກທ້ົ່ງເຂ້ົ້ານ່ກຸກກ້ອນສັ້ດລ້ຽງຢູ່ໃນບ້ານ. ມ້ ຫນ້ົ່ງ ຫນ່ໄດ້ຕ້ືອຫນ້ົ່ງເສ້ຍໄປ, ມ້ຖ້ດນ່ ມ່ໄດ້ຕ້ືອຫນ້ົ່ງແຕ່ກ່ຕ້ົ່ນ ສ້ກຂະ ໂຍ້ງ, ແລະ ຄ້ົນເຝ້ົ້ຍ່ານຜູ້ຫນ້ົ່ງເມ້ົ່ານ້ັ້ນຖ້ກຫນ່ໄມ້ ກ້ດ ຕ່ຍ. ພວກຫນ່ໄມ້ສ່ວ່ງຄວ່ານແຕ່ກ່ຕ້ົ່ນຢ່ານກ້ືອໄປທ້ົ່ອ. ພໍ່ ໂຕ້ນ້ກເອ້ົ່ານ້ົ່ນແລ້ວແລ່ນສະກ້ອອກໄປທ້ົ່ງນ່ໃນເວລ່ກ່ວ່ງລ້ົ່ນ ແລະ ລ່ວ່ອ້ນ້ກ້ບນ່ໂດ້ຍມ້ຫນ່ໄມ້ຫນ້ົ່ງໂຕຫລ້ບ່ວ່ງເທ້ົ່ອສ່ວ່ງ ໂຕ້ນ່ພ້ອມເລ້ືອຍໆ. ລ່ວ່ອ້ລ້ວ່ກຫນ້ັ່ງແລ້ວເອ້ົ່າເຄ້ືອ່ງ້ັດ ໃສ ໃຫ້ເປ້ັ້ນຄ້ືຫນ່ໄມ້ຄ້ືເກ້ົ່ານ ສ້ວ່ນຕ່ານ້ກ໋ເອ້ົ່າແກ້ວໃສ ເບ້ົ່ງ ແລ້ວ ບ້ອ່ກບ້ຖ້ກວ່ານ່ແມ່ນຫນ່ໄມ້ປ້ອ່ມຫລ້ືຫນ່ໄມ້ຕ້ືອ້ຈ່ງ, ລ້ົ່ນຫນ້ົ່ງ-

ລຸງມີໄຄຸໂລ ຂອງໂຕອອກໄປທຸລະນອກເຮືອນ ທັນໃດລາວ ກໍ
ຝາວແລ່ນຕາເຫລືອກັບຄືນມາ, ຂົ້ນຫ້ອລຸກ, ແລບລົ້ນ ອອກ
ມາ ເວົ້າຫຍັງບໍ່ອອກ, ສ່ວນໂສ້ງກໍເຄຍແລະລາວສະດຸດລົ້ມ-
ແລະເວົ້າອຸ່ມໄວໆວ່າ "ໝາໄນ!". ແຕ່ລະຄົນທັນຈັບ ເວົ້າ
ອັນໃດກໍເວົ້າໂລດ ແລ້ວພາກັນອອກໄປຫ້ານເຮືອນ. ກໍແມ -
ນອນລະວ່າ ມີໝາໄນປ່ອນຫ້ອອອກມາຈາກປ່ອງແຫ້ງຫນ້ວ ,
ພວກເພິ່ນພາກັນຍ້ວ ແລະ ຟາດເອົ້ອນໃສ ແຕໝາໄນກໍຍັ້ງຢູ່ຄື
ເກົ່າ, ພວກເພິ່ນເລີ້ຍພາກັນເວົ້າໄປເບ້ວ, ປະກົດວ່າ ແມ່ນ
ຫ້ອໝາໄນທີ່ຕາກແຫ້ງພ້ອມກັບຕົ້ນໝ້າທີ່ຖືກຕົ້ຕາປູຕິດກັບຂ້ອນ
ນ້ັ້ງໄວ້! ພໍ່ເຖົ້າໃຈຮ້າຍໃຫ້ ມາກອຸ່ມ ຢ່າງໃຫຍ່ເລີ້ຍໃນຕອນ
ນ້ັ້ນ. ບໍ່ດົນຕໍ່ມາ ຢາກ໊ບ ກໍຮ້ອນວ່າງແຜນກັບພໍ່ໂຕໃນ ການ
ເຮັ້ດແມ້ອຫລ້ອກຜູ້ອ້ນ. ລາວໃຊ້ກັບເຈ້ຍເຮັ້ດເປ້ນຄ້ືຫ້ອຄົ້ນ -
ແຕ້ມຕາ ແຕ້ມດັ້ງແລະປາກໃສ ແລ້ວກໍເວົ້າຝ້ອຍມາຕິ້ດໃສ່ໃຫ
ເປ້ນຜ້ົ້ມ. ຕໍ່ມາທ້ັ້ງສ້ອງກໍເວົ້າຫູ້ນ້ັ້ນມ້ີໄປປ້ໍລ້ໍ່ທ້ປ້ອງຢ້ຽມຂ້ອງ
ເຮ້ອນຜູ້້ອ້ນ. ອ້ັນມ້ີເຮ້ັດໃຫ້ຄົນຢ່ານ້ົ້ອ້ົກສ້ັ່ນໄປຕ່ານ້ໆກ້ັນ .
ມ້ີຫລ່ານ້ໍ່ອ ທ້ັ້ງສ້ອງພ່ากັ້ນເວົ້າຜ່ານ້ປູ້ບ້ອນລຸມໂຕແລ້ວເລ່ານ
ໄປຕ່ານ້ຖ້ະຫ້ນ້ິຍ່ານ້ກ່ານ້ງຄົ້ນ. ເຫ້ອຫ້ນ້ັ້ງລຸມພ້ໍ່ຢູ້້ວ້ົ້ດເຫ້ັນເລ້ີຍ
ຢ່ານ. ແລ້ວແລ່ນໄປຫ່ານ້ຄົນເຝ້ົ້ານ້ານ, ຄົນເຝ້ົ້ານ້ານ້ກໍ ຢ່ານ
ເຊ້ົ້ນດ້ຽວກ້ັນ ແລ້ວກໍ້ຮ້ອງໂວ້ຍວ່ານ້ຍ້ົ້ນ. ພ້ໍ່ໂຕກ້ັບລູ້ງ ຢ່ານ້ກ໊ບ
ມ້ັກຫ້ລ້ົນຕ້ະຫ້ລ້ົກຈ້ັ່ງຊ້ເລ້ີຍໆ ແລ້ະ ບ້ໍ່ມ້ີໃຜບ້ອກໃຫ້ເຊ້ົ້ານ ໄດ
ເລ້ີຍ. ແມ່ເຖ້ົ້ານ້ກ້ັບ ວ່ານ້ວ້ະຣ່ານ ກໍ້ບ້ອກໃຫ້ເຊ້ົ້ານ ແຕ່ທ້ັ້ງສ້ອງບ້
ຍ້ອມຟ້ັງ. ມ່ານ້ຊ້ົ້ມຫ້ົ້ອ ແລ້ະເວົ້ານ້ວ່ານ້ ມ້ວ້ນ້ອ້ຫ້ລ້ົ້ທ້ເຫ້ັນ ຄົ້ນ

ຢ້ານ ແລ້ວຮອງເຫລົ່ານ່ໄປຢ່າງບໍ່ຄິດຊີວິດ ຍ້ອນເລືອງຂີ້ສູດ ພະຍາຍາມບອກໃຫ້ລາວເຫັນວ່າມັນຜິດມັນຖືກຢູ່ບ່ອນໃດ...

ການເຮັດຫລອກຄົນດ້ວຍກ່າວມ ເກືອບເຮັດໃຫ້ລາວພົບກັບຈຸດຈົບ. ລຸງມີໄຄໂລນັ້ນເປັນຄົນລະແວງສົງໄສ ແລະ ອິດສາ ບ້ວງບຽດພໍ່ໂຕ ນິດໄສຄ້ັນກັບພໍ່ເຖົ້າ., ລຸງມີໄຄໂລ ຈ່ຶງຕົກລົງ ໃຈກຳຈັດພໍ່ໂຕເສຍ. ວັນໜ່ຶງ ຕອນເລ້ືຕົນລະດູໜາວ , ພວກເພ້ືສົ່ມອ້ືມ ມາກຸ້ມ, ລຸງຢາກ໊ົບ ລຸງມີໄຄໂລ ແລະ ສົ່ງກະລ້ືວົ່ດົ່ມໜ່ຶງ (ຊ່ຶງຖືກປົດໃນເວລາຕ່ໍ່ມາຍອມຫຸ່ບຕ໊ົ ຄົ່ມ ຂ້ືບລົ່ດມ້ໍາຈົ່ມຕາຍ)ພາກ້ືນກ້ືບມາແຕ່ໄປຮ່ວມຊຸມແຊ່ຢູ່ ບ້ານ ໜ່ມ. ທ້ັງສ່ົ່ລ່ອງໄປຕາມຖະໜົ່ນ ຢາມສະກາ ແລະຊ່ວນພໍ່ໂຕ ໄປຫລົ່ນເລ່ືອມນ້ໍາກ່ອມທ່ີໜ່ອງດູກ໊ົບ. ເມ່ືອໄປຮ່ວດໜ່ອງ - ພວກເຂ້ົາກ່ໍ່ຊຸກພໍ່ໂຕຕົກລົງໃນຊຸມນ້ໍາກ່ອມ-ປະກົດວ່າ ແມ່ເຖົ້າ ເຄ່ືຍເວ້ົາສູ່ຟ້ັງແລ້ວເທ່ືອໜ່ຶງ..."

- "ເປັນຫ່ຍ້ງພວກລຸງເພ້ືຈ່ຶງມ່ີໃຈໂຫດຫ້ຽມແນ່ວນ້ັ້ນ?"

- "ບ່ໍ່ແມ່ນວ່າທ້ັງສ່ົ່ງໂຫດຫ້ຽມດ່ວກ." ແມ່ເຖົ້າ ຕ່ວບດ່ວຍອ່ານ້ານສະຫ້ງົ່ບ ຂະນະສູ່ບຢ່ານ້ົດເຂ້ົ້າດ້ັ່ງ. "ທ້ັງສ່ົ່ງ-ເປັນ້ບ້ານ, ມ້ໍ່ໄຄໂລ ຂ້ີ້ຫລ້ົກ ແຕ່ບ່ໍ່ສະຫລ່ານ, ຢ່ານ້ົບເປັນຄົ່ມ ເຊ...ດ້ັ່ງນ້ັ້ ພວກເຂ້ົ່ານ້ົ່ຈ່ຶງຊຸກພໍ່ໂຕລົ່ງໜ່ອງ, ເມ່ືອພໍ່ໂຕໂປ ໂລຫ້ືອ້ົ່ມມ່ານ ແລະ ເອ້ົ່ານ້ົ່ເກ່ານ້ະຂ່ອບນ້ໍາກ່ອມໄວ້ ພວກເຂ້ົ່ານ ກ໊ົ່ເຂ້ົ່ານ້ົ່ເຕ່ືມກ້ືບນ້ົ່ພໍ່ໂຕຈ່ົ່ມນ້ົ່ວນ້ົ່ແຕກ, ເປັນແຕ່ນຸ້ມ ມ່ານຸ້້ມ ບ່ໍ່ ເນ້ົ່ານ, ສ່ວນພວກເຂ້ົ່ານ່ານ້ົ່ກ້ືນເນ້ົ່ານ. ແລະ ຍ່ວນພະຜູ້ເປັນ - ເຈ້ົ່ານ່ໍ່ງແຍ່ງຊ່ວຍ ມ່ານຸ້້ມ ພະພະຍ່ານ້ານເຂ້ົ່ານ້ືໂປໂລ-

ອອກບ່ອນມືຮູເພື່ອຫາຍໃຈ. ພວກເຂົາຢັ້ບເຖົ່ງຈ່ງພາກັນໂຍນ
ນ້ຳກອນໃສ່ຫົວລາວ ຢູ່ໄລຍະໜຶ່ງ ແລະຄິດວ່າເບິ່ງລາວຊິ່ຈົ່ມ
ນ້ຳຕາຍເອງ ຈ່ງພາກັນໜີໄປ. ແຕ່ມາກຸ່ມປົ້ນຂົ້ນຈາກຮູນ້ຳ
ກອນໄດ້ແລ້ວກໍ່ແລ່ນໄປປ່ອມຕຳຫລວດ ຊ່ງມ້ວ່າການຕ້ົ່ງຢູ່ສະ
ໜາມໃກ້ໆນັ້ນ. ນາຍຈ່າ ຕຳຫລວດຜູ້ໜຶ່ງຮູ້ຈັກ ມາກຸ່ມ -
ແລະ ຄອບຄົວພວກເຮົາທ້ົ່ງໝົດເປັນຢ່າງດີ ແລະສອບ ຖາມ
ມາກຸ່ມ ວ່າເລ່ືອງເປັນມາຢ່າງໃດ."

ແມ່ເຖົ້າສະແດງເຄ່ືອງໝາຍໄມ້ກາງເຂນ ແລະ ຈົ່ມພຸມ
ພ້ຳດ້ວຍຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ.

- "ຂ້ພະພູ້ເປັນເຈົ້າຈ່ງນ້ຳເອົາອ້ົມຍາມຂອງລາວ ໄປສູ່
ຄວາມສະຫງ້ົບເຫ້ົນ, ອ້ົມຍາມຂອງມາກຸ່ມ ຊ່ງບ່ວ່າເຕ່ເຢ-
ວ້ົ ຜູ້ສ້ົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ມຄອງຈາກພ້ະພູ້ເປັນເຈົ້າ!ມາກ
ຸ່ມບ່ເວົ້ານ້ຍ ໃຫ້ນ້ຳຫລວດຊ່ງບ່ເລ້ຍ ເຖ່ົງການປ່ອງຮ້ຍ,ມ
ແຕ່ບ່ອກວ່າ "ຄວາມຜ້ົດຂອງຂ້ອຍເອງທ້ົ່ງໝົດເຫລ້ົ່ານ້ຳ ແລະ
ກ້ຍ່າງໄປຫາໝ່ອງກໍ່ເລ້ຍຕົກລ່ົງໃນຮູນ້ຳກອນ." ແຕ່ນ້ຳໜ່ວດ
ເວົ້າວ່າ "ເຈົ້າຕ່ວະ ເຈົ້າບ່ມ້ັກົ່ນເຫລ້ົ່ານ້ວ່າ." ແມ່ວ່ານ້ຳ
ຕາມ ຕຳຫລວດເອົ້ານ້ເຫລ້ົ່ານ້ວ່ົ່ກ ທ່ານ້ຳຕົ່ນຕ່ວ ມາກຸ່ມ -
ແລ້ວກໍ່ເອົ້ານ້ເສ້ອຄຸ້ມຂົ່ນສ້ົ່ກໃຫ້ລາວນ່ຽ ແລະພ່ານ້ານ້ສ່ົ່ງເຮ້ອມ-
ນ້ນ້ຍຈ່ານ້ຳຫລວດຄົ່ນນ້ັ່ນ, ພ້ອມກ້ບໝ່ສ້ອງຄົ່ນ.ຢ່ານ້ົ່ບແລະ
ນ້ໄຄໂລ ຍ້ົ່ງບ່ທ້ັ່ນກ້ບນ້ານ້ອດເຮ້ອນເທ້ອ-ທ້ົ່ງສ້ອງພ່ານ້ັ່ນແຂ່ປ
ຮ່ານ້ານ້ຍເຫລ້ົ່ານ້ ອ້ັ່ນເປ້ນ້ານ້ທ່ານ້ລ່ານ້ຍກ່ຽດຊ່ສ່ຽງຂອງ ພ້ແມ
ແມ່ໂຕ້ກ້ບແມ່ເຖ້ົ່ານ້ກ່ອບວ່ານ້ບ່ຈ່ມ່ານ້ກຸ່ມ, ລ່ານ້ວ່ບ່ຄ່ຜູ້້ເກ່ານ້ເພ່ານ້ະ

ຕົນຕໍ່ລາວຂຽວຊ້ຳ, ມ້ວມແຕກ ແລະ ມີເລືອດໄຫລ້ຍ້ອຍ,ທ
ະໜັ້ບໜ້ສ້ງໜ້ງສ້ຂາວ້ຄໜ້ະ ແຕ່ວ່າ້ບ່ເປ່ຍເປ້ນ ທ້ງ້ນ -
ເພາະວ່ານ້ນແມ່ນ້ຜ້ມລາວ້ທ່ກາຍເປ້ນ້ສ້ຂາວ.

ວ່າວະຣາ ຮ້ອງ້ນ "ເອ້ົາເຣ້ົາຫ້ຍ້ງເຈ້ົາ້ຣ ມ່ານຸ້?" ຕ່ຳຫລ້ວ້ດພ່ານ້ກ້ສ້ງ້ໄສ ແລະ ສ້ຖ່ານ້ພ້ວ້ກເຮ້ົາ້ເພ້ຍ່ານ້ຮ້ -
ຄ້ວ່ານ້ຈ້ງ, ແມ່ເຖ້ົາ້ຮ້ສ້ກ້ວ່ານ້ສ້ງ້ບ້ດ້ເ້ກ້ດ້ຂ້ນ້ຈ້ງ້ບ້ອ້ກ້ໃ້ຫ ວ່ າ
ວະຣາ ຢ້ນ້ຳ້ຕ່ຳ້ຫ້ລ້ວ້ດ, ສ້ວ້ນ້ແມ່ເ້ຖ້ົາ້ພ້ະ້ຍ້ານ້ຍ່ານ້ສ້ຖ່ານ້ນ້ານ
ຸ້ນ ເ້ພ້ອ້ຢ່ານ້ຮ້ຄ້ວ່ານ້ຈ້ງ. ນ່ານຸ້້ນ້ເວ້ົ້ານ້ວ່ ່ານ້ ''ທ້ຳ້ອ້ດ້ໄ້ປ້ຫ ່ານ
ນ້ໃ້ຄ້ໂ້ລ ແລະ ຢ່ານ້ກ້ບ້ກ້ອ້ນ; ແ້ລ້ວ້ບ້ອ້ກ້ທ້ງ້ສ້ອ້ງ້ວ່ານ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຮ້ົ ່ານ
ຈ່ານ້ກ້ນ້ຢູ້້ຖ້ະ້ໜ້ນ້ ຢ່ານ້ສ້ະ້ກ່ານ້ຢ່ ່ານ-ທ້ງ້ສ້ອ້ງ້ໄ້ປ້ຕ່ານ ຖ້ະ້ໜ້ນ້
ໂ້ປ້ກ້ຣ້ບ້ກ່ ່ານ ສ້ວ້ນ້ຂ້ອ້ຍ້ລ້ອ້ງ້ໄ້ປ້ຕ່ານ້ຖ້ະ້ໜ້ນ້ ປ້ຣ້ຢ່ານ້ດ້ນ້ນ້. ໃ້ຫ
ເ້ວ້ົ ່ານ້ຈ້ງ້ຊ້ຖ່ານ້ບ້ດ້ງ້ນ້ນ້ ຕ່ຳ້ຫ້ລ້ວ້ດ້ຊ້ເ້ວ້ົ ່ານ້ເ້ລ້ອ້ງ້ໄ້ດ້ໃ້ດ." ແ ່ມ-
ເ້ຖ້ົ ່ານ້ເ້ວ້ົ ່ານ້ໄ້ປ້ຫ ່ານ້ພ້ເ້ຖ້ົ ່ານ ແ້ລ້ວ້ບ້ອ້ກ້ວ່ ່ານ ''ໄ້ປ້ນ້ັ ່ງ້ລ້ນ້ກ້ັ ບ້ຕ່ຳ້ຫ້ ູ້ວ້ດ
ດ້, ຂ້ອ້ຍ້ຊ້ໄ້ປ້ຈ້ອ້ບ້ຖ່ານ້ລູ້້ກ້ຢູ້້ປ້ະ້ຕ້ ູ້ໂ້ຂ້ງ." ແ ່ມ່ເ້ຖ້ົ ່ານ້ເ້ລ່ ່ານ້ເ້ຫ ດ
ກ່ານ້ທ້ເ້ກ້ດ້ຂ້ນ້ສູ້້ພ້ເ້ຖ້ົ ່ານ້ຟ້ງ. ພ້ເ້ຖ້ົ ່ານ້ນ້ ູ້ງ້ເ້ຄ້ອ້ງ້ທ້ງ້ສ້ັ ນ້ເ້ຊ້ັ ນ້ ທ້ງ
ເ້ວ້ົ ່ານ້ພ້ ນ້ພ້ຳ້ວ່ ່ານ ''ຂ້ອ້ຍ້ຮ້ ູ້ເ້ລ້ອ້ງ, ຂ້ອ້ຍ້ຮ້ ູ້ວ່ ່ານ້ເ້ລ້ອ້ງ້ທ້ຳ້ນ້ອ້ງ້ນ້-
ຈ້ະ້ເ້ກ້ດ້ຂ້ນ້!" ແ ່ຕ່ບ້ເ້ປ້ນ້ຄ້ວ່ ່ານ້ຈ້ງ້ເ້ລ້ຍ-ພ້ເ້ຖ້ົ ່ານ້ບ້ຮ້ ູ້ຫ້ຍ້ງ້ຫ ນ້ດ.
ແ ່ມ່ເ້ຖ້ົ ່ານ້ຕ້ອ້ນ້ຮ້ບ້ລ ູ້ກ້ຊ້ານ້ທ້ຮ້ ູ້ທ້ງ້ສ້ອ້ງ້ຖ ອ້ຍ້ນ່ານ້ຕ້ບ້ຫ ູ. ນ້ໃ້ຄ
ໂ້ລ້ເ້ຊ້ົ ່ານ້ເ້ນ້ ່ານ້ທ້ນ້ໃ້ດ ເ້ພ້ ະ້ຢ່ານ້ນ, ແ ່ຕ່ຢ່ານ້ກ້ບ້ ຍ້ງ້ເ້ນ ່ານ ແ ະ
ເ້ວ້ ່ານ້ນ້ະ້ລ ່ານ້ນ້ະ້ລ ອ້ຍ້ວ ່ານ ''ຂ້ອ້ຍ້ບ້ຮ ູ້ອ້ຫ້ຍ້ງ-ນ້ແ ່ນ້ນ້ໃ້ຄ້ໂ້ລ ເ້ຮ ັ ດ
ຜ ູ້ເ້ຮ ອ ລ ່ານ້ວ ່ານ້ກ້ ່ານ້ວ ່ານ!" ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ າ ພ ະ ຍ ່ າ ນ ມ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ
ຕ ່ ຳ ຫ ລ ວ ດ ຫ ຸ ມ ຫ ເ ງ - ລ ່ ວ ດ ເ ປ ນ ຄ ນ ອ ່ ລ ມ ດ , ລ ່ ວ ອ ່ ''ລ ະ ວ ້ ! ງ

ຖ້ າມີຫຍັງເກີດຂ້ ມ, ແມ່ ນ ອ ມ ຂ ອ ຍ ຊ ຸ ຮ ຸ ດ ອ ກ ວ ່ າ ຜ ູ ້ ໃ ດ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ຜ ິ ດ ! ແ ລ ວ ລ າ ວ ກ ໍ ອ ອ ກ ໄ ປ . ຕ ່ ມ າ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ າ ຍ າ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ຫ າ ມ າ ກ ຸ ້ ມ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ " ข อ บ ใ จ ເ ດ ີ ລ ູ ກ , ຖ ້ າ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ອ ່ ມ ແ ລ ວ ຄ ົ ງ ຈ ະ ບ ໍ ່ ເ ວ ົ ້ າ ຄ ຶ ແ ມ ່ ນ ມ ໍ ່ . ພ ຣ ຸ ເ ລ ອ ງ ນ ີ ຄ ື ສ ົ ມ ຄ ວ ນ . ແ ລ ะ ข อ บ ใ จ ເ ດ ີ ວ ່ า อ ะ ธ า ล ู ก ส า ว พ ໍ ່ ທ ີ ເ ວ ົ ້ า ຄ ົ ນ ຄ ຸ ້ ງ ຈ ັ ກ ຸ ມ າ ຮ ວ ມ ຢ ູ ່ ຮ ອ ນ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ า . " เ ม ื ่ อ ล า ว ป ะ ส ົ ง แ ล ว ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ า ກ ໍ ເ ວ ົ ້ า ม อ ม เ ป ั ນ ຄ ົ ນ - ມ ື ແ ຕ ພ າ ຍ ລ ຸ ມ ມ า เ ม ื ่ อ ล า ว ก า ย เ ป ั ນ ຄ ົ ນ ໂ ວ ່ ล า ว จ ่ ง ม ี ใ จ ห ย ุ ม . เ ว ล า พ ว ก เ ร ົ า ส า ม ค ົ น ຢ ู ่ ນ ໍ ້ ก ั น ต า ม ล ำ พ ั ง - ม ี ม า ก ุ ม อ า อ ะ ธ า ก ั บ แ ม ่ เ ຖ ົ ้ า , ม า ก ุ ม ก ็ ร อ ง ไ ห ้ ถ ว ย ถ ว า ม เ ห ล ือ ใ จ " เ ป ั ນ ห ย ั ง เ ฮ ็ ด เ จ ้ า จ ่ ง ร ั ก แ ม ่ ม ี ใ ส ข อ ย ? ข อ ย ร ั ก ห ย ั ง ใ ส ่ เ ฮ ็ ด เ จ ้ า ? เ ป ั ນ ห ย ั ง เ ฮ ็ ด เ จ ้ า จ ่ ง ร ั ก แ ม ่ ม ี , ม า ม า ? " ล า ว เ อ ี ม แ ม ่ เ ຖ ົ ้ า ล ว ย ๆ ว ่ า ม า ม า ค ั บ - ເ ດ ็ ก ນ ้ อ ย เ อ ี ม , ข ่ เ อ ี ม แ ม ่ เ ล ย , แ ล ะ ใ น ห า ก แ ห ่ ง ๆ - ล า ว ม ี ห ล า ย ຢ ่ า ง ท ี ่ ร ู ้ เ ດ ็ ก ນ ้ อ ย . " เ ป ั ນ ห ย ั ง ม า ม า ? " แ ล ะ ส ิ ่ ง ท ั ้ ง ห ม ด ท ี ่ แ ม ่ เ ຖ ົ ้ า ส า ม า ร ถ ร ั ก ไ ด ้ ก ็ ค ื ม ี ง แ ล ะ ร ว ง ไ ห ้ ไ ป ห ำ ม า ก ุ ม . แ ม ว ใ ด ก ็ ต า ม ย า ก ท ี บ ก ั บ ม ี ไ ร โ ล ก ็ เ ป ั ນ ล ู ก แ ม ่ เ ຖ ົ ้ า แ ต ่ ก ็ ข ว ย ข ่ ไ ด ้ เ พ ร ะ อ ี ต ิ ม เ ว ົ ้ า ข ุ ้ ม ก ั น . แ ม ่ ข อ ง โ ต แ ก ว ม ุ ด ส ี อ อ ก ห ม ด แ ล ว ก ็ ม ี ง ร ั ก ท า ท า ง ค ื ง ว ่ า ไ ด ้ ต ิ บ ต ิ ก ั บ ใ ห ม ่ า , ล า ว เ ว ົ ้ า ส ຽ ง ด ั ง ๆ ว ่ า " ม า ก ุ ม , ห ม ิ เ ห ร ะ พ ว ก เ ร ົ า ! อ า ย ข อ ย เ ป ั ນ ส ั ต ู พ ว ก เ ร ົ า , ข อ ย ย า ม เ ว ົ ้ า เ จ ้ า . " แ ม ่ เ ຖ ົ ้ า เ ว ົ ้ า ว ่ า " ย ่ า โ ย ม ห ย ้ า ไ ป ใ ส ่ ท อ ง ไ ฟ , ย ู ่ ใ น เ ร ือ น ม ี ถ ้ ม ไ ฟ ພ ຽ ง พ ໍ ่ แ ล ว ส ำ ม ี . " ใ น ข ะ ม ะ ม ี พ

ເຖົ້າບອກໃຫ້ຄົນຖ່ອຍສອງຄົນນັ້ນມາຂໍໂທດ, ແມ່ໂຕໜລູບ ໄປ ຕີບໜ້າ ມີໄຂໂລ ໂລດ. ຍົກໂທດຈັ່ງຊັ້ນລະ ! ສ້ອມ ພໍ່ໂຕ ຖາມແຕ່ວ່າ "ພວກອ້າຍເປັນຫຍັງຈຶ່ງເຮັດແນວນັ້ນໄດ້. ມັນ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍພິການໄປຕະຫລອດຊີວິດ ເກົ່ໄດ, ຂ້ອຍຊິ ເຮັດວຽກໄດ້ຈັ່ງໃດຖ້າບໍ່ມີ ?" ໃນທີ່ສຸດພວກເພິ່ນກໍ ປ່ອງ ດອງກັນດີໄປໄດ້ສໍາໃດສໍາຫນຶ່ງ. ພໍ່ໂຕເຈັບປ່ວຍຢູ່ ປະມານ ເຈັດອາທິດ, ແລະ ຂະນະທີ່ນອນເຈັບຢູ່ນັ້ນ ກໍມັກເວົ້າ ວ່າ " ພວກເຮົາພາກັນ ໄປຢູ່ເມືອງອົ່ນເທາະ ນາມາ - ຂ້ອຍ ເບື່ອຢູ່ບ້ອນນີ້ແລ້ວ!" ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ ເລືອງກໍເປັນ ໄປ ຕາມນັ້ນ !. ພໍ່ໂຕຖືກສົ່ງໄປທີ່ເມືອງ ອາສຕຣາຄານ. ເມືອງ ນີ້ກະກຽມຕ້ອນຮັບເຈົ້າຊາ, ແລະ ພໍ່ໂຕໄດ້ຮັບການຂໍ້ຮ້ອງໃຫ ໄປສ້າງຫໍໄຊ. ແລ້ວພໍ່ໂຕກັບແມ່ໂຕກໍພາກັນລົງເຮືອໄປ ໃນ ຖຽວທ້ອດຕ້ອນລະຄູບ້ານໃຫມ. ມັນຄ່ວງອົ່ນຍ້ານຂອງ ແມ ເຖົ້າໄດ້ຈາກໄປແລ້ວເຄືອງໜ້ຽ. ພໍ່ໂຕມີອາການໂສກ ເສົ້າ ເຊົ່ນດຽວກັນ ແລະ ຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ແມ່ເຖົ້າໄປນໍາຢູ່ບໍ່ເຊົ້າ. ສ້ອມ ວ່າອະຣາ ສະແດງອາການດີໃຈທີ່ສຸດ ແລະ ບໍ່ພະຍາຍາມປິດ ອໍາຄວາມຮູ້ສຶກນ້ອຍເລີຍ ! ຄ່ວງໃຫ້ແລ້ວທ້ວງສອງຈາກໄປ, ໄປ ຢ່ວງໆເລີ່ຍ..."

ແມ່ເຖົ້າຍົກເຫລົ້າວົດກ້າເຂົ້າປາກເອ້ອກ, ນັ້ດຢ່າ ເຂົ້າ ຄ້ວງບາດໜ້ວ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍອາການຄົ້ມຄົດທ້ວງແນ ເບ້ວ-ອອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽ, ເບ້ວຟ້າສີຄາມ.

- "ພໍ່ໂຕກັບແມ່ເຖົ້າ-ພວກເຮົາບໍ່ມີສາຍເລືອດ ອັນດຽວ

ກັນ, ແຕ່ນ້ອຍຢາມພວກເຮົາຜູກພັນກັນຄັ່ງສາຍເລືອດ ອັນ
ດຽວ..."

ບາງເທື່ອ ໃນເວລາແມ່ເຖົ້າເລົ່ານິທານ, ພໍ່ເຖົ້າ ເຂົ້າ
ມາຟັງນຳ, ລາວແຫງນຫນ້າແຫລມຂຶ້ນ ເຜດານ, ສູບ ເອົາ
ອາກາດ ແລ້ວກໍແນມເບິ່ງຫນ້າແມ່ເຖົ້າດ້ວຍອາການ ລະແວງ
ສົງໄສ, ຟັງຢູ່ຄາວຫນຶ່ງແລ້ວຕໍ່ມາກໍຈົ່ມພຸມພໍາ:

- " ຕ໊ອະ ຕ໊ອະ, ບໍ່ມີຫຍັງ ມີແຕ່ຂີ້ຕ໊ອະ..."

ບາງເທື່ອ ລາວຖາມຂອຍທັນໃດວ່າ:

- "ອ້າເລັກໄຊ, ແມ່ເຖົ້າດົນເທົ່າຢູ່ນແມ່ນບໍ?"

- "ບໍ່."

- "ເຈົ້າຕ໊ອະ-ຂອຍເບິ່ງຕາເຈົ້າກໍຮູ້ຈັກລະ."

ແລ້ວພໍ່ເຖົ້າອອກໄປດ້ວຍອາການບໍ່ເຊື່ອຫນ້ນ. ແມ່ເຖົ້າ
ຫລ່ອຕາ ແລະ ແນມນຳຫລັງພໍ່ເຖົ້າ ທັ້ງເວົ້າຄຳສຸພາສິດອອກ
ມາວ່າ:

- "ຫນີໄປໄກໆ ປ່າຊ້ຢ່ານ !"

ມຸ່ຫນ້ງ ພໍ່ເຖົ້ายืนอยู่กลางห้อง สักสายตาลົງພື້ນ ແລະ
ເວົ້າຄອຍໆວ່າ:

- "ແມ..."

- "ແມນຫຍັງ ?"

- "ເຈົ້າຮູ້ເຫັນວ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນຈັ່ງໃດ ?"

- "ເຫັນ."

- "ເຈົ້າຄິດແນວໃດລະ ?"

- "ມັນແມ່ນໂຊກຊະຕາ, ພໍ່ເອີຍ! ເຈົ້າຈໄດ້ ທີ່ເຈົ້າ ເຄີຍເວົ້າເຖິງສັກິມາຄົມຫນ້ຽ ."

- "ອ໊..."

- "ຂ້ ຂ້ ຂ້ ."

- "ຊຸມແລວ, ເຈົ້າຖືກແລ້ວເດ."

- "ຄົມຈົມຕ່ຳຕ້ອຍໃດ."

- "ເລ່ຽງຂອງມັນດອກ."

ພໍ່ເຖົ້າອອກຈາກຫອງໄປ. ຂອຍຮູ້ສຶກກັງວົນວາດໃຈວາດ ຫນ້ຽຈ່ຽຖາມແມ່ເຖົ້າ:

- "ເວົ້າເລ່ຽງຫຍັງກັນ ແມ່ເຖົ້າ ?"

- "ບໍ່ຈຳເປັນຊ້ຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດອກ." ລາວຈົ່ມທັງ ເວົ້າມີລູບຂາຂອຍແຮງໆ." ຖ້າໂຕຮູ້ຈັກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແຕ່ເວ ລາຍັງນອຍ ກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອໃຫ້ຮູ້ອີກ ເວລາໂຕໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ." ລາວຫົວທັງສັ້ນຫົວໄປມາ.

- "ໂອ ພໍ່ເຖົ້ານ້ອ ພໍ່ເຖົ້າ ! ເຈົ້າເປັນພຽງເມັດນ້ອຍ ໆ ໃນສາຍຕາຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ! ອາລັກໄຊ ຢ່າເວົ້າຫຍັງ ໃດເນ, ແຕ່ຄວາມຈິງກ້ຄືວ່າ ພໍ່ເຖົ້າຂອງໂຕສູນເສຍທຸກສິ່ງ-ທຸກຢ່າງ-ຈົນຮອດອັດສຸດທ້າຍ. ລາວເອົາເງິນກອນໃຫຍ ໃຫ ສັກິມາຄົມຫນ້ຽຢືນ, ນັບເປັນຫລາຍພັນພຸນລະ, ແລ້ວສັກິ-ມາຄົມນ້ນ້ລົມລະລາຍ..."

ແມ່ເຖົ້າຢູ່ໃນອາການຄົ້ນຄິດ, ນ້ຽ່ງຢູ່ເປັນເວລາ ດົນ ເຕ້ນ, ແລ້ວໃບຫນ້າທີ່ເຄີຍມີຮອຍຍິ້ມກ້ປ່ຽນເປັນເສ້ົາຫມອງ.

- "ແມ່ເຖົ້າຄິດອ໊ຫຍັງ ?"

- "ຄິດຫາເລື່ອງຈະເລົ່າສູ່ໂຕຟັງ. ເອົາມືທາມເອັບສະ
ຕ໊ກເຍ ນ໊, ເລື່ອງເປັນແມ່ນ ":

ຄ່ວງໜ໋ວງ ຄຸ້ມເວ້ົາອວຄ໋ວ່ງ
ຊ໋ຄ້ວ່ງ ອ່າເອ໊ັບສະຕ໊ກເຍ
ເວ້ົ່າໂລເລ ອ່າຕ໊ມສະຫລາດ
ກ໋ວ່ານ໊ກປ່າດ ຄູບ່າອ່າຈ່ານ
ກ່າວຄ່ຳຫ່ານ ຕ໊ມເລ໊ດກ໋ວ່າເພ໋ມ
ເຮ໊ັດເປ໋ນເວ໋ນ ປ່ານ໊ກຍູ້ແອ໋ມ
ທ໋ຽວເລ່ານະແລ໋ມ ບ໋ອກຄຸ້ມໃກ໋ຄຽງ
ສ໋ຽງດ໋ວງໂອ ແບ໋ບນ໋ຳຕ໊ົ່າເປ໋ົ່າ
ຊ໋ຳຄ່ວາມເກ໋ົ່າ ຕ໋ພ໋ມຕ໋ພ
ຕ໋ໜ໋ມ ອ່າຕ໋ຳເກ໋ນ໋ໄປ
ຕ໋ອ໋ນ໋ໄດ ວ່າຊ໋ມ໋ທ໋ລ
ຕ໋ໜ໋ມ່ານ໋ມ ບ໋ໜ໋ອມ໋ບ໋ນ໋ມ
ຕ໋ກ່ານ໋ວ໋ນ ແດ໋ດ໋ຮ໋ອມ໋ອ໋ບເອ໋ົ່າ
ເວ້ົ່າສະຫ່ານ ຫ່ລ່ານ໋ຊ໋ນ໋ຫ່ລ່ານ໋ຢ່ານ໋:

ຕ໋ອ໋ມ໋ ແມ່ເຖ໋ົ່ານ໋ກ່ານ໋ຕ່ານ໋ອ໋ມ, ເບ໋ັ້ງແ໋ກ໋ມເປ໋ັ້ນ໋ຊຸ້ມ໋ປຸ້ມ ເຮ໋ັດ
ໃ໋ຫ້ໃບ໋ໜ໋ົ້ານ໋ເ໋ອ໋ອ່ານ໋ລ໋ອ໋ງລ່ານ໋ເ໋ປ໋ນ໋ຊ໋ຶ້ງ໋ຄ໋ຶ້ມ໋ໂ໋ງ໋ຈ່ານ໋ທ໋ັ້ງ໋ເປ໋ນ໋ຕ່ານ
ໜ໋ອ. ລ່ານ໋ເວ້ົ່ານ໋ລ່ານ໋ກ໋ສ໋ຽງ໋ຕ໋ໄປ໋ວ່ານ໋:

ຂ໋ອ໋ຍ໋ນ໋ຊ່ານ໋ ເຮ໋ັດໄ໋ຖ໋ກ໋ອ໋ັ້ນ
ຂ໋ອ໋ງ໋ສ໋ຳ໋ຄ໋ັ້ນ ນ໋ຊຸ້ມ໋ນ໋ຄ່ານ໋
ເ໋ສ໋ຍ໋ແ໋ຕ໋ວ່ານ໋ ເ໋ວ໋ລ່ານ໋ບ໋ນ໋.

24/7 ห้ามจำหน่าย

ແມ່ເຖົ້າຢຸດຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ແລ້ວກໍເວົ້າຕໍ່ສຽງຄ່ອຍໆ:

ຜົເລີຍມາ　　ນຳຫາຄົນໜ່ຶງ
ພົບແລ້ວຈ່ຶງ　　ຈາເວົ້າກາວຂາມ
ໂຕຄົນພາມ　　ຕົພຸ້ນຕົພ
ໄປບ້າດົ　　ນະຮົກໄຟແດງ
ແສ່ງຮ້ອນແຮງ　　ໜ້ແດງລຸກວ່
ຄົນບ່ຢ　　ອົກສ້ມຂ້ັນຫາຍ
ຜົເລີຍບ່າຍ　　ຈ້ບກຸມລາກທ້ມ
ສ້ມ້ມ້ມ　　ຕ້ວເອ້ັບສະຕົກເຢ
ຄົນໂລ້ເລ　　ຖ້ກຜົປ້ັກຊຸກ
ລົມແລ້ວລຸກ　　ເຊຊ່ຍເຊຂວ່າ
ຜົເລີຍຄວ່າ　　ຊ້ດລ່ງໃນໜ້
ແລ້ວກ່າວສ　　ຄ້ກ່ໄຟແດງ
ໜ້ຮ້ອນແຮງ　　ໄຟແຜດໄຟເຜ່ົາ
ແຕ່ຕ້ວເຂ່ົາ　　ບ່ເຊ່ົາຕ່ົ
ຢ່າງ້ມ່ມ　　ກ່າວຄ່ຳນ່ິມຫ
ມ້ສ່ງມ
ມ້ຂ້ັນຫລ່ຍແທ.

ແມ່ເຖົ້າເລ່ົານ່ິທ່ານສຸດໂດຍລ່ກສ້ຽງເຍ້ັນໆຕ້ອນ້ທ້າຍແລ້ວ ກໍ່ຫ້ວຄ້ອຍໆ ທ້ັງຫລ້ຽວມ່າ້ອະທ່ິບ່າຍໃຫ້ຂ້ອຍຄ້ວຍ້ສ່ີໜ້ມ່ າ ທ່ີ່ປ້ຽນໄປ:

- "ເອ້ັບສະຕົກເຍ ບ່ຍ້ອມ່ງ່າຍໆ. ມ້ນເຮ້ັດໄປຕ່ານ້ຮູ້ມ້ ຢ່ າ້ງ້ດ່ານ. ມ້ນ້ກ່ໍ່ພ່ເຖົ້າໂຕ້ັ້ນ້ລະ ! ເອ ີ ບ່ າ້ດ້ ມ ີ ຮ ້ ອ ດ ຍ ານ

ນອນແລ້ວໃດ..."

ຄືນໆແມ່ຈຶ່ງມາຫາຂ້ອຍຢູ່ຫ້ອງໃຕ້ເພດານເທື່ອໜຶ່ງ. ເວລາໃດແມ່ມາຫາ ກໍພຽງແຕ່ເວົ້າລົມສອງສາມຄວາມແລ້ວ ກໍ ຝ່າໄປ, ແມ່ແຕ່ງຕົວງາມກວ່າເກົ່າ ແລະ ມີສະເໜ່ຫຼາຍ ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງລຶກລັບກ່ຽວກັບ ແມ່ທຳນອງດຽວກັບທີ່ຂ້ອຍສັງເກດໃນຕົວແມ່ເຖົ້າ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ ວ່າທັງແມ່ ທັງແມ່ເຖົ້າພະຍາຍາມປິດອຳເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ ບໍ່ໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ຈັກ, ແລະຂ້ອຍກໍພະຍາຍາມຄາດຄະເນເບິ່ງຢູ່ສະ ເໝີວ່າ ມັນແມ່ນເລື່ອງຫຍັງແທ.

ຄວາມສົນໃຈຂອງຂ້ອຍຕໍ່ນິທານທີ່ແມ່ເຖົ້າເລົ່ານັ້ນຫລຸດ - ນ້ອຍຖ້ອຍລົງເລື້ອຍໆ, ແມ່ນແຕ່ເລື່ອງກ່ຽວກັບພໍ່ຂ້ອຍເອງ ກໍ ບໍ່ອາດຜ່ອນເບົາໃຫ້ຈິດໃຈຂ້ອຍສະຫງົບຈາກອາການອຸກອັ່ງ ທໍ ທ້ໍ ທ ຖ ມ ນ ຳ ທຸ ກ ມ.

- "ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ນິທານພໍ່ບໍ່ສະຫງົບໄດ້ ?" ຂ້ອຍ ຖາມແມ່ເຖົ້າວັນໜຶ່ງ.

- "ເຈົ້າໄປຮູ້ໄດ້ຈັ່ງໃດ ? " ລາວຕອບທັງເຮັດຕາຮິບຮ໋. " ນັ້ນເປັນເລື່ອງຂອງສະຫວັນ, ເປັນໜ້າທີ່ຂອງ ພະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງພວກເຮົາເຈົ້າໄປຮູ້ໄດ້."

ຄຳຕົ້ມໃດທີ່ຂ້ອຍນອນບໍ່ຫລັບ ຂ້ອຍແມ່ນເບິ່ງດາວ ທີ່ ເຄຍລະດາດເຕັມທ້ອງຟ້າ, ແລ້ວກໍຄິດແຕ່ງນິທານຢູ່ໃນໃຈ . ເປັນນິທານເສົ້າໆຊຶ່ງພໍ່ຂ້ອຍເປັນຕົວເອກ, ລາວເລາະ ລ່ອງ ໄປຄົນດຽວ ມືຖືໄມ້ຄ້ອນ, ມີໝາຫຍຸ່ຍຍ່າງນຳຫລັງ ລາວໄປ

ຢ່າງບໍ່ເຫັນທ່າງ...

๑๘.

ຄືນໜຶ່ງ ຂ້ອຍຊວ້າຄຣູເມ່ືອຄ່ືງ ຫລ້ັງຈ່ືກເຊ້ືອບ ຫລ້ັບ ໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລ້ະ ຮູ້ສ່ືກວ່ືາຂ່ືາໜ້ັງສ້ອງເບ້ືອງກ່ືຕ້ມ ຂ້ມ - ເໜ້ັງຕ່ືງຄ້ັນ, ຂ້ອຍຢ້ອນຂ່ືາລ່ືງຕ້ຽງແລ້ວ່ືຈ່ືງຮູ້ສ່ືກວ່ືາ ມ້ັນ ຍ້ັງມ້ນຊ່ືາ ບໍ່ເໜ້ັງໄປມ່ືາໄດ້ເທ້ືອ. ແມ້ວ່ືໃດ້ກ່ືຕ້ານ ຂ້ອຍ ກ່ືເກ້ືດມ້ືຄ້ວ່ືາມເຊ້ືອໜ້ັ້ນວ່ືາ ໜ້ັງສ້ອງຂ່ືາຍ້ັງສ້ືມບ້ນ ເຕ້ັມ ສ້ອນ ແລ້ະ ອ່ືາດຈ້ະຍ່ືາງໄປ້ມ່ືາໄດ. ຂ້ອຍຮູ້ສ່ືກດ້ືໃຈຢ່ືາງລ້ົນເຫ້ືລ້ອ ຈ້ົນຫລ້ັ່ງຮ້ອງອ້ອກມ່ືາດ້ວຍຄ່ືວ່ືາມມ້ວນຸ້ ແລ້ະອ່ືາງ ເຕ້ັມ ລ້ັ່ງ ປຽບ້ພ້ນເຮ້ອນ. ຂ້ອຍລ້ົມລ້ັ່ງ ເພ່ືາະຂ່ືາຫລ້ອຍ ແລ້ະ ຄ່ືາມ ໄປ້ທ້ປ້ະຕ ເລ້ືອລ່ືງ້ັ້ນໄດ ໜ້ັງຄ້ິດຄ່ືາດຄ້ະເນວ່ືາ ທ້ກ້ົນ ກ້ ເຫ້ັນຂ້ອຍຈ້ະຕ້ອງ້ກ້ົນຕ້ກໃຈໄປຕ່ືາມໆກ້ັນ.

ຂ້ອຍຈ້ົ່ງ້ໄດ້ວ່ືາ ຕ້ົນເອງໄປຮ້ອດ້ໜ້ອງແມ ແລ້ະ ພ້ົບຕ້ົນ ເອງຢູ້່ຕ້ກແມ່ເຖ້ົ່ືາ ໄດ້ແມ້ວໃດ. ແຕ້ຂ້ອຍກ້ົ່ມ່ືາຢູ້່ບ້ອນ້ົ ແລ້ວ ທ່ືາມກ່ືາງ້ຜູ້່ກ້ົ່ມຸ້່ືງ ຂ້ອຍ ບ່ໍ່ເຄ້ີຍພ້ົບເໜ້ັ້ນມ່ືາກ້ອນ, ໃນຈ້ຳນ້ອນ້ົ ເ໐ ມ້ຍ່ືງ ຂ້ະລ່ືາ ຈ້ອຍໆ ກ້ົ່ມ ໜ້ົ່ງ ຢູ້່ ເວ້ົ່ືາສ້ຽງດ່ືງ ຟ້ັງ ແຈ້ວ ຖ້ອມ ສ້ຽງ ຜູ້້ອ້ົ່ມ ໜ້ັ່ງ ໜ້ົ່ກ:

- "ຕ້ອງເວ້ົ່ືາ ນ້ຳ ຊ່ືາ ຮ້ອມ ໃສ ກ້ອນ ໜ່ືາກ ໄ ໜ້ ໃຫ ລ່ືາ ກ້ົ ແລ້ະ ເວ້ົ່ືາ ຜ່ືາ ໜ້ ໜ້ົ່ກ ຕ້ົ ຕ້ົ ໄ ວ."

ທ້ກ ສ່ືງ ທ້ກ ຢ່ືາງ ໃ ຕ້ົ ແ ມ ຍ້ົ່ງ ຕ້ົ ນ້ົ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ຂ ຽ ວ ໄ ປ ໜ ົ ກ -

ນັບແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງ, ຫມວກ, ໃບຫນ້າ ແລະ ໄຝ້ກ້ອງຕາຊ້າຍ. ແມ່ນແຕ່ຂົນທີ່ປົ່ງຂຶ້ນຈາກຕຸ່ມໄຝ້ກໍ້ຂຽວຄ້ຳຍາ. ລາວອ້າປາກ-ຂຶ້ນເປັນໂຈ້ງໂປ່ງ ແລ້ວເອົາມືສຸບຖ້ຽມດຳບ້ຽງຕາໄວ້ ເບ່ງ ແລ້ວປະກົດວ່າລາວຈ້ອງເບ່ງຂ້ອຍຖ້ວນແຂ້ວສີ່ຂຽວໆເທົ່ານັ້ນ.

- "ແມ່ນໃຜນ໋ ?" ຂ້ອຍຖາມຄ້ວຍອາການອ້ຶກອັກ.

- "ຜູ້ນ້ອ ຈະມາເປັນແມ່ເຖົ້າໃຫມ່ຂອງໂຕ." ພໍ່ເຖົ້າຕອບຄ້ວຍນ້ຳສຽງບໍ່ອ່ອນຫູ.

ແມ່ຂ້ອຍຫົວຂົມແລະຍູ້ເອັ້ບເກມ ມາກຸ້ມ ມາຫາຂ້ອຍ-ທັ້ງເວົ້າວ່າ :

- "ແລະຜູ້ນ້ອຄ້ວໂຕໃນອະນາຄົດ."

ແມ່ເວົ້າເສັ້ນຂົ້ນອ້ກໄວ້ໆຫລາຍຄວາມ ຊຸ່ງຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ-ເລີຍ, ພ້ອມຄ້ຽວກົມ ມາກຸ້ມ ກົ້ມມາຫາຂ້ອຍແລະ ເວົ້າວ່າ:

- "ຊຸຊຸ້ກ້ບສ້ສ້ໃຫ້ເມ້."

ພາຍໃນຫ້ອງສະຫວ່າງສະໄຫວ. ຢູ່ເທິງໂຕະແຈຝ່າ ມີເຊິ່ງທຽນທີ່ເຮັດຄ້ວຍເງິນ ແລະ ມີທຽນຫາຫລົ້ມໄຕ້ລຸກຢູ່. ລະຫວ່າງກ່າງທຽນເຫລ່ານ້ ມີຮູບພັກນຸ່ມອ່ງທ້ພໍ່ເຖົ້ານ້ຍ່ມທ້ສຸດ ຄ: "ໂອພະມ່ານດ່າ ! ຢ່າຫລ້ງນ້ຳຕ່າເລີຍ ". ໄຂ່ມຸກ ທ້ປະດ້ບຂ້ບພ້ນສ້ງ່ແສງ ເຫລ້ອມ ຍ້ບ ຍ້ບ ແລະ ເຊ້ອມເຂ້ົ່າ ກ້ບ ແສງ່ສະຫວ່າງຂ້ອງທຽນ, ແສງ ເຫລ່ານ້ສະທ້ອນໃສ່ພ້ດທ້ປະ ດ້ບຢູ່ຫ້ອພ້ກນຸ່ນ ແລ້ວກໍ ເຫລ້ອມ ເປັນປະກ່າຍມ່າບແມ. ໃບ ຫນ່ານ້ນ ຄ້ງ ຫນ້ກະທະຂ້ອງ ຫລາຍໆ ຄົນ ຈ້ອງ ເບ່ງ ຂ້ອຍ ຜ່ານ -

ປ່ອງຢ້ຽມນ້ອຍໆ ພ້ອມດ້ວຍເອົາຄ້ັງແປງເຕັກໃສ່ແຜ່ນແກ້ວ;ທຸກ
ສ່ິງທຸກຢ່າງອ່ອນຕ້ອຍເລ່ີມຕົ້ນເລ້ືອນລອຍ ແລະ ແມ່ຍ ທ
ໃສ່ຊຸດຊ້ຽວກ່ັນລ້ົງມາຄ່ຳເບ່ົງໃບໜູ້ຂ້ອຍດ້ວຍນ້ອມເຍ້ັນໆ ທ້ັງ
ຈ່ົມພຸ່ມພ່ຳວ່າ :

- "ບ່ໍສ່ົງໄສ ບ່ໍສ່ົງໄສເລ້ີຍ..."
- "ນ້ັນເປ້ັນລ້ືມສະຫລ້ັບແລ້ວ." ແມ່ເຖ້ົາວ່າທ້ັງຢູ່ນ້ອຍ

ໄປ່ທ້ີ່ປະຕູ.

ແຕ່ຂ້ອຍບ່ໍເສ້ຍສະຕ່ິເລ້ີຍ. ຂ້ອຍພ້ຽງແຕ່ຫລ້ັບຕາໄວ້ແລະ
ໃນຂະນະ້ທ້ີ່ລາວຢູ່ນ້ອຍ້ ນ້ັ ໄ້ດ້ນ ຂ້ອຍ່ ້ຈ່ົງເວ້ົາ້ ວ່ າ:

- "ເປ້ັນຫ້ຍ່ັງບ່ໍບ້ອກ້ຂ້ອຍແດ?ແມ່ເຖ້ົາ."
- "ພ່ໍລະ ພ່ໍລະ ! ຢ່າປ່າກ ໄ້ດ້ຍ່ິນບ່ໍ ?"
- "ຕ້ອ້ະຕ້ົນ້ຂ້ອ້ຍ້ຢຸ່ນ້ຫ້ອ້ະ ຫ້ມ້ດ້ທຸ້ກ້ຄ້ນ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຈ້ານ້ະ...

ເ້ມ້ອ້ແ້ມ່ເ້ຖ້ົ້ານ້ເ້ວ້ົ້ານ້ຂ້ອ້ຍ້ອ້ານ້ງ້ລ້ົ້ງ້ເ້ທ້ົ້ງ້ຕ້ຽ້ງ້ແ້ລ້ວ ລ້ານ້ກ່ໍ້ມຸ້້ນ
ຫ້ົ້ອ້ລ້ົ້ງ້ໃ້ສ້ຫ້ມ້ອ້ນ ແ້ລ້ະ ຮ້ອ້ງ້ໄ້ຫ້ຫ້ລ້ັ້ງ້ນ່ໍ້ານ້ຫ້ນ້ົ້ກ້ທ້ົ້ງ້ຕ້ົ້ອ້ສ້ັ້ມ້ສ້ະ
ທ້ານ້ຍ້ອ້ມ້ອ້ານ້ທ້ານ້ສ້ະ້ອ້ມ. ລ້ານ້ຈ່ົ້ມ້ພຸ້້ມ້ພ່ໍ້ານ້ກ້ັ້ບ້ຂ້ອ້ຍ້ວ້ານ້:

- "ເ້ວ້ົ້ານ້ແ້ມ້ະ ຮ້ຍ້ງ ໄ້ຫ້ດ້ົ້ວ້ງ້ໆ !"

ແ້ຕ່ ້ຂ້ອ້ຍ້ບ່ໍ ້ຄ້ິ ດ ້ຢ ້ານ ້ຮ ້ ອ ້ ງ ້ ໄ ້ ຫ ້ ເ ້ ລ ້ ີ ຍ . ພ ້ າ ຍ ໃ ້ ນ ້ ຫ ້ ອ ້ ງ ້ ໃ ້ ຕ ້ ເ ້ ຜ
ດ ້ ານ ້ ມ ້ ຄ ້ ົ ມ ້ ແ ້ ລ ະ ້ ຫ ້ ນ ້ າ ວ ້ ເ ້ ຢ ້ ັ ນ . ້ ຂ ້ ອ ້ ຍ ້ ສ ້ ັ ນ ້ ບ ້ ັ ນ ້ ໆ , ຕ ້ ຽ ້ ງ ້ ກ ່ ໍ ້ ໄ ້ ຫ ້ ອ
ຢ ້ ຸ ກ ໆ ແ ້ ລ ະ ້ ດ ້ ົ ງ ້ ຢ ້ ັ ອ ້ ກ ້ ແ ້ ຢ ້ ັ ກ . ້ ແ ້ ມ ່ ຍ ້ ົ ງ ້ ໃ ້ ນ ້ ຊ ຸ ດ ້ ສ ້ ີ ຂ ້ ຽ ້ ວ ້ ປ ະ ກ ິ ດ ້ ຢ ູ ່ ໃ ້ ນ
ມ ະ ໂ ນ ພ າ ບ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ຢ ່ າ ງ ບ ່ ໍ ລ ົ ບ ອ ອ ກ ງ ່ າ ຍ ໆ . ຂ ອ ຍ ທ ຳ ທ ່ າ ວ ່ າ
ເ ຊ ື ອ ບ ຫ ລ ັ ບ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ າ ຈ ່ ົ ງ ລ ຸ ກ ຫ ນ ີ ໄ ປ .

ຫ ລ າ ຍ ໆ ມ ື ້ ຜ ່ ານ ໄ ປ ດ ວ ຍ ບ ັ ນ ຍ າ ກ າ ດ ຂ ມ ຂ ຸ ດ ຂ ຸ ວ ່ າ ແ ລ ະ

ອຳອາກ. ພາຍຫລັງທີ່ປະກາດພິທີມັ້ນແລ້ວ ແມ່ຍອຍກໍ ຫມົດ ຈາກເຮືອນໄປ, ແລະຄວາມງຽບສະຫງົບທີ່ແສນອຶດອັດກໍ ປົກ ຄຸມໄປທົ່ວເຮືອນ.

ເຊົ້າວັນຫນຶ່ງ ພໍ່ເຖົ້າປະກົດຕົວພ້ອມຖ້ວຍມຸຖສ໋ອ ລະຄູ ຫນາວ ແລະ ລົງມືເຈາະປະທາຍທີ່ໂກບປ່ອງຢ້ຽມສຳລັບ ແມ ເຖົ້າກໍເຂົ້າມາພ້ອມຖ້ວຍຄຸນຳ ແລະ ຜ້າເຊັດໜ້າ. ພໍ່ເຖົ້າ - ຖາມແມ່ເຖົ້າສຽງດັງ ໆ:

- "ເອີ ເຖົ້າເອີ ?"
- "ແມ່ນຫຍັງ ?"
- "ຄືໃຈບໍ່ ເຈົ້າມາ ?"

ແມ່ເຖົ້າຕອບພໍ່ເຖົ້າແບບດຽວກັນທີ່ລາວຕອບຂອຍ ຢູ່ຂ້ຶນ ໄດ:

- "ພໍ່ລະ ພໍ່ລະ !ຢ່າປາກ ໄດ້ຍິນບໍ ?

ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ ມີຄວາມຫມາຍສະເພາະ-ມັນປົດ ອຳ ເລືອງສຳລັນທີ່ບໍ່ຫນ້ຍິນດີນໃດ້ນັ້ນໃດ້ນຶ່ງຊ່ວງທຸກຄົນຮູ້ຈັກ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຢາກເວ້ຍເຖິງ.

ພໍ່ເຖົ້າຄ່ອຍໆຍົກໂກບປ່ອງຢ້ຽມອອກແລ້ວເອົ້າໄປໄວ້ບ່ອນ ອ່ນ. ແມ່ເຖົ້າໄຂປ່ອງຢ້ຽມອອກ ເຮັດໃຫ້ແປນໂຈ່ງໂປ່ງແລະ ມີສຽງນົກຮ້ອງດັງມາແຕ່ສ໋ອນ, ພັດົມຍາມທ້ມະລະລາຍ ສ່ົ ກ໋ນ ອ ໆ ເຂ້ົາມາກ໋ອເຕ໋ັມຫ້ອງ. ຝາສ ຍ ອ ອ ງ ເ ຕ ໍ ກ ໍ ກ ຍ ເປ ັ ນ ສ ີ ເ ມ ັ ນ ໆ - ເ ບ ົ ງ ແ ລ ອ ອ ຍ ຮ ູ ສ ົ ກ ເ ຢ ັ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ນ ຫ ົ ວ ໃ ຈ . ຂ ອ ຍ ຄ ານ ລ ົ ງ ຈ າ ກ ຕ ຽ ງ .

- "ຢ່າຍ່າງເປ່ຍຕົ້ມ ! "ແມ່ເຖົ້າເຕືອນ.
- "ຂ້ອຍຢາກລົ້ງໄປສອມ."
- "ຖ້າໃຫ້ດົ້ນແຫ້ງສາກ່ອນ."

ຂ້ອຍບໍ່ຢາກຟັ້ງຄວາມແມ່ເຖົ້າບອກຈັກຫນ່ອຍ. ສຳລັບ ຂ້ອຍແລ້ວ ດຽວນີ້ເຫັນວ່າບໍ່ສະບາຍໃຈເລີຍທີ່ມາຢູ່ນຳຜູ້ໃຫ່ຍ.

ຫຍ້າເປັນຫນໍ່ນ້ອຍໆຂາວໆ ພ້ອມປ້ຶງຂົ້ນຕາມຫນ້າດົ້ນຢູ່ໃນ ສອມ, ຕົ້ນຫນາກໂປ້ມກໍ່ເຕັ້ມໄປດ້ວຍຈາວປ້ຶງໃຫ່ມ, ໄຄ ສີ ຂຽວງ່າມຕາ ປົກຄຸມທ້ວ່ຫລ້ງຄາຂອງເຮ້ອນ ເປ່ຕ້ຽບນາ , ຫລຽວໄປທາງໃດກໍ່ມີແຕ່ຫມູ່ກ້ບົ້ນເຈ້ດເວ້ນ. ບັ້ນຍາກາດທ້ົ່ ກ້ົ່ນຫອມສ້ົດຊຸ່ນ ແລະ ມ້ສຽງແຊ້ວໆ ເຮ້ັດໃຫ້ທ້ວ້ຂ້ອຍ ປ້ົ່ມ ວຽນດ້ວຍຄວາມຊຸ່ນຊຸ່ນ. ຢູ່ຊຸມບ້ອນທ້ລຸ່ງ ປ້ໂອ້ດ ປາດ ຕົ້ນ ເອ້ງຕາຍນ້ົ່ນ ມ້ຫຍ້າສ້ົ່ຳຕາມຕ້ດແນ້ບກ້ບພ້ນ້ຍ້ອນ້ຖ້ກ ຫ້ົ່ນ ກ້ບຖ້ົ່ນເຕ້ັ້ງລ້ົ່ງຕ້ອນ້ລະຄູ້ຫ້ມ່ານ. ຂ້ອຍ້ບ້ໍ່ອ່ານ້ຫ້ົ່ນ ເ ບ້ົ່ງ ບ້ອ ມ ເລ້ຍ ບ້ໍ່ອ່ານ ເ ບ້ົ່ງ ທ້ອ ມ ໄ ມ້ ສ ກ ຳ ຍ້ ອ ມ ຖ ກ ໄ ຟ ເ ຜ ້ ຳ ເ ດ ອ ອ ກ ມ ່ ຳ , ບ້ົ່ມ ອ ້ ົ ມ ໃ ຄ ່ ້ ສ ະ ແ ດ ງ ອ ່ ຳ ມ ້ ຮ ອ ງ ຮ ອ ຍ ຂ ອ ງ ລ ະ ຄ ູ ບ ານ ໃ ຫ ່ ມ ່ ປ ະ ກ ົ ດ ໃ ນ ບ ອ ມ ນ ້ . ຊ ຸ ມ ບ ໍ ່ ຄ ວ ນ ຈ ະ ປ ະ ກ ົ ດ ໃ ຫ ເ ຕ ັ ້ ນ ອ ກ ເ ລ ້ ຍ . ຂ ອ ຍ ຄ ິ ດ ຢ າ ກ ຫ ລ ົ ກ ຫ ຍ ້ າ ອ ອ ກ , ຢ າ ກ ເ ກ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ກ ອ ນ ດ ົ ນ ້ ີ ແ ລ ະ ທ ອ ມ ໄ ມ ອ ອ ກ ໄ ປ , ຢ າ ກ ກ ວ ່ ຳ ດ ເ ອ ົ ້ ຳ ສ ິ ່ ງ ທ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ທ ີ ່ ຂ ຸ ະ ຂ ຸ ຍ ຢ ູ ່ ພ າ ຍ ໃ ນ ຊ ຸ ມ ແ ລ ວ ຈ ັ ດ ແ ຈ ງ ເ ປ ັ ນ ບ ອ ມ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ສ ະ ອ າ ດ ເ ພ ື ່ ອ ຂ ອ ຍ ຈ ະ ໄ ດ ພ ັ ກ ຜ ອ ນ ຄ ົ ນ ດ ຽ ວ ໃ ນ ລ ະ ຄ ູ ຮ ອ ນ ໂ ດ ຍ ຢ ູ ່ ຫ ົ ນ ຫ ່ າ ງ ຈ າ ກ ພ ວ ກ ຜ ູ ໃ ຫ ່ ຍ . ແ ລ ະ ທ ັ ນ ທ ີ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ເ ລ ີ ມ ລ ົ ງ ມ ື ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ດ ົ ່ ງ ກ ່ າ ວ ນ ້ -ມ ັ ນ ຊ ວ ຍ ໃ ຫ ຂ ອ ຍ ລ ົ ມ ເ ລ ອ ງ ທ ີ ່ ເ ກ ີ ດ ຂ ຶ ້ ນ ຕ ອ ນ ຫ ລ ັ ງ ໆ ນ ີ ້ ຢ ູ ່ ພ າ ຍ ໃ ນ ເ ຮ ອ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ . ແ ມ ່

ນອນແລ້ວວ່າ ຄວາມອົ່ມອົ່ນຍັງຄົງເຫລືອຢູ່ແຕ່ຄວາມສົນໃຈ - ຂອງຂອຍໃນເລື່ອງດ່ວງກາວກໍຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງນຳທຸກໆມື້.

- "ໂຕເປັນຫຍັງຈ໋ຶ່ງຊິ່ງແທ ?" ແມ່ເຖົ້າແລະແມ່ຖາມ. ຂອຍຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈທ໋ຶ່ຈະຕອບຄຳຖາມນ໋ຶ-ຂອຍບໍ່ໃຈຮ້າຍໃຫ ພວກເພ໋ຶ່ນດອກ; ມັນແມ່ນວ່າທຸກສ໋ຶ່ງທຸກຢ່າງພາຍໃນເຮ໋ຶ່ອນ - ເຫ໋ຶ່ນຫ່າງອອກຈາກຂອຍ. ແມ່ຍິງໃນຊຸດສ໋ຶ່ຂຽວຄ໋ຶ່ນນັ້ນມັກ ມາ ຮ່ວມກິນເຂົ້າຫລ໋ຶ່ນນຳອ່ານຳພວກເຮົາເລ້ຍໆ. ລາວນ໋ັ່ງຢູ່ຄ໋ຶ່ ດ່ວງເປັນຫລັກຮ້ອໂດຽງຫລັກຫນ໋ຶ່ງ, ຕາຂອງລາວຄ໋ຶ່ດ່ວງວ່າ ຖຸກ ຫຍິບຕິດໃສ່ກັບໃບຫນ້າດ້ວຍໃຫມ່ຫຍິບທ໋ຶ່ແມ່ນເບ໋ຶ່ງບໍ່ເຫັນ, ຕາ ຄູ່ນ໋ຶ່ເສ້ືອດໄປເສ້ືອດມາຢ່າງງ່າຍດາຍຢູ່ພາຍໃນເບ້ົາຕາທ໋ຶ່ເປັນ ກະດູກໂຄກໂອກ ແລະ ແມ່ນເຫັນທຸກສ໋ຶ່ງທຸກຢ່າງ, ສ໋ຶ່ງເກ-ເບ໋ຶ່ງທຸກສ໋ຶ່ງທຸກຢ່າງ, ເສ້ືອຂ໋ຶ່ນເຜດ່ານເມ໋ຶ່ອລາວເວ້ົາເຖ໋ຶ່ງ-ພະຜູ້ເປັນເຈ້ົາ ແລະ ຫລ໋ຶ່ບລ໋ຶ່ງເບ໋ຶ່ງພ໋ຶ່ນເມ໋ຶ່ອລາວເວ້ົາເຖ໋ຶ່ງສ໋ຶ່ງ ທ້ຳມະດາສາມັນ. ຄ໋ຶ່ອຂອງລາວຄ໋ຶ່ດ່ວງວ່າເວ້ົາຣ້ຳມາຕິດໄວ . ແຂ້ວເຈ໋ຶ່ງເຫລ໋ຶ່ມໃຫຍ່ຫຍ້ຳທຸກສ໋ຶ່ງທຸກຢ່າງທ໋ຶ່ລາວຍັດເຂ້ົາ ປາກ ໂດຍບໍ່ມ໋ຶ່ສຽງໃດໆດ່ວງອອກມາໃຫ້ໄດ້ຍ໋ຶ່ນເລ້ຍ. ລາວຈ໋ັບ ສ້ອມ ດ້ວຍທ່າທ່າງເປັນຕ່ົາຫ້ົ ຄ໋ຶ່ນ້ອຍເດ້ອອກຈາກຫມູ. ຢູ່ຫນ່າ ຫູນ໋ັ້ນມ໋ຶ່ກ້ອນນ໋ຶ່ນໆນ້ອຍໆເລ້ືອນໄປເລ້ືອນມາຢູ່ໃຕ້ຜ້ົວໜ໋ັ່ງ. ຫູ ຂອງລາວເຄ້ືອນເຫ໋ັ່ງ, ແລະ ຂ໋ຶ່ນສ້ືຂຽວທ໋ຶ່ຕຸ່ມໄຝ ກ໋ຶ່ປະກ໋ຶ-ອ່ານເລ້ືອນໄປຕາມຜ້ົວໜ໋ັ່ງສ໋ຶ່ເຫລ້ືອງ ຍ໋ັບຍ໋ັ້ ແລະສະອາດ, ເຫ໋ັ່ນ ແລ້ວເປັນຕ່ົາ ອ້ະເຫ້ຍ້ອງ.ລາວກ໋ັບລູກຊ່ວຍສ້ືະອາດຮຽບຮ້ອຍ ພ້ອມ ຈ໋ຶ່ນ່ອ່ານ້ອຍຮູ້ສ໋ຶກເກ່ງໃຈທ໋ຶ່ຈະໄປແຕ້ະຕ້ອງເຂ້ົາເຈ້ົາ.

ໃນໄລຍະທ່ານ ພວກເຮົາຮູ້ຈັກກັນ ລາວພະຍາຍາມ
ຫລາຍເທື່ອທີ່ຈະໃຫ້ຂ້ອຍຈູບມືແຫ່ງຂອງລາວ ແຕ່ ກໍ ແລະ ກໍ ແຕ່ ກໍ ແລ. ຂ້ອຍເບືອນໜ້າໜີ ແລ ກໍ ອາດ ຫລາດ.

- "ທ້າວ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ຮຽນ ຢ່າງ ແມ ກ່ອນ ເລັ ເກ." ລາວ ບອກ ກັບ ລູກ ຊາຍ ເລ ຍ ໆ.

ລູກ ຊາຍ ມີ ແຕ ກໍ ທ ຢ່າງ ບ ກ ງ ຍ, ເຮ ຄ ຫ ງ ແລ ບ ວ ຫ ງ ຈ ຄ ວ ກ. ທຸ ຄ ເຮ ຄ ຫ ງ ເ ຢ ໃ ແ ງ ໃ ຄ ຮ ວ ກ.

ຂ້ອຍ ງ ງ ເ ຄ ກ ຕ ລ ຫ ງ ລ ຊ ຂ ງ ລ ວ - ງ ຫລາຍ ກ ເ ຍ ຖ ໄ ແ ຍ ອ ຫລາຍ ບ ດ. ວ ຫ ງ ຂ ມ ຂ ທ ພ ກ ເ ຮ າ ພ ອ ກ ກ ເ ຂ າ ສ ວ ຍ ລ ວ ກ ງ ຕ ວ ຍ ອ ມ ແ ລ ຂ ເ ວ ວ ວ ່ າ:

- "ວ ເ ລ ກ ໄ ຊ ເ ຍ, ເ ປ ນ ຫ ຍ ງ ຈ ງ ກ ນ ຟ ວ ກ ນ ຟ ງ ແ ລ ກ ນ ຄ ຳ ໃ ຫ ຍ ແ ທ ? ຈ ກ ຫ ນ ອ ຍ ຊ ມ ກ ໃ ດ."

ຂ້ອຍ ດ ງ ຕ ອ ນ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ປ າ ກ ເ ວ ຳ ສ ອ ນ ສ ຽ ບ ແ ລ ວ ຍ ນ ໃ ຫ ລ ວ.

- "ເ ວ ຳ ນ ! ຄ ນ ເ ຈ ຳ ຢ າ ກ ຫ ລ າ ຍ ນ ຳ." ຂ້ອຍ ວ ຳ.

ແ ມ ລ ກ ຂ ອ ຍ ອ ອ ກ ຈ ກ ໂ ຕ ະ ແ ລ ວ ໄ ລ ນ ໄ ປ ຫ ອ ງ ໃ ຕ ເ ຜ - ດ ນ ໃ ນ ຫ ນ ໄ ດ.

ຕ ນ ກ ແ ເ ຖ ຳ ກ ເ ຂ ຳ ນ ກ ຫ ຳ ຂ ອ ຍ, ລ ວ ສ ນ ໄ ປ ຫ ນ ດ ທ ງ ຕ ວ ເ ພ ະ ລ ວ ອ ຖ ດ ຫ ວ ທ ງ ເ ວ ຳ ນ ມ ນ ປ ກ ໄ ວ.

- "ໂ ອ ພ ະ ຜ ເ ປ ນ ເ ຈ ຳ, ພ ະ ຜ ເ ປ ນ ເ ຈ ຳ! ຈ ງ ແ ນ ຈ ອ ງ

ຫອງອ້ຫລ້ໂຕ້ມ້ໆ. ສະຫວັ້ນຈ໋ງຊ່ວຍເບ໋ງແຍງໂຕ."

ຂ່ອຍບ໋ມ້ກ່ວ້ທ້ແມ່ເຖ້ຳເອ໋ຳມ້ມຸມປ່ຳກ, ດ໋ງມ້ຂ່ອຍ ຈ໋ງ ແລ່ມຫ້ຳຈ໋ຳກລ້ວ ແລະ ປ້ມ້ຂ້ມ້ຫລ້ງຄ້ ໄປນ໋ງຢູ້ຂ້ວ ປ່ອງ ຄ້ວ້ມໄຟເປ້ນເວລ້ຖ້ມ້ນ້ຳມ. ຂ່ອຍຄ໊ດຢ້ຳກເຮ້ດແມ່ບ໋ຈ໊ບ ບ໋ ວ້ຳມ ແລະ ຢ້ຳກເວ້ຳແມ່ວ ໂລເລ ໃສ່ພ່ວກເພ໋ມ້ທ້ວ ຫ້ມ໊ດ. ເປ້ນ ເລ່ອ໋ງຢ້ຳກ ບ໋ ຫ້ມ ຍ ສ ຳ ລ້ ບ ຂ ອ ຍ ທ໋ ຈ ະ ຫ້ ກ ທ້ ຳ ມ ໃ ຈ ບ໋ ເ ຮ້ ດ ຕ ຳ ມ ທ໋ ຄ໊ ດ ໄ ວ້ ມ້ ມ , ແ ຕ ຂ ອ ຍ ກ໋ ຈ ຳ ເ ປ້ ນ ຕ ອ ງ ຫ້ ກ ທ້ ຳ ມ ໃ ຈ ຢ ຳ ງ ສູ ດ ຊ໊ ດ , ມ ຫ້ ວ ງ ຂ ອ ຍ ເ ວ ້ ຳ ຢ ຳ ງ ຫ ມ ຳ ກ ໄ ມ້ ມ ຳ ທ ຳ ຕ ົ ວ ອ ຂ ອ ງ ພ ໃ ນ ອ ະ ມ ຳ ຄ ໊ ດ ແ ລ ະ ແ ມ ຍ ຳ ໃ ນ ອ ະ ມ ຳ ຄ ໊ ດ . ຫ ົ ວ ສ ອ ງ ຕ ໊ ດ ຢ ຳ ງ ຫ ມ ຽ ວ ເ ບ ໋ ງ ແ ລ ອ ຈ ໋ ງ ແ ມ ່ ນ ເ ປ ້ ນ ຕ ຳ ຫ ົ ວ , ແ ຕ ພ ່ ເ ຖ ້ ຳ ກ ໋ ສ ໋ ງ ສ ອ ມ ຂ ອ ຍ ຖ ວ ຍ ໄ ມ ແ ສ ໃ ມ ເ ວ ລ ຳ ຕ ່ ມ ຳ , ສ ອ ມ ແ ມ ່ ຂ ້ ມ ມ ຳ ທ ຳ ຂ ອ ຍ ຢ ູ ຫ ອ ງ ໃ ຕ ເ ພ ຄ ຳ ມ , ດ ົ ງ ຂ ອ ຍ ເ ວ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ຳ ຫ ມ ິ ບ ຂ ອ ຍ ໃ ສ ່ ຫ ວ ່ ງ ເ ວ ້ ຳ ແ ຫ ມ ມ ໆ ແ ລ ອ ວ ່ ຳ :

- "ເປ້ນຫ້ຍ໋ງ ຈ໋ງ ຄ ຽ ດ ຈ໋ງ ຂ ້ ມ ? ຮ ູ ຈ ້ ກ ບ ໋ ວ ່ ຳ ໂ ຕ ເ ຮ ້ ດ ໃ ຫ ້ ແ ມ ່ ຊ ຸ ກ ອ ໋ ງ ສ ຳ ໃ ດ !"

ຕ ຳ ແ ມ ່ ເ ຕ ້ ມ ໄ ປ ຄ ວ ຍ ເ ມ ້ ດ ມ ຳ ຕ ຳ ໃ ສ ໆ ແ ມ ່ ເ ວ ້ ຳ ຫ ົ ວ ຂ ອ ຍ - ເ ມ າ ະ ໃ ສ ່ ແ ກ ້ ມ ລ ວ ອ - ມ ້ ເ ປ ້ ນ ເ ລ ່ ອ ງ ຫ ນ ້ ກ ອ ົ ກ ຫ ນ ້ ກ ໃ ຈ ຫ ລ ວ ຍ ຈ ້ ມ ຂ ອ ຍ ຄ ໊ ດ ວ ່ ຳ ຖ ຳ ແ ມ ່ ຕ ຂ ອ ຍ ຈ ະ ດ ົ ກ ວ ່ ຳ . ຂ ອ ຍ ສ ຳ ບ ຳ ມ ວ ່ ຳ ຈ ະ ບ ໋ ເ ຮ ້ ດ ແ ມ ່ ບ ໋ ດ ໃ ສ ່ ພ ວ ກ ມ ຳ ກ ຊ ຸ ້ ມ ບ ອ ົ ກ ຈ ັ ກ ເ ຫ ້ ອ ຂ ໍ ພ ຽ ງ ແ ຕ ວ ່ ຳ ໃ ຫ ້ ແ ມ ່ ເ ຊ ົ ຳ ຮ ວ ງ ໄ ຫ ້ , ເ ຊ ົ ຳ ຫ ລ ້ ງ ນ ຳ ້ ຕ ຳ .

- "ເ ອ ິ ເ ອ ິ ." ແ ມ ່ ເ ວ ້ ຳ ຄ ວ ຍ ໆ "ລ ູ ກ ຕ ວ ງ ບ ໋ ເ ປ ້ ນ ຄ ົ ມ ຖ ວ ຍ , ອ ົ ກ ບ ໋ ດ ົ ມ ແ ມ ່ ກ ັ ບ ລ ວ ອ ຸ ແ ຕ ງ ດ ວ ງ ກ ັ ນ ແ ລ ະ ຊ ຸ ໄ ປ ທ ຽ ວ ມ ົ ດ ສ ະ ກ ູ , ເ ມ ື ອ ກ ັ ບ ມ ຳ ແ ລ ອ ລ ູ ກ ກ ໍ ຢ ູ ນ ຳ ແ ມ ່ . ເ ອ ັ ບ ເ ກ ົ ມ ີ ວ ຳ ຊ ຸ ລ ເ ຢ -

ອົດ ເປັນຄົນຄຶດສະຫລາດ. ແມ່ເຊື່ອວ່າລູກຊົ່ວຮ້າກັນໄດ້ກັບລາວ. ລູກຊົ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຊຸດົມ, ຊົ່ເປັນນັກສຶກສາ ເຊັ່ນດຽວກັບລາວ-ແລະຕ່ຈາກນັ້ນລູກກໍ່ຈະເປັນຄົນດີ ຫລ້ອມ ໆ ຕາມທ່ລູກມັກ. ຄົນທ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາຄ່ສາມາດເຮັດຫຍັງ ກໍ່ໄດ້ຕາມທ່ເຂົ້າມັກ. ເອົ້າລະ ໄປຫລ້ນສາ ບາຄນ.ີ"

ຄຳວ່າ "ເມ່ຍ" ແລະ "ຕ່ຈາກນັ້ນ" ປະກົດວ່າເປັນຂັ້ນໄດທ່ລົ້ງຄອຍ ຊ່ງພ່າເອົ້າຂອຍຫ່າງເຫ້ນໄປຈາກແມ່ໄປ່ສູ - ຄວາມມ້ດ ແລະ ປ່ຽວພ່ຍ. ພາບອະນາຄົດທ່ແມ່ນ້ນຍາຍໄວ ນ້ນ ບ່ເຫ້ນມ່ສ່ງໃດທ່ເປັນຄວາມຜາສຸກສຳລ້ບຂອຍເລ້ຍ.ຂອຍ ຢາກບອກແມ່ວ່າ:

- "ຢ່າແຕ່ງດອງເລ້ຍແມ່. ລູກຊົ່ເຮ້ດວຽກຫາເງ່ນລ້ຽງ ແມ່ເອງດ້ວ."

ແຕ່ຂອຍບ່ໄດ້ເວົ້າອອກມາເລ້ຍ. ຕ່ຫນ້າແມ່ນ້ນ້ຂອຍເກ່ດ ມ່ຄວາມຮູ້ສຶກເປັ່ນຫ່ວງເປັນໄຍ ແລະ ຄວາມອ່ອນ່ອມ, ແຕ ຂອຍບ່ກ້າທ່ຈະກ້າວສະແດງອອກມາໃຫ້ເຫ້ນຈ້ກເທ່ຍ.

ການເຮ້ດວຽກງ້ານຢູ່ໃນສ່ວນ ມ່ຄວາມລ້ບຫນ້າໄປ ເປັນ ລ້ກ້ບ. ຂອຍຫລ້ກຫ້ຍ້ານອອກ ແລະ ເອົ້າຄົນຈ່ເຮ້ດຂອບຂ່ນ ທ່ເປັນຮ່ຽງໄວ. ຂອຍໃຊ້ຄົນຈ່ຈ້ານວນຫນ່ງ້ກ່ເປັນບ່ນ ຫລ້ນ ແລະ ກ້ວາງພ້ນ່ນໄດ, ແລ່ວກ່ເກ້ບເອົ້າແກ່ວແຕກແລະຖ່ວຍ ແຕກທ້ນຫລາຍສ້ນ້ ວ້າງໃສ່ລະຫ່ວ້າງຄົນຈ່ແລະຕ່ຄ່ວຍ ຄົນ ຫນ່ຽວ. ເມ່ຍແດດສ່ອງລ້ງມາຖ້ກ ມ້ນ້ກ່ເປັນປະກ້ຍເຫລ້ອມ ຍ້ບຍ້ບ່ຄ້ງ່ຽບ້ນ້ກນຸ່ນຢູ່ໃນໂບດ.

- "ຫ້ວຄິດສະຫລາດຄືແທ້." ພໍ່ເຖົ້າວ່າໃນຂະນະ ທີ່ສັ່ງ ເກດເບິ່ງຜົນງານຂອງຂອຍວັນໜຶ່ງ. "ມື້ແຕ່ວາຫຍ້ານັ້ນ ປ່ຽ ຂຸນມາອີກ-ໂຕ້ເອົາຮາກນັ້ນອອກເດ. ມື້ໄປເອົາຂຸ່ວາມມາ, ຂຸ່ໄວ້ດົນເອົາຮາກຫຍ້າອອກໃຫ້ເບິ່ງ."

ເມື່ອຂອຍເອົາຂຸ່ວາມມາໃຫ້ລາວກໍຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ມື ຈັບ ຂຸ່ວາມສຽບລົງດົນ ແລະເອົາຕົນເນັ້ນລົງເລັກໆ.

- "ເອົາຮາກຫຍ້າຖຸມສາ. ພໍ່ເຖົ້າຂຸ່ປູກດອກເຕົ່າເວັ້ນ - ແລະ ດອກໄມ້ສີ່ມ່ວງໃສ່ບ່ອນນີ້. ຂຸ່ວາມຫລາຍໃດ້ມ. ງາມ ແທ້ໆ."

ໃນທັນໃດ ລາວກໍເອົາມືຈັບຂຸ່ວາມ ກົ້ມຢູ່ບ່ປາກບ່ເວົ້າ . ຂອຍເມ້ມເບິ່ງລາວ ແລະ ເຫັນຢາດນ້ຳໄຫລອອກຈາກ ຕາ ໜ່ອຍໜ່ອຍ ແລະສະຫລາດອ່ງໄວສ່ອງໜ່ອຍນັ້ນ.

- "ເປັນຫຍັ່ງພໍ່ເຖົ້າ ?"

ລາວສັ່ນໂຕ, ເອົາມືເຊັ້ດໜ້າ ແລະຫລຽວເບິ່ງ ຂ້ອຍ ດ້ວຍສາຍຕາຊຸ່ມ-ມ້ວ.

- "ຮ! ເຫ່ືອຊຸ່ດອອກແລ້ວເດ້ມ. ເບິ່ງແມ ຂ້ກະເຄ້ອມ ຈ່ັ່ງແມ່ນຫລາຍ !"

ລາວໄວ້ດົນອີກບາດໜຶ່ງ ແລ້ວທັນໃດກໍເວົ້າຂ້ມ:

-" ຮັກອັນນ້ີ້ນ້ີ້ຄວາມໝາຍດອກ, ບ່ມ້ີ ຄວາມ ໝາຍ ຈັກໜ້ອຍ. ພໍ່ເຖົ້າຊ່ຂາຍເຮ້ອນໄວ້ໆນ້ີ. ບາງ້ທ່ີຈະຂາຍໃນ- ລະຄູໃບ້ໄມ້ຫລ່ົ່ນກໍ່ເປັນໄດ. ຕ່ອງການເວ່ົ້ນໃຫ້ແມ່ໂຕ ເປັນສ່ົ້ນ ສ່ົ້ນລ່ົ. ຢ່າງໜ້ອຍແມ່ໂຕ້ຕ່ອງດ່ຳລ່ົ້ງຊ່ວ່ົ ຢ່າງ ມ່ົ້ກຽດ ມ່ົ້ຖ່ົ-

ນະດີ..."

ລາວຖົມຊ້ານລົງແກ້ວມືແລ້ວຍ່າງໄປທີ່ຫລັງຫ້ອງອາຍ-ຮຸມຢູ່ແຈສ້ມເບ້ອງໜ້ງ. ຂ້ອຍເລ້ມຕົ້ນຮຸດົ້ມ ແລະ ໃນທັ້ນ ໃດກໍ່ເຮັດຊ້ານສັ້ບຕົ້ນຕົ້ນເອງ.

ຍ້ອນບ່າດເຈັ້ບດ້ງກ່າວນ້ ຂ້ອຍເລ້ຍບ່ໄດ້ຮ້ອມໃນພ້ທ້ແຕ່ງ ດອງຂ້ອງແມ. ຂ້ອຍພຽງແຕ່ໄປສ້ຽງເບ້ງຢູ່ປະຕູໂຂ່ງ ແລະ ແນມເບ້ງແມ່ທ້ຍ່າງກ້ົມໜ້າອ້ກໄປສູ່ຖະໜົນ ໂດຍມ້ີມ່າກ-ມ້ີ ຈ້ັບມ້ືໄວ້, ແມ່ຍ່າງລະມ້ັດລະວ້ັງໄປເທ້ງຫ້ຍ່າທ້ີ່ປ້ງ ອ້ກ ຕາມທ່ອ່າງດ້ົນຈ່ຶ້ອ້ບທ່າງຄ້ົດ້ງອ່ຍ່າງໄປຕາມທ່າງທ້ີ່ມ້ຕ່າປູ.

ເປ້ັນພ້ທ້ແຕ່ງດອງແບ້ບ້ຽບໆ ແລະ ບ່ມ້ີຫ້ຍ້ງເປ້ັນ ຕາ ມ້ອນ-ຊຸ້ມເບ້ກ່ບ່ານໃນຕ້ອນລ້ຽງນ້ຳ-ຊ່າພ່າຍຫລັ້ງພ້ທ້ທ່າງສ່າສ-ະໜ່າ. ແມ່ປ້ຽນເຄ້ອ້ງນຸ່ງທ້ັນທ້ີທ້ັນໃດ ແລ້ວເຂ້ົ່າໄປຫ້ອ້ງນ້ອນ ເພ້ືອກ້ຽມເຄ້ອ້ງເຂ້ົ່າໜ້ບ. ພ້ນ່ານ້ັ່ງລ້ົງຄ້ຽງຂ່າ-ງ-ຂ້ອຍ ແລະ ເວ້ົ່າວ່າ:

- "ຂ້ອຍເລ້ຍສ້ັນຍ່າວ່ານ້ົ່ເວ້ົ່າສ້ີ້ໃຫ້ເປ້ັນຂ້ອ-ງ-ຂ-ວ້ັນ, ແຕ່ ວ່າຢູ່ນ້ົ່ມ້ສ້ີ້ແມ່ວ້ົ, ຂ້ອ-ງ-ຂ້ອຍເອ-ງ-ກ໋ເວ້ົ່າໃຫ້ບ່ໄດ້, ຂ້ອຍ ນ້ົ່ສ-ັ-ງ-ມ່າໃຫ້ແຕ່ມ້ົດສ-ະ-ກ-ູ-ເມ້ົ."

- "ຂ້ອຍເວ້ົ່ານ້ັ້ນໃຊ້ເຮ້ັດຫ້ຍ-ັ-ງ ?"

- "ນ-ຸ-ມ-ໂ-ຕ-ບ່ນ້ັ-ກ-ແ-ຕ-ມ-ຮ-ູ-ບ-ຫ-ວ-ະ ?"

- "ແຕ້ມບ່ເປ້ັນ."

- "ເ-ວ-ີ ຄ້ັ-ນ-ນ-ຸ-ມ-ຂ-ອ-ຍ-ນ-ຸ-ເ-ວ-ົ-ານ-ວ-ອ-ນ-ໃ-ຫ-ັ-ນ."

ແມ່ເຂ້ົ່ານ່າ ແລະ ວ່າ:

- "ພໍ່ກັບແມ່ອຸກັບມາໄວໆດອກ. ກັນທີ່ພໍ່ໂຕສອບ ເສັງ ແລ້ວ ແລະ ຈົບການສຶກສາ ພໍ່ແມ່ອຸກັບມາໂລດ."

ເປັນເລື່ອງໜ້າຍິນດີ ທີ່ທ້າວສອງເວົ້າກັບຂອຍຄັ້ງ ວ່າ ຂອຍເປັນຜູ້ໃຫຍແລ້ວ, ແຕ່ກໍຫມາແປກປະຫລາດທີ່ຄົນຜູໜ້ງມ ໜອດ ຄົກຍັງຄົງສຶກສາຮໍາຮຽນຢູ່ເຖິງປານນີ້.

- "ເຈົ້າຮຽນຫຍັງ ?" ຂອຍຖາມ

- "ສໍາຫລວດໜ້າດິນ."

ຂອຍຄາມໂພດໄປ ເລີຍບໍ່ຖາມວ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງກັນແທ້ . ຄວາມງຽບອັນໜ້າອຶດອັດປົກຄຸມໄປທົ່ວເຮືອນ ແລະ ຂອຍ - ຢາກໃຫ້ທ້າວຄົນມາຮອດໄວໆ. ພໍ່ເຖົ້າອົ່ງຫລັ່ງໃສ່ເຕົ້າກໍ່ແລະ ແມ່ນເບ່ງອອກໄປທ້າງປ່ອງຢ້ຽມໂດຍມີນຕາພໍ້ບ. ແມ ຍິ່ງ ໃນຊຸດສີ່ຂຽວຂ່ອຍແມ່ຂອຍແຕ່ງໜ້ບໜ້ ທ້ວງທ່ວຍໃຈໃຫຍ່ທ້ວງເວົ້າ ພຸ່ມພໍ້ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ແມ່ເຖົ້າຊ່ວງຄົມເຫລົ້າແມ່ານຕ່ອມ ທຽວຖືກນ້ໍາໄປຂ້ວງໄວ້ ຢູ່ຫອງໃຕ້ເພດານ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລາວເຮັດ ແມ່ນອັບອາຍຂາຍໜ້າ ອັນເປັນການເສຍຫ່ວຍແກ່ລອບຄົວ.

ແມ່ຈາກໄປແຕ່ຕອນເດັກຂອງນ້ັຄົນມາ. ລາວກອດ ຂອຍ ກ່ອນຈະລາຈາກ, ຈູ້ມ ຂອຍ ຂ້ມແລະຈ່ອງເບ່ງຕາຂອຍ ດ່ວຍ ສ່ວຍຕາທ່ີ່ຂອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ.

- "ແມ່ໄປກ່ອນເນ້." ລາວວ່າທ້ວງຫ່ອນແກ່ມຂອຍ.

- "ບອກນ້ັນໃຫ້ເຊ່ືອຟ້ງຄວາມພໍ່ເຖົ້າ." ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າ - ດ່ວຍອາການ ຂ້ມໆທ້ວງຫລຽວເບ່ງທ່ອງຟ້ຍາມເຊ້ົາທ່ີ່ຍ່ງເປັນສ ີ ບ່ວຢູ່.

- "ฟ้าถามพ่อเถ้าเม้ ." แม่เต๋อมหัวอวยพอมใต้ ข้อย. ข้อยกะอาอุไถ้ยิมแม่เว้าเลอๆอ่ม แต่พ่อเถ้า มา ขัดจังหวะ ข้อยเลยรู้สึกเถ้อๆอยู่ในใจ.

หัวสองพากันข้มลืดมา, พ่อกะโปงของแม่ เกาะบ่อมใกบ่อมหม่อง ลาวพะยายามแกะออกต้วถ่มเลยเก็ดโมโห.

- "เอ้าออกอุ่ยแม่หะแม้ ! บ่เห้ม หอ้ะ ?" พ่อเถ้าบอกข้อย, แต่ข้อยอุ่ยหยังบ่ไถ้ เพาะรู้สึก มืมว่าถอยอาหามเจ็บอุ่ยู่ ในใจ.

มากอุ่มบ ปฺรถยา ที่ยู่ในโส้งร้อๆส่ฟ้า แล้ะ เอ้าห้เถ้อยางลิงใส่ห้อเย้า อุ่งแม่เถ้าเป้นผู้ยิมใต้, เถ้อๆกองกันข้มจืมลาวไถ้เอ้าคางเต้กไว้.

- "พ่แล้อ !" ลาออาสฺยงเย้มๆหัวเร้ถ้อ หยุ่วเข้า.

แม่ย่างในอุดสิ้ะรอ กับลูกอายก๊ก ผู้เป้นมายหะหาม พากันข้มลืดม่าอีกถ้นหม่อง. ลาวม่องเร้ถ้อแอวถ่ง รูบป้นข้ะผ่ว, ส่อมผู้ลูกอายเอ้าถามถายลูบมอถ แล้ะหาวมอมอาบๆ.

- "เจ้าอุ่ออกไปสู่สะหนามลับอั้นบ่ ?" พ่อเถ้าถาม.

- "เจ้า, แม่มอม."

- "ถ้ละ, ต้องปาบมัน พอกตุ้ละกั้."

แล้วพอกเผ้นก๋าหไป. แม่งอาหถ้นหล้างหลายเห้อ

ແລະ ແກ່ວ່ຜ້ຳແພມ້ນເປັນສັນຍານອຳລາຈາກໄປ. ແມ່ເຖ້ຳ ອ້ວຝ້ຳເຮ້ອນໂບກມ້ືໃສ່ຫ້ວ່ມ້ຳຕ້ານອ້ວຫນ້ຳ, ສ່ວນພ່ເຖ້ຳ ຢ້ນ ມ້ຳຕ້ານຸ້້ມເບ້ຳຫ້ວ່ເວ້ຳພູມພ້ຳ:

- "ບ່ມ້ຫຍ້ວ່ດຸ້້ມດອກ-ຈາກເລ້ອ້ວ່ມ."

ຂ້ອຍນ້ວ່ຢູ່ແປມມ້ຳ ເບ້ວ່ລ້ົມ້ຳແລ້ນອ້ອກໄປ-ແລະ ລ້ັບ ຫ້ວ່ຍໄປຈາກສ້ວ່ຍຕ້ຳ ທ້ຳທ້ວ່ງໂຄ້ວ. ຂ້ອຍຮູ້ສ້ຶກ້ວ່ຳໃນ້ຕ້ວ່ຂ້ອຍ ນ້ຳ້ວ່ງທ້ນ້ວ່ງອ້ັດຕ້ັນແໜ້ນໆ ແໜ້ນປ້ກ...

ບ້ນ້ຍ້ຳກ້ຳດ້ອນເຊ້ົ້ຳຍ້ວ່ງຮູ້ບສ້ະຫ້ວ່ງ້ບຢູ້. ຖ້ະຫ້ນ້ ຫ້ນ ທ້ຳວ່ງຍ້ວ່ງເປ້ຳຫ້ວ່ຳ້ວ ແລ້ະປ້ອ້ວ່ງຢຸ້ມຕ້ານເຮ້ອນຕ້ຳ້ວ່ງຸ້ຍ້ວ່ງ ອ້ັດ ສ້ະຫ້ນ້ດ. ແຕ່ກ້ອນມ້ຳ ຂ້ອຍຍ້ວ່ງ້ບ້ເ້ຍ້ຍເ້ຫ້ນ້ຄ້ວ່ານ້ຫ້ວ່ຳ້ວ ເປ້ຳ ແມ້ວ່ນ້ຈ້ກເທ້ວ່ຍ. ສ້ຽ້ວ ຊຸ້ຍ້ຂ້ອ້ວ ຄ້ົນ້ລ້ຽ້ວ ສ້ັດ ດ້ັ້ວ ມ້ຳ ຈ້ຳ ກ້ຳ ທ້ຳ ໄກເປ້ນ ບ້ຳ ດ ເ ຍ້ ນ ໆ.

- "ໄປ ກ້ົ ນ ເ ຂ້ົ້ຳ ເ ຊ ້ົ ຳ." ພ່ ເ ຖ ້ ຳ ວ ່ ຳ ຫ ້ ັ ງ ຈ ັ ບ ບ ່ ຳ ຂ ້ ອ ຍ . " ເ ບ ້ ັ ງ ຄ ວ ່ ຳ ຊ ຸ ຳ ຕ ຳ ຂ ້ ອ ງ ໂ ຕ ຖ ້ ກ ຂ ້ ດ ເ ສ ັ ້ ນ ໃ ຫ ້ ສ ້ ບ ຕ ່ ຢ ູ ່ ຮ ້ ວ ມ ນ ຳ ພ ່ ເ ຖ ້ ຳ ຕ ່ ໄ ປ , ຊ ູ ດ ຫ ນ ັ ງ ພ ່ ເ ຖ ້ ຳ ດ ັ ່ ງ ດ ຽ ວ ກ ັ ບ ລ ູ ກ ໄ ມ ້ ຂ ້ ດ ຢ ູ ່ ນ ຳ ກ ັ ບ ໄ ຟ ."

ແ ຕ ່ ເ ຊ ້ ົ ຳ ຈ ົ ນ ຮ ອ ດ ຄ ່ ຳ ພ ່ ເ ຖ ້ ຳ ແ ລ ະ ຂ ້ ອ ຍ ພ ັ ກ ນ ັ ນ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ຢ ູ ່ ສ ້ ວ ນ ຢ ່ ຳ ງ ນ ້ ັ ດ ໆ . ລ າ ວ ຊ ຸ ດ ດ ິ ນ ເ ຮ ັ ດ ຫ ມ ໍ ້ ຜ ັ ກ , ບ ົ ວ ລ ະ ບ ັ ດ ພ ຸ ່ ມ ໄ ມ ້ , ກ ຳ ຈ ັ ດ ຜ ິ ວ ກ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ຕ ້ ົ ນ ຫ ມ ໍ ້ ກ ໂ ປ ມ ແ ລ ະ ແ ມ ງ ບ ້ ັ ງ , ສ ້ ວ ມ ຂ ້ ອ ຍ ດ ັ ດ ແ ປ ງ ບ ອ ມ ຫ ລ ົ ມ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຢ ູ ່ . ພ ່ ເ ຖ ້ ຳ ຕ ັ ດ ສ ້ ົ ນ ທ ອ ນ ໄ ມ ້ ທ ີ ່ ຖ ້ ກ ໄ ຟ ໄ ຫ ມ ້ ເ ປ ັ ນ ຖ ່ ານ ດ ຳ ໆ ນ ັ ້ ນ ອ ອ ກ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຝ ັ ງ ເ ປ ັ ນ ຫ ລ ັ ກ ຕ ັ ້ ງ ໄ ວ ້ ແ ລ ະ ຂ ້ ອ ຍ ເ ອ ົ ້ ຳ ຕ ຸ ມ ນ ົ ມ ມ ້ ຳ ຕ ັ ້ ງ ໃ ສ ່ . ຂ ້ ອ ຍ ເ ອ ົ ້ ຳ

ຫຍ້າແຫ້ງມາສານເຮັດເປັນຫລັງຄາປົກເຮືອນນ້ອຍຂອງ ຕົນ ປ້ອງກັນແສງແດດແລະນ້ຳໜອກ, ເຮັດໃຫ້ເຮືອນນ້ອຍ ເປັນ ຕາຢູ່ຂຶ້ນອີກ.

- "ລະຕີ ທ້ໂຕຮູ້ຈັກຮຽນຮູ້ເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ເພື່ອຕົນເອງ" ພໍ່ເຖົ້າວ່າ.

ຂອຍຕ່ລາຄາສູງຕ່ຳສັ້ງເກດຂອງລາວກ່ຽວກັບຊົນເຜົ່າ.ບາງ ເທື່ອລາວກໍນອນລົງບອນທ້ຂອຍເອົາຫຍ້າມາປູເປັນຕ່ຽງ ແລະ ເວົ້າລົມກັບຂອຍຊ້າໆ ຄ່ຽງວ່າແຕ່ລະຄຳທ້ຫລຸດອອກຈາກປາກ ນັ້ນຕ້ອງໃຊ້ພ້ຈາລະນາຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

- "ດຽວນ້ ໂຕຄ່ຽງສອນໜ້ງທ້ຕົດອອກມາຈາກແມ່ແລ້ວ. ແມ່ໂຕຈະມ້ລູກໃໝ່ ແລະລູກໃໝ່ນ້ຈະເປັນສ່ງທ້ຖະໜອມ - ແພ່ງຫລາຍກວ່າໂຕ. ຄ້ນ້ນລະແມ່ເຖົ້າກໍເອົາແຕ່ກ້ນ ເຫລົ້າ ເມ້ົາເປັນປະຈຳ."

ລາວຈະນ້ຕ່ງຮຽບໄປເປັນເວລາດ້ນໆ ຄ່ຽງວ່າງ່ຽງຫ້ ຟ້ງ ອ້ນໃດອ້ນໜ້ງ, ແລ້ວຕ່ມາກໍເວົ້າອອກມາຢ່າງຍາກລຳບາກ:

- "ນ້ເປັນເທື່ອທ້ສອງແລ້ວທ້ແມ່ເຖົ້າຫ້ນໄປດ້ມເຫລົ້າ . ທຳອ້ດແມ່ນຕອນທ້ມ້ໄຂໂລຖ້ກເກ້ນໄປເປັນທະຫານ. ລາວບອກ ພໍ່ເຖົ້າໃຫ້ໄປຊ້ໃບຢ້ງປ້ນເພື່ອບ້ໃຫ້ໄດ້ໄປເປັນທະຫານ- ຈ່ງ ແມ່ນບ້ອ້ຫລ. ບາງທ ມ້ນອາດຈະປ່ຽນແປງຕົນເອງ ຖ້າວ່າ ໄດ້ເວົ້າ ຮ້ບໃຊ້ໃນກອງທ້ບ...ພໍ່ເຖົ້າເອງນ້ຈະຕາຍໄວ , ນ້ນໝາຍຄວ່າມວ່າໂຕຫ້ນຈະຖ້ກປ່ອຍໃຫ້ຢູ່ລຳພ້ງ, ເວ້ົາໃຈ ຕວ່າ ? ແລ້ວລອງໄປຄ້ນດຽວຕ່ານຍະຖ່າ ກ່ຳ.ຈ່ງຊ້ນ ຕອງ

ຮຽນຮູ້ຊ່ວຍຕົນເອງກຸ້ມຕົນເອງ ແລະ ບໍ່ຍອມເຮັດຕາມໃຈຜູ-ອ້ມເດ. ຈົ່ງປະພຶດຕົນຢ່າງສະຫງົບສະງ່ຽມ ແຕ່ຍົດໝັ້ນ ໃນເສັ້ນທາງທີ່ຕົນເລືອກແລ້ວ. ຈົ່ງພ້ຽທຸກຄົນແຕ່ຈົ່ງເຮັດແຕ່ອັນທີ່ເຫັນວ່າດີທີ່ສຸດສຳລັບຕົນ..."

ນອກຈາກນັ້ນຝົນຕົກແລ້ວ ຂ້ອຍໃຊ້ເວລາຕະຫລອດມື້ຢູ່ສ້ອມແລະກະຕ້ຽມອ້ມຫລັບໃນຄືນທີ່ອາກາດອົບອຸ່ນ-ແມ່ເຖົ້າເວົ້າຂົ່ມສັດໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ປູນອນ. ລາວມັກມານ້ອນນຳຂ້ອຍເລື້ອຍ ໆ ໂດຍຫວ້ຍຫຍ້ານາປູລົງຂ້າງ ບ່ອນຂ້ອຍແລ້ວກໍນ້ອນເລົ່າ ນິທານ ຊ່ວມັກຢຸດຊະງັກໂດຍກ່ານກ່າວຄຳວ່າ:

- "ເບິ່ງແມະ ! ດາວສະດັດພຸ້ນ! ອ້ນຍານຂອງ ໃຜ ຜູ້ໜ້ວຄົດຮອດແມ່ທໍ່ລະນິເລີຍລົ້ງມາ. ມີຄົນດີ້ລົ້ງມາເກີດ ຢູ່ແຫ່ງໃດແຫ່ງໜ້ວແລ້ວຫັ້ນ."

ຫລ່ວ່າ :

- "ດາວດວງໃໝ່ອ້ນພຸ້ນ! ເບິ່ງແມະ ! ນັ້ນລະ ເພັດດວງໃສສະຫວ່າງ ! ໂອ້ຟ້າເອີ ຟ້າຈົ່ງແມ່ນງາມ ປະດັບດ້ວຍເພັດນິນິນິດາ ຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ !"

ແຕ່ເຖົ້າເວົ້າຄອດໃສ່ວ່າ:

- "ພວກໄວ້ຈ່າ ຈັກໜ່ອຍຕາຍຊ່ຳຫັ້ນ, ນອນຈົ່ງຊັ້ນ ກ້ຽວຫລ້ຽວຈັບແອວລະບໍ ຫລິບ່າງທີເວົ້າຊິມາປາດໍ່ຫ້ອຍ ຊ່ຳຫັ້ນ !"

ດວງຕາເວັ້ນຍ່ານ້ອຍຄ່ຳ ສົ່ງແສງອາບທ້ວທ້ອງຟ້າ ໃຫ້ເປັ້ນສີແດງຄ້ໄຟແພ່ລາມ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຄ່ອຍໆດັບມອດລົ້ງ

ກໍສະທ້ອນແສງເງົ່ແສງຄຳໃສ່ເທົ່ຽຍອດຫຍ້າສີຂຽວ ກຳມະຍີ
ເຫລ້ມ້ບ້ບ້ບ້ຢູ່ໃນສ້ວນ. ຕ້ນ ໂລກກໍ້ມ້ດລົ້ງເລ້ອຍໆ ຄ້ວາມ
ມ້ດຂະຫຍາຍກ້ວມໄປທ່ົ້ວ; ທຸກຢ່ຳ້ງຈ້ມຢູ່ໃນຄ້ວາມອ້ບອຸ້ນທ້ຳ
ກ້ຳ້ງແສງຂະມຸກຂະມ້ວ. ໃບໄມ້ທ້ອ້ມແສງແດດ ຫຸ້ບຕ້ວ ລົ້ງໃສ-
ມ້ຳ້ງ້ຳ ສ້ວ້ມຍອດຫຍ້ຳດ້ວ້ມລົ້ງສູ່ພ້ນດ້ນ. ທຸ້ກ ສ່ິ ງ ທຸ້ກ ຢ່ຳ ້ງ ແລ ຖ
ມຸ້ມ ນ ວ ້ ມ ຫ ້ ຳ ອ ້ ມ ຂ ຸ ້ ມ ແ ລ ະ ເ ຈ ົ ້ ອ ຈ ຳ ໄ ປ ຖ ວ ຍ ກ ້ ມ ຫ ອ ມ ລ ະ
ມ ຸ ້ ມ ລ ະ ໄ ມ ້ ຄ ົ ້ ງ ສ ຽ ງ ດ ້ ນ ຕ ິ . ແ ລ ວ ສ ຽ ງ ດ ້ ນ ຕ ິ ກ ໍ ລ ວ ້ ງ ລ ວ ຍ ມ ຳ ຈ ຳ ກ
ຄ ຳ ຍ ທ ະ ທ ຳ ມ ິ ຕ ົ ້ ງ ຢ ູ ທ ຳ ້ ງ ວ ວ ກ ໄ ປ ໄ ກ ໆ . ລ ຳ ຕ ິ ພ ຳ ໃ ຫ ້ ເ ກ ິ ດ
ຄ ວ ຳ ມ ຮ ູ ສ ຶ ກ ຊ ຸ ້ ງ ມ ີ ທ ັ ້ ງ ຄ ວ ຳ ມ ເ ຂ ັ ້ ມ ແ ຂ ວ ງ ແ ລ ະ ຄ ວ ຳ ມ ສ ຶ ດ ຊ ຸ ້ ມ ເ ບ ິ ກ
ບ ຳ ມ ປ ຳ ມ ໄ ດ ຮ ັ ບ ຄ ວ ຳ ມ ຖ ະ ຫ ນ ອ ມ ຮ ັ ກ ແ ພ ້ ງ ຈ ຳ ກ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ຄ ວ ຳ ມ
ງ ຽ ບ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ປ ຽ ບ ໄ ດ ົ ້ ງ ຄ ວ ຳ ມ ອ ົ ບ ອ ຸ ້ ນ ຈ ຳ ກ ແ ມ ່ , ມ ັ ນ ຊ ຳ ລ ະ ສ ະ
ສ ້ ງ ສ ົ ່ ງ ຄ ວ ຳ ມ ຫ ວ ງ ໃ ຍ ຫ ລ າ ຍ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ດ ົ ້ ງ ຝ ຸ ້ ນ ລ ະ ອ ອ ງ ໃ ຫ ້ ລ ົ ບ ຫ າ ຍ ໄ ປ
ຈ ຳ ກ ຄ ວ ຳ ມ ຊ ຶ ງ ຈ ຳ . ເ ປ ັ ນ ເ ລ ອ ງ ເ ບ ິ ກ ບ ຳ ມ ນ ອ ມ ຊ ຸ ້ ມ ຢ ່ ຳ ງ ຫ ນ ້ ງ ທ ີ ່
ໄ ດ ້ ນ ອ ມ ເ ບ ົ ້ ງ ທ ອ ງ ຟ ຳ ແ ລ ະ ເ ຕ ັ ້ ມ ຫ ມ ູ ດ ຳ ອ ປ ະ ກ ິ ດ ອ ອ ກ ມ ຳ ໃ ນ
ທ ຳ ມ ກ ຳ ງ ຄ ວ ຳ ມ ມ ົ ດ , . ແ ຕ ລ ະ ຫ ນ ວ ຍ ສ ະ ແ ດ ງ ຖ ົ ້ ງ ຄ ວ ຳ ມ ເ ລ ິ ກ -
ລ ຳ ້ ຂ ອ ງ ສ ະ ຫ ວ ັ ນ ຊ ຸ ້ ມ ຟ ຳ . ຄ ວ ຳ ມ ເ ລ ິ ກ ລ ຳ ົ ້ ງ ກ ຳ ວ ມ ີ ປ ະ ກ ິ ດ ຄ
ວ ຳ ໄ ດ ຍ ິ ກ ຕ ົ ວ ເ ຮ ຳ ຂ ້ ມ ຫ ວ ິ ດ ຈ ຳ ກ ແ ຜ ນ ດ ້ ນ ດ ວ ຍ ອ ຳ ກ ຳ ມ ເ ບ ົ ຳ ໆ ,
ບ ຳ ດ ແ ລ ວ ພ ວ ກ ເ ຮ ຳ ກ ໍ ບ ອ ກ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ບ ່ ໄ ດ ວ ຳ ໂ ລ ກ ໄ ດ ຍ ້ ຕ ົ ວ -
ເ ຂ ຳ ສ ຳ ດ ຽ ວ ກ ັ ບ ຕ ົ ວ ຂ ອ ງ ເ ຮ ຳ ຫ ລ ວ ຳ ຕ ົ ວ ເ ຮ ຳ ໄ ດ ຂ ະ ຫ ຍ າ ຍ -
ອ ອ ກ ຢ ່ ຳ ງ ມ ະ ຫ ັ ດ ສ ະ ຈ ັ ນ ຈ ົ ນ ເ ຖ ິ ງ ຂ ັ ້ ມ ວ ຳ ເ ຮ ຳ ເ ປ ັ ນ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ
ຢ ່ ຳ ງ ທ ີ ່ ຢ ູ ອ ອ ມ ຕ ົ ວ ເ ຮ ຳ . ຄ ວ ຳ ມ ງ ຽ ບ ຫ ະ ວ ໍ ຄ ວ ຳ ມ ເ ລ ິ ກ ຊ ຶ ງ ຕ ຳ ມ
ຂ ້ ມ , ແ ຕ ່ ກ ໍ ມ ີ ສ ຳ ຍ ໄ ຍ ລ ະ ອ ຽ ດ ອ ອ ມ ນ ັ ້ ມ ຫ ນ ້ ງ ຊ ຶ ງ ເ ບ ົ ້ ງ ບ ໍ ເ ຕ ັ ້ ມ ສ ັ ້ ມ

ສະບັດຍ້ອນຖືກກະທົບໂດຍສຽງນ້ອຍໆດັ່ງຄ່ອຍໆ ອັນມີສຽງ - ຮອງຂອງນົກທີ່ຢູ່ໃນອາກາມຫລັບໃຫລ, ສຽງກາມເຄື່ອນ - ໄຫວຂອງຕົວເຫັ້ນແລະສຽງຂອງມະນຸດ-ແຕ່ລະສຽງດັ່ງມີລັກ ສະນະພິເສດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມັນແຕກຕ່າງຈາກສຽງ ໃນ ຕອນກາງເວັນ ແລະ ໄດ້ຮັບກາມເມັ້ນຫນັກຕື່ມໂດຍບັນຍາ - ກາດງຽບສະຫງົບອັນລະອຽດອ່ອນ.

ສຽງຫລົ້ມອັກກອກເຄອົ່ງ, ສຽງຫົ່ວຂອງແມ່ງ, ສຽງ ປາຍຄາບຂຸດດິ້ນຈ໋ຕາມທາງຍ່າງ, ສຽງຫມາຫອນ-ຫົ່ວໝົດ-ເຫລົ່ານ້ັ້ນ ດັ່ງໃບໄມ້ໃບສຸດທ້າຍທີ່ຫລົ່ນຈາກວັນເວລາທີ່ພ່ວມມະ ຫັບມະຫາຍໄປ.

ບາງເທ່ື ກ໋ມີສຽງຮ່ອງຂອງຄົນເມົາເຫລົ້າດັ່ງມາຈາກ ຖະຫນົນຫລ່ໆຈາກທ່ົ່ງຫ່ໍ່ຢ່າງທັນທີທັນໃດ, ຫລ່ສຽງບາດຕື່ມ ຫນັກໆແລ່ນໄປຢ່າງຟ່າວຟ່ັ. ສຽງເຫລ່ານ້ັ້ນເປັນເລ່ືອງທ໋ໍາມະ ດາເກ໋ນໄປຈ໋ງບ່ໍ່ດັ່ງຖ໋ກຄວາມສົນໃຈ.

ແມ່ເຖ້ານ່ອນຢູ່່ຕ່ັງຄົນນ໋ານແຕ່ບ່ໍ່ຫລັບ, ລາວເອ໋ານ ໝ໋ນ ຫ໋ວ ຈ໋ມພ໋ມພ໋ໍາດ່ວຍຄວາມຕ໋ນເຕ້ັນຢູ່່ເລ໋ກໆ ໂດຍບ່ໍ່ສົນໃຈ ວາ ຂ່ອຍຟ່ັງຢູ່່ຫລ່ບ ? ລາວມ໋ກເລ່ົ່ານ໋ທານທ໋ກຕ່ອງກ໋ບບ໋ນຍາ - ກາດ ພາໃຫ້ເຄ໋ໍາຄ໋ນມ໋ຄວາມຫມາຍເລ໋ກເຊ່ັ້ງແລະມ໋ສະເນ.

ສຽງແມ່ເຖ້ົ່າດັ່ງເປ໋ນຈ໋ງຫ່ວະ ກ່ອນຂ່ອຍໃຫ້ຫລັບໄປແລ່ະ ເມ່ືອຕ໋ນຂ໋ນກ໋ໍ່ພ໋ບແສງຕາເວ໋ນສ່ອງຫນ້ າ ແລະ ສຽງນ໋ກ ຮ່ອງ ດັ່ງເຈ່ືອຍແຈ້ວເຂ້ົ່າຫູ່. ອ໋ກາດຍາມເຊ້ົ່າອ໋ບອຸ່ນ ຂ໋ນ, ລ໋ມພ໋ດ ມາຄ່ອຍໆ, ໃບຫມ໋ກໂປ່ມສະຫລ໋ດເມ໋ດນ໋ໍ້ໍາໝອກໃຫ້ຫລ່ົ່ມລ໋ງ,

ຍອດຫຍ້າຂຽວສົດຊຸ່ມ ແລະ ປົກຄຸມໄປດ້ວຍນ້ຳໝອກ ເບິ່ງ
ແລ້ວຄ້າງເມັດແກ້ວເຫລື້ອມຍິບຍັບ. ຕາເວັນສ່ອງແສງໄປທົ່ວ
ທ້ອງຟ້າ ເຮັດໃຫ້ມະພ້າສີ່ອ່ຽມເປັນສີ່ມ່ຽ. ນົກຈາບຮອງ
ດົງມາແຕ່ບ້ອນສູງໆຈົ່ມແມ່ນບໍ່ເຫັນໂຕ, ສຽງແລະສີສັນ ຂອງ
ວັນໃໝ່ທີ່ໄຂແຈງຊຸ່ມເຂົ້າສູ່ວົນຍາມຂອງຂ້ອຍຄ້ວຍປາດ ນ້ຳ
ຕາ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍອົ່ມເອິບໄປດ້ວຍຄວາມຜາສຸກ, ຫົວໃຈ -
ເຕັ້ນໄປດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ, ກ້າວເດີ່ນໄປ -
ແລະ ຄ້ຳລຶງຊ້ວ ຄ້ຽຢ່າງມີຄ້ໄມ່ຕັ້ບສັ້ບພະສິ່ງທັ້ງປວງ.

ໄລຍະນີ້ ແມ່ນຕອນທີ່ຂ້ອຍມີຄວາມສະຫງົ່ບ ແລະເຕັ້ນໄປ
ດ້ວຍຄວາມຄຶດຄ້ຳນຶງເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດໃນຕະຫລອດຊ້ວ. ແມ່ນ
ລະຄູຮ້ອນປົ້ນທີ່ຂ້ອຍມີຄວາມຮູ້ສຶກເຊ້ືອໜັ້ນໃນກ້ຳລັງຕົ້ນເອງ-
ແລະ ເອົ້າຕ້ວຫລຶກຫ່າງຈາກຜູ້ຄົ້ນ. ເວລາໄດ້ຍົ້ນສຽງ ເດັກ
ນ້ອຍຄ້ວບຄ້ວ້ບຊຸ້ມນ້ຶກ ເວ້ົ້າຢອກລ້ັ້ນ ຂ້ອຍບໍ່ຄ້ຽຢາກ ໄປ
ຫລົ້ນນ້ຳເຂ້ົ້າອ້ກຄ້ແຕ່ກ້ອນ, ແລະ ເມ້ືອພວກລູກລຸ້ງ ມາຫາ
ແທ້ນທີ່ຂ້ອຍຈະດ້ີໃຈ ຂ້ອຍຊ້ຳພ້ັຍປາມພວກເຂ້ົ້ານ້ານ້ຳ ເຜ
ບ້ອນພ້ັກທ້ຽຍສ້ານ້ຳໄວ້ໃນສ້ວນ, ຊ້ຽຂ້ອຍສ້ານ້ຳຂ້ົ້ນດ້ວຍມ ຕົ້ນ
ເອງເປັນເທ້ືອທ້ຳອ້ກ.

ການໂອ້ລ້ົ້ມຂ້ອງພ້ໍ່ເຖ້ົ້າ ບ້ໍ່ມ້ຄວາມໝ້ານ້ຳພ້ຈະດ້ົ້ງຖ້ກ -
ຄວາມສ້ົ້ນໃຈຂ້ອງຂ້ອຍອ້ກ ເພ້ຳະມ້ແຕ່ຄ້ຳເວ້ົ້າແຫ້ງແລ້ງ ຈ້ົ້ມ
ໄປ້ບ໋ໍ່ເທ້ືອຄ້ສ້ບເທ້ືອຄ້ປາກ. ລ້ານ້ຳມ້ແຕ່ຜ້ດຖ້ຽງກ້ັ້ບ ແມ່ເຖ້ົ້າ
ເລ້ືອຍໆ ແລະ ໄລ່ແມ່ເຖ້ົ້າອອກຈາກເຮ້ືອນ; ແມ່ເຖ້ົ້າ ເລ້ືອ
ໄປຢູ່ນ້ຳລ້ງ ຢ້ານ້ົ້ບ ຫລ້ົ້ບ໋ໍ່ໄປຢູ່ນ້ຳລ້ງມ້ໄຄໂລ. ໄລຍະ ທ້ີ່ແມ່

ເຖົ້າໄປຢູ່ນຳລູງດ້ວງກ່ອນ ພໍເຖົ້າຄົວກິນສູ່ພວກເຮົາ ທັ້ງປາກ ກໍຈົ່ມວ່າ ປ່ອຍຕາໄປນຳ, ບາງເທື່ອກໍເຮັດໄຟໄໝ້ມື ເຮັດ ຖ້ວຍຈານແຕກ ແລະ ນັບມື້ນັບຂີ້ຍົມຂີ້ໄຊ.

ເວລາໃດລາວມາຫາຂ້ອຍຢູ່ສວນ ລາວມັກນັ່ງລົງ ເທິ ຫຍ້າຖ້ວຍຫ່າງສະບາຍ ແລະ ເບິ່ງຂ້ອຍເປັນເວລາດົນ ໆ ໂດຍບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າຫຍັງຈັກຄວາມ. ແລ້ວໃນທັນໃດລາວກໍຖາມ ຂ້ອມ:

- "ເປັນຫຍັງບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າແດ່ ?"
- "ຫລາມບໍ່ຮູ້ຈະເວົ້າຫຍັງ."
- "ພວກເຮົາບໍ່ເມ່ນຄົນຂີ້ນສູງ." ລາວເລີ່ມຕົ້ນ ເວົ້າ ແບບສັ່ງສອນ. "ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນເລີຍທີ່ຈະມາສອນໃຫ້ພວກເຮົາ ໃນເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົວເຮົາ ເອງ. ປຶ້ມທັ້ງຫລາຍນັ້ນຂຽນຂຶ້ນມາສຳລັບຄົນອື່ນ, ໂຮງຮຽນ ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາສຳລັບຄົນອື່ນ-ບໍ່ແມ່ນສຳລັບພວກເຮົາ. ທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງນັ້ນພວກເຮົາຂີ້ນອາຍຫາເວົ້າດ້ວຍຕົນເອງ..."

ພໍເຖົ້າຈົ່ມຢູ່ໃນຄວາມຄິດຄຳນຶງ ບໍ່ປາກເວົ້າ ບໍ່ເໜັ້ງຕົ້ງ ແລະ ເກືອບວ່າເປັນຕາຢ້ານ.

ລະດູຮ້ອນປີນັ້ນ ລາວຂາຍເຮືອນໃຫ້ເວົ້າໄປ. ເຊົ້າວັນ ໜຶ່ງ ພາຍຫລັງກາຕົກລົງຂາຍເຮືອນ, ຂະນະທີ່ ນຳ້ຊາ ລາວບອກແມ່ເຖົ້າດ້ວຍອາການເສົ້າໝອງແຕ່ດັດຖ້ອວ່າ:

- "ນ້ຳແມ່ເອີ້ຍ ຂ້ອຍຫາລຽງເຈົ້າມາດົນນານແລ້ວ, ມາ ບາດນີ້ພໍລະ ຫາກົນເອງສຳນັບແຕ່ນີ້ໄປ."

ແມ່ເຖົ້າຟັງແລ້ວ ບໍ່ເຫັນບໍ່ຕ້ວ ຄິດ່ວ່າຄອງຖ້າໃຫ້ ພໍ ເຖົ້າເວົ້າທຳມອງນີ້ມາແຕ່ດົນແລ້ວ. ລາວຈັບເອົາກັບ ຢ່ານັດ ອອກມາຢ່າງຊ້າໆ ແລ້ວກໍ່ສູດເຂົ້າດັ່ງໂປ່ງ ແລະ ຕອບວ່າ:

- "ເອ...ຖ້າຈັ່ງຊັ້ນກໍ່ເອົາແຕວ່າລະ."

ພໍ່ເຖົ້າເຊົ່າບ້ອນຢູ່ໃໝ່ ຄ່ຢູ່ຫ້ອງໃຕ້ດິນມືດໆສ້ອງ ຫ້ອງ ຂ້ອງຕິກເກົ່າຫລັງໜຶ່ງໃນບ້ອນສ້ອກຫລີກ. ໃນຂະນະ ທີ່ທຳ ການຍ້ກຍ້າຍນັ້ນ ແມ່ເຖົ້າເອົາເກ້ບເກົ່າຄູ່ໜຶ່ງໂຍນເຂົ້າ ໄປ ໃນເຕົາກ໋ ແລ້ວລາວກໍ່ນັ່ງລຸກເຂົ່າເອ້ນຫາຜ້ວ:

- "ມາເຢ້ເຈົ້າທ້ເຈົ້າຖາມເອ້ຍ ນ່ຳເອົາໂຊກເອົ້າ ໄຊ ໄປສູ່ເຮ້ອນໃໝ່ຂອງພວກເຮົ້າ."

ພໍ່ເຖົ້າທ້ຍ້ນຢູ່ເດ້ມ ຫລ້ງເຂົ້າມາທ້ງປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວ ເວ້ົາວ່າ:

- "ຂ້ອຍຊ່ສ້ັ່ງສ້ອນເຈົ້າຄ້ນລ່ອງ ? ຖ້າບ້ໍ່ງເດ້, ເຮ້ັດ ຂ້າຍຫມ້າຂ້ອຍຈ້ັ່ງຊ່ !"

- "ລະວ້ັ່ງແດ ພ່ເອ້ຍ ! ມ້ເຄ້າະມ້ເຂ້ັ່ນແທ້ໃດ!" ແມ່ ເຖົ້າເຕ້ອນຢ່າງເອົ້າຈ້ິງເອົ້າຈ້ັ່ງ, ແຕ່ພໍ່ເຖົ້າເກ້ດໂມໂຫຢ່າງ ແຮ້ງ ແລະ ຫ້ານບ້ໍ່ໃຫ້ແມ່ເຖົ້າເອົ້າຜ້ວຖ້ໍ່ໄປນ້ຳ.

ຕະຫລ້ອດເວລາສ້ານມ້ ພໍ່ເຖົ້າຈ້ດການຂ້າຍເຄ້ອງເຮ້ອນ ແລະສ່ງຂ້ອງອ້ນໆໃຫ້ພໍ່ຄ້ຮ້ບຊ້ຂ້ອງເກ້ົ່າຊາວຕ້ານຕ້ານ, ມ້ ການເວ້ົ່າຕ່ລ້ານຄ້ານ້ັນແລະດ້ານ້ານ້ັນສ້ຽງອ້ກກ້ະທ້ກ. ແມ່ເຖົ້ ແມນບ້ໍ່ງຢູ່ປ່ອງຢ້ຽມ ບ້ານ້ເທ້ອກ້ໍ່ຫ້ວ ບ້ານ້ເທ້ອກ້ໍ່ຮ້ອງ ໄຫ ແລະຈ່ົ່ມພຸ່ມພ້ຳວ່ າ:

- "ເອົາລົງໄປ ! ເອົາໃຫ້ໝົດ ທັບໃຫ້ໝົດ..."

ຂອຍເກືອບຮອງໄຫ້ອອກມາ ເມື່ອຄິດວ່າຈະຕ້ອງໜີ ຈາກ ຕູ້ນ້ອຍ ຢູ່ໃນສວນ.

ພວກເຮົາໃຊ້ກວຍມ້າສອງຄົນໃນການຂົນຍ້າຍເຮືອນ , ຄົນທີ່ຂອຍນັ່ງນັ້ນຂະຍອກຄອກຄອມປາມວ່າຢຸ້ປົດຢຸກຂອຍໃຫ້ຕົກ ຈາກກອງເຄື່ອງຂອງທີ່ວ່າງທັບກັນສູງໆນັ້ນ.

ເປັນເວລາສອງປີທີ່ຂອຍຄຳເນີນຊີວິດທາມກາງຄວາມ ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຂະຍອກຄອກຄອມຢູ່ເປັນປະຈຳ-ຈົນຮອດວັນ ທີ ແມ່ເສຍຊີວິດລົງ.

ບ້ານທີ່ພໍ່ເຖົ້າພາພວກເຮົາຍ້າຍມາຢູ່ບ່ອນໃໝ່ນັ້ນເປັນ - ທອງໃຕ້ດົນ ແມ່ຂອຍກໍ່ມາຢາມ. ແມ່ລາວເຫລືອງຈອຍຜອມຕາ ໂກນບ່າງບອກອາການຮ້ອນຮົນຕົກໃຈ. ແມ່ບ່າງພວກເຮົາດ້ວຍ ທ່າທາງຄົ້ນຄິດ ປາມວ່າເຫັນພວກເຮົາເປັນເທື່ອທຳອິດ ແລະ ບ່ປາກບ່ເວົ້າຫຍັງເລີຍ, ສ່ວນພໍ່ມ້າຂອຍຍ່າງວົນວຽນໄປມາ-ພາຍໃນຫ້ອງ ໝາດໍໄອອະແຮມ ເອົາມືຂັດຫລັງ ແລະ ໃຊ້ ນ້ວມືຖຶກັນໄປມາ.

- "ປາດໂທ ໃຫຍ່ປານນີ້ແລ້ວຫວະ !" ແມ່ເວົ້າ ທັງ ເອົາມືລຸ້ນໆລູບແກ້ມຂອຍ. ແມ່ນຸ່ງກະໂປ່ງສີນ້ຳຕານ ເກົ່າ ໝອງ ແລະ ເປັນລຸ້ງປຸ້ງອອກມາທີ່ໜ້າທ້ອງ.

- "ຈ່ຳໃດ້ນ້ອຍ ສະບາຍດີຢູ່ຕ໊."ພໍ່ມ້າຖາມສະບາຍ ທັງ ເດີນມາຈັບມືຂອຍ.

ລາວສີບ້ົງ ແລະ ກ່າວວ່າ:

- "ອຸມ ມ ຢູ ມ."

ແມ ກ ບ ພ ມ ງ ທ ທ ງ ອ ຄ ອ ອ ມ ຄ ດ ງ ວ ່ ງ ແ ລ ນ ມ ງ ເ ປ ນ ເ ວ ລ ງ ດ ນ ມ ງ ນ ແ ລ ະ ບ ່ ທ ວ ງ ຕ ສ ງ ໃ ດ ນ ອ ກ ຈ ງ ຢ ງ ກ ນ ອ ນ ພ ກ ຜ ອ ນ.

ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ງ ທ ງ ຫ ມ ດ ພ ງ ກ ນ ດ ນ ມ ຳ ຊ ງ ດ ວ ຍ ອ ງ ກ ງ ນ ບ ່ ເ ບ ກ ບ ງ ນ, ພ ່ ເ ຖ ົ ງ ນ ງ ແ ນ ນ ເ ບ ງ ສ ງ ຝ ນ ທ ່ ຍ ອ ຍ ລ ງ ຕ ງ ນ ແ ກ ວ ປ ອ ງ ຢ ຽ ນ ແ ລ ະ ຖ ງ ນ ຂ ນ ວ ງ:

- "ເ ອ ງ ຂ ອ ງ ຖ ກ ໄ ຟ ໄ ຫ ນ ຫ ມ ດ ເ ລ ຍ ຫ ວ ະ ?"

- "ໄ ຫ ນ ຫ ມ ດ ຫ ູ ກ ຢ ່ ງ, ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ລ ອ ດ ຕ ຍ ໄ ດ ແ ຕ ເ ອ ງ ຄ ງ ດ ງ." ພ ນ ງ ກ ງ ວ ດ ວ ຍ ມ ຳ ສ ຽ ງ ຫ ນ ກ ແ ຫ ນ ນ.

- "ໄ ຟ ໄ ຫ ນ ບ ່ ແ ນ ນ ຂ ອ ງ ຢ ອ ກ ເ ດ ີ."

ແ ມ ຂ ອ ຍ ເ ວ ົ ໄ ກ ແ ມ ເ ຖ ົ ແ ລ ວ ເ ວ ົ ອ ຸ ມ ໃ ສ ຫ ູ, ສ ອ ນ ແ ມ ເ ຖ ົ ເ ຮ ດ ຕ ງ ພ ຫ ບ ຮ ເ ດ ງ ຖ ກ ແ ສ ງ ສ ະ ຫ ວ ງ ງ ຍ ເ ວ ົ ງ ຕ ງ. ນ ມ ຍ ງ - ກ ງ ເ ດ ອ ກ ດ ອ ກ ຕ ນ ຂ ນ ອ ກ.

ໃ ນ ທ ນ ໃ ດ ພ ່ ເ ຖ ົ ກ ເ ວ ົ ອ ຸ ມ ດ ວ ຍ ສ ຽ ງ ເ ຍ ນ ໆ ດ ງ ໆ ແ ລ ະ ດ ວ ຍ ຄ ວ ນ ຢ ຽ ດ ຫ ຍ ງ ນ.

- "ເ ອ ັ ບ ເ ກ ນ ! ອ ງ ຊ ລ ເ ຢ ອ ດ! ພ ່ ໄ ດ ຍ ນ ວ ່ ງ ບ ນ ເ ຫ ດ ກ ງ ນ ໄ ຟ ໄ ຫ ນ ເ ລ ຍ ນ ່ ງ ເ ວ ົ ງ ລ ກ ຫ ລ ນ ໄ ພ ່ ຈ ງ ຫ ມ ດ ເ ມ ອ ຫ ມ ດ ຕ ວ."

ຄ ວ ນ ງ ຽ ບ ປ ກ ຄ ມ ໄ ປ ຫ ວ, ໄ ດ ຍ ນ ແ ຕ ສ ຽ ງ ຢ ງ ດ ນ ຳ ຝ ນ ແ ລ ະ ສ ຽ ງ ຫ ນ ຊ ງ ໂ ມ ວ ງ. ໃ ນ ທ ສ ດ ແ ມ ຂ ອ ຍ ເ ວ ົ ອ ຸ ມ ວ ງ:

- "ພ ่..."

- "ພ ່ ລ ະ ນ ! "ພ ່ ເ ຖ ົ ຮ ອ ງ ທ ່ ງ ອ ຸ ມ ຈ ນ ຫ ນ ອ ກ ຫ ູ." ແ ມ ນ

ຫຍັງອີກຕໍ່ໄປບາດນີ້ ? ກູບອກແລ້ວຕ່າວ່າ ຜົ້ວາທີ່ແມ່ຍິງອາ
ຍຸສາມສິບໄປເອົາຜົວອາຍຸຊາວ. ເບິ່ງແມະ ຕົວຢ່າງສູ ທັ້ງ
ສອງຄັກບໍ່ບາດນີ! ມຶງໄດ້ເປັນແມ່ຍິງຊັ້ນສູງສົມໃຈແລ້ວຕ່າອີ
ຫລາ ?"

ແລ້ວຕໍ່ມາ ໜຶ້ດທ້າວສົ່ມພວກເພິ່ນກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຖຽງກັນສຽງ
ດັງຄັບທຶບ, ສຽງພໍ້ານ້ຳດັງຖ້ອມສຽງຜູ້ອື່ນໆ. ຂອຍອອກໄປ -
ຂ້າງນອກ ແລະ ໄປນັ່ງຢູ່ເທິງກອງຂອນໄມ້, ຈິດໃຈບໍ່ຢູ່ ກັບ
ເນື້ອກັບຕົວເລີຍ. ເປັນຫຍັງນໍ ບໍ່ແມ່ນແມ່ຂອຍ ເພາະລ້າວ
ປຽນແປງໄປຢ່າງຂ້າວເປັນຄ່ຳ. ເວລ້ານຢູ່ໃນຫ້ອງນັ້ນ ຂອຍ
ສັງເກດເຫັນພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ແຕ່ນາບາດນີ້ ໃນເວລ້ານ-
ນັ່ງຢູ່ໃນ່ທ່ານກ້າງ ເອ້ານຶ້ດຂອຍຫ້ອນຄືນເບິ່ງແລະເຫັນຢ່າງ
ຄັກແນ້ວ່າ ແມ່ເປັນຄົນແນວໃດເມື່ອຄ້າວກ້ອນນັ້ນ.

ຕໍ່ມາ ຂອຍຈ່ໄດ້ພຽງເລ້ອນລ້າງຄືບຕົ້ນເອງຢູ່ໃນເຮ້ອນ
ໃໝ່ທີ່ຊ້ອກໂມໂອ. ຝ່າເຮ້ອນເຮັດດ້ວຍໄມ້ທ້ອນແລະບໍ່ມ້ເຈຍ
ຕິດຫຸ້ມ, ປ້ອງລະຫ້ວ່າງທ້ອນໄມ້ທີ່ຕັ້ນນັ້ນເພິ່ນເອ້ົາປ່ານ ຍັດ
ຕັ້ນໄວ້ ແລະ ເຕັ້ນແຕ່ແມງສາບເປັ້ນຍ້ຶ ໆ. ແມ່ກັບພໍ້ານ້ຳຢູ່ສອງ
ຫ້ອງທີ່ປັ້ນອອກໄປຫ່າຖະໜົນ, ແມ່ເຖ້ົ່ານັ້ນຂອຍຢູ່ເຮ້ອນ ຄ້ວ
ຊ່ວ່ຍປ້ຽນສ່ອງອອກໄປເຫັນຕ້ລ້ງຄ່ານເຮ້ອນ. ຝ່ານຕ້ລ້ງຄ່ານ
ເຮ້ອນອອກໄປນ້ຶ ປ້ອງ ຄ້ວນໄຟຂອງໂຮງ່ານທ້ວ່ງສູງເດ້ນ້ອນ
ໄປທ່ານກ້າງທ້ອງຟ່າ ແລະພົ້ນຄ້ວນເປັນໂຄ້ງລ້ອຍ້ນກ້າງອ່ານ
ກ່ານ ແລ້ວຕໍ່ມ່ານ້ກ້ຶ ກ້ຶ ລ້ືມລະດູໜ່ານ້ວພ້ດກ່ະຈ່ານໄປທ້ວຸ່ມ .
ພ່ານໃນ້ຫ້ອງທ້ວ່ປ່ານ້ສ່ະຈ່ານ້ກ່ານ້ອ່ານຸ້ມຂ້ອງພວກເຮ້ານ້ກ້ເຕ້ັ ໄປ

ດ້ວຍກົ່ນຄວັນໄຟນ້ ຕອນເຊົ້າເດິກ ໂຫວດໂຮງງານສົ່ງສຽງ ດັງຄ໊ັ່ງຫມາໄນ:

- "ວູດດດ! ວູດດດ !

ຂອຍຢອງແປມມາຂົ້ນສອງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ແນມເຫັນ - ແສງໄຟທ໊ີ່ປາກປະຕູໂຮງງານອ໊ົ່ງໄຂອ້າອອກ, ເບ໊ົ່ງແລ້ວ ປະ ກ໊ດວ່າ ຄ໊ປາກທ໊ົ່ນ໊ແຂ້ວຂອງຄົນຂ໊ໍທານທ໊ີ່ພ້ອມກົ້ນກົ້ນຝູງມະນຸດ-ຕ໊ົ້ນ້ອຍໆ. ຕອນຫ້ຽງ ສຽງໂຫວດກ໊ໍດັງຂ້ົ້ນ້ອກເທ້ອຫ໊ົ່ງ , ບານປະຕູດ໊ໍໆໄຂອ້າອອກ ເປັນຮູໂຈ່ງໂປ່ງ ແລະ ພົ່ນຝູງມະ ນຸດຕ໊ົ້ນ້ອຍໆພວກດຽວ້ົ້ນ້ອອກມາ ແຕ່ບ່າດ້ົ້ນ້ຢູ່ໃນລັກສະນະຖຸ້ ຍ້ອງ. ພວກເຂ້ົ້າຫລັ່ງໄຫລອອກມາສູ່ຖະໜົນ ດ໊ັ່ງກະແສນ໊ໍ ສ໊ດ໊ໍໆ ແລະ ຖຸ້ກຂັບໄລ່ເຂ້ົ້າໄປໃນເຮ້ອນ ໂດຍລົມຫ໊ົ່ນ ຂາວໆ ໂດຍທ໊ົ່ວໄປແລ້ວ ເກ້ອບເບ໊ົ່ງບ໊ົ່ເຫັນທ້ອງຟ້າເລ້ຍ. ເຫ໊ົ້ອຫລັ້ງ ຄາ ເຫ໊ົ້ອຫ໊ົ່ນ ທ໊ແປດເປ້ອ້ົ້ນ້ຕາມຖະໜົນນ໊ົ້ນ, ແຕ່ລະ ມ ຍ້ ງ ມ ຄ໊ົ້ນ ໂຮງງານປ໊ກຄຸມທ້ອງຟ້າຂ້ອງເມ້ອງ ໄ ເບ໊ົ່ງ ຄ ຍ ຫລັ້ງ ຄາ ອ ກ ຂ ໊ົ້ນ ຫ ໊ົ່ງ ທ ຣ ຸ ບ ພ ຽ ງ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ຫ ໊ ົ ່ ນ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ້ ອ ຮ ູ ສ ຶ ກ ຕ ໊ ບ ຕ ັ ນ ແ ລ ະ ຫ ນ ັ ກ ຫ ນ ່ ວ ງ ໃ ນ ຫ ້ ວ ໃ ຈ .

ໃນຕອນແລງ ແສງສ໊ແດງໆປ໊ກຄຸມຢູ່ເຫ໊ົ້ອໂຮງງານ.ແສງ ມ ສ ະ ທ ້ ອ ນ ໃ ສ ່ ຈ ອ ມ ປ ່ ອ ງ ຄ ວ ັ ນ ໄ ຟ ໃ ຫ ້ ເ ກ ິ ດ ແ ສ ງ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ - ໃ ຜ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຮ ູ ສ ຶ ກ ວ ່ າ ມ ັ ນ ບ ໍ ່ ເ ຄ ້ ອ ນ ໄ ປ ່ ເ ທ ິ ງ ແ ຕ ່ ຫ າ ກ ດ ່ ງ ລ ົ ງ ສ ູ ພ ົ ນ ດ ິ ນ ໂ ດ ຍ ລ ອ ດ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ກ ອ ນ ເ ຝ ້ ອ ສ ີ ມ ້ ອ ໆ . ປ ່ ອ ງ ຄ ວ ັ ນ ໄ ຟ ມ ີ ພ ົ ່ ນ ໄ ຟ ສ ີ ແ ດ ງ ແ ລ ະ ສ ົ ່ ງ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ສ ະ ນ ັ ່ ນ . ເ ມ ້ ອ ແ ນ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ສ ິ ່ ງ ເ ຫ ຼ ົ ່ າ ນ ້ ອ ຍ ຮ ູ ສ ຶ ກ ບ ໍ ່ ສ ະ ບ າ ຍ , ແ ລ ະ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ເ ຕ ັ ນ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ເ ສ ົ ້ າ

ໂສກຫມົ່ນຫມອງ. ແມ່ເຖົ້າເຮັດວຽກເຮັ່ອມການຊ່ວນທັ້ງຫມົດ ຜູ້ດຽວ. ແຕ່ເຊົ້າເທົ້າຄ່ຳລາວຫຍຸ້ງຢູ່ກັບວຽກຄົວກິ່ນ, ຖູພົ້ນ, ຜ່າຟືນ ແລະ ຕັກນ້ຳ. ເມ່ືອຄ່ຳມາລາວກໍຖອນຫາຍໃຈ ດ້ວຍ ຄວາມອິດເມ່ືອຍແລະຈົ່ມພຸມພ່ຳຢ່າງຫນ້າເວທະນາ.ບ່າງເທ່ືອ ພ້ຍຫລັງທ່ີໄດ້ກຽມອາຫານສ່ຳເລັດແລ້ວ ລາວກໍນຸ່ງເຄ່ືອງ - ຈອນກະໂປງຂ້ັນເລັກນ້ອຍແລ້ວກໍນຸ່ງຫນ້າເຂ້ົາໄປໃນເມ່ືອງ.

- "ຊ້ໄປເບ່ິງກ່ອນວ່າເຖົ້ານ້ັນຢູ່ຈ່ັງໃດກ່ືນຈ່ັງໃດ." ລາວ ວ່າ.

- "ໃຫ້ຂ້ອຍໄປນ່ຳແດ່."

- "ໂຕຊ້ແຂວງກະດ່ວງຕາຍລະ. ເບ່ິງແມ່ະ ລ້ືມພ້ືກ!"

ແລ້ວແມ່ເຖົ້າກ່ໍຍ່າງໄປເຈ້ັດຫລ້ັກນຸ່ງຫ້ນ້ານ້ັນສູ່ໃນເມ່ືອງຕາມ ເສ້ັນທາງທ່ີບ້ັກລຸ່ມໄປດ້ວຍຫ້ົມະ ສ້ວນແມ່ຂ້ອຍລາວຫລ້ືອງ - ເພາະຖ້ືພ້ານ້ັນໃຫ່ຍ, ລາວນ້ັ່ງບ້ິງຜ້ານຸ້່ງສ້ີຫ້ົ່ນຜ້ືນທ່ີຂ້ານ - ສ້ອຍ. ຂ້ອຍຫ້ານຸ້່ງຜ້ານຸ້່ງຜ້ືນ ເພາະມ້ັນເຮ້ັດໃຫ້ຮູ້ບຮ້ານ້ັ້ນ ໃຫ່ຍ ແລະສະຫ້ງ່ານ້ງາມຂ້ອງແມ່ປ້ຽນແປງໄປ; ແລະຂ້ອຍຈ້ົກ ຂ້ອບຜ້ານຸ້່ງທ່ີຂ້ານສ້ອຍນ້ັ້ນອອກຖ້ືມ. ຂ້ອຍຫ້ານ້ຍເຮ້ອນຸ້່ຫ້ານ້ຍ ໂຮ້ງ້ານ ແລະຫ້ານ້ຍລຸ່ມນ້ັ້ງທ້ັ້ງຫ້ົ່ນ. ແມ່ໃສ່ເກ້ືບໂບກ້ຽມ-ຍ່ານ້ງເລາະໄປມ້ານ, ເວລ້ານ້ໄອທ້ອງແມ່ສ້ັ່ນສະເທ້ືອນ, ຕ້ານ້ແມ ເປ້ັນສ້ີຫ້ົ່ນປ້ືນຝ້ານ ບ່ິງບ້ອກແວ່ແຂວງກະດ່ານ້ງແລະຈ້ອງ ເບ່ິງ ຝ້ານ້ອ້ັນເປ່ົ້ານ້ແປນ ປ້ານ້ອ້ານ້ຖ້ືກ້ຕ້ົດ້ວ້ຍ້ານ້ອ້ໃຫ້ເກ້ານ້ະແຫ້ນ້ນ້ຕ້ະ ຫລ້ອດໄປ. ບ່ານ້ງເທ້ືອ ແມ່ເບ່ິງຈ້ອງອອກໄປຖ້ະຫ້ນ້ືນເປ້ັນເວ ລ້ານ້ບຸ້່ອໂມ້ງ. ຖ້ະຫ້ນ້ືນປ້ະກ້ົດເປ້ັນ້ຄ້ົລ້ານ້ງກ້ະໄຕ ຸ່ງ້ໃນ ມ້ັ

ແຂ້ອຈຳນວນຫມ້ຽກາຍເປັນສີດຳ ແລະ ເກົ່າຫຽມຍອມ ອາຍຸ
ແກ, ສວນແຂ້ອອ້ກຈຳນວນຫມ້ຽຖກຫລ້ກອອກ ແລະມ້ຽັນໃຫມ
ມາແທນແຕຫາກໃຫຍ່ເກ້ນໄປ.

- "ເປັນຫຍ້ງພວກເຮົາຈ້ງຢູ່ຫມ້ ?"ຂ້ອຍຖາມ.

- "ຢ່າສ້ໍເທ່ະນ່ າ !" ແມ່ຕອບ.

ທຸກວ້ນ້ ແມ່ເວ້ົາກ້ບຂ້ອຍແຕ່ພຽງຫນ້ອຍໆແລະ ຈຳກ້ດ
ການເວ້ົາລ້ມຢູ່ສະເພ່ະແຕ່ການ້ງແລະການ້ອ້ຮ້ອງ:

- "ເອ້ົາມ້ໃຫ້ແມ, ເອ້ົາມ້ັນມາ, ໄປຮ່ານຄ້ າ..."

ດ້ນ້ໆແມ່ຈ້ງປ້ອຍໃຫ້ຂ້ອຍອ້ກໄປຫລ້ນເທ້ອຫມ້ງ ທ້ງ້ນ້ -
ເພ່ະວ່ າຂ້ອຍມ້ກຖ້ກເວ້ົາຕ້ເລ້ອຍໆ. ການ້ຕ້ບ້ກ້ນ ເປັນ
ເລ້ອງນ້ອນສ້ຳລ້ບຂ້ອຍ ເພ່ະບ້ມ້ແມ່ອ້ນ້ໃຫ້ຂ້ອຍສ້ນໃຈ,ດ້ງ
ນ້ຂ້ອຍຈ້ງມ້ກ້ຕ້ບຕ້ອຍກ້ບຫມູຢ່ າງເວ້ົາເປັນເວ້ົາຕ່ າຍ.ແມ່ຂຽນ
ຕ້ຂ້ອຍທ້ໄປ້ກ້ບຫມູ ແຕ່ການ້ລ້ງໂຫ້ດ້ບ້ເຮ້ັດໃຫ້ຂ້ອຍຢຸດເວ້ົາ-
ເລ້ອງນ້ໄດ້ເລ້ຍ, ເທ້ອຫນ່ ານ ຂ້ອຍແຮ້ງໄປ້ຊ້ກຕ້ອຍ ກ້ບ
ເວ້ົາຢ່ າງຄ້ເຄ້ອດ້ເມ້ອ້ກ, ສ້ວນແມ່ກ້ຕ້ຂ້ອຍຢ່ າງຫນ້ັກ ຫນ້ວ
ຕ້ມ້ນ້ອ້ກເຊ້ັ່ນຄ້ຽວ້ກ້ນ. ເທ້ອຫ້ນ້ ຂ້ອຍບ້ອກແມ່ວ່ າ ຖ້າແມ
ຂ້ຽນ້ຕ ຂ້ອຍຈະ້ກ້ດແຂ້ນແມ ແລ້ວແລ່ນຫນ້ໄປ້ຕ່ ຍຫນ່ າວແຂ້ວ
ກ້ະດ່ ານ້ຢູ່ກ່ ານ້ຫ້ນ້ະ. ແມ່ຊ້ກຂ້ອຍຫນ້ໄປ້ຫ່ ານ້ໆຄ້ວຍຄ່ ານ້ຕ້ນ
ຕ້ກໃຈ ແລ້ວແມ່ກ້ຍ່ ານ້ໄປ້ຕ່ ານ້ພ້ນ້ເຮ້ັ້ອນ.

- "ບ້ກ້ລ້ນ້ເຖ້ັ້ອນ!" ແມ່ວ່ ານ້ທ້ງ້ນ້ອ່ ານ້ກ່ ານ້ຫ້ດຫ້ອບ.

ອ່ ານ້ລ້ນ້ຮ້ສ້ກ້ທ້ເ່ ປັນ້ເ້ຮ້ຽງ້ກ້ນ້ນ້ຳ້ຫ້ລ່ ານ້ສ້ສ້ນ້ແລະສ້ນ ໄຫ້ວ
ແລະເ້ອ້ນ້ກ້ນ້ອ່ ານ້ຄ່ ານ້ຮ້ກ້ນ້ນ້ຄ້ວຍໆຈ່ ານ້ຫ່ ານ້ຍໄປ້ຈ່ ານ້ກ ຫ້ວໃຈ

ຂ້ອຍ, ແລະ ເຂົ້າມາແທນທີ່ກໍ່ແມ່ນແສງໄຟສີຟ້າແຫ່ງ ຄວາມ
ບາດໝາງຕໍ່ແມ່ ຕະຫລອດທັ້ງຄວາມຮູ້ສຶກປ່ຽວພ້ອຍໃນ ທ່າມ
ກາງໂລກທີ່ໜ້ໍ່ນໜ້ໍ່ວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍນ້ໍ.

ພໍ່ ເດ່ງຄັດຕໍ່ຂ້ອຍ ແລະ ເວົ້າລົມກັບແມ່ແຕ່ພຽງໜ້ອຍ
ໜ້ອຍ. ລາວມັກຜ້ອປາກ ແລະ ໄອ້ອະແຮມເມ້ອໜ້ໍ ຄໍ
ເປັນປະຈໍາເລ້ອຍໆ ແລະ ຫລັງຈາກກິນເຂົ້າສ້ອາຍລາວກໍ່ໄປ
ຢ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້ໍ່ ແວ່ນເອົ້ໍ ໄມ້ຈ້ອແຂ້ວ ເຫລ້ນທ້ບຕ້ງສະເໜ້ໍໜ້ໍ .
ລາວຖຽງກ້ບແມ່ເລ້ອຍໆ ໂດຍໃຊ້ຄໍ້ສ້ບທ້ບ ເໜາະສ້ມກ້ບ່ແມ
ອ້ນເຮ້ກໃຫ້ຂ້ອຍແຄ້ນເຄ້ອງຫລາຍທ້ສ້ດ. ລາວໃດ້ ຜ້ດຖຽງ
ກ້ນ ພ້ນ້ກ້ອ້ດຢ້ໍ ທ້ຕ້ດກ້ບ ເຮ້ອນ ຄ້ວ ທ້ງ ້ເປ້ນ ທ້ ແຈ້ມ ແຈ້ງ ວ ອາ
ລາວ ້ບ່ ຢ ້ ກ ໃຫ ້ ຂ ້ ອ ຍ ໄ ດ ້ ້ ມ ເ ລ ້ ອ ງ ທ ້ ລ າ ວ ເ ວ ົ ້ ໍ , ແ ຕ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ້ ພ ະ
ຍ າ ຍ າ ມ ເ ຮ ້ ກ ຫ ຸ ກ ວ ິ ທ ້ ເ ພ ື ່ ອ ຟ ັ ງ ສ ຽ ງ ແ ຫ ບ ໆ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ຈ ົ ນ ໄ ດ ້ .

ດ ັ ງ ໜ ້ ໍ ງ ພ ້ ທ ້ ບ ຕ ້ ມ ແ ລ ະ ຮ ້ ອ ງ ທ ້ ງ ວ ່ ໍ ◌ ◌ ◌

ມັນລົງເຄ່ງໜ້ຽ. ລາວເອົາເຮືອນຄ໊ວເປັນບ່ອນຕ້ອນຮັບ ກຳ
ມະກອນເຫລ່ານີ້ ແລະ ນັ່ງເຣັດທ່າຂ້ຽງຂ້ຽ ຈັບປ້ອນມາແຕ່ລະ
ອັນທ້ຽວ້ຳວ່າ:

- "ຮຸບເຄ່ງ."
- "ເອັບເກນີ ວາຊີລເຢວ໊ດ, ຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລ້ຽ ໂທດ
ໃດ..."
- "ຮຸບເຄ່ງ."

ກາມຄຳລ້ຽຊ໊ວ໊ດແບບໜ້ນໜວຽ ເສ່ືອມຊາມ ນ້ີ ຄຳເນ້ນ
ບ໊ດ້ນນາມ. ກອນແມ່ຈະອອກລູກ ຂ້ອຍກ໊ຖືກສ່ຽໄປຢູ່ນຳພໍ່ເຖ້ຳ
ຢ້ວດຮ້ອນ ນ້ີ ເຊ່ຳຢູ່ເຮືອນຫລ້ວງໜ້ຽ ທ໊ຖະໜ້ນເປຊາມາຢາ ຄຸມ
ກູນາວ໊ໂນ ໃກ້ໆກັບປ່າຊາຂອງວ້ດນາໂປນນາຢາ. ລາວ ຢູ່
ຫອງນ້ອຍໆທ້ນປ້ອງຢຽມສ້ອງປ້ອງ ແລະນ້ເຕ໊າກ໊ແບບລ້ດເຊ້ຍ
ຂະໜາດໃຫຍ.

- "ແມ້! "ລາວຫ໊ວເມ້ອເຫ້ນໜ້ານ້ອຍ. "ຕາມ ສຸພາ
ສ໊ດເພ້ນວ່າ: ຜູ້ທ້ຮັກເຮົາສຸດແສນແມ້ນແມ, ແຕ່ໃນກ໊ລະນ້ ນ້
ກາຍເປ້ນວ່າ ຜູ້ທ້ຮັກເຮົາສຸດແສນແມ້ນພໍ່ເຖ້ຳຜ້ຍກຜູ້ນ!"

ຂ້ອຍລ້ງແກວນກັບເຮ້ອນໃຫນ້ນ້ບ້ກ້ນ ແມ້ກັບແມ່ເຖ້ຳກ໊
ພາແອ້ນ້ອຍເກ໊ດໃຫນ່ນາຫາ. ພໍ່ນ້ານ້ໄດ້ອອກຈາກງ້ານ ເພາະ
ຕ໊ວະຕ້ນກຳມະກອນຈ້ຳນວນຫລາຍຄົນ ແຕ່ກ໊ໄປຮອງ້ ໃຫ້ໜູ
ຈ້ວຍ ເລ້ຍໄດ້ເຮັດກາມເປ້ນຄົນຂ້ຽປ້ລ໊ດໄຟ.

ວ້ນເວລາອ້ນເປ່ຳຫ້ວ່າງຜ່ານພ້ນໄປ ກ້ນນານສ້ນຄວນ ,
ແລ້ວເພ້ນກ໊ສ່ຽຂ້ຽໄປຢູ່ນຳແມ້ອ໊ກທ້ເຊ່ຳຢູ່ຫອງໃຕ້ດ້ນ ຂອງ

ເຮັອມຫລັງໜ່ຶງ ກໍ້ດວຍຫີນ. ໃນທັນທີ ແມ່ກໍ້ຈັດການເອົ້າ - ຂອຍໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ໃນມື້ທໍ້ອດັ້ນເອງ ຂອຍເປ້ອ ໜ່າຍໂຮງຮຽນໂລດ.

ຂ້ອຍໄປໂຮງຮຽນໂດຍໃສ່ເກີບແມ, ນຸ່ງເສ້ອຄຸມກັນ - ໜາວທ້ີ່ຄ້ດແປງມາຈຸ່າກເສ້ອແມ່ເຖ້ົ້າ, ນຸ່ງເສ້ອສ້ເຫລ້ອງ , ແລະ ໂສ່ງຂາຍາວລາມໆ. ຍອມການຸ່ງເຄ້ອງດ້ັ່ງກ່ານ ມ ຂອຍເລ້ຍຖ້ກເອ້ົ້າເຍາະເຍ້ຍຫ້ອຂ້ວັນ, ແລະ ຍອມເສ້ອ - ເຫລ້ອງຜ້ມ ມ້ຜູ້ຂະໜາມນາມຂອຍ່ວ່ າ "ແອ້ັດກ່ານ". ຂ້ ເອ້ົ້າກ້ັບໜ້ໄດ້ ແຕ່ພະລຸມພ້ັ້ບມ່ານຸ້້ມ້ ຖ້ກເສ້ມ້ັ້ບ ຂ້ອຍ ເລ້ຍ.

ຄູເປ້ັນຄົນຫ້ອລ້ານ ໃບໜ້ ່ າເຫລ້ອງ ແລະ ມ້ເລ້ອດໄຫລ ອອກດ້ັ່ງເລ້ອຍໆ. ເພ້ົ່ນເຂ້ົ້າມ່ານ ໃນຫ້ອງຮຽນໂດຍມ້ຝ່ ່ ່

ແລະ ເອົາແຕ່ເວົ້າສຽງຕັນດັງຢູ່ບໍ່ເຊົ່າວ່າ:

- "ເປັສກົບ ປຽມເສືອຕົວອ້ມນຸ່ງແດ, ເປັສກົບ ຢ່າດົ້ນ ຫລາຍ ! ເປັສກົບ ມົນ້ຳອອກມາຈາກເກັບເຈົ້າຕັ້ມ !"

ເພື່ອຕອບໂຕ້ເລື່ອງນ້ ຂອຍເລີຍຫ້າງແຮວໃສ່ເພ້ມ. ມ ໜ້ງ ຂອຍໄດ້ຫມ້ານ້ໂມ້ທ່ເຢ້ນຈ້ນແຂງມ້ານ້ ດ້ງ ໜ້ວຍ. ຂອຍ ເຈາະໃນອອກແລ້ວເອົາເຊືອກມັດຕິດໄວ້ກັບລູກລ້ທ່ປ້ະຕູ ບ້ອນ ທ້ງເຂ້ົ້ານ້ດ. ເມ້ອປ້ະຕູໄຂອອກ ໜ້ານ້ໂມ້ຖ້ກຸ້ກ້ຂ້ນເທ້ງ ແຕ່ເມ້ອ້ັດເຂ້ົ້ານ້ໜ້ານ້ໂມ້ຢ້ອນ້ລ້ງ ແລະງ້ວນ້ຫ້ວ້ລ້ານ້ຂ້ອງ ຄ ພ້ດ. ຂ້ອຍຖ້ກ້ຕ້ນ້ຍ້ານ້ໂຮ້ງຮ້ຽນ້ຄ ມ້ຕ້ວ້ເມ້ອ້ເຮ້ອ້ນ້ພ້ອ້ນ້ດ້ວ້ຍ-ຈ້ດ ໜ້ານ້ຍ້ນ້ອ້ຍ້ອ້ງ້ຄ ໄປ ຫ້ານ້ພ້ແ້ນ, ແລ້ວ້ຂ້ອ້ຍ້ກ້ຖ້ກ້ຂ້ຽ້ນ້ຕ້ເ້ພ້ອ ເ້ປ້ນ້ນ້ານ້ສ້ັ່ງ້ສ້ອ້ນ.

ນ ໜ້ງ ອ້ກ ຂ້ອ້ຍ້ເ້ອ້ົ້ານ້ຢ້ານ້ັ້ດ ໂ ຮ ຍ ໃ ສ ລ ນ ຊ ກ ຂ ອ ງ ຄ ູ ໄ ວ ເ ພ ້ ມ ເ ລ ີ ຍ ຈ າ ມ ຢ ່ າ ງ ແ ຮ ງ ຈ ນ ້ ຕ ອ ງ ໜ ນ ີ ຈ າ ກ ໜ ອ ງ ຮ ຽ ນ ໄ ປ ແ ລ ະ ໃ ຫ ລ ູ ກ ເ ຂ ີ ຍ ທ ່ ເ ປ ນ ້ ມ າ ຍ ທ ະ ຫ ານ ມ າ ສ ອ ນ ແ ທ ນ . ນ າ ຍ ທ ະ ຫ ານ ຜ ູ ້ ນ ໃ ຫ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ າ ຮ ອ ງ ເ ພ ງ " ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ນ ້ ເ ຈ ົ ້ າ ປ ົ ກ ປ ັ ກ ຮ ັ ກ ສ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ າ " ແ ລ ະ ເ ພ ງ " ໂ ອ ້ ອ ົ ດ ສ ະ ຫ ລ ະ ພ າ ບ ອ ັ ນ ສ ູ ງ ສ ົ ່ ງ " ຊ ຳ ໄ ປ ຊ ຳ ມ າ ຢ ູ ່ ດ ົ ນ ໆ . ຖ າ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຮ ອ ງ ຜ ິ ດ ເ ອ ົ າ ກ ໍ ຈ ະ ເ ອ ົ າ ໄ ມ ້ ບ ັ ນ ທ ັ ດ ຕ ີ ຫ ົ ວ ຜ ູ ້ ນ ັ ນ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ພ ໍ ລ ົ ກ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຢ າ ກ ຫ ົ ວ , ແ ຕ ່ ຜ ູ ້ ຖ ກ ຕ ົ ກ ບ ່ - ເ ຈ ັ ບ ແ ຕ ່ ຢ ່ າ ງ ໃ ດ .

ຄ ູ ສ ອ ນ ສ າ ສ ະ ໜ າ ເ ປ ັ ນ ນ ັ ກ ບ ວ ດ ໜ ຸ ່ ມ ສ ະ ຫ ງ ່ າ ງ ງ າ ມ ຊ ົ ງ ຜ ົ ມ ເ ປ ັ ນ ປ ່ ງ ຍ ງ . ເ ພ ນ ຍ ຖ ກ ເ ສ ັ ນ ກ ັ ບ ຂ ອ ຍ ເ ພ າ ະ ຂ ອ ຍ ບ ່ ມ ີ ປ ມ " ປ ະ ຫ ັ ດ ສ າ ດ ສ ັ ກ ສ ິ ດ ຈ າ ກ ຄ ຳ ພ ີ ສ ະ ບ ັ ບ ເ ດ ີ ມ ແ ລ ະ ສ ະ ບ ັ ບ ໃ ໝ ່ " ແ ລ ະ

ຍ້ອມ ຂ້ອຍ ເຮັດ ຫລອກ ລໍ້ ເພິ່ນ ໂດຍ ສອນ ວ່າ ຄໍ ທີ ເພິ່ນ ເວົ້າ.
ທັນ ທີ ທີ ເຂົ້າ ມາ ໃນ ຫ້ອງ ເພິ່ນ ກໍ ເວົ້າ ຂ້ົມ ໂລ ດ ວ່າ:

- "ເປັ ສ ກົບ ເອົາ ປັ້ ມ ມາ ຫລໍ ບໍ ? ແມ່ ນ ລະ ປັ້ ມ."
- "ບໍ, ບໍ ເອົາ ມາ. ແມ່ ນ ລະ ."
- "ຫມາຍ ຄວາມ ວ່າ ແມ ໃດ ແມ່ ນ ລະ ?"
- "ບໍ ເອົາ ມາ."
- "ໄປ ກັບ ເມ ເຮ ອ ມ! ແມ່ ນ ລະ ເມ ເຮ ອ ມ. ຂ້ ອ ຍ ບໍ ຢາກ ສອນ ເຈົ້ າ ອີ ກ. ແມ່ ນ ລະ ບໍ ຢາກ ສອນ ຈັ ກ ຫ ນ ອ ຍ." ຂ້ ອ ຍ ບໍ ຮ ອ ມ ບໍ ເຄ ອ ງ ຫ ຍັ ງ ຫ ນ ຶ ດ ທີ ຖ ກ ໄ ລ ກັ ບ ເມ ເຮ ອ ມ. ຂ ອ ຍ ເ ລ ະ ລ ອ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ທ ນ ທ າ ງ ທ ີ ່ ເ ປ ິ ດ ປ ໍ ອ ມ ແ ລ ະ ເ ຕ ນ ໄ ປ ດ ວ ຍ ສ ຽ ງ ອ ຶ ກ ກ ະ ທ ຶ ກ ນ ັ ມ ນ ອ ງ ຂ ອ ງ ຊ ຶ ດ ຈ ນ ເ ຫ ົ ້ າ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ເ ລ ິ ກ.

ຄູ ຜູ ເ ປ ັ ນ ນ ັ ກ ບ ວ ດ ມ ີ ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ເ ຄ ົ ້ າ ລ ຶ ບ ນ ັ ບ ຖ ຶ ລ ັ ກ ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ພ ະ ເ ຍ ຊ ມ ີ ຄ ວ ງ ຕ າ ອ ອ ມ ໂ ຍ ນ ຄ ໍ ້ ງ ຕ າ ແ ມ ່ ຍ ົ ງ. ມ ີ ສ ອ ງ - ເ ບ ອ ງ ນ ອ ຍ ບ າ ງ ຈ ັ ບ ສ ່ ງ ໃ ຄ ກ ໍ ຄ ອ ຍ ໆ ບ ໍ ່ ວ ່ າ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ ປ ັ ້ ມ ໄ ມ ້ ນ ັ ນ ທ ັ ດ ຫ ລ ໍ ປ າ ກ ກ າ - ເ ບ ົ ່ ງ ຄ ໍ ້ ງ ວ ່ າ ເ ພ ິ ່ ນ ຮ ັ ກ ສ ່ ງ ຂ ອ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ແ ລ ະ ຖ ຸ ມ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຄ ໍ ້ ງ ສ ່ ງ ມ ຊ ຶ ດ ຊ ຸ ່ ງ ອ າ ດ ຈ ະ ໄ ດ ຮ ັ ບ ຄ ວ າ ມ ເ ຈ ັ ບ ປ ວ ດ ໄ ດ ຖ າ ຫ າ ກ ບ ໍ ່ ຈ ັ ບ ບ າ ຍ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ລ ະ ມ ັ ດ ລ ະ ວ ັ ງ. ເ ພ ິ ່ ນ ບ ໍ ່ ຄ ອ ຍ ອ ອ ມ ໂ ຍ ນ ກ ັ ບ ເ ດ ັ ກ ນ ອ ຍ ເ ທ ົ ່ າ ໃ ດ ແ ຕ ່ ແ ມ ່ ໃ ດ ກ ໍ ຕ າ ມ ເ ດ ັ ກ ນ ອ ຍ ກ ໍ ພ າ ກ ັ ນ ນ ິ ຍ ົ ມ ຊ ຸ ມ ຊ ຸ ອ ບ ເ ພ ິ ່ ນ ຢ ູ ່.

ຂ ອ ຍ ໄ ດ ຮ ັ ບ ຄ ະ ແ ນ ນ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ພ ໍ ໃ ຈ ໃ ນ ດ ້ າ ນ ກ າ ນ ຮ ຽ ນ , ແ ຕ ່ ເ ພ ິ ່ ນ ກ ໍ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ຊ າ ບ ວ ່ າ ຂ ອ ຍ ອ າ ດ ຈ ະ ຖ ຶ ກ ໄ ລ ອ ອ ກ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ຍ ອ ມ ກ າ ນ ປ ະ ພ ຶ ດ ຕ ິ. ເ ລ ອ ງ ນ ຶ ກ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ຊ ຸ ກ ຍ ້ ອ ງ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ. ແ ມ ່

ນອນຜົມສະທ້ອນລະຫັກຫມ່ວງໄປຫນ້າຄ່ວ: ແມ່ຂອຍອາລົມ
ບ່ດ້ອມນ້ຳທູກ, ແລະມັກຂຽນຕ້ອຍຫນັກມ້ອນເລ້ອຍໆ.

ແຕ້ອຍກໍ່ລ້ອດຜົ້ນຈາກເຫດຮຸ້ນຮ້າດັ່ງກ່າວ. ໂດຍ ບ່ ຄາດຝັນມາກ່ອນ ມີສັງຄະລາຊຸ ກຣຸ້້ນ* ມາຢຽມຢາມໂຮງ ຮຽນຂອງພວກເຮົາ-ຂອຍຈ່ໄດ້ວ່າ ເຜ່ີນເປັນຄົນຫລັງກ່ອນ - ເບ່ງແລ້ວຄ້ັບຫ່ມ້ຜ.

ນ້ັນຍາກາດ້ັ້ນອ່ືບຮຸ້ນແບບບ່ເຄ້ັຍມ່ີມາກ່ອນ ແລະ ຄວາມ ເບ່ີກບ້ານ່ມ້ວ່ນ ປ່ີກຸ້ນໄປທ່ົ້ວຫ້ອງຮຽນພວກເຮົາເມ່ືອນຸ້ລຸ້ດ ຮ້ວ່ງນ້ອຍຄ່ົ້ນ້ຄ້ວ່ານ້ວ ແລະ ນ້ັ່ງລ້ົ່ງທ່ົ້ເຕ້ະນ້ວ.ເຜ່ີ້ນ ນຸ້້ງ ຮຸ້ດດ້ຳໃຫ້ຍ້ໆຫລ່ົ້ນໆ ແລະສຸ້ບຫ້ມ້ວກ້ຄຸ້້ຖ້ັ້ງຊ່ົ້ງເປ້ັນຕ້າຫ່ົ້ວ.

- "ນ່ົ ໂອ້ລ່ົ້ນ້ັ້ນ ຈ້ັກຫ້ນ້ອຍເນ້ະ ລຸ້ກຫລ້ານ້ັ້ງຫ້ຼ້ວຍ!" ເຜ່ີ້ນເວ້ົ້າທ້ັ້ງເຄ່ົ້ນ້ອ້ກ້ມ້ວ້ຈ້ວ້ກແຂ້ນເສ້ືອກ້ວ້ງໂຕ້ງເລ້ງ ທ້ັ້ງ ສ້ອ້ງເບ້ືອ້ງ.

ແລ້ວກໍ່ມ້ວ້ເຖ້ົ້ງຜ້ຽນ້ຂ້ອ້ຍ້ອ້ກ້ໄປ້ທ່ົ້ຫ້ນ້ວ້ໂຕ້ະພ້ວ້ຍ້ຫ້ລ້ັ້ງ ທ່ົ້ ນ້ັ້ກຮ້ຽນຫ້ລ້ວ້ຍ້ໆຄ່ົ້ນ້ຖ້ັ້ກ້ປ້ະ້ຕ້ິ້ບ້ັ້ດ້ແ້ບ້ບ້ດ້ຽ້ວ້ກ້ັ້ນ້ນ້ີ້ມ້ວ້ແ້ລ້ວ.

- "ອ້ຍຸ້ເຈ້ົ້າຈ້ັ້ກ້ປ້ີ ?" ເຜ່ີ້ນ້ຖ້ວ້ມ້ຢ້ວ້ງ້ເອ້ົ້ວ້ຈ້ິ້ງ້ເອ້ົ້ວ້ຈ້ັ້ງ "ອ່ົ້ຫ້ລ່ົ້ຫ້ວ້ະ, ຄ້ັ້ງ້ມ້ວ້ໃຫ້ຍ້ເ່ົ້ນ້ອ້ຍຸ້ແ້ທ້! ເ້ຄ້ັ້ຍ້ຢ່ົ້ນ ຕ້ວ້ກ້ຝ່ົ້ນ

---

* ສ້ັ້ງ້ຄ້ະ້ລ້ວ້ຊ້ວ້ ກ້ຣຸ້້ນ ເ້ປ້ັ້ນ້ຜູ້້ແ້ຕ່ວ້ງ້ປ່ົ້ມ້ສ້ວ້ມ້ເ້ຫ້ລ້ັ້ມ ອ່ົ "ສ້ວ້ສ້ະ້ຫ້ນ້ວ້ໃ້ນ້ໂ້ລ້ກ້ສ້ະ້ໄ້ຫ້ມ້ຂູ້້ຣ້ວ້ນ"ແ້ລ້ະ້ບ່ົ້ດ້ຄ້ວ້ມ້ຕ້ວ້ງ ໆ ເ້ຄຸ້້ນ: "ອ້ັ້ດ້ຕ້ະ້ສ້ິ້ງ້ສ້ວ້ມ້ກ້ັ້ບ້ຊ້ວ້ເ້ອ້ຢ່ົ້ບ"ແ້ລ້ະ"ແ້ມ່ຍ້ິ້ງ້ກ້ັ້ບ້ກ້ວ້ມ ແ້ຕ້ງ້ດ້ອ້ງ". ບ່ົ້ດ້ຄ້ວ້ມ້ອ້ັ້ນ້ຫ້ລ້ັ້ງ້ນ່ົ້ປ້ະ້ທ້ັ້ບ້ໃ້ຈ້ຂ້ອ້ຍ້ຢ່ົ້ວ້ງ້ຍ່ົ້ງ້ເ້ມ່ົ້ອ

ລ້ອຍໆຕໍ່ !"

ເພິ່ນວາງມືເບື່ອງໜ້ງທີ່ລັບຍາວແຫລມໆລົງເທິງໂຕະ ສ່ວນມືອີກເບື່ອງໜ້ງລູບໜວດບາງໆ ທາງຕາກໍຈ້ອງເບິ່ງ - ຂ້ອຍດ້ວຍຄວາມເປັນກັນເອງ.

- "ນີ ເລ່ົາເລ່ືອງໃດ ເລ່ືອງໜ້ງທີ່ເຈົ້າມັກຢູ່ໃນປ້ົມປະຫວັດສາດສັກສິດເບ່ົາດູ."

ເມ່ືອຂ້ອຍຕອບວ່າ ຂ້ອຍບ່ໍມ້ົມ ດ່ັງນ້ັ ຈ່ົງບ່ໍໄດ້ຮ້ຽນ ປະຫວັດສາດສັກສິດເລ້ີຍ, ເພ່ິນແປງໜວກໃຫ້ເຂ້ົາທ່ີແລ້ວ ເວ້ົາວ່າ:

- "ຈ່ົງຊ້ົມໜ້ວະ ? ເຈ້ົາຕ້ອງຮ້ຽນເລ່ືອງເຫ ລ່ົານ້ ໃດດ້ ເຂ້ົາໃຈຕ່ວ. ຫ ລ ບາງທ່ີເຈ້ົາຮ ຈ ກ ບາງເລ່ືອງໂດຍ ບ່ໍ ໃຊ້ປ້ົມເລ້ີຍ-ອ ດ ຈ ໄດ ຍ ມ ໄດ ຟ ງ ມ ກ ໍ ໄດ. ເຈ້ົາຮ ຈ ກ ບ ດ ສ ດ ມ ຢ ຕ ? ດ ແລ້ວ ! ແ ບ ດ ພ ວ ມ ດ ? ບ ດ ມ ເ ນ ອ ມ-ວ ເຈ ຮ ? ແ ເ ຮ ກ ບ ພ ວ ກ ນ ກ ນ ບ ວ ? ໄ ກ ວ ເ ນ ຄ ໍ ກ ອ ມ ພ ມ ຕ ? ເ ... ເ ນ ອ ວ ເ ຈ ນ ເ ນ ມ ຮ ເ ລ ວ ດ ຫ ລ ! "

ຄູນ ກ ບ ດ ຂ ວ ພ ວ ກ ເ ຮ ເ ຂ ມ ໃ ນ ຫ ວ ໜ ແ ງ ແ ລ ะ

ໄ ວ ນ ຕ ນ ທ ຍ ງ ຢ ໃ ນ ໄ ວ ໜ ມ. ເ ບ ງ ວ ຂ ຍ ຈ ຊ ບ ດ ວ ນ ບ ທ ງ ປ ນ ໃ ດ-ບ ດ ວ ນ ພ ມ ລ ງ ໃ ນ ວ ລ ສ ນ ທ ງ ສ ສ ะ - ໜ ໃ ນ ຊ ມ ປ ๑๙๓๐. (ໜ ຍ ເ ຫ ດ ຂ ວ ງ ຜ ແ ຕ ງ).

ทายใจถึกหอย, เม่อสังละลาอาก่าออยพอมแล้วเผม กเล่มต้มเว้าถึงเลื่องขอย. แต่สังละลาอายิกมีใส่ - บอกอาทามเว้า:

- "จักหมอย." เผมงอากมาหาข้อย. "เอ็าจั่งสะจั่งเล่าเลื่องอาเลักไอ่ ถ่มขุมของพะผู้เป้นเจ้าเบ่างู."

- "กอมมอมผีลักม้ลูก ?" เผมเว้าเม่อขอย ปูดเล่าเพาะล่มกอมแถอหม่ง. " เล่าเลื่องอ่มๆสู พอกเธาฟังอิก ดู-เลื่องเจ้าอ่อถถาอ่ก, ไถตอา ?ถึหลาย, ฟังแล้อมอมอุ่มเบ่กบาม !"

ขอยเบ่างออกอา เผมฟังถอยถอามมอมอุ่มแท่ๆ, - เผม มักกาบกอมอ่หล่. เผมป่อยใท้ขอยเล่ากอม ไป ถ่มๆ จั่งบอกใท้ปูดเผ่อถามสิ่งใดสิ่งหม่ง.

- "เจ้าธรรมหม่งสีจากป่มสูดม่มบ่ ? แม่มใผ สอมใท้เจ้า ? ผ่เถ้าเจ้าใจถ่บ่ ? ผ่เถ้าเจ้าใจร้ายหอะ? แหหอะ ? เจ้าเอ็งถึหลายบ่ ?"

ขอยต่กขะมา เล่ยเว้าอาแมมแท้, ห้างมายดู และดูมักขอถป่มยืนเหถกามต่อจิงโดยกาอย่างย่ดยาอ,สอมสังละลาอาฟังถอยถอามต้ังใจสายตาสักลิงผม ห้างถอมทายใจ.

- "เจ้าไถ่ยินตอาที่เผมเว้าเลื่องเจ้า ?" เผมเว้าอ้มในที่สุด. "มาม่ !"

๘ ๑๙๑๘ เผมเอ็ามที่มกมต้มแปกลูบห้อขอย และ เว้าอา:

- "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແນວບໍ່ດີຈັ່ງຊັ້ນ ?"

- "ເບື່ອໜ່າຍໂຮງຮຽນ."

- "ເບື່ອໜ່າຍຫວະ ? ມີຫຍັງບໍ່ເບື່ອໜ່າຍບໍ່ລູກ. ຖ້າເຈົ້າອາເບື່ອໜ່າຍໂຮງຮຽນ ເຈົ້າກໍເປັນນັກຮຽນຂີ້ລ້ຽ, ແຕ່ ນັ້ນຄະແນນຂອງເຈົ້າຊໍ້າດີໃດ. ອາດຈະມີແນວຂັດຂ້ອງຢ່າງອື່ນບໍ "

ເພິ່ນຈຶກປົ້ນເຫລົ້ານ້ອຍອອກມາແລະຮຽນວ່າ:

- "ເປັສກີ ອ້າເລັກໄຊ . ເຈົ້າຕ້ອງເຊົ້າເຮັດແນວບໍ່ດີເດີ້ລູກ. ເລັກໆໜ້ອຍໆບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ ແຕ່ເຮັດແນວ ບໍ່ດີຫລາຍເກີນໄປນີ້ຜູ້ໃດກໍ່ບໍ່ອາດທົນໄດ້, ເຂົ້າໃຈຕ້ວ. ແມ່ນບໍ່ ນັກຮຽນທັ້ງຫລາຍ ?"

- "ແມ່ນ!" ສຽງພ້ອມກັນດັ້ງຂົ້ນຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນ.

- "ແລະພວກເຈົ້າເດລະ-ຂອຍຄິດວ່າພວກເຈົ້າເຮັດ - ແນວຂີ້ພຽງເລັກໆໜ້ອຍໆແມ່ນຕ້ວ ?"

- "ບໍ່ ບໍ່, ເຮັດນັກຫລາຍໆ! " ພວກນັກຮຽນເວ້ົາທັ້ງຫ້ວ.

ສ້ງຄະລາຊາດ້ງຂ້ອຍເຂ້ົາໄປຫາ. ເພິ່ນນ້ັ່ງລ້ົງເອ້ົາຫລ້ັງອ້ງໃສ່ຕ້ັ່ງອ້ ແລະ ເວ້ົາຂ້ົມຄ້ອຍທ່າທ້ງເປັນຕ່ໍາຕ່ໍ້ມຈ້ົມວ່າທຸກຄົນລວມທ້ັງນ້ອຍ ແລະຄູນ້ັກບອກຫ້ວຂ້ົມ:

- "ຂອຍເອ້ງກໍ່ເຮັດແນວຂີ້ຫລາຍຄ້ັ້ງ ເວລາ ເປັນເດ້ັກນ້ອຍສ່ໍາພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຄິດວ່າແມ່ນຫຍັງພ້ໃຫ້ - ເປັນຈ້ັ່ງຊ້ັ້ນ ?"

ພວກນັກຮຽນພາກັນຫົວແຊ່ວໆ, ແລ້ວເພິ່ນກໍຕັ້ງ ຄຳຖາມ ຂຶ້ນຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວ ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຄາດຄວາມເວົ້າຂອງ ຕົນ ເອງ ແລະບັນຍາກາດກໍແຮ່ງຟົດຟື້ນ ຂຶ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ ເພິ່ນລຸກ ຂຶ້ນແລະກ່າວວ່າ:

- "ຂ້ອຍບໍ່ຢາກຫນີຈາກພວກເຈົ້າໄປດອກ ພວກຂົ, ແຕ່ ເຖິງເວລາທີ່ຂ້ອຍຕ້ອງຈາກໄປເສຍແລ້ວ !"

ເພິ່ນຢຸດ ແຂມເສ້ືອກ້ວາງໆຮົ່ມໄປຮອດບ່າໄຫລ່ - ແລ້ວສະແດງເຄື່ອງຫມາຍໄມ້ກາງເຂນ.

- "ຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຢູ່ຢືນ ແລະ ກະທຳໃນສິ່ງທີ່ດີໃນນາມ ຂອງພະບິດາ ພະບຸດ ແລະ ພະວິນຍານອັນສັກສິດ,ລາກ່ອນ!

- "ຂໍໃຫ້ພະສົງຄະລາຊາຈົ່ງໄປດີ ແລະ ກັບມາອີກໃນບໍ່ດົນ !" ນັກຮຽນພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນເປັນສຽງດຽວ.

- "ຂ້ອຍຈະກັບມາ ຈະກັບມາ." ເພິ່ນກ່າວຕອບ ແລະ ໜ້ີກຫ້ວ. "ຂ້ອຍຈະເອົາປັ້ນມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ." ແລ້ວເພິ່ນ ກໍ ປັ້ນຫນ້າໄປຫານາຍຄູ."ໃຫ້ເອົາເມືອສາ."

ເພິ່ນຈູງຂ້ອຍໄປຮອດທາງເຂົ້າແລ້ວກົ້ມລົງມາບອກ ສຽງ ຄ່ອຍໆວ່າ:

- "ບໍ່ຮັດແມ່ບໍ່ດອກດ. ດ ລະ ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈດ ວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈົ່ງເຮັດລ່ັ້ງຊຸ້ມຜ່ານມາ. ເອົາລະລາກ່ອນເນ."

ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຕື້ນຕັນໃຈທີ່ສຸດ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ເຄີຍເປັ້ນ ມາ ກ່ອນສະທ້ອນຢູ່ໃນອົກຂ້ອຍ, ດ່ັ ເວລານາຍຄູບອກຂ້ອຍໃຫ ຖ່າຢູ່ໃນຫ້ອງ ສ່ວນນັກຮຽນ ອອກຈາກຫ້ອງໄປໝົດແລ້ວ,

ເພິ່ນສັ່ງສອນໃຫ້ຂອຍປະພຶດຕົນ ເປັນເດັກນ້ອຍຄໍາຮູ, ຂ້ອຍກໍ
ຟັງຢ່າງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈ ແລະດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.

ໃນຂະນະທີ່ຝຶກຂຽນ ເພິ່ນກໍບອກຂ້ອຍ ດ້ວຍ
ຄວາມຮັກໄຄ່ວ່າ:

- "ແຕ່ນີ້ໄປ ເຈົ້າຕ້ອງຮຽນນໍາຂ້ອຍ. ແມ່ນລະຕ້ອງ-
ຮຽນ. ແຕ່ນັ່ງຢູ່ຢ່າງນິ່ງໆ. ແມ່ນລະ ນິ່ງໆ!"

ຢູ່ໂຮງຮຽນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງລ້ວນສໍາລັບຂ້ອຍ, ແຕ່ຢູ່ເຮືອນ
ເກີດເຫດການບໍ່ດີບ່ອຍຄັ້ງ ຄືວ່າຂ້ອຍລັກເງິນແມ່ໜຶ່ງຮຸ້ຍ. ໂທດ
ກໍາລັງນັ່ງແມ່ນກ້ວມໂດຍພິຈາລະນາຮົ່ມຕ້ອງມາກ້ອມ. ຄົນ
ໜຶ່ງ, ແມ່ອອກເຮືອນໄປ ປະໃຫ້ຂ້ອຍຢູ່ກັບແອ້ນ້ອຍ. ເພາະ
ຄິດວ່າຢາກເຮັດໃຄ່ນ້ໍາໜຶ່ງຄືວ່າຢູ່ລາ ຂ້ອຍຈຶ່ງເອົາປຶ້ມຂອງ
ພໍ່ອອກມາເປີດເບິ່ງ-ແມ່ນປຶ້ມ "ຄວາມຊົງຈໍາຂອງມາຍໜໍ"
ໂດຍ ຄູມາສ (ຜູ້ອາຍ), ເປີດໄປເປີດມາກໍເລີຍເຫັນ ເງິນ
ໃບໜຶ່ງຮຸ້ຍກັບໃບສິບຮຸ້ຍ ແນ່ລະໃບ. ປຶ້ມນ້ອຍໂພດສໍາລັບ
ຂ້ອຍ, ດັ່ງນ້ັນຂ້ອຍຈຶ່ງຄິດອອກວ່າ ເງິນໜຶ່ງຮຸ້ຍນ່ ບ່ພຽງແຕ-
ສາມາດຊຸ້ມ"ປະຫວັດສາດສັກສິດ"ເທ່ານ້ັນ ແຕ່ຍັງຊຸ້ມ"ໂຮ
ບິນຊັນ ກຣູໂຊ" ໄດ້ນໍາອີກ. ຂ້ອຍຮູ້ວ່ານ້ັນ ດັ່ງກ່າວເມ່ືອບ-
ດົນມານ້ີ. ຕອນທ່ີເລືກຫລ້ນ້ັນໜຶ່ງຊຸ້ງອາກາດຫນາວ ຫນ້ັກ
ໜ່ວງຂ້ອຍເລ່ານິທານສູ່ໜູ່ຟັງ, ທ້ັນໃດໜ່ ໜູ່ໜຶ່ງກໍເວ້ົ້າຂ້ອດ
ຂ້ນຢ່າງເຍ້ຍຫຍ້ັນວ່າ:

- "ນິທານແບບນ້ີບ່ດີເລີຍ. ເວ້ົ້າເລ່ືອງ"ໂຮບິນຊັນ ກຣູ-
ໂຊ" ເທາະບາດນ້ີ, ນ້ີເປັນເລ່ືອງຈິງໃດ!"

ມີໜູ່ບາງຄົນເຄີຍໄດ້ອ່ານເລື່ອງ "ໂຮບິນຊັນ ກຣູໂຊ"" ມາແລ້ວຄັ້ນ ແລະ ພາກັນຍົກຍ້ອງປົ່ມເລື່ອງນີ້ວ່າດ. ຂອຍຮູ້ສຶກບໍ່ພໍໃຈທີ່ໜູ່ຖືກນິທານແມ່ເຖົ້າ, ດັ່ງນັ້ນ ດ່ວນຈັດວ່າຈັ່ງໃດກໍ່ຂໍ ໃຫ້ໄດ້ປົ່ມເລື່ອງນີ້ມາອ່ານ ເພື່ອວ່າຈະໄດ້ບອກໜູ່ເຂົ້າ ວ່າ ເລື່ອງນີ້ບໍ່ດ.

ມື້ຖັດມາ ຂອຍໄປໂຮງຮຽນໂດຍຫ້ອບປົ່ມໄປນຳເຊັ່ນ!: ປະຫວັດສາດສັກສິດ", ນິທານອັນດີເຊັ່ນ ສອງເຫລັ້ມນ້ອຍທີ່ຍັບ ຍ, ເຂົ້າຈີ່ຂາວຕ້ຽກໂລເຕັ່ງ, ໄສ້ກອກເຕັ່ງກໍ່ໂລ. ທ້ອນ ຂາຍປົ່ມນ້ອຍທ້ອນຄ່ອນ ຢູ່ແຈຖະໜົນໃກ້ກັບໂບດ ອະລາດ ເມຍນັ້ນ "ຂອຍກໍ່ເຫັນນີ້ປົ່ມ "ໂຮບິນຊັນ ກຣູໂຊ "-ເປັນປົ່ມ ເຫລັ້ມບາງໆ ປົກສີເຫລືອງ, ໜ້າປົກມີຮູບຄົນໜວດຍາວໃສ ໜວກອົ່ມສັດ ແລະ ມີໜັ້ງສັດປົກຄຸມບ່າໄຫລ່ໄວ້. ຂອຍບໍ່ສົ່ນ ໃຈປົ່ມຫ້ອນ້ເລີຍ, ແລະອັນທີ່ດ້ວຍຄູດໃຈແມ່ນປົ່ມນີ້ທາມ ເຖົ້ວ-ວ່າປົກປົ່ມຈະເກ່ຍັບຍ້ໍ່ກ່ຕາມ.

ໄລຍະທີ່ເລີກຫລົ່ນຄົ່ນໆນັ້ນ ຂອຍເອົ້າເຂົ້າຈີ່ແລະໄສ້ກອກ ຢ່ານໃຫ້ໜູ່ກົ່ນ ແລະ ພວກເຮົ້າພາກັນອ່ານເລື່ອງ"ນິ້ກໂຮຊຸ-ຍົ່ນ" ອັນເປັນນິທານນ່ອນທີ່ຈັບໃຈພວກເຮົ້ານັບແຕ່ໜ້າທ້ຳອົ່ດ ໂລດ.

- "ຢູ່ປະເທດຈີ່ນ ປະຊາຊົ່ນທັ້ງໜົ່ດ ເປັ່ນຄົ່ນຈີ່ນ , ແລະ ແມ່ນແຕ່ອົ້ງຈັກກະພັດກໍ່ເປັ່ນຊາຍຊາວຈີ່ນ." ຂອຍຍັ້ງ ຈ ໄດ້ທີ່ປະໂຫຍກດັ່ງກ່າວນີ້ ເປັ່ນທີ່ຕົ່ດອົກຕົ່ດໃຈຂອຍ-ນັ້ນນີ ລັກ ສະນະຕະຫລົກງ່າຍໆທ້ຳມະດາ, ມີສຽງຄົ່ນຕີ້ເຮັ່ດໃຫ້ ເຮົ້າ

ຍ້ມອອກ, ແລະມີແມ່ອ່ມໆທ່ີ່ຕ່ດໃຈ.

ຂອຍ ບ່ ທ້ັ ມ ອ່ າ ມ "ໂຮ ຊ ຸ ຍ ້ ມ" ສ ຸ ດ ເ ລ ີ ຍ ຢ ູ ່ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ, ແ ລ ະ ເ ມ ື ່ ອ ກ ັ ບ ມ າ ຮ ອ ດ ເ ຮ ົ ອ ນ ແ ມ ່ ກ ໍ ສ ້ ຖ າ ມ ໂ ລ ດ ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ທ ່ ີ ຈ ົ ມ ໄ ຂ ່ ຢ ູ ່ ດ ວ ຍ ນ ໍ ້ າ ສ ຽ ງ ຜ ິ ດ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ .

- "ໂ ຕ ເ ອ ົ ້ າ ເ ງ ິ ນ ຮ ຸ ບ ຫ ນ ່ ຶ ງ ເ ບ າ ະ ?"

- "ແ ມ ນ ລ ະ . ເ ອ ົ ້ າ ຊ ຸ ປ ້ ມ ້ ຼ ດ..."

ແ ມ ່ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ນ ້ ຶ ກ ະ ທ ະ ຝ າ ດ ຂ ອ ຍ ແ ລ ວ ກ ໍ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ປ ້ ມ ນ ິ ທ າ ມ ໄ ປ . ແ ມ ່ ເ ອ ົ ້ າ ໄ ປ ເ ຊ ຶ ອ ງ ໄ ວ ້ ຈ ົ ນ ຂ ອ ຍ ບ ່ ໄ ດ ້ ອ ່ າ ນ ອ ີ ກ ຈ ັ ກ ເ ທ ່ ື ອ , ນ ້ ຶ ເ ປ ັ ນ ກ າ ມ ລ ຶ ງ ໂ ທ ດ ທ ່ ີ ເ ຈ ັ ບ ແ ສ ບ ກ ວ ່ າ ກ າ ມ ຂ ຽ ນ ຕ ໍ ່ ຜ ູ ້ ນ ອ ກ .

ຂ ອ ຍ ບ ່ ໄ ປ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ຫ ລ າ ຍ ມ ້ ຼ . ສ ອ ນ ພ ຸ ມ ້ າ ກ ໍ ເ ລ ່ ົ າ ກ າ ມ ກ ະ ທ ໍ າ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ສ ູ ຫ ມ ູ ຢ ູ ່ ໂ ຮ ງ ກ າ ມ ຟ ັ ງ ແ ລ ວ ຫ ມ ູ ເ ຫ ລ ົ ່ າ ນ ້ ຼ ກ ໍ ນ ໍ ້ ຳ ໄ ປ ເ ລ ົ ່ າ ສ ູ ພ ວ ກ ລ ູ ກ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຟ ັ ງ ຕ ່ ອ ກ . ຫ ມ ູ ນ ັ ກ ຮ ຽ ນ ນ ໍ ້ ຳ ເ ລ ອ ງ ນ ້ ຼ ໄ ປ ເ ລ ົ ່ າ ຢ ູ ່ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ - ແ ລ ະ ເ ມ ື ່ ອ ຂ ອ ຍ ໄ ປ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ຖ ິ ກ ຂ ະ ຫ ນ າ ມ ນ າ ມ ໃ ຫ ມ ່ ເ ປ ັ ນ ຂ ໍ ້ ລ ັ ກ . ສ ັ ມ ແ ລ ະ ແ ຈ ມ ແ ຈ ງ - ແ ຕ ່ ບ ່ ຢ ູ ່ ຕ ໍ ່ ທ ໍ າ ເ ລ ີ ຍ . ຂ ອ ຍ ບ ່ ປ ະ ຕ ິ ເ ສ ດ ທ ່ ີ ເ ອ ົ ້ າ ເ ງ ິ ນ ຫ ນ ້ ຶ ງ ຮ ຸ ບ ແ ຕ ່ ເ ມ ື ່ ອ ຂ ອ ຍ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ຊ ຸ ແ ຈ ງ ເ ລ ອ ງ ນ ້ ຼ ປ ະ ກ ົ ດ ວ ່ າ ບ ່ ມ ີ ໃ ຜ ເ ຊ ຶ ອ . ດ ັ ງ ນ ້ ຼ ເ ມ ື ່ ອ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ມ າ ເ ຮ ົ ອ ນ ຂ ອ ຍ ບ ອ ກ ແ ມ ່ ໂ ລ ດ ວ ່ າ ຂ ອ ຍ ຈ ະ ບ ່ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ໄ ປ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ອ ີ ກ .

ແ ມ ່ ນ ້ ຼ ຢ ູ ່ ໃ ກ ປ ອ ງ ຢ ຽ ນ ພ ອ ມ ປ ອ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ຊ າ ຊ າ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ນ ອ ງ ຊ າ ຍ ຂ ອ ຍ . ແ ມ ່ ຊ ວ ງ ຖ ຸ ພ ້ ຳ ທ ອ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ອ ກ ແ ມ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ຫ ນ ້ ຶ ງ ຂ ອ ຍ ດ ວ ຍ ແ ສ ງ ຕ າ ຄ ຸ ມ ເ ຄ ອ ງ , ອ ້ ຳ ປ າ ກ ຄ ົ ດ ງ ປ ່ າ :

- "ໂ ຕ ຕ ໋ ອ ະ ." ແ ມ ່ ເ ອ ົ ້ າ ຄ ອ ຍ ໆ "ບ ່ ມ ີ ໃ ຜ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ດ ອ ກ ເ ລ ອ ງ

ໂຕລັກເງິ່ມ."

- "ໄປຖາມເຂົ້າເບ່ິງທະແມ້ !"

- "ໂຕບອກເຂົ້າເອງຕ໊. ບອກເຂົ້າແມ່ນຕ່ວ່າ ? ຢ່າ ຕ໊ອະໃດເມ໊-ມອນແມ່ໍ ໄປໂຮງຮຽນ ແລະສ້ອບຖາມເບ່ິງເອງ."

ຂອຍບອກ ອ໋ມັກຮຽນຜູ້ມ. ແມ່ເຮັດຫມາຫຍຸ່ງເຂົ້າ ແລວ ນ໋ຳຕາ ກ໋ໍພ້ຽຍ່າວລ້ຽ.

ຂອຍເຂົ້າໄປໃນເຮ໊ອນຄ້ວ ແລະ ນອນລ້ຽຕຽງຢູ່ ຫ້ລ້ຽ ເຕ໋ຳ ກ໋. ຕຽງ ມ໊ເຮັດສ໋ຳລັບຂອຍຈາກແກ໊ດໄມ້ເກ໋ຳໆ, ຂອຍ ນອນແລະໄດ້ຍິນສຽງແມ່ສະອ໊ມ ໄຫ້ດ້ຽງມາແຕຫອງຖ໊ດໄປ:

- "ຟ໋ຳເອ໊ຍ ໂຫ ! "

ກ໋ໍ ໝູ ຜ້ຳ ຂ່ຳດ ຖ໊ກ ນ໋ຳ ມ້ນ ສ່ຳ ບ ໆ ກ໋ະ ຈ່ຳ ຍ ໄປ ຫ໋ໍ ຫ ອ ງ ຈ ິ ມ ຂ ອ ຍ ຫ ິ ມ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ , ຂ ອ ຍ ເ ລ ີ ຍ ອ ອ ກ ໄ ປ ເ ດ ິ ມ ບ ້ ຳ ມ .

- "ໄປໃສ ້ ມ ? "ແ ມ ່ ຮ ອ ງ ໃ ສ ່ . " ມ ່ ຳ ຫ ມ ້ ! "

ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ຳ ນ ້ ່ ຽ ລ ້ ຽ ພ ້ ມ ເ ຮ ້ ອ ມ , ຊ ່ ຳ ຊ ຸ ່ ຳ ນ ້ ່ ຽ ຕ ັ ກ ແ ມ ່ ຫ ້ ຽ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ມ ິ ດ ຽ ງ ກ ະ ດ ຸ ມ ເ ສ ້ ອ ຂ ອ ງ ແ ມ ່ ຫ ລ ົ ມ ຫ ້ ຽ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ວ ່ ຳ " ຕ ຸ ມ ຕ ຸ ມ " ອ ຸ ້ ງ ຫ ມ ່ ຳ ຍ ເ ຖ ິ ງ ກ ະ ດ ຸ ມ .

ຂ ອ ຍ ຫ ຍ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໃ ກ ້ ໆ ແ ມ ່ , ສ ອ ມ ແ ມ ່ ໂ ອ ບ ກ ອ ດ ຂ ອ ຍ ໄ ວ ້ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ ຳ ວ ່ ຳ :

- "ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ຳ ທ ຸ ກ ຍ ່ ຳ ກ . ສ ຳ ລ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ຳ ເ ງ ິ ມ ແ ຕ ່ ລ ະ ອ ັ ດ ແ ຕ ລ ະ ປ ໍ ... "

ຂ ອ ຍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ວ ່ ຳ ແ ຂ ມ ແ ມ ່ ກ ອ ດ ຂ ອ ຍ ແ ຫ ນ ນ ເ ຂ ົ ້ ຳ , ແ ລ ະ ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ ຳ ແ ມ ່ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໃ ຫ ້ ສ ຸ ດ ຄ ວ ຳ ມ ເ ລ ີ ຍ .

- "ອັບປີ ອັບປີແທ້ໆ" ແມ່ເວົ້າຂົ້ມຫົ້ມຫົ້ມໃດ ມັນເປັນ
ຄຳເວົ້າຊຸ່ງຂອຍເລີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນແລ້ວຄັ້ງໜຶ່ງ.

- "ປີ!" ຊາຊາ ເວົ້າສອຍ ນຳແຕ່ສຽງບໍ່ອອກ.

ຊາຊາ ເປັນແອ່ມອຍທີ່ແປກຕ່າງຈາກຄົນອື່ນ,ຫົວໃຫຍ່,
ຕາສີຟ້າໃສງາມ ເບິ່ງທຸກສິ່ງຢູ່ອ່ອນຕໍ່ອ ແລະເຮັດໜ້າຍິ້ມໆ
ຄ່ວ່າຫ້ວ່າຈະໄດ້ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ມັນເລີ່ມປາກເວົ້າໄວກ່ອນ
ອາຍຸ ຢ່າງຜິດປົກກະຕິ, ບໍ່ເຄີຍຮ້ອງໄຫ້ ແລະຢູ່ຢ່າງສະຫງົບ
ເບີກບານຕະຫລອດເວລາ. ມັນບໍ່ແຂ່ງແຮງຈ່ວ່ງຄ່ານໄປເກ່ອບ
ວ່າບໍ່ໄດ້, ແຕ່ມັນກໍ່ດີໃຈເມ່ອເຫັນຂ່ອຍ ແລ້ວກໍ່ເດີ່ນມາຫາ -
ແລະ ຄ່ວ່ງຫູຂ່ອຍຫລົມຄ່ວຍນ່ອມນ່ອຍໆ່ອ່ອນໆ ຊຸ່ງ ຍ່ອມສ່ວຍເຫດ
ອັນໃດບໍ່ຈັກ-ຮູ້ສຶກວ່ານ້ຳຕາໄຫລ ໄ ໄ ຢູ່. ຊາຊາ ຕ່ວຍ
ຢ່າງກະທັນຫັນໂດຍບໍ່ເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍເລີຍ; ຕ່ອນເຊົ້ານັ້ນ ຢູ
ຢ່າງສະຫງົບເບີກບານຕາມທຳມະດາ; ຕ່ອນແລ້ງມາ ເວລາ
ສຽງລະຄ້ວ່ງຄ້ວ່ງມາແຕ່ໂບດສ່ຳລັບພິທີສູດມົນ, ຊາຊາ ກໍ ຕ່ວຍ
ແລະຖືກນຳໄປມ່ອນຄ່ວຍໄວ້ເທິ່ງໂຕະ. ເຫດການສູນເສ່ຍຄ້ວ່ງ
ນ້ ເກ່ດ່ມ່ດ່ນພ່ວຍຫລ້ງທ່ແອ່ມ່ອຍຜູ້ທ່ສ່ອງ ມິໂກໄລ ຖືກ
ກຳເນ່ດ່ມ່ນ.

ແມ່ເຮັດຕາມຄຳໜ້ັນສັນຍາ ໄປໂຮງຮຽນ ແລະເວົ້າແກ່
ຕ່າງ່ວ່ຍ ຄ່ວ່ນ່ວ່ຍ ຈ່ວ່ງ ກ ັ ບເວ ົ ້ າໂຮ ່ ງ ຮ ຽ ນ ອ ່ ກ ເ ທ ່ ອ ໜ ່ ້ ງ , ແ ຕ ່
ຂ ່ ອ ຍ ຕ ່ ອ ງ ໄ ປ ຢ ູ ່ ນ ຳ ພ ້ ຖ ້ າ ຄ ວ ່ ຍ ສ ່ ວ ຍ ເ ຫ ດ ຄ ້ ວ ່ ງ ລ ູ ມ ນ ້ :

ວ ້ ນ ໜ ່ ້ ງ , ຮ ອ ດ ເ ວ ລ າ ຄ ່ ນ ນ ຳ ຊ ຸ ່ ງ ຂ ອ ຍ ເ ວ ົ ້ າ ໄ ປ ໃ ນ ເ ຮ ່ ອ ນ
ຄ ່ ວ ເ ລ ່ ຍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ແ ມ ່ ຮ ອ ງ ໄ ຫ ຢ ່ າ ງ ຂ ົ ນ ຂ ົ ນ :

- "ເອັບເກ໋ມີ ເອັບເກມີ !ຢ່າໄປ, ອຸ່ນຳຢ່າໄປເທາະ!
- "ເລື່ອງຫຍັງ ?" ພ້ົາຕອບ.
- "ແຕ່ຍອຍຮູ້ນາ, ເຈົ້າອຸ່ໄປຫາອ້ົ້ມ ."
- "ຮວາຍ !"

ທ້ົງສອງ້ົ້ມຢູ່ຄາວໜ້ົ່ງ ແລ້ວແມ່ກໍ່ເວົ້າຂ້ົ້ນແກມສຽງໄອ:

- "ເຈົ້າ້ົ້ມ້ົ້ຈ່ົ້ງແມ່ນຖ້ອຍ ຊ່ົ້ອຊ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ຫຍັ່ງຫຽບໄດ້!"

ຂ້ອຍໄດ້ຍິ້ນສຽງພ້ົ້ານ້ົ້ບ້ົ້ແມ່, ຂ້ອຍ້ົ້ຈ່ົ້ງແລ່ນເຂົ້ົ້າໄປໃນ ຫ້ອງ ແລະເຫັນແມ່ນ້ົ້ງ້ົ້ກເຂົ້ົ້າ ອ້ົ້ງຫລ້ົ້ງໃສ່ຕ້ົ້ງ້ົ້ໂດຍເອົ້ົ້າ - ສ້ົ້ອກເທ້ົ້າໃສ່ຕ້ົ້ງ້ົ້ໄອ, ໃບໜ້ົ້ານ້ົ້ແຫ້ົ້ງແທ້ົ້ແລ ສ້ົ້ອງ້ົ້ຕ້ົ້ານ້ົ້ງ - ຢ້ົ້ານ້ົ້ເບ້ົ້ນ້ົ້ຕ້ົ້ານ້ົ້ຢ້ົ້ານ, ທ້ົ້ານ້ົ້ປ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ມ້ົ້ສຽງ້ົ້ດ້ົ້ຫ້ົ້ອຍ. ສ້ົ້ອມ ພ້ົ້ານ້ົ້ ຢ້ົ້ມ້ົ້ຢ້ົ້ຕ້ົ້ໜ້ົ້ານ້ົ້, ນ້ົ້ງ້ົ້ເ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ໃໝ້ົ້ອ້ົ້ຽ້ົ້ມ ແລະ ໃ້ົ້ຊ້ົ້ອ້ົ້ານ້ົ້ຍ້ົ້ານ້ົ້ວ້ົ້ ເ້ົ້ຕ້ົ້ະ ຖ້ົ້ບ້ົ້ເອ້ົ້ກ້ົ້ແມ. ຂ້ອຍ້ົ້ຄ້ົ້ວ້ົ້ານ້ົ້ຈ້ົ້ບ້ົ້ເອ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ດ້ົ້ປ້ົ້ານ້ົ້ດ້ົ້ເ້ົ້ຂ້ົ້ານ້ົ້ຈ້ົ້ ຫ້ົ້ມ້ົ້ດ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ເ້ົ້ງ້ົ້ມ ອ້ົ້ນ້ົ້ເ້ົ້ປ້ົ້ນ້ົ້ສ້ົ້ງ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ອ້ົ້ນ້ົ້ດ້ົ້ຽ້ົ້ວ້ົ້ທ້ົ້ີ່ເ້ົ້ປ້ົ້ນ້ົ້ມ້ົ້ນ້ົ້ມ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ພ້ົ້ະ ໄ້ົ້ອ້ົ້ໃ້ົ້ຫ້ົ້ແມ ແລ້ວ້ົ້ກ ເລ້ົ້ງ້ົ້ໃສ່ຂ້ົ້ານ້ົ້ພ້ົ້ານ້ົ້ຢ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້ສ້ົຸ້ດ້ົ້ແ້ົ້ຮ້ົ້ງ້ົ້ເ້ົ້ກ້ົ້ດ.

ໄ້ົ້ຄ້ົ້ແ້ົ້ດ້ົ້ແ້ົ້ຕ້ົ້ແມ່ຫ້ົ້ນ້ົ້ຈ້ົຸ້້ົ້ກ້ົ້ພ້ົ້ານ້ົ້ອ້ົ້ອ້ົ້ກ້ົ້ໄ້ົ້ປ ມ້ົ້ດ້ົ້ຈ່ົ້ງ້ົ້ສ້ົ້ຽ້ົ້ບ້ົ້ຖ້ົ້ກ ເ້ົ້ລ້ົ້ອ້ົ້ງ ນ້ົ້ງ້ົ້ ແລະດ້ົ້ານ້ົ້ດ້ົ້ໜ້ົ້ງ. ພ້ົ້ານ້ົ້ຣ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ຂ້ົ້ນ້ົ້ຫ້ົ້ງ້ົ້ເ້ົ້ອ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ນ້ົ້ມ້ົ້ຂ້ົ້ານ້ົ້ງ ແລ້ົ້ະ-ແລ້ົ້ນ້ົ້ອ້ົ້ອ້ົ້ກ້ົ້ຈ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ຫ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ໄ້ົ້ປ. ແ້ົ້ມ້ົ້ຈ້ົ້ບ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ຍ້ົ້ຂ້ົ້ນ້ົ້ແ້ົ້ລ້ົ້ວ້ົ້ຫ້ົ້ງ້ົ້ລ້ົ້ງ້ົ້ພ້ົ້ນ ພ້ົ້ອ້ົ້ມ ກ້ົ້ບ້ົ້ຣ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ສ້ົ້ຽ້ົ້ງ້ົ້ດ້ົ້ງ້ົ້ໆ. ພ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ບ້ົ້ເ້ົ້ຂ້ົ້ົ້ານ້ົ້ໃ້ົ້ນ້ົ້ຫ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ຈ້ົ້ງ້ົ້ດ້ົ້ງ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ຍ ອ້ົ້ອ້ົ້ກ ຈ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ແ້ົ້ມ່ໄ້ົ້ດ້ົ້ສ້ົ້ຳ້ົ້ເ້ົ້ລ້ົ້ັ້ົ້ດ.

ເ້ົ້ດ້ົ້ກ ເ້ົ້ຕ້ົ້ບ້ົ້ແ້ົ້ລ້ົ້ວ້ົ້ໃ້ົ້ນ້ົ້ຄ້ົ້ືນ້ົ້ນ້ົ້ນ້ົ້ເ້ົ້ອ້ົ້ງ, ພ້ົ້ານ້ົ້ຫ້ົ້ລ້ົ້ງ້ົ້ພ້ົ້ານ້ົ້ອ້ົ້ອ້ົ້ກ້ົ້ຈ້ົ້ານ້ົ້ກ ບ້ົ້ານ້ົ້ໄ້ົ້ປ ແ້ົ້ມ່ກ້ົ້ເ້ົ້ຂ້ົ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ານ້ົ້ຫ້ົ້ານ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ຍ້ົ້ທ້ົ້ີ່ພ້ົ້ອ້ົ້ມ ມ້ົ້ອ້ົ້ມ ຢ້ົູ້່ ເ້ົ້ບ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ຫ້ົ້ລ້ົ້ງ ເ້ົ້ຕ້ົ້ົ້ານ້ົ້ກ, ແ້ົ້ມ່ກ້ົ້ອ້ົ້ດ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ຍ້ົ້ ເ້ົ້ອ້ົ້ຍ້ົ້ໆ ແ້ົ້ລ້ົ້ະ ຫ້ົ້ອ້ົ້ມ ແ້ົ້ກ ມ ເ້ົ້ບ້ົ້ົ້ານ້ົ້ໆ.

- "ยกโทดใช้แม่เม้ ตล๊า. แม่นความผิดของๆ แม่เองๆ ลูกเธ๊ดไดปามั้นพูมหวะ ? ใจ่มีดพูมมะ !"

โดยเจ๊าใจเป้นย่างดี แล๊ะ ดวยความเจ่อหมั้นในความเจ๊าของตึม ข้อยปะติยามอา ข้อยจะข่าพ่มาแลวก้อาต๊อเองตาย. ข้อยเจ่อว่า ตึมเองไดกะทำลึงๆ ไปแลว ตล๊ย่างหมอยก้ไดพ่ปองลองเบ่งแลว. แม่นแต - ดรูอ้ พาบมั้นยังติดตาข้อยดีอายาวๆพอมดวยสายลอดเหล่อมๆพ่มออกจากขาโส้ง ป๋อไปย่างแรงแล๊ะไป ตำอ่กใส่กับ เอ่กแม่บ่งถ่มหม่งเจ๊าย่างธุมแรง.

บางเท่อ เมอหวมถ่มเบ่งความดรูดของจ่อดแบบป่าเถ่อมของจาวลัดเจยแลว ข้อยก่ถามตึมเองว่า สิ่มดวมตล่บที่จะเจ๊าธอดเลองม้. แล๊ะ ดวยความ เจ่อหมั้นอ้มใหม่ ข้อยตอบอา: ดวมเจ๊า-ทั่งม้เพาะมั้นเป้นความจิงที่ตำจา แล๊ะ ยังฝังแหม้นจุ่งธอดปะจุบ้นม่ยังบ่ทันถูกล่บลางไปจากโลกเท่อ. สิ่งดังกาว เป้นความจิงที่ตองเผ่ยแบ่ใหทุกถ่มธูจ่นเถิงก่กเหว้าของมั้นแล๊ะ-กำจัดมั้นออกจากจ่อดอ้มเต้มไปดวยความสะหย่ด สะหยองแล๊ะความอ้บอาย; กำจัดมั้นออกจากอ่มยามแล๊ะความจุ่งจำของมะนุด.

แต่ยังม่เหดผ่มอ้มๆที่บังคับใจ่ข้อยต้องพ่มละมา - ความสะท่กสะท้านทำมองม่ไอ้. เถิงแม่มอาดวาม ดรูดั้มเป้นหม้าอะเหย่อง, เถิงอามั้มยรูบหยาม พอก

ເຮົ້າ ແລະ ທຳລາຍ ວິນຍານອັນງົດງາມຂອງຫລາຍໆ ຄົນ ມາແລ້ວກໍ່ຕາມ ແຕ່ຊາວລັດເຊຍ ກໍ່ຍັງຫມຸ່ນທ້າວ ແລະ ສົດ ໃສໃນວິນຍານພຽງພໍ ເພື່ອທີ່ຈະຍາດເອົາໄຊຊະນະ ຕໍ່ສົງ ເຫລົ່ານີ້ ແລະ ແນ່ນອນວ່າເຂົ້າເຈົ້າຈະເຮັດໄດ້.

ຊົ່ວຄາວເຮົ້າເປັນທີ່ໜ້າອັດສະຈັນ ບໍ່ສະເພາະແຕ່ ໃນ ເລື່ອງຄວາມຊົ່ວຊ້າແບບສັດປ່າຊົ່ວໃນທ່າມກາງສົງຄາວ ນີ້ ຊົ່ວຄາວໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ ຫາກແຕ່ໃນເລື່ອງຄວາມສົດໃສງົດ-ງາມຂອງກຳລັງແຮງປະດິດສ້າງທີ່ພົ້ນເດັ່ນອອກມາຈາກຊົ່ວຄາວ. ແລະ ອັດທິພົນຂອງສົງຄາມ ກໍ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ເປັນ ການ ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາວ່າ ໃນທີ່ສຸດ ປະຊາຊົນພວກເຮົາກໍ ຕ້ອງ ມາພົບຊົ່ວຄາວທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສວຍງາມ ແລະ ມະນຸດ ສະ ທ້ອນໃສ່ສະຫວ່າງສະໄຫວ.

ໜ.

ຂ້ອຍກັບມາຢູ່ນຳພໍ່ເຖົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງ.

- "ຈັ່ງໃດ ບັກນັກເລງ !" ພໍ່ເຖົ້າທັກທາຍຂ້ອຍ ພ້ອມ ທັງເອົາມືຕົບໂຕະ: "ບໍ່ລຽງນຶ່ງອີກແລ້ວໃດ, ເອົາແຕ່ ແມ່ ເຖົ້າຊ່ວາດິ."

- "ຂ້ອຍຊິລຽງມັນດອກ" ແມ່ເຖົ້າວ່າ. "ປານວ່າເປັນ ລຽກແບກຫາບ."

- "ເອີເອົາໂລດແຫລ່ວ." ພໍ່ເຖົ້າຮ້ອງດັງໆ, ແຕ່ຕາ

ลาวก໋ອะທິບາຍໃຫ້ຂ້ອຍຟັງຄ່ອຍໆ: "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແບ່ງ
ແຍກກັນ-ເລ່ືອງໃຜເລ່ືອງມັນ."

ແມ່ເຖ້ົ້ານ່ັງຢູ່ໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ ທໍ່ຜ້ານ້ຍິບແສ່ວ. ຫລ້ອດ
ດ້າຍກະທົບກັນສຽງດັງຟັ້ງມ່ອນຢູ່ເທ່ິງເບ້ົາທ່ີ່ມ໊ແທ່ງເຮ້ັດດ້ວຍ
ທ່ອງເຫ ລ້ ອມ ຍ ິ ບ ຍ ັ ບ ຍ າ ມ ຕ ອ ງ ແ ສ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ໃ ນ ລ ະ ດ ຸ ບ າ ນ ໃ ຫ ມ
ເ ບ ່ ງ ແ ລ ວ ເ ຄ ້ ົ ງ ໂ ຕ ເ ຫ ມ ັ ນ ສ ີ ທ ອ ງ . ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ເ ອ ງ ກ ໍ ລ ິ ທ ອ ມ ທ ອ ງ
ສ ໍ ລ ິ ດ , ລ າ ວ ບ ໍ ່ ປ ່ ຽ ນ ແ ປ ງ ໄ ປ ຈ ັ ກ ຫ ມ ອ ຍ ເ ລ ີ ຍ , ແ ຕ ່ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ຈ ອ ຍ
ລ ້ ງ ແ ລ ະ ຫ ນ ັ ງ ແ ຫ ວ ຕ ໍ ່ ມ ອ ີ ກ . ຜ ົ ມ ສ ີ ແ ດ ງ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ສ ີ
ດ ອ ກ ເ ລ ົ ້ າ , ແ ລ ະ ອ າ ກ າ ນ ເ ຄ ື ່ ອ ນ ໄ ຫ ວ ທ ີ ່ ຂ ້ ຽ ງ ຂ ້ ຽ ງ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ກ າ ຍ
ເ ປ ັ ນ ກ ່ ານ ປ ັ ່ ນ ປ ່ ອ ມ ຊ ຸ ຊ ີ . ຕ າ ສ ີ ຂ ຽ ວ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ເ ບ ່ ງ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ
ຢ ່ າ ງ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ລ ະ ແ ວ ງ ສ ົ ງ ໄ ສ . ທ ັ ງ ເ ວ ົ ້ າ ທ ັ ງ ຫ ົ ວ ຄ ່ ອ ຍ ໆ ແ ມ
ເ ຖ ້ ົ ້ າ ເ ລ ົ ່ າ ເ ລ ່ ື ອ ງ ກ ່ ານ ແ ບ ່ ງ ປ ັ ນ ຊ ຸ ບ ສ ົ ມ ບ ັ ດ ລ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ເ ອ ງ
ກ ັ ບ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ . ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ມ ໍ ້ ແ ອ ງ ແ ລ ະ ຖ ວ ຍ ຊ ່ ານ ໃ ຫ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ -
ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ :

- "ທ ັ ງ ຫ ມ ົ ດ ນ ີ ້ ເ ອ ົ ້ າ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ົ ້ າ , ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ຂ ໍ ່ ຫ ຍ ັ ງ ຕ ໍ ່ ມ ອ ີ ກ
ໃ ດ !"

ແ ລ ວ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ກ ໍ ເ ອ ົ ້ າ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ນ ຸ ່ ງ ຫ ູ ຮ ານ ຂ ອ ງ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ແ ລ ະ ສ ິ ່ ງ
ຂ ອ ງ ອ ົ ່ ນ ໆ ລ ວ ມ ທ ັ ງ ເ ສ ້ ອ ຄ ຸ ມ ຂ ົ ນ ຫ ມ າ ຈ ອ ກ ແ ລ ະ ນ ໍ ່ ໄ ປ ຂ າ ຍ ໄ ດ
ເ ງ ິ ນ ມ າ ຈ ໍ ານ ວ ນ ເ ຈ ັ ດ ຮ ອ ຍ ຮ ູ ບ . ເ ງ ິ ນ ຈ ໍ ານ ວ ນ ນ ີ ້ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ເ ອ ົ ້ າ ໃ ຫ
ຄ ົ ນ ຢ ືມ ໂ ດ ຍ ຄ ິ ດ ໄ ລ ່ ເ ອ ົ ້ າ ດ ອ ກ ເ ບ ້ ຍ ຄ ື ໃ ຫ ລ ູ ກ ລ ຽ ງ ຄ ົ ນ ຢ ື ອ ທ ີ ່ ຄ ້ າ
ຂ າ ຍ ຫ ມ າ ກ ໄ ມ ້ . ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຂ ີ ້ ຖ ີ ້ ສ ຸ ດ ຂ ະ ຫ ນ າ ດ ແ ລ ະ ບ ໍ ່
ມ ີ ຢ ່ າ ງ ອ ່ ານ . ລ າ ວ ໄ ປ ຫ າ ຫ ມ ູ ເ ກ ົ ່ າ ແ ກ ່ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ພ ໍ ່ ຄ ້ າ ຮ ່ ວ ມ , ເ ປ ັ ນ

ເຈົ້າຂອງຮ້ານຄ້າ ແລະ ຂໍເວົ້ານຳຄົນເຫລົ່ານີ້ໂດຍກ່າວ ວ່າ ພວກລູກໆຜ້ານເວົ້ຳຄຳຂອງລາວຈົນໝົດກຽ. ເພາະ ຍັງ ເຂົ້າລົບບົດຖ້ານະເດັ່ນຂອງພໍ່ເຖົ້າ ໝູ່ເກົ່ານຳ້ນອບສ່ຳ ຂອງ ໃຫ້ລາວຢ່ຳງຫລວງຫລາຍ. ກັບມ້ຳເຮ້ອນລ້ຳວກໍ່ຈັບເວົ້ນອວດ ອ້ຳງແມ່ເຖົ້ຳ, ເວົ້ຳຍ່ອກໄຍແມ່ເຖົ້ຳປ້ຳນວ່ຳເດັ່ນ້ອຍ ນັກ ຮຽນ.

- "ເບ່ຳ! ເຖົ້ຳຜ້ຳ! ນ້ຳໃຜຄອກຊ້ເວົ້ຳໃຫ້ເຈົ້ຳຫຼຳຍ ກ່ວ່ຳໜ້ຳສ່ອນຮອຍຂອງ້ນ້ ! "

ພໍ່ເຖົ້ຳເວົ້ຳເວົ້ນໃຫ້ຄົນທ້ຮູ້ຈ້ກກ້ນໃໝ່ຢ້ນ ໂດຍຄ້ດໄລ່ເວົ້ຳ ຄອກເບ້ຍ, ຄົນຜູ້ນ້ແມ່ນພ້ຳຂ້ນສ້ດສູ່ງໃຫ້ ຫ້ວ່ຳນ ມ້ ສ້ມ ມ້ະຍ່ຳນ້ຳນ ວ່ຳ "ໄມ້ຄອ້ນ" ກັບນອ່ງສ່ຳວຂອ່ງລ່ຳວທ້ ເປ້ນ ເຈ່ຳຂອ່ງຮ່ຳນ້ຳ ຮ່ຳ່ງຕ້ຍແກ້ນແຄ່ງ ຕ່ຳ້ຳ ອ້ນ້ຫ້ວ່ຳນ້ຫ່ງ ຫນ້ຽວປ່ຳນນ້ຳ້ອ້ຍ.

ທ້ກສ້ງທ້ກຢ່ຳ່ງພ່ຳ້ຍໃນເຮ້ອນ້ຖ້ກແ້ຍ່ງປ້ນ້ຫ້ມ້ດ້ຈ້ນເຖ້ງສ້ງ ເລ້ກ້ໆຫນ້ອ້ຍ້ໆ: ນ້ນແມ່ເຖົ້ຳ້ຄ້ວ້ກ້ນ ໂດ້ຍແມ່ນ້ເວົ້ນ້ລ່ຳວ ເ້ອ່ງ ຊ້ ນ້ຳ, ນ້ຖ້ດນ້ຳ້ພ້ເຖ້ຳ ຊ້ ເ ຊ້ ຈ ແ້ ອ້ຳ້ຫ້ຳນ. ນ້ ໃ ດ ແ ນ ພ ຽ ນ ພ້ເຖ້ຳ, ຄ້ຳ້ບ ເ ຊ ຳ ບ ນ ລ ດ ຊ ຳ ດ ແ ຊ ບ ນ ວ ຈ ກ ດ. ແ ມ ເ ຖ ຳ ຊ ຊ ນ ຕ ອ ນ ດ ຕ ນ ຳ, ສ ອ ນ ພ ເ ຖ ຳ ຊ ປ ຍ ດ ແ ລ ເ ຄ ອ ງ ໃ ນ ອ ນ ໆ. ແ ຕ ລ ລ ນ ມ ຊ ຳ, ນ ຳ ຕ ນ ເ ກ ບ ໄ ວ ຕ ງ ຫ ກ, ແ ຕ ວ ລ ເ ຮ ດ ນ ຳ ຊ ນ ນ ເ ອ ຳ ລ ອ ນ ໃ ສ ເ ຕ ຳ ຊ ຳ ອ ນ ດ ຽ ວ ກ ນ, ແ ລ ວ ພ ເ ຖ ຳ ກ ຈ ລ ຖ ຳ ມ ຂ ນ ດ ວ ຍ ຄ ວ ຳ ມ ກ ລ ວ ນ ກ ລ ວ ຍ ວ ຳ:

- "ຟ ຳ ວ ເ ທ ອ - ຂ ເ ບ ່ ຳ ງ ກ ອ ນ ເ ຈ ົ ຳ ເ ອ ຳ ຊ ຳ ເ ຈ ົ ຳ ໃ ສ ່ ຫ ລ ຳ ຍ

ปามใด ?"

ลาอจะเอ๊าใบยาใส่ฝามีแล้วถูยๆมับแต่ละใบไป.

- "ยาของเจ้าบางกอาของของย, ของของย หมา กอา ปูกกอา, ถ้วมีใสของของยพูงหมอยดูรอท่พ้อละ."

เวลาแมเถ้าหยิมม่ำยา พ่เถ้าพะยายามติด ตาม เบ่งอาจ้วงหอะกามหยิมมั้มสะเหมั้มหล่ย, และ เวลา ถ่มท่ใต้เท่ากับอาหมู่ถจักจอก.

- "อิกจอกสูดหายเมาะ?" แมเถ้าถามก่อมที่ จะหยิมยาจิมของดเต้าอา.

- "ท่ได้ เอ๊าเป้มจอกสูดท้าย." พ่เถ้าเสือด ตา เบ่งเต้าอาแล้วอิกหื้อเพื่อบ่ใต้เสยปูบ.

แมมแตมำมั้นสำลับไตยูอาธูบมักนุมมั้มท่ปูรมพูรมกับ อ-ห้วหัวอาห้วสอว่มท่เป้มคูทุกคูยากกับมาต้วหาสิบปีแล้อ.

ของเหมือา ถอามลับแลบของพ่เถ้าม ห้วเป้ม ตา หื้อ ห้วเป้มตาหม้าย-สอมแมเถ้ามั้มเหมั้นแตอาเป้ม ตา หื้อ.

- "เสียไอ้." แมเถ้าอา."บ่เป้มหยังถอก. ลาอ เถ้าแล้วเลียป่อว อายุท่ายแปดสิบแล้อ, ถ้ดเบ่ว แม ตมอายุสำมีแล้อ !ป่อยใต้ลาอป่อวไป, บ่เป้มอัม ตะ ลายต่ใผถอก. สำลับแมเถ้ากับโตมีรับธอวอามีเข้า จ่ อ้กมตะหลอถ, จ่วเอ่อแมเถ้า !"

ของเองท่เลิมต้มหาเว้มถ้ม. แต่เข้าๆของ อัม

ເສົ້າ ແລະ ວັນທິດ ຂ້ອຍເອົາຖົງແລ້ວກໍເລາະໄປຕາມ ຖະ
ໜົນ ແລະ ຕາມດົ່ນ ເກັບເອົາກະດູກ, ຜ້າຂາດ, ເສດ
ເຈ້ຍ ແລະ ເຫລັກຕາປູ. ພໍ່ຄ້າຮັບຊື້ສິ່ງຂອງເຫລົ່ານ້ີ ຈ່າຍ
ໃຫ້ຂ້ອຍໂດຍຄິດໄລ່ຊາວໂກເປັກຕໍ່ໜ່ວຍປູດ * ສຳລັບຜ້າຂາດ,
ເສດເຈ້ຍ, ແລະ ເສດເຫລັກ, ແລະ ແປດຫລ້ີສິບໂກເປັກ-
ສຳລັບກະດູກ. ໃນກາງອາທິດພາຍຫລັງເລີກໂຮງຮຽນ ແລ້ວ
ຂ້ອຍຊວນເກັບເອົາສິ່ງເສດເຫລ້ືອເຊ້ັນດຽວກັນ ແລະ ເມ່ືອ
ຮອດວັນເສົ້າ ຂ້ອຍກໍຫາເງ້ນໄດ້ສາມສິບຫ້າຫາສິບໂກເປັກ(ຫຼ
ຫລາຍກວ່ານ້ັນ ຖ້າເປ້ນອາທິດທ່ີໂຊກດ້ີເສດ). ແມ່ເຖ້ົາ
ເອົາເງ້ນຍັດໃສ່ຖົງກະໂປງຢ່າງໄວວາ ແລະ ກ່າວຊ້ົມເຊ້ີ-
ຍ ຂ້ອຍທ້ັງກ້ົມລົງເບ່ືງພ້ນ:

- "ຂ້ອບໃຈເດ້ີຫລາ. ໂຕ ແລະ ແມ່ເຖ້ົາສາມາດ ກຸ້ມ
ຕ້ົນເອງໄດ້ ແມ້ນຕວ່າ ?ບ່ໍ້ມ້ີຫຍັ້ງຍາກ!"

ມ້ີໜ້ົງ ຂ້ອຍໄປ່ຈອບເຫ້ັນລາວພ້ອມຈ້ັບເບ່ືງເງ້ນອ້ັດເຫ້ົ່າ
ນ້ີ່ຢ, ລາວໄຫ້ສຽງຄ້ອຍໆ ນ້ຳຕາເມ້ັດຊຸ້ມໆຫ້ອຍຕ້ອງແຕ້ງ ຢູ່
ປ່ວຍດ້ັງ.

ແຕ່ຂ້ອຍພ້ົບວ່ວ ລ່ວຍໄດ້ຈ່ວກກ່ວມຂ່ວຍສ້ິ່ງເສດ ເຫລ້ືອ
ເຫ້ົ່ານ້ົ້ອຍກວ່ວລ່ວຍໄດ້ຈ່ວກກ່ວມໄປລ້ັກເອົ່ວໄມ້ຈ່ວກສ່ວງ
ທ້ີ່ຕ້ົ່ງຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳໂອກ່ວ ຫລ້ືຢູ່ຫ່ວດຊ່ວຍອ້ັນເປ້ນຄອມທ້ີ່ ເພ້ົ່ມ
ຈ້ັດໃຫ້ມ້ີຕະຫລ່ວດນ້ັດປະຈ້ຳປ້ີສ້ຳລ້ັບຂ່ວຍໂລຫະ. ເມ້ືອ ງ່ວມ

---

*ປູດ:ມ່ວດຕ່ວຊ້ົ່ງສະໄໜ້ມເກ້ົ່ວເທ້ົ່ວກ້ັບ ໑໒,໓໒ກ້ິໂລ.

ຕະຫລາດນັດເລິກ, ເພິ່ນກໍຈັດການມ້າງຮ້ານສະແດງສິນຄ້າທີ່ ປຸກຂຶ້ນຊົ່ວຄາວ, ໄມ້ແປ້ນກໍຖືກເກັບເປັນກອງໄວ້ຢູ່ຫາດ ຊາຍ ແລະ ປະໄວ້ຈົນຮອດຍາມນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳຂຶ້ນເຕັ້ມຝັ່ງຄືຕອນລະດູ ບາມໃຫມ່. ເຈົ້າຂອງເຮືອນຜູ້ຮັບຊື້ໄມ້ຈະຈ່າຍໃຫພວກ ເຮົາ ຮອດສິບໂກເປັກສຳລັບໄມ້ແປ້ນແຜ່ນຫນຶ່ງສະພາບຍັງດີ, ແລະ ໃນ ມື້ຫນຶ່ງ ພວກເຮົາ ສາມາດລັກເອົາໄດ້ສອງຫລືສາມ ແຜ່ນ ແນ່ ແນ່ ແນ່

ດຽວກັນ.

ໃນຊຸມພວກເຮົານັ້ນ ການລັກຂະໂມຍບໍ່ຖືວ່າ ເປັນບາບ. ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະດາ ແລະ ເກືອບວ່າເປັນວິທີອັນດຽວສຳ ລັບຫາລ້ຽງຊີບຂອງຄົນໃນເມືອງທີ່ທຸກຍາກປາກໝອງ. ງານ ຕະຫລາດນັດນັ້ນຄຳເນີນໄປໜຶ່ງເດືອນເຄິ່ງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ອາດ ເຮັດໃຫ້ຊາວເມືອງເຫລົ່ານັ້ນຫາລ້ຽງກຸມຕົນເອງໄປໄດ້ຕະຫລອດ ປີ. ດັ່ງນັ້ນ ບັນດາພໍ່ເຈົ້າເຮືອນທັງຫລາຍ ກໍ "ຫາເງິນ ພໍ ເສດຈາກແມ່ນ້ຳນັ້ນ", ໝາຍຄວາມວ່າ ເກັບເອົາໄມແປນ - ແລະ ໄມ້ທ່ອນທີ່ຖືກກະແສນ້ຳໄຫລຊຸລອງລົງມາ, ແລະ ຮັບ-ຈ້າງຂົນເຄື່ອງເລັກນ້ອຍໆໃສ່ແພ. ແຕ່ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ພວກ ເຂົ້າໄປລັກເອົາໂລດ ໂດຍເລາະລ້ຽງໄປຕາມຝັ່ງແມ່ນ້ຳໂອມ ກາ ແລະ ໂອກາ ແລ້ວຈັດການລັກເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພວກ ເຂົ້າພໍຄ້ວາເອົາໄດ້ຢູ່ຕາມທ້າເຮືອ, ໃນເຮືອ ແລະຕາມແຄມ ແມ່ນ້ຳ. ໃນວັນອາທິດ ພວກຮຸ່ນໃຫຍ່ກໍເວົ້າອວດອ້າງ ເຖິງ ຄວາມໂຊກດີສູ້ກັນຟັງ, ສ່ວນເດັກນ້ອຍພວກເຮົາກໍ່ງ້ຽງຫູ ຟັງ ແລະ ຈົ່ງຈຳໄວ້ເປັນບົດຮຽນ.

ໃນລະດູບານໃໝ່, ຕະຫລອດເລາຍວັນທີ່ມີການກະກຽມ ງານຕະຫລາດນັດນັ້ນ ພວກນາຍຊ່າງ ແລະ ພວກກຳມະກອນ ເມົາເຫລົ້ານອນເຍ ລະດາດໄປຕາມຖະໜົນ ພາຍຫລັງເລີກ ຈາກວຽກງານ. ແລ້ວເດັກນ້ອຍໃນຊຸມກໍ່ຈະພາກັນລ້ວງ ກະ ເປົ໋າ ພວກຂີ້ເມົາເຫລົ້າ-ການກະທຳດັ່ງກ່າວເປັນທີ່ຍອມຮັບ ກັນທົ່ວໄປ ແລະ ໂດຍບໍ່ມີການຢ້ານກົວໃດໆ, ທັງຜູ້ໃຫຍ່ກໍ ຮູ

ເຫັນເປັນໃຈນຳ້ຄ້ວຍ.

ເດັກນ້ອຍພາກັນລັກເອົາຄ້ອນຕີຂອງຊ່າງໄມ້, ກຸມແຈ ເລ່ືອນຂອງຊ່າງສ້ອມແປງ, ເຫລັກບູລອງຂອງຄົນຂັບກວຍ. ກຸມພວກເຮົາບໍ່ເຮັດໃນທຳນອງດ່ັງກ່າວມານ້ັ ເລ່ີຍ.

- "ກູຊ້ໍ ບ້ລັກຄອກ-ແມ່ ບ້ໍ ໃຫ້ເຮັດຈ່ັງຊ້ໍ." ຊຸກກ່າ ກ່າວ ຢ່າງຫນັກແໜ້ນໃນວັນໜ່ຶ ງ.

- "ກູກ ໍ ິດຢ້ານ." ຄາບ ິ ເວ ົ ້ າເສ ົ ້ ມ ້ ມ.

ກ ິ ສໂຕຣມ ່ ກ ່ ນ ້ ັ ນ ຮ ູ ້ ສ ິ ກເປ ິ ດໜ ່ າຍ ກ ່ ານລ ັ ກຂະໂມຍແລະ ເວ ົ ້ າຄ ຳ "ຂ ້ ລ ັ ກ" ດ ້ ວຍອ ່ າການຢ ຽ ດຫຍ ່ ານເປ ັ ນພ ິ ເສ ດ, ແລະ ຖ ່ າເອ ົ ້ າພ ິ ບ ເ ໜ ັ ນ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ລ ັ ກ ເ ລ ່ ອ ງ ຄ ົ ນ ຂ ້ ເ ຫ ລ ້ ານ ້ ຢ ູ ້ ນ ້ ັ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ະ ໄ ລ ່ ຕ ິ ດ ຕ ່ ານ ແ ລ ະ ທ ຸ ບ ຕ ່ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ປ ່ ານ ້ . ບ ່ າ ນ ອ ຍ ຜ ູ ້ ນ ້ ມ ້ ມ ່ ກ ່ າ ທ ່ າ ວ ຽ ບ ໂ ອ ້ ມ ຕ ່ າ ໃ ຫ ຍ ແ ລ ະ ມ ັ ກ ອ ່ າ ງ ກ ່ າ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ລ ອ ຍ ໆ . ເ ຂ ົ ້ າ ຍ ່ າ ງ ໄ ກ ວ ໂ ຕ ດ ່ ົ ງ ກ ່ ໍ ມ ະ ກ ອ ນ ກ ່ າ ເ ຮ ົ ້ ອ ແ ລ ະ ພ ະ ຍ ່ າ ຍ ່ ານ ເ ວ ົ ້ າ ສ ຽ ງ ເ ລ ັ ກ ໆ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຮ ູ ດ ໍ ແ ລ ະ ສ ຽ ງ ເ ຄ ົ ້ ອ. ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ - ໃ ນ ຕ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ າ ເ ປ ັ ນ ສ ິ ດ ່ ົ ງ ໆ ແ ກ ໆ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ໄ ປ ຕ ່ ານ ທ ຳ ມ ະ ຊ ່ າ ດ. ໜ ້ ມ ິ ກ ມ ຸ ມ ນ ້ ັ ນ ຖ ິ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ອ ່ າ ກ ່ ານ ລ ັ ກ ເ ປ ັ ນ ກ ່ ານ ທ ຳ ບ ່ າ ບ.

ແ ຕ ່ ກ ່ ານ ເ ອ ົ ້ າ ໄ ມ ້ ຈ ່ າ ກ ຫ ່ າ ດ ຊ ່ າ ຍ ນ ້ ັ ນ ຖ ິ ກ ້ ໍ ມ ່ ານ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ລ ່ ອ ງ ທ ່ ີ ແ ຕ ກ ຕ ່ າ ງ ຈ ່ າ ກ ກ ໍ ລ ະ ນ ້ ໍ ທ ່ ີ ກ ່ າ ວ ມ ່ າ ເ ທ ົ ່ ານ ້ . ບ ້ ມ ີ ໃ ຜ ໃ ນ ໜ ້ ມ ູ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ່ ່

ໜອກປົກລຸ, ໜໍ່ນົກມຸ ແລະ ຢຽສ ຈະໄປບ່ອນທີ່ ແມ່ນ້ຳ
ເປັນເວັ້ງກວ້າງໆ ແລະ ຫໍ່ມະເປ່ຍເປັນນ້ຳເປະປະ ມູ້ -
ໜ້າສູ່ຫາດຊາຍ, ພາກັນໄປໂດຍບໍ່ຫລົບບ່ລ ທ້ວ່ມ ເພ່ຍໃຫ້ຄົນ
ເຝ້ຍາມເຫັນແລ້ວກໍ່ຈະມ້ວ່ແມ່ນເບ່ງແຕ່ສອງຄົນນ້. ສ່ວນ ອີກ
ເບ່ອງໜ້ງ ສ່ຄົນພວກເຮົາກໍ່ຈະຄ່ອຍໆຈ່ອບໄປໂດຍບໍ່ມ ໃຜ
ສ້ງເກດເຫັນເລ່ຍ. ຂະນະທ່ຄົນຍາມສ່ນລະວ່ນຕ່ດຕາມໜໍ່ນ້ກ
ມຸມ ກ້ບໜໍ່ຢຽສ ຢູ່ນ້ນ ພວກເຮົາກໍ່ໄປພ້ບກ້ນຢູ່ກ່ອງທ່ອນໄມ້-
ຕາມທ່ນ້ດກ້ນໄວ້. ຕ່ໍ່ມ້າໜູສ່ອງຄົນຈະເຮ້ັດແມ່ວ ໃດແມ່ວໜ້ງ
ເປັນກ້ານທ້າທ້ານ ແລ້ວຄົນຍາມກໍ່ຈະໄລ່ຕ່ດຕາມໄປ, ຕ່ອນ ນ້
ພວກເຮົາທ່ເປັນຜູ້້ດ້ເລ່ອກເອ້ົາໄມ້ກໍ່ພາກ້ນຖ່ອຍກ້ບ. ແຕ່ລະ
ຄົນພວກເຮົາມ້ເຊ່ອກ້ນ້ດ້ຕ່ດຂ້ເຫ້ລ້ກ່ງພວກເຮົາໃຊ້ ເກ້ະ
ເອ້ົາໄມ້ແລ້ວລ້ກໄປເທ່ງນ້ໍ່ກ່ອນ. ພວກຄົນຍາມບ່ໍ່ຄ່ອຍເຫ້ນ
ພວກເຮົາຄ່ອກ, ແລ້ະ ຖ້ເຫ້ນກ້ບ່ໍ່ອ້ດໄລ່ຈ້ບພວກເຮົາ ກ້ັນ
ເລ່ຍ. ເມ່ອຂ້ຍໄມ້ໄດ້ແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ່ແບ່ງເປ້ັ ທ່ກສ່ອນ
ເທ່ົ້ານ້ັ, ປ່ກກ້ະຕ່ໍ່ແລ້ວ ແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຫ້ລ້ເຈ້ັດໂກເປ້ັ.

ເວ້ັ້ນຈ້ຳ ນ້ອນ ພ້ຽງພ້ສ້ຳລ້ບ ກ້ນຢ່ວ່ງ ອ່ມແປ້ໃນ ອ້ນໜ້ງ;
ແຕ່ແມ່ຂ່ອງໜໍ່ນ້ກມຸ ນ້ນຖ້ບ່ໍ່ໄດ້ເຫ້ລ້ວ ອ້ກ ກ້ານ ຈ້ກ ລູກ ກໍ່ຈ້ະ
ຂ່ຽນ ຕ້ ລູກ ເປ້ັນ ກ້ານ ໃຫ່ຍ. ກ້ສ ໂຕ ຣ ມ ກ ທ່ອນ ເວ້ັ້ນ ໄ ວ້ ເ ພ ່ ອ ຢ
ນ້ກ ກ ວ ງ ແ ກ; ຢ ກ ກ ກ ເ ອ ້ ົ ເ ວ ້ ັ ້ ນ ທ ້ ວ ່ ງ ໜ ້ ົ ດ ເ ທ ່ ົ ້ ່ ທ ້ ່ ກ ້ ໍ ່ ໄ ດ ້ ໄ ປ ໃ ຫ
ແ ມ ່ ທ ້ ່ ກ ໍ ້ ລ ້ ວ ງ ເ ຈ ້ ັ ບ ປ ່ ອ ຍ ; ຄ ກ ້ ົ ທ ່ ອ ນ ເ ວ ້ ັ ້ ນ ໄ ວ ້ ເ ພ ່ ອ ຈ ະ ກ ້ ັ ບ ຄ ົ ນ -
ເ ມ ່ ອ ບ ້ ານ ເ ດ ົ ່ ນ , ໜ ໍ ່ ມ ນ ້ ົ ມ ຢ ຸ ນ ້ ົ - ນ ້ ົ ບ ໂ ກ ຣ ິ ດ ນ ້ ົ ພ ່ ອ ມ ກ ້ ັ ບ ລ ວ ງ ອ ່ ວ ງ ຕ
ມ ກ ້ ົ ຄ ົ ນ ລ ວ ງ ກ ໍ ້ ຈ ົ ມ ນ ້ ຳ ຕ ກ ຍ . ຄ ກ ົ ນ ລ ົ ມ ຢ ຸ ບ ້ ານ ເ ດ ົ ນ ຂ ອ ວ ງ ຕ ົ ນ , ຈ ່

ไดแต่อา ต้ายู่แลมแม่มำ ทามา ใก้ๆกับแม่มำโอมทา.

ขอยก็บ่รู้อา เป็นหยังเลิ่งมีจ่างเร็ดใช้พอกเร็าพา กันห้อย้ม และ พากันเอ้ายอก ลาบ ลืมตาตาผู้ตาเหล ผู้มีโดยธองเป็นทำนองเผงอา:

มีเมืองูหม่าง ต้ายู่แถมไท
แลมมำใส ทามาเป็นจุ
หม่บ่จ่ อาไปทางใด
ใก้หล่ไท เร็ดใดจุไปธอด.

ทำอึด ลาบ ก็ใจร้ายเม่อพอกเร็าเอ้ายอก, แต่หม่ มีกมุม เอ้าไกเกยถอยสยงออมนอมลืสยงมีกมุม จ่มหม่ เองก็ไถ่สิม มะยานามอ่า มีกมุม:

- "จุไปลยดเร็ดหยัง, ใผอามันลืมลยดใช้หมู่มั่ม มะ ?"

แลอ ลาบ ก็อายหมู่ดู และ หม่เองก็ธองเผงกยอ กับเมืองที่ต้ายู่แลมแม่มำ ทามา ธอมกับพอกเร็า.

แต่พอกเร็า มักจุอกหาเกับสิ่งเสดเหล่อหลายก่อา ไปลักเอ้าไม้. เม่อละภูบามใหม่ มาธอดแลอทามจุอก หาสิ่งเสดเหล่อเป็นที่หมาสิมใจเป็นพู้เสด เผาะ ห้มะ ก็เป่อยละลาย, ห้างฝนก็ตกมาจำละลาง ห้มหาง และ เถ่มบ่อมเลยมีตะหลาดมัด. ถ่งมีจ่างายข่มที่จะ จุอก เกับเอ้าเหล้กตาปู, เสดเหล้กต่างๆตามธองมำ ในบ่ ลิเอมตะหลาดมัด. มอกมั่นพอกเร็ายั่งเกับไถ่เงินอ้ดที่

ເຮັດດ້ວຍທອງແດງຫລຽມເລອຍໆ, ແຕ່ເພ່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນ ຍາມ ໄລ ຫລ້ຍິດເອົາຖົງພວກເຮົາໄປ ພວກເຮົາກໍເອົາເງິນ ໃຫ້ ສອງອັດຫລັ້ມຂາບຂໍ້ຄວາມເຕັ້ມໃຈ. ໂດຍທ່ໍ່ໄປແລ້ວບໍ່ແມ່ນ ຂອງງ່າຍທ່ໍ່ຈະຫາເງິນມາໄດ້, ແຕ່ພວກເຮົາກໍ່ພະຍາຍາມ - ເປັນເພ່ອນທ່ໍ່ສະໜິດສະໜົມກັນຢ່າງດ່ໍ່ທ່ໍ່ສຸດ...ບາງຄ້ັ້ງບາງ ຄາວ ກໍ່ມ່ີການຜິດຖຽງເລັກໆນ້ອຍໆລະຫວ່າງພວກເຮົາ ດ້ວຍ ກັນ, ແຕ່ຂອຍກໍ່ຈ່ໍ່ໄດ້ແມ່ນແຕ່ຄ້ັ້ງດຽວວ່າ ພວກເຮົາເລ້ຍຕ້ັບ ຕ້ັນ.

ໜ່ໍ້ມ່ີກ່ມ ເປັນຜູ້ໄກ່ເກ່ຍສ້ັ່ຕ່ພາບລະຫ່ວ່າງພວກເຮົາ,, ໜ່ໍ້ມ້ັກ່ມ່ີຄໍາເວ້ົ່າທ່ໍ່ຖ່ກຕ້ອງເໝາະສ່ົມແລະ ທ້ັນເວລາມາເວ້ົ່າ ອ້ອຍພວກເຮົາໃຫ້ເຊ່ົ່າໜ່ໍ້ງໍ່ເງ່ອດໃສ່ກ້ັນ, ເປ້ັນຄໍາເວ້ົ່າງ່າຍ ງ່າຍແຕ່ມ່ີຜົນກະທ້ົບເວ້ົ່າໃນ້ຈ່ິດໃຈໃຫ້ພວກເຮົາຕ່ົ້ມຕ່ໍ ແລະ ເກ່ດຄວາມລະອ່ຍໃນໃຈ. ຕ່ໍ ໜ່ໍ້ເອງ ກໍ່ເປ້ັນສ່ິ່ຕ່ມໆ ທ່ໍ່ໃ ຊ້ ຄໍາເວ້ົ່າດ່ັ້ງກ່າວນ້ັ້ນ. ໜ່ໍ້ບ່ໍ່ໂມໂຫຈ້ັ່ກເທ່ົ່ອ ເມ່ົ່ອໜ່ໍ້ຢ່ງສ່ເຮ້ັດ ໃສ່, ແລະ ປະຕ່ິເສດທ່ກສ່ິ່ງທ່ກຢ່າງທ່ໍ່ຊ່ົ່ວຮ້າຍ ໂດຍຖ່ ວ່ າ ນ້ັ້ນເປ້ັນສ່ິ່ງໄ ວ້ຈ ່ າ ແລະ ບ່ໍ່ມ່ີປະໂຫຍດ.

- "ແຫ ເປ້ັນຫ່ຍ ເຮ້ັດຈ່ັ່ງຊ້ັ້ນ ?" ໜ່ໍ້ຈະຖ່ ມ ນ ້ັ້ ນ - ແລ້ວກໍ່ເປ້ັນທ່ໍ່ເຈ ມ ແຈ ງ ແກ ທ ກ ໆ ຄ ນ ວ ່ າ ເລ ່ ອ ງ ນ ້ັ ້ ນ ໆ ບ ່ ໍ ່ ມ ່ ີ ຄ ວ າ ມ ໝ າ ຍ ແ ທ ້ ຈ ິ ງ ແ ຕ ່ ຢ ່ າ ງ ໃ ດ ເ ລ ້ ຍ .

ໜ່ໍ້ເອ່ມແມ່ຕ່ົ້ນເອງວ່ າ "ມ ອ ກ ໂ ດ ອ ຽ ມ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ ່ ໍ ້ າ " ແ ລ ະ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ໍ ້ າ ທ ກ ຄ ນ ບ ່ ໍ ່ ເ ຕ ້ ັ ມ ວ ່ າ ເ ປ ້ ັ ນ ຕ ່ ໍ ້ ໜ ່ ໍ ້ ເ ລ ້ ຍ .

- "ຄ ນ ວ ່ ໍ ້ ານ ້ ັ ້ ມ ມ ອ ກ ໂ ດ ອ ຽ ມ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ ່ ໍ ້ າ ເ ມ ່ ົ ່ ໍ ້ ານ ້ ັ ້ ມ ກ ັ ບ ມ

ເຮ໊ອນ". ໜໍ່ເລົ່າສູ່ພວກເຮົາຟັງເທ໊ອໜ໋ວງດ້ວຍຄວາມ ມ໋ວນ ຊຸ່ນ, ຕາມີນສ໋ອງໜ໋ວຍເປັນປະກາຍເຫລ໊ອມມ໋າບແມ໋ບສີ - ເຫລ໊ອງຄໍ. "ລາວລົ້ມລົ້ງນ໋ອນ໋ອາກ໋ລາກຢູ່ໜ໋າປະຕູ ແລ໋ວກໍ ຮ໋ອງເພງຢູ່ວ໋ອນ໋ຽ, ອ໋ານ໋າຍໄກ໋ແມ໋ແກ!"

- "ລາວຮ໋ອງເພັ້ງຫຍັ້ງ?" ຊຸກກາ ຕັ້ງໃຈສ໋ຖາມ.

ໜໍ່ນ໋ກມຸ ຕ໋ບຫ໋ວເ໋ວ໋ົ່າຕົ້ນເ໋ອງເປັນຈ້ວງຫ໋ວະແລະຮ໋ອງ - ເພງສ໋ຽງແຫ໋ລມ໋ຽໂດ໋ຍເຮ໊ັກ໋ສ໋ຽງແມ໋ຂ໋ອງໜໍ່ເ໋ອງ:

ນ໋ອກປ໋ອ໋ງຢ໋ຽມ ສ໋ຽງເ໋ລ໋ະດ້ວງມ໋າ
ແມ໋ມສ໋ອ໋ງຫ໋າ ເ໋ຫ້ົ່ນ໋ດົ່ນ໋ລ໋ຽງແ໋ບ
ຍ໋ົ່ນແ໋ທ໋ແລ ເ໋ປ໋ົ່າ໋ຊຸ໋ຍສ໋ຽງດ້ວ
ເ໋ປ໋ັ້ນຕ໋າຟ໋ັ້ງ ອ໋ອ໋ມ໋ຊ໋ອ໋ມ໋ຊ໋ອ໋ຍ໋ຊຸ໋ນ
ດ໋ົ່ນ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ໜ໋ົ່ນ ໜ໋ົ່ດ໋ບ໋ານ໋ລ໋ອ໋ຍຟ໋ັ້ງ.

ໜໍ່ຮ໋ອງໄ໋ດ໋ຫລ໋ານ໋ເພງ ນ໋ົ່ແ໋ຕ໋ເພງ໋ນ໋ອນ໋ຽ໋ຕ໋ົ່ນ໋ເ໋ຕ໋ົ່ນ໋ແລ໋ະໜໍ່ ຮ໋ອງ໋ຢ໋ານ໋ໜ໋ົ່ດ໋ຈ໋ົ່ດ໋ໜ໋ົ່ດ໋ໃ໋ຈ໋ທ໋ົ່ດ໋ຽ໋ວ.

- "ແ໋ມ໋ນ໋ລ໋ະ" ໜໍ່ເ໋ວ໋ົ່າ໋ຕ໋ໍ." ລາວ໋ເ໋ຊ໋ອ໋ບ໋ຫ໋ລ໋ັ້ບ໋ຢູ໋່ບ໋ອ໋ນ໋ນ໋ັ້ນ ເ໋ລ໋ັ້ຍ, ປ໋ອ໋ຍ໋ໃ໋ຫ໋ອ໋ານ໋ກ໋ານ໋ດ໋ໜ໋ານ໋ວ໋ຫ໋ລ໋ັ້ງ໋ເ໋ວ໋ົ່າ໋ໃ໋ນ໋ເ໋ຮ໋ອ໋ມ໋ຈ໋ົ່ນ໋ເ໋ຮ໋ົ່າ໋ສ໋ົ່ນ ໜ໋ານ໋ວ໋ນ໋ໆ. ເ໋ຮ໋ົ່າ໋ລ໋ານ໋ລ໋ານ໋ວ໋ເ໋ວ໋ົ່າ໋ໃ໋ນ໋ເ໋ຮ໋ອ໋ມ໋ນ໋ໍ່ໄ໋ດ໋-ໜ໋ັ້ກ໋ໂ໋ພ໋ດ-ມ໋ະ໋ເ໋ວ໋ຍ. ນ໋ົ່ເ໋ຊ໋ົ່ານ໋ ເ໋ຮ໋ົ່າ໋ເ໋ວ໋ົ່າ໋ໃ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ວ໋ອ໋ານ໋: ອຸ໋໋ໄ໋ດ໋ຫຍັ້ງ໋ຕ໋ົ່ນ໋ອ໋ັ້ນ ກ໋ົ່ນ໋ເ໋ຫ໋ລ໋ົ່າ໋ເ໋ນ໋ົ່າ໋ຫ໋ັ້ນ ? ລາວ໋ຕ໋ອ໋ບ໋ວ໋ານ໋: ນ໋ໍ່ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ຫຍັ້ງ. ອ໋ົ່ດ໋ຫ໋ົ່ນ ອ໋ກ໋ຈ໋ັ້ກ໋ໜ໋ອ໋ຍ໋ເ໋ນ໋ົ່, ນ໋ໍ່ດ໋ົ່ນ໋ແ໋ນ໋ໍ່ຕ໋ານ໋ດ໋ອ໋ກ."

- "ແ໋ທ໋ລ໋ະ, ນ໋ໍ່ຫ໋ັ້ນ໋ດ໋ົ່ນ໋ດ໋ອ໋ກ໋ໂ໋ຕ໋ອຸ໋໋ເ໋ຫ໋ັ້ນ໋ເ໋ອ໋ງ. ເ໋ນ໋ົ່ງ ລາວ ໃ໋ຄ໋ອ໋ງ໋ລ໋ວ໋ງ໋ຜຸ໋່ນ." ຊຸກກາ ຢ໋ົ່ນ໋ຢ໋ັ້ນ໋ຢ໋ານ໋ງ໋ໜ໋ັ້ກ໋ແ໋ໜ໋ນ.

- "ໂຕອຸເສົ້າ ເສຍໃຈບໍ ? "ຂ້ອຍຖາມ.

- "ກໍແທ້ລະຕໍ" ຫມໍນິກມຸມ ຕອບດ້ວຍອາດສ໌ຕ໌ມໆ."ລາວ ດັ໊ບເຮົາແທ້ໆ."

ແລະ ເຖ້ງແມ່ນວ່າ ພວກເຮົາທ້ງຫມົດຮູ້ວ່າ ມອກໂດ - ວຽມ ຂຽນຕ໌ຫມໍນິກມຸມ ສ໌ ລ້ອຍໆພວກເຮົາກໍ ເ ຊ໋ອຫມ໊ັ ນ ວ່າ ລ າ ວ ເປ ັ ນ ຄົ ນ ດ ີ ຢ ູ່ . ບ າ ງ ເ ທ ື ່ ອ ໃ ນ ອ ັ ນ ເ ວ ລ າ ທ ີ ່ ໂ ຊ ກ ບ ໍ ່ ອ ໍ ານ ວ ຍ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ປ າ ມ ໃ ດ ມ ັ ນ ອ ຸ ກ ກ າ ກ ໍ ຍ ັ ງ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ໍ ້ ມ ວ ່ າ :

- "ພວກເຮົາມ ໍ ານ ະ ທ ລ ະ ຜ ູ ລ ະ ຫ ມ ໍ ່ ງ ໄ ກ ເ ປ ັ ກ ເ ທ າ ະ ເ ພ ື ່ ອ ຊ ເ ຫ ລ ົ ້ າ ວ ິ ດ ກ າ ໃ ຫ ້ ແ ມ ່ ຂ ອ ງ ຫ ມ ໍ ນ ິ ກ ມ ຸ ມ ກ ິ ນ ດ ັ ນ ບ ໍ ່ ຂ ຸ ນ ລ າ ວ ຊ ຸ ຂ ຽ ນ ຕ ໍ ຫ ມ ໍ ນ ິ ກ ມ ຸ ມ ໃ ດ ."

ໃ ນ ຫ ມ ູ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ມ ີ ອ ຸ ກ ກ າ ແ ລ ະ ຂ ອ ຍ ສ ອ ງ ຄ ົ ນ ເ ທ ົ ່ າ ນ ັ ນ ທ ີ ່ ຮ ູ ອ ານ ຮ ູ ຂ ຽ ນ . ຫ ມ ໍ ນ ິ ກ ມ ຸ ມ ຢ ານ ອ ານ ໄ ດ ້ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ທ ້ ງ ສ ອ ງ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ , ຫ ມ ຈ ງ ເ ວ ົ າ ທ ງ ດ ງ ຫ ູ ຕ ມ ເ ອ ງ ທ ແ ຫ ລ ມ ຄ ຫ ູ ຫ ມ ູ ວ ່ າ :

- "ເ ວ ລ າ ໃ ດ ມ ອ ກ ໂ ດ ວ ຽ ມ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ າ ຕ າ ຍ ເ ຮ ົ າ ກ ໍ ຈ ະ ໄ ປ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ດ ັ ນ . ເ ຮ ົ າ ຊ ຸ ກ ົ ມ ຂ າ ບ ມ າ ຍ ຄ ູ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ າ ເ ຮ ົ າ ເ ຂ ົ ້ າ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ . ຕ ໍ ໄ ປ ເ ມ ື ່ ອ ເ ຮ ົ າ ຮ ຽ ນ ສ ຸ ດ ເ ຮ ົ າ ຊ ຸ ໄ ປ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ເ ຮ ັ ດ ສ ອ ມ - ໃ ຫ ້ ສ ັ ງ ຄ ະ ລ າ ຊ າ ຫ ລ ໍ ໃ ຫ ້ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ີ ວ ິ ດ ພ ູ ມ ຈ ະ ."

ໃ ນ ລ ะ ດ ู ບ ານ ໃ ຫ ມ ่ ປ ີ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ ນ າ ງ ມ ອ ກ ໂ ດ ວ ຽ ມ ພ ອ ມ - ດ ວ ຍ ແ ກ ວ ເ ຫ ລ ົ ້ າ ວ ິ ດ ກ າ ແ ລ ະ ຊ າ ຍ ຊ ະ ລ າ ຄ ົ ນ ຫ ມ ໍ ່ ງ ຊ ຸ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຫ າ ແ ຜ ່ ວ ົ ນ ເ ພ ື ່ ອ ໄ ປ ສ ້ ງ ໂ ບ ດ ຫ ລ ັ ງ ໃ ຫ ມ ່ ຖ ຸ ກ ກ ອ ງ ໄ ມ ້ ພ ັ ງ ລ ົ ງ ທ ັ ນ , ນ າ ງ ຖ ຸ ກ ນ ໍ າ ໄ ປ ໂ ຮ ງ ພ ະ ຍ າ ບ ານ ໃ ນ ທ ັ ນ ໃ ດ . ອ ຸ ກ ກ າ ຜ ູ ຫ ນ ້ າ ນ ັ ບ ຖ ື ເ ວ ົ ້ າ ກ ັ ບ ຫ ມ ໍ ນ ິ ກ ມ ຸ ມ ວ ່ າ :

- "ไปຢู່ນຳເຮົາເມາະ. ແມ່ເຮົາຊິສອນໜັ່ງສືໃຫ້."

ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ, ໜໍ່ນິກມຸມ ມັກຢູ່ຕໍ່ໜ້າຮາມ ຄາ ແຫງນເບິ່ງປ່າຍແລ້ວພະຍາຍາມອາມ:

- "ຄາຍເຄ່ືອງຍ່ອຍ."
- "ຂາຍເຄ່ືອງຍ່ອຍ-ຊຸ້ມຕ່ວາ !" ຈຸກກາບອກ.
- "ຂາຍກັບຄາຍ ບໍ່ຄ້ັນຫວະ ?"
- "ຊ່ືຄ້ັງໃດ ອັນໜ່ຶງຕ້ວຍ ອັນໜ່ຶງຕ້ວ ຄໍ."
- "ຕ້ວໜັ່ງສ່ືຕ້ົນໄປຕ້ົນມາເປັນຕາອາມແທ້ໆ ເຮົາ-ເລ້ຍຫລ້ັງກັນ."

ໜໍ່ນ້ັກ ຕ້ົນໄມ້ໃບຫຍ້າ-ເລ້ືອງນ້ັເຮ້ັກໃຫ້ພວກເຮົາ ປະ ຫລາດໃຈ ແລະ ພາກັນຫ້ືອຂ້ັນ.

ຄ້ືນພວກເຮົາຕ້ັງຢູ່ເທ້ັງພ້ືນ ເປ້ັນດ້ືນຊາຍ, ຄ້ັງນ້ັ ບ່ ຄ່ອຍມ້ີຕ້ົນໄມ້. ຕາມເດ້ືນຂ້ານຂ້ັງບ່ອນ ມ້ີຕ້ົນໄມ້ແຫ້ອໆ, ພ້ືນ ໄມ້ກໍ່ຂ້ອຄ້ັ, ມ້ີຫຍ້າເປ້ັນຍ້ອມແຫ້ງກະແ້ັງຢູ່ຕ້ົນຮ້ົ. ຖ້າ ຜູ ໃດຜູ້ໜ່ຶງໃນໜູ້ພວກເຮົາມ້ັ່ງລ້ົງເທ້ັງຫຍ້າ ໜໍ່ນ້ັກມຸມ ເວ້ົ້າ ໃສ່ດ້ວຍຄວາມບ່ໍພ່ໍໃຈໂລດ:

- "ຢ່າເຕ້ັງຫຍ້າແມ້! ນ້ັ່ງເທ້ັງດ້ືນຊາຍກະໄດ້ຕ່ວາ,ມ້ັນ ຄ້ືນ້ັ້ນແຫລະ."

ຕ່ໜ້ົ້າໜໍ່ນ້ັກມຸມນ້ັ້ນ ພວກເຮົາບ່ໍ້ກ້ານ້ັກ້ວ່ານ້ັ້ໄມ້ຫລ້ົ້ງໄມ້ທ່ ພ້ອມບ້ານດ້ອກ ຢູ່ຕ້ານແຄມຜ້ັ່ງມ້ໍ່ໂອກາເລ້ັ.

-" ເປ້ັນຫ້ັ້ງພ້ອກໂຕ້ຈ້ົ່ງມ້ັກທ້ໍ່ລ້ົ້ງຕ້ົ້ນໄມ້?ຈ້ົ່ງໄຮແທ້! ໜໍ່ນ້ັກເວ້ົ້າແນ້ອນ້ ທ້ັ້ງ້ັກ່ານ້ັ້ໃຫ, ເຮ້ັດຕ້ານ.

ການສະແດງຄວາມປະຫລາດໃຈຂອງໝໍ ເຮັດໃຫ້ ພວກ ເຮົາລະອາຍໃນໃຈ.

ຕະຫລອດທາງອາທິດ ພວກເຮົາຂອກເກັບເອົາເກັບຫຽມ ກຽມໄວ້ສຳລັບການລະຫລົ່ມໃນວັນເສົາ. ໃນຕອນແລງ ວັນ ເສົານັ້ນ ພວກກຳມະກອນທາເຮືອຊາວຕາຕາ ພາກັນກັບມາ-ແຕ່ທາເຮືອຊຸບຣ; ເມື່ອມາຮອດທາງສີ່ແຍກ ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາ ລ່ຢູ່ ພວກເຮົາກໍພາກັນແກ່ວງເກັບຫຽມໃສ່. ທ້າວ ເອົາເຈົ້າ ກໍໂມໂຫ ປ່ອຍດາ ແລະ ໄລ່ພວກເຮົາ, ແຕ່ໃນບໍ່ດົນ ເອົາ ເຈົ້າກໍມ່ວນໄປນຳພວກເຮົາໃນການຫລົ່ມດ່ວງກາວ. ໃນດ້ວຕໍ່ ໄປເມື່ອຮູ້ວ່າຕ່ວງປະເຊີນກັບເສົາອັນນັ້ນ ເອົາເຈົ້າກໍກະ ກຽມ ເກັບຫຽມໄວ້ເປັນອາວຸດ-ຍ່ຳໄປກ່ວານັ້ນ ເອົາເຈົ້າໄປ ຈອບ ເບ່ງບ່ອນເກັບອາວຸດຂອງພວກເຮົາແລ້ວເອົາເຈົ້າກໍໄປ ລັກ ເອົາ-ເລ່ຍງນີ້ພວກເຮົາຄັດຄ້ານຢ່າງດັດດຽວ:

- "ຜິດ,ຫລົ່ມຂ້ອຍຈ່ຽ!" ພວກເຮົາຮ້ອງ.

ດ່ວນ ເອົາເຈົ້າຈ່ຽງແບ່ງປັນເກັບຫຽມໃຫ້ພວກເຮົາດ່ວຕໍ່ ດ່ວ, ແລ້ວການຸກໂຈມຕີກໍເລີ່ມຕົ້ນ. ປົກກະຕິເອົາເຈົ້າ ຕ່ວທາຢູ່ບ່ອນແປນໆ, ສ່ວນພວກເຮົາພາກັນ ຕົ້ນດາ - ຕົ້ນດ່ວ ທ້ວຮ່ວໄປໃສ່ເອົາເຈົ້າທ້ວແກ່ວງເກັບໄປໃສ . ເອົາເຈົ້າກໍຮ່ວມາໃສ່ຊຸ້ມດຽວກັນ, ແລະ ເມື່ອຄົນໃດ ຄົນ ໜຶ່ງໃນຝ່າຍເຮົາຟຸບໃສ່ດິນຊາຍ ເພາະຖືກເກັບ ເອົາເຈົ້າກໍ ຮ່ວໄຮທ້ວຫ້ອຍດ້ວໆ.

ບາງເທ່ອ ການລະຫລົ່ມກໍດຳເນີນໄປຈົນຄ່ຳ. ປະຊາຊຸມ

ພາກັນເບິ່ງໂດຍບ່ຽງຢູ່ແຈໃດແຈໜຶ່ງ ແລ້ວກໍ່ຈົ່ມພຸມພໍ່ດ້ວຍ - ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ແຕ່ເກັບຫຽມກໍ່ຍັງປ່ອໄປກາງອາກາດຄ້ຳງມືກສຸ ໜ່ຳໜາຍໆຕໍ່ໄປ. ບາງເທ່ອ ຄົນຝ່າຍເຮົາກໍ່ຖືກກະສູນ ຢ່າງແຮງ ແຕ່ຄວາມມ່ວນຊຸ່ນໃນການຕໍ່ສູ້ມັນກໍ່ຫັກກ່ວາກໍ່ເລີຍລືມ ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມຄຽດຂົ້ມຫ້ວງໜົດ.

ຝ່າຍພວກ ຕາຕາ ກໍ່ຕົ້ນຕ້ົນຮ່ອນແຮງຄ້ຳງພວກເຮົາ. ເມ່ືອການສູ້ຮົບຍຸຕິລົງ ເຂົ້າເຈ້ົາມັກພາພວກເຮົາໄປຍັງບ່ອນ-ພັກນ້ຳເລ້ືອຍໆ. ເຂົ້າເຈ້ົາເອ້ົາຊຸ່ມ້ໍາ ແລະ ຜັກທ່ີພວກເຮົາ ບ່ເຄ້ຍກິນຈັກເທ່ອມາສູ່ກ່ິນ, ຫລ້ັງຈາກນ້ັນກໍ່ພາກ້ັນດ່ືມນ້ໍາ ຊາ ແກ່ໆກ້ັບເຂ້ົາໜ່ືມໜ່ວາມ. ພວກເຮົາສະໜ່ິດສະໜ່ືມກ້ັບມະ-ນຸດຮ່າງໃຫ່ຍ ແລະ ມ່ືກໍ້ລ້ັງແຮງພ້ລ່ືກເຫ້ລ່ືມເປ້ັນຢ່າງດ້ີ . ໃນຕ່ືວເຂ້ົາເຈ້ົາ ມ່ືສ່ິງທ່ີງ່ າຍດ່ືງ ແລະມ້ັກສະມ້ະຄ້ິດ້ັກນ່ອຍ. ຂ່ອຍເອ່ງກໍ່ປະຫລາດໃຈທ່ີ່ເຫ້ັນວ່າເຂ້ົາເຈ້ົາບ່ໍ່ຜ້ິດຖ່ຽງກ້ັນ, ມ່ີ ແຕ່ຄວາມສາມ້ັກ້ຄ້ເ່ອ່ຍເຟ່ືອຊ່ຶງກ້ັນແລະກ້ັນຢ່າງບ່ໍ່ມ່ີຜູ້ໃດມາທໍ-ລາຍໄ້ດ ແລະ ເຂ້ົາໃຈໃສ່ຕ້ໍ່ກ້ັນຢ່າງເອ້ົາຈ່ິງເອ້ົາຈ້ັງ.

ເຂ້ົາເຈ້ົາທ້ັງໜົດພາກ້ັນຫ້ໍ່ເຕ່ືຫ້ໍ່ເຕ່ືມ ຫ້ໍ່ ຈ່ືມນ້ໍ-ຕາໄຫລ. ໃນໜ່ມູ່ເຂ້ົາເຈ້ົາ ມ້ີ ຄ່ືນໜ່ືງ (ມາຈາກເມ່ືອງກາ ຊຸ່ມ້ໍ່ບ, ເປ້ັນຄ່ືນດ້ັງແຕກ ແລະ ມ່ືກໍ້ລ້ັງອ້ັນມະຫາສາມ- ດ້ັງ ໜ່ືງລາວແບກລະດ້ັງໜ້ັກສ້ັກສ້ັກສ້ັກ ຮ້ອຍກ່ິໂລອອກຈາກເຮ້ືອນ ຂ້ົ ສ່ິງໄປໄວ້ແຄມຝ່ັ່ງໄກໆ) ຮ້ອງກູ້ກດ້ັງໆເວລ່າລາວຫ້ໍ່ວ:

- "ອູ້ອ! ອູ້ອ !ຮ່ອງຄ່ໍາໜ່ືງແມ່ນ່ມ່ືກ້ໍ່ວໜ່ືງ,ມ່ືກ ຄ່ໍາພ້ົມໃດ !"

ວັນໜຶ່ງ ລາວເອົາໝໍນົກມຸມ ຢົນໃສ່ຝ່າມື ແລ້ວຍົກ ຂຶ້ນ ກາງອາກາດ.

- "ເປັນນົກກໍ້ຕ້ອງຢູ່ ເທິ່ງຟ້າ." ລາວວ່າ.

ໃນມື້ຝົນຕົກລົມ ພວກເຮົາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ຕູບນ້ອຍຂ້າງປ່າ ຊ້າ ບ່ອນທີ່ ຢຽສອາໄສຢູ່ກັບພໍ່. ພໍ່ຂອງຢຽສເປັນຄົນຫລ້ຽກ້ຽງ ຊອມຊໍ ມ້ຽາວ, ຕາມໃບໜ້າມີຂົ້ນຫຍອງໆປ່ຽງຂຶ້ນເປັນຕາອະ ເຫຍ້ອງ ແລະ ລ້ານຂຶ້ນໄປຮອດຫົວ, ຄໍ້ຄ່ຽງກັ້ນຈອງໂຄຍມ-ຫ້ອຄໍ້ຄ່ຽງໜາກຫຍ້າແຫ້ງຕໍ່ຄຍູ. ລາວຫລ້ວຕາສ໌ເຫລ້ອງຢ່າງ-ອອນຫວານ ແລະ ເວົ້າພຸມພ້ຳອອກມາ:

- "ອໍພະພູ້ເປັນເຈົ້າ ຈົ່ງບັນດານໃຫ້ພວກເຮົາມອນຫລັບ ສະຫງົບ !"

ພວກເຮົາຊ້ຽງ, ນ້ຳຕາມ ແລະ ເວົ້າຈ໌ແນ່ລະໜ້ອຍ, ແລ້ວກໍ້ຊ໌ເຫລ້ານົກ ຈອກນ້ອຍໜຶ່ງໄປໃຫ້ພໍ່ຂອງ ຢຽສ.

- "ໄຕ້ໄຟໃສ່ໜໍ້ຊ້າໂມອາດູ! ເຕົ້າຕາຍຍາກ" ອຸກກາ ອອກຄ້ຳສ້ຽງຢ່າງເຄ້ຽ້ມ.

ຜູ້ເຖົ້າຮັບຄ້ຳສ້ຽງທ້ຽງທ້ວທ້ຽງປະຕິບັດຕາມ. ໃນຂະນະທ໌ -ຄອງຖ້າໃຫ້ນ້ຳພົດມ້ຽ ພວກເຮົາກໍລົມກັນເຖ້ຽງເລ້ຽງອຽກ້ວາມ. ພໍ່ຂອງຢຽສ ແນະນ້ຳພວກເຮົາວ່າ:

- "ຟ້ຽ ມ໌, ມ໌ ມ ມຸນຄົບຮອບສ໌ສ໌ບວ້ນພາຍຫລ້ຽ ປ້ຽສ໌ບ ປ່ເຮ໊ອນຄອບຄ໊ວ ຕຮູ໊ບ-ຄ໊ອມ໊ດູກເຫລ້ອຫລາຍ."

- "ພວກເອ໊ອຍລຽງເກ້ບເອ໊າໜ໊ດ, ບ໋ເຫລ້ອດອກ. " ອຸກກາ ຜູ້ຮອບຮູ້ບອກກ້ວາ.

- "ບໍ່ດົນ ອາກາດກໍຈະແຈ່ມໃສແລະເຮົາປ່າໄດ້." ໜໍ່ມິກມຸມ ເວົ້າຂົມລອຍໆຂະນະທີ່ສອງອອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ.

ຢ້ຽສ ບໍ່ມັກເວົ້າປາມໃດ, ມັແຕ່ນັ່ງເບິ່ງພວກເຮົາດ່ວຍສາຍຕາມີແວວເສົ້າໆ. ໂດຍບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າຫຍັງ ໜໍ່ເອົາຕຸກກະຕາໃຫ້ໜູເບິ່ງຊ່ວງໜໍ່ເກັບໄດ້ຈາກຖ້ວຍເຫຍ່ອ ຄໍທະຫານໄມ, ມາຊາຫັກ, ນອກນັ້ນກໍມີກະຖຸມ ແລະປ້ຽງທອງແດງ.

ພໍ່ຂອງຢ້ຽສ ຈັດແຈງແຕ່ງໂຕະນ້ຳຊາ, ມີຈອກທີ່ບໍ່ແມ່ນຊຸດດ້ຽວກັນຕ້ວຍຢ່າຍ, ແລະ ຕ້ມາລາວກ໋ຍົກໜໍ້ຊາໂມອາມາຕ້ວກາງ. ກ໋ສໂຕຣມາຫຍ້ມນ້ຳຊາໃຫ້ໜູ, ສ່ວນພໍ່ຂອງຢ້ຽສ ດ່ມເຫລ້ົາ ວ໋ດກາຈ໋ມຫມ໋ດ ແລ້ວປ໋ນ້ອ໋ມໄປເທ່ົງຕ໋ກ໋, ຕາຄ່ົງຕາມ໋ກເຄ້ົາຂອງລາວແມ່ມລ໋ງມາເບ່ົງພວກເຮົາທ້ົງເວົ້າພູ່ມພ່ໍາ:

- "ຮ້ກ໋ມຫ໋ວສູ ! ສູເປ໋ນມະນຸດຫລ້ອສ໋ງ ? ກຸ່ມຂ້ລ໋ກ ! -ອ໋ພະຜູ້ເປ໋ນເຈ້ົາຈ່ົງບ໋ນດານໃຫ້ພວກເຮົາມອນຫລ້ບສະຫງ໋ບທ້ອມ!"

- "ບ໋ໃດ, ພວກເຮົາບ່ໍ່ແມ່ນຂ້ລ໋ກ! "ໜໍ່ນ໋ກມຸມວ່ໍ.

- "ຄ໋ນຊ໋ມກ໋ແມ່ນພວກລ່ວງກະເປ໋ໍ."

ເມ່ືອພໍ່ຂອງຢ້ຽສ ເວົ້າກ່ວມປະສ໋ດພວກເຮົາຫລ່ວຍຊຸກກ໋ຮ່ວຍທ້ົງໃສ່ຢ່ໍາງໂມໂຫ.

- "ມ໋ດ! ເຈ້ົາມ໋ນເຖ້ົາຂ໋ດຽດ!"

ໜໍ່ນ໋ກມຸມ, ຊຸກກ໋ ແລະ ຂ່ວຍຮູ້ສ໋ກບ່ໍ່ພ໋ໃຈເມ່ືອລ໋ວ-ໄລ່ຊ໋ດເຈ້ັບປ່ວຍຢູ່ໃນຖຸມສູ່ຟ້ົງ. ລ໋ວເວົ້າຮ່ວດກະທ້ົງວ່ໍ່ຜູ້

ใดจะตายก่อนตายลูม, เอ้าย่างบ่ถูมปากและบ่มีถามเอหะมาสิ่งสามเลี่ย. เมื่อลาวเห็นอ่าพอกเฮาบ่ เต็มใจฟังลาวเว้าเลื่องมี้ ลาวก็เว้าเยาะเย้ยแบบกวมใช้โมโหอ่า:

- "พุกสูย้ามขั้นบ่ ? ผีเผดสูเอ๋ย! มีกลายหมื่งขุดบ้องมี้ ตูยอะหมากเลี่ย. ถือถืมกว่าขุเม่าเป่อยกะดูกหลอมมะ !"

พอกเฮาบอกใช้ลาวเจ๊าเว้า แต่ลาวอุ่ำแรง เต๊ากว่าเก่าข้มอีก.

- "พอกสูก็ดีกัน จักหม่อยก็อุตาย. ย่าถืถ่าอุยู่ไก้ถืม ในเมื่อหาถืมม่ำถ้วยเขี้ยอ !"

- "ถืละติ, พอกเฮาตายแล้ว ก็ไปเป็นเหอะดา-กัม." หมื่มีหามุมอ่า.

- "พอกสูขี้มหอะ อุเป็นเหอะดา? " พ่อยๆ ยุงสต็มเต็มจ็มลืมหายใจแล้วห็อขี้มกากๆ. ต็มาลาวก็เยาะเย้ย พอกเฮาถ่อยหามเล่าเลื่องอุากสีบขี้มหม่า อะเหย่อๆ.

แต่บางเห็อ ลาวก็เร้ดสุงใหย่ ถ่อยๆ และ เล่าเลื่องแปกปะหลาดที่พอกเฮาบ่เคี่ยได้ยินมากอม:

- "พ้งเถ้ พอกสูท้างหลาย, มีกอมมั้ม เผ่นฝ้ง แม่ยางถืมหมื่ง ที่มปะหว้ดอ้มพลีกกีก. เบื่องหล้งเป็นแมอใถ้มีมอุาบกันแล้อ. พอกสูถ่อาจั่งใด ?..."

ລາວເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງແມ່ງເລື່ອຍໆ ແລະຄ່ອຍລັກສະ
ນະທ່າທາງລາມົກ, ແຕ່ໃນການເລົ່ານັ້ນ ລາວມັກມີ ຄຳຖາມ
ແລະຄຳຮ້ອງທຸກ ຄືດ້ວຍ ຢາກສະເໜີພວກເຮົາໃຫ້ພິຈາ ລະ
ນາແກ້ໄຂຊ່ວຍ. ພວກເຮົາຟັງລາວເວົ້າຢ່າງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈ .
ລາວເວົ້າອ້ອງອ້ອງ ແລະ ມັກຢຸດເລື່ອຍໆເພື່ອຖາມພວກເຮົາ,
ແຕ່ສິ່ງທີ່ລາວເວົ້ານັ້ນ ເປັນຄວາມຮູ້ໃນຄວາມຊົງຈຳ ຂອງ
ພວກເຮົາຕະຫລອດໄປ.

- "ເພິ່ນຖາມແມ່ງຄົມວ່າ: "ໃຜເປັນຄົນຈູດ?" ລາວ
ຕອບວ່າ: "ຂອຍເອງຈູດ." ແມວໃດກັນ ?ເຈົ້າພ້ຍ! -
ເຈົ້າມອມຢູ່ໂຮງໝໍຄົນນັ້ນນະ ! ແມ່ງຄົມນັ້ນຍັງເວົ້າຢູ່ວ່າ
ວ່າ " ຂອຍເອງຈູດ" ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງເວົ້າແມວນັ້ນ ເພື່ອ
ຫຍັງ ? ອ໋ພະພູເປັນເຈົ້າຈົ່ງບັນດານໃຫພວກເຮົາມອມຫລັບ-
ສະຫງົບທ້ອມ!"

ລາວຮູ້ຈັກຊ່ວະປະຫວັດເກືອບວ່າຫມົດທຸກຄົນ ທີ່ລາວ ໄດ້
ຝັງລຶງໃນປ່າຊ້ອນຫນ້າສະຫລົດເປົ່າແປນແຫ່ງນີ້. ເວລາ -
ລາວເວົ້າ ປະກົດຄືວ່າລາວໄຂປະຕູເຮ້ອນທີ່ຢູ່ອອມແອມໃຫ
ພວກເຮົາເຂົ້າໄປ ແລະສັງເກດເບິ່ງຊ່ວດຂອງຄົນທ່ວໄສ ຢູ່
ໃນແຕ່ລະເຮ້ອນ ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າ ສິ່ງທີ່ລາວເວົ້ານັ້ນ ຫນັກ
ແໜ້ນ ແລະ ສຳຄັນຫລາຍ, ແລະ ລາວສາມາດເວົ້າຈົ່ມ -
ຫມົດຄົນຊ່ວດແຈ້ງ. ແຕ່ວ່າພໍແຕ່ຄວາມມົດເລີ່ມປົກຄຸມ ທີ່ປ່ອງ
ຢ້ຽມ, ຊຸກກ ກ້ຽກ້ອນຈາກໂຕະ ແລະເວົ້າຂ້ມວ່າ:

- "ເຮົາຊິເມ້ອເຮ້ອນລະ-ແມ່ຊິເປັນຫ່ວງ,ໃຜຊິໄປ ນຳ

ເຮົາແດ່ ?"

ພວກເຮົາທັ້ງໝົດອອກໄປພ້ອມກັບ ອຸກກາ. ຢຽສ ຍ່າງ ມາສົ່ງຮອດປະຕູຮົ້ວ ອັດຕູໃສ່ໄລ ແລ້ວກໍແນບແກ້ມໃສ່ຄໍປະຕູ ເບິ່ງພວກເຮົາ, ໃບໜ້າຂອງຢຽສ ຈ່ອຍມີແຕ່ກະດູກ ແລະ ເສົ້າໝອງ. ໜໍ່ກາວ່າ ລາກ່ອນຕໍ່ພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາຮ້ອງຕອບບອກອຳລາໜໍ ທັ້ງຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈ ທີ່ປະປ່ອຍໜໍ່ໄວ້ທີ່ປ່າຊ້າແຫ້ງນ້ໍ. ແລ້ວັ້ນໜ້ງ ກ໊ສໂຕຣມາ-ວ່າກເບິ່ງທ້າງຫລັ້ງ ແລະ ກ່າວ່າ:

- "ເຊ້ົ້ານ້ໃດ໋ໜ້ງ ພວກເຮົາຈະຕ໋ມ້ມ໋ມາແລ້ວກໍ ພ໊ບ ໜໍ່ຢຽສນອນຕາຍກໍເປັນໄດ້."

ອຸກກາ ມັກວ່ານ້ມ້ລ້ອຍໆວ່າ ໜໍ່ຢຽສ ຢູ່ຢ່າງອັດຕະ-ຄ໊ດກ່ອ້ພວກເຮົາທຸກຄົນ, ແຕ່ໜ້ມ໊ກ້ມຸ໋ມ້ຄ໊ດຄ້ານ:

- "ພວກເຮົາບໍ່ຢູ່ຢ່າງອັດຕະຄ໊ດມ້າ." ໜໍ່ວ່າ.

ແລະ ຂ້ອຍເຫ໊ນ້ດ້ວ໊ບໜໍ່ນ້ກ້ມຸ໋ມ ໃ໋ນ້ເລ້ອ້ງນ້ໍ. ຂ້ອຍນ້ອ໋ມ ຊຸ໋ມເບ້ກບ້ານ໋ໃ໋ນ້ກ້ານ໋ໃ໋ຊ້ອ້ດຕ້ານ໋ຖ້ະໜ໊ນ້ຢ່ານ້ເປັ໋ນ້ເ້ອ້ກ້ະ - ລ້ານ, ແລະ ຮ້ກໜູ໋ເ້ພ້ອ໋ມ້ທ້ັ້ງໜ໊ົ.ດ. ນ້ິ.ດ້ຕ້ະພ້ານ້ຂ້ອ້ງ ພ້ວ.ກ ເ້ຮ້ົ.າ.ເ.ຕ໋ມ ໄ.ປ.ດ.ວ.ຍ.ຄ.ວ.ານ.ຮ.ູ.ສ.ຶ.ກ.ໃ.ໝ.ໆ.ແ.ລ.ະ.ຍ.ິ.ງ.ໃ.ຫ.ຍ.ໍ, ດ.ັ.ງ.ນ.ໍ. ຈ.ົ.ງ ເ.ກ.ີ.ດ.ຄ.ວ.ານ.ປ.າ.ຖ.ະ.ໜ.ານ.ຢ.ານ.ກ.ຊ.ວ.ຍ.ເ.ຫ.ລ.ືອ.ກ.ັ.ນ.ແ.ລ.ະ.ສ.ານ ຜ.ົ.ນ.ປ.ະ ໂ.ຫ.ຍ.ດ.ຮ.ວ.ມ.ກ.ັ.ນ.

ຢູ່ໂຮງຮຽນ ຂ້ອຍປະສ໊ບ້ກ້ບ້ນ້ທ້ານ້ຫ້ຽ.ງ.ຍ.ານ.ກ.ອ.ີ.ກ.ຄ.ໍ.ໜ.ູ ນ.ັ.ກ ຮຽນດ້ວ.ຍ.ກ.ັ.ນ ພ.ານ.ກ.ັ.ນ.ເ.ອ.ົ.ນ.ຂ.ອ.ຍ.ວ.ານ ຄ.ົ.ມ.ເ.ກ.ເ.ລ ແ.ລ.ະ.ຄ.ົ.ມ.ຂ.ໄ.ຮ. ວ.ັ.ນ.ໜ.ົ.ງ ພ.າ.ຍ.ຫ.ລ.ັ.ງ.ທ.ີ.ຜ.ົ.ດ.ຖ.ຽ.ງ.ກ.ັ.ນ ໜ.ູ.ກ.ໍ.ຟ.ອ.ງ.ນ.າ.ຍ.ຄ.ູ.ວ.ານ ຕ.ົ.ມ.ຕ.ົ.ວ

ຂ້ອຍມີກົ້ມເຫັ້ມສ່າບຈົ້ມບ໋ອ່າດນ້ຳຢູ່ໃກ້ໄຄ. ຂ້ອຍຈ໋ໄດ ອ່າ ຕ້ອມນ້ັ້ມຮູ້ສຶກເຈັ້ບໃຈຢ່າງແຮງ ແລະ ຫຍຸ້ງຍ່າກໃຈ໋ທ້ີ່ສຸດ໋ທ້ີ່ຈະ ກ້ັ້ບຄ້ົ້ມໄປໂຮ້ງຮ້ຽນ໔ີກ. ກ່ານຟ້ອ້ງຮ້ອ້ງຂ້ອ້ງໜູ້ເປ້ັ້ນກ່ານປ້ັ້ນ ເລ໋ອ້ງ໔ັ້ມເທ໋ົ່ານ້ັ້ມ. ປ໋ກກ່ະຕ໋ແລ້ວ ຂ້ອຍລ່ານ້ສ້ວຍຕ໋ົ້ມເອ້ງ - ຢ່ານ້ລ່ະ໔ຽດທຸ້ກເ໔ົ້ຳ ແລ່ະ ບ໋ົ່ເ໔ັ້ຍໄປໂຮ້ງຮ້ຽນໂ໔ຍ ນຸ້້ງ ເ໔ົ້ອ້ງ໔ຸ້ດ໋ທ້ີ່ນຸ້້ງໄປ໔ັ້ບ໔ີ່ງ໔ເ໔ດ໔ເ໔ລ໋ອ້ນ້ັ້ມ້ັ້ກ໔ເ໔ຫ້ອ໔ເລ໋ຍ.

ໃນ໋ທ້ີ່ສຸດ ຂ້ອຍກ໋ສ້ອ້ບ໔ເສ້ັ້ງ໔ຂ້ົ້ນ໔ຫ້ອ້ງສ່ານ້ໄ໔, ແລ່ະໄ໔ຮ້ັ້ບ ລ່ານ້ວ້ັ້ນໃນ໔ຖ່ານ້ະ໔ຮ້ຽນ໔ີ ຄ໋ໃບ໔ຍ້ອ້ງ໔ຍ໋, ປ້ັ້ມ໔ຄ໋ຳ໔ພ໋, ປ້ັ້ມ໋ົ້ກ໔ທ່ານ ຂ້ອ້ງ ກ໔ຣ໋ົ້ບ ແລ່ະ ອ໋ກ໔ເ໔ຫ້ລ໋ມ໔ຫ້ນຸ້້ງ໔ທ້ີ່ໃ໔ສ໋ຂຸ້໔ແ໔ບ໔ບ໋ປ໋ກ໔ສ່ະ໔ຫ້ນ່ານ້ວ່ານ້ ''ຟ່ານ້ຕ່ານ້ ນ້ອ໔ກ໔ກ່ານ້ນ້ ''. ເ໔ມ້ອ໔ຂ້ອຍ໔ເ໔ົ້ານ້ລ່ານ້ວ້ັ້ນ໔ເ໔ຫ້ລ໋ົ້ນ້ັ້ມ໋ເ໔ມ້ອ ຮ້ອ໋ກ໔ຮ້ອ໋ມ ພ໔ເ໔ຖ໋ົ່ານ້ຕ໋ມ໔ເ໔ຕ້ັ້ມ໋ກ໔ໃ໔ຈ໋ຢ່ານ້ໃ໔ຫ້ຍ. ລ່ານ້ວ໔ກ່ານ້ວ ອ່ານ້ ພ້ວ໔ກ໔ຮ໋ົ່ານ້ຕ້ອ້ງ໔ປ໋ກ໔ປ້ັ້ກ໔ຮ້ັ້ກ໔ສ່ານ້ປ້ັ້ມ໔ຢ່ານ້ງ໔ລ໔ະນ້ັ້ດ໔ລ໔ະ໔ອ້ົ້ງ໔ທ້ີ່ສຸດ, ແລ໔ວ ລ່ານ້ວ໋ກ໔ເ໔ົ້ານ້ປ້ັ້ມ໔ໄປ໔ເ໔ັ້ບ໔ໄ໔ວ້ໃນ໔ກ້ັ້ບ໔ອ້ັ້ມ໔ແ໔ຫ້ນ້ັ້ມ໔ຫ້ນ່ານ້. ແ໔ມ້ ຖ໋ົ່ານ້ - ນ້ອ້ມ໔ເ໔ຈ໋ັ້ບ໔ຢູ໋໔ຫ້ລ່ານ້ຍ໋ ແລ່ະ ໃ໔ຊ້ ຈ່ານ້ຍ໔ເ໔ົ້ນ້ຈ໋ົ້ນ້ຫ້ນ້ົ້ກ. ພ໋ ຖ໋ົ່ານ້ - ຄ່ານ້ວ້ອ້ຍ໔ຈ໋ົ້ມ໔ພ້ມ໔ພ໋ຳ:

- ''ເ໔ຈ໋ົ່ານ້ເ໔ປ້ັ້ນ໔ຜູ້໔ລ່ານ້ວ໔ຜ່ານ້, ປ້ອ໔ກ໔ລ໔ອ໔ກ໔ຂ້ອ໔ຍ໔ຈ໋ົ້ມ໔ຫ້ລ໔ອ໔ມ - ຮ້ອ໔ກ໔ກ໔ະ໔ຖ້ກ ຫ້ົ້ກ໔ເ໔ຮ້ອ໔ມ໔ຫ້ົ້ກ໔ຊ່ານ້ມ...''

ດ໋ວ້ັ້ມ ຂ້ອຍ໔ຈ໋ວ້ເ໔ົ້ານ້ປ້ັ້ມ໔ໄປ໔ຂ່ານ້ຍ ແລ່ະ ໄ໔ດ໋ເ໔ງ໔ິນ້ມ໔ານ້ຫ້ົ່ານ້ສ໋ິບ ຫ້ານ້ໂ໔ກ໔ເ໔ປ້ັ້ກ ແລ້ວ໔ກ໔ົ້ມ໔ອ້ບ໔ໃ໔ຫ້ແ໔ມ້ ຖ໋ົ່ານ້. ສ້ວ໔ມ໔ໃ໔ບ໔ຍ້ອ້ງ໔ຍ໋ນ້ັ້ມ໔ຂ້ອ໔ຍ ຂ໔ດ໔ຂ້ຽ໔ມ໔ເ໔ປ້ອ໔ມ໔ແ໔ລ້ວ໔ກ໔ົ້ມ໔ອ້ບ໔ໃ໔ຫ້ພ໋ ຖ໋ົ່ານ້. ລ່ານ້ວ໔ເ໔ອ໋ົ້ານ້ຍ໔ມ໔ຮ້ຽ໔ມ໔ໄ໔ວ້ຢ່ານ້ງ ລ໔ະນ້ັ້ດ໔ລ໔ະ໔ອ້ົ້ງ໔ໂ໔ດ໔ຍ໔ບ໋ສ໋ົ້ງ໔ເ໔ກ໔ດ໔ເ໔ບ໋ົ້ງ໔ລ໔ານ້ນ້ັ້ມ໔ທ້ີ່ຂ້ອ໔ຍ໔ຂ້ຽ໔ມ໔ລ໋ົ້ງ໔ນ້ັ້ມ໔ເ໔ລ໋ຍ.

ນ້ັ້ດ໋ນ້ັ້ ເ໔ປ້ັ້ນ໔ອ້ັ້ນ໔ອ່ານ້ສ໋ັ້ມ໔ສຸດ໔ກ້ັ້ນ໔ລ໔ະ໔ໂ໔ຮ້ງ໔ຮ້ຽ໔ມ. ຂ້ອຍ໔ກ້ັ້ບ໔ຄ້ົ້ມ-

ໃຊ້ຊ໊ອດພະເນຈອມໄປຕາມຖະໜົນ, ພໍ່ຕອນນັ້ນເປັນ ລະດູ
ບານໃໝ່ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນຕາອອມຊອມ. ພວກເຮົາ ຫາ
ເງິນໄດ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າ, ແລະ ໃນວັນອາທິດ ໜ້ົດກຸ່ມຂອງ
ພວກເຮົາກໍ່ພາກັນໄປທ່ຽວຫລິ້ນຂ້ຳປ່າໄມ້ແຕ່ເຊົ້າ, ຄ່ຳ້ມ ຈ່ຶງ
ພາກັນກັບບ້ານທ້ຽວນອນທ້ຽວເມ່ຍ ແລະ ຮັກແພງກັນ ແໜ້ນ-
ແກ່ນເຂ້ົ້າກວ່າເກົ່າອ໊ກ.

ແຕ່ກ່ານຄ່ຳເມ້ນຊ໊ອດໄປແບບນ໊ ບ່ດົນກ໋ຽຕ່ລ໊ງ, ພ໊ນ້ໍ ຖ໊ກ
ໄລ່ອອກຈາກງ່ານ ແລະ ໜ້ົ່ຈາກເຮ໊ອນໄປ. ແມ້ກ໊ບນ໊ອງ -
ຊ່ານ້ອຍ ອ໋ ນ໊ໂກ່ໄລ ກ໊ບ ຄ໊ນມາຢູ່ນ້ຳພ໋ເຖ້ົ້ານ້ອ໊ກ ແລະ ຂ໊ອຍ
ຕ໊ອງເຮ໊ັດໜ້ານ້ທ໊ເບ໊ງແຍ໊ງນ໊ອງເພ໊ະອ່ານ້ແມ່ເຖ້ົ້ານ້ນ ອ໊ອກ
ເຮ໊ອນໄປຢູ່ນ້ຳພ໋ຄ່ານ້ເສ໊ດຖ໋ຄ໊ນໜ້ົ່ງ ໂດຍເຮ໊ັດອ໋ຽກ໊ກ໊ກ໊ຜ້ານ ຄ໊ມ
ຮ່ານ້ພ໋ະເ໊ຍ໋.

ແມ່ຂ໊ອຍຈ໊ອຍໜ້ົ່ງຕ໋ດກ໊ະດ໊ກ ແລະ ເກ໊ອບ໊ຍ໊ກແລ້ວ໊ຍ໊ກ໊ຂ່ານ
ບ້ໄ້ດ, ລ່ານ້ບ່ປ່ານ້ບ່ເວ້ົ່ານ, ສ່ານ້ຍຕ່ານ້ມ໊ແ໊ອ໊ເປ້ນຕ່ານ້ຍ່ານ.
ນ໊ອງ໋ຊ່ານ້ຍ໊ອຍເປ້ນຜ໊ໃ໊ສ່ຕ່ານ້ຄ໋ມນ໊ອງ ແລະ ອ໊ອນ໊ເຜ໊ຍ ຫ໊ລ່ານ້ຍ
ຈ້ນ້ໄ້ຫ້ບ່ອ໊ອກ໊ສ໋ຽງ. ເ໊ອ໊ລ່ານ້ນ້ຫ໊ອນ້ນ້ກ໊ຄ່ານ້ງ໊ສ໋ຽງ໊ດ້ງ໊ເປ້ນ ຕ່ານ້
ຍ່ານ, ເ໊ອ໊ລ່ານ້ອ໊ນ ນ້ນ້ກ໊ຫ່ານ້ອນ໊ອນ ແລະ ຖ໊ອນ໊ຫ່ານ້ຍ໊ໃ໊ຈ໊ອ່ານ້ບ໋ງ
ທ້ວ໊ຄ່ານ້ຮ໊ນ໋ງ໊ຄ໋ແ໊ມ໊ອນ້ນ້ອຍ.

- "ນ້ນ້ຕ໊ອງ໊ກ່ານ້ນ໊ອ່ານ້ຫ່ານ້ນ໊ດ໋ງ໊ແ໊ຊ໊ບ໋ງ ແ໊ຕ໊ຊ໊ໄ໊ປ໊ເ໊ອ໊ົ່ານ້ມ່ານ້ແ໊ຕ
ທ່ານ້ງ໊ໃ໊ດ໊ເ໊ພ໊ອ໊ລ໊ຽງ໊ຫ໊ນ້ດ໊ກ໊ທ໊ກ໊ຄ໊ນ໊ໄ໊ຫ໊ອ໊ລ໊ະ?" ພ໊ເ໊ຖ້ົ່ານ້ເ໊ວ້ົ່ານ້ອ໊ນ ອ໊ນ
ໜ້ົ່ງ໋ພ໊ຍ໊ຫ໊ລ໊ງ໋ທ໊ພ໊ຈ່ານ້ລ໊ະນ່ານ້ເ໊ບ໊ງ໋ແ໊ອ໊ນ໊ອ໊ຍ໊ຢ່ານ້ງ໊ຖ໊ຖ໊ອ໊ນ.

- "ນ້ນ້ບ໊ຕ໊ອງ໊ກ່ານ້ນ໊ຫ໊ລ໊ຍ໊ຄ໊ອ໊ກ." ແ໊ມ໊ທ໊ນ້ງ໊ຢ໊ເ໊ທ໊ງ໊ຕ໋ຽງ-

ແຈ້ຫ້ວງຕອບສຽງແຫບໆ:

- "ຜູ້ນ້ອຍໜ້ວງ, ຜູ້ນ້ອຍໜ້ວງ ໂຮມກ້ນແລ້ວກໍ ຫລາຍເຕີບ..." ພໍ່ເຖົ້າແກ່ວງມືແລ້ວງ່ວງອາກມາຫາຂ້ອຍ:

- "ຈຳເປັນໃຫ້ມີໂກໄລ ໄປຢູ່ບ້ອນມີແດດ, ມີດິນຊາຍ ບ້ອນ ກ້ວ້າງໆ..."

ຂ້ອຍເອົາດິນຊາຍສະອາດ ແຫ້ງດີໃສ່ຖົງມາ, ແລະ ເຮັດເປັນກ້ວ້ງໄວ້ຢູ່ກ້ວ້ງປ້ວ້ງຢ່ຽມບ້ອນມີແສງສະຫວ່າງ. ຂ້ອຍ ເອົາມ້ວ້ງລົ້ງແລ້ວເອົາດິນຊາຍຖົມຈົນຮອດຕໍ່ ຕາມທີ່ພໍ່ເຖົ້າ ບ້ອກ. ປະກົດວ່າແອ້ນ້ອຍມັກດິນຊາຍ, ມັນນ້ວ້ງພັບຕາທ່າທາງ ເບີກບ້ານ້ວ້ນຊຸ່ນ ແລະ ແນມເບ່ງ້ອຍ້ວ້ຍສ່ວ້ຍຕາແປກ - ຕ່ວ້ງ, ຕ່ວ້ຂ້ວ້ງມັນແປ່ວ້ປະຫລາດເປັນສີຟ້ວ້ງ້ອນ ເປັນວ້ົ - ນ້ນໆ.

ຂ້ອຍຮັກແພ້ງທະນຸຖະໜ້ອນ້ອ້ງ່ວ້ງສຸດ້ວ້ກສຸດໃຈ ມັ້ນ ແຕ່ທ້ວ້ກ້ວ້ດໂລດ. ຂ້ອຍຄິດ້ວ້ວ່າ ນ້ອ້ງເຂ້ວ້າໃຈແມ້ວ້ຄິດ້ວ້ຈິດໃຈ ຂ້ຽ ທ້ວ້ງໜ້ົດ, ແລະ ຂ້ອຍນ້ອນຄ້ຽ້ວ້ງ່ວ້ງ ນ້ວ້ງມ້ວ້ນເປັນ ຊ່ວ້ໂມ້ວ້ງໆ ຢູ່ ໃກ້ໆປ້ວ້ງຢ່ຽມ ຊ້ວ້ງສຽ້ວ້ງພໍ່ເຖົ້າດ້ວ້ງ ລ້ວ້ຍ ມາ ວ່ວ້ າ:

- "ຕາຍນ້ໍ ນ້ໍ ຍ່ວ້ ງ ກ ວ ກ. ສ້ ງ ທ ່ ຈ ຳ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ຕ ວ ງ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ວ ່ ວ ້ ງ ເ ລ ີ ຍ ກ ຳ ລ ັ ງ ຊ ວ ິ ດ ແ ບ ບ ໃ ດ . . . "

ຕ່ວ້ຈ ວ ກ ສ ຽ ງ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ ວ ້ ກ ມ ີ ສ ຽ ງ ໄ ວ ຍ ວ ງ ແ ມ ່ ດ ັ ້ ງ ຢ ູ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ ວ ດ ິ ນ ໆ .

ມ ີ ໂ ກ ໄ ລ ຖ ົ ກ ມ ວ ອ ກ ແ ລ ວ ເ ດ ີ ນ ມ ວ ຫ ວ ຍ ຫ ວ ້ ວ ້ ງ ຕ ົ ວ ້ ກ ຫ ົ ວ . ຜ ົ ມ ມ ັ ນ ບ ວ ງ ໆ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ເ ວ ົ ້ ມ ເ ຫ ລ ວ ມ ໆ , ໃ ບ ໜ ວ ງ ຄ ິ ດ ົ ມ ແ ກ

ແລະ ຊ້ຳສະຫລາດສະຫລຽວ.

ເວລາໃດ່ມີແມວຫລີ້ໄກມອຍມາໃກ້ໆ ນິໂກໄລ ກໍຈອງ - ເບ່ງຄົ່ມໆ ແລ້ວກໍ່ງວາກມາຫາຂອຍ ທ້ຽຍ້ມນ້ອຍໆ, ຮຍ້ຍ້ມ ຂອງ່ມັນຮັກໃຫ້ຂອຍ້ສະບາຍໃຈ-ແມ່ນ້ບ໋ວ່າ ມັນອາດຮູ້ຢູ່ໃນ ໃຈວ່າ ຂອຍ ລ້ຳຄານ້ທ້ຕ້ອງມານ້ັ່ງເບ່ງແຍງມັນ ? ມັນຮູ ້ ວ່າ ຂ້ອຍຢາກຫ້ນ້ີຈາກມັນໄປ ແລະ ໄປຫລ້ນນ້ຳໜ້ມູ່ຢູ່ຕາມຖະ ໜ້ົນໜຸ້່ມ ?

ເດ້ມ້ບ້ານພວກເຮ້ົາແຄບໆ ແລະ ເຕ້ັມແຕ່ສ້ັ່ງເປ້ອນເປ ້ ້ ອ້ມຮ້ອ້ບ້ດ້ວຍ່ກ້ົ່ງ້ທ້ເ່ປ້ັນແຖວຍາວຈ່າ້ກ້ປ ະ ຕ ູ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ້ ບ ້ ານ ໄ ປ ຮ ອ ດ ຫ ອ ງ ອ າ ຍ ຸ ມ . ຫ ລ ັ ງ ຄ ົ ່ າ ເ ຕ ັ ມ ແ ຕ ່ ໄ ມ ຕ ່ ່ າ ງ ໆ ເ ຊ ົ ່ ້ ໍ ໄ ມ ແ ປ ມ , ຫ ອ ມ ໄ ມ ຫ ລ າ ຍ ຊ ະ ນ ິ ດ , ໄ ມ ຈ ່ ່ ່

ປ..." ອອກມາ.

ເມ່ອຮ່ອດຕອນທ່ຽງ ພໍ່ເຖ້າປ່ອນຫ້ວເຂ້ົ້າມາທ່ີປ່ອງຢ້ຽມ-ແລະບ່ອກວ່າ: "ກິນເຂ້ົ້າ!"

ພໍ່ເຖ້າເອງຊຸມແອ່ນອຍນ່ັ່ງຕັກ ແລ້ວປ່ອນເຂ້ົ້າ. ລາວ ຫຍ້ຳມ້ັນຝະລ້ັ່ງກັບເຂ້ົ້າຈ່ີ ແລ້ວເອ້ົາມ່ອມ້ຕ່ອຍເຂ້ົ້າປາກ ແອ່ນ ອຍ. ເມ່ອປ່ອນໄປໄດ້ໜ່ອຍໜ່ຶ່ງ ລາວກ້ໍຮ້ເສ່ັ່ອແອ່ນອຍ່ຂ້ມ ເບ່ິ່ງທ່ອງ ເອ້ົາມ້ືຄ້ຳເບ່ິ່ງແລ້ວເວ້ົ້າກັບຕ້ົນເອງວ່າ:

- "ອ່ໍ ່ອ ຂ້ອມ ບ່ ຮ -ເອ້ົາອ່ກຈ້ັກໜ່ອຍນ້ໍ ?"
- "ມ້ັນເດ້ໍ ໃສ່ເຂ້ົ້າຈ່ີໜ້ ເຈ້ົ້າເຫ້ັນຕ່ວ່ພໍ? "ແມ ່ ຊ່ ງ ນ່ອມຢ ໃນ ແຈ ມ້ ດ ເອ ມ ໃສ.
- "ແອ່ນອຍມ້ັນ ບ່ ອກ ບ່ ເປ້ັນ ວ່ ່ ອ ມ ຫ ລ ບ ມ."

ເວ້ົ້າແລ້ວ ລາວກ້ໍເອ້ົາເຂ້ົ້າແຖກເຂ້ົ້າປາກແອ່ນອຍ່ອ່ກ . ຂ ອ ຍ ຮ ສ ກ ລ ະ ອ າ ຍ ໃ ຈ ທ ສ ດ ທ ເ ຫ ້ັ ນ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ປ ່ ອ ນ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ແ ອ ່ ນ ອ ຍ ແ ບ ບ ນ. ມ ສ ່ ງ ໃ ດ ສ ່ ງ ໜ ່ ຶ ່ ງ ມ າ ຈ ຸ ກ ຢ ູ ່ ທ ໍ ່ ໍ ຫ ອ ກ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ຢ ່ າ ກ ທ ່ ັ ້ ງ - ອ ອ ກ ມ າ ເ ພ ່ ອ ໃ ຫ ້ ສ ອ າ ງ ອ ່ ິ ດ ອ ັ ດ ໃ ຈ .

- "ໄ ດ ລ ະ ເ ອ ້ ົ ້ າ ມ ັ ນ ໄ ປ ໃ ຫ ້ ແ ມ ່ ພ ຸ ມ." ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ົ ້ າ ບ ອ ກ ຂ ອ ຍ .

ເ ມ ່ ອ ຂ ອ ຍ ຊ ຸ ມ ເ ອ ້ ົ ້ າ ແ ອ ່ ນ ອ ຍ ມ ັ ນ ກ ໍ ຄ ລ າ ງ ແ ລ ະ ເ ດ ່ ິ ນ ໄ ປ ທ ່ ິ ໂ ຕ ະ ກ ິ ນ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ຢ ູ ່ . ແ ມ ່ ລ ຸ ກ ຂ ້ ມ ເ ດ ສ ອ ງ ແ ຂ ມ ຈ ອ ຍ ໆ ແ ລ ວ ຍ າ ງ ມ າ ຫ າ ຂ ອ ຍ ທ ້ ົ ງ ຫ າ ຍ ໃ ຈ ທ ິ ດ ຫ ອ ຍ , ຕ ິ ມ ຕ ໍ ແ ມ ຈ ອ ຍ ຄ ດ ັ ງ ຕ ິ ມ ແ ປ ກ ທ ່ ິ ຖ ກ ຕ ັ ດ ງ ວ ່ າ .

ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ມ ້ ແ ມ ່ ນ ອ ມ ມ ິ ດ ງ ຮ ູ ບ ຢ ູ ່ ແ ຈ ຝ ່ າ , ດ ິ ມ ໆ ຈ ່ ງ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ແ ຫ ບ ໆ ດ ັ ງ ຂ ້ ມ ເ ທ ອ ໜ ່ ຶ ່ ງ . ຂ ອ ຍ ຮ ູ ສ ກ ວ ່ າ ແ ມ ່ ພ ອ ມ ຢ ູ ່ ໃ ນ ສ ະ

ພາບຊອມໃຈ. ພໍ່ເຖົ້າມັກເວົ້າແຕ່ເລື່ອງຄົນຕາຍເລື້ອຍໆເວົ້າ
ແບບແປນໆອັນເປັນການລົບກວນຈິດໃຈຜູ້ຟັງ ໂດຍສະເພາະ-
ລາວມັກເວົ້າໃນຕອນກາງຄືນ ເມື່ອບັນຍາກາດເຕັມໄປດ້ວຍ-
ກົ່ນເຫັ້ນສາບລອຍມາແຕ່ຂ້າງນອກ.

ຕຽງຂອງພໍ່ເຖົ້າຕັ້ງຢູ່ແຈຝາ ເບື້ອງທີ່ມີຮູບນັກບຸນລາວ
ນອນປິ່ນຫົວໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ກ່ອນຈະຊ໊ອບຫລັບ ນັ້ນ
ລາວຈົ່ມພຸມພໍາຢູ່ຕາມລໍາພັງຄົນດຽວ:

- "ເວລາແຫ່ງຄວາມຕາຍມາຮອດແລ້ວ. ເຮົາຈະໄປ-
ພົບກັບພະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ສ້າງເຮົາມາໃນສະພາບແນວໃດນໍ?ຈະ
ເວົ້າຫຍັງກັບພະອົງ ? ຫ່ວງຄົນຫລັງແລ້ວ ຊ໊ວດເຮົາເຮັດ -
ອ້ຽກຢູ່ບໍ່ເຊົ້າ ແຕ່ເຫດໃດຈຶ່ງເປັນໄປແນວນີ້ ?"

ຂ້ອຍນອນກັບພື້ນ ລະຫວ່າງຕຽງ ແລະປ່ອງຢ້ຽມ. ບ່ອນ
ນອນດັບແຄບຫລາຍຈົນຂ້ອຍໄດ້ເຕັ້ນເຂົ້າໄປກ້ອງຕຽງ ແລະ
ແມ່ງສາບກໍພາກັນມາຕອມໄຕ່ຕົ້ນຈົນກະດຽມຄືງ. ແຕ່ຈາກແຈ
ແຫ່ງນີ້ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມພໍ້ກໍພໍໃຈປະສົມກັບຄວາມ ຫງໍ
ເງົ້ອດ. ໃນເວລາຄ໊ອກນັ້ນ ພໍ່ເຖົ້າເຮັດແກ້ວປ່ອງຢ້ຽມແຕກ
ເລື້ອຍໆໂດຍຖອດໄມ້ຄ້ານອອກຈາກຕົ້ນ ແລ້ວກໍຕໍາແກ້ວແຕກ.
ນັ້ນກໍເປັນຕາຫົວ ແລະ ເປັນເລື່ອງແປກປະຫລາດຢູ່ຄົນ ສະ
ຫລາດຫລັກແຫລມຄົນພໍ່ເຖົ້ານີ້ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ຕັດຄ້ານໄມ້ໃຫ້ສັ້ນ
ເຂົ້າ.

ມື້ໜຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ຄ໊ອກ ລາວປ້ຽງໝໍ້ທີ່ພ້ອມຝົດຢູ່ ອອກ
ຢ່າງຝາອຝ້ຽ ຄ້ານໄມ້ໄປຕໍາກັບປ່ອງຢ້ຽມຈົນແກ້ວແຕກ ສອງ

ແຜ່ນ ແລະ ຫມໍ້ກົ໊ກແຕກ. ເຫດການນີ້ພໍ່ເຖົ້າເຫັນວ່າ ໂຊກ
ຮ້າຍຢ່າງໃຫຍ່ ລາວເລີຍນັ່ງໄຫ້ຢູ່ກັບພື້ນເຮືອນ:

- "ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອີ໋ຍ..."

ເມື່ອລາວອອກຈາກເຮືອນໄປວຽກ ຂອຍເລີຍເອົາມີດ - ປາດເຂົ້າຈ໊ຕ້ຕາມໄມ້ໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ.

- "ບ້ັກເວນ!" ພໍ່ເຖົ້າຮອງເມື່ອກັບມາເຫັນສິ່ງທ໊ ຂ້ອຍ ໄດ້ກະທໍາລົງໄປ. "ນ໊ັ່ງຫມາຊິເອົາເລ໋ຍຕ້ັດອອກເອົາ- ນ໊ັ່ງ ໄດ້ຍິນບ໊ ເອົາເລ໋ຍຕ້ັດອອກ ແລວເຮ້ັດລູກກ໊ັ່ງເພ໋ອເອົາ ໄປ ຂ້ວຍ ! ບ້ັກຜີເຜດນ໊ັ່ງເອ໋ຍ!" ພໍ່ເຖົ້າແກວ່ງນ໊ັ່ງແລ່ນ ໄປ ຫ້ອງນອກ.

- "ຢ່າໄປຈ້ັບໄປ່ບ້ວຍຫ້ັ່ງເລ໋ຍດ໊ວ່າ." ແມ່ເຖົ້າ ກ້ັບ ມ້ ອ໋ຍ.

ແມ່ຕ້ວຍໃນຕອນທ້ຽງ ວ້ັນອາທ໊ດຫນ໊ັ່ງໃນເດ໊ອນສ໊ັ່ງຫ້ວ. ພໍ່ ນ້ວກ້ັບຄືນມ້ວ້ັນດ໊ນ ແລະ ນ໊ັ່ງວ້ຽກເຮ້ັດບ້ອນໃຫນ. ແມ່ເຖົ້າ ກ້ັບນ໊ັ່ງໂກໄລໄດ້ຍ້ວ້ຽໄປ່ຢູ່ເຮ້ືອນນ້ອຍໆສະອ້ວດນ້ໍາພໍ້ນ້ວໃກ້ໆກ້ັບ ສະຖ້ານ໊ລ໊ດໄຟ ບ້ອນຊ່ັ່ງແມ່ເອ໋ງກ໊ຈະໄປ່ຢູ່ນ້ໍາກ້ັນໃນ໊ກ ບ໊ ຫລ້ວຍວ້ນ.

ໃນຕອນເຊ້ົ້າຂອ໋ງວ້ັນທ໊ແມ່ຕ້ວຍນ້ັ້ນ ແມ່ບ້ອກຂ້ອຍ ດ້ວຍ ສ້ຽງຄ້ອຍໆ ແຕ່ແຈ່ມແຈ້ງກ້ວ້ານ້ໍາຕ້ານະດ້ວ້ວ:

- "ໄປ່ບ້ອກພໍ່ຄູ ວ້ານແມ່ຂ້ໍຮ້ອ໋ງໃຫ້ນ້ວຫ້ວ." ແມ່ລູກ ນ໊ັ່ງ ເທ໊ງຕ້ຽງແລ້ວ໊ອ໋ງຝ້ວ.

- "ໄປ່ໄວ໋ງເດ໊." ລ້ວວ່ບ້ອກຕ໊ມ໊ກ.

ປະກົດວ່າ ແມ່ເຮັດໜ້າຍ້ມໆ ແລະ ຄວງຕາມີປະ ກາຍ ແວວວາວຂຶ້ນໃໝ່. ພໍ້ມາໄປສູດມົນຢູ່ໂບດ, ດ້ວຍ ແມ່ເຖົ້າ-ເລີຍໃຊ້ຍ້ອຍໄປເອົ້າຢາມັດຢູ່ນຳແມ່ຄ້າຊາວຢິ່ວ, ແຕ່ພູ້ນ້ຳທັນ ກຽມຮຽບຮ້ອຍເທ່ອ ຂອຍຕອງຖ້າໃຫ້ລາວບົດສາກອນ.

ເມ່ືອຍ້ອຍກັບຄືນມາເຮ້ອນ ພໍ່ເຖົ້າ ກໍ່ພົບແມ່ນ້ຳຢູ່ໂຕະ - ແຕ່ງຕົວດ້ວຍຊຸດສີ່ມ່ວງສະອາດຕາ, ຫວີຜົມຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ ທາ ທາງສະຫງ່າຄ້ືງຜ່ານມາຕາມປົກກະຕິ.

- "ໄຄ້ບໍ່ແມ ?" ຂອຍຖາມ ທັ້ງຮູ້ສົກບໍ່ແມ່ໃຈໂດຍ ບໍ່ຮູ້ ວ່າເປັນຫຍັງ.

- "ມາຫມ໊." ແມ່ບອກທັ້ງແນມເບ່ິງຂອຍດ້ວຍທ່າ ທາງ ເປັນຕ່ຍ່ານ. "ໂຕໄປແອ່ນຢູ່ໃສ?"

ກ້ອນທ້ີຂອຍຈະຫ້ນ໊ຕ້ອບ ແມ່ກ໊ຄ້ວາຈ້ບຜົມຂອຍແລ້ວເອ້ານ ຫ້ນ໊ງຈ້ບມ໊ດຍາວໆທ້ີເຮັດດ້ວຍໃບເລ້ອຍ ເອ້ົາທາງແປ ຝ່ານ ຂອຍຈ້ນໃບເລ້ອຍຫລຸດ.

- "ເກ້ບເອ້ົາມາ ໄວ!"

ຂອຍຈ້ບເອ້ົາມ໊ດວາງໄວ້ເທ້ິງໂຕະ. ແມ່ຢູ້ຂອຍອອກ , ຂ້ອຍໄປນ້ັ່ງລ້ົງຂອບຕ໊ຳ ແລະແນມເບ່ິງແມ່ດ້ວຍອ່ານ - ຢ່ານ໊ອ.

ແມ່ລຸກ້ອນຈ່ານຕ້ັ່ງ ແລ້ວຍ່າງຊ່າໆໄປທ້ີ່ແຈຝ່າ, ນ້ອນລ້ົງ ເທ້ິງຕຽງ ແລະ ເຊ້ັດເຫ້ືອຈ່ານໃບໜ້ານ. ມ້ືຂ້ອງແມ່ ເຫ້ນ້ັ່ງ ໄປມາຊ່າໆ ແລະ ຕ໊ກລ້ົງຈ່ານໜ້ນ້ອນສ້ອງເທ້ືອ, ແພ້ນ້ມ້ຢູ່ໃນ ກ໋ຳມ້ນ້ນສ້ນ້ຍ໊ກໆ.

- "ເອົາມ້ຳໃຫ້ແດ."

ຂອຍຕັກນ້ຳຢູ່ຄຸມາໃຫ້ຈອກໜຶ່ງ, ແມ່ເງີຍໜ້ອຍ ດ້ວຍ ຄວາມລຳບາກ, ແມ່ກົ້ມກົ້ມໜ້ຶ່ງ ແລ້ວກໍ່ຄຸກມ່ຂອຍອອກ ທ້ຽ ຖອນຫາຍໃຈໃຫຍ່ເລິກໆ. ຂອຍຮູ້ສຶກວ່າມ້ແມ່ເຢັ້ນຈອຍໆ. ແມ່ແມມເບ່ງຮູບນັກບຸນຢູ່ແຈຝ່າ ຕ່ມາ ກໍ່ເສ່ອຕາເບ່ງຂ້ຽ ເໜ້ງສີບພຸ້ນບ້ບ່ຄາຍກັບວ່າຈະຍ້ມ ແລະ ຄອຍໆຫລັບຕາ-ລົ່ງ, ແຂມສອກແມບຕ້ດກັບຮ່າງຄ່ງ ສ່ວນ້ເໜ້ງຄອຍ ໆ ເລ້ອນ້ອນໄປທ້ໜ່າອ້ກ ເລ້ຍໄປທ້ຄ້ຫອຍ ທ້ຽ້ວ້ມ້ກ ເໜ້ງ ຄອຍໆ. ເງ່ານ້ດປ້ກຄຸມທ້ວ ໃບໜ່າແມ່ແລະປະກ້ດຄ້ວ່າ ຈ້ມ ເລ້ກລົ່ງໄປ; ພ້ວໜ້ງສ້ເຫລ້ອງ້ມ່ານຄ່ງ້ຕ້ງ ເຮ້ດໃຫ້ ດ້ງ ແຫລມ້ອນກ່ວ່າເກ່ົ; ປ່ານ້ອ່ຢູ່ໃນທ່ໍ່ຕ້ມເຕ້ມແຕ້ບ້ມ ລ້ມ ຫ່ຽໃຈ.

ຂອຍຢ້ນ້ຈ້ງຢູ່ຂ່ວ່ງຕຽງແມ່ຕ້ງດ້ມ່ານ ມ້ຖ້ຈອກນ້ຳ ຕ່ ແມ່ມເບ່ງໃບໜ່າແມ່ທ້ແຂ້ວກ່ະດ່ວ ແລ້ະກ່ຽຍເປ້ນສ້ຈຳ້ໆ. ພ້ເຖ້ົາເຂ້ົ່ານ່ໃນ້ຫ້ວ.

- "ແມ່ຕ່ຽຍແລ້ວ." ຂອຍບ້ອກ.

- "ເອ້ົ່າ້ຫຍ້ງ່ານ່ເວ້ົ່າ ?" ລ່ວ່ອ່ທ້ງເສ່ອຕ່ໄປ້ ຕຽງແມ.

ລ່ວ່ຍ່ວ່ງໄປ້ຫ່ເຕ້ົ່ກ ດ້ງເຂ້ົ່ານ້ມ້ອອກ່ມ່ຍ່ວ່ງແຮ, ໜ້ກ່ະທ້ບກ້ບເຫລ້ກ້ຂ້ຍໄຟສ້ຽງ້ດ້ງສ້ະ້ນ. ຂ້ອຍແມ່ເບ່ງ ລ່ວ ແລ້ະ ຄ້ວ່ງເວ້ລ່ເພ້ວ້ໃຫ້ລ່ວ້ສ້ະ້ດ້ອກ້ໃນ້ໃຈ້ວ່ແມ ຕ່ຽຍແລ້ວ.

ພໍ່ຍ້າ ຢູ່ໃນຊຸດຂາວ ຫມວກແງ້ບຂາວ ເຂົ້າມາໃນເຮືອນ. ລາວຈັບເອົາຕ່ອງ ແລະ ກ້າງໄປທີ່ຕຽງແມ່. ໃນທັນທີທັນ ໃດ ລາວຫລອມວາງມ້-ຕ່ອງຕົກລົ່ງ ແລະຮ້ອງຂົ້ມຫມົດແຮງ:

- "ຕາຍແລ້ວ! ຮົບມາເບິ່ງແມະ !"

ພໍ່ຖ້າເຮັດຕາຕົ້ມ ຄ່ອຍໆຍ່າງໄປທີ່ຕຽງແມ່ ມ້ຽງຖ້ເຫັນ ເຂ້ຍໄຟຢູ່, ລາວຍ່າງສະດຸດເລ້ອຍໆຄ່ົ້ງຄົ້ມຕາບອດ.

ໃນຂະນະທ້ເພ້ນເອົາດ້ນຊ່າຍແຫ້ງຖ້ມລົ່ງຊຸ້ມຝົ່ງສ້ບແມ້ນ້ ແມ່ຖ້າຍ່າງເລາະໄປຕາມປ່າຊ່າຄ່ອຍຈ໋ດໃຈເລ້ອນລ້ອຍຄ໋ົ້ມ ຕາບອດ ແລະ ໄປຕ໋ກ້ບໄມ້ກາງເຂ້ນຈ້ນຕ້ວເອ່ງລ້ມ ຫມ່ າ-ແຕກເລ້ອຍ. ພໍ່ຂອ່ງ ຢ່ຽສ ພ່າແມ່ຖ້າເຂ້ົ່າໄປ ໃນ ເຮ້ອນ ເພ້ອສ່ວຍຫມ່ າ. ຂະນະທ້ແມ່ຖ້າລ່ າງບ່ າດແຜ ພໍ່ ຂອ່ງ ຢ່ຽສ ກ໋ຈ້ນພຸນພ໋ າຄ່ອຍໆກ້ບຂ່ອຍຄ່ວຍຄ່ວາມເຫ້ນອ່ກ - ເຫ້ນໃຈ:

- "ນ໋ ້ ! ເປ້ນ່ ຈ່ ້ ຂ ຸ ້ ນ ລ ະ . . . ພ ະ ຜ ູ ເ ປ ້ ນ ເ ຈ ົ ້ ່ ້ ຫ ້ ນ ຄ ່ ວ າ ມ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ້ ່ ້ ່ ້

ເບ່ງລູກກ້ວມ້ອຍຕົດຢູ່ນີ້ແມ່ະ. ໂຕຈົ່ງແມ່ໃຈໂລດວ່ານ້ອງຫລຸດ-ອອກຈາກເກີບບົດຂອງທະຫານໂກຊັກ ! ລຸງຢາກຊຸ່ມຳ ຫາວ ນົກມຸມ ໃນລາຄາສອງໂກເປັກ."

- "ເຈົ້າຕ໊ອະເຮັດຫຍັງຊັ້ນ ?" ຫມ໋ນົກມຸມຈົ່ມຄ່ອຍໆ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ.

ສ່ວນພໍ່ຂອງ ຢຽສ ເຕັ້ນຕະລັບໆຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂ້ອຍທ້ວງຫລໍ-ຕາໄປໃສ່ຫມ໋ນົກມຸມ.

- "ວ່າຈັ່ງໃດນົກມຸມ? ຢ່າໄປລ້ວນມັນໃດ! ເອີ ແມ່ນ ລະ, ນົກມຸມ ເປັນຜູ້ເອົາໃຫ້ເປັນຂອງຕ້ອນ..."

ເມ່ືອແມ່ເຖົ້າລາງບາດແຜແລ້ວ ລາວກໍເອົາຜ້າແພນ-ນ້ອມໃບໜ້າທ໊ຽວຊຳ ແລະ ບອກຂ້ອຍໃຫ້ເມ໊ືອເຮ໊ືອນນຳ ລາວ, ແຕ່ຂ້ອຍປະຕ໊ເສດ. ຂ້ອຍຮູ້ວ່າໃນໂອກາດງາມ ລຽງ ປ໋ງສົບນ້ັ ຈະມ໊ືຜູ້ເມ໋ົາເຫລ້ືາແລ້ວບ໋ງທ໋ຈະເກ໊ືດຜົດຖ້ຽງກ້ັນ ອ໋ກກະທ໋ກ, ຕ້ອນທ໊ພວກເຮ໋ົາຢູ່ໂບດນ້ັ ຂ້ອຍໄດ້ຍ໋ນລຸງ ນ໋ໃຄ ໂລ ເວ໋ົ້ານ້ັບລຸງ ຢ໋ານ໋ັບ ວ໋ົ້ານ:

- "ດ໋ນ້ັ ນ້ັ ສ້ັ."

ຫມ໋ນົກມຸມ ພະຍ໋ານ໋ານ ເຮ້ັດແມ໋ວ່ໃຄ ທ໊ຂ້ອຍຈະນ໋ວນຊຸ່ມ-ມ໋ຳ ໂດຍເອ໋ົ້າໄຫ໋ຍມ໋າຫ້ອຍຕ໊ດລ໋ງ ແລ້ວພະຍ໋ານ໋ານເອ໋ົ້າລ້ມ ເລ້ຍ. ພ໋ຂອງ ຢຽສ ເບ່ງແລ້ວກ໊ຫ໊ວ້ສຽງດ໋ງໆແລະກ໋ານ໋ວ່ານ:

- "ເບ່ງແມ່ະ! ຊ໋ານ໋ເຮ້ັດແທ, ເບ່ງແມ່ະ!" ແຕ່ເມ໋ອ ຮູ້ວ໋ານ໋ອ້ຍບ໋ຮູ້ສ໋ກນ໋ວນແຕ່ຢ໋ານ໋ໃດ ລ໋ວກ໋ເວ໋ົ້ານ້ັ້ມດ໋ວຍ ສຽງ ໜ້ັກແໜ້ນ.

- "ເຊົ້າເທາະນ່າ ຢ່າໄປຄິດຫລາຍເທາະ. ບໍ່ວ່າຜູ້ໃດ ກໍ້ຕ້ອງຕາຍ, ແມ່ນແຕ່ນົກກໍ້ຕ້ອງຕາຍ. ເອົາຈັ່ງຊັ້-ລຸງຊ໋ ໄປ ຊຸດເອົາຫຍ້ານ່ານ້ອຍ ມາປູກ ໄວ້ທ່ານ້ອຍ ຝັ່ງສົບແມ່ ໂຕ ມັກຕ ວ່າຈັ່ງຊັ້ນ ? ພວກເຮົາພ ກັນ ໄປ ທ່ົ ມາ ແລ ເອົາ ຍ ມາ-ໂຕ, ທ ວ ນົ ກ ມ ລຸ ເ ກັ ທ ວ ຢ ສ ໄປ ນ ກັ ນ ມ ແ ລ ເ ົ ຍ ມ ປ ກ ງ ມ ໆ-ບໍ່ ມ ໃ ຈ ງ ມ ຣ ໄ ພ ມ ແ ລ ! "

ຂ ຍ ຄ ວ ມ ຄ ດ ັ ງ ກ ວ ນ ຄ ວ ມ ຄ ດ ັ ງ ກ ວ ນ ໃ ຈ, ແ ລ ວ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ທ ັ ງ ຫ ນ ົ ດ ກ ໍ ພ ກ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ສ ູ ທ ່ ົ ງ ນ າ.

× × ×

× × ×

ພາຍຫລັງພິທີປົງສົບແມ່ບໍ່ຫລາຍມື້ ພໍ່ເຖົ້າເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າ:

- "ມ່ ອາເລັກໄຊ ໂຕບໍ່ແມ່ນຫລຽມກາທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຄົວຄູ່ພໍ່ເຖົ້າໃດເນີ ! ໄປຫາລຽງຊຸບສາ.

ແລວຂອຍກໍໄປຫາລຽງຊຸບຕົ້ມເອງ.

๑๙๗๓–๑๙๑๔

24/VII

ข้ามจำหน่าย

ສາລະບານ

ໜ້າ

ຕອນທີ່ ๑ 5
ຕອນທີ่ ๒ 26
ຕອນທີ่ ๓ 52
ຕອນທີ่ ๔ 88
ຕອນທີ่ ๕ 115
ຕອນທີ่ ๖ 144
ຕອນທີ่ ๗ 164
ຕອນທີ่ ๘ 187
ຕອນທີ่ ๙ 218
ຕອນທີ่ ๑๐ 252
ຕອນທີ่ ๑๑ 292

ໜ້າ

ຕອນ ທີ ສິບ ສອງ 333
ຕອນ ທີ ສິບ ສາມ 377

ขัมดาผู้อ่านท่ะรักแพง!

ในปี ๑๙๘๕ สำนักพิม "ธาญูภา" จะจัดพิมป้ม ของ มาทุ้ม ทักทิ เฉ้ม "ทาล้ยงชิบ" และ "มะหา อิทะยาไลของข้อย".

ขันดาท่านผู้อ่านที่บถ!

สำนักพิม "ธาฎุกา" มีถามยินดียากจะรับฟังถามคิดเห็นของท่าน ก่ยุอักบกาม แปและกามธยบธยงปมที่อม. ถ้งนั้นถ้า-หากท่านมีถำสะเหนื่อันใด อัม จะเป็นกามอ่อยให้มีกามปับปุงกามพิม ในอ้าง หน้าแล้อ อ๋เชิมท่านส่งถามคิดเห็น ไปยัง:

II9859, I7, Zoubovski
boulevard, Moscou,
U.R.S.S.

М. Горький. Детство
Повесть. На лаосском языке.
Перевод сделан по изданию:
М. Горький. Полное собрание сочинений,
том 15, М., "Наука", 1972 г.

"ຊ໊ອດໄວດັກ" ແມ່ນປັ້ນຕະລົ້ມທຳອິດໃນຈຳນວນສາມຕະລົ້ມ: "ຊ໊ອດໄວດັກ", "ຫາລັຽງຊຸ໊ບ", "ມະຫາ໊ອທະຍາໄລຂອງ໊ອຍ" ທີ່ ແຕ່ງໂດຍ ນັກປະພັນ ຜູ້ລ໊ຽ ຂອງ ລັດເຊຍ-ໂຊວຽດ, ມາກ໊ຶມ ກ໊ອກກີ (ຯ໘໙໘-ຯ໙ຝ໙), ທີ່ເປັນນັກແຕ່ງ ອັນມະລະດີ ສັດຈະຫັດ ສ້ວງລຶ໊ມນິ໊ຍົມ.

"ຊ໊ອດໄວດັກ" ໄດ້ເລົ່າຖ໊ວງຕະກາມໃນປີ ໗໐-໘໐ ຂອງ ສັ໘ຕະວັດ ທີ ຯ໙. ນັກປະພັນແມ່ນຕ໊ອລະຄອນເອກຂອງເລ໊ອງນ໊ . ເພິ່ນໄດ້ເວ້ົາຖ໊ວງຊ໊ອດທີ່ໜຸກຍາກລຳບາກ ຢູ່ໃນຣ໊ອມຂອງພໍ່ຖ້ຳ ຜູ້ ລ້ຽງລູກຂອງເພິ່ນ.

ກ໊ອກກີ ໄດ້ເວ້ົາຖ໊ວງຊ໊ອດກາມເປັນຢູ່ພາຍໃນຄອບຄົວ ກາຊ໊ຶມ ໂດຍໄດ້ບັນຍາຍຖ໊ວງຄວາມໂຫດຮ້າຍແທ້ຈ໊ິງຂ໊ຶງນັກປະພັນ ບໍ່ສາມາດ ຈະລືມໄດ້. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ອາລັກໄຊ ເປຊ໊ກ໊ອບ ທີ່ໄດ້ກາຍ-ເປັນຄົນກຳພ້ົາພໍ່ແມ່ແຕ່ອາຍຸຍັງນ໊ອຍນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຄົນໃຈແຄບ, ໃຈຕ່ຳ; ກ໊ອກກີໄດ້ບັນຍາຍຖ໊ວງຄວາມຮັກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ຄົນທີ່ມີຄວາມສຳ-ຄັນຕໍ່ຊ໊ອດອັນເປັນໜ້າສົນໃຈແລະໜຸກຍາກຂອງເພິ່ນ, ນັກປະພັນຜູ້ມ໊ີ ຊ໊ື່ສຽງໂດ່ງດັງໃນ໊ັ້ນຕ່ົ້ນໆ ໄດ້ບັນຍາຍຖ໊ວງລັກສະນະຂອງແມ່ຖ້ຳທີ່ ເຕັມໄປດ໊ວຍຄວາມເມດຕາ, ອ້າຍ"ດີແລ໊ວລະ", ນັກຫາສ໊ິວກາມ໊ກ ແລະຕ໊ອລະຄອນທີ່ມ໊ີຈ໊ດໃຈດີ ອ໊ື່ນໆ.

ພາຍລຸນມາ ກ໊ອກກີ ໄດ້ຂຽນວ່າ: "ຂ໊ອຍໄດ້ນຳໃຊ້ຊ໊ີວະປະຫວັດ ຂອງຕົນເອງສ່ວນໃຫຍ່ເປັນວັດຖຸດ໊ິບ, ແຕ່ ມ໊ີຂ໊ອຍຄົນດຽວເທ່ົານ້ັ ທ໊ີ ເປັນພະຍານ ໃຫ້ແກ່ເຫດການທ໊ັ້ງໝົດ. ຂ໊ອຍຫລົກເວ້ັ ເປັນກຳລ້ັງ ຕ໊ໍ ການກະທຳທ໊ີເຫັນແກ່ຕ໊ົວເອງ ຊ໊ຶ່ງນ້ັນຈະ ບ໊ໍ່ປ໊ອຍໃຫ້ຂ໊ອຍມ໊ີໂອກາດ ໄດ້ ເວ້ົາຖ໊ວງຊ໊ອດອັນແທ້ຈ໊ິງຂອງ໊ອຍ".

ສຳນັກພິມ "ຣາດູກາ"
ມົດສະກູ